

Giới thiệu Vương Gia Yêu Nghiệt, Vương Phi Vô Lương

Truyện Vương Gia Yêu Nghiệt, Vương Phi Vô Lương của tác giả Mùa Xuân Của Kẹo Đường kể về nhân vật chính là một vị vương phi xinh đẹp, được hoàng thượng cưng chiều hết lòng. Nhưng cũng chính vì thế mà nàng ý lại từ đó rất nhiều việc khác dẫn đến xung đột nội bộ.

Bên cạnh đó cũng là một vị vương gia lấy lòng trớ trêu thay đã không thoát nổi ái mỹ nhân của người đẹp từng chi tiết trên khuôn mặt.

Mồ nữ ngoan ngoãn vươn tay. "Không phải ta có đưa vũ khí cho nàng sao? Vì sao còn dùng tay, còn đau không?" Hắn giúp nàng xoa xoa bàn tay có chút ửng hồng, mặt trách cứ nói. Thấy tình cảnh này, toàn trường kinh ngạc tới mức cầm cũng rớt xuống đất...Câu chuyện thật sự được bắt đầu vô cùng gây cấn!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt, Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Vừa Xuyên Qua Đã Uớt Sững

"Ca, tên ngốc kia sẽ không chết chứ?" Một nữ tử xinh đẹp mặc y phục màu hồng, ngược đầu hỏi nam tử tuấn mỹ hoa phục bên cạnh.

"Hừ! Tự nàng ta nhảy xuống, nếu có chết cũng không liên quan tới chúng ta." Về mặt nam tử khinh bỉ nói, ngoảnh mặt làm ngơ tất cả, trong lòng cũng mong sao nàng ta bị chết đuối luôn cho rồi, như vậy cũng đỡ phiền cho hắn.

"Mọi người mau nhìn, tên ngốc kia nghĩ quần nhảy sông tự vẫn rồi!"

Trong đám người xung quanh không thiếu kẻ tới xem kịch vui, nghe người nọ rống to một tiếng, lại kéo tới không ít người vây xem, bọn họ bỏ mọi việc, cũng chỉ vì muốn xem vở kịch hay này, muốn biết vì để theo đuổi nam nhân thì tên ngốc hoa si có thể làm ra chuyện kinh người gì.

Chuyện Tam tiểu thư ngốc của phủ Hộ Quốc Tướng Quân theo đuổi người giàu nhất kinh đô Thượng Quan Cảnh, khắp kinh thành đều biết rõ, đây cũng là đề tài nói chuyện lúc rảnh rỗi của nhiều người, tiết mục hôm nay vốn luôn là chuyện thường diễn ra, nhưng họ vẫn cứ bàn tán không biết mệt, thậm chí có người còn khen Tam tiểu thư rất có dũng khí, có nghị lực, cao thủ trong chuyện tình yêu.

"Không thể nào? Nàng nhảy thật? Nhưng nghe nói là Tam tiểu thư không biết bơi."

"Đúng vậy, tôi nghe nói Tam tiểu thư sợ lạnh từ nhỏ, nên không biết bơi, nhưng vì sao nàng lại đi nhảy sông?"

"Hình như là ngọc bội của Thượng Quan công tử rơi xuống sông, nên Tam tiểu thư liền xung phong đi tìm giúp hắn. Nàng đã xuống lâu như vậy rồi mà đến nay còn chưa lên, sợ là lạnh ít dữ nhiều."

Tiếng nghị luận của đám người xung quanh không dứt, tất cả chỉ chú ý vào chuyện Tam Tiểu Thư nhảy sông, lại không chú ý có một bóng dáng màu đỏ đang ngồi dưới cây liễu cách đó không xa, nhàn nhã ngồi trên ghế đá dưới tàng cây, thờ ơ mọi chuyện.

"Qua nửa canh giờ rồi, dù nàng có biết bơi cũng không thể ở dưới đấy lâu như vậy, huống chi là nàng chỉ một ngốc tử yếu đuối không biết bơi?" Có người lắc đầu, mặt tiếc hận nói, cũng không biết hắn là bởi vì Tam tiểu thư chết đi mà cảm thấy đáng tiếc, hay là bởi vì ngày sau sẽ không được xem một màn hay này nữa?

"Đi, đi, tất cả mọi người mau trở về làm việc. Cũng lâu như vậy rồi, nàng sẽ không lên đâu. Bây giờ nếu có người xuống chắc cũng chỉ tìm thấy thi thể thôi."

Đợi lâu như vậy mà trên mặt sông vẫn yên lặng như tờ, kể cả gợn sóng lẫn tảo cũng không có, đã có người đợi không nổi nữa chuẩn bị rời đi.

Nhưng vào lúc này, kỳ tích xuất hiện, mặt sông vốn yên lặng bỗng nổi lên từng gợn sóng, chỉ chốc lát sau có một đầu nhỏ xuất hiện ở trong đó, liếc mắt nhìn chung quanh tình huống xung quanh, sau đó bơi về phía bờ.

Sau khi lên bờ, thiếu nữ chưa từng để ý tới đám người vây xem đã bị kinh ngạc tới mức há to miệng không nói nổi gì. Nàng thẳng tắp đi về phía nam tử hoa phục kia đi tới, nhưng bởi vì nàng đi được quá nhanh nên lao đảo ngã trước mặt hắn.

"Này, ngươi đang làm gì vậy?" Hắn không đỡ nàng mà còn ghét bỏ đẩy ra xa, quay về phía nô tài sau lưng để giúp hắn lau chùi vết nước đọng có sau cái ngã vừa rồi của nàng. Về mặt hắn khó coi cứ như là trên người hắn bị dính cái gì ghê tởm lắm vậy.

"Xin lỗi, ta không đứng vững." Tuy nàng nói xin lỗi nhưng trên mặt lại không có biểu cảm gì.

"Là người có ý?" Quả nhiên, nhìn nét mặt của nàng là biết nàng có ý nhưng nàng trở nên to gan như vậy từ lúc nào? Lại dám có ý trêu chọc hắn, chẳng lẽ tuy không chết đuối nhưng đầu bị nước vào?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Ăn Trộm Đồ

"Làm sao có thể chứ? Thượng Quan công tử đừng hiểu lầm." Nàng nhũn mày, vẻ mặt ta có ý đấy, người có thể làm gì ta, mắt lạnh liếc nhìn nam nhân cận kề trước mặt.

"Người..." Mỗ nam khó thở, nhưng lại không biết phản bác bằng cách nào, đành phải trợn mắt nhìn nàng đầy tức giận.

"Đừng kích động, ngộ nhờ bệnh tim tái phát thì không xong, nơi này không có trung tâm cấp cứu đâu, thân là người tứ đại gia tộc, lại là con trai độc nhất của Thượng Quan gia - gia tộc giàu có nhất nước Hi, không may chết đi thì chẳng phải là Thượng Quan gia đoạn tử tuyệt tôn sao? Chắc chắn, thế thì rất đáng tiếc lắm."

Về mặt mỗ nữ đáng tiếc nói, còn chắc chắn lưỡi lác đầu, liếc xéo đối phương một cái, coi như không thấy sắc mặt đã đen như đáy nồi của hắn.

"Đứng lại!"

Đang lúc nàng chuẩn bị rời đi, thì có tiếng nữ tử gọi. Nàng thu chân lại, chậm rãi xoay người, nhìn về phía cái nữ tử mặc quần áo màu hồng nhạt.

"Chuyện gì?" Nàng nhàn nhạt nhìn nữ nhân kia một cái, thái độ không nóng không lạnh như cũ, hỏi.

"Mới một lúc không gặp mà đã có bản lĩnh lớn như vậy rồi sao! Bản tiểu thư nói cho người biết, ca ta căn bản không thích người, tốt nhất người nên từ bỏ cái ý niệm này, trở về chuẩn bị từ hôn đi."

"Được, tốt nhất các người làm nhanh lên một chút, nếu bị ta nhanh chân đến trước, hắn có thể sẽ mất mặt đấy."

"Không thể nào, nàng đồng ý hủy hôn rồi sao? Mười mấy năm nàng khổ sở đuổi theo Thượng Quan công tử, sao hôm nay lại đồng ý dễ dàng như vậy?"

Mọi người mới vừa lấy lại tinh thần từ trong chấn kinh lại bị lời nói của nàng mà cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

"Nàng nhạt về cái mạng thật không dễ dàng, chắc không phải là bị dọa ngu rồi chứ?"

"Ta xem thấy cũng đúng, Thượng Quan công tử có gia thế như vậy lại vừa có bề ngoài tuấn tú, lịch sự, bỏ lỡ rồi biết đi đâu mà tìm? Dựa vào địa vị và danh tiếng của phủ Hộ Quốc Tướng Quân, cho dù nàng gả đi không được sủng ái, thì bọn họ cũng không dám chân chính làm gì nàng, tương lai còn có thể ngồi lên vị trí chủ mẫu Thượng Quan gia, chuyện tốt như vậy người khác cầu còn không được."

"Hừ! Chính là người đồng ý đấy nhé, đừng đến lúc đó lại không thừa nhận, ở đây có nhiều người nhìn như vậy, người có muốn lấp liếm cũng không được đâu!"

Nữ nhân áo hồng nghe nàng nói như vậy cũng cảm thấy có chút khó tin, nhưng càng vui mừng hơn nữa vì rốt cuộc ca ca cũng thoát khỏi nữ nhân mặt dày đáng chết này rồi, đây vẫn luôn là việc khiến ca ca rầu rĩ không vui bấy lâu.

"Người đi xuống tìm ngọc bội thay bản công tử, bây giờ ngọc bội ở đâu?" Rốt cuộc nam nhân im lặng hồi lâu cũng lên tiếng, mặt khinh thường hỏi nữ tử từ đầu đến giờ vẫn luôn bình tĩnh, người chọc tới hắn mà có thể toàn thân trở ra còn chưa từng xuất hiện đâu.

"Là cái này à?"

Một ngọc bội vô cùng tinh xảo đột nhiên xuất hiện trên tay cô gái, hắn nhìn ngọc bội trên tay nàng vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, không biến sắc sờ vào chỗ vốn đeo ngọc bội bên hông của hắn.

Mà nơi vốn treo ngọc bội bây giờ trống trơn khiến cho hắn nhớ tới một màn trước khi nàng ngã xuống. Chẳng lẽ...

Nữ tử áo hồng bên cạnh hắn thì tức giận mắng: "Người... người cái đồ ăn trộm, lại dám trộm ngọc bội của ca ta, thật không biết xấu hổ!" Bởi vì nàng biết, căn bản ngọc bội của ca không có rơi mà chỉ là cố ý lừa gạt kẻ ngốc kia. Nhưng bây giờ nó lại xuất hiện ở trong tay kẻ ngốc kia. Vậy điều này nói lên cái gì?

"Người xuống nước tìm ngọc bội là ta. Tại sao đầu người bị nước vào vậy?"

Nàng quay lại đi về phía nam nhân kia, vươn tay tới trước mặt hắn đưa ngọc bội: "Đây là ngọc bội bị rơi xuống sông của công tử sao?"

Hắn chỉ khẽ gật đầu, tình huống này hắn còn có thể nói căn bản mình không có rơi ngọc bội, ngọc bội kia là nàng lấy trộm từ trên người mình sao?

"Người mới bị nước vào đầu, ca, nàng dám muối, rõ ràng là nàng trộm..."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chủ Tử Hôm Nay Rất Kỳ Quái

"Đừng nói nữa !"

Hắn ngăn cô gái áo hồng không cho tiếp tục nói nữa. Còn nói nữa sẽ mất bầy của nàng ta mất.

"Đa tạ Tam tiểu thư giúp ta tìm lại ngọc bội gia truyền, ngày khác ta sẽ tới cửa bái tạ!"

"Bái tạ thì không cần, bởi vì bản tiểu thư căn bản là không định trả lại cho người."

"Người có ý gì? Đây vốn là vật của Thượng Quan gia ta, chẳng lẽ người muốn lấy làm của riêng?"

Nữ nhân này có phải quá vô sỉ không? Mình cũng không phải trêu nàng một lần, nàng đây là có ý gì?

"Chỉ là mảnh đá vỡ thôi, bản tiểu thư còn không để vào trong mắt, chỉ là, không muốn tiện nghi cho người."

"Người nói rõ ràng đi!"

Cái gì mà "chỉ là mảnh đá vỡ thôi"? Đây chính là ngọc bội gia truyền của Thượng Quan gia bọn họ, là bảo vật qua nhiều thế hệ chỉ người thừa kế mới có được, cũng là tượng trưng của thân phận của mình. Hôm nay lại bị nàng nói thành là một mảnh đá vỡ, sao mà hắn không bức cho được?

"Oe, người nhìn kỹ, ta sẽ khiến nó trở về chỗ của mình."

Nói xong nàng dùng sức ném đi, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, ngọc bội bay thẳng tắp về hướng giữa lòng sông, ục ục một tiếng liền chìm xuống đáy sông, sau vài gợn sóng lăn tăn thì hoàn toàn biến mất.

"Đáng chết! Người điên rồi sao? Bây giờ ta lệnh cho người mau đi tìm lại ngọc bội cho bản công tử, nếu không, hậu quả người không thể gánh nổi đâu."

Thượng Quan Cận tức giận, không để ý tới chuyện nam nữ, giữ cổ tay nàng, không dùng nội lực, chỉ nắm rất mạnh, cặp mắt phẫn nộ nhìn về phía nàng, hận không thể lần nữa đẩy mạnh nàng xuống sông, tại sao vừa rồi nàng lại không chết đuối đi? Thật là đáng giận!

"Trước đó là bởi vì ta muốn thử xem liệu mình có thể vớt được ngọc bội lên hay không, nếu ta đã chứng minh được năng lực của mình xong thì ta đương nhiên nên trả nó về chỗ cũ, vì vậy ta mới nói không cần cảm ơn ta, bởi vì ta căn bản không định trả cho người! Còn nữa, bản tiểu thư không phải là tỷ nữ của người, người không có quyền ra lệnh cho ta."

Huyết Đại giật tay lại thoát khỏi tay hắn dễ dàng, vỗ vỗ ống tay áo, ném lại một câu rồi rời đi thật nhanh, trên cột nàng còn muốn hại chết nàng, đây mới chỉ là một sự trả thù nho nhỏ mà thôi.

"Thiếu gia, bây giờ nên làm gì? Chẳng lẽ cứ để cho nàng đi như vậy?"

Mắt thấy cô gái kia sẽ phui mông chạy lấy người, người dưới tay hắn vội hỏi.

"Mau dẫn người đi xuống tìm cho ta, không tìm được thì đừng lên."

Lúc này, hắn vừa nóng vừa giận, nhưng còn có thể làm gì sao? Chỉ có thể cho người xuống tìm, chẳng lẽ còn hi vọng vào nữ nhân kia sẽ trở về tìm giúp hắn? Đôi tay nắm thành quyền, khớp xương vì bị bóp chặt mà kêu răng rắc, chuyện ngày hôm nay bản công tử sẽ nhớ rõ.

"Chủ tử!"

Sau lưng nam tử mặc áo đỏ đang nhìn mọi việc phía trước như có điều suy nghĩ, xuất hiện một nam nhân mang mặt nạ, ngay cả lúc hắn đến gần, chủ tử cũng chưa từng chú ý tới, đây là điều chưa bao giờ có. Hơn nữa, hắn lại nhìn theo ánh mắt của chủ tử, chỉ thấy một cô gái toàn thân ướt đầm, giống như là vừa ngoi lên khỏi mặt nước, đang rời khỏi bờ sông. Kỳ quái, chỉ là một cô gái mà thôi, có gì để nhìn?

"Vô Tình, đi theo nàng, chốc nữa trở về kể lại kỹ càng mọi thông tin của nàng cho ta."

Nhìn bóng dáng cô gái dần mất hẳn trong tầm mắt, lúc này hẳn mới quay đầu lại phản phó nam nhân đeo mặt nạ, chuyện mới vừa rồi hẳn thấy tất cả, chỉ là vẫn có chút kỳ quái.

"Chủ tử, nàng ta không phải Tam tiểu thư ngọc của phủ tướng quân sao? Có phải có cái gì đó không đúng?"

Tĩnh tĩnh chủ tử hẳn biết rõ, nếu nói vậy nhất định phải có lý do của người, hẳn vốn không nên hỏi nhiều, nhưng thật sự không nghĩ ra tại sao chủ tử lại để ý như vậy với thứ phế vật nổi tiếng này.

"Thuộc hạ phải đi ngay ạ ?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt, Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Tại Sao Hẳn Lại Để Ý Nàng Như Vậy ?

Đợi một lúc cũng không thấy phản ứng nào nữa của chủ tử, hẳn đoán chắc chủ tử không muốn nói thêm gì.

"Đợi chút, người không phải đi, tự ta đi."

Ở trong phủ tướng quân, trên đại sảnh, Huyết Đại đang an tĩnh quỳ gối, trước mặt nàng có một vị phu nhân quý khí đầy người, đang liên mồm mắng nàng, mà nàng chỉ là an tĩnh quỳ ở nơi đó, không nhận sai cũng không phản bác lại.

"Người, nha đầu chết tiệt kia, rốt cuộc có đang nghe ta nói hay không? Người chỉ biết là quỳ ở đó như người chết mà không biết nói lời gì sao? Hay người điếc rồi hả ?"

Về mặt vị phu nhân mặt kia không tốt, vẫn tiếp tục mắng chửi nàng, trợn trừng mắt nhìn cô gái đang ướt sũng, càng ngày lại càng nói lời khó nghe. Nhưng người đang quỳ vẫn kiên trì như cũ. Nửa canh giờ trôi qua, nàng không chút chuyển động, ngay cả động cũng chưa từng động một cái, giống như là một pho tượng.

"Người đã muốn quỳ, vậy thì cứ quỳ đi, lúc nào thì biết mình sai rồi hãy tới tìm ta, nếu người vẫn không biết lỗi thì liền quỳ một ngày cho ta, cơm tối cũng không cần ăn."

Vị phu nhân tức giận bỏ lại câu nói kia rồi rời đi, trước khi đi còn hung hăng trợn mắt một cái với nàng. Hừ! Dám không để bản phu nhân vào trong mắt, ta liền cho người chịu chút đau khổ, để cho người hiểu rằng là ta chính là chủ mẫu của phủ tướng quân này. Xem sau này người còn có dám thể nữa không?

Đến ban đêm, Huyết Đại lao đảo đứng lên, vuốt vuốt đầu gối đau nhức, nàng khắp khểnh hướng về phía chỗ ở của ‘nàng’.

Đẩy cửa phòng ra, nhìn lướt qua phòng, mặc dù có chút đơn giản, nhưng những cái cần đều có, ngâm thân thể đau nhức vào nước ấm. Sau đó, đặt cả người vào bồn tắm, mượn nước nóng xua tan đau đớn. Nhưng không ngờ bởi vì quá mệt mà ngủ thiếp đi, ngày hôm nay thật sự xảy ra nhiều chuyện làm cho nàng mệt lử rồi, dù đã từng chịu vô số khổ sở nhưng nàng cũng không nhận được sự mệt mỏi giây vò mà ngủ quên đi.

Cho đến khi một bóng dáng thon dài đi vào trong bình phong, nhìn cô gái đã ngủ mê man, mặt bắt đầu đi đi tới tới. Nhẹ nhàng ôm lấy nàng từ trong bồn nước đã lạnh, đặt lên giường rồi đắp kín chăn, sau đó ngồi ở đầu giường của nàng.

Đột nhiên lại nhú nhú mảy, lấy từ trong ngực ra một bình con xinh xắn màu vàng kim, mở phần chắn phía trên chân nàng ra, động tác dịu dàng giúp nàng bôi lên hai đầu gối.

Tiểu nha đầu quật cường này, nàng quả thật chịu đựng rất giỏi, đừng nói quỳ một ngày, dù chỉ quỳ một canh giờ cũng không dễ dàng. Huống chi, nàng chỉ là một cô nương yếu yếu, hẳn đều biết tất cả chuyện xảy ra ban ngày. Ở bên trong, nàng quỳ bao lâu hẳn đứng vào bên ngoài bấy lâu, chỉ là hẳn ẩn trong bóng tối, không ai có thể phát ra hiện thôi.

Có lẽ hẳn là muốn nhìn một chút xem nha đầu này có thể cứng đầu đến đâu? Cũng có thể là bởi vì thật sự mình quá nhàm chán, mới có thể bất tri bất giác theo nha đầu một ngày ở nơi bí mật gần đó. Cho đến một khắc trước lúc nàng đi ra từ đại sảnh, hẳn mới trốn vào phòng của nàng, lại không ngờ rằng nàng vào tắm liền không đi ra. Hẳn cho là nàng xảy ra chuyện mới quyết định vào xem một chút. Kết quả lại thấy tiểu nữ nhân này ngủ thiếp đi trong bồn tắm. Nếu hẳn không ôm nàng lên, mà cứ để cho nàng ngủ trong nước lạnh, ngày mai nhất định nàng sẽ bị bệnh. Kỳ quái, hẳn vốn không phải người thiện lương, hôm nay hẳn bị làm sao vậy ?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt, Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Lão Giả Thần bí

Hôm sau, Huyết Đại dậy rất sớm liền phát hiện có cái gì đó không đúng, rõ ràng là mình đang tắm, sao bây giờ lại nằm trên giường? Thảo nào mình ngủ một giấc thoải mái thẳng đến trời sáng. Như vậy là ngày hôm qua đã có người đã đến đây. Nhưng ở trong ấn tượng của nàng, từ xưa tới nay, nàng chưa từng có người thân thiết bên cạnh, chứ nói đến là sẽ giúp đỡ nàng.

Nghĩ sơ sơ lại vẫn không nghĩ ra được ai có lòng tốt đã giúp nàng, liền thôi không thêm nghĩ nữa. Nàng đứng lên rửa mặt rồi tùy tiện ăn bữa sáng một chút, sau đó đi tới một nơi nào đó theo trí nhớ. Cho đến khi xuất hiện một ngọn núi cao vút trong mây trước mặt mình, mà ở chân núi còn có sương mù lượn lờ bao phủ cả ngày, cực kỳ nguy hiểm. Làn sương mù màu tím này không phải sương mù bình thường, mà nó có thể độc chết vạn vật trên thế gian bằng độc chương khí của nó, khiến cho không có người nào có thể đến gần nửa phần. Nếu không sẽ bị độc chết, rồi hóa thành một vũng máu, sau đó lại bị độc này lập tức hấp thụ và trở thành độc khí của nó.

Nàng bất động thanh sắc quan sát bốn phía, xác định không ai theo sau, mũi chân điểm nhẹ một chút trên mặt đất, thân thể liền bay lên cách mặt đất vạn trượng, thẳng tắp bay về hướng đỉnh núi, tay áo của nàng bông bành giống như là một vị tiên tử. Dĩ nhiên, nếu như không đi chú ý nàng vai mặt hoa của nàng mà nói (chỗ này t cũng k hiểu lắm đâu, ai hiểu giúp t với). (" Vai mặt hoa " là một loại mặt nạ trong kinh kịch của Trung Quốc. BẠN VÀO ĐÂY)

http://tyaratan.blogspot.com/2014/01/n...uoc_8.html ~> để biết thêm về vai này nhé.

Chỉ chớp lát đã lên tới đỉnh núi, mà khung cảnh trên đỉnh núi hoàn toàn khác với chân núi, trên núi cũng có sương mù lượn lờ, nhưng không giống vậy, đỉnh núi có sương mù màu trắng giống như là tiên vụ, mà ở dưới kia, là khí độc giống như tử vong khí, đây là hai loại làm tôn lên nhau.

"Đã đến rồi thì vào đi."

Một giọng nói mờ ảo truyền tới từ nơi cách đó không xa, lại vừa như truyền từ chân trời xa xôi, hư hư thật thật, khiến cho người ta không rõ nó phát ra từ đâu.

Mà nàng giữ vững mục tiêu, đi về phía trước, sau thất loạn bát quái thì tới một mảnh rừng đào. Sâu trong rừng đào có một lầu các làm bằng trúc. Trước lầu các, có một ông lão già râu tóc bạc phơ đang ngồi, tuy là đã già nhưng nhìn vẫn tràn đầy sức sống, rất có tiên phong đạo cốt, dường như bất kì lúc nào cũng có thể sẽ theo gió quay trở về làm tiên nhân vậy.

Lúc này lão giả đang đưa lưng về phía nàng, tự chơi cờ với mình. Đang lúc nàng muốn đi tới gần chỗ lão giả hơn nữa thì có tiếng xé gió, nàng khề cau mày, cảm thấy không ổn. Quả nhiên, sau tiếng xé gió là một ám khí hình tròn màu trắng bắn cực nhanh về phía mặt nàng. Nàng dừng bước lại, xoay người liền tránh được viên ám khí trí mạng kia.

Chưa hết, ngay sau đó, lại có mấy chục viên ám khí trắng đen xen kẽ chi chít bắn về phía nàng. Nàng thấy tình thế không ổn, lập tức phi thân lên, tránh được những ám khí kia dễ như trở bàn tay. Nhưng khi nàng vừa đáp xuống đứng vững trên mặt đất, những ám khí kia vốn nên rơi xuống đất lại không rơi xuống, mà lại giống như mọc thêm mắt mà thay đổi phương hướng, bay vút đến chỗ nàng. Thế tới mạnh mẽ đủ để đánh nát tảng đá lớn nặng vài chục tấn. Nếu chẳng may nàng trúng chiêu nhất định sẽ biến thành con nhím, chỉ sợ sẽ máu thịt be bét, đến cả mẹ nàng đã quá cổ cũng không nhận ra được.

Nàng một lần nữa tránh ra sau, ngưng tụ lực bản thân, phát ổng tay áo, một luồng khí mạnh mẽ đánh về phía đám ám khí đang đánh tới chỗ nàng. Sau một trận tiếng bùm bùm giòn giã, những ám khí kia trong hóa thành bột trong nháy mắt, nhẹ phẩy ổng tay áo, bột kia liền biến mất vô ảnh vô tung.

Mà lão giả đang ngồi đưa lưng về phía nàng vẫn không nhúc nhích. Nếu không phải chỗ này chỉ có hai người bọn họ, chắc chắn nàng sẽ nghĩ ám khí kia là người khác phát ra. Nàng chậm rãi đi tới đứng trước mặt lão giả, nhìn trên bàn cờ còn dư lại không nhiều con cờ, cảm giác kính nể phát ra từ nội tâm. Không ngờ có người nhắm mắt cũng có thể lấy con cờ làm ám khí, còn mạnh mẽ, chuẩn xác như vậy, không có chút sai sót. Trên đời này, có mấy người có thể làm được như thế?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: NHA ĐÀU, RÓT CUỘC CŨNG TRỞ LẠI .

"Người đã đến rồi."

Lão giả nói một câu rất có thâm ý khiến cho nàng sững sờ tại chỗ. Thường ngày, sự phụ không như thế này, mười mấy năm qua đều chưa từng hiện thân. Tại sao hôm nay lại đột nhiên hiện thân gặp mình? Nàng nhớ, lúc còn nhỏ, ‘nàng’ đã hỏi sự phụ, vì sao không để cho mình thấy mặt người, thì lão giả lại

nói là thời cơ chưa tới.Chẳng lẽ hôm nay chính là thời cơ để gặp mặt sao ? Còn nữa, từ khi nào sư phụ nghiêm khắc của nàng trở nên hòa ái, dễ gần như vậy ?

Mặc dù vẻ mặt của sư phụ có vài phần bí hiểm, nhưng nàng cảm nhận được, vẻ mặt ôn hòa sư phụ với nàng là thật, không nghiêm nghị, hà khắc như trước kia. Mà lời nói tiếp theo của lão giả càng làm cho nàng giật mình.

"Nha đầu, vất vả cho con rồi .Lão phu đợi bao lâu nay rốt cuộc cũng gặp được. Sau này, phải dựa vào chính mình, lão phu cũng chỉ có thể giúp tới đây, con tự lo cho tốt ."

Bộ dạng nghiêm nghị của lão giả trong quá khứ không thấy nữa. Bây giờ sư phụ giống như là một lão nhân hiền lành, một người ông thương yêu cháu gái của mình vậy.

"Đồ nhi ngu dốt không hiểu ý của sư phụ.Xin phiền sư phụ nói rõ."

Mặc dù trong lòng nàng cả kinh nhưng vẫn cố gắng trấn định, làm bộ như không hiểu ý của lão giả. Nhưng sự cẩn thận của nàng cũng không lừa được cặp mắt tinh tường của lão giả. Lão giả chỉ là cười ha ha.

"Ngươi nha, cũng đừng giả bộ hồ đồ,một chút tâm tư của ngươi sớm đã bị lão già cổ hủ này thấy rõ rồi."

Nha đầu này đúng là không sửa được tính khôn vặt mà. Cũng may mà lão còn chịu được nàng, cũng biết là nếu mình không nói toạc ra thì dù có đánh chết nàng cũng không chịu nói ra.

"Đồ nhi xấu hổ! Kính xin sư phụ tha lỗi."

Xem đi, thật đúng là như lão đã nói mà. Ha ha, lão giả thấy nàng như thế càng cảm thấy vui mừng không nhịn được muốn cười. Nha đầu này thật đúng là trước sau như một, không động vào được.

"Duyên phận thầy trò của ta và ngươi đã hết. Từ ngày mai, ngươi không cần trở lại đây nữa."

Dứt lời, một trận gió thổi qua mặt Huyết Đại. Lão giả đang ngồi ở chỗ này biến mất ngay lập tức. Phóng mắt nhìn xung quanh thì vẫn như lúc nàng tới. Không có một sự thay đổi nào, nước trà trên bàn vẫn còn bốc hơi nóng, thì ra là tất cả đều là thật, không phải ảo giác của mình.

"Nha đầu, ngày sau sẽ gặp mặt, hãy bảo trọng." Giọng nói truyền tới từ xa xa, sau lại không có tiếng gì nữa.Chắc lão giả cũng đã đi xa rồi.

Nếu người cũng đã đi, nàng cũng không cần ở chỗ này nữa. Nàng khẽ vung ống tay áo, ưu nhã bay xuống chân núi. Giờ khắc này, tay áo nàng bỗng bành giống như một vị tiên từ trời mà giáng xuống, đẹp tựa như ảo mộng, lại lại không chân thật như vậy. Bây giờ nàng đã là trở thành Thiên nữ hạ phàm.

"Các ngươi đừng tới đây! Tới nữa cũng đừng trách ta không khách khí!"

Dưới chân núi, có một nhóm đàn ông vạm vỡ ăn mặc giống như sơn tặc đang theo sát hai cô gái. Khi đi đến đường cùng, một cô gái mặc lục y cảm chui thủ hộ thân chỉ về phía bọn sơn tặc, lạnh lùng uy hiếp. Nhưng điều này càng làm cho bọn cường đạo kia hưng phấn hơn.

"Azz ! Con nhóc rất mạnh mẽ nha. Đại gia ta chỉ thích loại liệt nữ như ngươi vậy. Mà chinh phục liệt nữ là sở trường của gia ta. Chỉ cần ngươi chịu vào trong ngực gia bảo đảm sẽ khiến cho ngươi không nở rời đi" Giọng nói thô bỉ của một tên đại hán truyền đến. Miệng nói những lời cực kì ghê tởm khiến cho đám sơn tặc phía sau cười to không dứt.

"Tỷ tỷ, bây giờ nên làm gì? Bọn họ tới gần rồi. Bây giờ nên làm sao?" Nói chuyện với cô gái lục y là cô gái thanh y bên cạnh có khuôn mặt giống nhau như đúc.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: HOA TỶ MUỘI BỊ ĐUỔI GIẾT

"Ở phía trước không xa, có một khu rừng có chương khí, chúng ta mau đi vào đó ! " Cô gái vừa lui về phía sau, vừa bình tĩnh nói.

"Nhưng mà nghe nói trong rừng đó có độc khí rất nặng, người đã vào đó chưa từng có ai ra ngoài cả. Chỉ sợ là họ đều đã chết ở trong đó rồi." Cô gái thanh y sợ sệt nói, nàng thật sự không hiểu vì sao tỷ tỷ biết rõ là chết đường mà còn xông vào đó.

"Tỷ biết chứ. Nhưng mà tỷ dù có chết cũng không muốn trở thành đồ chơi của bọn chúng.Tình nhi, muội sợ à?"

"Tỷ tỷ, người nói không sai.Tình nhi nguyện chết cùng tỷ tỷ, cũng không muốn bị hãm bắt được."

Nghe nàng nói vậy, cô gái lục y miễn nguyên gật đầu. Nàng nói một câu không hổ là muội muội tốt của ta, rồi mang theo cô gái thanh y chạy về hướng rừng độc. Mà bọn sơn tặc phía sau các nàng thấy vậy, chúng cảm thấy không thể tin được việc hai con nhóc này không hề sợ chết.

"Lục Ý, Tình Thiên. Các người đừng chạy về phía trước nữa, sẽ chết đấy. Chỉ cần các người trở về, ta bảo đảm các người sẽ chỉ phải hầu hạ một mình lão đại thôi, tuyệt đối sẽ không đem bán các người vào kỹ viện."

"Tỷ tỷ, bọn họ đã hứa sẽ không bán chúng ta vào kỹ viện. Chúng ta có nên theo bọn họ trở về không?"

"Hừ! Điều bọn họ nói thì chỉ có mình muội sẽ tin thôi. Ở sơn trại, bọn chúng đã làm những gì, muội quên mất rồi sao?" Giương mặt cô gái lục y vẫn lạnh lùng không chút thay đổi.

"Hắc Tử, bây giờ nên làm gì? Lão đại dặn là nhất định phải mang được người về. Nhưng mà các nàng không nghe theo thì làm gì bây giờ?" Một người đàn ông cao lớn có vẻ mặt dữ tợn hỏi nam nhân vóc dáng đen gầy bên cạnh.

"Đại Cước, mau nhìn xem! Có người từ trên trời bay xuống!" Bỗng một nam nhân xấu xí trong đám sơn tặc chỉ vào bóng dáng màu trắng trên bầu trời hô lớn.

"Đồ ngu! Làm gì có người nào bay được trên trời chứ? Mắt người có như mắt hủ?"

Kẻ vừa nói xong cũng nhìn theo người nọ chỉ. Khi thấy bóng dáng màu trắng ngày càng gần thì hắn cũng tròn mắt. Thì ra thật sự có người bay được trên trời, mà còn bay cao đến nỗi cho dù là khinh công cũng không làm được.

"Nàng chắc chắn không phải là người! Nàng nhất định là tiên tử, là cứu thiên tiên tử hạ phàm." Bọn sơn tặc còn lại cũng bị hấp dẫn bởi bóng dáng này. Bọn chúng cũng không để ý tới việc đuổi theo hai cô gái kia nữa, chỉ biết đứng ngây ngốc tại chỗ, hai mắt nhìn về phía bóng dáng xinh đẹp tựa như ảo mộng trên thiên không kia.

"Tỷ tỷ, bọn họ nói có tiên nữ hạ phàm kia. Chắc chắn là nàng tới cứu chúng ta." Cô gái thanh y đang chạy đến lối vào của khu rừng thì ngừng lại. Nàng nhìn về phía sau thì không còn thấy đám người kia đuổi theo nữa.

"Đừng nghe bọn họ nói, bọn họ nói vậy chỉ là vì muốn gạt để bắt chúng ta trở về mà thôi." Đám sơn tặc kia ngày thường giết người, cướp của, không việc ác nào bọn chúng không dám làm. Điều mà bọn chúng nói ra sao có thể tin được? Muội muội này của mình thật sự quá ngây thơ rồi.

Huyết Đại từ trên trời giáng xuống, một bộ quần áo trắng bông bành bành như tiên. Hơn nữa khí chất của nàng vốn là xuất trần thoát tục. Mà ngay từ lúc nàng còn ở giữa không trung thì đã mang khăn che mặt màu trắng lên. Nàng chậm rãi đáp trên mặt đất, dùng đôi mắt đẹp lộ ra khỏi chiếc khăn che mặt, lạnh lùng nhìn đám sơn tặc trước mặt. Ánh mắt nàng lạnh lẽo quét khiến cho tất cả mọi người cảm thấy như rơi xuống hầm băng, không có một người nào may mắn thoát khỏi cảm giác khủng khiếp này.

"Các người đã nhìn thấy ta thì cũng không cần phải sống nữa." Khóe miệng nàng kéo nhẹ, nhìn đám người còn chưa kịp phản ứng lại, nàng cười lạnh một tiếng.

"Tiên tử tha mạng! Chúng tôi không phải cố ý mạo phạm. Kính xin tiên tử bỏ qua cho chúng tôi được không?" Trong đám người, cuối cùng cũng có một người tỉnh táo lại, phản ứng kịp thời sau lời nói của nàng. Hắn bịch bịch quỳ xuống, mặt đầy một đồng nước mắt nước mũi van xin nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: CỨU THIÊN TIÊN NỮ HẠ PHẠM.

"Tiên tử tha mạng! Nếu chúng tôi mạo phạm chỗ nào, kính xin tiên tử đại nhân đại lượng, không nên chấp nhất cùng người quê mùa thô lỗ như chúng tôi. Xin tha cho cái mạng chó của chúng tôi đi." Lần này có cả một nhóm lớn đã tỉnh táo lại, vội vàng quỳ xuống, lớn tiếng kêu tha mạng.

"Các người chỉ biết nói xin lỗi thôi. Hôm nay các người nhất định, phải, chết!"

"Nếu nàng đã không niệm tình thì chúng ta sẽ liều mạng cùng nàng, đằng nào mà chúng chả phải chết!" Không biết người nào dẫn đầu nói như vậy, những người khác cũng theo sau phụ họa, giọng điệu kiêu ngạo tới người Huyết Đại.

Thấy hành động của bọn chúng, nàng cũng không chút cử động, vẫn đứng ở chỗ cũ chẳng xao động. Mặc cho bọn sơn tặc kêu đánh kêu giết, ánh mắt nàng đều chưa từng thay đổi.

"Sao lại thế này? Mau dừng tay lại! Đừng chém ta." Không biết tại sao, đao kiếm trong tay bọn họ không có chém trên người nàng, mà lại ma xui quỷ khiến mà chém tới người bọn họ.

"Má ơi ! Đây là yêu pháp gì ? Làm thế nào mà chúng ta lại như bị trúng tà mà tự chém lên người mình vậy?"

"Đúng, nhất định là nàng giờ trò. Nàng ta nhất định là yêu nữ. Chắc là nàng đã dùng yêu thuật mê hoặc chúng ta, mới có thể khiến chúng ta tự chém người của mình." Bọn họ mới vừa rồi còn gọi nàng là Cửu Thiên Tiên Nữ hạ phạm, vậy mà bây giờ lại lập tức đổi thành yêu nữ rồi.

"Vậy bây giờ làm gì?" Người ta còn chưa có động thủ thì bọn họ cũng đã rối loạn trận tuyến. Liệu còn có thể đấu cùng nàng sao ?

"Còn có thể làm gì nữa chứ ? Giờ chỉ còn một biện pháp duy nhất thôi." Cả đám người vừa nghe hắn nói như vậy, mờ to hai mắt hy vọng nhìn hắn.

"Biện pháp gì?" Không đợi được câu trả lời của hắn, cả đám người đồng thanh hỏi.

"Tam thập lục kế tẩu vi thượng sách, chạy mau !" Dứt lời, hắn xoay người chạy hướng ngược lại, mà cả đám phía sau cũng phản ứng kịp thời mà gia nhập hàng ngũ chạy trốn chết.

"Mẹ nó chứ, đây là biện pháp khôn khiếp gì hả ? Hại lão tử còn tưởng rằng ngươi có chủ ý gì tốt chứ !" Đám sơn tặc phía sau dù đang chạy nhưng vẫn không nhận được bất mãn mà mắng mắng câu.

Huyết Đại lạnh lùng nhìn đám người chạy còn nhanh hơn thỏ kia. Nàng cũng không vội vàng đuổi theo, nhẹ giọng cổ tay trắng lên. Ống tay áo nàng tung bay, vài miếng có hình dạng hoa sen bay tới đám người đang vội vàng chạy trốn kia. Trong nháy mắt, có rất nhiều tiếng kêu rên. Không bao lâu, bọn chúng đã gục hết trên mặt đất, không còn một tiếng động nào nữa.

Đang lúc nàng xoay người muốn rời đi thì có hai bóng người màu xanh vội vàng chạy tới chỗ nàng. Người tới chính là Lục Ý cùng Tinh Thiên. Lúc họ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của đám người kia, nên đã ra ngoài xem một chút, kết quả lại thấy được hình ảnh Huyết Đại giống như tiên tử. Mặc dù nàng đã giết nhiều người như vậy, nhưng ở trong lòng các nàng, nàng chính là ân nhân cứu mạng của mình, cũng chính là tiên tử hạ phạm.

"Tên tiểu nữ tử là Lục Ý. Hiện tại tiểu nữ đang phải mang theo muội muội là Tinh Thiên. Cảm ơn ơn cứu mạng của tiên tử !" Cô gái lục y lôi kéo cô gái thanh y quỳ xuống trước mặt Huyết Đại. Trừ cha mẹ của mình ra, Lục Ý chưa bao giờ quỳ trước mặt người khác, thế nhưng hôm nay nàng lại cam tâm tình nguyện quỳ lạy cô gái trước mặt.

"Không cần, ta không phải là vì cứu các ngươi mà mới giết bọn hắn ." Nàng lạnh lùng bỏ lại những lời này, xoay người định rời đi, nhưng không ngờ bị người ngăn lại. Nàng không vui cau mày, nhìn về phía cô gái đang chặn đường nàng.

"Tiên tử xin dừng bước!"

"Còn có chuyện gì nữa?" Giọng nói nàng lạnh lùng thể hiện rõ là nàng đang không vui.

"Tiểu nữ cùng với Tinh nhi đã không còn nhà để về, gia phụ và gia mẫu cũng bị tặc nhân giết chết. Xin tiên tử thu nhận tỷ muội tiểu nữ đi. Tiểu nữ cùng muội muội nguyện ý đi theo tiên tử, làm nô tỳ cả đời hầu hạ tiên tử, kính xin tiên tử thành toàn."

Dứt lời nàng lại quỳ xuống, cô gái trước mặt nàng vừa nhìn liền biết không phải là người thường, nếu mình có thể đi theo nàng thì sẽ không phải lo lắng kẻ thù đuổi theo, mà nàng và Tinh nhi cũng không cần phiêu bạt khắp nơi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: NGƯỜI MÁU LẠNH VÔ TÌNH

"Đây là chuyện của các ngươi liên quan gì đến ta?" Từ trước đến giờ, nàng không hề có sở thích đi lo chuyện bao đồng, lại càng không phải là quá nhiều thiện tâm mà đi làm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn. Nàng không hề có thời gian rảnh rỗi để đi quan tâm chuyện sống chết của người khác.

"Nếu như tiên tử không chịu đồng ý, Lục Ý cũng chỉ còn một con đường chết. Thay vì bị giết chết bởi tặc nhân không bằng tự mình kết liễu, ít nhất cũng có thể giữ được bản thân trong sạch."

Cô gái dứt khoát nói xong không quên lấy chủy thủ nhắm vào trái tim của mình, chờ đợi câu trả lời của Huyết Đại. Nàng đang đánh cược, đánh cược rằng cô gái kia thật ra chỉ là mặt ác tâm thiện. Và nàng cuối cùng sẽ tiếp nhận mong ước của mình. Nhưng nàng lầm rồi, nhìn đối phương vẫn cất bước rời đi, chút hy vọng cuối cùng của nàng cũng tan tành.

"Tỷ tỷ! Không cần !" Nàng không chút lưu tình đâm mạnh xuống tim của nàng cũng giống như đang đâm vào ngực của mình vậy. Cuối cùng, toàn thân vô lực té vào trong ngực của muội muội nàng, trong miệng tràn ra đầy máu tươi, tạo thành một bức tranh thê thảm mà duy mỹ.

"Tại sao tỷ lại ngốc như vậy chứ? Cái người vô tình đó có gì đáng để mà tỷ lại tự làm tổn thương bản thân mình như vậy. Nàng không chứa chấp chúng ta thì thôi đi, có gì ghê gớm chứ. Chẳng phải chỉ còn một con đường chết thôi sao, nhưng dù có chết muội cũng muốn được chết có cốt khí, tỷ đi cầu xin

nàng làm gì chứ?"

Hồi nãy đến giờ, Tinh Thiên vẫn không có lên tiếng gì, nàng nhìn tỷ tỷ té vào trong ngực mình giờ chỉ còn thoi thóp một hơi thở. Nàng than thở khóc lóc nói lớn tiếng chỉ trích cái cô gái lãnh huyết lãnh tình kia. Từ lúc nàng ra đời đến giờ chưa bao giờ thấy người nào máu lạnh như vậy.

"Tinh nhi, đừng nói như vậy. Tiên tử không muốn chứa chấp chúng ta nhất định là có lý do của nàng, mỗi người làm việc đều có nguyên tắc riêng của mình, tỷ tỷ làm như vậy cũng không thể trách nàng."

Nàng ta cố hết sức nói chuyện với muội muội mình.

Nàng nói xong lại nhìn về phía Huyết Đại, hơi thở nàng mong manh cố gắng nói ra thành câu cuối cùng của mình: "Tiên tử có thể hay không hiểu cho nỗi khổ tâm của tiểu nữ, xin người hãy nhận lấy muội muội ta. Nàng không hiểu sự đời, chỉ là một đứa bé đơn thuần. Ngài nếu không chịu nhận nàng, chỉ sợ...sớm muộn gì, nàng cũng sẽ bị đám tặc nhân kia bắt đi, sống cuộc đời sống không bằng chết."

"Tỷ tỷ, muội không muốn đi theo nàng, tỷ tỷ ở đâu thì Tinh nhi sẽ ở nơi đó." Nàng nhìn Huyết Đại đầy cảm hận. Nàng quật cường nói, đều là nàng hại chết tỷ tỷ mình, nàng không muốn đi theo nàng ta.

"Nha đầu ngốc, tỷ tỷ không còn nhiều thời gian, không thể bên muội được nữa ..." Nàng nói còn chưa dứt lời liền vô lực cúi thấp đầu xuống. Vậy là một cô gái vừa mới ở tuổi thanh xuân sẽ phải hương tiêu ngọc vẫn.

"Tỷ tỷ !!! Cái người máu lạnh vô tình kia, tỷ tỷ ta đã chết rồi. Bây giờ người đã hài lòng chưa ?" Cô gái thanh y ôm chặt lấy thân thể tỷ tỷ mình. Nàng tuyệt vọng nhìn cô gái vẫn thờ ơ lạnh nhạt kia mà lớn tiếng gào thét mà thể hiện sự phẫn nộ của mình.

"Tỷ tỷ, người đi như thế chắc chắn sẽ rất cô đơn, Tỷ tỷ chờ ta một chút, Tinh nhi sẽ tới bên tỷ." Nàng hăm sâu trong tuyệt vọng của chính mình. Nàng không chút do dự rút chùy thủ từ ngực tỷ tỷ ra, đâm mạnh vào ngực của mình.

"Bịch" một tiếng. Chùy thủ trong tay cô gái bị đánh rơi mất. Khuôn mặt nàng đầm nước mắt nhìn cô gái vừa đánh rơi chùy thủ của mình, không hiểu nhìn nàng.

Chỉ thấy từ trong ống tay áo của nàng lấy ra một viên thuốc hình tròn nhỏ bằng đầu ngón tay để vào trong tay mình. Nàng nhàn nhạt nói một câu: "Muốn cứu nàng hãy cùng ta !". Nàng bỏ lại câu đó rồi chậm rãi đi về phía trước, không hề nhìn Hoa tỷ muội phía sau mình.

Chớp mắt một cái cũng đã qua vài tháng rồi, nàng trừ mỗi ngày giả ngây giả dại thì là liêu mạng tu luyện, khó khăn lắm mới được như bây giờ nhàn nhã, có thể tĩnh tâm uống rượu, ngắm trăng, ngắm phong cảnh. Ngày ngày, mượn ánh trăng nhẹ nhàng tung bay, lúc nổi hứng nàng còn có thể xướng lên một khúc cho mình làm vui.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt, Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: TIÊU THU, CÓ NGƯỜI MUỐN MẠNG CỦA NGƯỜI

Minh nguyệt kỳ thì hữu

Bả tửu vấn thanh thiên

Bất tri thiên thượng cung khuyết,

Kim tịch thị hà niên ?

Ngã dục thừa phong quy khứ,

Hựu khùng quỳnh lâu ngọc trụ

Cao xú bất thắng hàn,

Khởi vũ lộng thanh ảnh

Hà sự tại nhân gian!

Chuyển chu các,

Đề ý hộ,
Chiếu vô miên,
Bắt ưng hữu hận,
Hà sự trường hướng biệt thời viên?
Nhân hữu bi hoan li hợp,
Nguyệt hữu âm tình viên khuyết,
Thử sự cổ nan toàn.
Đã nguyện nhân trường cửu,
Thiên lý cộng thiên quyên.
Tạm dịch theo Nguyễn Hiến Lê :
Mấy lúc có trăng thanh?
Cát chén hỏi trời xanh:
"Cung khuyết trên chính tưng,
Đêm nay là đêm nào?"
Ta muốn cưỡi gió bay lên vút,
Lại sợ lầu quỳnh cửa ngọc,
Trên cao kia lạnh buốt.
Đứng dậy múa giỡn bóng,
Cách biệt với nhân gian!
Trăng quanh gác tía,
Cuối xuống cửa son,
Dòm kẻ thao thức,
Chẳng nên ân hận,
Sao cứ biệt li thì trăng tròn?
Đời người vui buồn li hợp,
Trăng cũng đầy vơi mờ tỏ,
Xưa nay đâu có vạn toàn.
Chỉ nguyện đời ta trường cửu,
Bay ngàn dặm cùng với thuyền quyên.

Đây là bài thơ : "Thùy Diệu Ca Đầu" nổi tiếng của Tô Thức (tức Tô Đông Pha). Ông sáng tác bài thơ này vào Tết trung thu năm Bính Thìn, khi đang uống rượu vui đến sáng thì nhớ đến em trai ông là Từ Do (tức Tô Triệt).

Mượn rượu trợ hứng, nàng say sưa hát, múa. Bỗng cách đó không xa, có tiếng tiêu du dương truyền đến. Giai điệu trầm bổng của tiếng tiêu vang lên hòa hợp nhịp nhàng với điệu múa và giọng hát của nàng. Hình ảnh của một điệu múa kết hợp với một giai điệu êm tai dưới ánh trăng đã tạo nên một bức tranh duy mỹ. Tất cả những thứ tốt đẹp nhất trên thế gian này chắc cũng chỉ cần là vậy.

"Tiêu thư!" Một cô gái thanh y vội vàng đi tới, khiến cho nàng phải dừng lại điệu múa với những kỹ thuật duyên dáng, mà tiếng tiêu cũng không biết đã ngừng lại từ lúc nào. Tất cả lại khôi phục yên lặng.

"Bách Hợp kính chào tiểu thư!" Đợi đến gần nàng, cô gái hơi thi lễ, nói một cách cung kính.

"Trở về rồi nói sau." Huyết Đại gật đầu rồi quay lại nhìn nơi xa kia một cái, ý bảo là cẩn thận tai vách mạch rừng.

"Dạ!" Nàng đáp lại xong thì đi theo sau lưng Huyết Đại, chậm rãi rồi đi. Cho đến khi không thể nhìn thấy được bóng dáng của các nàng nữa thì một nam tử với bộ quần áo đỏ mới từ chỗ tối đi ra. Bộ dạng vô cùng quyền uy nhìn các nàng đi xa dần, lắc đầu buồn bã như mắt mình bị đi thứ gì, lúc này, mới xoay người rồi đi.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Trở lại Lưu Vân Các, nàng mới mở miệng hỏi cô gái sau lưng mình. Nhìn bộ dáng của nàng vừa rồi nên có vẻ là việc rất gấp.

"Tiểu thư, có người ra mười vạn lượng mua mạng Tam tiểu thư của Ôn phủ. . ." Cô gái gọi là Bách Hợp kia thận trọng nói xong vẫn không quên quan sát sắc mặt của chủ tử nhà mình.

"Biết người đó là ai không?" Nhưng lại khiến cho nàng vô cùng thất vọng vì vẻ mặt chủ tử không hề thay đổi mà đáp lại lời nàng, không có nhìn thấy được một chút tức giận nào cả trên mặt chủ tử cả.

"Mẫu Đan tỷ đã tra được, đó là tiểu thư của Thượng Quan gia, Thượng Quan Cẩm Du."

"Đi nói cho nàng biết mạng của Tam tiểu thư là mười triệu lượng. Lúc nào nàng gom đủ tiền thì mới lấy được đầu của Tam tiểu thư."

"hả ? Tiểu thư, ngộ nhờ nàng thật gom đủ bạc, thì chẳng phải là. . ." Bách Hợp không hiểu được, cũng không biết tiểu thư đang định làm gì?

"Chỉ có mười vạn lượng thì đã muốn mua được mạng của Tam tiểu thư sao? Thật không biết bọn họ có ý nghĩ kỳ lạ này ở đâu ra nữa ! Người cứ làm theo những lời ta vừa nói là được rồi, mau đi đi."

"Bách Hợp đã hiểu rồi. Tiểu thư, nô tỳ xin được lui xuống." Nàng chào một cái liền chuẩn bị rời đi, nhưng không ngờ lại bị Huyết Đại gọi lại.

"Vết thương của tỷ tỷ của người như thế nào rồi?"

Cô gái thanh y trước mắt này chính là người nàng đã mang về vào ngày hôm đó ở chân núi. Cùng về với nàng là tỷ tỷ tên Lục Ý. Họ là Hoa tỷ muội song sinh, nhất mẫu đồng bào, dung mạo xuất chúng, thông tuệ hơn người. Khuôn mặt hai người bọn họ giống nhau như đúc, cho dù là ai đều khó mà nhận ra ai là tỷ tỷ, ai là muội muội. Chỉ là tính cách hai tỷ muội bọn họ có chút khác biệt. Cho nên, chỉ cần họ vừa mở miệng, người khác có thể phân biệt ra ngay.

"Thưa tiểu thư, vết thương của tỷ tỷ đã tốt hơn rồi. Hiện giờ, nàng cũng đã đi tiếp nhiệm vụ, sẽ không có chuyện đâu."

Tiểu thư thật ra là người trong nóng ngoài lạnh. Ngoài mặt nàng làm bộ như không thêm để ý chút nào, nhưng thật ra trong lòng vẫn là vô cùng quan tâm các nàng. Đây chính là kinh nghiệm của nàng khi đi theo tiểu thư mấy tháng nay. Nàng nhớ rõ lúc đầu mình còn mắng tiểu thư là người máu lạnh vô tình, bây giờ nhớ lại một chút thôi cũng khiến nàng cảm thấy xấu hổ vô cùng. May mà tiểu thư đại nhân đại lượng, không so đo tính toán với nàng. Nàng còn dạy bọn họ võ công, cách giết người. Nhưng những người các nàng giết đều là kẻ hạ lưu, nếu là người thiện lương họ sẽ không giết.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt, Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: SAY NHAN CƯ, KHAI TRƯỞNG LONG TRỌNG.

"Được, nhớ bảo nàng đừng làm quá sức, chăm sóc tốt cho bản thân là quan trọng nhất. Ở đây có chút đan dược, người cầm lấy bảo nàng nhớ phải dùng đúng giờ thì sẽ tốt cho thân thể của nàng." Lục Ý, tên hiện tại là Mẫu Đan, tính tình trong trẻo nhưng lạnh lùng, là người làm việc hết sức chững chạc. Nàng cùng với Bách Hợp trông coi Lưu Vân Các lúc nàng không có ở đây, các việc lớn nhỏ đều là nàng toàn quyền làm chủ.

"Bách Hợp thay mặt tỷ tỷ cảm ơn tiểu thư!" Nàng nhận lấy bình thuốc trên Huyết Đại để vào trong ngực rồi lại hành lễ cảm ơn lần nữa.

"Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, đây đã là nhà của tỷ muội các người thì không nên khách khí như vậy nữa. Được rồi, người trở về đi, bây giờ ta muốn nghỉ ngơi." Nhà đầu này luôn như vậy, cứ nhìn thấy nàng thì lại hành lễ. Từ lúc các nàng bắt đầu làm việc đến giờ nàng vẫn không quen được, nàng đã nói rất nhiều lần mà họ cũng không nghe. Aizz, nàng lắc đầu bất đắc dĩ, hướng nàng khoát tay áo rồi đi vào nhà trong.

"Quá, . . .Ặc. Công tử, ngài đi chậm lại một chút với, nô tài không đuổi kịp ngài rồi. Ồi, này!"

Ở trên đường cái có một quý công tử mặc hoa phục, tay cầm quạt giấy, rất phóng khoáng, bình tĩnh. Bề ngoài anh tuấn tiêu sái, hơn nữa còn có khí chất không tầm thường, ở trên đường cái hấp dẫn không ít ánh mắt.

"Tiểu Lâm Tử, sao ngươi chậm như rùa vậy. Chẳng lẽ ngươi là đang bò trên đường à ?" Quý công tử mặc hoa phục kia nhìn nô tài đang khom người vồ ngực, thở không ra hơi sau lưng mình tức giận nói.

"Công tử, chúng ta vẫn nên trở về thì hơn. Nếu như chuyện chúng ta lên lút chuồn ra ngoài bị lão gia biết thì sẽ không xong đâu." Nô tài phía sau lo lắng nói. Trong lòng hắn cũng rất bứt rứt vì oan uổng đấy. Nếu như bị lão gia biết, công tử cùng lắm là bị mắng mấy câu, nhưng mà chỉ sợ là mạng nhỏ của hắn khó bảo toàn. Ai, phải hầu hạ chủ tử như vậy mệnh của hắn thật đúng là khổ mà.

"Ngươi mau câm miệng cho bản công tử. Nếu ngươi sợ thì về trước đi, bản công tử đi một mình."

Hôm nay là ngày khai trương Say Nhan Cư, hắn đã sớm nghe nói ở kinh đô mới mở một kỹ viện, nghe nói các cô nương bên trong người nào người nấy cũng xinh đẹp như hoa, mà các nàng còn là tài nghệ song tuyệt. Đặc biệt là cô nương có hoa danh là Mân Côi (tức Hoa Hồng), đều được nhiều người truyền nhau là như tiên nữ trên trời, kinh tài tuyệt diệu khó cần phải nói, chỉ với một khúc Nghê Thường vũ thôi cũng đủ làm cho người trong thiên hạ nể phục.

Bên trong Say Nhan Cư, dòng người đông đúc bắt đầu đi vào. Đại sảnh lầu một đã bị chen lấn đến độ như nước chảy không thông, phòng ở lầu hai cũng là không còn cái nào trống, phòng khách quý của lầu ba cũng hết chỗ. Bên trong nhà chật ních không nói, ngay cả ngoài phòng cũng bị vây kín hết.

"Ngọc Kiều, ngươi nói xem tại sao hôm nay chỗ chúng ta đến một người khách cũng không có vậy ?" Một nữ nhân có quần áo mỏng manh, gần như trong suốt, nhìn vô cùng diễm dứa lờ lợt hỏi một nữ nhân khác cũng ăn mặc không khác mình là bao.

"Ta làm sao mà biết được? Đúng rồi, buổi trước lúc mà ta tiếp Lý thiếu, hình như có nghe hắn nói rằng hôm nay có kỹ viện mới khai trương. Chẳng lẽ khách của chúng ta đều chạy đi nơi đó sao ?"

"Ngươi không nói ta cũng quên mất, hình như đúng thật là có chuyện này. Hay chúng ta đi nói với ma ma một tiếng để ra xem tình hình bên ngoài một chút?"

"Được, chủ ý này không tệ."

Cứ như vậy, các cô nương ở nhiều thanh lâu khác nhau đều tập trung tại cửa của Say Nhan Cư. Cả Say Nhan Cư, bên trong chật như nêm cối còn bên ngoài thì lại càng tấp nập, tình cảnh hoành tráng như thế bình thường khó mà thấy được .

"Các vị khách quan, xin mọi người im lặng ! Xin cho phép tiểu nữ tự giới thiệu mình với mọi người."

Giữa không gian trên vũ đài, có một cô gái quần áo màu hồng xuất hiện, nàng nói chuyện nhã nhặn, khéo léo trước mặt mọi người. Nàng không hề ăn mặc hở hang giống như các cô nương ở thanh lâu khác, mà bất kể dù là lời nói hay cử chỉ của nàng. Còn cả cách ăn mặc của nàng cũng không giống cô gái luân lạc phong trần mà lại càng giống như các tiểu thư đại gia khuê tú chưa lấy chồng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: CÔ GÁI CHE MẶT TUYỆT SẮC KHUYNH THÀNH

•

Âm thanh của nàng dễ nghe giống như chim hoàng anh vậy, lúc này, thanh âm đó ở trong tai mọi người thật lâu không hết nhộn nhạo. Khi mọi người thấy nàng lên tiếng như vậy, cũng rất nể tình mà không tiếp tục ồn ào nữa. Bọn họ nhìn không nháy mắt cô gái mặc dù có khăn che mặt đã giấu đi dung mạo của mình nhưng khí chất của nàng vẫn không giảm.

"Tiểu nữ hoa danh là Mân Côi (tức Hoa Hồng), hiện giờ là người đứng đầu bảng của Say Nhan Cư. Hôm nay, tiểu nữ sẽ là người chủ trì buổi khai trương long trọng của Say Nhan Cư. Tiểu nữ cảm thấy rất vinh hạnh khi có thể đứng ở đây và được thấy các vị, đồng thời cũng vô cùng cảm kích các vị đã dành chút thời gian rảnh rỗi để tới ủng hộ cho Say Nhan Cư. Vì để cảm tạ các vị, tiểu nữ đã an bài hơn mười tiết mục đặc sắc dâng lên các vị."

"Thì ra là nàng chính là Mân Côi, quả thật nàng là một giai nhân tuyệt sắc sao ? Nếu nàng có thể bỏ cái khăn che mặt ra thì tốt quá ." Mọi người phía dưới bắt đầu nghị luận, người một câu ta một câu. Vấn đề bàn luận đến chính là khí chất của Mân Côi đặc biệt như thế nào, âm thanh tuyệt đẹp dễ nghe như thế nào. Tới cuối cùng, tất cả lại đều nói đến là muốn lấy cái khăn che mặt của nàng xuống, để cho mọi người thấy dung mạo của nàng.

"Tiểu thư Mân Côi, nàng cũng đã biết rằng mọi người tới đây là vì ủng hộ cho Say Nhan Cư, vậy sao nàng không lấy cái khăn che mặt xuống, để cho chúng ta thấy dung mạo của nàng ?"

"Đúng vậy, Đúng vậy, chúng ta đều vì tiểu thư Mân Côi mà tới, nhưng bây giờ, ngay cả mặt cũng không cho chúng ta thấy được dù một lần. Đây không phải là làm cho mọi người mất vui sao?"

"Đúng đấy, đúng đấy ! Nàng định cả đời cũng không cho chúng ta thấy sao?"

"Chúng ta muốn xem dung mạo thật của nàng !"

"Chẳng nhẽ là mặt của nàng rất khó coi nên không thể để cho người khác nhìn phải không ?"

Mọi người bàn tán rất sôi nổi.

". . ."

Cách nói kiểu gì cũng có, nhưng dù bọn họ nói thế nào, đã kích nàng như thế nào thì nàng cũng chỉ mỉm cười đáp lại, không nóng nảy, không giận dữ, nàng vẫn duy trì bình tĩnh trước sau như một. Cho đến khi âm thanh ở dưới dần dần không còn kịch liệt dữ dội nữa thì nàng mới mở miệng lần nữa.

"Tâm ý của các vị, Mân Côi có thể hiểu. Nhưng tâm ý của Mân Côi mọi người lại không hiểu. Mân Côi che mặt không phải bởi vì có điều gì khuất tất, không muốn người khác biết. Mà tiểu nữ muốn giữ bí mật dung mạo, nhờ đó mà thu hút được sự chú ý của mọi người. Mân Côi làm như vậy, cũng có thể nói là dụng tâm lương khổ. Nếu ai muốn thấy khuôn mặt thật của Mân Côi, thì cũng rất đơn giản, chỉ cần trở thành thượng khách của Mân Côi là được. Mọi người thấy Mân Côi làm như vậy, có chỗ nào không đúng sao?"

Nghe nàng giải thích như vậy, mọi người cũng bừng tỉnh hiểu ra. Thì ra là như vậy, mỹ nhân này không chỉ có dung mạo xinh đẹp vô song, mà tâm tư nàng cũng vô cùng tinh tế. Cũng bởi vì vậy mà cũng có không ít người tới tìm nàng, họ tranh nhau để trở thành thượng khách của nàng. Mà bọn họ lại không biết, nếu muốn trở thành thượng khách của nàng cũng không phải dễ dàng như vậy.

"Bây giờ, hãy để cho Mân Côi vì mọi người mà giới thiệu quy củ đãi khách của Say Nhan Cư. Thứ nhất : cho dù mọi người trả bao nhiêu tiền, chỉ cần không tới đập phá quán, bốn lâu cũng sẽ hoan nghênh, hơn nữa bảo đảm sẽ đối xử như nhau. Thứ hai : quy củ của bốn lâu cùng các thanh lâu không giống nhau, trong lâu dù là vị cô nương nào, thì đều chỉ bán nghệ không bán thân, nếu phát hiện ai ép buộc hoặc là nhục mạ các nàng, chắc chắn sẽ bị bốn lâu nghiêm trị không tha. Thứ ba : nếu có chỗ nào không hiểu, xin hãy hỏi lại bốn lâu, cảm ơn mọi người đã lắng nghe !"

Lúc nàng vừa nói thì phía dưới nhất thời yên lặng như tờ, nhưng sau khi nàng nói xong, đoàn người cũng sôi trào lên. Cách nói kiểu gì cũng có. Nhưng người trên đài vẫn mỉm cười đáp lại như cũ, không hề nóng giận dù bọn họ có nói như thế nào. Nàng cũng biết, việc gì cũng cần có quá trình, chẳng qua là nhất thời bọn họ khó có thể tiếp nhận mà thôi, chẳng bao lâu nữa thì bọn họ sẽ quen.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: LỄ MỪNG KHAI TRƯỞNG LONG TRỌNG, LÊN ĐÀI HIỂN VŨ.

Trong tiếng huyên náo của đoàn người, trên sân khấu bỗng trở nên náo nhiệt hẳn lên. Liên tiếp hơn mười cô gái xinh đẹp như hoa, múa chân trần nhảy lên đài. Mà những người đang nghị luận sôi nổi ở dưới thấy vậy cũng trở nên yên tĩnh trong nháy mắt. Tất cả đều nhìn chăm chăm vào hơn mười mỹ nữ tuyệt sắc trên đài cao đến độ không nháy. Cũng không trách được Say Nhan Cư dám can rở như thế, thì ra là người ta có tư cách mà cuồng ngạo. Không nói đến chỉ với đầu bảng là Mân Côi đã tuyệt sắc khuynh thành như vậy rồi, bây giờ trên vũ đài có hơn mười người, chỉ tùy tiện đứng ra một người cũng có thể thắm hoa khôi trong những lâu khác. Chắc chắn, chắc hẳn là tiền vốn bỏ ra nhất định không ít đi ? Chủ nhân của lâu này nhất định là đại nhân vật khó lường, chỉ có đại nhân vật tài lực hùng hậu mới có thể bỏ ra số tiền lớn như vậy để xây cái thanh lâu có tác phong khác biệt như vậy.

Ở trong phòng khách quý của lâu ba, một nam tử cầm y mang mặt nạ hình con bướm, ngồi dựa vào trên ghế chán đến chết, cao cao tại thượng nhìn tất cả đám người ở dưới kia, khóe miệng kéo ra một nụ cười lạnh lùng. Quả thật là vũ đài tốt để chào hỏi.

Trong một phòng khách quý khác có góc nhìn rất tốt, nó bao quát được mọi thứ trong lâu, có một nam tử quần áo màu đỏ đang lười biếng ngồi ở chỗ đó, đối với vũ điệu ở dưới kia chẳng thèm ngó tới, mà bên cạnh hắn, có một nam tử áo đen che mặt đang đứng, toàn thân tản ra khí lạnh.

"Chủ tử, tại sao ngài không có chút lo lắng nào vậy?" Nhìn nam tử đang nhàn nhã ngồi ở chỗ đó, hắn có chút bất đắc dĩ nói. Hắn thật sự không để ý chút nào tới chuyện của chủ tử mình. Thật là làm khó cho thuộc hạ như hắn, khắp nơi hắn đi theo quan tâm chủ tử nhưng người ta cũng không cảm kích.

"Ta phải lo lắng việc gì sao?" Nam tử nhíu mày kinh ngạc, nâng chung trà lên, thưởng thức một cách ưu nhã.

"Hôn sự của ngài đó, chẳng lẽ ngài thật sự định cưới người như tiểu thư của phủ tướng quân kia sao?" Minh nói nửa ngày, vậy mà chủ tử hần một câu cũng không còn nghe vào, hắn thấy mệnh mình thật khổ, hắn đã trêu ghẹo ai chứ ? Không chỉ vội vàng giúp chủ tử xử lý tất cả công việc, còn phải như một người mẹ thay chủ tử quan tâm cái việc này.

"Không có sự đồng ý của ta, người nghĩ nàng có thể gả vào được sao?"

"Nhưng mà, hoàng thượng ban đã thánh chỉ xuống, chẳng lẽ ngài muốn kháng chỉ ?"

"Kháng chỉ thì như thế nào?" Khuôn mặt nam tử vẫn nhàn nhạt như cũ, dường như chuyện gì cũng không thể ảnh hưởng đến hắn.

"Ngộ nhỡ. . ."

"Tiểu thư Mân Côi lên đài hiến vũ !"

"Đúng vậy, đợi lâu như vậy rồi cuối cùng là chờ được, có thể thấy được kỹ thuật múa của tiểu thư Mân Côi. Hôm nay cũng coi như không bỏ công đến đây, dù trở về bị nương tử phạt quỳ cũng đáng."

Trong đám người không biết người nào rống to như vậy một tiếng, những người khác cũng cười theo sau. Rất nhiều người trong bọn họ đều là đã sớm lập gia đình, đều là trốn người nhà mà lên lên tới đây. Mà người nọ đã nói ra tiếng lòng của bọn họ. Ài, nam nhân mà, cũng đều chỉ có đức hạnh như thế.

Trong ánh mắt mong đợi của mọi người, Mân Côi đã thay một bộ váy dài Lư Vân (có hình nước chảy), gót sen nhẹ nhàng, chậm rãi đi lên vũ đài, hơi thi lễ với mọi người, nói: "Kề tiếp, xin đề cho Mân Côi vì mọi người mà dâng lên Nghê Thường vũ, trợ hứng cho mọi người, cũng qua đó gửi lời cảm tạ tới các vị đã tới ủng hộ. Ngày sau Say Nhan Cư còn phải dựa vào các vị mới có thể có chỗ đứng ở kinh thành này. Đặc biệt hiến một vũ khúc này để bày tỏ lòng biết ơn vô cùng của Mân Côi !"

Đội nàng nói xong, cả Say Nhan Cư vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, thật lâu không ngừng. Mượn tiếng vỗ tay, cô gái trên đài nhẹ nhàng mà múa. Không có nhạc đệm, cũng không có bạn nhảy, chỉ một mình nàng ở trên đài tung mình nhảy vút lên, xoay tròn. Nhưng chỉ cần có một bộ cảnh tượng như vậy thôi, đã làm tắt cả ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: TẾ XIU TRÊN VŨ ĐÀI.

"Thái tử, cái tiểu thư Mân Côi đó múa thật là đẹp, so Vũ Cơ mà lúc trước ngài tìm còn tốt hơn rất nhiều phải không?" Bên trong phòng ở lầu hai, chính là chủ tổ mà trước đó ở trên đường xuất hiện qua, hiện giờ đang vừa ngồi xuống, vừa đứng ở nơi đó. Trong phòng chỉ có hai người nên cũng không sợ bị người ngoài phát hiện thân phận.

"Đúng là rất tốt." Vị thái tử mặc hoa phục kia cũng gật đầu, đồng ý cách nói của nô tài của mình. Nhưng đúng lúc ấy thì dưới đài đột nhiên xôn xao. Lúc này hắn mới chú ý tới, thì ra là cô gái đang biểu diễn, chẳng biết từ lúc nào lại té xiu trên vũ đài rồi, mà tiếng ồn ào ở dưới kia cũng bởi vì vậy mà có.

"Chuyện gì xảy ra vậy ? Sao đang yên đang lành như vậy, tiểu thư Mân Côi lại té xiu ?" Nhìn cô gái trên đài đang được người đỡ đi, có người quan tâm nói. Nhưng cũng có người chửi bới cô gái tuyệt sắc mà khắp mọi mặt đều là xuất trần thoát tục.

"Đúng vậy, chẳng nhẽ là nàng ta có bệnh gì ? Chỉ có như vậy mà cũng đòi về sau chúng ta ủng hộ, đừng mơ tưởng nữa !"

"Thôi, hay là chúng ta đi thôi, không cần thận là bệnh truyền nhiễm đấy. Ngộ nhỡ chúng ta bị lây phải thì xui xẻo lắm."

"Tiểu thư, bây giờ nên làm sao đây ?"

Tất cả mọi việc diễn ra trong lầu đều bị nữ tử áo trắng đứng ở chỗ cao nhất nhìn rõ hết. Nàng chỉ là thờ ơ nhìn tất cả những người đang làm loạn kia, nói với nha hoàn phía sau lưng : " Mau cho Mân Côi ăn cái này trước, cho nàng nghỉ ngơi thật tốt."

"Nhưng. . ." Nha hoàn còn muốn nói tiếp cái gì, lại bị người trước mắt ngăn lại.

"Bảo người đi thì người đi đi, còn kì kèo cái gì nữa?" Cô gái nói xong có chút không vui, nàng ghét nhất người khác nghi vấn quyết định của nàng.

"Dạ, tiểu thư !" Ô ô. . . Nàng biết là tiểu thư không thích bị người khác nghi ngờ quyết định của mình, nhưng mà nàng chỉ là tò mò tiểu thư sẽ làm gì để đối phó với đám người dưới kia thôi mà.

"Mọi người xin bình tĩnh, đừng nóng vội ! Xin nghe Hải Đường giải thích, thật ra thân thể của tiểu thư Mân Côi có chút khó chịu thôi, không phải mọi người nghĩ đâu."

Sau khi Mân Côi được đỡ xuống, thì một cô gái xinh đẹp quần áo thiên lam (màu xanh da trời) đi lên đài, nàng cố gắng an ủi mọi người. Nhưng đoàn người vẫn không buông tha, còn người cố ý gây sự mà chỉ trích nàng.

"Chỉ là thân thể khó chịu sao ? Nếu thật là như người nói, vậy người mau đi mời nàng tới đây đi, chúng ta chờ ở nơi này."

"Chúng ta rất sẵn lòng chờ tiểu thư Mân Côi trở lại, nếu như là Say Nhan Cư các người dám lừa dối chúng ta, Bản Hầu nhất định tự thân động thủ, san"

thành bình địa Say Nhan Cư của các người."

"Mới ngày thứ nhất khai trương đã muốn bằng vài ba lời nói để lừa gạt mọi người, người cho rằng mọi người không biết gì phải không." (Ngư : Đúng đây, người thì biết mà cái gì, có tin ta ném gạch vỡ sợ người không *trợn mắt, chống nạnh*)

"Đúng vậy, nếu không giao ra người, Bản Thế tử cũng tuyệt đối không bỏ qua cho Say Nhan Cư bọn người!"

". . ."

Nhìn ở tất cả người dưới kia, cô gái trên đài không biết làm như thế nào. Nàng cầu cứu nhìn về chỗ nào đó ở lầu ba, chỉ thấy bóng dáng màu trắng gạt đầu với nàng một cái, về mặt của nàng mới thay đổi thành tràn đầy tự tin mặt nhìn lại đám người kia.

"Nếu mọi người nhất định muốn thấy tiểu thư Mân Côi, tiểu nữ cũng không thể nói gì nữa, chỉ xin mọi người chờ một chút, tiểu nữ sẽ mời nàng ra ngay." Cô gái hơi thi lễ rồi xoay người lui xuống.

Chỉ chớp lát sau, trên vũ đài lại một lần nữa náo nhiệt lại. Chỉ thấy một cô gái che mặt từ chỗ cao mà chậm rãi bay xuống. Cùng một bộ váy dài Luru Vân, cũng là một cái khăn che mặt, cũng là một dáng người mềm mại, nhưng biết tại sao mà bọn họ lại cảm thấy không phải cùng một người. Nếu nói là Mân Côi trước kia đẹp thì đẹp thật, nhưng không giống như nữ tử này mà có linh khí bức người như vậy. Sau khi cô gái từ đài cao bay xuống, ở trên không trung xoay tròn mấy cái, chậm rãi đáp xuống vũ đài. Nàng tựa như tiên nữ trên chín tầng trời không may rơi xuống phạm trần, khiến cho đám nam nhân kia, người nào người nấy cũng trợn to mắt, nhìn chăm chăm không nháy lấy một cái vào bóng hình xinh đẹp trên đài cao kia. Qua một hồi lâu bọn họ mới phục hồi tinh thần lại, nhất thời cả không gian vang lên tiếng vỗ tay, tiếng ủng hộ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: NHẬN NHẦM LÀ TIÊN NỮ Ở DƯỚI TRẦN GIAN.

"Các người có cảm thấy Mân Côi này cùng Mân Côi trước đó không giống nhau không?"

Trong đám người, có người nói ra suy nghĩ của mình thì ngay sau đó liền đón nhận sự đồng ý từ nhiều người khác, thì ra là không riêng gì mình hẳn cảm thấy không giống nhau, mà những người khác cũng có cảm nhận giống hần.

"Hình như đúng là không giống nhau, nhưng ta thích Mân Côi này hơn, nhìn khí chất của nàng ấy trong veo như nước. Nhất định là so với người trước kia còn đẹp hơn."

"Bây giờ không phải là vấn đề nàng có đẹp hay không, mà là người không cảm thấy chúng ta đang bị lừa gạt sao? Họ nghĩ chỉ cần tìm người thay thế, thì cho là chúng ta có thể bỏ qua sao?" Trong đám người có người tức giận chỉ trích người trên đài, huyên náo khiến cho mọi người mất hứng.

"Đúng vậy, các người mở cửa làm ăn, tại sao có thể lừa gạt khách hàng của mình như vậy?"

"Đúng vậy, tiểu thư Mân Côi có bệnh thì nói là có bệnh, cứ thừa nhận đi là được, cần gì phải kiếm một người giả mạo để ra đây lừa gạt người khác?" Mặc dù hẳn cũng cho là cô gái giả mạo kia chắc chắn còn đẹp hơn người thật, nhưng tất cả mọi người đều nói như vậy, hẳn cũng không thể nói giúp cho nàng được đúng không?

Chỉ thấy nữ tử áo trắng nói nhỏ bên tai nữ tử mặc áo xanh vài câu, cô gái mặc áo xanh liền gạt đầu một cái, hướng về phía dưới đài nói: "Nếu tất cả các vị đều nói Mân Côi bây giờ cùng Mân Côi trước đó không phải cùng một người. Như vậy, ta muốn hỏi các vị, làm sao mà mọi người lại có thể cho rằng đây không phải là cùng một người vậy?"

Nghe nàng nói như thế, đoàn người lại ngơ ngác nhìn ta, ta lại xem người, không biết đáp lại như thế nào. Dù sao bọn họ đều chưa bao giờ thấy gương mặt thật của tiểu thư Mân Côi. Họ chỉ bằng cảm giác của mình mà phán đoán thôi.

"Chúng ta chưa từng thấy qua dung mạo của tiểu thư Mân Côi, nhưng mà ta lại nghe qua giọng nói của nàng, người chỉ cần để cho nàng ta mở miệng nói hai ba câu, thì tất cả đều sẽ rõ rồi." Một vị khách ra chủ ý.

Người kia vừa dứt lời, mọi người mới nhớ tới, bọn họ tuy chưa từng thấy qua khuôn mặt của nàng, nhưng mà bọn họ có nghe qua giọng nói. Lần này Say Nhan cư sẽ không còn biện pháp che giấu nữa rồi phải không? Chỉ cần nàng ta vừa mở miệng nói chuyện, chẳng phải là sẽ không lộ rồi hay sao?

"Trừ việc phải nói chuyện ra, còn có cách khác không? Hiện tại cổ họng của tiểu thư Mân Côi cực kỳ khó chịu, xin mọi người đổi lại cách xác định khác." Cho dù bọn họ nói thế nào, đùa cợt thế nào, thì khuôn mặt của cô gái che mặt vẫn là băng lạnh ngàn năm không đổi, không tức giận cũng không có thái độ gì khác cả, nàng chỉ thờ ơ, lạnh nhạt đối mặt với tất cả.

"Ai! Chúng ta hôm nay là lần đầu tiên nhìn thấy tiểu thư Mân Côi, trừ đã nghe qua giọng nói của nàng ra thì không có cái khác. Bây giờ người lại nói rằng cổ họng của nàng không thoải mái. Các người có ý gì hả?"

Các nam nhân ở dưới giật dữ nói, vốn là một chuyện nhỏ, chỉ cần Say Nhan cư bọn họ chịu nhận sai thì cũng không sao. Không ngờ lại náo thành thế này. Bây giờ trong mắt đám người ở dưới thì đây là do đám người Say Nhan cư này tự tìm lấy.

"Đừng nghe các nàng nói lời lừa gạt nữa, họ lại dám lừa gạt chúng ta như vậy thì mọi người cùng nhau động thủ đi, phá hủy Say Nhan cư này đi, xem họ còn dám trêu chọc chúng ta nữa hay không, họ tưởng chúng ta dễ ăn hiếp lắm sao?"

Không biết là ai mở đầu nói một câu như vậy, khiến đám người phía dưới nhất thời kích động, chuẩn bị có hành động náo loạn. Họ không thèm để ý đến cô gái trên đài vẫn không hề lên tiếng nào, một đôi mắt lạnh lùng quét tới, khiến cho bọn họ không dám lộn xộn. Nhưng sau đó suy nghĩ lại một chút, lại cảm thấy mình rất uất ức, nghĩ lại mình đường đường là nam nhi cao bảy thước, lại bị ánh mắt của một cô gái yếu đuối tay trái gà không chặt dọa sợ, nói ra còn không bị người cười nhạo sao?

Nhưng khi bọn họ chuẩn bị động thủ, thì một nam tử cầm y mang mặt nạ hồ điệp phi thân từ lầu ba rơi xuống bên cạnh cô gái che mặt, mà nắm tay của cô gái cũng chậm rãi thả lỏng ra, không biến sắc quan sát nam tử xa lạ trước mắt. Nam tử chỉ nhìn đám người phía dưới, rồi cất giọng nói mang theo vẻ giễu cợt: "Hôm nay các ngươi tới đây để làm gì, chẳng lẽ lại quên rồi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt, Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: NAM TỬ ĐEO MẶT NẠ HÌNH HỒ ĐIỆP.

"Đương nhiên là chúng ta vì muốn thấy dung nhan của tiểu thư Mân Côi nên mới đến đây, ngươi hỏi như vậy là có ý gì?"

"Là như vậy sao?" Nam tử lạnh lùng bề bễ nhìn đám người, nhíu mày, cất giọng nói nhàn nhạt.

"Đương nhiên là như vậy, nếu không thì ngươi nghĩ sao? Đừng tưởng rằng có người làm chỗ dựa cho các nàng thì chúng ta sẽ sợ. Mọi người đừng nghe hần nói bậy, bọn họ nhất định là cùng một phe." Từ đầu đến cuối, nam nhân kia đều kích động mọi người, dường như muốn mượn sức những người ở đây để phá hoại Say Nhan cư. Không biết hần có âm mưu gì đây?

"Ta nghe nói kỹ năng múa của Mân Côi cô nương giỏi nhất ở Say Nhan Cư, mà nghe nói điệu múa Nghê Thường lại là điệu múa đẹp nhất mà khắp thiên hạ đều biết vũ điệu Nghê Thường chỉ mình nàng mới múa được, đúng chứ?"

Nghe hần nói xong, mọi người mới tỉnh ngộ, hình như là đúng có chuyện này. Như vậy chỉ cần để cô gái trên đài kia múa thử một lần. Nếu như nàng ta thật sự là Mân Côi, vậy thì nàng ta nhất định sẽ múa được điệu Nghê Thường, còn ngược lại thì sẽ là người giả mạo.

Cô gái mặc áo xanh nghe hần nói xong, không khỏi cảm kích nhìn hần một cái. Lí do mà lúc này nàng hỏi đám người kia là muốn để bọn họ nghĩ đến chuyện hiến vũ, nhưng ai biết đám người kia lại không như vậy, đúng là vị công tử này thật thông minh.

"Hải Đường xin cảm ơn ý tưởng độc đáo công tử. Đợi sau khi buổi lễ khai trương kết thúc, kính xin công tử có thể nể mặt bọn lâu mà lưu lại để Hải Đường chuẩn bị một bàn rượu thịt, để cảm tạ công tử."

Nam tử cũng không để ý tới lời nói của Hải Đường, hần chỉ thâm ý liếc nhìn cô gái che mặt thùy chung không nói lời nào kia, ngay sau đó hướng tới vị trí của mình đi tới, vừa đi còn không quên bỏ lại một câu: "Lý thể tử, Yên Vũ lâu của ngươi không có khách, cũng nên tới đây cản trở người khác chứ?"

Oanh một tiếng, mọi người ở lầu một nhất thời nổ oanh, bọn họ giật dữ nhìn người đầu sỏ giật giây mọi người. Chủ nhân sau lưng Yên Vũ lâu không có mấy người biết, không ngờ lại là hần. Thì ra kẻ kêu Lý thể tử kia rất tức giận khi thấy Say Nhan cư làm ăn phát đạt. Vì hần sợ lâu của mình mất khách, thế nên đã bày ra chiêu này, khiến mọi người gây sự ở Say Nhan cư. Mà kẻ đầu sỏ gây nên lại cười lúng túng, thừa dịp mọi người chưa phát hiện, mặt xám xịt vội vàng chạy trốn. Chỉ là, qua chuyện này, chắc chắn sau này sẽ không có ai đi tới Yên Vũ lâu của hần nữa rồi, mà hần cũng vì vậy mà bị mọi người đánh nằng như chuột chạy qua đường. Haiz, con người nên giữ đúng đạo đức của mình, thành thật chăm lo tốt cho phần của mình là được, cần gì phải mơ ước thứ của người khác làm gì? Cuối cùng làm cho bản thân tiền mất tật mang, có thể nói là mất nhiều hơn được.

Đợi sau khi người đầu sỏ đó chạy mất, đoàn người lúc này mới chậm rãi mà lắng xuống, lực chú ý lại tập trung đến trên người cô gái trên đài. Bọn họ hưng phấn hô to muốn tiểu thư Mân Côi múa một khúc, cũng không ai bởi vì thân phận của nàng mà gây rối nữa. Còn cô gái trên đài cũng chỉ là nhàn nhạt liếc mắt nhìn đám người một cái, nàng hơi thì lễ sau đó mới chuyển động thân thể, ưu nhã nhảy lên.

Mà bên trong căn phòng khách quý ở lầu ba, về mặt nam tử vốn đang lười biếng, nhưng ngay từ lúc cô gái che mặt từ chỗ cao bay xuống, ánh mắt của hần cũng luôn dõi theo nàng. Khi mà nhìn thấy nam tử mang mặt nạ hồ điệp kia giải vây cho nàng, về mặt hần luôn bình tĩnh cũng dần thay đổi, một đôi mắt phượng nguy hiểm hép lại, mười ngón tay nắm chặt thành quyền, thái độ cũng trở nên âm trầm. Bộ dáng này của hần khiến cho nam tử áo đen bên cạnh cũng giật mình không thể tin được.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt, Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: CHỦ TỬ LÀM SAO VẬY?

"Chủ tử, ngài làm sao vậy?"

Từ nhỏ hắn đã đi theo bên cạnh chủ tử rồi, tính đến giờ cũng đã sắp si hai mươi năm rồi. Trong hai mươi năm này, ấn tượng của chủ tử để lại cho hắn là sự bình tĩnh của ngài, hắn chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt này của chủ tử? Ở trong ấn tượng của hắn, chủ tử là người sẽ không vì bất cứ chuyện gì mà phiền não, cũng chưa từng có người nào có thể ảnh hưởng đến người, cũng chưa từng vì lời nói của người nào mà nổi giận. Dù sao, hắn đi theo chủ tử lâu như vậy, cũng chưa từng nhìn thấy chủ tử vì người nào hay chuyện gì làm cho ảnh hưởng đến. Nhưng mà bây giờ, chủ tử lại không còn sự thông dong như trước, điều đó làm sao không khiến hắn kinh hãi được cơ chứ?

"Vô Tình, người đi điều tra về nam nhân kia cho ta, dù phải trả giá cao thế nào cũng phải đem thông tin của hắn tới tay ta." Đối với câu hỏi của Vô Tình, hắn cũng không dư hơi để trả lời, mà trực tiếp đưa nhiệm vụ về phía ta làm.

"Dạ, chủ tử!" Tinh thần chủ nhân thật quá thất thường rồi. Thôi, nếu chủ tử không muốn trả lời, hắn cũng không thể hỏi tiếp.

"Còn nữa, ba ngày sau, phải khiến cho Yên Vũ lâu từ nay trở đi biến mất trong kinh đô, phủ thế tử cũng tiêu diệt tận gốc!" Tuy hắn vẫn chăm chú nhìn bóng dáng đang khiêu vũ trên đài, nhưng miệng vẫn ra từng đạo mệnh lệnh.

"Nhưng muốn làm sụp đổ thế lực của phủ thế tử không phải là việc dễ dàng, kính xin chủ tử nghĩ lại." Phủ thế tử của người ta cũng chưa trêu chọc gì đến trên đầu chủ tử nhà, như vậy tại sao chủ tử còn tốn công đi làm một việc vô ích như vậy. Như vậy, chỉ cần bọn họ ngày nào cũng đến ủng hộ Say Nhan cư thì chắc chắn tiểu thư Mân Côi sẽ tha thứ cho hành động ngu xuẩn của bọn họ chứ?

"Không có nhưng nhị gì hết, mặc kệ người dùng thủ đoạn gì, quá trình không quan trọng, người chỉ cần nói cho ta kết quả là được." Nam tử híp đôi mắt nguy hiểm lại, sau khi nhìn thấy bóng dáng trên đài kia mới chậm rãi bình phục lại, khôi phục lại vẻ mặt lúc trước.

"Dạ, Vô Tình lập tức đi làm!" Nói xong cũng yên lặng lui xuống.

Cô gái trên vũ đài đang thực hiện động tác xoay tròn và liên tiếp múa ra nhiều động tác với độ khó cao, nhưng gương mặt nàng vẫn như cũ mặt, không hề bị đổ, hơi thở cũng không gấp. Khi điệu múa kết thúc, dù là người lâu dưới hay lâu trên đều vẫn đắm chìm trong vũ điệu làm say lòng người này. Và khi mọi người sắp hồi hồn lại thì chỉ còn thấy được bóng lưng của cô gái kia, có người lớn tiếng hô muốn Mân Côi tiếp tục nhảy thêm một điệu nữa, còn có người thẳng thắn hơn trực tiếp lấy ra toàn bộ tài sản trên người mình, nào là ngân phiếu, khế ước mua bán nhà, đến khế đất cũng lấy ra, chỉ vì muốn giai nhân quay đầu nhìn hắn một cái, nhưng cô gái vẫn một đi không trở lại, không thèm để ý đến những người ở đây.

Đến lúc này bọn họ mới ý thức được rằng giai nhân đang giận bọn họ, nhớ lại những hành vi lúc này của mình đã làm, khiến cho tự bản thân bọn họ cũng cảm thấy không thể tha thứ. Mà từ đầu đến chân, vị mỹ nữ trên đài kia, đều là lạnh nhạt, chưa từng nói câu nào. Lúc này bọn họ mới cảm thấy hối hận, hối hận đến mức ruột cũng muốn xoắn lại, lại nghĩ đến tiểu thư Mân Côi chắc nàng cũng hi vọng sau này Say Nhan cư làm ăn phá

"Tiểu thư, ngài múa thật là đẹp quá, ngay cả Hải Đường cũng mê muội một hồi lâu nha. Ngài không thấy những người đó đâu, người nào người nấy đều hô to muốn tiểu thư múa thêm một lần nữa. Thôi đi, cũng không nhìn lại xem tiểu thư của chúng ta là ai? Bọn họ có thể may mắn thấy ngài múa một khúc cũng đã là may mắn nhờ ba đời thấp huyệt tích phúc của bọn họ rồi." Thiên xuyên vạn xuyên, mã thí bất xuyên*, lại nói, nịnh hót cũng không phạm pháp, đây là châm ngôn của Hải Đường

"Nếu như công phu đàn cây thất huyền cảm của người có thể bằng công phu nịnh hót độc nhất vô nhị này, thì tốt quá rồi." Nhân nhật liếc nàng ta một cái, không nhanh không chậm nói.

* "Thiên xuyên vạn xuyên, mã thí bất xuyên": Đây là một câu thành ngữ của Trung Quốc, "mã thí" nghĩa là vuốt mông ngựa, nịnh hót. Hiểu nôm na ý cả câu là: chiều vuốt mông ngựa luôn luôn vô địch, luôn luôn thành công, vì ai mà chả thích được khen

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 18: NỊNH HÓT LẠI KHÔNG PHẠM PHÁP.

"Hắc hắc! . . ." Hải Đường ngượng ngùng, gãi gãi đầu, cười khan hai tiếng liền chuẩn bị chuẩn mất.

"Đứng lại, vừa nhắc tới chuyện này thì liền muốn trốn. Lúc nào thì cái tính ham chơi này của ngươi mới có thể thay đổi đây? Cả ba người bọn họ đều rất chăm chỉ rèn luyện võ công của mình, còn ngươi thì ta lại chẳng thấy đâu cả. Ngươi mau nói cho ta biết dạo này ngươi đã đi đâu?" Nhìn bóng dáng đang chạy trốn của Hải Đường, nàng lên tiếng ngăn cản, xem ra hôm nay nàng (Hải Đường) không thể trốn thoát khỏi số phận thê thảm bị tiểu thư giáo huấn rồi.

"Tiểu thư. . ." Hải Đường kéo nhẹ ống tay áo của nàng ấy, làm nũng.

"Huyết Đại tỷ tỷ. . ." Thấy không thể chạy trốn, nàng liền cố gắng rặn ra vài giọt nước mắt, bày ra tuyệt chiêu làm nũng.

"Mấy chiêu này ta đã miễn dịch hết rồi, ta cho ngươi thời gian nửa tháng để chuyên tâm luyện đàn, Nếu có chỗ nào không hiểu thì bất kì lúc nào đều có thể tới hỏi ta, sau nửa tháng ta sẽ kiểm tra. Nếu như không đạt yêu cầu của ta thì ta sẽ phạt ngươi cầm túc một năm trong Say Nhan cư, không cho phép bước ra ngoài nửa bước." Huyết Đại lạnh lùng nhìn Hải Đường uy hiếp, đối với việc nàng ta làm nũng xem như không thấy.

"Không, tiểu thư. . . Nửa năm không được ra khỏi cửa, đây không phải là muốn mạng nhỏ của Hải Đường sao, ô ô. . . Tỷ tỷ tha mạng đi mà!" Nàng cầu khẩn ôm lấy cổ tay của bóng dáng màu trắng đang muốn xoay người đi, một đồng nước mắt nước mũi không ngừng chảy.

"Cầu người còn không bằng cầu mình, ngươi chỉ cần thật sự nghiêm túc tập luyện, bằng trí thông minh của ngươi nhất định sẽ không làm khó được ngươi. Cứ quyết định như vậy đi, không cho cò kè mặc cả, ngươi có nói thêm cái gì cũng vô ích." Nàng sử dụng một chút nội lực đẩy hai cái móng vuốt đang bám lấy nàng như con bạch tuộc kia ra.

"Ô ô, ô, tiểu thư. . ."

Đợi sau khi bóng dáng màu trắng biến mất ở bên ngoài màn cửa, lúc này nàng mới đổi lại gương mặt làm nũng lúc này. Gương mặt như đưa đám nằm sấp ở trước bàn, cầm bút lên, lâu lâu lại gõ một cái.

"Tiểu thư, ngài tới rồi!" Người lên tiếng chính là Bách Hợp, nàng và Mẫu Đơn vốn là nên ở Lưu Vân Các, nhưng không ngờ hôm nay lại xảy ra chuyện như vậy, nên mới tạm thời đem nàng điều tới đây.

.

"Ừ, Mân Côi khá hơn chút nào chưa?" Nàng gật đầu một cái, sau đó liếc nhìn vào trong phòng, cất giọng hỏi thăm người đang nằm trên giường.

"Nàng cũng đã khá hơn một chút rồi, nhưng mà vẫn còn rất yếu." Bách Hợp nói xong liền dẫn nàng vào phòng, đi đến bên cạnh cô gái kia đang nằm trên giường kia, rồi ngồi xuống.

"Tiểu thư, người đã tới. . ." Người đang nằm trên giường cất giọng suy yếu, sau đó chống tay lên giường muốn ngồi dậy nhưng lại bị Huyết Đại đè xuống.

"Được rồi, ngươi đừng cử động, ta chỉ tới đây thăm ngươi một lát thôi. Sao rồi, bây giờ còn đau lắm không?" Nhìn khuôn mặt suy yếu của cô gái trước mặt, nàng có chút tự trách. Nàng trách mình không biết y thuật, nếu không bệnh tình của Mân Côi sẽ không đến tình trạng này.

"Tiểu thư, Mân Côi không đau nữa rồi. Người đừng tự trách mình nữa, đây là mệnh của Mân Côi. Nếu không phải tiểu thư cứu ta lúc ấy, thì chỉ sợ là ta đã sớm gặp lại cha mẹ mình dưới suối vàng rồi." Nàng chỉ nhìn ánh mắt của tiểu thư thì đã biết nàng ấy đang nghĩ gì, nàng hiểu tiểu thư cũng như tiểu thư hiểu nàng. Cũng chính vì có loại hiểu nhau này nên đã khiến cho cả hai có duyên ở cùng một chỗ với nhau.

"Ừ, trước hết ngươi hãy nghỉ ngơi thật tốt đi, chuyện trong lầu ngươi đừng để ý nữa. Ngươi phải chăm sóc bản thân cho tốt rồi nói tiếp." Nàng thề, nhất định sẽ đem hết toàn lực truy tìm thân y Mạc Vân đến chữa trị cho Mân Côi, tránh để lại cho bản thân cảm giác tiếc nuối. Chỉ cần nàng nhìn Mân Côi đang sống như một bông hoa mỏng manh, yếu đuối thì chưa lòng nàng lại cảm thấy rất khó chịu. Nếu không phải nhiệm vụ lần đó xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, thì Mân Côi làm sao bị thành như thế này? Mà mình lại không tới kịp để cứu nàng, nên mới khiến nàng đang trọng thương, còn bị ở dưới đáy giếng lạnh lẽo cả một đêm, thiếu chút nữa là mất mạng.

"Bách Hợp, trước tiên ngươi hãy trở về Lưu Vân Các sắp xếp một chút, rồi quay lại đây chăm sóc cho Mân Côi, thuận tiện quản lý mọi việc trong Say Nhan Cư này luôn. Ngươi cũng đừng trông cậy vào nha đầu Hải Đường kia làm gì."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: NGÀN DẠM TÌM THẦN Y

Cả bốn người bọn họ đều là những cô gái đang trong hoạn nạn thì may mắn trong lúc vô tình, được Huyết Đại cứu về. Không chỉ vậy, Huyết Đại còn truyền thụ cho họ võ thuật, kỹ xảo giết người, tất cả các kiến thức về cảm kỳ thư họa, mà thiên phú của họ cũng tương đối không tệ, chẳng mấy chốc đã

học được bảy tám phần, Huyết Đại nhẹ nhõm hơn.

Mặc kệ việc phải quản lý người trong tổ chức sát thủ Lưu Vân Các, hay là Say Nhan Cư này, tất cả bọn họ đều đã phải chịu không ít khổ cực, Huyết Đại chưa chấp họ, cho họ một ngôi nhà yên bình để sống, mà họ cũng rất sùng bái Huyết Đại, thế phải làm người hữu dụng giúp cho Huyết Đại, thì mới có được Lưu Vân Các với Say Nhan Cư hôm nay.

Ở trong Lưu Vân Các, Huyết Đại toàn thân áo trắng ngồi ở trong sân, mượn ánh trăng, thưởng thức phong cảnh trong sân, mà đứng bên cạnh nàng là cô gái tuyệt sắc áo xanh.

"Tiểu thư, ngài thật quyết định như vậy sao? Người làm như vậy có phải đã quá nóng vội rồi hay không?"

Nữ tử lục y do dự chốc lát, cuối cùng vẫn quyết định lên tiếng hỏi, tính tình của tiểu thư cũng đã biết, một khi đã quyết định việc gì thì tuyệt đối không sẽ thay đổi, lại càng không cho phép người khác nghi ngờ quyết định của nàng.

"Ừ, người không cần khuyên ta, ta đã quyết định rồi, ngày mai ta sẽ xuất phát."

Mỗi lần nàng nhìn thấy bệnh tim của Mân Côi tái phát, nàng vô cùng khó chịu, nàng nhất định sẽ nhanh chóng nghĩ cách để chữa khỏi cho bệnh của Mân Côi, để không phải để cho nàng ấy phải chịu sự giày vò, khổ sở như vậy nữa.

"Nhưng Mẫu Đan nghe nói Mạc Văn thân y không chỉ đã có tuổi, hơn nữa đã lâu rồi, vẫn chưa từng thấy tin tức của ông ấy truyền ra. Xin cho phép Mân Côi nói lời này, thật sự tiểu nữ nghĩ rằng còn không giám chắc liệu thân y có còn ở nhân thế hay không nữa?"

"Chuyện này ta cũng nghĩ tới rồi, nhưng ta vẫn muốn tìm kiếm chút vận may, không đi thử một lần làm sao biết kết quả sẽ thế nào?"

Đi lần này không phải nhất định sẽ có kết quả, nhưng không đi lại thì bệnh Mân Côi sẽ hết cách. Nếu là tìm được thân thì không còn gì tốt hơn nữa, nhưng vạn nhất nếu là không tìm được, như vậy mình lại phải quay về tìm cách khác thôi.

"Nếu như ý tiểu thư đã quyết, Mẫu Đan cũng không thể nói gì hơn nữa, chỉ mong chuyến đi này tiểu thư sẽ lên đường bình an, sớm ngày trở về."

Ai, nàng đã sớm biết mình sẽ không thay đổi được quyết định của tiểu thư, nhưng nàng vẫn là nhịn không được muốn thử, lúc đầu mới gặp người thì cho rằng tiểu thư là người lãnh tâm lãnh tình, nhưng qua thời gian nàng ở chung với tiểu thư, nàng mới phát hiện bề ngoài tiểu thư là trong trẻo lạnh lùng, nhưng bên lại là một Thất Khiếu Linh Lung Tâm*, sự thông tuệ và cả sự thiện lương của nàng đã bị núp sâu dưới ở bề ngoài lạnh lẽo kia.

*Thất khiếu linh lung tâm (tim có 7 lỗ): Trích từ truyện Phong Thần, nói về nhân vật Tỳ Can thừa tướng là hoàng thúc của Trụ Vương nhà Ân, Tỳ Can là người có lòng trung trinh, chính trực, nhiều lần can gián vua Trụ, sau Đắc Kỷ muốn hại ông, lập kế giả bệnh, bảo cần phải có thất khiếu linh lung tâm ăn mới khỏi bệnh, Trụ vương lại có thể đồng ý, yêu cầu Tỳ Can giao trái tim ra. Kết quả Tỳ Can nhờ có pháp thuật Khương Tử Nha bảo hộ, sau khi mọi tìm ra vẫn không chết. Nhưng trên đường trở về, Tỳ Can gặp một phụ nhân rao bán cái vô tâm, Tỳ Can ghim ngựa hỏi nàng một câu: "Người nếu là Vô Tâm thì thế nào?" phụ nhân kia đáp: "người Vô Tâm sẽ chết." kết quả Tỳ Can nhất thời hô một tiếng, máu chảy đầm đìa, rồi chết. (phụ nhân này có thể do Đắc Kỷ hoặc Thân Công báo hóa thành). Về sau chỉ người rất thông minh tài ba, nói chung người nhân tài về cả nhân cách lẫn khả năng làm việc.

"Ta biết rồi, người cũng đừng lo lắng cho ta, ta rồi đi mấy ngày này sẽ làm các người khổ cực hơn, người cũng đừng đem chuyện gì cũng đều ôm vào trên người mình, hãy giao cho các nàng làm những việc mà họ có khả năng giúp được người, nếu không người sẽ không chịu được đâu."

Nha đầu này làm việc luôn luôn cố gắng làm thật hoàn mỹ, không cần thủ hạ giúp, mọi việc đều muốn tự mình làm. Cứ tiếp tục như vậy, thân thể của nàng làm sao có thể chịu được?

"Mẫu Đan hiểu rồi, cảm ơn tiểu thư đã quan tâm."

Chuyện của bốn người bọn họ cho tới bây giờ đều là không thể gạt được ánh mắt của người trước mặt, đừng xem nàng thường ngày luôn không không thêm để ý việc gì, nhưng mà tiểu thư luôn bí mật, yên lặng quan tâm tỷ muội các nàng. Có được chủ tử như thế, họ chết cũng không tiếc.

Nàng chỉ là mỉm cười gật đầu, tiếp theo liền lọt vào trong suy nghĩ của mình.

Hôm sau, Huyết Đại dậy thật sớm, nàng không đánh thức bất kì người nào, một mình đi ra cửa. Nhưng vừa ra cửa chính, liền nhìn thấy bóng dáng đang chờ ở ngoài cửa đã lâu, thân nhỏ một tiếng, rồi đi tới gần người ngoài cửa.

"Tôi hôm qua không phải ta đã nói không cần đến đưa tiễn ta sao?" Nàng cố làm giọng mình không vui khi nói chuyện, nha đầu này vẫn cố chấp như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: TIỂU THƯ, ĐI ĐƯỜNG BẢO TRỌNG.

"Tiểu thư, lần này người đi không biết khi nào mới có thể trở về ? Hay là người để cho Mẫu Đan tiễn ngài một chút nữa." Chờ người đang chờ ở ngoài cửa kia chính là người đêm qua cùng nàng ngắm cảnh đêm, Mẫu Đan. Dù nàng biết tiểu thư không muốn nàng ra đưa tiễn là vì người muốn nàng có thể nghỉ ngơi thật tốt, nhưng nàng vẫn nhìn không được muốn tới đưa tiễn tiểu thư.

"Người mau trở về đi, đừng làm cho ta tức giận."

"Mẫu Đan biết rồi, tiểu thư đi đường cẩn thận nhớ giữ liên lạc với chúng tôi!"

Nàng rất muốn đưa tiễn tiểu thư, nhưng cũng không dám làm tiểu thư mất hứng, không thể làm gì khác hơn là bắt đầu đi đứng một lúc rồi xoay người đi vào trong nhà.

Huyết Đại thấy nàng đi vào thì lúc này nàng mới xoay người nhanh chóng rời đi. Nàng không có chú ý tới người vốn nên đi vào trong nhà, thế nhưng lúc này lại đứng ở ngoài cửa đưa mắt nhìn nàng rời đi, cho đến khi không còn thấy bóng dáng của nàng, lúc này mới xoay người đóng cửa chính.

Tiểu thư đi đường xá xa xôi, ngài nhất định phải chú ý an toàn của bản thân, chúng ta sẽ quản lý Lưu Vân Các cùng Say Nhan Cư thật tốt, chờ ngày tiểu thư trở lại.

Trong dòng người đến người đi trên đường cái, có một cô gái bạch y che mặt đang đi trong đó, dù là nàng cố gắng che dấu bản thân nhưng con mắt mọi người vẫn sẽ tập trung ở trên người nàng, không vì cái gì khác, chỉ vì khí chất thanh nhã thoát tục trên người nàng, dù nàng đã che kín lại dung nhan của mình bằng khăn che mặt, nhưng lại càng thêm vẻ thần bí.

Nàng không hề để ý đến ai mà đi vào quán rượu, lấy một chút thức ăn thanh đạm cùng một ấm trà hoa đào, không để ý ánh mắt của mọi người, tự nhiên một mình uống.

"Cẩn Nam, người xem này cô nương này như thế nào?"

Bên trong đại sảnh, trên một cái bàn gần phái bên trong, có ba nam hai nữ đang ngồi, nhìn qua cách bọn họ ăn mặc cũng biết nhất định họ không phải dân chúng bình thường. Mà người vừa mới lên tiếng chính là vị thái tử lần trước xuất hiện tại Say Nhan Cư. Người bên cạnh đang bị hấn hỏi cũng là một công tử người đầy quý khí, người này nàng biết, chính là người mà nàng đã gặp vào lần đầu khi đến này dĩ thế này, mượn xác hoàn hồn trên người tam tiểu thư, Thượng Quan Cẩn Nam. Lúc mình trọng sinh cũng may mà có hấn, nếu không phải hấn ra tay hại chết tam tiểu thư, thì nàng làm sao có thể được trọng sinh?

Ba người còn lại nàng cũng biết, tới cùng với Thượng Quan Cẩn Nam chính là Thượng Quan Cẩn Du, tiếp theo chính là cửu hoàng tử của Lan quốc, thân phận trước mắt là con tin chính trị của Mặc Thanh Vân, còn có một người nữa chính là con gái duy nhất của Đông Phương gia, Đông Phương Ngưng, phía trên nàng có ba người ca ca, chỉ có nàng một nữ nhân.

"Thế nào, người coi trọng nàng rồi hả ?" Theo ánh mắt thái tử nhìn theo, thấy được một mình Huyết Đại, hấn nhíu nhíu mày. Tại sao hấn lại có cảm giác cô gái che mặt kia rất quen thuộc? Hình như đã gặp ở chỗ nào rồi, nhưng cố thế nào cũng nhớ không nổi .

"Làm gì có, bản thái tử trừ Du nhi, ai cũng không lọt vào mắt ta." Một vẻ mặt chánh khí, nhìn người đang ăn ở bên cạnh Thượng Quan Cẩn Du, nói lời thề son sắt, mà đối phương lại không chút nào để ý tới, để cho hấn diễn kịch lãng phí.

"Ta nói Du nhi, người chừng nào thì mới có thể hiểu được lòng của bản thái tử chứ, bao giờ mới gạt đầu đồng ý lời cầu hôn của bản thái tử đây?" Vẻ mặt cô gái nhìn hấn đầy khinh thường, khiến hấn không ngừng cố gắng biểu hiện .

"Chờ ngày nào người lên làm Hoàng đế rồi hãy nói." Cô gái nhàn nhạt liếc hấn một cái, đáp lại một cách hết sức khinh thường.

"Ai u, Du nhi đừng vô tình như vậy vô tình mà, nàng nhìn kĩ lại sự thành tâm của ta dành cho nàng đây, rồi nên đồng ý đi chứ."

Nam tử cố làm vẻ uất ức nói xong, nhưng mà trong nội tâm lại là vô cùng khi dễ. Cái gì! Bản thái tử nếu không phải là bởi vì gia tộc của các người có giá trị lợi dụng thì cũng sẽ không thêm để ý đến người, chờ khi bản thái tử đăng vị, điều đầu tiên làm chính là diệt trừ Thượng Quan gia các người, xem người còn vênh vào cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 21: Đông Phương Ngưng với Thượng Quan Cẩn Du

Editor: Song Ngư nhi

"Aiz, ta nói này, các người có thể đừng ghê tởm như vậy được không? Có để cho người ta ăn cơm hay không?"

Ngồi ở bên cạnh Mặc Thanh Vân là Đông Phương Ngưng không nhịn được mở miệng nói, người nào lại như hấn chứ? Giữa nơi đông người, lại dám nói ra những lời chán ghét như vậy, không sợ bị người chê cười sao, còn đầu đường đường là thái tử một nước nữa, thật là nhàm chán!

“Ha ha... thái tử tình cảm với ta, người ghen tỵ sao? Có bản lĩnh thì làm cho người người thích nói những lời này đi. Bộ dạng người thô tục như vậy, không biết cách trưng diện, mà cả ngày lại cứ đuổi theo sau mông Cửu hoàng tử. Vậy cao quý của người đâu? Cả Đông Phương gia đều bị người làm mất mặt hết rồi, người lại còn dám ở đây nói người khác.”

Nàng không thích thái tử, nhưng nàng càng không thích người con gái trước mắt này, đường đường thiên kim tiểu thư của đệ nhị gia tộc, lại cả ngày đuổi theo nam nhân bị bắt làm con tin chính trị này, còn thường xuyên giao du cùng một đám giang du côn.

Giao du cùng một đám hỗn tạp nên nàng ta ăn mặc cũng không có một chút nào mùi vị nữ nhân, ngồi chung cùng một chỗ với nàng ta, thật sự khiến nàng rất mất mặt.

Thượng Quan Cẩn Du vừa nói như thế, Đông Phương Ngưng có ý xin lỗi, liếc nhìn nam tử bên cạnh nàng, phát hiện hấn cũng không có bất cứ khác thường nào, sau đó mới không khách khí đáp trả: “Ta thế nào? Ta làm việc từ trước đến giờ luôn quang minh lỗi lạc, không hề thẹn với trời, không giống một số người nào đó, mặt ngoài dịu dàng mỹ lệ, nhưng nội tâm lại vô cùng xấu xa.”

“Người nói ai nội tâm xấu xa hả? Có gan người lặp lại lần nữa cho ta?”

“Lại nói một trăm lần vẫn là câu này, nói kẻ nội tâm xấu xa chính là người.”

“Ca, người xem nàng!.... Ô...ô...”

Nàng tức giận thở gấp, nhưng cũng không thể ở nơi đông người phát tiết với nàng ta, nếu không hình tượng mà nàng tạo dựng nên từ trước tới nay chẳng phải sẽ bị hủy sạch sao? Chỉ có thể cố gắng làm vẻ uất ức, muốn khiến cho thái tử đi đối phó với nàng ta, chờ sau này gặp được cơ hội tốt, nàng không từng trị nàng ta mới là lạ!

Quả nhiên, thấy bộ dáng đáng thương này của nàng, thái tử liền đứng dậy, lớn tiếng giận dữ mắng mỏ Đông Phương Ngưng: “Đông Phương Ngưng lớn mặt! Người lại dám nhục mạ người bản thái tử yêu mến, trong mắt người có còn bản thái tử ta hay không?”

“Ta mắng đấy, thế thì sao chứ? Nam nhân cần bã kết đôi cùng nữ nhân cần bã, thật đúng là tuyệt phối!”

Thái tử thì sao, nàng cũng không để vào mắt, chỉ là không ngờ, nữ nhân âm hiểm kia lại khiến cho thái tử đi đối phó nàng, mà thái tử cũng quá ngu, cũng để cho nàng ta lợi dụng.

“Cái kẻ tiện dân này, người nói cái gì? Xem hôm nay bản tiểu thư có xé nát được cái mồm thối của người hay không!”

Nói xong liền đứng lên, nhào tới Đông Phương Ngưng, nàng thật sự bị chọc giận rồi, nếu không cũng sẽ không quan tâm đến việc sẽ ảnh hưởng tới hình tượng của mình mà làm đến thế này.

“Thôi đi! Đừng tranh cãi nữa! Các người có để cho ta ăn bữa cơm được hay không?”

Thượng Quan Cẩn Nam tròn mắt nhìn muối mè của hấn một cái, điệu bộ nàng diễn kịch hấn đã sớm nhìn thấu hết rồi. Không ngờ nàng còn không hiểu chuyện như vậy, thường ngày trước mặt mọi người, nàng quậy phá đã không phải chuyện tốt đẹp gì, hôm nay cư nhiên còn làm ra bực này.

Thượng Quan Cẩn Du sợ nhất ca ca của nàng, nghe hấn nói như vậy, lúc này nàng mới từ từ bình tĩnh lại. Cuộc nháo kịch này cũng vì trâm mặc mà từ từ ngưng xuống, mà Cửu hoàng tử từ đầu đến cuối vẫn là đáng về lịch sự, không có tham dự cuộc nháo kịch này. Trong mắt người ngoài, Cửu hoàng tử này chính người nhất gan, sợ phiền phức, sợ đắc tội với thái tử cùng Thượng Quan gia, mới mặc kệ nữ nhân của mình. Ấy, bởi vì Đông Phương Ngưng luôn đi theo bên cạnh Cửu hoàng tử, dần dà mọi người liền tự đem bọn họ thành một đôi.

Mà Huyết Đại chỉ quan tâm tới việc ăn cơm của mình, uống rượu của mình, đợi sau khi cơm nước no nê mới ném bạc xuống, đi ra phía ngoài. Đối với chuyện vừa xảy ra như không thấy, khi bóng dáng của nàng biến mất ở cửa quán rượu, hai đạo ánh mắt ở dừng trên người nàng mới chậm rãi thu về.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: CỬU HOÀNG TỬ GẶP NẠN

"Ca, người đang nghĩ gì vậy?" Không có việc gì tự nhiên lại nhìn cửa đến gần người, ngay cả mình nói chuyện với hấn, hấn cũng không nghe thấy.

"Không có gì, có chuyện gì sao?" Lúc này nam tử mới hoàn hồn lại, nhàn nhạt cất tiếng nói.

"Về nhà."

"Cửu hoàng tử, chúng ta cũng nên đi thôi?"

Đông Phương Ngưng thấy người ngồi trong bàn đều đã đi hết sạch rồi mới cầm lấy ly trà bên cạnh, nhìn sang phía nam nhân vẫn còn đang chìm trong suy nghĩ của bản thân. Nàng vẫn luôn chú ý tới hắn, từ sau khi cô gái mặc áo trắng kia rời đi thì hắn vẫn luôn chìm trong dòng suy nghĩ của mình, dù là nàng rất thông minh (Ngư : tỷ chắc chứ ???) nhưng cũng không thể nghĩ ra giờ phút này hắn đang suy nghĩ cái gì.

"Người cứ trở về trước đi, ta còn có chút việc." Uống xong ly trà trong tay, nam nhân liền sai bước rồi đi, lưu lại một mình Đông Phương Ngưng vẫn còn đang ngồi đó ngây ngốc.

Ra khỏi quán rượu, Huyết Đại liền đi tới Y cốc, vì để tránh cho bị người khác nhìn chăm chăm giống như đang nhìn khi, nàng liền quyết định không tiếp tục đi trên đường cái mà lại chọn con đường ít người qua lại. Thường là những đường nhỏ trong nông thôn hay các vùng đồng cỏ ngoại thành, khát nước thì uống nước suối chảy từ trong núi, đói bụng thì tự mình động thủ nướng hai con vịt hoang để lót dạ.

"Đừng! Các người cứ ngay cho ta, tất cả đều cứ cho ta!"

Trong khu rừng vắng vẻ truyền đến một âm thanh tức giận, tiếp đó lại truyền đến những tiếng thô bỉ của nam nhân: "Ta khuyên người đứng cố gắng thêm phí hơi sức nữa, ngoan ngoãn cùng ta trở về, giúp đại gia vui vẻ một chút, chờ ta chơi đã rồi sẽ đem người đi bán, nhìn cơ thể người da thịt mềm mại trắng trẻo, nhất định có thể bán được giá cao."

Sau khi nghe thấy hắn nói xong, những nam nhân bên cạnh liền cười phá lên, Huyết Đại nhú mày, tiếp tục bước tới. Loại chuyện như vậy ở thời đại này xảy ra quá nhiều, nàng chỉ có thể xem như không thấy, huống chi trên người nàng còn có chuyện quan trọng hơn cần phải làm, vì thế sẽ càng không thể tìm thêm phiền toái cho bản thân.

Nhưng khi nàng đi chưa được mấy bước thì từ trong rừng chạy ra một người tóc tai bù xù, quần áo trên người thì xốc xếch, mà chạy theo đằng sau hắn là mấy đại hán đang đuổi theo không ngừng. Chỉ một chút nữa thôi là hắn sẽ bị bắt lại, nên người nọ càng thêm hoảng, nên bị vấp phải cục đá dưới chân, té lăn ra đất khiến cho mấy tên đại hán kia cười ha hả.

"Người. . . Người dừng tới đây, ta là Cửu hoàng tử của Lan quốc, nếu các người dám dẫm thương ta, chính là phá hủy hòa bình của hai nước, đó là tội tru di cử tộc". Người nọ té trên đất, vừa cố gắng xê dịch cơ thể ra đằng sau vừa đem thân phận thật của mình nói ra, hy vọng bọn họ sẽ vì ngại thân phận của mình mà bỏ qua cho hắn, nhưng hắn nghĩ sai rồi, mấy cái nam nhân kia vừa nghe hắn nói như vậy liền phá lên cười.

"Ha ha! Người nói người là Cửu hoàng tử thì liền là cửu hoàng tử sao? Nếu người là Cửu hoàng tử vậy ta là cha của Cửu hoàng tử, là hoàng đế Lan quốc rồi, xem đáng đáp tiểu tử người là người văn nhược như vậy nhưng không ngờ nói dối mặt cũng không đỏ lên chút nào."

"Ta thật sự chính là Cửu hoàng tử, không tin các người có thể dẫn ta đi gặp hoàng đế của các người, hắn nhất định sẽ chứng minh thân phận của ta." Nam tử trên đất vội vàng nói, chỉ sợ những người đó không tin lời mình nói, hắn gấp đến nỗi sắp rơi cả nước mắt.

"Ha ha, người xem chúng ta là đứa trẻ ba tuổi sao, dẫn người đi gặp hoàng thượng, đến lúc đó người quay lại tố cáo chúng ta thì sao. Hơn nữa, Cửu hoàng tử đang ở tại kinh đô xa xôi, không có việc gì tự nhiên chạy đến nơi sơn dã này để làm gì?" Coi bọn họ là kẻ ngu tốt để bị lừa gạt như vậy sao?

"Ta muốn đi tìm thần y Mạc Vấn tiền bối nên mới đi đến nơi này thôi, nhưng lại không nghĩ rằng lại đụng phải các vị anh hùng, xin người mở lòng thương xót, tha cho ta. Đây là tất cả ngân phiếu trên người ta đều cho các người, chỉ cầu các người bỏ qua cho ta."

Bởi vì nam tử kia đưa lưng về phía nàng, cho nên hắn cũng không có chú ý tới có người đứng ở sau lưng, mặc khác trong mắt của mấy tên đại hán chỉ có nam tử này nên cũng không để ý đến sự tồn tại của Huyết Đại.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: NAM NHÂN XINH ĐẸP NHƯNG KHÔNG ĐỦ THÔNG MINH

Editor : pemichio.

Beta : Song Ngư nhi.

"Bạc, đương nhiên là chúng ta muốn, nhưng là người, chúng ta cũng muốn. Đại gia ta hưởng qua vô số mỹ nhân, nhưng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy một nam nhân xinh đẹp như người vậy, chỉ cần nghĩ đến người thì cả người ta đều ngứa ngáy khó chịu, hận không thể lập tức đè người ở dưới thân thể của ta, lăn qua lăn lại." Đại hán nhìn nam tử xinh đẹp còn hơn nữ tử trên đất, nuốt nước miếng một cái. (Ngư : Ờ, tóm quá !!! Ném gạch chết tên này đi)

"Đại ca, ngộ nhờ hán thật sự là Cửu hoàng tử thì làm thế nào?" Một nam tử trong nhóm do dự nói. Nếu quả thật hán chính là Cửu hoàng tử, như vậy hậu quả bọn họ không thể gánh nổi, vẫn là cẩn thận một chút mới tốt.

"Cho dù hán ta là Cửu hoàng tử thật thì thế nào? Chúng ta chỉ cần cẩn thận một chút thì sẽ không bị người khác phát hiện, bây giờ thiên hạ thái bình, cũng đã mấy chục năm chưa từng khai chiến, các ngươi có biết đây là có ý gì không?"

"Không biết. . ."

Bụp! Một người vừa lên tiếng liền bị người đại hán kia vỗ mạnh một cái: "Người thật đúng là heo mà, người trong thiên hạ đều biết vậy mà ngươi dám nói người không biết, đó là bởi vì hoàng đế ba nước đều đã kí hiệp ước. Trong khoảng thời gian bọn họ còn sống thì sẽ tuyệt đối không khai chiến, nếu bên nào không tuân theo ước định thì sẽ bị hai nước còn lại liên thủ công kích, cho nên đến bây giờ cũng chưa có nổ ra chiến tranh."

Nam nhân làm lão đại vừa lòng gật đầu tán thưởng một cái: "Ừm, vẫn là lão tam có hiểu biết. Người nói, với tình huống như hiện nay thì hoàng đế Lan quốc sẽ vì một tên hoàng tử không được sủng ái mà phá hư hoàng bình giữa hai nước sao?"

Nghe bọn hán nói như vậy, người đang nằm trên mặt đất mặc kệ sợ hãi trong lòng vẫn lớn tiếng phản bác: "Các ngươi không được nói bậy, phụ hoàng rất thương ta, các ngươi mới là người không được sủng ái!"

Nhìn thấy hán thẳng thắn như đứa bé như vậy, bọn họ lại phá lên cười ha ha: "Ta nói ngươi là ngu thật hay ngu giả đấy? Mọi người đều nói Cửu hoàng tử có chút ngu ngốc, hôm nay gặp mặt, quả thật là như thế! Ha ha! Người nói nếu như ngươi được phụ hoàng của ngươi thương yêu như vậy, vậy vì sao lại không chú ý đến an toàn của ngươi, ném ngươi đến một đất nước xa xôi như vậy?"

"Đừng cùng hán nói nhảm nữa, lão tử chờ không được muốn thượng hán rồi, nhìn hán thật khiến người ta xuân tâm nhộn nhạo khó nhịn mà."

"Lão đại, ta cũng có chút không chịu nổi, liền dứt khoát ở chỗ này lên đi, nơi này bốn bề vắng lặng, sẽ rất kích thích đấy!" (Ngư : Khụ Khụ, khẩu vị nặng thật!) Vừa nghe hán nói như vậy, cái kẻ gọi lão đại nhất thời trợn to mắt, mặt kích động gật đầu một cái nói: "Nói cũng đúng, lão tử làm sao lại không nghĩ tới điều này nhỉ? Hai người các ngươi canh chừng cho ta, chờ ta làm xong thì sẽ để cho các ngươi tới."

Nói xong cũng đánh đến người của nam tử trên đất, mà giờ phút này nam tử trên đất như một con chim sẽ đang hoảng sợ, vì muốn tránh tên đại hán đang nhào tới liền cố gắng bò về phía sau, nhưng vẫn là không thể thoát khỏi bàn tay của ác ma, bị đại hán bắt được một chân sau đó bị đè ở dưới.

Đang lúc ấy, tên đại hán đang vô cùng kích động bỗng nhiên bất động té ở trên người nam tử, mà nam tử trên đất giống như là bị đại đi. Đợi sau khi hán phản ứng kịp liền vội vàng đẩy tên đại hán đang đè trên người mình ra, giằng giàng muốn đứng dậy. Mà hai tên đại hán đang canh chừng hai bên, sau khi nghe thấy động tĩnh bên này liền đi qua xem. Khi thấy tên đại hán té trên mặt đất liền vác đao chém tới chỗ nam tử kia, vì bọn họ cho rằng lão đại là do tên nam tử kia giết.

"A!"

"A!" Hai người mới vừa vọt tới, liền bị một luồng lực đánh trúng ngã xuống đất đi đòi nhà ma.

"Tiên nữ tỷ tỷ, cảm ơn người!" Nam tử nắm quần áo đã bị xé làm mấy mảnh kéo lại, cố gắng che lấp phần da thịt đang lộ ra ngoài không khí để bản thân nhìn qua đỡ nhếch nhác hơn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: GẶP NHAU LẦN NỮA Ở NGÔI MIẾU CỔ

"Không cần khách khí, ta chỉ không muốn làm cho quan hệ giữa hai nước xấu đi thôi." Dứt lời nàng cũng không quay đầu lại mà đi về phía trước, không hề nhìn nam tử dưới đất một cái.

"Tiên nữ tỷ tỷ đừng đi." Nam tử phía sau thấy nàng muốn đi liền vội vàng đứng dậy, chạy đuổi theo.

"Người tốt nhất là đừng đi theo ta, nếu không đừng trách ta không khách khí"

Nàng chính là sợ xuất hiện tình huống như thế này nên mới lựa chọn tỏ thái độ thờ ơ, lạnh nhạt, nhưng không ngờ vẫn nhịn không được xen vào việc của người khác, nàng thật sự là tiện tay!

"Tiên nữ tỷ tỷ, ta hiện tại không có nhà để về, bạc trên người cũng rút ở chỗ kia rồi, mà nơi đó lại có người chết nên ta không dám trở về nữa. . ." Hán nâng gương mặt uất ức lên giống như muốn khóc, bộ dáng vô cùng thảm đạm, đáng yêu nhìn cô gái lạnh lẽo trước mặt.

"Đó là chuyện của người, ta cảnh cáo người. . . Nếu người dám đi theo ta nữa. . . Ta sẽ đưa người đến chỗ ba người kia để làm bạn !" Nàng nói với giọng lạnh lẽo, trong đó xen lẫn lạnh lùng cùng uy hiếp.

"Được, được rồi, nếu tiên nữ tỷ tỷ không muốn ta đi theo vậy thì ta không đi là được."

Nam tử vừa nói, vừa nức nở, bả vai liên tục run lên, xem bộ dáng rất chi là đáng thương, nhưng Huyết Đại là ai? Trời sinh lãnh tình, hơn nữa lúc trước nàng đã từng bị phản bội nên khiến cho tính cách của nàng càng thêm vô tâm, lạnh lẽo.

Cứ như vậy bên tai Huyết Đại rớt cuộc cũng yên tĩnh trở lại, cho đến khi sắc trời dần tối xuống, trên bầu trời vang lên từng tiếng sấm, mây đen dần kéo đến che hết cả bầu trời, nhìn trời có thể biết được sẽ có một trận mưa to gió lớn sắp kéo đến.

Nàng dừng bước lại, xem xét quang cảnh xung quanh liền phát hiện, cách đó không xa có một ngôi miếu đồ nát, mặc dù nó đã tàn tạ đến nỗi không thể chịu nổi, nhưng miễn cưỡng vẫn có thể trú được một thời gian. Nghĩ như vậy, nàng liền bước nhanh tới đó, đẩy cửa của ngôi miếu đó ra. Ngay lúc cô đẩy cửa ra thì một mùi đồ nát ùn ùn kéo đến, ngửi thấy mùi đó nàng liền có chút do dự, nhưng ngay sau đó liền quyết định tạm thời trú ở đây một thời gian, đợi sau khi tạnh mưa thì sẽ tiếp tục lên đường.

Chậm rãi bước vào trong cũng thuận tay đóng cửa lại, để tránh mưa bên ngoài bị thổi hất vào trong. Sau khi bước vào trong miếu nàng liền im lặng lắng nghe xung quanh, sau khi xác định bên trong không có gì khác thường mới đi tới bên cạnh đồng cỏ khô, dựa vào cột ngói xuống nghe tiếng mưa bên ngoài. Bỗng nhiên nàng có cảm giác có một luồng khí lạnh tràn vào do mưa nên không khí có vẻ càng thêm ẩm ướt, hơn nữa trên người nàng chỉ có một bộ quần áo mỏng manh nên bây giờ cảm thấy rất lạnh. Ai, nếu như lúc này có một đóm lửa ở đây để ấm thân thì thật tốt biết bao nhiêu?(Pemichio: Bây giờ e cũng rất lạnh a. . . / Ngư : *chen chân* Hazz, tỷ đừng buồn, Đường Đường sẽ tặng 1 phần quà khuyến mãi cho tỷ ngày thui ~)

Đang lúc ấy thì bên ngoài vang lên tiếng đẩy cửa cọt kẹt, đôi mắt Huyết Đại híp lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm cửa chính, cơ thể trong trạng thái chuẩn bị tấn công.

Sau khi cửa được mở ra thì một nam tử tóc tai bù xù đi vào, trong lúc nàng đang chuẩn bị giết tên nam nhân phá hoại giây phút nghỉ ngơi của nàng thì một thanh âm quen thuộc vang lên, tiếp đó người nọ liền lao đến chỗ Huyết Đại. (Ngư : *chảy mồ hôi lạnh* Tí thì quà phải trả lại. . .)

"Tiên nữ tỷ tỷ! Thì ra người cũng ở đây à?"

Nhưng hắn còn chưa kịp bước tới chỗ Huyết Đại thì ngay lập tức đã phải dừng lại, sau đó chạy ra chỗ cách nàng nửa mét. Huyết Đại nhìn người trước mặt mình, vẻ mặt nàng trở nên âm trầm, lạnh giọng nói: "Người là đang không muốn sống sao? Vậy thì ta liền tiễn người lên đường."

"Đội đã nào. . . ! Tiên nữ tỷ tỷ, ta rất sợ chết, tại sao người lại muốn giết ta?" Nam tử nhìn nàng đang muốn ra tay với mình thì sợ hãi nói, hắn không hiểu, rõ ràng là một nữ tử xinh đẹp như thần tiên, nhưng tại sao lại cứ muốn giết hắn chứ?

"Trước đó ta đã từng nói, nếu như người dám đi theo ta. . . Thì ta nhất định sẽ tiễn người đến chỗ ba người kia." Lá gan của hắn cũng thật không nhỏ, hắn cho là nàng sẽ không dám giết hắn sao? Thật là buồn cười.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt, Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: LÀ TA TỚI TRƯỚC, TỶ KHÔNG THỂ GIẾT TA

Editor : pemichio.

Beta : Song Ngư nhi.

"Nhưng mà ta đâu có đi theo tỷ đâu, ngôi miếu đồ nát này là do ta tới trước. Lúc này ta ra ngoài chỉ vì muốn kiếm đồ ăn thôi, còn nữa, cỏ trên đất cũng là do ta trải mà. . ." Nam tử mới chột hiểu ra, thì ra là tiên nữ tỷ tỷ hiểu lầm hắn, hắn đành phải uất ức giải thích cho nàng nghe.

Huyết Đại nhìn hắn với ánh mắt hoài nghi, để chứng minh sự trong sạch của mình, hắn đem một đồng củi khô cùng với một con thỏ từ trong ngực ra, đẩy đến trước mặt nàng, ý nói: lần này tỷ đã tin ta chưa?

Huyết Đại liếc nhìn đồng củi và con thỏ đã bị giết trước mặt, sau đó mới thu hồi công kích trên tay, lạnh lùng hỏi: "Vậy tại sao người lại đến đây?" Nàng biết hắn là Cửu hoàng tử, nhưng không phải là hắn nên hỏi kinh rồi sao, vậy vì sao hắn còn xuất hiện ở nơi này?

"Không dối gạt tiên nữ tỷ tỷ, lần này đi xa là vì ta muốn tìm Mạc Vấn tiền bối, mà nơi này là nơi bắt buộc ta phải đi qua. Ta cũng không ngờ được rằng mình sẽ gặp được tiên nữ tỷ tỷ, xem ra chúng ta thật sự là rất có duyên đây." Cái gọi là không quen không biết.

Nam tử lên tiếng giải thích, lúc này Huyết Đại mới gật đầu một cái xem như không có gì. Lời giải thích này của hắn giống như lời hắn đã nói khi bị đám người kia khi dễ, nếu chỉ là trùng hợp thì nàng cũng không cần thiết phải đuổi cùng giết tận hắn. Sau đó nàng giải huyệt đạo trên người hắn, bản thân mình thì tựa vào cây cột đằng sau, nhắm mắt dưỡng thần.

Nam tử sau khi được giải huyết đạo xong thì liên tục nói cảm ơn tiên nữ vì nàng đã không giết hắn, sau đó lại bắt đầu bận rộn bắt đầu xếp lại đồng củi thành một cái giá, sau lại chạy ra ngoài hứng nước mưa về làm sạch con thỏ đã chết, rồi để lên đồng lửa bắt đầu nướng. Không bao lâu sau liền có mùi thơm bay ra, xông vào mũi, mùi thịt thỏ nướng chín khiến người ta càng thêm đói bụng khó nhịn được.

Mùi thịt thơm bay đến khiến cho nàng không thể tiếp tục nghỉ ngơi được nữa, Huyết Đại liền mở mắt ra liếc nhìn nam tử vẫn còn đang chuyên tâm nướng thịt kia. Ngay sau đó lại tiếp tục nhắm mắt lại, cũng không nhìn thêm cái nào nữa. Không biết thời gian đã trôi qua bao nhiêu, đang lúc mơ mơ màng màng nàng liền cảm giác được có người đang dựa vào nàng, trong phút chốc nàng liền mở mắt ra. Tay nàng theo phản xạ giơ ra chế trụ cổ tay của người nọ, chỉ cần nàng dùng thêm chút lực là có thể phé đi cánh tay của hắn.

"Tỷ tỷ tha mạng !" Vì lo cho cái mạng nhỏ của hắn xem chút nữa là sẽ không thể giữ được nên đến hai chữ tiên nữ cũng không kịp nói ra.

"Người lén lút lút lút là muốn làm cái gì?"

"Tiên nữ tỷ tỷ, tỷ hiểu lầm rồi, ta sợ tỷ đói bụng nên mới đến đưa đồ ăn cho tỷ." Nói xong liền lấy thịt thỏ đã được nướng vàng đang cầm trên tay mình đưa cho Huyết Đại, để chứng minh rằng hắn không có nói dối.

Nghe hắn nói như vậy, lúc này Huyết Đại mới buông hắn ra. Thấy tính mạng của mình đã không còn nguy hiểm nữa hắn mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó giống như nhớ tới cái gì lại đem thịt thỏ đưa đến trước mặt Huyết Đại. "Tiên nữ tỷ tỷ, thịt thỏ này là ta vừa mới nướng xong, người nhân lúc còn nóng mau ăn đi."

"Người tại sao lại đối tốt với ta như vậy?" Hắn không có việc gì mà lại ân cần, quan tâm nàng, vậy thì nếu không phải là có âm mưu gì thì cũng là đạo chích. Hơn nữa sự đề phòng trong lòng nàng vốn đã rất nặng, vì vậy nàng cũng không có tiếp nhận ý tốt của hắn.

"Nếu hôm nay tỷ không cứu ta, chỉ sợ ta cũng đã bị. . . Coi như đây là lời cảm tạ vì tỷ đã cứu ta đi. Ta cũng biết muốn trả lại ân cứu mạng thì chỉ một miếng thịt thỏ là không đủ, nhưng hiện tại ta không có đồng nào trong người nên cũng không thể làm bất cứ cái gì cho tỷ. Chờ sau khi ta trở lại kinh thành, ta nhất định sẽ tìm cơ hội báo đáp ơn của tiên nữ tỷ tỷ thật tốt."

Hắn nói hết sức thành khẩn, thái độ cũng không nhìn ra có chút giả dối nào, Huyết Đại hơi suy tư một chút, sau đó liền đưa tay nhận lấy thịt thỏ, nàng cũng đã sớm đói bụng, nếu hắn không có ý xấu gì, vậy thì nàng cũng không tiếp tục từ chối nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: KHÔNG CHO GỌI TA LÀ THẦN TIÊN TỶ TỶ NỮA

Editor : pemichio.

Beta : Song Ngự nhi.

"Mùi vị không tệ." Huyết Đại ăn hai miếng thì phát hiện thịt thỏ này được hắn nướng thì ngoài giòn trong mềm, màu sắc của nó thì vàng bóng loáng. Mặc dù không có thêm bất kỳ gia vị nào, nhưng khi ăn lại có vị ngọt ngào theo một hương vị đặc trưng riêng của nó. (Pe: nghe tả mà tự dưng thấy đói bụng quá a!!!)

"Cảm ơn. . ." Mấy chữ tiên nữ tỷ tỷ còn chưa kịp phát ra đã bị nàng cắt đứt, Huyết Đại nhân nhậ nhìn hắn một cái rồi nói: "Về sau không được kêu ta là tiên nữ tỷ tỷ nữa."

Cách xưng hô này khiến nàng ghê tởm muốn chết, nàng tình nguyện để người khác gọi nàng là yêu nữ cũng không muốn bị người khác gọi mình là tiên nữ. Vì yêu nữ là muốn nhắc đến thế lực tà ác nên dù nàng làm bất kỳ điều gì cũng được xem là bình thường. Nhưng nếu là tiên nữ thì khác, tiên nữ đại diện cho chánh đạo, mà nàng từ trước tới giờ đều không phải là người lương thiện gì. Tất cả những việc nàng làm đều tùy theo sở thích của mình, nàng cũng không muốn vì một danh hiệu nào đó, mà lại phải đi thay đổi cách sống của bản thân. Còn một nguyên nhân khác nữa, chính là nàng rất là không muốn bị gọi là thần tiên, tiên nữ, ..., không biết nói thế nào, nhưng tóm lại là không thích nó.

"A. . . Nhưng mà ta không biết tên của tỷ là gì?" Nam tử uất ức bĩu môi, dùng một thanh âm yếu ớt đáp lại.

"Huyết Đại."

Trầm mặc hồi lâu, lâu đến mức hắn cho rằng cô gái trước mắt sẽ không để ý tới hắn nữa, thì mới nghe được hai chữ nhân nhậ vang lên. Dù chỉ là một cái tên thôi nhưng cũng khiến hắn mừng rỡ như điên.

"Huyết Đại. . . Tên này thật là dễ nghe, vậy về sau ta liền gọi tỷ là Huyết Đại tỷ tỷ nha !" Nam tử vui mừng hươ tay múa chân, giống như đứa trẻ mới lấy được bảo bối mà mình cực kỳ yêu thích.

"Tùy người!"

Chỉ là một cách gọi mà thôi nàng cũng không quan tâm lắm, chỉ cần đừng gọi nàng là tiên nữ tỷ tỷ nữa là được rồi. Mặc dù là vị nam tử trước mặt nàng này xem qua có vẻ không nhỏ tuổi hơn mình. Hơn nữa, nhìn dáng vẻ của hắn có vẻ còn lớn tuổi hơn khối thân thể của mình bây giờ mới đúng, chỉ là nàng đối với chuyện này cũng không quan trọng lắm. Bởi vì số tuổi thật của nàng so với hắn cũng không khác nhau là mấy, chỉ cần nàng cảm thấy không sao là được. (Ngư : Sở thích của anh. . . đặc biệt thật!)

Sau khi ăn uống xong bọn họ liền tự mình đi ngủ, vì có đồng lửa cháy ở bên cạnh nên nàng cũng không còn cảm thấy lạnh nữa. Mới vừa nhắm mắt lại không lâu liền đi tìm Chu Công đánh cờ (Ngư : nghĩa là ngủ nha ~), còn nam tử bên cạnh nàng vốn nên vui trong giấc mộng lại bỗng dưng mở mắt ra, mà ánh mắt hắn giờ phút này làm gì còn vẻ mềm yếu sợ sệt nữa? Quanh người hắn giờ phút này lại toát ra vẻ lạnh lùng, cao ngạo, cả người hắn nhìn qua, khiến người khác có cảm giác sâu không lường được, so với nam tử lúc ban ngày như hai người khác biệt. (Ngư : bản chất thật đấy rồi)

Nam tử mở đôi mắt chói sáng như sao ra, nhìn chăm chú vào cô gái đang dựa vào cây cột ngủ say, gương mặt vốn còn đang lạnh lùng bỗng trở nên nhu hòa đi khi nhìn cô gái đang ngủ không hề phòng bị gì kia. Sau đó hắn đi về bên đồng lửa thêm chút củi vào rồi lại trở về chỗ của mình và đi vào mộng đẹp. (Ngư : Có ý r kia !!!)

"Huyết Đại tỷ tỷ, nghe nói thần y Mạc Văn đã rất già, hơn nữa cũng đã khá lâu không có tin tức của người truyền ra bên ngoài. Tỷ nói xem liệu lão tiên bối có đã chết giống như những lời người khác nói không?"

Sáng sớm Huyết Đại đã tỉnh dậy liền phát hiện mưa đã ngừng rơi, nên quyết định lên đường một mình. Nhưng lại không ngờ thẳng ngốc này cũng đã tỉnh lại, lại đi theo nàng, nàng cũng muốn bỏ rơi hắn nhưng không được. Mà hắn thì lại như không hề thấy được vẻ mặt không kiên nhẫn của nàng, không phải nói cái này, thì lại hỏi cái kia, thật sự khiến cho nàng càng thêm khó chịu, hận không thể một cước đạp hắn bay xa. (Pe: anh này gian quá nha lại còn mặt dày nữa, ko bik chị sẽ đối với anh thế nào đây????)

"Đúng rồi, tỷ tỷ, hình như tỷ vẫn chưa biết tên của ta đúng không? Tên của ta là Mạc Thanh Vân, là Cửu hoàng tử của Lan quốc. Ta là người được phụ hoàng thương nhất, nếu ngày nào tỷ có đi ngang qua Lan quốc thì đừng quên đến tìm ta đấy."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt, Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: MỘT ĐÔI TRỜI ĐẤT TẠO NÊN

Editor: pemichio

Beta: Song Ngư Nhi

Đối với vẻ mặt thối của Huyết Đại hắn làm như không thấy, phải nói là căn bản hắn không có phát hiện ra. Dọc đường đi, lúc nào hắn cũng lú lú nói không ngừng, mà Huyết Đại thì từ đầu tới cuối đều không liếc nhìn hắn một cái, chứ đừng nói đến chuyện đáp lại lời nói của hắn. (Ngư: Ai thích anh này nào ~~~)

Cứ một đường lú lú nói chuyện không ngừng như vậy, cuối cùng khi bọn họ đi tới một thị trấn vô cùng phồn hoa, Huyết Đại liền kéo Mạc Thanh Vân đi vào một cửa hiệu may quần áo.

"Huyết Đại tỷ tỷ, chúng ta tới đây làm gì?" Mạc Thanh Vân nhìn cửa hàng quần áo trước mặt, vẻ mặt không hiểu nhìn cô gái bên cạnh.

"Chẳng lẽ người muốn xuất hiện trước mặt thần y với dáng vẻ bây giờ sao?" Nàng lạnh nhạt liếc nhìn hắn một cái rồi hỏi ngược lại một câu.

"Ặc, này, cái này xem ra có vẻ có chút không ổn, nhưng... Nhưng mà trên người ta hiện giờ không có đồng nào."

Nhìn theo ánh mắt nàng đang chiếu trên người hắn, lúc này hắn mới phát hiện quần áo trên người mình đã rách nát hết cả. Đúng là nếu như hắn mặc bộ đồ này tới thì có chút thất lễ, hắn cũng muốn mua bộ đồ mới nhưng khổ nỗi, trong người hắn không còn đồng nào, chỉ đành trưng ra bộ mặt đau khổ thôi.

"Vào đi, ta sẽ trả tiền thay người."

Bộ dạng khó coi này của hắn nàng có thể thấy bình thường, nhưng hắn thì không thể cứ mặc bộ quần áo rách rưới đó mà xuất hiện trước mặt mọi người. Mặc dù nàng không quan tâm đến ánh mắt của người khác nhưng nếu để một người có dung mạo không thua kém với bất kỳ nữ tử nào, lại mặc trên người một bộ quần áo rách rưới, rồi trưng ra bộ dạng tiểu bạch thỏ, thì đó là cả một vấn đề. Để tránh cho bản thân nàng có thêm rắc rối không cần thiết từ nam nhân này, nàng chỉ có thể chỗ mũi vào và đề nghị hắn một chút.

"Được, được, Huyết Đại tỷ tỷ thật tốt, vậy ta liền cung kính không bằng tuân mệnh!" Hắn nói xong cũng kéo Huyết Đại vào trong cửa hàng, cũng không quản người ta có đồng ý hay không.

"Cô nương là tới chọn quần áo cho phu quân nhà cô sao?" Bà chủ thấy khách hàng tới cửa liền nhiệt tình chào hỏi, bọn họ là tuấn nam, mỹ nữ, có khí chất ưu nhã, tuy là cô gái đang che mặt nhưng vẫn không khó để nhìn ra đây là một mỹ nhân khó gặp.

"Phu nhân, bà cảm thấy chúng ta rất xứng đôi sao?" Không đợi, Huyết Đại mở miệng, hần liền cười hi hi hời hợt vẻ lão bản kia, giống như rất thích khi thấy người khác gắn ghép họ trở thành một đôi.

"Rất xứng đôi, giống như công tử là một người tuấn mỹ khó tìm rồi, mà vị cô nương này có khí chất rất tốt, cho nên hai vị thật đúng là một đôi do trời đất tạo nên!" Thấy bọn họ không có phủ nhận bà liền tự cho là mình đoán đúng.

"Huyết Đại tỷ tỷ, ngơoi xem, chủ quán nói là chúng ta rất xứng đôi đó. Chờ khi nào hồi kinh, ta sẽ đến nhà của tỷ cầu hôn, tỷ mà gả cho ta thì thật tốt!" Mặc Thanh Vân đỏ mặt liếc nhìn Huyết Đại rồi kéo lấy vạt áo của nàng, trưng ra vẻ mặt cầu xin nhìn nàng, đáy mắt viết đầy: đồng ý đi, đồng ý lấy ta đi. (Ngư: Aaa, đáng yêu quá!!!)

"Ngơoi hình như quên mất mục đích chúng ta vào đây để làm gì rồi nhỉ, cần ta nhắc ngơoi nhớ không?" Đẩy cánh tay đang kéo vạt áo của nàng ra, ánh mắt nheo lại đầy nguy hiểm nhìn hần, ánh mắt như nói: nếu hần còn tiếp tục nói nữa, nàng cũng không ngại để hần lên đường một mình đâu.

"Thanh Vân biết rồi, Huyết Đại tỷ tỷ đừng giận." Hần nói xong cũng theo lão bản đi vào chọn quần áo.

"Huyết Đại tỷ tỷ, ngơoi xem bộ này như thế nào? Xem có được không?"

Hần mặc bộ đồ mới bước ra, giống như một đứa bé ở trước mặt Huyết Đại quay hai vòng, vẻ mặt mong đợi nhìn nàng, chờ đợi câu trả lời của nàng. Nếu nàng thấy không đẹp, hần sẽ lập tức đi đổi bộ khác, cho tới khi nàng hài lòng mới thôi.

"Công tử mặc bộ màu xanh này vào trông rất đẹp, bất kể là từ chất vải đến thủ công may đều là hàng thượng phẩm trong cửa tiệm của chúng ta. Ngơoi bình thường có thể mua nổi cũng rất ít. Cho dù là có thể mua được, nhưng khi mặc lên cũng không thể toát ra được khí chất giống như vị công tử đây. Nếu như ngài mặc bộ quần áo này bước ra ngoài đường, bảo đảm có thể mê hoặc được vô số các cô nương."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: MỸ NAM KHIẾN HAI MẮT NGƯỜI TA TỎA SÁNG

Editor : pemichio.

Beta : Song Ngư nhi.

Trong lời nói của bà tất nhiên vẫn có yếu tố mèo khen mèo dài đuôi, nhưng đó cũng là lời thật lòng của bà. Bộ quần áo màu xanh này khi được mặc lên người vị công tử đây, thật sự là rất hợp. Không nói đến toàn bộ ưu điểm của bộ quần áo đều được triển lộ ra, mà là sự ăn khớp giữa bộ quần áo và bản thân con người tạo nên cũng rất hoàn mỹ.

"Huyết Đại tỷ tỷ, tỷ nói xem, rốt cuộc ta mặc bộ đồ này nhìn có được không?" Mặc cho người khác nói như thế nào hần đều không thèm để ý, chỉ cần có được sự khẳng định của người trước mắt mới là quan trọng nhất.

Nhìn mái tóc đen nhánh không còn rối bù xù ở phía sau nữa, mà được cột lại gọn gàng ở sau ót, trên người vốn là một bộ đồ rách rưới, nay lại được đổi thành một bộ trường sam màu xanh, khiến cho cả người hần tỏa ra khí chất xuất chúng giống như lò vẹt lão bản kia kia đã miêu tả, toàn thân cao thấp đều rực rỡ hần lên. Hần hiện giờ và lúc trước giống như hai người khác nhau, nếu không phải là giọng nói của hần không thay đổi, thì ngay cả nàng cũng nghĩ đây là một người khác.

Nam tử không thấy nàng trả lời liền nhin không được hỏi lại lần nữa, lúc này nàng mới phát giác được bản thân nàng đã luống cuống, cố gắng giả bộ quan sát lại hần thêm một lần nữa, rồi mới gật nhẹ đầu: "Ừm, tạm được."

"Có thật không? Nếu Huyết Đại tỷ tỷ cũng nói được như vậy thì chọn cái này đi." Có được sự khẳng định của nàng khiến cho hần vui vẻ như một đứa bé, vui mừng kéo tay nàng cười hi hi.

"Đây là bạc của ngơoi." Đẩy tay của hần ra, nàng lạnh lùng nhìn hần một cái coi như là cảnh cáo, sau đó ném bạc trong tay xuống rồi sải bước ra ngoài.

Sau khi ra khỏi hiệu may bọn họ lại tiếp tục bước vào một quán rượu. Mặc dù mấy ngày nay bọn họ đều ăn đồ nướng do Mặc Thanh Vân làm, tuy thức ăn hần làm có mùi vị rất thơm, nhưng bởi vì không có gia vị, nên ăn nhiều cũng sẽ ngán. Nhưng bây giờ bọn họ cũng đang ở trong trấn rồi, vậy thì nên dứt khoát ăn một bữa thật ngon đi.

Sau khi ăn uống no nê xong, bọn họ lại tiếp tục lên đường mua mấy gói gia vị, nếu có những thứ này thì thức ăn do bọn họ làm, cũng có thể trở nên ngon miệng hơn rồi.

"Huyết Đại tỷ tỷ, chỗ trước mặt chính là Y cốc rồi, ngộ nhờ vị Mạc Vãn tiền bối kia thật sự đã chết, vậy chẳng phải là chuyến đi này của tỷ trở thành công cốc rồi sao?"

Bọn họ đi thêm ước chừng mấy ngày đường, ruột cuộc cũng đến được Y cốc trong truyền thuyết. Huyết Đại vốn có thể thi triển khinh công nhưng lại vướng cái tên trẻ con này, nên phải đi bộ. Vì vậy đã làm cho thời gian của nàng kéo dài đến tận bây giờ rồi, vậy mà hần còn hỏi nàng tại sao phải đến Y cốc. Lúc trước hần hỏi, nàng cũng chỉ phải trả lời lại hai chữ: xem bệnh, rồi Mạc Thanh Vân lại tiếp tục hỏi là bệnh gì, nhưng lại không có được câu trả lời của nàng. Bây giờ hần lại tiếp tục hỏi, Huyết Đại cũng không định trả lời hần.

Bọn họ tiếp tục tiến lên cho đến khi xuất hiện một tấm bia đá, phía trên có khắc hai chữ Y cốc, bên cạnh còn có một dòng chữ nhỏ đề là: Mạc Vãn tiền bối đã qua đời, người tới xin mau trở về chỗ cũ. Nếu dám tự tiện xông vào, chắc chắn sẽ phải chết !

Huyết Đại thấy vậy không khỏi trầm tư, sau một khắc liền đưa ra quyết định, lại bị Mạc Thanh Vân đã bị nàng lãng quên ở một bên kéo lại : "Huyết Đại tỷ tỷ, tỷ không thể tiếp tục đi vào, tỷ không thấy phía trên viết gì sao? Sẽ chết đấy!."

"Buông ra!" Ánh mắt nàng lạnh lùng nhìn bàn tay đang nắm lấy tay áo của nàng, sau đó một giọng nói lạnh lùng kèm theo một tia uy hiếp vang lên,

"Chúng ta vẫn không nên đi vào, Mạc Vãn tiền bối đã chết, nếu chúng ta tự tiện xông vào, nhất định sẽ mất mạng."

Hần quát cường kéo ống tay áo của nàng, vẻ lo lắng mà không lời nào có thể miêu tả nói được, nhưng Huyết Đại cũng không thêm sự quan tâm của hần. Nàng kéo tay đang nắm ống tay áo của mình ra, sải bước vào bên trong. Trong suy nghĩ của nàng, bất kể nàng làm cái gì, đều sẽ không bỏ giữa nửa chừng, nàng chính là loại người không đến bước đường cùng sẽ không bỏ cuộc, nếu như không nhìn cho rõ ràng nàng sẽ không cam lòng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Gặp lại người quen ở di thể.

"Huyết Đại tỷ tỷ, chờ ta một chút, ta cùng đi với tỷ!" Nam tử bị bỏ lại đằng sau lắc đầu bất đắc dĩ, song vẫn sải bước theo vào.

Hần thận trọng đi phía sau nàng, bọn họ chỉ mới ~ddld~ đi vào được mười mấy mét thì đã bị rất nhiều cơ quan công kích, thật may là có Huyết Đại che chở cho hần, nếu không chỉ sợ bây giờ hần đã bị mưa tên ghim thành con nhím rồi. (Pe: anh này con trai con đứa mà toàn núp sau tỷ là sao)

"Huyết Đại tỷ tỷ, tỷ phải cẩn thận nha!" Mắt thấy lại có thêm vài mũi tên bay đến chỗ Huyết Đại, hần liền vội vàng mở miệng nhắc nhở, chỉ sợ cô gái ~ddld~ i trước mặt có chút thương tổn nào.

"Người đứng ở một bên đi, đừng làm vướng tay ta!" Có hần ở cạnh khiến cho nàng rất phân tâm vì để ~ddld~ bảo vệ hần, vì vậy nàng dứt khoát đẩy hần sang một góc an toàn, đợi nàng giải quyết xong chỗ này rồi lại dẫn hần đi tiếp.

"A, được."

Hần nghe lời nàng nói thì lùi lại sang một chỗ an toàn, rồi khần trương nhìn cô gái đang ra sức chống lại đồng ám khí kia, trong mắt có một ánh sáng kì lạ lóe qua, ~ddld~ nó nhanh đến mức không ai kịp thấy rõ, sau đó lại chờ về bộ dạng như trước, khiến cho người ta cảm giác dường như nó chỉ là ảo giác.

Đợi sau khi Huyết Đại giải quyết xong các cơ quan đó, liền mang theo hần đi vào trong cốc, cả đoạn đường này đều không gặp bất kỳ cơ quan nào nữa cả ~ddld~ , cả đường thuận lợi tiến vào nơi ở của Mạc Vãn thân y.

Xuất hiện trước mặt bọn họ là một phong cảnh cực đẹp với một cây cầu nhỏ có nước chảy ở dưới, có chim hót hoa thơm, còn có các loại bướm bướm đẹp chưa ~ddld~ từng thấy bay múa, chúng chơi đùa trong các khóm hoa. Và khi nhìn thấy người lạ tới đây, thì bọn chúng chẳng những không sợ hãi mà còn bay tới chỗ họ, sau khi lượn quanh người, thỉnh thoảng có vài chú bướm nghịch ngợm đậu ở trên người nàng, thậm chí chúng đậu đầy ở trên người nàng. Mà trên đầu Huyết Đại không hề có đồ trang sức nên khi có chú bướm đậu lên, liền khiến cho mái tóc của nàng càng thêm xinh đẹp, dịu dàng. (Pe:Tà xong cái đồng này làm mình nhớ lại văn tả cảnh hồi cấp 2 quá =.!!)

Cách nơi nàng đứng không xa có một căn lầu đơn giản, đây chắc chắn là nơi thân y Mạc Vãn ở, Huyết Đại cười vui mừng bước tới. Vừa đi nàng vừa nghĩ Mãn Côi, ta nhất định sẽ thỉnh Mạc Vãn thân y về, dù có phải trói người lại, ta cũng nhất định sẽ mang ông ta về trị bệnh ~ddld~ cho người. Vì vậy người nhất định phải kiên trì thêm một thời gian nữa, rồi đau đớn sẽ qua nhanh thôi.

"Từ từ đã." Khi Huyết Đại vẫn còn đang bước tới thì bị một người kéo lại, khiến sắc mặt Huyết Đại lạnh xuống, không vui nhìn hần. Nếu không phải thấy hần không màng sống chết theo nàng ~ddld~ vào đây, thì nàng nhất định sẽ một chưởng đánh bay hần.

"Nếu như người còn dám tiếp tục ngăn cản ta, thì đừng trách ta không khách khí!" Nàng hất tay của hần ra, sau đó tiếp tục bước tới. Mà vị nam tử ở sau lưng nàng vẫn đứng đó không nhúc nhích, với mặt đôi mắt lạnh nhìn bóng dáng quát cường kia, khóe miệng khẽ nhếch lên thành ~ddld~ một đường cong như có như không, nhìn có chút quý dị.

Khi Huyết Đại đẩy cửa bước vào, thì trong lầu các liền nghe thấy hai giọng nói truyền đến, mà giọng nói này lại không thể nào quen thuộc hơn được với nàng. Dù nàng là người tinh táo, thì ngay lúc này, đầu óc cũng trở nên trống rỗng cùng với không thể tin được, theo hướng giọng nói phát ~ddlqđ~ ra mà bước tới. Khi nàng đứng trước cửa phòng, từng dòng đối thoại bên trong đều truyền vào tai nàng không sót chữ nào.

"Bảo bối, có thoải mái không?" Từ bên trong truyền tới một giọng nam trầm thấp lại giàu từ tính, mang theo một cổ dụ dỗ nồng nặc.

"Ai nha, anh thật là hư! Sao lại hỏi người ta như vậy?"

Giọng nói của cô gái thẹn thùng e lệ vang lên, mà chính giọng nói khiến cho xương cốt của người đàn ông kia cũng mềm nhũn ra, nhưng nó lại khiến cho sắc mặt lạnh lùng ngàn năm không đổi của Huyết Đại xuất hiện một chút thay đổi. Chỉ thấy chân mày trên mặt nàng nhúu chặt lại, ánh mắt lóe ~ddlqđ~ lên hận ý, mười ngón tay cũng nắm chặt lại thành quyền, khiến móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay mà nàng cũng không cảm giác được.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: ÂM MƯU

Editor : pemichio.

Beta : Song Ngư nhĩ.

"A, bây giờ em cũng biết xấu hổ rồi sao, lúc trước không phải là em ở dưới người tôi khóc lóc, cầu xin tôi hưng hăng muốn em sao, bây giờ em lại quên mất rồi à?" Giọng nói của người đàn ông hơi khàn khàn, vừa ~ddlqđ~ trêu chọc cô gái, vừa nói, khiến cho cô gái cười duyên liên tiếp, nói: anh thật là hư! Xấu lắm!

"Được rồi, anh không trêu em nữa, chúng ta tiếp tục nói chuyện chính đi. Em nói cho anh biết, người chị em tốt kia của em thật sự rất tài giỏi sao?" Bàn tay của người đàn ông ~ddlqđ~ ông kia dừng lại, không trêu chọc cô gái nữa, ánh mắt sắc bén như một thanh kiếm, đây mới chính là mục đích hôm nay hắn gặp cô ta.

"Ừm, cô ta thật sự rất lợi hại, trong nhóm của chúng ta, cô ấy là người lợi hại nhất, là trợ thủ đắc lực nhất của lão đại. Lão đại phái cô ta đến đối phó anh thì coi như là đã coi trọng anh rồi."

Thấy người đàn ông trầm mặc hồi lâu, giọng cô gái lại tiếp tục vang lên: "Chỉ là anh đừng lo lắng, em sẽ giúp anh, ai bảo anh là người đàn ông em thích nhất? Em làm sao có thể bỏ mặc để anh chết được, em sẽ giúp anh. Nhưng nếu em giúp thì anh sẽ báo đáp em thế nào đây?"

"Hả? Em thật sự sẽ giúp anh sao? Cô ta là người chị em tốt của em đấy, em chịu được sao?" Giọng nói của người đàn ông nhàn nhạt khiến người khác không nghe ra được ý tứ của hắn.

"Chị em tốt thì đã sao? Chỉ cần là vì anh, cho dù là chị em ruột thịt thì đã sao. Nhưng nếu giúp anh thì sau này anh tính sẽ cảm ơn em thế nào đây?" Cô gái kia ác độc nói ~ddlqđ~, mà khi ả nói xong thì trong mắt tên đàn ông cũng lóe ra tia khinh thường. Nhưng lúc này cô ta đang lo dành công nên cũng không có chú ý tới.

"Sau khi chuyện thành công, anh sẽ cho em một món quà bất ngờ, em cứ yên tâm"

Khóe miệng và đuôi lông mày của người đàn ông đều là ý cười mê người, mà lời nói của hắn cũng khiến cho người phụ nữ trong ngực hắn vô cùng mừng rỡ. Cô ta cho là sau khi chuyện thành công, mình sẽ nhận được lời cầu hôn cùng với chiếc nhẫn kim cương của hắn. Nếu là như vậy thì hy sinh lớn thế này cũng đáng giá. Nhưng ả ta không ngờ rằng món quà bất ngờ của hắn đúng là khiến ả không ngờ được. Đó lại là thứ ~ddlqđ~ không hề khiến cô ta có chút vui mừng nào. Nhưng đợi đến khi cô ta hiểu được thì mọi chuyện cũng đã muộn.

Tất cả đoạn đối thoại của hai người họ đều bị Huyết Đại nghe thấy. Sắc mặt nàng tái nhợt, dày đặc hận ý. Nàng không muốn nghe bọn họ tiếp tục nói nữa. Huyết Đại một cước đá văng cửa phòng, gương mặt nàng lạnh lẽo bước vào, mà đôi nam nữ kia sau khi thấy Huyết Đại đập cửa vào, thì vẻ mặt bọn họ đều là sự không thể tin nổi, họ chỉ có thể nằm ở đó nhìn nàng đầy phòng bị.

"Hay cho người chị em tốt hoạn nạn có nhau của tôi, hay cho một kẻ làm bộ chị em tinh thâm, Huyết Đại ta có kết quả như ngày hôm nay cũng không thể nào trách được các ngươi, mà chỉ trách ta không có cách nào tuyệt tình như ngươi, chỉ trách ta thật ngu, lại đi coi khổ nhục kế của người thành hy sinh quên mình. ha ha ha, cũng coi như là quen nhau hai mươi mấy năm, hôm nay ta phải cảm ơn ngươi đã cho ta thấy tất ~ddlqđ~ cả bộ mặt dối trá xung quanh mình. . ."

Cô gái ở trước mặt nàng này chính là người chị em tốt kiếp trước của nàng, Lynda, mà người đàn ông còn lại kia chính là trùm buôn bán thuốc phiện đứng đầu, Hách Trình.

"Huyết Đại, chị. . ." Người phụ nữ có chút kinh ngạc, nhưng lại không biết nên nói cái gì để giải thích cho mình, nên không thể làm gì khác hơn là sững sờ nhìn cô. Còn người đàn ông bên cạnh cô ta nhanh chóng tỉnh táo lại, nhìn Huyết Đại chăm chăm nhưng cũng không nói lời nào.

"Không cần nhiều lời, ta không trách các ngươi, nhưng mà ta sẽ giết các ngươi, xem như là vì người phụ nữ ngu xuẩn đòi trước làm chút chuyện tốt."

Ở trong mắt nàng, thời đại thế kỷ hai mươi mốt kia đã trở thành quá khứ. Mà Huyết Đại ở thời hiện đại đó, ở trong mắt nàng, là người phụ nữ ngu không ai bằng, nàng bây giờ chỉ là lấy thân phận là người bên ngoài để giải quyết chuyện này. Nếu nàng đã muốn báo thù vì người đã chết kia thì sẽ không giết ~ddld~ họ dễ dàng như vậy, với tính cách khát máu của nàng, chọc người của nàng chắc chắn là muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong. Nhất định sẽ là đau đến không muốn sống, nhưng lại phải tiếp tục sống. Nhưng bây giờ nàng cũng không muốn so đo nhiều như vậy, cũng không muốn để cho hai người bọn họ tiếp tục làm bậy trước mặt nàng, nên nàng chỉ thấy ngứa mắt muốn giết người thôi. Còn tại sao chuyện đã qua lại sao lại tái hiện ở chỗ này, thì nàng chưa nghĩ đến?

Pe: chương này kể về chuyện kiếp trước nên mình cũng để ngôn ngữ hiện đại nha.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Bị vây trong mê huyễn trận.

"Nếu đã để cho ta gặp lại các ngươi, vậy thì các ngươi nhất định sẽ không sống qua được hôm nay." Nàng cười lạnh một tiếng, tay phải giơ lên đánh về phía bọn họ, nhưng khi nàng bắn hoa sen do nàng ngưng khí tạo thành về phía họ thì lại không xảy ra tình huống như nàng dự đoán. Hai người dù bị trúng chiêu nhưng không hề ngã xuống đất, mà từ từ trở nên trong suốt, tan biến vào trong không khí.

Chưa hết, ngay sau đó, cảnh tượng xung quanh liền thay đổi. Cảnh tượng hiện ra là cảnh ở trong quán rượu đêm hôm đó, cũng chính là đêm mà kiếp trước nàng chết. Lúc này nàng mới phát hiện ra có cái gì đó không đúng. . .

Mà Mặc Thanh Vân từ đầu tới cuối đều đứng nguyên tại chỗ, nên chứng kiến được tất cả mọi việc của nàng. Thì ra ác mộng của nàng là những điều này, kiếp trước nàng bị chính tỷ muội thân nhất phản bội nên mới chết đi, cho nên bây giờ nàng mới trở nên lãnh tình như vậy sao? Lúc đầu hẳn không muốn đánh thức nàng là vì muốn xem xem bởi vì cái gì mới khiến nàng có bộ dạng lãnh tình như vậy, bây giờ thấy được rồi, khó trách. . . Đúng là nó đã trở thành ma tâm của nàng.

Nhưng khi hắn đang chuẩn bị bước vào mộng cảnh mang nàng ra thì một thanh âm vang lên từ sau lưng hắn. Điều khiến hắn bất ngờ nhất chính là có một nam nhân có thể vô thanh vô thức trong lúc hắn không để ý xuất hiện ở sau lưng hắn. Nếu mà lúc này hắn ta muốn ra tay với mình thì chẳng phải là quá dễ dàng sao? Nghĩ đến điều này khiến cho hắn tự trách bản thân nhất thời khinh địch. Nhưng nghĩ đến người đang tới kia nhất định chính là chủ của nơi này, như vậy mọi chuyện của nàng, hắn ta cũng đã nhìn thấy hết sao?

"Các hạ chính là truyền nhân của Mặc Văn tiền bối sao?" Nếu người khác không có ý muốn thương tổn đến hắn, vậy thì hắn cũng sẽ không động thủ.

"Nghe lời đồn Cửu hoàng tử Lan quốc nhất gan, rất sợ phiền phức, lại có một cơ thể ốm yếu. Nhưng hôm nay gặp mặt, mới biết được lời đồn đãi kia không phải là thật. Ta thật sự không biết nếu như người đời biết được Cửu hoàng tử trong miệng bọn họ không giống như lời bọn họ đã nói, thậm chí còn có tài hoa hơn người, là kẻ có mưu lược đệ nhất thiên hạ. . ."

"Đù rồi! Hôm nay ta đến đây không phải để nghe những lời tăng bốc này. Nếu các hạ đã biết tất cả về ta, như vậy thì chắc là ngươi cũng đã đoán được mục đích ta đến đây rồi chứ?"

Đối phương có thể biết được tất cả chuyện về hắn, thật sự hắn cũng không cảm thấy bất ngờ. Nếu hắn ta đã biết rõ tường tận về hắn như vậy, thì hắn cũng không cần phải phủ nhận bất cứ cái gì.

"Hả? Ý của ngươi là muốn ta giúp ngươi giải độc sao?"

Nam tử đối diện một thân áo trắng, dung mạo cũng không thua Mặc Thanh Vân nửa phần. Mặc dù cả hai người họ đều là người có dung mạo xuất sắc, khí chất của mỗi người mỗi vẻ, nhưng quanh thân bọn họ đều phát ra hơi thở và khí thế chênh lệch quá nhiều.

"Không sai."

"Nhưng mà vì sao ta lại phải giúp ngươi?" Nam tử nhún mày, nở nụ cười nhàn nhạt nhìn hắn, giọng nói vô cùng bình thản.

"Nghe nói, Mặc Văn thân y chưa bao giờ từ chối lời cầu xin của người khác. Ngươi là truyền nhân của ông ta chẳng lẽ lại không thừa kế tất cả tư tưởng của ông ấy sao?"

"Ha ha, ngươi cũng biết đó là quy củ của sư phụ ta, cả đời của lão nhân gia vô cùng nhân từ là không sai. Nhưng tại sao ngươi lại nghĩ rằng ta sẽ noi theo ông ấy chứ?" Hắn cười nhạt, hỏi ngược lại.

"Nói ra điều kiện của ngươi, nếu như ta có thể làm được thì ta sẽ cố gắng hết sức làm. Cho dù là giúp ngươi đoạt lấy giang sơn Hi quốc cũng không phải là không thể." Không ngờ người trước mắt lại khó đối phó như thế, chỉ hy vọng về sau hẳn ta không phải là kẻ địch của mình thì tốt, nếu không hẳn sẽ có thêm một kình địch rồi.

"Cái này ta cũng không cần, nếu như ta muốn thì ta sẽ tự mình đi lấy." Trong mắt nam tử lóe lên một chút kinh ngạc nhưng chỉ trong nháy mắt liền khôi phục lại như bình thường.

"Vậy là ngươi không muốn giải độc cho ta sao?" Nói nhiều như vậy, hẳn cũng có chút không nhịn được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: CẢ CUỘC ĐỜI NÀY NGƯỜI KHÔNG ĐƯỢC ĐẾN GẦN NÀNG DÙ CHỈ LÀ MỘT BƯỚC

Editor : pemichio.

Beta : Song Ngu nhi.

"Giải độc cho ngươi cũng không phải là không được, nhưng ta có một điều kiện."

"Ngươi cứ nói." Chỉ cần là có điều kiện thì có nghĩa là hẳn ta đồng ý giải độc cho mình rồi, nhưng lại không ngờ điều ~ddlqđ~ kiện đối phương đưa ra lại là. . .

"Ngươi chỉ cần đồng ý với ta, cả cuộc đời này, ngươi sẽ không được đến gần nàng dù chỉ một bước. Chỉ cần làm thế là được ~ddlqđ~ rồi." Trong lúc nói chuyện, đôi mắt hắn vẫn luôn nhìn về bóng dáng cô gái vẫn còn đang bị vây trong trận, trong mắt không còn vẻ bình thản mà là một mảnh nhu tình.

Nghe thấy điều kiện của đối phương đưa ra khiến hắn có chút không ngờ được. Nhưng hắn ~ddlqđ~ cũng không có vội nhận lời ngay, mà theo ánh mắt của hắn ta nhìn về phía cô gái dù bị vây trong trận nhưng gương mặt vẫn luôn giữ được sự tỉnh táo.

"Thế nào, không đồng ý? Theo ta được biết, ngươi cũng không còn sống được thêm mấy ngày nữa rồi. Chất độc trong người ngươi mạnh đến thế mà ngươi còn sống được đến bây giờ cũng đã là kì tích rồi. Ngươi không đồng ý cũng không sao, dù sao thời gian của ngươi cũng còn không nhiều, việc ta phải làm chỉ là chờ thêm một chút thôi." Ai, đây là uy hiếp trắng trợn mà, nam nhân này ~ddlqđ~ thật đúng là vô cùng phúc hắc và xảo trá mà.

"Được, ta đồng ý với ngươi."

Xem ra hẳn ta hiểu rõ chất độc của mình hơn chính cả bản thân mình. Mà nếu đã là loại độc tuyệt tích thì trừ người trước mắt ra sẽ không còn ai hiểu rõ cả, hẳn đã tìm danh y khắp thiên hạ mới có được thông tin này. Khi biết được thần y Mặc Vãn đã qua đời, hẳn gần như đã tuyệt vọng, nhưng không ngờ về sau hẳn lại tra được Mặc Vãn thần y có truyền nhân. Ngoài việc cảm thấy thật vui mừng, thì hẳn cũng đã đến Y cốc nhiều lần rồi, nhưng mỗi lần đều không tìm được gì mà trở về. Không phải đối phương không muốn cứu hắn, mà là hẳn căn bản là không nhìn thấy người của đối phương. Không nghĩ tới lần này đi theo Huyết Đại đến đây lại có thu hoạch ngoài dự đoán, khiến cho tâm vốn nản lòng, thoái chí lại dấy lên hy vọng mới. Càng làm cho hắn bất ngờ hơn chính là, truyền nhân của thần y cư nhiên lại là người trước mắt. Nhưng hắn cũng mặc kệ đó là người nào, giờ cứ giải độc đã, nếu để mất mạng thì lại uổng công.

"Được rồi, ngươi đi tới phòng trúc chờ ta, ta nghĩ rằng ngươi đã đến đây nhiều lần như vậy rồi, chắc là mọi thứ ở nơi này, ngươi cũng nhớ rất rõ ràng chứ?" Gương mặt cười như không cười nhìn Mặc Thanh Vân, chính hắn bố trí cơ quan nên trong lòng cũng nắm ~ddlqđ~ chắc. Lúc trước hắn ta đã đến được mấy lần rồi nhưng lại không bị nhưng cơ này gây thương tích. Trong thiên hạ này, người có thể làm vậy, chỉ có mấy người đếm được trên đầu ngón tay thôi. Hôm nay nhìn thấy người tới, thì trong lòng hắn cũng đoán được bảy tám phần.

"Được." Liếc nhìn về nơi Huyết Đại đang đứng, sau đó liền xoay người đi về phòng trúc. Hắn biết, đối phương nhất định sẽ đi cứu Huyết Đại, mặc dù suy nghĩ ~ddlqđ~ này khiến hắn không thoải mái, nhưng cũng không thể gây thêm chuyện, lắc đầu cười khổ bước đi.

Lúc này Huyết Đại đang đứng ở tại chỗ cũ, ánh mắt lạnh lùng nhìn một màn trước mắt. Bởi vì nàng đã biết mình trong lúc vô tình đã xông vào trận pháp của người khác rồi, mà tất cả những thứ xuất ~ddlqđ~ hiện trước mắt đều là huyền cảnh. Nếu đã là ảo cảnh, thì dù nàng làm bất cứ điều gì đều là vô dụng.

Trong lúc nàng đang nghĩ biện pháp thoát khỏi ảo cảnh liền thấy một nam tử mặc áo trắng mỹ lệ nhẹ nhàng xuất hiện trước mặt nàng. Nàng có chút bất ngờ nhìn đối phương một cái, cũng không có bất kì phản ứng gì.

"Cô nương bây giờ đang bị vây trong mê huyền trận, có cần tại hạ giúp đỡ một tay không?" Giọng nói dễ nghe của nam tử truyền vào trong tai nàng, lúc này nàng mới ngẩng đầu lên, cẩn thận quan sát người trước mắt ~ddlqđ~ một phen. Nàng vốn cho là hắn cũng chỉ là một phần của ảo cảnh, thật không

ngờ hấn là tới để giúp mình.

"Cám ơn!" Nàng đã suy nghĩ hồi lâu rồi, nhưng vẫn là không tìm được phương pháp phá giải. Bây giờ lại có người nguyện ý giúp ~ddlqđ~ nàng, nàng sao phải khước từ.

"Không cần khách khí, cô nương xin mời đi theo ta."

Nam tử mặc áo trắng nói xong cũng đi thẳng về phía trước dẫn đường cho nàng. Mặc dù thoát nhìn bước đi của nam tử này rất tùy ý, nhưng Huyết Đại vẫn thấy được những bước đi của hấn rất có quy luật, lúc chậm lúc nhanh, thoát nặng thoát nhẹ. Dù chỉ là những cử chỉ ~ddlqđ~ rất nhỏ, rất khó để khiến người khác quan tâm đến. Nếu không phải nàng vẫn luôn để ý tới từng cử động của hấn thì cũng sẽ không phát hiện ra những chi tiết đó.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt, Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Truyền nhân của thần y.

"Không dối gạt cô nương, lão nhân gia thật sự đã qua đời rồi."

Ý của nàng hấn làm sao lại không hiểu? Hấn mặc dù hàng năm không có ở Y cốc, nhưng tất cả mọi việc ở đây hấn đều định kỳ sẽ quay lại xử lý. Thỉnh thoảng hấn cũng ở lại đây một thời gian, cho nên mọi thứ bên trong đều được giữ lại nguyên trạng, chúng không hề bị mất đi qua năm tháng.

"Vậy người là ai? Tại sao lại quen thuộc với nơi này như vậy?"

Thái độ của hấn cũng không giống như đang nói dối, nhưng tại sao hấn lại quen thuộc với nơi này như vậy? Ngay cả Mạc Vãn lão tiên bối còn sống hay không hấn cũng biết, điều này không khỏi làm cho người ta nghi ngờ.

"Ta cũng là có cơ duyên xảo hợp được Mạc lão tiên bối cứu, cũng được tính là một nửa đồ đệ của lão nhân gia." Những điều hấn nói điều là sự thật, Mạc Vãn thần y vẫn hay khen hấn có thiên phú học y, muốn hấn trở thành đồ đệ của mình nhưng hấn không có đồng ý. Cuối cùng lại vì báo ân tình mà đáp ứng làm đồ đệ trên danh nghĩa của ông.

"Người là đồ đệ của thần y? Vậy y thuật của người như thế nào? Được mấy phần so với lão thần y?"

Không thể trách nàng kích động như thế, vốn là khi biết tin tức Mạc Vãn thần y đã chết thì nàng cũng rất thất vọng, rất lo lắng cho bệnh của Mân Côi. Nhưng bây giờ, người trước mắt nói hấn là một nửa đồ đệ của Mạc Vãn thần y. Nếu hấn đã là đồ đệ, thì chắc là hấn cũng thừa kế y thuật cả đời của lão thần y rồi. Nhưng hấn nói cũng là chỉ có thể coi là nửa đồ đệ, nên cũng không biết nửa đồ đệ trong miệng hấn là học được mấy phần?

"Chuyện này sao, cụ thể như thế nào ta cũng khó mà nói. Cô nương nếu không ngại ta có thể giúp cô nương bắt mạch xem có thể chữa được không?" Nam tử mặc áo trắng nở nụ cười nhìn nàng, chờ đợi phản ứng của nàng. (Pe:anh này muốn nhân cơ hội này ăn đậu hũ của Đại tỷ nha ^o^)

"Người bị bệnh không phải là ta mà là một người bạn của ta."

Nghe xong câu trả lời của nàng, nhất thời hấn có chút bất ngờ, là người bạn như thế nào mới có thể khiến nàng không màng sống chết xông vào Y cốc của hấn đây? Phải chăng là một người bạn rất đặc biệt? Nghĩ như vậy, trong lòng hấn không khỏi có chút không thoải mái.

"Hóa ra là như vậy, nếu bạn của cô nương ngã bệnh, vậy ta cũng không ngại tới đó xem một chút, nhưng có thể trị hết hay không ta không dám đảm bảo. Không biết ý cô nương như thế nào?"

Ài, những người khác nhau thì có cách đối xử khác nhau, người hiểu con người của hấn, nhìn một cái liền biết là hấn có dụng ý khác. Mà hấn thật sự đúng cũng có mục đích riêng. Hấn muốn xem người có thể trở thành bạn thân của nàng rốt cuộc là người như thế nào

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt, Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: TA TÊN LÀ MỘ BẠCH

Editor : Song Ngư nhi.

"Được, chỉ cần thần y đồng ý là được rồi, nhưng mà như vậy thì làm phiền thần y rồi." Mặc kệ như thế nào, nàng cũng sẽ không từ bỏ, dù là chỉ có một tí hi vọng, nàng cũng phải thử một lần, nếu không làm sao nàng cam tâm được?

"Cô nương không cần phải khách khí, nhưng mà trước mắt ta còn có một bệnh nhân cần phải chữa trị kịp thời, vì vậy sẽ trì hoãn mấy ngày. Sẽ không có vấn đề gì chứ?" Nếu là độc bình thường thì hẳn không cần đến một khắc (15 phút) là có thể giải hết, nhưng mà độc trên người Mặc Thanh Vân tương đối bá đạo, hẳn cần mấy ngày mới có thể hoàn toàn thanh trừ.

"Không thành vấn đề." Chỉ cần hẳn đồng ý cùng nàng trở về thì được rồi, chỉ là trì hoãn mấy ngày mà thôi, nàng tin rằng Mãn Côi có thể kiên trì được.

"Vậy thì tốt rồi, hiện giờ ta phải đi chữa trị cho bệnh nhân, mời cô nương đi theo ta, để ta an bài gian phòng để cô nương nghỉ ngơi. Cô đi đường lâu như vậy, chắc là đã rất mệt mỏi."

Hắn nhìn nàng, sắc sảo nói, phải biết, được hẳn đối xử như vậy thì nàng là người duy nhất, nhưng mà Huyết Đại lại không biết điều ấy. Từ trước tới giờ, danh tiếng của Mặc Văn thần y rất tốt, đối với người tới xin chẩn bệnh thì dù là ai ông cũng không cự tuyệt, đương nhiên, nên nàng cho rằng là vì hắn là đồ đệ nên cũng thừa kế lòng dạ tốt bụng, nhiệt tình giúp người giống thần y Mặc Văn.

Ở trong phòng trúc, Mặc Thanh Vân ở bên trong một mình, khi nhìn thấy hai người tới có Huyết Đại, thì hắn nhanh chóng từ trên ghế đứng dậy, chạy như bay thẳng tới chỗ Huyết Đại.

"Huyết Đại tỷ tỷ, tỷ không sao chứ? Tỷ làm ta lo chết đi được! Ta còn tưởng rằng sẽ không còn được gặp lại tỷ nữa !" Hắn vừa gặp lại đã òa lên khóc, Huyết Đại đã sớm thành thói quen nên cảm thấy bình thường, nhưng mà nam tử bên người nàng thì cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, vô cùng kinh ngạc nhìn Mặc Thanh Văn một cái, tiếp tục im lặng nhìn hắn biểu diễn.

"Ta không sao, nhờ có vị công tử tốt bụng này đã cứu ta, nếu không thì ta cũng không thể ra ngoài nhanh như vậy."

Lời nói của nàng khiến mặt của Mặc Thanh Văn đen lại, nhưng chỉ trong nháy mắt lại khôi phục bình thường rồi, ý vị không rõ nhìn nam tử mặc áo trắng một cái. Tốt bụng? Hắn thật sự không nhìn ra được hắn ta tốt bụng ở chỗ nào.

"Chỉ là một cái nhấc tay thôi, cô nương không cần phải quá bận tâm." Trong lòng hắn hiểu ý tứ của Mặc Thanh Văn, nhưng hắn không thèm để ý chút nào, còn cười như không cười nhìn lại hắn một cái, giống như nói: đừng tưởng rằng chỉ có ngươi mới biết giả bộ, bàn về thủ đoạn, Bản công tử không thua ngươi đâu!

"Thì ra là công tử cứu Huyết Đại tỷ tỷ, Thanh Văn xin thay mặt Huyết Đại tỷ tỷ cảm ơn công tử, đợi ngày nào đó có cơ hội, người phải đền phủ ta làm khách đấy, ta nhất định sẽ khoản đãi người, để báo đáp ân tình của công tử."

Hắn cười hi hi nói xong lời này liền lôi kéo Huyết Đại vào nhà ngồi xuống, mà nam tử mặc áo trắng bị bỏ rơi ở ngoài thì mặt mày không vui nhìn chằm chằm cái kẻ giả ngây giả dại kia, kẻ vừa bảo sẽ khoản đãi hắn đâu rồi, còn dám nói chờ hắn đền phủ của mình, chờ xem hắn không đem phủ của hắn ta loạn đến gà bay chó sủa mới thôi!

"Không cần phải khách khí, đây là việc ta phải làm."

Hắn đi vào theo, tìm cái ghế ngồi xuống, thời điểm hắn nói câu này, trên mặt vẫn là cười dịu dàng, nhưng hắn biết, câu này của mình là cắn răng nghiền lợi mới nói ra được, không chỉ có hắn biết, ngay cả Mặc Thanh Văn cũng cảm thấy. Còn Huyết Đại bởi vì bị hai người, một trái một phải vây ở giữa nên không có chú ý tới.

Ở giữa hai người có mùi thuốc súng rất đậm, người một cái ta một lời, ngấm ngấm trào phúng lẫn nhau, nhưng ở trong mắt Huyết Đại vẫn là trò chuyện rất vui vẻ với nhau. Nàng thật không ngờ vị thần y dịu dàng này còn thân thiện như vậy, hẳn lại có thể trò chuyện cùng đứa bé lớn xác ngốc này.

"Thần y, người không phải đã nói vẫn còn có bệnh nhân cần phải chữa trị sao?" Mới vừa rồi hắn nói muốn cho nàng gặp bệnh nhân kia của hắn, thế mà bây giờ, hắn lại ở chỗ này để nói chuyện phiếm với Mặc Thanh Văn. Vì nàng muốn sớm có thể trở về, nên mới lên tiếng nhắc nhở hắn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: NGƯỜI MUỐN ĐẤU CÙNG TA, XEM TA CÓ CHỈNH CHẾT NGƯỜI KHÔNG?

Editor: pemichio

Beta: Song Ngư Nhi.

"Ta tên là Mộ Bạch, Huyết Đại cô nương cứ gọi ta là Mộ đại ca hoặc là trực tiếp gọi Mộ Bạch đều được. Nếu cô nương không nhắc ta về việc xem bệnh thì chắc ta cũng quên mất rồi." Hắn cười tự giới thiệu tên mình, mà khi hắn nói ra tên của mình thì ánh mắt Mạc Thanh Vân chợt lóe lên khác thường, Huyết Đại không có chú ý tới, nhưng Mộ Bạch vẫn thấy được. Hắn cũng hiểu được vì sao hắn ta lại có vẻ mặt này chỉ là hai bên đều không trực tiếp nói ra thôi.

"Vị công tử này, làm phiền người đưa tay ra để ta giúp người xem mạch," Lời này nói với Mạc Thanh Vân, mà đối phương sau khi nghe hắn nói vậy thì cũng hết sức phối hợp đem cổ tay của mình đưa tới trước mặt hắn.

"Người nói bệnh nhân chính là hắn?" Huyết Đại nhìn Mạc Thanh Vân một cái rồi lại nhìn Mộ Bạch đang chuyên tâm bắt mạch, kinh ngạc hỏi.

"Ừ, chính là vị công tử này." Mộ Bạch gạt đầu một cái, cho nàng một câu trả lời khẳng định.

"Đương nhiên là ta rồi, Thanh Vân nhớ trước đó có nói qua với Huyết Đại tý tý rồi, Thanh Vân là tới tìm thần y để xem bệnh, Huyết Đại tý tý chẳng lẽ tý quên rồi sao?" Trưng ra một bộ mặt như muốn nói tý hoàn toàn không hề quan tâm đến ta, bộ mặt đó như ngầm chỉ trích Huyết Đại không tốt, trên mặt càng thêm vẻ uất ức.

"Ta nhớ, chỉ là không ngờ người bệnh nhân mà Mộ Bạch nói đến kia lại là người nên có chút bất ngờ mà thôi." Nếu gọi hắn là Mộ đại ca thì nàng cảm thấy hơi kỳ kỳ, khiến nàng kêu không được, vẫn là gọi tên thì tốt hơn.

"Hóa ra là như vậy, nói như vậy Huyết Đại tý tý vẫn rất quan tâm Thanh Vân nha, hi hi!" Hắn cười cười ngây ngốc như một đứa trẻ.

"Bệnh của vị công tử này cũng đã được hơn hai mươi năm rồi, nếu muốn trừ tận gốc quả thật có chút khó khăn, nhưng nếu như người tin tưởng ta, ta cũng có thể cố gắng hết sức thử một lần. Còn kết quả như thế nào thì ta cũng không thể bảo đảm được. Vậy ý của công tử thế nào?"

Sau khi bắt mạch xong hắn liền cho ra kết luận, nhưng kết luận này lại khiến cho gương mặt đang cười ngốc nghếch nào đó trong nháy mắt sụp xuống, hơn hai mươi năm sao? Đây chẳng phải là từ khi hắn được sinh ra từ bụng mẹ liền bị người khác hạ độc?

"Ý của thần y là từ lúc ta sinh ra thì bệnh này đã theo ta đến giờ? Ý của người là vậy sao?" Hắn không biến sắc nắm chặt hai quả đấm, cũng không thể tiếp tục giả vờ ngây ngốc nữa.

"Không phải, bệnh này của người là bị hạ từ khi còn trong bụng mẹ, chắc chắn, thật là một đứa bé đáng thương," nhìn sắc mặt cực thối của hắn ta, hắn còn há hê đã kích một phen, mới vừa rồi hắn ta có ý chọc giận mình không phải là rất sáng khoái sao, hiện tại hắn liền có ý trả cục tức này về, như vậy mới cảm giác thăng bằng một chút.

"Thật sao? Vậy cần bao lâu mới có thể hoàn toàn chữa khỏi?" Bị hạ từ trong bụng mẹ, ha ha, tin tức này thật sự khiến hắn rung động nhưng lúc này cũng không phải là lúc để quan tâm chuyện này. Nếu hắn muốn báo thù thì nhất định phải còn sống trở về, mạng cũng không còn thì toàn bộ đều là uổng công.

"Tối thiểu cũng phải mười ngày nửa tháng đó? Tình huống cụ thể, phải đợi sau khi trị liệu mới có thể biết được."

Mười ngày nửa tháng mà còn chưa nhất định có thể sẽ trị hết, tại sao nàng lại cảm giác vị thần y trước mắt có chút không đáng tin vậy? Hắn không thể cho ra một kết quả chắc chắn sao? Hay là nói y thuật của hắn cũng không tinh thông lắm nên căn bản không thể đưa ra cam kết với người bệnh? Nếu thật sự là như vậy, vậy bệnh tim của Mân Côi phải chữa trị sao đây? Dù trong lòng nàng nghĩ như vậy, nhưng trên mặt vẫn là vẻ mặt ngàn năm không đổi. Dù là người thông minh cũng không thể đoán được hiện giờ nàng đang nghĩ cái gì. Nếu như Mộ Bạch biết nàng vì vậy mà hoài nghi y thuật của hắn thì hắn chắc chắn sẽ tức chết. Vì là có ý ở trước mặt nàng tỏ ra khiêm tốn nhưng lại không nghĩ rằng chính vì vậy mà bị nàng xem thường, thật đúng là biến khéo thành vụng.

"Được rồi, vậy chuyện này đành phải làm phiền thần y." Đối với y thuật của người trước mắt hắn vẫn rất yên tâm, mặc dù hắn cũng không biết tại sao lại tin tưởng năng lực của hắn ta như vậy nhưng tóm lại, hắn không lo lắng là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt, Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: MUỘN CƠ HỘI CHÍNH MẠC THANH VÂN

Editor : pemichio.

Beta : Song Ngư nhi.

Hắn không lo lắng nhưng Huyết Đại lại có chút lo. Nhưng nghĩ lại nàng quá lo lắng thì cũng vô dụng, cứ an tâm mà chờ đợi đã. Dù nói thế nào thì vẫn phải là thử trước một chút mới được.

"Huyết Đại tý tý, thần y Mộ Bạch nói rồi, bệnh của ta chỉ cần mười ngày nửa tháng là có thể khỏi. Đến lúc đó Huyết Đại tý tý sẽ có thể cùng ta cùng nhau hồi kinh rồi. Ta nhất định sẽ chiêu đãi tý thật tốt." Về mặt tối tâm của hắn biến mất trong nháy mắt, bây giờ lại trở về bộ mặt ngốc nghếch của một

tiểu hài từ.

"Ừ, chúc mừng người!"

Người ta cũng không nói là sẽ trị hết mà chỉ nói là sẽ cố gắng hết sức thôi nhưng lại khiến hân vui mừng như vậy, quả nhiên là một đứa trẻ không hiểu chuyện, nhìn hân như vậy nàng làm sao nổi từ chối đây?

"Người thật đúng là quá lạc quan rồi, ta cũng không nói là nhất định sẽ chữa khỏi mà chỉ cố gắng hết sức thôi, như thế thì tại sao người lại có thể nắm chắc là ta có thể giúp người trị hết bệnh của người?" Nhìn hân ta vui vẻ như vậy, trong lòng hân liền không thoải mái, phải làm cho hân ta không thể thoải mái mới được.

"Ta tin tưởng y thuật của thần y, bệnh đến tay người thì nhất định sẽ khỏi." Một chút tâm tư này của đối phương làm sao hân lại không biết? Ta chính là cố ý, xem người có khả năng làm gì ta?

"Như vậy thì tốt, vậy người hãy đi ra đây với ta." Hân còn nhiều biện pháp để chinh hân ta, huống chi hiện tại đối phương lại đang rơi vào tay mình như vậy, còn không phải là mặc cho mình tùy ý vo tròn, bóp nghiền sao? Dám cùng ta đấu ngầm, người còn non lắm!

Mạc Thanh Vân đi theo sau lưng Mộ Bạch, đi một lúc đến một nơi giống như phòng tắm, bên trong có một ao nước không lớn không nhỏ, trong ao cũng không phải là nước dùng để tắm rửa mà là một ao đầy chất lỏng đen thui lù lù còn có những thành phần không xác định đang nổi lềnh bềnh trên mặt nước. Không những thế, chất lỏng này còn đang sôi trào giống như là nước đã được đun sôi, nhìn qua cực kỳ khủng bố.

Huyết Đại theo sau vào cũng thấy được cảnh này liền cau mày, cổ nén ghê tởm đến nôn mửa.

Nhìn tình cảnh bên trong thật sự rất dọa người, mà mùi vị cũng khó có thể khiến người khác chấp nhận được.

"Đi xuống đi." Mộ Bạch nhàn nhạt nói một câu khiến cho cả hai người đều đồng thời cả kinh, tình huống này là thế nào? Mạc Thanh Vân tưởng mình không nghe rõ, nghi hoặc không tiếng động nhìn hỏi Mộ Bạch.

"Người đem quần áo cởi ra, đi xuống ngâm mấy canh giờ, kiên trì từ năm tới bảy ngày."

Nhàn nhạt liếc hân một cái, ý tứ : người không có nghe lầm, chính là để người xuống ngâm mấy ngày. Dám cùng ta đấu, xem ta thu phục người thế nào.

"Ặc. . . Nhất định phải ngâm trong đó sao?" Trả thù, đây chính là trắng trợn trả thù mà. Ai, dù là trả thù, thì mình cũng chỉ có thể chịu. Sau đó lại liếc nhìn chất lỏng đen thui bên trong, còn có những dị vật đang trôi lềnh bềnh, hơn nữa nó còn có mùi khiến người ta buồn nôn. . . Hân hơi do dự một chút, nhưng thấy hân ta gật đầu, liền chuẩn bị cởi quần áo đi xuống.

"Huyết Đại cô nương, chúng ta đi ra ngoài trước đi."

Mắt thấy trên người nam tử chỉ còn sót một bộ trung y mỏng manh . Nếu bây giờ không đi ra chẳng lẽ còn muốn để nàng lưu lại thương thức hân ta lửa thế sao?

Hân nguyện ý cho người khác xem, thì mình còn không nguyện ý nhìn đâu, quan trọng nhất là không thể để cho Huyết Đại nhìn thấy.

Nghe thấy có người đang gọi mình, nàng mới phục hồi lại tinh thần từ sau nỗi khiếp sợ, liếc nhìn nam nhân chỉ còn mặc mỗi lớp trung y đang uất ức nhìn nàng, lại nhìn chất lỏng đen thui kinh khủng kia. Nàng ném cho hân một ánh mắt ta cũng không thể giúp gì được cho người, rồi lại cho hân một ánh mắt tự cầu phúc cho bản thân đi, sau đó xoay người lại, lo lắng hỏi nam tử quái dị mặc áo trắng bên cạnh: "Nước trong ao này hình như đang sôi, bây giờ hân bước xuống sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?"

"Nhiệt độ nước càng cao thì tác dụng của dược thảo mới có thể phát huy đến lớn nhất, dễ dàng để thân thể con người hấp thu. Thể chất của hân cũng tương đối đặc biệt nên một chút nhiệt độ này không coi vào đâu."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: BIẾN HOA ANH TÚC XINH ĐẸP

Editor : pemichio.

Beta : Song Ngư nhi.

Nhìn chất lỏng đang sôi trào trong dược trì kia thì cũng đoán được rằng nó ít nhất cũng phải đang sôi ở 100 độ, cho dù là *điển*đàn*lê*quý*đôn.com* người có da thô thịt béo thể nào thì vào trong đó, cũng sẽ phải bị lột đi một lớp da. Nhưng sao hân lại nói nhiệt độ này không tính là gì ?

"Được, vậy ta ra ngoài trước, huynh hãy ở lại trông chừng hân, nếu lỡ như có chuyện gì xảy ra thì huynh sẽ kịp thời phát hiện."

Nàng nói xong liền cất bước ra ngoài, lưu lại hai đấng mây râu không biết nói gì ở trong phòng. "Ha ha!" Người nào đó không khỏi cười to một tiếng, khiến cho gương mặt của tên nam *đàn*lê*quý*đôn.com nhân nào đó vốn đã rất thối rồi, giờ lại càng thêm khó chịu, trợn mắt nhìn lại tên nam nhân đang cười kia bằng một ánh mắt ác độc : "Nếu như ngươi muốn cười thêm mấy canh giờ nữa thì cứ tiếp tục cười đi." Dứt lời, người nọ quả nhiên ngoan ngoãn ngậm miệng lại sau đó đem quần áo còn sót lại cời ra, rồi tung người nhảy xuống được trì.

Giống như Mộ Bạch đã nói, chỉ chút nhiệt độ này đối với hân không là gì, hân chỉ cần dùng nội lực để chống cự, thì cảm giác chỉ giống như đang tắm suối nước nóng vậy. Nhưng điều khiến hân vui vẻ nhất chính là: Mộ Bạch bị Huyết Đại bắt ở lại cùng hân, chỉ cần nhìn cái mặt của hân ta lúc này thì có thể *đàn*lê*quý*đôn.combiết hân ta có bao nhiêu khó chịu. Điều này làm Mặc Thanh Vân vô cùng sáng khoái, những buồn bực lúc trước đều trở thành hư không, cả người đều dồi dào sức lực. (Pe: niềm vui của anh này nhỏ nhoi quá. . .)

Cứ như vậy, một người giống như vô cùng hưởng thụ tắm suối nước nóng, một người ngồi ở một bên nhân nhả nhìn sách trên tay, không khí vô cùng hòa hợp. Còn Huyết Đại sau khi ra khỏi đó cũng không hề nhân rồi. Bây giờ là thời điểm tốt nhất để đi thưởng thức phong cảnh xung quanh, khoác trên mình một bộ quần áo trắng bông bênh trong gió, nàng ưu nhã nghiêng người ngửi mùi thơm ngát của những đóa hoa được gió thổi qua nhẹ nhẹ, thật say lòng người. Nàng ẩn mình trong những khóm hoa,*đàn*lê*quý*đôn.com giờ phút này nhìn Huyết Đại giống như một tiên nữ mới hạ phàm, giống những tinh linh hoa làm cho người ta không thể dời mắt được.

Trong khi cô gái còn đang chìm đắm trong bụi hoa mà không hề hay biết rằng có người đang nhìn nàng đầy nhu tình, ánh mắt đó mãnh liệt giống như có thể hủy diệt tất cả, ánh mắt kia vẫn luôn dừng lại ở chỗ có bóng dáng*đàn*lê*quý*đôn.com màu trắng, nó như si như say. Cô gái thì chìm đắm trong những bông hoa còn người nam tử thì chìm đắm trong sự vui vẻ của cô gái, tâm bị lạc trong đó mà không thể tự kìm chế được.

"Mộ Bạch, sao huynh lại ra đây? Tên gốc kia có sao không?" Cuối cùng Huyết Đại cũng phát hiện có một*đàn*lê*quý*đôn.com nam tử đứng cách nàng không xa, liền buộc miệng đem biệt hiệu bản thân nàng đặt cho Mặc Thanh Vân gọi ra.

"Tên gốc đó là ai vậy?" Nam tử ngây ngẩn cả người, lúc sau mới phản ứng kịp, buồn cười nói : "Hân vẫn còn ở bên trong, ta ra ngoài hóng mát một chút." Một tên gốc ? *đàn*lê*quý*đôn.com Ha ha, tiểu tử kia nếu như biết Huyết Đại đặt cho hân biệt danh đó, ừm, biệt danh rất có cá tính như vậy thì không biết là nên khóc hay nên cười đây? Hay là dở khóc dở cười? Rất rõ ràng, đáp án dĩ nhiên là phía sau.

"Hoá ra là như vậy , ta còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn chứ." Sau đó nàng liền xoay người chỉ vào một mảnh đất màu đỏ đẹp để cách đó không xa hỏi : "Những bông hoa anh túc này đều là do huynh trồng sao?" Ở thế kỷ 21, trồng cây anh túc là phạm pháp, không ngờ một kẻ cổ nhân *đàn*lê*quý*đôn.comnhư hân lại trồng nhiều như vậy. Phóng tầm mắt ra sẽ nhìn thấy đó cả một biển hoa màu đỏ, chỗ đó ít nhất cũng phải chiếm diện tích là hai mẫu đất, cái này nếu như ở thế kỷ 21 của nàng thì chắc chắn hân sẽ bị ở tù một vòng rồi.

"Đúng vậy, chúng là do ta trồng. Ta thật không ngờ là cô nương cũng biết loại hoa hiếm này."

Cây anh túc này rất hiếm thấy, ở Hi quốc cũng không có loại thực vật này. Chúng là do Mặc Văn thần vân du tứ hải từ nước khác mang về. Lúc trước chúng chỉ chiếm một mảnh nhỏ thôi, mà lúc trồng chúng cũng rất phiền toái bởi vì nó không hợp*đàn*lê*quý*đôn.com với đất ở đây. Hân đã phải mất một khoảng thời gian rất lâu mới suy nghĩ ra cách trồng chúng, nhờ hân tỉ mỉ chăm sóc nên mới có thành quả như ngày hôm nay. Không ngờ nàng là một người không hiểu y thuật lại có thể dễ dàng ra loại hoa này khiến hân có chút bất ngờ.

"Vì ta đã từng thấy chúng, lúc đó cảm thấy loài hoa này rất đẹp nên mới có ấn tượng sâu sắc như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: BIẾN PHÉ THÀNH BẢO

Editor : pemichio.

Beta : Song Ngư nhi.

Nàng chưa từng thấy một mảng hoa anh túc lớn như vậy, không nói đến chuyện lúc trước, lúc này đây, trước mắt nàng là một biển anh túc vô cùng xinh đẹp. Mặc dù nó không thể so sánh được với hoa hồng, nhưng nó lại mang một phong vị khác, nó xinh đẹp khiến cho người ta không thể dời mắt được.

"Hoá ra là như vậy, nếu cô nương thích thì có thể lấy vài cây để về trồng trong vườn, hoa này cũng rất đẹp." Hân cũng rất thích loài hoa anh túc xinh đẹp này, nếu không thì đã không trồng nhiều như vậy. Nhưng ở trong mắt hân, Diện*đàn*le*quý*don nàng cũng giống như những bông hoa anh túc này vậy, khiến cho hân không nhìn được mà mê đắm, nàng giống như những cây anh túc cần có người che chở này. Mà hân cũng sẽ đối với nàng giống như khi hân che chở những bông hoa này. Chỉ là không biết cần phải mất bao lâu thì nàng mới giống những bông hoa này, vì hân mà biểu lộ những mặt đẹp nhất của nàng.

"Vây đành phải làm phiền huynh rồi."

Nếu người ta cũng đã nói như vậy thì nàng cũng không cần phải ngượng ngùng. Hơn nữa, nàng vốn cũng rất thích những bông hoa màu đỏ xinh đẹp này. Nếu mang vài cành trở về thì có thể thưởng thức Dien*đan*le*quy*don bất cứ lúc nào, lúc cần thiết thì cũng có thể dùng làm thuốc, chắc hẳn cũng biết những điều này nên mới trồng nhiều như vậy phải không?

Mộ Bạch cũng biết một số công dụng của hoa này, nhưng hẳn cũng không phải vì dùng để làm thuốc mà trồng chúng. Nếu dùng để làm thuốc thì hẳn cũng có thể tìm một dược liệu khác để thay thế mà công dụng cũng tuyệt đối không thua gì cây hoa anh túc này, chỉ cần tùy tiện tìm một cây thuốc trong núi, dược liệu chỉ cần qua bàn tay của hẳn thì có thể trở thành đan dược hay độc dược đáng giá ngàn vạn. Biến một thứ tầm thường trở thành chi bảo đối với hẳn là một chuyện hết sức dễ dàng, hẳn phí hết tâm tư để trồng loại hoa này đơn giản là vì hẳn thích nó, lúc trước Mạc Văn thân y cũng đã từng khuyên hẳn không nên Dien*đan*le*quy*don cố chấp trồng cây anh túc này, nhưng hẳn lại khẳng khái giữ ý kiến của mình, mặc kệ tổn bao nhiêu thời gian cùng sức lực, hẳn đều không tiếc. Nếu muốn hỏi hẳn nguyên nhân vì sao thì ngay chính bản thân hẳn cũng không hiểu được, hẳn chỉ cảm thấy hẳn có một loại tình cảm đặc biệt với những bông hoa này. Trước khi chưa gặp Huyết Đại thì hẳn và những bông hoa này là sống nương tựa vào nhau.

Lại không nghĩ rằng cô gái mà hẳn yêu cũng giống những bông hoa này, vì thế tâm trạng giờ phút này của hẳn rất vui vẻ! Chuyện Dien*đan*le*quy*don vui nhất trong cuộc đời này chính là cùng người mình yêu cùng nhau chia sẻ thành quả lao động của bản thân, thứ hẳn thích, nàng cũng thích giống hẳn. Mà lúc này hẳn giống như một nam nhân hạnh phúc nhất trong thiên hạ, cảm xúc lúc này hẳn chưa bao giờ có.

Cứ như vậy, thời gian từng ngày từng ngày trôi qua, trong lúc vô tình cũng đã trôi qua bảy tám ngày rồi. Còn mỗi ngày của nàng đều tới tới chỗ này thưởng thức những bông hoa đỏ xinh đẹp khẽ run theo gió khiến, lòng Dien*đan*le*quy*don người vui vẻ thoải mái, hương thơm tỏa ra từng đợt liên tiếp nhau, làm cho những người yêu thích nó cũng không nỡ bỏ đi. Một lần ngồi xuống là mấy canh giờ, mà trong lúc đó cái gì cũng không làm, chỉ đơn giản là ngồi ngắm hoa.

"Huyết Đại, mau tới đây!" Từ nơi xa có tiếng người đang gọi nàng, khiến nàng không thể không lưu luyến mà phải bỏ lại biển hoa kia mà rời đi.

"Thế nào?" Đi tới bên cạnh người đó, nàng cất giọng nói nhàn nhạt hỏi.

"Cô nương đi thu dọn đồ đạc, chúng ta sẽ lên đường." Nam tử mặc áo trắng hình như đã sớm quen với sự lạnh nhạt của nàng nên cũng không Dien*đan*le*quy*don hề để ý, kéo nàng hướng đến chỗ lúc trước nàng vào.

"Tại sao?" Không phải nói cần mười ngày nữa tháng sao? Lúc này mới qua vài ngày mà đã đi rồi, chắc không phải là bệnh của tên gốc kia không thể chữa được chứ?

"Hả? Cái gì tại sao?" Người nọ có chút không hiểu tình Dien*đan*le*quy*don huống lúc này, không hiểu nàng tại sao lại hỏi hẳn như thế.

"Không phải huynh nói cần mười ngày nữa tháng sao?" Nàng giải thích, đồng thời cũng hi vọng đối phương có thể giải đáp thắc mắc cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Trở về kinh thành

“Thì ra cô nương là hỏi cái này, hiện tại thì không cần, bây giờ chúng ta có thể rời đi giúp bạn hữu của cô nương chữa trị.”

Vốn là muốn gầy vò Mạc Thanh Vân thêm một thời gian nữa, nhưng hẳn lại càng muốn cùng nàng trở về. Nhưng như vậy cũng tốt, bây giờ đem cái tên gia hỏa kia đá ra ngoài như vậy cũng bớt đi vài chuyện không vui cho hẳn.

“Vậy còn hẳn thì sao?” “Hẳn” trong miệng nàng dĩ nhiên là Mạc Thanh Vân rồi, Mộ Bạch dĩ nhiên cũng biết ý của nàng.

“Không sao, y cũng đã tốt lên rồi.”

Thấy nàng quan tâm nam nhân khác như vậy, trong lòng hẳn rất không vui, nhưng cũng không thể làm gì được. Hẳn không hạn chế tự do của nàng, cũng không thể ngăn cản nàng đi tiếp xúc với nam nhân khác. Hẳn cũng đã nghĩ đến việc làm chuyện đó nhưng lại sợ hù dọa nàng, khiến nàng tức giận sẽ không để ý tới hẳn nữa thì phải làm sao? Cho nên hẳn quyết định sẽ từ từ, đợi đến khi có được lòng nàng rồi thì hẳn mới chuyển qua trừng trị mấy con ruồi bên cạnh nàng.

Vừa nói chuyện, bọn họ vừa dọn dẹp lại chỗ ở, sau đó đến trước cửa để hội họp lại. Mạc Thanh Vân vừa thấy nàng liền chạy lại, tâm tình kích động đến mức không thể nói rõ từng chữ: “Huyết Đại tỷ tỷ, ta đã khỏe lại rồi, Mộ Bạch ca ca đã chữa khỏi bệnh của ta rồi.” Hẳn giống như một đứa trẻ đang giành công nắm chặt tay áo của Huyết Đại không buông, Huyết Đại thấy vậy cũng coi như là đã quen rồi nên cũng không có phản ứng gì. Nhưng lại có người không muốn nhìn, nắm lấy tay Mạc Thanh Vân kéo ra, hết sức không vui mở miệng: “Có chuyện gì thì cứ nói, đừng có táy máy tay chân, người không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao?”

“Cái gì là nam nữ thụ thụ bất thân? Lời Mộ Bạch ca ca nói Thanh Vân không hiểu lắm, Huyết Đại tỷ tỷ người có biết nó có nghĩa gì không?” Nếu nói về giả vờ ngây ngốc, hẳn mà nói hẳn đứng thứ hai thì sẽ không ai dám nói đứng nhất.

“Hắn chỉ là một đứa bé, huynh không cần phải quá so đo với hắn. Chúng ta lên xe thôi.”

Ở trong mắt nàng, có một số người tuổi đã cũng không còn nhỏ nhưng lại không đủ thông minh, tâm trí giống như một đứa bé. Nếu là một đứa bé chưa trưởng thành, thì người lại cùng hắn nói chuyện nam nữ như vậy thì hắn làm sao có thể hiểu được? Mà nàng cũng sẽ không giống những người cổ nhân bảo thủ như vậy, chỉ cần hắn không quá phận nàng cũng sẽ không để ý tới.

“Hà? Một tên đại ngốc như ngươi mà cũng được đánh xe sao?”

Nghe nàng nói xong, mặt của hắn càng đen hơn, đứa trẻ? Một người như hắn, khi mà bị bắt làm con tin chính trị của nước khác lại vẫn có thể đem thế cục của nước mình nắm rõ trong lòng bàn tay. Cuối cùng chiến thắng từ nơi xa ngàn dặm. Mà nàng lại xem hắn là một đứa bé? Hắn đây là đang giả trư ăn cợn, nàng đang bị gạt, mặc dù trong lòng hắn biết rõ ràng như vậy, nhưng cũng không thể làm gì khác hơn là tìm phương pháp khác tới để hạ gục.

“Thật ra, ta....ta....ta không biết.”

Mộ Bạch làm sao đầu được với khuôn mặt ngây thơ như trẻ con của hắn, trong lòng Mặc Thanh Vân vui như mở hội. Ai bảo ngươi giày vò ta, vốn là ba ngày là có thể khỏi bệnh nhưng hắn lại dám gạt mình thành bảy, tám ngày, thù này không báo, hắn không gọi là Mặc, Thanh, Vân !

“Không sao, không sao, ta tới dạy ngươi. Huyết Đại cô nương vào trong xe trước đi.” Hắn nở nụ cười nhìn Mặc Thanh Vân, vô cùng “dịu dàng” nói.

Sau khi Huyết Đại vào trong xe ngựa, Mặc Thanh Vân cũng muốn đi theo vào, nhưng lại bị Mộ Bạch kéo lại. Hắn nhìn Huyết Đại cầu cứu, nhưng Huyết Đại vẫn nhắm hai mắt nghỉ ngơi, nên cũng không phản ứng lại khi rèm cửa hạ xuống. Thấy vậy hắn cũng đành phải cười khổ ngồi vào vị trí lái xe bên cạnh Mộ Bạch, không cam lòng nhìn chằm chằm vào nụ cười của người nào đó.

“Ngươi cầm lấy sợi dây này rồi làm theo những gì ta đã dạy lúc này, chú ý nhìn đường, cũng đừng ngủ thiếp đi.” Một tên nào đó trung ra nụ cười nhàn nhạt nhìn nam tử mặc áo xanh, sau đó cầm lấy dây thừng giao cho hắn, dặn dò mấy câu rồi đứng dậy rời đi.

“Vậy ngươi sẽ làm gì?” Mắt thấy hắn ta sẽ rời khỏi ghế lái, hắn vội vàng lên tiếng ngăn cản.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 40: MỘT NGÀY KHÔNG THẤY NHƯ CÁCH BA THU

"Mới vừa dạy ngươi cách đánh xe nên giờ ta cảm thấy hơi mệt, phải vào nghỉ ngơi một chút, Ngươi cứ đánh xe trước một đoạn đi, khi nào ta dđlqd.com nghỉ ngơi khỏe lại rồi sẽ đổi cho ngươi." Vô vô vai hắn để trấn an, nói xong cũng lắc mình vào bên trong xe ngựa, không cho đối phương có cơ hội phản đối.

Trùng mắt nhìn tên nam nhân đang ở bên trong xe một cái, sau lại buồn bực liếc nhìn dây thừng trong tay. Lúc này dù trong lòng không phục nhưng dđlqd.com cũng bắt đầu đánh xe, vốn còn muốn cố ý làm chuyện xấu để cho hắn ta không cách nào nghỉ ngơi thật tốt, nhưng vừa nghĩ tới bên trong còn có cả nàng, nên hắn đành phải thôi.

Mộ Bạch đi vào bên trong xe, liếc nhìn Huyết Đại đang nhắm mắt nghỉ ngơi nên cũng không muốn đánh thức nàng. Mặc dù đã sắp đến mùa hè nhưng nhiệt độ về đêm vẫn còn có chút lạnh. Hắn liếc nhìn Huyết Đại chỉ mặc một chiếc áo đơn liền cời áo khoác ngoài xuống đắp lên người nàng, còn bản thân thì ngồi ở một bên tĩnh tâm. Nếu như có khí lạnh xung quanh thì hắn có thể dùng nội lực chống cự, nhưng nếu ngủ thiếp dđlqd.com thì sẽ dễ bị bệnh. Mặc dù hắn là thầy thuốc, nhưng khi ngã bệnh thì phải uống thuốc, uống thuốc nhiều đối với thân thể rất có hại.

Liên tiếp chạy mấy ngày đường mới tới bên ngoài thành kinh đô, ngồi ở trên xe lâu như vậy cũng khiến người ta rất khó chịu. Huyết Đại mở rèm xe nhìn cảnh vật xung quanh, phân phó hai người bên ngoài đang đánh xe vào trong thành, sau khi vào thành sẽ phải mỗi người mỗi ngã rồi.

"Huyết Đại tỷ tỷ, thật không nghĩ tới tỷ cũng ở trong kinh đô. Nếu tất cả mọi người đều ở gần nhau như vậy, vậy tỷ và Mộ Bạch ca ca liền đến phủ ta chơi một lát đi!" dđlqd.com Người nào đó bị đuổi xuống xe liền trưng ra bộ mặt đáng thương nhìn người trên xe ngựa van xin .

"Ta còn có chuyện, ngày khác đi." Nàng nói xong thì buông rèm xuống, xe ngựa tiếp tục tiến lên, còn nam tử bị vứt ở phía sau đưa mắt nhìn họ rời đi. Cho đến lúc không còn nhìn thấy bóng xe ngựa nữa mới thu hồi tầm mắt rồi nhếch miệng cười, không dđlqd.com tiếng động nói: "Rất chờ mong, lần gặp mặt tới. . ."

"Tiểu thư đã trở lại, người rót cuộc cũng trở lại, người có biết ta rất nhớ người hay không? Một ngày không gặp người, ta cảm thấy rất cô đơn. Quả thật chính là “một ngày không gặp như cách ba thu”, vì người mà thân thể cũng trở nên tiều tụy, gầy còm nhưng vẫn không hối hận. . . . . . Ấc, Bách Hợp, còn cái gì muốn dđlqd.com nói nữa không?"

"Kỳ hạn nửa tháng đã qua, nhiệm vụ ta giao cho ngươi đã hoàn thành chưa?" Huyết Đại không để ý tới cái miệng nào đó, trực tiếp chặn họng lại khiến

nàng ta không nói ra lời.

"Nhiệm. . . Nhiệm vụ gì hả tiểu thư? Người có giao nhiệm vụ gì cho ta sao?" Người nào đó ngẩng đầu, nhìn bầu trời, con người loạn chuyển một phen. Cuối cùng ddlqd.comchăm chú nhìn chăm chăm vào mũi chân của mình, cũng không có động tác nào khác nữa.

"Rất tốt, một canh giờ sau, mang theo Thất Huyền Cầm đến sương phòng tìm ta." Nha đầu này thật đúng là to gan, không cho nàng ta chút dấy dỗ thì nàng ta sẽ không ngoan ngoãn học.

"Tiểu thư. . ." Hải Đường dùng sức nháy mắt mấy cái, không được, ta lại tiếp tục nháy mắt. Làm ơn, nước mắt tỷ tỷ mà ta yêu nhất đâu rồi, người mau ra đây đi, nếu không ta liền chết chắc đó. . .

"Khóc cũng không có tác dụng, cái chiêu này của người, ta đã sớm miễn dịch rồi." Nói xong nàng xoay người sang chỗ khác, không để ý tới nàng ta nữa. Nàng ddlqd.comđối với bộ dáng điếm đạm đáng yêu của nàng ta làm như không thấy.

"Bách Hợp, dẫn ta đi gặp Mân Côi."

"Dạ, tiểu thư xin mời đi theo ta." Nam tử tuấn mỹ bên cạnh tiểu thư là ai vậy? Không phải là thần y chứ? Sao nàng chưa từng nghe nói Mạc Vãn thần y tiếng tăm lừng lẫy lại là một mỹ nam trẻ tuổi như vậy. . .

Bách Hợp dẫn đường phía trước, đưa họ đến một căn phòng lịch sự trang nhã. Trong phòng có một bóng dáng mảnh khảnh đang chăm chú đọc một quyển sách, ngay cả khi có người đi vào cũng không chú ý tới.

"Tam muội, tiểu thư tới thăm người!" Trong bốn tỷ muội theo như thứ tự đến trước và đến sau, Mẫu Đan là lớn tỷ, Bách Hợp xếp hàng thứ hai, Mân Côi thứ ba, Hải ddlqd.comĐường nhỏ nhất. Mặc dù là không phải là tỷ muội ruột thịt nhưng giữa tình cảm giữa các nàng là tình cảm trau dồi nhờ sinh tử, nên tình cảm của các nàng so với tỷ muội ruột còn thân hơn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: CÁCH CHẼN MẠCH THẤT TRUYỀN ĐÃ LÂU

Editor : pemichio.

Beta : Song Ngư nhi.

Cô gái đang xem sách kia khi nghe thấy tiếng động liền ngẩng đầu lên. Khi thấy Huyết Đại đang đứng trước mặt mình, thì trong mắt không giấu được vẻ vui mừng. Lúc biết tiểu thư vì nàng mà đi tìm thần y, nàng cảm thấy hận bản thân mình, hận mình quá yếu, mới khiến tiểu thư lo lắng vì nàng, bất chấp nguy hiểm đi tìm y. Chỉ cần có phần tâm ý này của tiểu thư cũng đã khiến cho nàng rất cảm động rồi. Hôm nay, rốt cuộc cũng thấy được tiểu thư đã an toàn trở về, như vậy nàng làm sao lại không vui mừng được cơ chứ?

"Tiểu thư, người rốt cuộc cũng đã trở lại, Mân Côi. . ." Lời còn chưa nói hết thì nước mắt đã rơi xuống, nàng bước lên trước, ôm chặt lấy Huyết Đại. Sự lo lắng của nàng không lời nào có thể miêu tả được, nàng thề, nhất định nàng phải làm cho bản thân mình trở nên mạnh mẽ hơn, nàng muốn vượt qua tiểu thư. Sau này sẽ là nàng bảo vệ tiểu thư.

"Đưa ngọc, ta không phải vẫn tốt sao? Nhanh ngồi xuống để Mộ Bạch giúp muội bắt mạch." Nghe nàng nói như thế, Mộ Bạch vẫn luôn im lặng đứng ở sau lưng nàng lặng lẽ nhìn tất cả, lúc này mới tiến lên phía trước.

"Vị này là?" Tiểu thư không phải đi tìm Mạc Vãn thần y rồi sao? Tại sao lại mang về một nam tử trẻ tuổi như vậy trở lại?

"Huynh ấy là truyền nhân của Mạc Vãn lão tiền bối, thần y Mạc Vãn đã qua đời nên ta mới mời huynh ấy tới. Trước cứ để huynh ấy xem mạch cho người đi đã."

"Phiền cô nương đưa tay trái ra, đặt lên trên bàn." Đợi Mân Côi đem tay trái đặt tại trên bàn, thì lập tức có một cây sợi bạc quấn quanh cổ tay nàng. Trong lúc tất cả người trong phòng còn đang khiếp sợ thì sợi chỉ bạc đã được chủ nhân của nó thu lại.

"Mộ Bạch, như thế nào? Bệnh tim của Mân Côi huynh có thể chữa được không?" Mặc dù nàng cũng rất kinh ngạc nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh, ánh mắt nhìn về phía nam tử trước mặt thêm mấy phần tán thưởng. Không ngờ hần lại biết dùng tơ bạc chẩn bệnh thất truyền đã lâu, thật là khiến người ta không tưởng được.

"Bệnh tim của Mân Côi cô nương là do cơ thể bị thương lại ngâm mình trong nước lạnh một thời gian dài. Khí lạnh tiến vào lục phủ ngũ tạng mới dẫn đến cơ thể khó chịu, nếu muốn chữa khỏi cũng không phải là không thể nào, nhưng lại cần một vị thuốc cực kì hiếm làm thuốc dẫn, mà vị thuốc đó tại hạ lại không có." Bệnh của nàng ta hần chỉ cần liếc mắt một cái là có thể đoán ra, bắt mạch chỉ là muốn nàng tin tưởng khả năng của hần thôi.

“Huynh cứ nói thẳng cần thứ gì để làm thuốc dẫn, nếu có ta sẽ lấy ra, nếu không có thì dù có phải dùng hết toàn lực ta cũng sẽ kiếm được.” Cũng đã làm đến mức này rồi thì cho dù có khó khăn thế nào đi nữa nàng cũng phải kiên trì, chỉ là một loại thảo dược hiếm thấy thôi mà, nàng nhất định sẽ tìm được.

“Tuyết Liên, một đóa hoa Tuyết Liên sinh trưởng ở nơi cực lạnh.”

Cô gái tên Mân Côi này thật chỉ là một nha hoàn của nàng thôi sao? Chỉ vì một nha hoàn mà nàng lại có thể làm được đến trình độ này, nhìn nàng như vô tình nhưng lại là người hữu tình. Thì ra là nàng cũng không phải là người lãnh tình mà chỉ là nàng muốn dùng tình của nàng trên người nào mà thôi.

“Chỉ là một đóa hoa Tuyết Liên mà thôi, yên tâm đi, ta sẽ tìm về đưa cho huynh.” Nếu như có đủ thời gian thì nàng sẽ đi hái một đóa về, nhưng nếu thời gian cấp bách thì nàng cũng không ngại đến hoàng cung lấy một đóa hoa. Nàng không tin, một hoàng cung to như vậy sẽ không có hoa Tuyết Liên?

“Tuyết Liên trong lời ta nói không phải Tuyết Liên một màu mà là Thất điệp chi liên (Tuyết Liên bảy màu) trong truyền thuyết sinh trưởng ở nơi cực lạnh phía bắc Mạc Bắc. Hoa này tổng cộng có bảy cánh hoa, mỗi cánh hoa đều có màu sắc khác nhau, cũng được gọi là hoa bảy màu. Hoa này ngàn năm mới nở một đóa, nếu người nào ăn được nó sẽ có thể bảo vệ được vẻ đẹp thanh xuân của mình. Chỉ nghĩ thôi cũng biết được sẽ có bao nhiêu người muốn có được nó.”

“Ngàn năm mới nở một đóa? Vậy đóa hoa trước được hái lúc nào?” Nếu như bông hoa trước đó được hái cách đây không lâu, như vậy...

“Bông trước được hái cách đây ngàn năm.” Hắn đương nhiên biết điều nàng lo lắng là cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: THẤT SẮC CHI LIÊN

Editor : pemichio.

Beta : Song Ngư nhi.

“Nói như vậy, hoa này đang trong thời kỳ nở hoa sao?” Nói như vậy thì nàng vẫn có hy vọng có thể lấy được nó.

“Ừm, ba tháng sau chính là lúc hoa nở. Chỉ là, muốn hái hoa cũng không phải là chuyện dễ dàng. Nếu ta biết được thời gian nở của hoa này thì người khác cũng có thể biết. Đến lúc đó, sẽ có rất nhiều người sẽ hướng về phía Tuyết Liên, nó thuộc về ai thì còn phải xem bản lĩnh của người đó rồi.”

"Tiểu thư, việc này quá nguy hiểm, người không thể đi, Mân Côi có chết cũng không muốn để người đi mạo hiểm." Ngày mà hoa nở chắc chắn là ngày ba nước hội tụ, người muốn đoạt hoa này chắc chắn là không ít, võ công của tiểu thư mặc dù lợi hại nhưng cũng nên biết "Thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân"*, nàng không muốn tiểu thư vì nàng mà mạo hiểm thêm lần nữa.

*"Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân": đây là câu tục ngữ Trung Quốc, ý nói người giỏi lại có người giỏi hơn, không phải không có mà là mình chưa biết, kiến thức của mình còn hạn hẹp.

"Muội cứ nghỉ ngơi trước đi, ta muốn cùng thần y nói chuyện thêm một lúc nữa xem có biện pháp khác hay không." Thấy vẻ mặt không yên lòng và không chịu rời đi của nàng ta, Huyết Đại liên bổ sung một câu: "Yên tâm đi, nếu như quá nguy hiểm thì ta sẽ không đi, muội mau đi nghỉ ngơi đi." Nói xong nàng dẫn theo Mộ Bạch và Bách Hợp rời khỏi phòng của Mân Côi.

"Ba tháng sau thì hoa mới nở, hơn nữa cả đi cả về cũng cần phải mất ít nhất là bốn tháng, nhưng bệnh của Mân Côi. . ." Nàng không lo lắng chuyện của Tuyết Liên, dù bất cứ giá nào nàng cũng phải có được Tuyết Liên, nhưng vấn đề quan trọng nhất là thân thể của Mân Côi còn có thể chịu đựng được bao lâu?

"Cái này cô nương không cần phải lo lắng, ta có thể giúp nàng ấy ổn định tâm mạch. Mặc dù làm như thế không thể hoàn toàn chữa khỏi nhưng vẫn có thể kéo dài được một thời gian." Hắn hiểu rõ lo lắng của nàng, hoa Tuyết Liên thì nàng nhất định phải lấy được, tính tình của nha đầu này thật đúng là độc nhất vô nhị.

"Vậy thì đa tạ." Hắn có thể làm được như thế đã là rất tốt rồi, ít nhất là họ vẫn còn hy vọng.

"Vội ta thì không cần phải khách khí." Có thể nghe được tiếng cảm ơn của nàng đã là rất không dễ dàng rồi, nhưng hắn cũng không muốn nghe được lời này. Những lời nói này như kéo dài khoảng cách giữa họ ra. Nhưng điều mà hắn hy vọng lại là nàng có thể lệ thuộc vào hắn chứ không phải khách khí với hắn như vậy.

Bên trong phòng Tây Suong, Hải Đường ngồi ở bên cạnh Thất Huyền Cẩm, mặt nhăn giống như trái khổ qua (mướp đắng). Còn một bên khác là Huyết Đại và Mộ Bạch, còn có Bách Hợp và Mân Côi. Ngược lại với bộ mặt nhăn như trái khổ qua của Hải Đường, bốn người còn lại trong căn phòng lại mang một bộ mặt nhàn nhã, từ từ thưởng thức trà, chờ xem người khác biểu diễn.

"Ai ui. . ." Hải Đường kêu đau một tiếng, sau đó lấy tay che bụng, gương mặt cũng trở nên khổ sở nhìn nữ tử áo trắng đang uống trà, gian nan nói: "Tiểu thư, Hải Đường. . . Đau quá. . ." Đau đến mức nước mắt nàng cũng sắp chảy ra.

"Đau ở chỗ nào?" Cô gái nhú mày, một bộ không hề tâm hỏi.

"Bụng. . ." Nước mắt càng chảy càng nhiều, chỉ thiếu điều là không lăn lộn trên mặt đất.

"Muội xác định là mình đang đau bụng chứ không phải là đau tim sao?" Nàng vừa dứt lời thì hai người khác cũng che miệng mà cười, mà lúc này Mộ Bạch đang ngồi ở bên cạnh nàng mới phản ứng được, thấy tình cảnh này cũng không khỏi một buồn cười. Lúc trước hẳn thấy bộ dạng kêu đau của cô gái đó cũng đánh lừa, bây giờ nhìn lại tình cảnh này chắc chuyện này cũng đã xảy ra không ít lần rồi.

"Tiểu thư, lần này là thật!" Ô ô, tại sao mỗi lần đều bị tiểu thư đoán được? Lần này nàng rõ ràng là đã giả bộ rất giống rồi mà, không phải sao? Tại sao vẫn không thể nào thoát khỏi cặp mắt sắc bén của tiểu thư?

"Nếu là thật, vậy Mộ Bạch là truyền nhân của thần y, muội hãy để hắn xem cho muội một chút đi." Huyết Đại vừa nói ra câu này, Hải Đường liền chết lặng, óc nàng chẳng lẽ là óc heo sao? Tại sao nàng lại quên mất có một truyền nhân của thần y ở đây chứ? Thất sách, thật sự là thất sách mà.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Ác trị hải đường.

Nghe thấy Huyết Đại nói như vậy, hắn cũng đành phải đi lên phía trước, nói với cô gái đang trung ra về mặt ảo não kia: "Nếu như cô nương không ngại hãy để cho Mộ Bạch xem thử một chút."

"A, được, được rồi."

Bất đắc dĩ đưa tay ra, nàng cho là đối phương sẽ đưa tay bắt mạch cho nàng, nhưng lại không ngờ có một sợi chỉ bạc phóng ra quán vào trên cổ tay nàng, khiến cho nàng giật mình. Đang lúc nàng muốn rút tay lại thì phát hiện bàn tay nam tử trước mặt đang nắm đầu còn lại của sợi chỉ, cảm nhận tần số rung của sợi chỉ bạc. Thấy thế nàng mới hiểu ra là đối phương đang bắt mạch cho nàng, trong lòng rất than thở vì khả năng dùng chỉ bạc để chẩn mạch của hắn. Sau đó quay mặt lại làm bộ đáng thương nhìn hắn, một đôi mắt to khả ái, nháy mắt lại nháy mắt. Ah, thế nào lại không có phản ứng? Nàng không ngừng cố gắng, nhưng đối phương thủy chung vẫn không chịu liếc nhìn nàng một cái, đối với cái nháy mắt của nàng làm như không thấy. Nàng chỉ muốn nhờ đại mỹ nam một chút thôi mà, chẳng lẽ người không thể giúp ta một chút được sao? Chờ khi nào ta qua được cửa này nhất định sẽ báo đáp người thật tốt mà. Nhưng bất luận trong lòng nàng hô hào thế nào, gấp gáp thế nào thì đối phương vẫn không hề nhìn nàng lấy một cái, điều này làm cho mặt nàng càng trở nên u ám.

"Mộ Bạch, như thế nào rồi? Còn cứu được không? Có cần chuẩn bị hậu sự không?" Nàng ta nháy mắt như vậy, Mộ Bạch có thể làm như không thấy nhưng lại không thể lừa gạt được ánh mắt của Huyết Đại, nha đầu này đúng là hết thuốc chữa rồi.

"Bệnh của vị cô nương này sợ là đã đến thời kỳ cuối rồi, không còn thuốc nào có thể chữa khỏi được." Ý của Huyết Đại, lẽ nào hắn lại không biết? Hắn chỉ biết theo lời của nàng mà chẩn bệnh, đối với sự phối hợp của hắn, Huyết Đại tỏ ra cực kỳ hài lòng. Nàng giương lên một nụ cười nhàn nhạt hướng hắn gật đầu một cái coi như là cảm tạ.

"Bách Hợp, đi tìm một chỗ có phong cảnh thật đẹp để Hải Đường có thể sống ở đó, nàng đi theo chúng ta lâu như vậy, không có công lao cũng có khổ lao, cũng không thể uất ức nàng." Cặp mắt nhìn thẳng cô gái đã sớm hóa đá tại chỗ kia. Nhưng khi nàng vừa nói xong những lời này, thì cô gái vốn đang hóa đá tại chỗ liền nhảy lên một cái, kích động chạy đến bên cạnh Huyết Đại, một đồng nước mắt nước mũi chảy xuống, kêu gào: "Huyết Đại tỷ tỷ, muội sai rồi, muội nhận sai rồi mà, có được không? Tỷ hãy tha cho muội đi, muội không muốn bị chôn sống a, ô ô. . ."

"Muội thật biết sai rồi sao?" Nha đầu này thật là dạy mãi không sửa, mỗi lần đều là như vậy, ngoài miệng thì nhận lỗi nhưng sau đó liền bị nàng quăng đến chín tầng mây.

"Dạ dạ, lần này Hải Đường là thật sự biết sai rồi." Cô gái gật đầu như bằm tỏi nói, chỉ sợ một giây kế tiếp liền bị người ta chôn xuống đất.

"Nếu biết sai rồi, vậy kế tiếp muội phải làm gì?"

"Cái gì? Làm, làm cái gì đây?" Nàng chỉ biết phải tỏ ra mình đã biết sai và nóng lòng muốn nhận lỗi như vậy mới có thể miễn chịu phạt, nhưng nàng lại chẳng biết vì sao lại muốn nhận lỗi, hay vì nguyên nhân gì mà phải nhận lỗi, tất cả những điều ấy thì nàng lại hoàn toàn không nhớ rõ nên mới có thể hỏi câu ngu ngốc như vậy. (PE: pó tay chị này r, mới có mấy phút liền quên sạch là sao, cứ như vậy hỏi sao không bị phạt =.=||)

"Muội, nói, cái gì?" Huyết Đại cười như không cười nhìn nàng ta, phun từng chữ từng chữ.

"Hải, Hải Đường biết làm gì rồi ạ." Bộ dạng tiểu thư cười so với lúc tức giận còn kinh khủng hơn, thật là hù chết nàng. Hải Đường ngoan ngoãn trở lại ngồi vào chỗ ngồi của mình, nhìn cây Thất Huyền Cầm trước mặt, tay của nàng giờ lên nhưng lại không biết nên đặt chỗ nào, chớ đừng nói gì là gảy đàn.

Nàng ngẩng đầu nhìn tiểu thư nhà mình, thấy nàng ấy cũng đang nhìn chăm chăm nàng thì mới sợ sệt thu hồi ánh mắt. Mặc kệ, quản cái khi gió chuyển có thể làm được hay không, cứ gảy thử trước rồi nói sau. Nàng cố gắng nhớ lại bộ dạng đánh đàn của Mân Côi, chậm chậm đặt tay lên dây đàn.

Tiếng đàn vang lên từng tiếng "tang từng" vang vọng, tiếng đàn giống như là ma âm xuyên qua lỗ tai khiến cho những người đang ngồi trong phòng đều khó chịu cau mày. Bách Hợp liền nhanh chóng chặn lỗ tai lại, má ơi, cái này mà gọi là đánh đàn sao, đây quả thực là ma âm đòi mạng mà, người ta đánh đàn là vì muốn kiếm tiền, nàng ta thì "giỏi" hơn, nàng đánh đàn là muốn giết người đấy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: MA ÂM XUYÊN TAI

Editor : pemichio.

Beta : Song Ngư nhi.

"Đừng gảy nữa!" Huyết Đại cau mày không vui nói. Nghe tiếng của nàng nói, Bách Hợp mới buông lỏng hai tay đang che lỗ tai của mình ra, ngay sau đó tiếng đàn cũng dừng lại theo. Còn cái người đã tạo ra cái tạp âm đó lại ngồi đó với vẻ mặt bất đắc dĩ, hết cách rồi, nàng chỉ có thể gảy được ra như thế này thôi, tiểu thư cũng không thể trách nàng được, đúng không?

"Hải Đường, muội không chỉ không biết cố gắng cầu tiến, mà còn không chịu sửa nhược điểm của mình. Vì thế, ta phạt muội cấm túc nửa năm trong Say Nhan cư, không được phép ra ngoài một bước, hình phạt của muội sẽ do Bách Hợp giám sát. Nếu như để muội ấy chuồn ra ngoài, dù với bất kì lí do gì, thì tất cả lỗi đều do người giám sát gánh chịu. Lúc đó tội của hai người là ngang nhau !" Nếu mình không cho muội ấy chút dạy dỗ thì muội ấy vĩnh viễn sẽ không thể trưởng thành được.

"Bách Hợp biết." Bách Hợp không vui tròn mắt nhìn Hải Đường một cái, đều là do muội ấy chọc giận tiểu thư nên mình mới xui xẻo bị cuốn vào.

"Tiểu thư, Hải Đường biết sai rồi. Muội xin lỗi người, vì muội đã phụ kỳ vọng của tiểu thư, Hải Đường tội đáng chết vạn lần, muội không mong tiểu thư có thể tha thứ muội, chỉ hy vọng. . ." Nhìn Huyết Đại khẽ nheo mắt lại, khiến nàng không dám nói tiếp, xong rồi, lúc này tiểu thư đã quyết định như thế rồi, chỉ sợ lần này nàng không thể trốn thoát được lần phạt này. Là nửa năm đó, nửa năm không cho phép ra cửa, như vậy chẳng phải là nàng sẽ buồn đến chết sao? Ô ô, mệnh mình thật khổ mà. . .

Đối với khuôn mặt đau khổ của Hải Đường, Huyết Đại nhìn cũng không nhìn một cái, xoay người bước ra ngoài cửa, Mộ Bạch cũng đứng dậy đi theo ra ngoài. Lúc này Mân Côi mới đi tới trước mặt Hải Đường, dịu dàng an ủi: "Tiểu thư chỉ là muốn để cho muội nhớ mà sửa lỗi mà thôi, muội phải hiểu được khổ tâm của tiểu thư, muội chỉ phải nửa năm không ra cửa thôi mà, không sao cả đâu. Như vậy thì muội sẽ có thêm thời gian để chuyên tâm luyện đàn, muội đừng chỉ nghĩ đến việc chơi bời nữa, muội phải học cách trưởng thành, tiểu thư không thể che chở cả đời cho muội được đâu."

"Muội hiểu rồi, Tam tỷ." Bĩu môi, tâm tình không tốt trả lời.

"Muội đâu giống như đã hiểu, tỷ xem muội giống như vẫn còn buồn bực về chuyện này, Nhị tỷ cảnh cáo muội, không được kiếm thêm phiền toái cho tỷ đâu." Nha đầu này đúng đến chết cũng không thay đổi, một lòng chỉ nghĩ tới chơi, một chút lòng cầu tiến cũng không có, cũng khó trách muội ý khiến tiểu thư tức giận.

"Muội hiểu rồi mà, Nhị tỷ." Nàng mím môi, bất đắc dĩ nói.

"Cốc cốc cốc" "Tiểu thư, muội là Bách Hợp, bên kia có tin tức truyền đến." Huyết Đại đang đọc sách trong phòng, đột nhiên nghe được tiếng gõ cửa, tiếp đó lại nghe được giọng nói của Bách Hợp, nàng liền để sách trong tay xuống, nói: "Vào đi."

"Tiểu thư, đây là thư Mai Nhược truyền tới." Nàng nói xong thì cầm tin tức trong tay đưa cho Huyết Đại. Huyết Đại nhận lấy tờ giấy liền mở ra, liếc mắt nhìn nội dung bên trong, sau đó đem đốt lá thư đi, sắc mặt không tốt.

"Hình như tâm trạng tiểu thư không vui, chẳng lẽ thân phận của Mai Nhược bị bại lộ rồi sao?" Không thể như thế được, bản lĩnh của Mai Nhược ở phương diện này rất tốt, nhưng vì sao tiểu thư lại mất hứng chứ?

"Không có việc xảy gì cả, các muội đừng lo lắng, ngày mai ta sẽ trở về xem một chút, chuyện ở đây giao cho các muội, ở chỗ nha đầu Hải Đường kia ta cũng muốn muội tốn thêm chút tâm tư vào." Theo cái tính tình của nha đầu kia, nếu không tạo ra một chút việc, chắc chắn sẽ không từ bỏ ý định trốn đi chơi của mình. Nàng chỉ vừa nghĩ tới muội ấy liền không nhịn được cảm thấy nhức đầu.

"Tiểu thư yên tâm đi, nha đầu Hải Đường kia chẳng qua là còn quá nhỏ nên không hiểu chuyện, chúng ta sẽ dạy bảo muội ấy thật tốt." Mặc dù chuyện này cũng khá khó khăn với nàng, nhưng mà cũng không còn cách nào khác, tính tình của nha đầu kia mấy người các nàng sao có thể không biết? Ai, chỉ có thể cố gắng thôi, nhưng ngàn vạn lần đừng để cho nàng (Bách Hợp) có phiền phức gì.

"Ừ, thôi khuya lắm rồi, muội nghỉ ngơi đi, ngày mai vẫn còn rất nhiều việc phải làm." Nàng cũng biết năng lực của bọn họ, các muội ấy đều là trợ thủ đắc

lực của nàng, nhờ có sự giúp đỡ của bọn họ thì nàng mới có thể an tâm đi xử lý chuyện của mình, không cần bận tâm đến chuyện ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt, Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Thế thân của Tam Tiểu Thư

Editor: pemichio

Beta: Song Ngư Nhi

“Đạ, Bách Hợp sẽ xuống nghỉ ngơi ngay, tiểu thư, người cũng nên đi nghỉ sớm một chút.” Thấy Huyết Đại gật đầu một cái, nàng liền lui ra ngoài, thuận tiện cũng đóng cửa lại. Huyết Đại đi tới trước cửa sổ, lẳng lặng nhìn ánh trăng, sau đó lên giường ngủ. Nhưng bên ngoài cửa sổ vẫn còn một bóng dáng thon dài đứng đó chờ đến khi nàng tắt đèn nghỉ ngơi mới ẩn thân biến mất trong bóng tối.

Bên trong phủ Hộ Quốc Tướng quân, một cô gái bạch y lẳng yên không tiếng động xuất hiện tại bên trong một góc viện nào đó. Ngay sau đó, bên trong nhà cũng đi ra một cô gái với gương mặt và cách ăn mặc y hệt cô gái kia, cô gái nhìn thấy Huyết Đại ngay lập tức tiến lên hành lễ.

“Mai Nhục thỉnh an tiểu thư.” Cô gái mới từ bên trong nhà đi ra chính là Mai Nhục, nàng cũng là một thành viên trong Lưu Vân Các, am hiểu nhất là thuật dịch dung và bắt chước, chỉ cần là người mà nàng gặp qua một lần thì nàng đều có thể bắt chước được đến bảy tám phần, mặc dù không thể hoàn toàn tương tự, nhưng ứng phó với những người ngu ngốc ở đây thì vẫn dư dả.

“Ừ, chúng ta vào nhà rồi nói.” Nói xong nàng cũng đi về phòng mình, sau lưng là Mai Nhục đi theo sát nút. Sau khi đi vào bên trong nhà liền đóng cửa lại, lúc này mới bắt đầu hỏi: “Những lời muội nói trong thư là như thế nào? Tình huống cụ thể là như thế nào, muội hãy nói lại cho ta rõ một chút.”

“Là như vậy tiểu thư, Mai Nhục ẩn vào trong phòng phu nhân để thăm dò tin tức, kết quả nghe được bọn họ đang thương lượng hôn sự của đại tiểu thư, mẹ phu nhân kia không muốn để cho đại tiểu thư gả cho tên vương gia tàn phế kia, nên hai người họ âm mưu muốn đẩy tiểu thư đi. Mai Nhục sợ hồng việc nên vội nàng bảo tiểu thư trở lại.” Hai mẹ con này cực kỳ đáng ghét, ngày thường khi để Tam tiểu thư giả mạo là nàng thì cũng thôi đi, bây giờ lại còn muốn hãm hại tiểu thư, muốn tiểu thư gả cho tên vương gia tàn phế đó, nàng chỉ vừa nghĩ đến thôi là đã hận không thể xông lên cho các nàng một cái tát, chỉ là do thân bất do kỷ nên không thể làm được mà thôi.

“Hóa ra là như vậy, ta biết rồi. Muội cứ trở về trước đi, nơi này đã có ta xử lý là được rồi, muội trở về ban giúp đỡ Mẫu Đan, có một mình muội ấy chỉ ợ không xử lý hết.” Nếu nàng đã trở lại thì cũng nên xử lý chuyện của mình cho tốt.

“Tiểu thư, nếu không Mai Nhục tìm vài người đến thay ngài dạy dỗ ả đại tiểu thư kia một chút. Nàng ta thật đúng là không biết trời cao đất rộng mà, lại dám đánh chủ ý lên tiểu thư.” Mai Nhục nghiêm mặt, nắm chặt quả đấm, tức giận bất bình nói.

“Không cần, giáo huấn nàng hãy để ta tự ra tay, chút chuyện nhỏ này không cần phải xuất động người trong Lưu Vân Các, bây giờ bọn họ cũng đủ bận rộn rồi.” Dạy dỗ bọn chúng chỉ cần mình nàng là đủ, cần gì phải mượn tay người khác.

“Vây cũng tốt, vậy Mai Nhục xin về trước, tiểu thư bảo trọng.” Khẽ cúi người một cái rồi lui ra ngoài, từ trước đến giờ, tiểu thư chính là người có chủ kiến, hiện giờ nàng cũng không cần ở đây nữa.

Mới vừa đổi về thân phận Tam tiểu thư thì đã có người tới cửa tìm nàng, người tới bên ngoài đã bắt đầu kêu tên của nàng, thấy không có người nào để ý tới nàng ta, nàng ta liền trực tiếp đẩy cửa tiến vào, thấy một bộ dáng thoải mái, nhân nhả đang uống trà của Huyết Đại, nàng ta liền nổi trận lôi đình, quát Huyết Đại: “Ngươi được lắm, Ôn Mạt, bản tiểu thư gọi ngươi, thế mà ngươi lại làm bộ như không nghe thấy, còn dám ở trong này uống trà, không để ý tới ta? Ngươi chán sống rồi đúng không?” Kẻ ngu đáng chết này, từ lúc nào mà nó dám không để mình ở trong mắt? Không cho chút giáo huấn thì chắc chắn kẻ ngu này sẽ quên mất đích nữ là đại tiểu thư nàng sao?

Đại tiểu thư ngang ngược, kiêu ngạo đi về phía trước, đoạt lấy cái ly trên tay nàng dùng sức đập xuống đất, khiến bọt nước văng khắp nơi, dính ướt quần áo của Huyết Đại. Huyết Đại nheo mắt nguy hiểm nhìn lên ả “đích nữ” không biết sống chết trước mặt, ý lạnh nơi đáy mắt lạnh đến mức dường như có thể làm cho đông băng người khác. Còn cái vị đại tiểu thư ngang ngược, kiêu ngạo kia hình như cũng bị giựt mình, khẽ ngăn người, trong lòng dâng lên một hồi lạnh lẽo. Chuyện gì đang xảy ra vậy? Từ khi nào mà kẻ ngu này có loại ánh mắt sát bén này chứ?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt, Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 46: ĐẠI TIỂU THƯ NGANG NGƯỢC, KIÊU NGẠO

Editor : pemichio.

Beta : Song Ngư nhi.

"Người đến tìm ta có chuyện gì?" Nhìn vẻ mặt của nàng ta cũng biết là nàng ta đã bị mình hù sợ nên lúc này, Huyết Đại mới hơi thu lại hơi thở của mình, mặc dù nàng đã cố ý thu liễm nhưng vẫn không cách nào thay đổi hơi thở lạnh lẽo toát ra từ trên người, tựa như mùa đông khắc nghiệt không có một tia nhiệt độ nào.

"Bản tiểu thư tới đương nhiên là có chuyện tìm người rồi, người cho rằng cái nơi tồi tàn như thế này thì có gì thú vị có thể khiến cho bản tiểu thư tới sao?" Nàng ta thay đổi sắc mặt, cố gắng tìm lại khí thế của mình, nhưng nàng ta chỉ là một kẻ ngu ngốc, dù cố gắng thế nào thì vẫn chỉ là một kẻ ngu ngốc.

"Há? Có chuyện gì thì mau nói, nơi tồi tàn này của ta đây không dám đón vị thiên kim đại tiểu thư tôn quý như ngài." Đối với việc nàng ta ăn nói lỗ mãng, nàng không hề để trong mắt, cái loại tiểu thư được nuông chiều này không cần thiết để nàng phải ra tay giáo huấn, với tính cách đó thì sau này tự khắc sẽ có người tới dọn thời.

"Là như vậy, ta thấy thời gian đến hôn lễ giữa ta và Lục vương gia sắp đến rồi, mà ta lại không muốn gả cho hắn, người ta thích Thượng Quan công tử, cho nên hai ta phải đổi cho nhau." Nàng không phải là muốn hỏi ý kiến của nàng ta, mà là đang báo cho nàng ta mà thôi. Bởi vì nàng biết, người trước mắt là một kẻ ngu ngốc, cái gì cũng không hiểu, nàng muốn làm thế nào thì đều là do nàng định đoạt.

"Không đổi." Nhưng ngoài dự đoán, lần này nàng ta lại dám không đồng ý với mình.

"Người tại sao lại không đổi? Chuyện hôm đó ở bờ sông, bản tiểu thư đã sớm biết, Thượng Quan công tử người ta không hề thích người, còn nói muốn từ hôn với người, người không phải cũng đã đồng ý rồi sao? Vậy tại sao lại không muốn đổi với ta, người gả cho Lục vương gia, ít ra cũng làm Lục vương phi của hắn, không phải tốt hơn sao? Mặc dù bề ngoài hắn xấu xí một chút, lại bán thân bất toại, nhưng mà lại rất là xứng đôi với người." Chẳng lẽ nàng ta còn muốn bám chặt lấy Thượng Quan công tử sao? Cũng không nhìn lại đức hạnh của bản thân mình một chút đi, như bây giờ mà lại có người coi trọng nàng ta mới là lạ, huống chi là người tài hoa hơn người đệ nhất nhân tài như Thượng Quan công tử chứ?

"Ta nói, không đổi." Xứng hay không cũng không đến phiên nàng ta định đoạt, về phần cái tên Thượng Quan Cẩm Nam kia, nàng cũng nhìn không thuận mắt hắn ta. Nhưng dù vậy, nàng cũng không muốn để cho nữ nhân luôn lấy việc khi dễ Ôn Mạt làm thú vui được tiện nghi. Mặc dù nàng cũng không muốn so đo quá nhiều chuyện trước kia, nhưng hiện tại nàng ta lại muốn leo lên đầu Huyết Đại, vậy thì đừng trách nàng không khách khí.

"Người! . . . Người đã rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt vậy thì đừng trách ta không khách khí. Người chờ xem đi, ta nhất định sẽ gả cho Thượng Quan công tử, mà người, cũng chỉ xứng với cái tên què Lục vương gia, người cứ chờ gả đi làm quả phụ đi, Hừ!" Nha đầu thối này lại dám không nghe lời nàng, nếu không phải nàng ta vẫn còn giá trị lợi dụng thì nàng đã sớm tìm người giết nàng ta rồi. Làm gì còn để cho nàng ta còn ở đây sảng giọng với nàng.

"Cứ việc, không tiễn." Huyết Đại không thêm để uy hiếp của nàng ta vào trong mắt, càng không thể kiên nhẫn thêm nữa, liền bắt đầu đuổi người.

"Đi thì đi, bản tiểu thư cũng không muốn ở cái nơi tồi tàn này tiếp tục nói chuyện với người. Người nhớ cho ta, một ngày nào đó ta sẽ khiến người quỳ gối trước mặt ta, cầu xin ta, để cho người biết được kết quả của việc đắc tội với bản tiểu thư." Không ngờ cái nha đầu thối này lại dám đuổi nàng đi, thật là càng ngày càng không để nàng vào trong mắt mà. Đến khi có cơ hội, nàng sẽ giáo huấn nàng ta “thật tốt”, để cho nàng ta biết được kết quả của việc đắc tội với mình.

"Ta rất mong đợi ngày đó đến, nhưng điều kiện tiên quyết là người phải giữ được mạng của mình, chỉ hy vọng người có thể kiên trì đến một ngày đó." Nàng chưa từng nghĩ đến việc đi đối phó với nàng ta như thế nào, nhưng nếu nàng ta dám chạm đến ranh giới cuối cùng của nàng, thì nàng sẽ không khách khí với nàng ta nữa.

"Lời của người là có ý gì? Người đây là đang uy hiếp bản tiểu thư sao?" Cái gì cơ? Bảo nàng phải giữ được cái mạng của mình cho tốt sao? Vì sao mình lại không thể kiên trì đến một ngày kia? Con nhỏ Ôn Mạt chết bầm này, lá gan của nó càng ngày càng lớn, lại dám uy hiếp nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt, Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: BẮT NÀNG PHẢI GẢ THAY

Editor: pemichio

Beta: Song Ngư Nhi

"Ý là trên mặt chữ, ta không nói cái gì là uy hiếp hay không uy hiếp, chỉ cần người an phận một chút thì sẽ không có bất kỳ chuyện xảy ra. Nhưng nếu người có tâm tư không nên có, vậy đừng trách ra đã không có cảnh cáo người." Nàng nói như vậy thì cũng đã coi như là giải thích cho nàng ta rồi, dù sao nàng cũng đã nói trước như vậy, cũng coi như là "hết lòng nhắc nhở" rồi.

"Khẩu khí cũng không nhỏ nhĩ, vậy thì chúng ta cùng xem, là người hay là bản tiểu thư có thể cười cuối cùng?" Những lời này, đã xác định rõ kết cục bi thảm của nàng ta.

Thật đáng buồn cho một nữ nhân gốc nghiệt.

"Được, ta cũng rất muốn biết, rốt cuộc người nào sẽ là người cười cuối cùng." Nâng lên gương mặt xinh đẹp cười tươi như hoa, chậm rãi nói.

Nghe xong những lời này của nàng ta, Ôn Uyển Nhi thờ thì phò, xoay người đóng sập cửa lại, còn Huyết Đại lại cầm lên một ly trà khác, tự rót cho mình một ly trà, ưu nhã uống, đoạn nhạc đệm của ngày hôm nay không hề ảnh hưởng gì đến tâm trạng của nàng.

"Phụ thân, Uyển Nhi không muốn gả cho tên tàn phế kia! Cha giúp con làm chủ, có được không? Chẳng lẽ ngài nhẫn tâm nhìn Uyển Nhi gả đi làm quả phụ sao? Nếu thật sự phải làm như vậy, không bằng bây giờ Uyển Nhi chết đi cho xong!" Ôn Uyển Nhi làm nũng nói với một người đàn ông tuy đã trung niên nhưng khí thế không hề giảm mà người này chính là chủ nhân của tướng quân phủ này, cũng là phụ thân trên danh nghĩa của Ôn Mật: Ôn Hải Thiên.

"Không phải phụ thân không muốn giúp con, chỉ là hôn sự này là do hoàng thượng quyết định. Soa có thể là trò đùa?" Hân cũng không muốn đem ái nữ của mình gả cho tên tàn phế kia, nhưng hôn sự này là do Hoàng thượng quyết định, làm sao hân có thể nói với Hoàng thượng là hân không đồng ý chứ?

"Trên thánh chỉ nói là muốn nữ nhi của phụ thân gả cho hân, nhưng lại không nói cụ thể là người nào. Phụ thân, người hãy giúp con một chút đi, con thật sự không muốn gả cho tên tàn phế kia, nếu gả cho hân thì đời này của nữ nhi xem như đã bị hủy rồi." Hừ, con nhà đầu thối chết tiệt kia, người cú chờ đó cho ta, ta nhất định sẽ đem Thượng Quan công tử thu vào tay, còn người chắc chắn phải gả đi cho tên tàn phế kia.

"Nói thì nói như thế, nhưng tình hình trong phủ chúng ta, con cũng không phải không biết. Nhị muội của con đã tự định cả đời cùng người khác rồi, nên không thể nào tái giá đến hoàng gia. Mà tam muội của con lại là.... Ai, con không nên nhắc tới chuyện này nữa. Không chỉ vậy, tương lai tam muội con chính là con dâu của gia tộc đứng đầu trong Tứ Đại Gia Tộc - Thượng Quan gia. Rốt cuộc bây giờ con muốn trông cậy vào người nào sẽ thay thế con?" Chỉ riêng chuyện của Nhị nha đầu kia, cũng đã khiến ông rất tức giận rồi, không ngờ lại đến chuyện Tam nữ nhi ngu ngốc, lại càng không thể khiến hân an tâm được. Chuyện xảy ra bên sông kia, ông đã biết. Khi mà nghe xong chuyện đó, thật sự ông đã rất tức giận. Điều kiện của Thượng Quan gia tốt như vậy, nha đầu đó lại muốn từ hôn, thật đúng là vô cùng ngu xuẩn, dù như thế nào đi nữa, hân cũng sẽ không đồng ý từ hôn.

"Phụ thân, người có điều không biết, căn bản Thượng Quan công tử là không ưa nha đầu thối kia, vì vậy vẫn luôn muốn tới cửa giải trừ hôn ước kia với nàng ta. Nhưng lại cố kỵ mặt mũi của trưởng bối. Uyển Nhi dám cam đoan, sau khi nàng ta gả đến đó, không sớm thì muộn cũng bị hừ rồi đưa về phủ."

"Dù sao đi nữa thì đó cũng là muội muội của con, con đừng cứ gọi mãi là nha đầu thối này, nha đầu thối nọ. Nếu như để người ngoài nghe được, chẳng phải sẽ là chuyện cười sao? Hơn nữa, chẳng lẽ con quên mất rằng, hôn sự của Tam muội con và Thượng Quan gia vốn là chuyện đã được định từ trước rồi hả? Coi như nàng và Thượng Quan Cẩm giải trừ hôn ước, thì con cũng không có cơ hội đến Thượng Quan gia. Con đừng quên ngày cưới của con cũng đã đến gần, con đã không còn quyền lựa chọn nữa rồi." Hân có mấy nữ nhi, nhưng không có một người nào có thể khiến ông yên tâm. Đứa lớn thì đã bị ông chiều hư rồi. Với tính tình ngang ngược kiêu ngạo này của nó, không sớm thì muộn cũng sẽ phải bị thua thiệt. Tính tình đứa thứ hai thì ôn hòa nhưng lại làm ra chuyện thiên lý bất dung. Bởi vì chuyện này mà ông bị không biết bao nhiêu người xem thường. Đứa thứ ba thì không cần phải nói, thật sự đúng là đứa đàn độn, cả ngày chỉ biết đuổi theo sau móng Thượng Quan Cẩm Nam, bị người ngoài chê cười là hoa si. Cả phủ tướng quân này, cũng bởi vì nó mà phải chịu làm trò cười cho thiên hạ, cái mặt mo này của ông cũng vì nó mà mất hết.

Ngư có đôi lời muốn nói: Con hư tại bố, ông làm bố quá thất bại rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: ÂM MUỖ

Editor : pemichio.

Beta : Song Ngư nhĩ.

"Phụ thân, sao người không thử suy nghĩ theo một góc độ khác? Thượng Quan công tử không thích Tam muội là bởi vì muội không chỉ là kẻ ngu mà còn nổi danh là một hoa si. Không những thế, dung mạo của muội ấy xấu xí, không thể tìm ra lấy một ưu điểm, nếu đem đối tượng đính hôn đổi lại là con, thì có lẽ sẽ... , những vấn đề này sẽ không còn nữa. Hơn nữa, nếu nhà ta kết thông gia với Thượng Quan gia rồi, thì ngay cả Hoàng thượng cũng không dám làm gì phụ thân, người nói xem có đúng không?" Đừng nhìn bề ngoài của vị Đại tiểu thư này là thiên kim được nuông chiều từ nhỏ, nhưng loại quan hệ ích lợi này nàng ta vẫn có thể phân biệt rõ ràng. Cũng coi như là nàng ta cũng hơi khôn vặt một chút, chỉ là cái "khôn" này của nàng lại dùng để hại người khác, nên ngàn vạn lần không nên dùng đến. Thế nhưng nàng ta lại muốn đụng vào người không nên đụng vào. Chỉ như vậy thôi, cũng đoán được tương lai sau này của nàng ta sẽ thế thảm thế nào.

"Làm vậy sao được? Người cùng Thượng Quan gia đính hôn chính là Tam muội của con, đây là điều thiên hạ đều biết. Nếu làm như vậy, đừng nói Thượng Quan gia mà ngay cả Hoàng thượng cũng sẽ có dị nghị. Chuyện này rõ ràng là không đem tôn nghiêm của Hoàng thất để vào trong mắt sao? Không được, ta tuyệt đối sẽ không đồng ý để cho con dính vào chuyện này." Lá gan nha đầu này cũng thật quá lớn mà, chuyện này nếu không cẩn thận, rất có thể sẽ chọc giận thánh nhan, mặc dù ông không lo Hoàng thượng có thể làm gì ông, nhưng chắc chắn cũng sẽ không có kết quả gì tốt.

"Phụ thân, người nghe nữ nhi giải thích. . ." Nàng ta nói xong liền làm dấu ý bảo Ôn Hải Thiên ghé tai lại gần, sau đó liền nhỏ giọng nói vài câu. Mà sắc mặt của Ôn Hải Thiên đầu tiên là xanh mét dần dần chuyển thành bình thường, cuối cùng còn mừng rỡ gật đầu cười, nói: "Được, chủ ý này rất hay. Vậy con mau đi xuống an bài đi, làm cẩn thận một chút, đừng để cho người khác bắt được đăng chuôi."

"Con biết rồi thưa cha, nữ nhi làm việc thì người cứ yên tâm đi, nhất định sẽ làm được, đến một giọt nước cũng không lọt được." Mục đích của nàng rốt cuộc đã đạt thành, cũng không uổng phí nàng kiên trì chịu khổ đi thuyết phục phụ thân. Nha đầu thối, đây chính là hậu quả của việc người đối nghịch với ta, ta sẽ khiến người sống không bằng chết. Ai bảo người dám đắc tội với bản tiểu thư, ta không chính chết người mới là lạ!

"Đi đi." Một môi phất phất tay, ý bảo nàng đi xuống làm việc. Còn ông thì muốn nghỉ ngơi thật tốt, gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, thật sự khiến ông khó ứng phó không được.

Huyết Đại ở trong phủ yên lặng qua mấy ngày. Trong mấy ngày nay không có ai tới quấy rầy nàng, khiến nàng vô cùng mừng rỡ sống thanh nhàn. Nhưng cái loại an tĩnh quý giá này không thể khiến nàng tỉnh tâm được, nó cho nàng cảm giác giống như đây là an bình trước giông bão, giống như là dự báo sẽ xảy ra chuyện gì đó. Ban đầu nàng muốn chờ sau khi từ hôn Thượng Quan Cẩm Nam xong, sẽ một mình rời khỏi nơi này, tiếc rằng mọi chuyện diễn ra lại ngoài dự đoán của nàng.

Ngày hôm đó, ánh nắng tươi sáng, khi Huyết Đại đang an tĩnh ngồi trên xích đu dưới tàng cây để đọc sách, thì thấy có người vội vã chạy tới chỗ của nàng. Điều này nàng đã sớm chú ý tới, chỉ là lười phản ứng thôi.

"Tam tiểu thư, lão gia cho gọi người qua, nói là có việc gấp tìm." Một người làm vội vàng đi tới bên người nàng nói ra mục đích hẳn đến đây, nhưng hẳn đợi hồi lâu vẫn không thấy người đang ngồi trên xích đu trả lời hẳn, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn hẳn cái nào, giống như không hề nghe thấy lời nói của hẳn. Điều này khiến hẳn không khỏi buồn bực, chẳng lẽ kẻ ngu này bị điếc rồi hả? Nếu không thì tại sao nàng ta không để ý tới người khác đang nói chuyện với mình chứ? Nhưng hẳn cũng không ngờ rằng là Huyết Đại cố ý không để ý tới hẳn, vì hẳn không nghĩ tới khả năng đó, bởi vì mọi người trong phủ đều biết chuyện Tam tiểu thư là một kẻ đần độn, mà một kẻ đần độn làm sao còn có thể cố ý không để ý tới người khác chứ? Dù là vậy nhưng nàng ta cũng không thể nào giả bộ giống y như thật được chứ?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Tam tiểu thư là Hồng thủy mãnh thú*

*Con thú dữ và dòng nước lũ, tức là ví như những tai họa ghé góm, đáng sợ.

Editor: pemichio

Beta: Song Ngư nhi

"Tam tiểu thư! Lão gia tìm người!" Thấy tình cảnh này, hẳn lại đến gần thêm một bước, hơn nữa còn tăng thêm âm lượng, quát to một tiếng, dù là người điếc chỉ sợ cũng sẽ bị thanh âm của hẳn làm cho kinh sợ, mà người đang ngồi trên xích đu kia rốt cuộc cũng có động tác, nhưng phản ứng đó lại ngoài dự đoán và tưởng tượng của hẳn.

Chỉ thấy cô gái trên xích đu chậm rãi để quyển sách trên tay xuống, quét mắt nhìn hẳn một cái, mà ánh mắt đó lại khiến người ta không thể nào tưởng tượng nổi. Từ khi nào mà Tam tiểu thư lại có loại ánh mắt sắc bén này? Mà khí chất bây giờ toát ra từ người nàng hoàn toàn khác trước kia. Lúc này đây, ở trước mặt hẳn, là một cô gái dù có sự lười biếng nhưng ánh mắt lại hết sức bén nhọn, nàng chỉ nhìn hẳn như vậy thôi, mà đã khiến hẳn hoàn toàn sợ hãi, thật là không thể nào tưởng tượng nổi.

"Tam. . . Tam tiểu thư. Vừa rồi nô tài tưởng là người không nghe thấy nên mới nói to tiếng như vậy. Xin Tam tiểu thư đừng tức giận." Hẳn không tự chủ mà cảm thấy vô cùng lo lắng, hay là cứ nói xin lỗi trước đã. Nếu là Tam tiểu thư lúc trước thì hẳn không thèm làm như vậy. Nhưng tình huống hôm nay lại khác. Bây giờ, Tam tiểu thư trước mặt hẳn lại có ánh mắt lạnh lẽo không có một chút nhiệt độ nào, khiến cho người ta có cảm giác như rơi vào hầm băng, đồng thời cũng làm cho hẳn cảm thấy rợn cả tóc gáy.

"Nói lại cho phụ thân biết, lát nữa ta sẽ đến." Chỉ là một người làm mà thôi, nàng cũng không cần phải làm khó hẳn. Chỉ là những người kia thì cứ để cho bọn họ chờ thêm một chút đi, ai bảo bọn họ đến quấy rối nàng làm gì?

"Dạ, dạ." Haizz, ở lại đây thêm khắc nào là thêm khổ sở khắc ấy, rốt cuộc cũng có thể rời đi, bàn chân hẳn như được bôi dầu, lập tức biến đi không chút do dự, loại chuyện tồi tệ thế này, lần sau đừng tìm tới hẳn nữa thì tốt, toàn chuyện quý giá gì đâu!

Sau khi người đã đi khỏi, nàng lại tiếp tục nằm xuống xích đu, tiếp tục lười biếng đọc quyển sách đang cầm trên tay, hoàn toàn không để ý đến sự quấy rầy của thế giới bên ngoài, một mình bước vào cảnh giới vong ngã. (*Vong ngã: nôm na là quên đi bản thân, quên đi cái tôi. Bước vào cảnh giới vong ngã có thể hiểu là quên đi bản thân bước vào một thế giới khác, hoặc khung cảnh khác, như ở đây là nữ chính chìm đắm vào thế giới trong sách.*)

Lúc này, trong đại sảnh phủ tướng quân ngồi đầy người, trừ người trong phủ còn có một vị khách ngoài ý muốn, đó chính là người nổi nghiệp Thượng Quan gia, Thượng Quan Cận Nam.

“Người đâu?” Nhìn người làm trở lại một mình, người hấn muốn gọi tới lại không có đi theo, lúc này trằm mặt mắt húng hời.

“Lão gia, Tam tiểu thư nói một lát nữa sẽ tới.” Aizz, ở chỗ Tam tiểu thư thì bị nghẹn mà tới nơi này, vì làm việc thất bại mà bị trách cứ, thật là làm khó hấn à.

“Hừ, không ngờ nó lại tự cao tự đại như vậy. Ngươi lại tới đó gọi nó lần nữa, nhất định phải dẫn nó tới đây.” Nha đầu này cũng thật là, càng ngày càng không đem ông để ở trong mắt, ông phải giáo huấn lại nó một chút mới phải. Để xem sau này nó còn dám không phân trên dưới nữa hay không. Ông đường đường là một Hộ quốc tướng quân, trên triều là một đại thần đắc lực, mà chỉ một nữ nhi cũng dạy không được, thì chẳng phải thành chuyện cười cho người ta sao?

“Lão gia, ngài có thể để người khác gọi Tam tiểu thư không? Nô, nô...” Nói xong liền cúi đầu xuống, hấn cảm thấy rất xấu hổ, nghĩ tới hấn đường đường là một đẳng mây râu, thế nhưng lại sợ một cô gái, còn là một cô gái nổi danh là kẻ ngu, điều này khiến hấn cảm thấy làm sao mà mình có thể gặp người khác bây giờ?

“Ngươi có ý gì? Chẳng lẽ nó còn có thể ăn thịt được ngươi sao? Ngươi ít nói nhảm đi, mau cúi xuống cho ta, nếu mời không được thì ngươi chờ chịu phạt đi!” Vốn là bởi vì chuyện Ôn Mạt mà không vui vẻ, không ngờ tên nô tài đáng chết này lại dám không nghe mệnh lệnh của ông, còn bảo ông kêu người khác. Mà hôm nay còn có Thượng Quan Cận Nam ở đây, cái mặt mo này của ông đều bị mất hết rồi, không tìm hấn trút giận thì tìm ai?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: HÌNH NHƯ NÀNG KHÔNG GIỐNG TRƯỚC ĐÂY

Editor : pemichio.

Beta : Song Ngư nhĩ.

"Dạ, dạ, nô tài đi ngay. . ." Hấn không ngừng. Về mặt sợ hãi của tên nô tài kia bị Thượng Quan Cận Nam thu vào trong mắt khiến hấn không khỏi nhúm mày. Chẳng lẽ kẻ ngốc kia đã làm điều gì nên mới khiến cho tên nô tài này sợ hãi như vậy sao? Nhưng hấn cũng không thể nào ngờ rằng, Huyết Đại không hề làm gì cả, mà chỉ với một ánh mắt đã dọa sợ người ta đến mức không dám quay trở lại tìm nàng.

"Đợi chút." Đúng lúc tên nô tài đang muốn rời đi thì nghe thấy có người lên tiếng ngăn cản.

"Thượng Quan hiền chất, ngài còn có điều cần dặn gì sao?" Người vừa lên tiếng ngăn tên nô tài đi chính là Thượng Quan Cận Nam, mà vì một tiếng ngăn cản này của hấn khiến mọi người bên trong nhà nhìn hấn với ánh mắt kinh ngạc, trong đó cũng bao gồm đại tiểu thư, Ôn Uyển Nhi.

"Không cần để hấn đi, hãy để ta đi xem một chút, thuận tiện tự mình mời nàng tới đây." Hấn có chút tò mò, rốt cuộc nàng đã làm cái gì mới có thể khiến một đẳng mây râu sợ đến như vậy. Dường như, từ lúc xảy ra chuyện ngọc bội lần trước, thì nàng đã có chỗ nào đó không giống trước, nhưng rốt cuộc là không giống trước ở chỗ nào thì hấn lại không nói ra được. Nói chung là so với Ôn Mạt trước đây, cứ như là hai người khác nhau. Đúng rồi, hai tính tình hoàn toàn khác nhau! Chẳng lẽ vì lần đó không khiến nàng chết đuối, ngược lại khiến nàng trở nên thông minh hơn? Liệu có khả năng này không? Nhưng tại sao tính cách của nàng khác lúc trước, thì nên giải thích sao đây?

Trong một cái sân đơn giản mà sạch sẽ, một cô gái toàn thân áo trắng đang lười biếng nằm trên một chiếc xích đu để đọc sách. Thỉnh thoảng còn có mấy chú bướm bay qua trước mắt nàng. Thậm chí còn có một chú nghich ngợm đậu vào quần áo màu trắng của nàng. Nhưng người đang xem sách kia dường như không để ý tới điều đó chút nào, một mình đắm chìm trong một thế giới của riêng mình, đã đến cảnh giới vong ngã* rồi. Còn hấn thì cứ đứng ở đó nhìn nàng, sau một hồi lâu mới có thể phục hồi lại tinh thần.

* “Vong ngã” : nô na là quên đi bản thân, quên đi cái tôi. Bước vào cảnh giới vong ngã có thể hiểu là quên đi bản thân bước vào một thế giới khác, hoặc khung cảnh khác, như ở đây là nữ chính chìm đắm vào thế giới trong sách.

Mặc dù tiếng bước chân của người tới rất nhỏ, nhưng Huyết Đại đã sớm phát hiện ra. Nàng không chỉ biết có người đến, mà qua việc nghe tiếng bước chân của người tới, nàng còn có thể biết được người tới có công lực không thấp. Mặc dù là vậy đi nữa, nàng cũng lười quay đầu lại liếc hấn một cái. Nàng biết nếu đối phương đã tới đây, thì nhất định là tới tìm nàng.

"Tất cả mọi người đang chờ ngươi đây, vì sao ngươi vẫn còn ở đây chứ?" Vốn là hấn đang có một bụng khó chịu nhưng khi nhìn thấy nàng thì lại giảm đi rất nhiều. Hấn không hề còn sự chán ghét nàng lúc trước nữa. Đến chính hấn cũng không biết tại sao lại có cảm giác này.

"Bọn họ chờ là chuyện của bọn họ, ta cứ làm việc của ta, ngươi có ý kiến gì sao?" Đến ánh mắt cũng lười dành cho hấn một cái, chỉ khẽ kéo khóe miệng một cách giễu cợt, đứng kiểu việc đây liên quan gì tới ta.

"Người làm vậy mà được sao. Chẳng lẽ người không cảm thấy làm như vậy là rất bất lịch sự à?" Nữ nhân này lại dám không thèm nhìn hấn lấy một cái, chỉ vừa mới qua mấy ngày thôi, mà mình đã không còn chút sức quyến rũ với nàng sao? Nhìn nét mặt kia của nàng rõ ràng là khinh thường hấn, làm gì còn có nửa phần mê luyến lúc trước? Sau khi nghĩ ra điều này, trong lòng hấn liền cảm thấy không thoải mái. Hình như nó giống với việc nếu một người vẫn luôn quần lấy người thì người sẽ cảm thấy phiền chết đi được, nhưng đến một ngày nào đó người đó lại không còn để ý tới người nữa, thì người lại cảm giác như bị mất đi thứ gì đó, có chút khó có thể tiếp nhận. Chẳng lẽ cảm giác lúc này của hấn là như vậy sao? Vậy thì chờ thêm một khoảng thời gian nữa, sau khi quen với nó rồi, thì sẽ không sao thôi.

"Chẳng lẽ giống như Thượng Quan công tử xông vào nơi ở của người khác, thậm chí còn vênh mặt hát hăm, sai khiến chủ nhân nơi đó, mới là người lịch sự sao?" Lần này thì rốt cuộc nàng cũng đã để quyền sách trên tay xuống, khinh thường nhìn hấn một cái, nhíu nháu cặp lông mày thanh tú, cất giọng nói thần nhiên.

"Thật đúng là mới không gặp người mấy ngày thôi, chắc là ta phải lau mắt mà nhìn rõ người rồi. Nhưng ta không phải tới để khua môi múa mép với người, mà là tới để mời người đến tiền đình, có chuyện muốn nói với người." Thật không ngờ, nàng có thể bình tĩnh phản bác lời nói của hấn như vậy. Vốn hấn còn cho rằng, coi như nàng đã không còn sự ngu dại lúc trước nữa, nhưng dựa vào tác phong nhanh nhẹn và phong thái bất phàm của hấn, thì cũng sẽ không bị nàng khinh thường như vậy chứ? Nhưng ngoài tưởng tượng của hấn, nàng đã làm như vậy, khiến cho hấn có cảm giác thất bại. Gửi thanks

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: AI NÀNG CŨNG KHÔNG NỂ MẶT

Editor : pemichio.

Beta : Song Ngư nhi.

"Hiện giờ ta không rảnh, đợi khi nào ta rảnh thì sẽ tới đó." Bọn họ mà tìm nàng thì làm sao có thể là chuyện tốt đẹp gì chứ? Chắc chắn không có ngoài việc bọn họ không muốn đại tiểu thư của mình phải gả cho một kẻ tàn phế, nên bắt nàng gả thay. Trừ cái chuyện này ra, nàng thật không nghĩ được lý do nào khác để bọn họ lại tìm nàng.

". . ." Nữ nhân này là không phải đã quá cuồng vọng sao? Không nể mặt hấn thì thôi, ngay cả mặt mũi của chủ nhân trong phủ này, chính là phụ thân của nàng, nàng đều không bỏ vào trong mắt. Đôi mắt nhìn lợ đờ khắp kinh đô này, làm gì còn có người to gan hơn nàng chứ? Hấn nghĩ, nhất định là không có, chắc chắn là không có khả năng sẽ có một người như nàng.

"Người bảo như vậy mà là không rảnh sao? Vậy khi nào thì người mới rảnh?" Nữ nhân này thật đúng là làm cho hấn không còn lời gì để nói. Miệng nàng nói mình không rảnh, nhưng rồi lại lười biếng nằm lại trên xích đu, cầm sách lên tiếp tục đọc. Còn hấn, hình như cũng bị nàng lợ đờ xem như không khí rồi, giống lợ đờ như không được người khác coi trọng.

"Đợi đến khi nào ta rảnh thì tự nhiên ta sẽ rảnh." Vốn dĩ hấn đã rất im lặng không nói lời nào nữa, nhưng giờ phút này, khoe miệng cũng không nhin co giắt, cái gì mà là đợi đến khi nào ta rảnh thì tự nhiên ta sẽ rảnh? Còn có lời từ chối như vậy sao, cũng mệt cho nàng khi nói còn còn có thể nói với cái giọng nghiêm túc như vậy!

"Rõ ràng là người đang muốn từ chối không muốn gặp mặt chúng ta mà! Chẳng lẽ người đã biết mục đích hôm nay chúng ta tới tìm người sao? Hay là, người vẫn còn thích ta, nên mới sợ đối mặt với mọi người?" Nhìn bộ dáng bình tĩnh không coi ai ra gì của nàng khiến trong lòng hấn đột nhiên nổi lên một ngọn lửa vô danh.

Đã vậy thì hấn sẽ dùng chiêu khích tướng với nàng, để xem nàng còn có thể bình tĩnh đến khi nào?

"Tự luyến không phải là sai, nên người cứ tiếp tục, nhưng thứ cho ta không theo người được." Ý định của hấn nàng cũng đoán được mấy phần, nàng không tức giận giống như hấn muốn, mà vẫn bình tĩnh giống như trước. Sau khi ném lại mấy câu này liền quay lưng bỏ đi, để lại một mình Thượng Quan Cẩm Nam ngây ngốc đứng ở nơi đó. Hồi lâu sau hấn cũng đành phải bắt đắc dĩ xoay người rời đi.

"Cái gì? Nghịch nữ kia dám không nể mặt hiền chất sao? Ai cho nó cái gan đó vậy, trong mắt nó còn có trường bối ta đây không hả?" Ôn Hải Thiên thấy Thượng Quan Cẩm Nam phí công trở về, không lợ đờ hỏi thăm một chút tình huống, sau khi nghe Thượng Quan Cẩm Nam giải thích xong thì lập tức đập bàn tức giận.

"Theo văn bối thấy, việc này tạm thời bỏ qua đi, đợi sau này rồi bàn bạc lại." Hôm nay gặp lại, hấn phát hiện mình cũng không quá ghét nàng như trong tưởng tượng, ngược lại còn có một loại cảm giác rất khó nói, vậy nên, đối với chuyện hôm nay hấn cũng không còn nóng lòng nữa.

"Như vậy sao được chứ Thượng Quan công tử? Chuyện hôm nay đã sắp xếp xong cả rồi, ta thấy căn bản là Tam muội đang cố ý, chúng ta không thể để nàng ta quen thói kiêu căng như thế được? Cứ nghe theo lời nàng ta thì phủ Hộ Quốc Tướng Quân chúng ta không phải sẽ loạn lên sao?" Không đợi đến Ôn Hải Thiên lên tiếng, Ôn Uyên Nhi đã vội vàng đứng dậy, dùng lời lẽ chuẩn lợ đờ xác chỉ trích sự sai trái của Ôn Mạt, cho rằng là nàng cố tình không chịu buông tay nên mới làm thế.

"Thật ra Tam tiểu thư cũng không muốn làm chuyện đại nghịch bất đạo gì cả. Lời nói vừa rồi của Đại tiểu thư có chút không đúng rồi, dù sao cũng là tỷ muội với nhau, cần gì phải lúc nào cũng nói xấu nàng ấy?" Hân vốn nên vô cùng chán ghét Huyết Đại, nhưng không hiểu sao lúc này lại đi nói đỡ cho nàng ấy. Điều này làm cho những người trên đại sảnh đều bất ngờ. Chẳng phải Thượng Quan công tử rất ghét nhất cái người ngu ngốc đó sao? Tại sao bây giờ lại đi nói giúp nàng?

"Thượng Quan công tử, chỉ là Uyển Nhi. . ." Nàng uất ức nhìn lên nam nhân trước mắt, người sắp trở thành phu quân của nàng, hy vọng hân sẽ mở miệng nói giúp nàng mấy câu. Chỉ tiếc rằng lời nàng còn chưa nói xong, thì đã bị người khác cắt đứt, không thể làm gì khác hơn là tức giận nhìn chằm chằm bóng dáng màu trắng đang chậm rãi tiến tới.

Hết chương 51.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt, Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: NGƯỜI THẬT KHÔNG MUỐN LẤY TA SAO?

Editor: Penichio

"Người rót cuộc cũng chịu tới rồi sao? Ta còn tưởng rằng người muốn ta tự mình qua mời mới chịu tới đây." Hai chữ "tự mình" được nhấn cực kỳ mạnh, Ôn Hải Thiên lập tức vội vàng quát, ông chưa từng tức giận như ngày hôm nay, lá gan của nha đầu này thật đúng là không nhỏ, lại dám không đem người phụ thân như ông để ở trong mắt, ông nhất định phải tìm cơ hội dạy dỗ lại nó thật tốt mới được.

"Không dám làm phiền Ôn tướng quân." Không chút nào quan tâm đến những ánh mắt bên trong phòng khách, thần thái nàng vẫn tự nhiên tìm một vị trí ngồi xuống, không chút gọn sóng nói, nàng, Huyết Đại chính là một người có thể ngồi tuyệt không đứng, có thể nằm tuyệt không ngồi như một mỹ nhân lười biếng, nhưng cái phong thái lười biếng của nàng không phải ai cũng có thể học được... Lười, nàng có thể lười một cách thông dong ưu nhã, lười đến mức yêu mị thoát tục, chỉ một phong thái lười biếng cũng khiến người ta không thể nào dời mắt được, cho dù là chia vào ai gặp cũng ghét vai mặt hoa, cũng sẽ làm cho người ta cảm thấy nàng chính là trời sinh công chúa quý tộc, khí chất là xuất trần thoát tục như thế.

"Cái người nghịch nữ này! Đây là thái độ nên có với cha sao? Ta là phụ thân của người, người hôm nay là có thái độ gì đây?" Mặt của ông cũng biến thành nhợt nhạt, nói lời này thì đôi môi cũng khẽ run, rõ ràng là tức giận không nhẹ, mà Huyết Đại vẫn bình chân như vại ngồi ở chỗ đó, đối với sắc mặt khó coi của ông ta làm như không thấy.

"Lão gia, ngài đừng tức giận ! Làm chính sự quan trọng hơn, sau đó lại đi trừng trị nàng cũng không muộn." Tần Văn Nhi ngồi ở bên cạnh hướng ông nháy mắt, ý bảo ông chờ có nhất thời kích động mà quên chánh sự.

"Hừ!" Trải qua một phen nhắc nhở của phu nhân, lúc này ông mới nén tức giận lại, chỉ có thể như vậy trước thôi, muốn dạy dỗ nàng, ngày sau còn nhiều thời gian, ông cố ý ho khan hai tiếng hắng giọng một cái, sau tiếp liền hướng về phía người đang nhận nhả ngồi ở đó Huyết Đại nói: "Hôm nay Thượng Quan công tử tới đây là vì giải trừ các hôn ước của các người, người cũng nên chuẩn bị tâm lý đi." Nói xong cũng ý bảo Tần Văn Nhi nói tiếp, lời kẻ tiếp ông với tư cách làm cha nên không tiện mở miệng. (Pe: thăng cha này cũng bik mình làm cha người ta nha 0.0 *ném đá**ném đá*)

"Tam nha đầu, người cũng biết, Thượng Quan công tử căn bản là muốn, Ặc, không phải rất ưa thích người... người cần gì phải khổ sở vương vãi với hân đây? Hơn nữa, hân với đại tỷ của người là tình đầu ý hợp, nếu đại tỷ của người có thể gả sang Thượng Quan gia thì đối với trong phủ của chúng ta cũng có nhiều chỗ tốt, người sao lại không giúp người hoàn thành ước vọng đây?" Bà đã cố tình nói đúng tình đúng lý, nếu nàng ta còn cứng đầu thì cũng đừng trách bà không nể mặt nàng ta, đến lúc đó người ko l chịu cũng cho mình nàng ta thôi.

"Thật sao? Ta ngược lại cũng rất nguyện ý tác thành cho bọn họ, chỉ là, Thượng Quan công tử thật không muốn lấy ta sao?" Nhất thời vui mừng nên nàng nổi hứng muốn trêu cợt người ta, dù sao rảnh rồi không có việc làm, những lời này của nàng hỏi cũng rất nhẹ nhàng nhưng người bị hỏi thể nhưng lại không thể nào nhẹ nhàng được, chỉ thấy hân cau mày suy nghĩ sâu xa, giống như rất nghiêm túc suy nghĩ lời nàng nói

Suy tính một hồi, hân liền ngẩng đầu nhìn gương mặt lười biếng của cô gái nào đó, có chút buồn bực nàng tại sao lại hỏi hân như thế, mà hân vì sao lại không biết hân cảm thấy rất rối rắm với vấn đề này đây?

"Ha ha, ta nói Tam muội a, người cũng quá tự đề cao mình rồi, đừng nói người không hề có tướng mạo dù Thượng Quan công tử không ngại dung mạo của người nhưng người có thể mang đến chỗ tốt gì cho Thượng Quan gia gì đây?" À nhìn thấy Thượng Quan Cẩm Nam đang do dự nên rất lo lắng hân sẽ chịu ảnh hưởng, làm ra hành động gì ngoài dự đoán của mọi người, vốn là họ cũng đã thương lượng xong, nếu hân hiện tại đối ý như vậy thì rất bất lợi với ả.

Vốn là Thượng Quan Cẩm Nam còn đang do dự nhưng khi nghe được lời nói của Ôn Uyển Nhi mới quyết định, không sai, việc đã đến nước này, không cho phép hân được đối ý rồi, vì gia tộc hân phải cưới Ôn Uyển Nhi dù cho hân không chút nào thích nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt, Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 53: THƯỜNG NGÀY LÀ ĐÍCH HÔM NAY LÀ THỨ

EDITOR:pemichio

"Ý của Thượng Quan công tử là sao?" Đối với lời nói của Ôn Uyển Nhi nàng không rảnh để ý, nhũ mày hỏi nam nhân đã ra được quyết định kia.

"Xin lỗi, ta không có duyên phận kết làm vợ chồng với Tam Tiểu Thư" Như là đã quyết định liền tuyệt đối không thể dao động, trời mới biết, hẳn vì câu nói không có duyên vợ chồng ngày hôm nay mà về sau hối hận không kịp, lúc ấy khi nhớ lại giờ phút này, hẳn sẽ không nhận được nghĩ, nếu khi nàng hỏi câu này hẳn lại không chút do dự chọn nàng như vậy có phải là nam nhân đang ở bên cạnh nàng là hẳn đúng không?

"Nếu đã như vậy ta cũng không tiện cưỡng cầu tất cả theo người là được." Đối với ánh mắt khiêu khích của Ôn Uyển Nhi nàng làm như không thấy, vẫn giữ bộ dáng lạnh nhạt như cũ, bình tĩnh vô ba nói, làm cho người ta không nhìn ra rốt cuộc là nàng vui mừng hay bị thương.

"Đợi chút, chuyện vẫn chưa xong đâu, người cứ đi như thế?" Huyết Đại đã đứng dậy đi ra ngoài lại nghe được một giọng nói truyền đến từ sau lưng, không khỏi dừng lại bước chân đang đi về phía trước, xoay người lại nhìn nàng ta, không tiếng động hỏi thăm.

"Hôn sự giữa Thượng Quan công tử và người đã giải trừ, nhưng người vẫn phải gả cho Lục vương gia tàn phế kia, đừng tưởng rằng người đã giải trừ hôn ước thì sẽ không còn chuyện của người." Mục đích của ả cũng nhanh đạt tới, ả như nguyện làm đương gia chủ mẫu tương lai của Thượng Quan gia, nhưng ả vẫn không quên chinh con nhà đầu thối không để đích tỷ như nàng ở trong mắt này, xem nàng ta sau này còn biết trời cao đất rộng hay không?

"Nói cho rõ ràng." Thật sự của nàng ta có nghĩ qua chuyện này rất đơn giản hay không, dù sao nàng là không sao cả, nàng ngược lại muốn nhìn một chút những người này rốt cuộc muốn chơi trò xiếc gì.

"Năm đó, Thượng Quan gia tới phủ chúng ta cầu hôn là chỉ đích danh muốn cùng nữ nhi con vợ cả của Ôn phủ đính hôn, hôm nay, ta là đại tiểu thư con vợ cả, mà người nhà, nhiều lắm là cũng coi là do một thị thiếp sinh ra, cho nên người đã mất đi tư cách làm vị hôn thê của Thượng Quan gia rồi." Hà hê nhìn nàng, hi vọng từ trên mặt nàng nhìn ra chút vẻ mặt bị thương, đáng tiếc khiến ả thất vọng rồi.

"Nói điểm chính." Chuyện năm đó trong trí nhớ Ôn Mạt cũng có, khi đó nàng là chính nữ của phủ tướng quân, từ sau khi mẹ của Ôn Mạt qua đời, nàng cũng bị người hãm hại thành một kẻ ngu, từ nay về sau liền bị bọn họ ném tới hậu viện, chẳng quan tâm mặc dù nàng là đích nữ nhưng năm đó lúc bọn họ tới cầu hôn căn bản là không có nói nhất định phải cùng con vợ cả đính hôn, nhưng hôm nay. . .

"Trọng điểm đúng là đại tiểu thư con vợ cả như ta đây sẽ cùng Thượng Quan công tử thành thân, mà người sẽ phụng chỉ gả cho Lục vương gia, như thế nào, thật đáng phải vui vẻ nha, chờ người gả cho Lục vương gia, cũng chính là Lục vương phi rồi, đến lúc đó cũng đừng quên Ôn phủ của chúng ta a, ha ha." Rất rõ ràng là muốn châm chọc Huyết Đại, ám chỉ nàng khi gả đi sẽ không có kết quả tốt, chẳng qua là một vương phi hữu danh vô thực mà thôi. (Pe: ghét con ả này quá! Mong edit nhanh đến chỗ kết quả của nó cho đỡ tức -.- *ném đá đọt hai*)

Huyết Đại nghe lời này cũng không có cảm thấy cái gì nhưng ngược lại Thượng Quan Cẩm Nam lại không vui nhũ nhũ mày, không biết là vì Ôn Uyển Nhi có ý giễu cợt mà cau mày hay là bởi vì nói nàng ấy sẽ phải muốn phụng chỉ gả cho vị vương gia tàn phế kia mà cau mày hay hoặc giả là cả hai điều đó.

"Muốn cho ta phụng chỉ lập gia đình cũng không phải là không thể, nhưng ta chỉ cần các người đáp ứng ta một việc là được." Đối với nàng mà nói, ở đâu cũng như vậy mà thôi, cho nên nàng muốn làm một quyết định lớn, đối với cái gia đình luôn mang sắc mặt đối trá này, đoán chừng cái người Lục vương gia kia có kém đến mức nào cũng không thể giống như bọn tiểu nhân hám lợi này chứ, về phần theo như đồn đãi hẳn bị tàn phế, bán thân bất toại, nàng ngược lại cảm thấy không có gì, dù sao nàng cũng không có ý định thật sự cùng cái tên nam nhân chưa từng gặp mặt kia có cái gì, đồng ý gả cho hẳn, thuận tụy là vì bản thân mà suy tính.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt, Vương Phi Vô Lương* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: LẬP GIA ĐÌNH THÌ CÓ THỂ NHƯNG PHẢI THOÁT KHỎI QUAN HỆ PHỤ TỬ NÀY

"Có lấy chồng hay không không phải do người quyết định, còn ở đó mà đòi điều kiện? Thật là buồn cười, người cho đây là ra chợ mua thức ăn hay sao mà còn đòi trả giá?" Sự việc đã đến mức này rồi mà con nhà đầu thối kia vẫn còn chưa nhận rõ sự thật!

"Hà? Thật sao? Vậy các người liền mời mắt mong chờ đi, cũng đừng trách ta không báo trước với người, nếu đến lúc đó không nộ ra người thì cũng

không liên quan tới ta nha." Nàng không muốn làm chuyện gì thì không ai có thể ép nàng, dù là ông trời tới cũng sẽ không thay đổi bất kỳ kết quả gì.

"Người nói nghe một chút, xem điều kiện của người là gì." Ôn Hải Thiên vẫn luôn im lặng cuối cùng cũng mở miệng, mặc dù ông có thể đem nàng giam lỏng đến khi đám cưới sẽ để nàng ra xuất giá nhưng cũng khó tránh khỏi sẽ có tình huống khác xảy ra, ngộ nhỡ nàng làm ra chuyện gì cực đoan thì ông cũng không thể giao phó với hoàng thượng, mà ông cũng không ngại nghe một chút về điều kiện của nàng, sau đó mới định đoạt tiếp, suy nghĩ xong ông mới mở miệng hỏi thăm

"Ta sẽ theo ý muốn của các người mà gả cho Lục vương gia, nhưng người phải ở trước mặt hoàng thượng giải trừ quan hệ cha con của chúng ta, ta chết hay sống cũng không có chút quan hệ nào với Ôn phủ, đây chính là điều kiện của ta." Nàng vừa nói xong, mọi người bên trong phòng khách đều há to miệng, không thể tưởng tượng nổi nhìn nàng, không ngờ nàng sẽ đưa ra điều kiện khiến người ta ngoài ý muốn như vậy, giải trừ quan hệ phụ tử? Từ đó thoát khỏi Ôn phủ, không còn bất kỳ dính líu nào? Thiên a, cái người Tam Tiểu Thư này hôm nay thật đúng là kỳ quái, dám nói ra lời kinh thế hãi tục này sao, đây chính là Hộ Quốc Tướng Quân phủ a, cũng không phải một tiểu môn tiểu hộ, mà là tướng quân phủ quyền khuynh thiên hạ, người khác năm mộng cũng muốn đi vào nơi đây, mà nàng lại mặc kệ tất cả nghĩ cách thoát khỏi nơi này, thật đúng là làm cho người ta không thể lý giải.

Mà Thượng Quan Cẩm Nam sau khi nghe những lời nàng nói thì cũng cảm thấy rất ngoài ý muốn, nhìn nàng một bộ dáng không thèm để ý chút nào, sâu trong nội tâm của hắn khẽ xúc động một chút, thì ra là nàng thật sự đã thay đổi, đây cũng không phải là ảo giác của hắn.

"Được, ta đồng ý người, lúc người gả cho Lục vương gia cũng chính là lúc ta và người giải trừ quan hệ phụ tử này." Nghe thấy nàng nói như vậy, ông cũng không có cảm thấy vui mừng, lời nói vừa rồi cũng là do trong lòng giận dữ mới nói ra, nghe nàng nói ra muốn cùng mình đoạn tuyệt quan hệ phụ tử, trong lòng ông có chút rung rung một chút, tốt, người nếu đã không hiểu chuyện như vậy, ta liền để cho người đi ra ngoài ăn một chút đau khổ, để người đụng bể đầu chảy máu mới có thể hiểu quyết định hôm nay của người là sai lầm, đến lúc đó tự nhiên sẽ trở lại cầu xin ông.

"Uh, vậy ta hãy đi về trước rồi, hi vọng người có thể tuân thủ lời hứa hôm nay." Như có như không quét mắt nhìn mọi người đang ngồi một cái, liền xoay người rời đi.

Cho đến khi đạo bóng dáng màu trắng kia biến mất ở chỗ hành lang, hắn mới thu hồi ánh mắt, đứng dậy hướng nam từ trung niên đang ngồi ghế chủ tọa khẽ gật đầu một cái coi như là hành lễ, tiếp nói rằng: "Chuyện hôm nay đã dựa theo kế hoạch mà tiến hành, kết cục cũng chính là điều chúng ta hy vọng, như vậy nếu đã không còn việc gì thì vẫn bồi xin đi trước để báo tin vui này cho gia phụ." Nói đến hai chữ "tin vui" thì trong bụng không khỏi một đặng chát một hồi, này, thật sự là tin vui sao? Có lẽ, đối với gia tộc mà nói thì đúng nhưng đối với hắn mà nói thì sao?

Trong nháy mắt, hôn kỳ của nàng cùng Lục vương gia đã đến, hôm nay, chính là ngày nàng mặc giá y gả làm vợ người ta, tối hôm qua bốn người Mân Côi cũng đã đến tìm nàng, khuyên nàng không cần hy sinh chính mình, nàng cũng biết làm như vậy có chút không vô nghĩa nhưng nàng cũng không muốn để ý những thứ như tổn hại danh dự kia, hơn nữa nàng làm việc từ trước đến giờ đều là có chủ ý, việc mà nàng quyết định chắc chắn sẽ không vì người khác khuyên ngăn mà dễ dàng dao động, bốn người Mân Côi cũng biết như thế, nhưng vì suy nghĩ cho hạnh phúc suốt đời của tiểu thư, họ không thể không nhắm mắt đứng ra cho lời khuyên nhưng cuối cùng còn không phải là không công mà lui, mặc kệ họ tận tình khuyên bảo như thế nào, Huyết Đại vẫn khăng khăng giữ lấy ý kiến của mình.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: người ngu ngốc hoa si gả cho người tàn phế đúng là tuyệt phối

Người đến người đi trên đường cái lúc này càng thêm ta tấp nập, tất cả đều hướng về phía kiệu hạ chỉ chỉ chỗ chỗ, âm thanh liên tiếp vang lên bên tai không dứt, tất cả những lời đó không có gì ngoài lời châm chọc, mặc dù như thế nhưng người trong kiệu hoa vẫn không nhúc nhích chút nào, mặt càng không tỏ vẻ gì, ngay cả chân mày đều chưa từng nhíu lấy một cái, từ khi kiệu hoa xuất phủ nàng liền hoàn toàn cùng những người kia đoạn tuyệt tất cả quan hệ, từ nay về sau đều không liên quan tới nhau.

"Này này, chớ đây a, đây nữa ta liền bị xe ngựa đụng phải!" Sóng người chật chội trên đường cái bị chặn lại đến một giọt nước cũng không lọt, kiệu hoa chỉ có thể chậm chạp gian nan đi lại, bởi vì xe ngựa đi chậm, những lời đồn đại trên đường cũng tiến vào trong tai Huyết Đại.

"Mẹ, nói các người chớ đây, hôm nay làm sao lại có nhiều người như vậy a, thường ngày cũng có tiểu thư nhà giàu xuất giá, thế nào không thấy náo nhiệt như thế?" Trong đám người, không biết người nào oán giận nói một câu như vậy, bắt mắt nhìn kiệu hoa một cái, nỗ lực khiến cho thân thể chính mình lui về phía sau một chút, để miễn bị kiệu hoa đụng trúng

"Người không phải là đang nói lời vô ích sao? Cũng không nhìn một chút hôm nay là ngày mấy, đây là hôn lễ ngàn năm một thuở, không đến mở rộng tầm mắt chẳng phải phải hối hận chết sao?" Một người khác liếc ánh nhìn ngu ngốc vào tên kia một cái, lời nói mang theo sự châm chọc.

"Nói không sai, đích xác là hôn lễ ngàn năm khó gặp, ha ha ha. . ." Vừa nói như thế những người còn lại trong đám liền sôi trào lên, các loại nghị luận bên tai không dứt, thật đúng là cực kỳ náo nhiệt.

"Các người nói, Đại tiểu thư này là cam tâm tình nguyện gả cho vị vương gia tàn phế kia sao?"

"Người ngu a, ở đây làm gì còn vị đại tiểu thư kia nữa? Hiện tại người bên trong kiệu hoa là Tam Tiểu Thư không được sủng ái, ta sớm liền đoán được Tướng quân sẽ không đem đại tiểu thư gả cho Lục vương gia bản thân bất toại, hơn nữa còn có dung mạo xấu xí không chịu nổi kia đâu, quả nhiên bị ta đoán trúng?" Khinh thường nhìn người vừa mới nói một cái, vô cùng hả hê khoe khoang mình liệu sự như thần như thế nào.

"Không thể nào, làm sao người biết người bên trong không phải là đại tiểu thư? Ta nghe nói cái người ngu ngốc Tam Tiểu Thư kia vẫn luôn thích Thương Quan công tử đứng đầu trong Tứ Đại Gia Tộc, khổ khổ đuổi theo hắn vài chục năm thì làm sao có thể cam tâm gả cho người khác?" Mọi người đều biết, Tam Tiểu Thư Ôn Mạt không chỉ là câu dâu được định hôn từ nhỏ với Thượng Quan Cẩm Nam, hơn nữa còn ái mộ hắn, đại tiểu thư lại là bị hoàng thượng gả cho Lục vương gia, nhưng hôm nay lại là tình huống gì nha?

"Cụ thể xảy ra chuyện gì ta cũng không biết, ta có anh em là người làm của phủ tướng quân, ta chỉ là nghe hắn nói đại tiểu thư cùng Tam Tiểu Thư thay đổi đối tượng lập gia đình, Tam Tiểu Thư gả cho Lục vương gia, mà đại tiểu thư gả cho Thượng Quan công tử, cũng chính là đương gia chủ mẫu tương lai, hơn nữa với thể lực của phủ tướng quân thì thân phận này thật là không thể khinh thường, chúng ta ngàn vạn lần không thể đắc tội đại tiểu thư a."

Người hướng đoàn người giải thích, nghe hắn giải thích như vậy, mọi người mới chợt hiểu ra thì ra là trong kiệu hoa cũng không phải là đại tiểu thư, mà là người nổi tiếng ngu ngốc kiêu hoa si Tam Tiểu Thư, cứ như vậy, trong đám người càng thêm nhiệt liệt sục sôi lên.

"Đang êm đẹp liền đổi đối tượng, vị Tam Tiểu Thư làm sao sẽ đồng ý? Thượng Quan công tử thật tốt a, người tuấn mỹ lại giàu có thế nào cũng so được với vị vương gia không quyền không thế kia hơn nữa lại còn bị tàn phế kia, Tam Tiểu Thư này nào tàn sao?"

"Người đây còn có điều không biết, có lấy chồng hay không cũng không phải do nàng quyết định, hơn nữa, chỉ với bộ mặt này của nàng lại còn vừa ngu ngốc vừa hoa si, người cho là Thượng Quan công tử sẽ để ý nàng sao? Chỉ sợ còn chưa có vào cửa Thượng Quan gia liền bị người ta ném ra rồi, hiện tại vừa đúng, người ngu ngốc hoa si kiêu không mặt mũi nào Tam Tiểu Thư ại rất xứng với không quyền không thế lại tàn tật Lục vương gia, có thể nói là thiên cổ tuyệt phối đầu, ha ha!" Người khác nói xong cũng phá lên cười ha ha, cũng không quản có thể bị người trong kiệu hoa nghe thấy hay không bởi vì hắn căn bản cũng không quan tâm, coi như bị nghe thấy thì như thế nào? Một người ngu ngốc mà thôi, coi như Lục vương gia tới hắn cũng không sợ, một không quyền không thế mềm yếu như chân tôm(sợ vãi hà~~) mà thôi, có gì phải sợ?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: đám cưới

"Không phải giống như người nói nha? Ta thế nào nghe nói là Tam Tiểu Thư vì muốn thoát khỏi quan hệ với phủ tướng quân mới đồng ý gả cho Lục vương gia hay sao?" Hắn vừa nói như thế, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn hắn, hàng trăm hàng ngàn vệt ánh mắt đều tụ tập đến trên người của hắn, chỉ kém không đục thành một cái động mà thôi.

"Nói giỡn! Người cảm thấy điều này có thể xảy ra sao? Đang êm đẹp, làm Tam Tiểu Thư của phủ tướng quân vì sao lại muốn thoát khỏi quan hệ này? Mặc dù là nàng ta có vài thời điểm ngu ngốc nhưng cũng không đến nỗi ngu xuẩn như vậy chứ? Người không cần ở đây nói ra chuyện cười, căn bản không thể nào có chuyện đó được, mọi người nói đúng hay không?" Trước bị mọi người nghi ngờ phản bác lại, liền đem ánh mắt khinh bỉ nhìn người vừa mới xong, mà mọi người nghe hắn nói như vậy cũng cảm thấy có đạo lý, không hện mà cùng gật đầu một cái coi như là đồng tình.

"Có tin hay không là chuyện của người, ta cũng chỉ là nghe một người bạn của ta nói thôi, mà người bạn kia của ta chính là người hầu trong phủ tướng quân, hơn nữa còn là một trong những thuộc hạ được Tướng quân khá là tin nhiệm, tin tức tự nhiên sẽ là thật." Người nọ khinh thường trả lời, hắn cũng không muốn ở đây sanh sự chỉ là muốn đem sự thật nói ra thôi, có tin hay không là tùy vào bọn họ

Cứ như vậy, bên ngoài vẫn còn tranh luận không ngừng nghỉ nhưng người bên trong kiệu vẫn thùy chung nhắm mắt giả vờ ngủ say, đối với những âm thanh bên ngoài kiệu đều như có tai nhưng điếc, không chút nào đi để ý tới, giống như bị mọi người nghị luận cũng không phải là nàng mà là một người nào khác.

Kiệu hoa chậm rãi xuyên qua đám người, hướng về phía Lục vương phủ, cũng không biết trải qua bao lâu, rốt cuộc nghe được có người đang gọi nàng, lúc này nàng mới mở mắt ra, thuận tay nhặt lên khăn voan đã bị nàng ném sang một bên đội lên đầu, lúc này mới chậm rãi đi xuống kiệu, có hai cô gái ăn mặc kiêu nha hoàn làm bộ muốn tới dìu nàng, lại bị nàng linh xảo tránh được.

"Vương phi, để cho Thu Tâm cùng Băng Nguyệt đỡ ngài đi." Bị nàng cự tuyệt hai nha hoàn sững sốt một chút, ngay sau đó lại khôi phục thái độ bình thường, lúc này mới lễ phép nhắc nhở.

"Không cần, các người trước mặt dẫn đường là được." Lời nói không mang theo chút tình cảm nào vang lên khiến cho hai nha hoàn liếc mắt nhìn nhau một chút, chỉ đành phải bất đắc dĩ gật đầu một cái, đi phía trước dẫn đường, kỳ quái, vương phi của các nàng sao lại không giống như trong lời đồn đây? Là các nàng cảm giác sai sao?

Trên lễ đường, Huyết Đại đi thẳng vào, đôi mắt đẹp lưu chuyển, cách màn sa mỏng màu đỏ nhìn lướt qua mọi người đang ngồi, chỉ thấy một nam nhân trung niên mặc long bào ngồi trên đài cao một cách uy nghiêm, bên cạnh hắn là một phụ nhân quý phái, nhìn qua lại có thêm một nữ phụ mặc cung trang tương đối hòa ái dễ gần, trong trí nhớ của nàng bà là cô cô của Đông Phương Ngưng, Đông Phương Từ Diên, một Nhất Quốc Chi Hậu không được

sủng ái, xưa nay yêu thích tính táo, không tranh không đoạt tính tình nàng cũng kéo gần quan hệ của nàng của nàng và các phi tần khác, nhưng cũng vì vậy mà mất đi thực quyền.

Chỗ ngồi khách quý gồm có người của Tứ Đại Gia Tộc đều tề tụ ở đây, bắt đầu là do Thượng Quan Gia cầm đầu, tiếp theo chính là Đông Phương, Độc Cô, Nam Cung, làm người đứng đầu Tứ Đại Gia Tộc nên Thượng Quan gia dĩ nhiên cũng muốn tham gia, trong đó còn có một người của Lan quốc là Cửu hoàng tử, hần hôm nay vẫn mặc một bộ trường bào màu xanh mà lúc trước bọn họ đã mua, mặc dù bộ trường bào kia rất xứng với hần nên cũng không khiến hần mất mặt nhưng với trường hợp ngày hôm nay thì hình như cũng không quá thích hợp, Mặc Thanh Vân đứng bên cạnh một cô gái, chính là người luôn đi bên cạnh hần một khắc cũng không rời, Đông Phương Ngưng, hôm nay nàng vẫn mặc một thân tùy ý, cô gái như vậy tương đối tùy tính so với người luôn muốn trưng diện mặt ngoài như Thượng Quan Cẩn Du thì tốt hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt, Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: ĐÊM ĐỘNG PHÒNG

Từ khi nàng bước vào cửa vẫn luôn có ba anh mắt bám theo bóng dáng của nàng, trong đó có một đạo là tới từ người luôn ngồi trên xe lăn Lục vương gia, hôm nay là tân lang, mình lần này phải gả cho người mà khi khoác vào một bộ hỷ phục cũng có thể hù dọa một đứa trẻ khóc lớn

Cụ, xem ra có chút sợ, một đạo khác đến từ Thượng Quan Cẩn Nam, nàng cũng không hiểu, hần không phải rất ghét Tam Tiểu Thư Ôn Mạt sao? Hiện giờ lại nhìn chằm chằm nàng là muốn gì đây? Còn có một đạo ánh mắt khác nàng nhất thời không có đoán được, hình như người nọ chỉ là vô tình nhìn nàng nên không khiến một ai phát hiện, đợi đến khi nàng để ý đến cái khác thì ánh mắt kia sẽ ngoài ý muốn xem xét kỹ lưỡng nàng, thích xem xem đi, nàng cũng không có thời gian quan tâm nhiều.

Chưa cho nàng có thời gian tiếp tục quan sát, quan lễ nghi liền hắng giọng kêu giờ lành đến, tân lang tân nương bái thiên địa, Huyết Đại giống như người máy quỳ lạy, động tác cứng ngắt, hiện ra quật cường của nàng, mà đạo ánh mắt thần bí kia lại nhìn nàng một lần nữa, nàng không thèm để ý chút nào mặc hần nhìn đủ, cười nhạo nàng nhiều đi, nàng cũng không quan tâm nhiều đến hần.

"Kết thúc buổi lễ, tân lang đưa tân nương vào động phòng!" Theo lời nói của quan lễ nghi, trên lễ đường nhất thời náo nhiệt, vây quanh hai người tiến vào tân phòng đã bố trí hoàn toàn, tiếp theo liền chuẩn bị náo động phòng rồi.

"Thanh Vân, Thanh Vân! . . ." Gọi mấy tiếng không có phản ứng, nàng không khỏi gia tăng âm lượng, gọi nam nhân đang thất thần nhìn chằm chằm về phía tân phòng.

"Chuyện gì?" Nam tử rút cuộc phục hồi lại tinh thần, chậm rãi buông lỏng bàn tay không biết lúc nào đã nắm chặt thành quyền, lạnh nhạt lên tiếng hỏi Đông Phương Ngưng bên cạnh.

"Không có, không có việc gì, nhưng về mặt người lúc này rất dọa người nha, ta chỉ là lên tiếng nhắc nhở người thôi." Mồ hôi, nàng chỉ là có lòng tốt nhắc nhở hần một cái mà thôi, vì sao có thể khản trương như vậy? Ô ô, nàng thật đúng là mệnh khổ!

Nếu không còn chuyện gì, hần cũng sẽ không để ý tới cô gái bên cạnh, hít sâu một hơi, đổi lại một vẻ mặt nhẹ nhõm, liền một mình bước ra cửa chính, nhìn hần đi, Đông Phương Ngưng ở sau lưng cũng bước nhanh theo, trong bụng lại một hồi kỳ quái, hôm nay hần sao thế nhỉ? Thế nào lại có cảm giác là lạ, từ lúc cô gái mặc bộ giá y bước vào cửa về mặt hần liền không đúng, chẳng lẽ có chuyện gì mà nàng không biết sao? Thấy vết xe đổ lúc này, nàng cũng không có cái gan hỏi lại nữa, nàng cẩn thận hành động vì nàng không chịu nổi lửa giận của hần a.

Trong tân phòng, vẫn giống nhau là một bộ hỷ phục

Thân bằng hảo hữu mang tiếng đến náo động phòng, thực chất là muốn tới chế giễu, chỉ là mọi người ngầm hiểu lẫn nhau mà không nói ra thôi.

"Vô Tình, người cũng lui ra đi." Nam tử nhìn thuộc hạ bên cạnh, phát phát tay, ý bảo hần đi xuống trước.

"Dạ, thuộc hạ trước lui xuống, Vương Gia nếu là có gì dặn dò thì trực tiếp gọi Vô Tình là được." Nói xong cũng một mực cung kính thi lễ một cái, sau đó liền không tiếng động lui ra ngoài, thuận tiện đem cửa phòng đóng lại.

Nam tử thấy cửa đã đóng, lúc này mới đẩy xe lăn hướng về phía bên giường, bình tĩnh nhìn Huyết Đại đang che khăn voan một cái, lúc này mới cầm lên cân đòn trên bàn, nhẹ nhàng khơi lên khăn voan trên đầu nàng, mà vốn là khăn đỏ đang che kín dung nhan của Huyết Đại cũng chỉ có thể theo cân đòn mà bị nhắc lên, cuối cùng rơi vào trên giường, gương mặt của Tam Tiểu Thư phù tướng quân xuất hiện ở trong tầm mắt của nam tử

"Nương tử, nên uống rượu hợp cần rồi." Nam tử dùng âm thanh dịu dàng nói, trong mắt của hần, không thấy được một tia ghét bỏ ngược lại là một mảnh nhu tình, đây cũng là điều khiến Huyết Đại ngoài ý muốn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt, Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Đêm đám cưới một phong hưu thư 1

Editor: Pemichio

"Vương Gia, Ôn Mạt tự biết không xứng với ngài, hơn nữa cũng giữ không được trách nhiệm của một vương phi, xin hãy tha lỗi!" Nói xong từ trên tháp đứng dậy, từ trong tay áo móc ra một lá thư, phía trên viết hai chữ hưu thư, chữ viết xinh đẹp, vừa nhìn chính là biết được viết ra từ trong tay của một cô gái.

Nam tử sững sờ ngồi trên xe lăn, không thể tin được nhìn nàng, trong mắt lóe lên một chút bi thương, ngàn tính vạn tính cũng không tính đến sẽ có tình cảnh như vậy, cái này thật đúng là làm cho hắn khó có thể tiếp nhận.

"Người cũng giống họ ghét bỏ ta là người tàn phế sao? Ha ha, quả nhiên người tàn phế như ta làm cái gì cũng sai không nên sống trên đời này, đáng ra phải làm một người cô đơn tới già." Nam tử cười khổ một cái, hết sức đưa đám nói.

"Ôn Mạt cũng không phải là là xem thường vương gia như ngài nghĩ, chỉ là ai có chí nấy, mà chí của Ôn Mạt lại không ở chỗ này, Vương Gia cũng không phải là cái gì cũng sai, chỉ cần ngài chịu cố gắng đứng lên, hảo hảo sống tốt, nhất định sẽ không kém hơn bất kỳ người nào, người khác xem thường ngài không có gì, quan trọng nhất vẫn là do bản thân ngài bất lực tự xem thường mình." Nàng cũng không biết mình vì sao phải cùng một người xa lạ nói nhiều đến vậy, còn có thái độ khác thường khuyên bảo người khác, này thật không giống hành vi thường ngày của nàng, nhưng nàng nhưng vẫn làm như vậy, không thể nói tại sao.

"Đúng, đúng sao? Bản thân bất lực lại tự xem thường mình, ta cũng nghĩ có thể đứng lên hảo hảo sống qua, nhưng mà thân thể hôm nay của ta không có tiền đồ, khiến Tam Tiểu Thư chê cười." Hắn khổ sở lắc đầu một cái, một bộ hắn cũng muốn, nhưng lại vẫn không thể thay đổi hiện thực này.

"Chỉ cần ngài kí tên ở đây lá hưu thư này, ta có thể để cho bằng hữu của ta giúp ngài chữa trị, mặc dù không thể bảo đảm nhất định sẽ chữa khỏi, nhưng thử một chút mới có hi vọng không phải sao?" Tiên Lễ Hậu Binh, nếu hắn thức thời một chút ký tên như nàng muốn, nàng không chỉ có thể khiến Mộ Bạch giúp hắn chữa trị, còn có thể xem thái độ hợp tác của hắn mà giúp hắn một chút, trợ giúp hắn đi lên ngôi vị hoàng đế, ngược lại, thì không thể trách nàng không khách khí, tờ hưu thư này mặc kệ hắn có ký hay không kí, nàng đều có biện pháp khiến nó có hiệu lực, bây giờ nàng cũng chỉ là người đi ngang qua sân khấu thôi, không cho phép hắn không đồng ý.

Nghe nàng nói đến hai chữ bằng hữu thì trong mắt hắn thoáng qua một tia kinh dị, nhưng cũng chỉ thoáng qua một cái rồi biến mất, ngay cả Huyết Đại cũng không phát hiện ra bất kỳ khác thường gì.

"Xem ra, Tam Tiểu Thư là quyết chủ ý muốn rời đi, ngay cả đường lui cũng đã nghĩ xong, chỉ sợ ta không đồng ý thì không được rồi." Bất đắc dĩ nhận lấy hưu thư trong tay Huyết Đại, xem qua một chút liền kí tên mình lên.

Huyết Đại hài lòng nhìn một màn này, nam nhân này quả nhiên vẫn đủ thức thời, nàng một lòng chỉ nghĩ tới để cho hắn ký tên nhưng căn bản lại không chú ý cái tên mà nam nhân kia kí lên, theo ý nàng, chỉ cần hắn chịu ký tên là được, căn bản là không cần thiết đi trông nom xem đôi phương tên gọi là gì.

Ký xong, đem phong thư giao trả cho Huyết Đại, lúc này mới mở miệng nói: "Tam Tiểu Thư ta đã đồng ý nhưng ta có một chuyện muốn nhờ, hi vọng Tam Tiểu Thư có thể đồng ý." Hắn hết sức thành khẩn nói, Huyết Đại thấy thái độ của hắn tốt, liền quyết định tạm thời nghe một chút xem hắn có yêu cầu gì trước.

"Ngài nói trước một chút xem nếu ta có thể làm được thì sẽ cố hết sức giúp ngài." Trong trận hôn nhân này, hình như là điên đảo lẽ thường, bình thường tình huống như thế không phải là nam hỏi nữ sao, đến Huyết Đại lại thay đổi thành dạng này, nàng thật đúng là ví dụ bên ngoài.

"Chuyện hưu thư có thể không công khai ra bên ngoài được không? Người đừng hiểu lầm, ta chỉ sợ phụ hoàng lo lắng, cũng không phải là có lòng làm khó dễ người, nếu làm người khó xử, vậy thì..." Hắn không xác định nhìn nàng, sợ làm khó nàng, có chút do dự nói.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt, Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: đêm đám cưới một phong hưu thư 2

"Chuyện này ta có thể đồng ý với ngài." Chuyện này đối với cô gái khác từ mà nói có lẽ rất không có khả năng đồng ý, dù sao một ngày không công khai, đã nói lên nàng vẫn còn là người của vương phủ, không thể tiếp tục tìm đối tượng khác nếu không sẽ bị người ta gọi là làm cầu thả

Có đúng lễ giáo hay không đối với nàng mà nói cũng có ý nghĩa không lớn, nàng căn bản không có đem chút chuyện thế tục để ở trong mắt.

"Có thật không? Vậy thì đa tạ." Nàng sẽ đáp ứng, đó cũng ở trong dự liệu của hắn, thật không nghĩ đến nàng lại sáng khoái đồng ý như thế, không chút do dự nào, điều này làm cho hắn không khỏi có chút kinh ngạc, chẳng lẽ nàng không để ý thế tục đến như vậy sao? Thật là làm cho hắn cảm thấy ngoài ý muốn nhưng khi xảy ra ở trên người nàng thì

hắn lại cảm thấy điều này là lẽ đương nhiên, thật là mâu thuẫn.

"Không khách khí, vậy coi như đã đạt thành hiệp nghị, vậy ta đi trước." Cầm lên hươu thư, nhìn cũng không nhìn một cái để lại trong tay áo

Bỏ lại một câu liền chuẩn bị đi, theo ý nàng, nơi này đã không còn việc của nàng, về sau nàng chỉ cần nhờ Mộ Bạch giúp hắn xem thân thể, sau đó không đem việc hươu thư công khai là được

"Tam Tiểu Thư xin dừng bước." Huyết Đại xoay người nhử mày nhìn hắn, không tiếng động hỏi hắn còn có chuyện gì, chỉ thấy hắn đối với nàng cười một tiếng, cũng không đáp lại, hướng ngoài cửa hô: "Vô Tình!"

Vừa dứt lời cửa liền bị người từ bên ngoài đẩy ra, một nam nhân toàn thân áo đen đi vào, hiển nhiên lúc trước hắn vẫn giữ ở ngoài cửa, sai bước đi về phía nam từ một thân hi phục ngồi ở trên xe lăn, rất cung kính hành lễ nói: "Vương Gia có gì phân phó?"

"Vương phi phải ra khỏi phủ, người đưa nàng rời đi, đưa nàng đến nơi nàng muốn đến nhất định phải chú ý an toàn của vương phi." Huyết Đại thế mới biết hắn cố ý để cho nàng đi thông thả, nam nhân này sợ nàng lớn mật đi trực tiếp ra ngoài sẽ bị người khác ngăn lại, không ngờ hắn còn rất tỉ mỉ, thật ra thì mình căn bản không có tính toán đi cửa chính, chỉ là bọn hắn không biết thôi.

"Dạ, Vương Gia, thuộc hạ biết, nhất định sẽ hộ tống vương phi an toàn đến nơi."

Dứt lời liền xoay người, mặt hướng Huyết Đại cung kính nói: "Vương phi xin đi theo thuộc hạ."

Huyết Đại gật đầu một cái, sau đó cũng không để ý hai người trước mặt mà cởi quần áo ra, nam tử ngồi trên xe lăn kinh ngạc nhìn nàng, sau đó giống như là nghĩ đến cái gì xoay người nhìn qua nam nhân áo đen nháy mắt, Vô Tình mặc áo đen trong nhất thời mới hồi phục tinh thần lại, vội vàng xoay người sang chỗ khác, trong bụng lại một hồi kỳ quái, không hiểu nữ tử này tại sao lại làm ra hành động như vậy.

Mà Huyết Đại lại không phát hiện khác thường nào, coi như phát hiện nàng cũng không quan tâm, trước vốn là tính toán leo tường rồi đi, cho nên không có ý định thay quần áo, nhưng hôm nay lại được người khác hộ tống ra ngoài, cho nên không thể mặc giá y đi nữa, chỉ thấy nàng đem giá y trên người dứt khoát lạnh lẽo cởi ra, lúc này mới chú ý tới hai người chủ tớ chẳng biết lúc nào đã xoay người sang chỗ khác, không khỏi một hồi kỳ quái, bọn họ không có việc gì xoay người sang chỗ khác làm gì? Đột nhiên lại nghĩ đến hành động này của mình chắc sẽ ảnh hưởng đến những cô nhân ở đây, lần này lại cảm thấy buồn cười, bọn hắn bây giờ đoán chừng sẽ cho rằng nàng là nữ nhân tùy tiện chứ? Chỉ là nàng từ trước đến giờ không quan tâm cái nhìn của người khác, bọn họ cũng là một dạng

"Có thể đi được rồi." Lúc này nam tử ngồi trên xe lăn mới xoay người lại, liếc nhìn Huyết Đại, cũng không phải như hắn đang nghĩ là một bộ áo trong, mà là một thân quần áo màu trắng, chỉnh chỉnh tề tề được mặc ở trên người của nàng, lúc này mới lên tiếng hô tên thuộc hạ vẫn không giám quay đầu khi chưa có lệnh của chủ tử.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt, Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 60: Tuyệt Liên, nàng nhất định phải lấy được

"Vương phi xin đi cùng thuộc hạ." Nghe thấy chủ tử ra lệnh, Vô Tình mới dám xoay người lại, cung kính hướng về phía Huyết Đại nói, mà Huyết Đại chỉ gật đầu một cái sau đó xoay lưng đi ra ngoài theo hắn, vì không có quay đầu lại nên căn bản Huyết Đại cũng không biết phía sau nàng có một đôi mắt như tình tựa như nước vẫn dịu dàng nhìn chăm chú vào bóng lưng của nàng, cho đến khi không còn nhìn thấy góc áo màu trắng nào nữa mới thôi, lúc này mới than nhỏ một tiếng, có chút tự giễu cười cười, chợt hướng ngoài cửa kêu: "Thu Tâm!"

Không bao lâu, thì có một nha hoàn đi vào, hướng về phía nam tử ngồi trên xe lăn hơi thi lễ, một mực cung kính nói: "Thu Tâm bái kiến chủ tử, không biết chủ tử có gì phân phó?"

"Người đem cái này cầm đi tìm Diệu Thủ, hắn sẽ biết nên làm sao." Chỉ thấy hắn đem lá thư mới vừa viết xong giao cho người tới, trong thư có ghi nhiệm vụ, nên làm như thế nào viết rất rõ ràng

"Dạ, chủ tử còn dặn dò gì không? Nếu không còn chuyện gì Thu Tâm xin lui xuống làm việc trước." Nhận lấy lá thư, cẩn thận bỏ vào trong tay áo giấu kỹ, lúc này mới lên tiếng hỏi thăm nam tử trước mặt.

"Không sao, người nói với hắn, hạn hắn trong vòng ba ngày nhất định phải đem đồ vật cầm về, nếu không, đưa đầu tới gặp ta." Ánh mắt lúc trước còn tràn ngập nhu tình đã biến mất không còn chút gì nữa, trong nháy mắt đổi lại một bộ ánh mắt lạnh lẽo, toàn thân cao thấp cũng bao phủ một mảnh rét buốt khiến cho những người đứng gần hắn bị

lạnh đến run người.

"Thu Tâm biết, nhất định sẽ đem những lời của chủ nhân nói lại với hắn, chủ tử xin cứ yên tâm đi." Chủ tử giống như rất tức giận nhưng nàng không biết ngại vì chuyện gì mà tức giận, đi theo bên cạnh chủ tử đã nhiều năm rồi nhưng đây là lần đầu tiên thấy ngài ấy như thế, càng không dám hỏi nhiều thêm nữa chữ, tính khí của chủ tử bọn họ đều hiểu rất rõ

"Đi xuống đi." Có chút không nhịn được hướng nàng khoát tay áo, ý bảo nàng rời đi.

"Vậy Thu Tâm xin lui xuống trước." Mặc dù nam tử mặc hỷ phục đã quay lưng về phía nàng nhưng nàng vẫn cung kính thi cái lễ, lúc này mới nhỏ giọng lui xuống, chủ tử có phải là bởi vì hôn lễ ngày hôm nay mà mệt mỏi rồi không, cho nên mới phải muốn sớm đi nghỉ ngơi, trong lòng nàng nghĩ như vậy, nhưng bước chân không hề chậm lại chút nào, cho đến đi ra cửa phòng mới thuận tay đóng cửa lại, lưu lại bên trong một mình nam tử .

Trong Lưu Vân Các, Huyết Đại đang cùng bốn vị Sư giả là nhóm Mân Côi, Bách Hợp thương thảo chuyện đi đến tuyết sơn phía bắc Mạc Bắc hái thất sắc chi liên.

"Tiểu thư, Mân Côi không đồng ý ngài đi, hơn nữa, Mộ Bạch thân y không phải đã nói sao? Bệnh tim của Mân Côi mặc dù không thể trị tận gốc nhưng cũng có thể sử dụng thuốc để khống chế, người cũng không cần đi mạo hiểm nữa, như vậy cũng đỡ cho Mân Côi ngày đêm lo lắng hải hùng ." Tiểu thư trước rõ ràng đã đồng ý với nàng là sẽ không

đi, lại không nghĩ rằng người lại len lén ở chỗ này thương nghị chuyện này, nếu không phải nàng hiểu tính tình của tiểu thư, len lén theo tới nhìn thì khẳng định nàng sẽ chẳng

hay biết gì

"Đúng vậy, Bách Hợp cũng không đồng ý, không nói đến chỗ đó nguy hiểm như thế, đến ngày đó, rất nhiều người lợi hại trong tam quốc đều sẽ tham gia, tiểu thư coi như lợi hại hơn nữa cũng khó mà lấy ít địch nhiều" Mộ Bạch thân y đã từng phân tích qua, nếu muốn lấy được thất sắc chi liên, phải đánh bại tất cả người tranh đoạt nếu không sẽ không thể lấy được thất sắc chi liên, suy nghĩ một chút cũng đúng, tất cả mọi người đều muốn lấy được bảo bối thần kì như vậy, nhất định sẽ không tiếc sinh mạng đi tranh đoạt, dù may mắn hái được vậy cũng phải xem có thể mang đi được không đã, mà những người tranh đoạt chắc chắn sẽ nhìn chằm chằm vào nó, họ sẽ không bỏ qua cho cơ hội khó có được như vậy, dù phải đem hết tất cả thủ đoạn cũng muốn đoạt được đóa tuyết liên người người đều muốn này, bởi vì như vậy, coi như tiểu thư hái được cũng sẽ trở thành cái đích

cho mọi người nhắm tới.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt, Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: nhờ huynh rồi, Mộ Bạch

"Hải Đường cũng phản đối! !" Nha đầu này bị giam ở Say Nhan cư gần một tháng, đều sắp bị nghẹn điên rồi, chỉ thấy nàng lớn tiếng la hét phản đối, tất cả mọi người bị hành động thần kinh hề hề hà hà của nàng làm cho có chút không chịu nổi, dứt khoát hướng nàng liếc mắt xem thường, không để ý tới sự càn quấy của nàng nữa.

"Mẫu Đan ý của muội thế nào?" Huyết Đại hỏi sang Mẫu Đan, người vẫn luôn ngồi ở một bên lẳng lặng lắng nghe nhưng thủy chung không nói lời nào, Mẫu Đan hiểu ý định của Linh Lung, nàng ấy là người gặp chuyện có thể phân tích đạo lý rõ ràng, phong cách xử sự cũng trầm ổn kín kẽ, nàng ấy cũng là người hiểu rõ nàng nhất

"Nếu tiểu thư đã quyết định rồi, chỉ sợ chúng ta nói nhiều hơn nữa cũng không được." Nàng cũng biết Mẫu Đan là người hiểu rõ mình nhất, mà nàng cũng đích xác là giống như lời muội ấy nói, cho nên hôm nay gọi ba nàng ấy tới đây, lấy cớ nói là tới thương lượng, kì thực là tới từ biệt họ, nàng đã quyết định một mình đi trước, mặc kệ kết quả thương thảo hôm nay là cái gì, cũng không thể thay đổi quyết định của nàng, không dao động được nàng nửa phần.

"Tiểu thư quyết định muốn đi, chúng ta cũng không khuyên nữa, chỉ hy vọng tiểu thư có thể mang Mẫu Đan theo, thêm người thêm một phần lực lượng, giống như Mân Côi nói, đây cũng tránh cho chúng ta luôn lo lắng, tiểu thư cũng không cần cự tuyệt nữa đi?" Mẫu Đan mở miệng lần nữa nói, mấy người khác nghe nàng vừa nói như thế cũng dùng sức gật đầu, đồng ý đề nghị của nàng, mà lời nói của nàng cũng chính là tiếng lòng của mọi người, nhưng lại bị Huyết Đại bác bỏ.

"Các muội không thể rời đi, Lưu Vân Các cùng Say Nhan cư còn cần các muội tới xử lý, sáng sớm ngày mai ta sẽ xuất phát, cứ như vậy đi, tất cả mọi người đi xuống nghỉ ngơi." Lưu Vân Các có nhiều chuyện nhưng tùy tiện chọn ra hai người cũng có thể đảm nhận vị trí của Mẫu Đan, Say Nhan cư cũng giống như vậy, nàng nói như vậy là vì không muốn các nàng ấy đi mạo hiểm với nàng, chính nàng một thân một mình làm việc cũng dễ dàng hơn nhiều, coi như thật có chuyện gì nàng cũng có thể một mình thoát thân nhưng nếu mang theo mấy người bọn họ thì sẽ có thêm nhiều cổ kị, làm cái gì cũng không dễ

dàng.

"Tiểu thư. . ." Mân Côi, Bách Hợp, Hải Đường ba người đồng thanh hô, trong âm thanh tràn đầy không tình nguyện, nhưng Huyết Đại lại làm như không thấy có tai như điếc, mặc kệ hình dạng của các nàng có đáng thương thế nào nàng đều không để ý tới.

"Tốt lắm, trở về phòng của mình đi, ngày mai không cần ra đưa tiễn, người vi phạm sẽ y theo quy tắc trong các mà xử trí." Nói xong cũng rời đi, không tiếng gọi của những người sau lưng, không quay đầu lại nhìn các nàng một cái.

Huyết Đại sau khi rời đi cũng không trở về chỗ ở của mình mà bước tới một đình viện khác, sau khi tới một gian phòng còn đốt đèn mới dừng lại, gõ cửa, không bao lâu cửa liền bị người phía trong mở ra, sau khi cửa được mở ra, Mộ Bạch tay cầm sách thuốc đứng trong phòng, nhìn chăm chăm cô gái đêm khuya tới chơi

"Có thể vào trong nói chuyện được không?" Huyết Đại nhìn nam tử từ khi mở cửa ra liền đứng lạng ở một bên, giống như vô tình nhìn lướt qua sách thuốc trong tay hắn, lúc này mới chậm rãi mở miệng hỏi. "Đương, đương nhiên được, mời vào." Sừng sốt hồi lâu, lúc này hắn mới phản ứng được, hắn thật không nghĩ tới nàng sẽ tới tìm mình muộn như vậy, hiển nhiên là cảm thấy thật bất ngờ, đồng dạng cũng rất vui vẻ vì có thể nhìn thấy nàng.

"Ta tới tìm huynh là muốn thương lượng với huynh một chuyện, ta quyết định sáng sớm ngày mai sẽ lên đường, tiến về phía bắc Mạc Bắc hái thất sắc chi liên, bệnh của Mân Côi xin làm phiền huynh giúp một tay chăm sóc, chờ sau khi ta hái được Tuyết Liên trở lại chữa khỏi bệnh của nàng nhất định sẽ dâng lên hậu lễ báo đáp ân tình ra tay cứu giúp của Mộ Bạch công tử. " Trong miệng nói là thương lượng nhưng trong giọng nói lại là không cho phép từ chối.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: tiến về phía Tuyết Sơn

"Nàng đi một mình sao? Nàng hôm nay mới trở về, vì sao lại không nghỉ ngơi mấy ngày rồi hãy đi?" Huyết Đại rời đi gần một tháng, hắn vẫn luôn biết, thật không nghĩ đến hôm nay nàng vừa trở lại liền lại muốn tiếp tục đi hái Tuyết Liên, tính tình của nha đầu này cũng quá nóng nảy rồi.

"Uh, một mình ta đi là được rồi, mấy ngày này ta không có ở đây vì vậy bệnh tình của Mân Côi liền làm phiền huynh, thôi huynh sớm nghỉ ngơi một chút, ta đi về trước đây." Nói xong cũng xoay người đi ra ngoài, nàng chỉ là tới để thông báo cho hắn biết, cũng không phải tới nghe hắn khuyên nhủ, lúc này ở chỗ mấy nàng kia cũng đã nghe đủ rồi, không muốn nói thêm nữa.

Lúc nàng vừa rời khỏi, Mộ Bạch ở đằng sau mới tiến lên đóng cửa lại, sau đó liền tắt đèn chuẩn bị nghỉ ngơi, nhưng hắn nằm ở trên giường làm thế nào cũng không ngủ được, trần trọc trở mình hồi lâu, cuối cùng cũng đứng lên thắp đèn, không mặc y phục đi tới trước bàn, cầm lên quyển sách bị hắn đặt ở một bên sách nhìn lại, nhưng cuối cùng một chữ cũng không thể đi vào.

Ngày thứ hai, Huyết Đại cũng giống như ngày thường dậy thật sớm, thu thập sơ qua liền rời khỏi Lưu Vân Các, bốn người kia cũng không có tới đưa tiễn, nàng khiến nàng ngược lại cảm thấy rất vui mừng, cuối cùng các muội ấy cũng không làm cho nàng thất vọng.

Khi bóng dáng Huyết Đại biến mất ở nơi khúc quanh thì từ chỗ tối liền xuất hiện bốn bóng dáng đưa mắt nhìn Huyết Đại rời đi, nhìn bóng lưng cô tịch của nàng biến mất ở trong tầm mắt.

"Mẫu Đan tỷ tỷ, chúng ta len lén đi theo tiểu thư được không? Chỉ cần không để cho ngài ấy phát hiện là tốt rồi!" lên tiếng là Hải Đường với một bộ quần áo màu xanh, nàng chỉ cần nghĩ đến khi trở về Say Nhan cư liền tiếp tục bị trông chừng không thể đi ra ngoài liền hết sức buồn bực, nàng mới không cần ngồi tù, nàng thật rất muốn đi theo tiểu thư xông xáo ngoài giang hồ, ở trên giang hồ lưu đại danh Hải Đường của nàng

"Muội cho rằng bằng chút công phu của muội là có thể lừa gạt được mắt của tiểu thư sao? Muội có gan nói thì hãy đi đi, chúng ta còn muốn sống thêm mấy năm nữa." Bách Hợp không nhịn được đã kích nàng ấy, vô công của bốn người bọn họ đều do tiểu thư đích thân truyền dạy cho, nếu muốn đùa nghịch dưới mí mắt của người dom giản là bất khả thi, cũng thua thiệt cho nha đầu này nghĩ ra cái chủ ý đó, mặc dù nàng cũng rất muốn đi theo bảo vệ tiểu thư, nhưng nàng có đầu óc, tối thiểu sẽ không nghĩ ra cái chủ ý cùi bắp giống như thế này.

"Nhị tỷ, sao tỷ lại có thể đã kích muội như vậy, thật là đáng ghét!" Nói xong cũng thờ phỉ phò chạy vào, sau đó Mẫu Đan cùng Bách Hợp cũng lưu luyến không rời đi vào, chỉ lưu lại một mình Mân Côi đứng tại chỗ nhìn về phương hướng Huyết Đại rời khỏi hồi lâu, cuối cùng mới không thể không trở về, tiểu thư vừa đi, trọng trách trên người các nàng cũng nặng thêm rất nhiều, còn có rất nhiều chuyện chờ nàng đi xử lý, ở trong lòng yên lặng cầu nguyện, cầu mong tiểu thư có thể bình an trở về, nàng cũng không lo lắng về chuyện Tuyết Liên, an nguy của tiểu thư là quan trọng nhất.

Huyết Đại đi ở trên đường cái, chuẩn bị đi ngân hàng tư nhân lấy chút ngân phiếu rồi lên đường nhưng ngờ lại thấy một tiểu quỷ đang vội vàng vàng xông tới thiếu chút nữa liền đụng vào nàng, khiến cho nàng không thể không tránh sang bên cạnh, cuối cùng cũng lướt qua tên tiểu quỷ đó.

"Thật xin lỗi a tỷ tỷ, phía sau có người đuổi theo ta, hôm nào lại hướng người bồi tội á!" Một cô gái nhìn qua so với nàng nhỏ hơn hai tuổi, hướng nàng nói xin lỗi, về mặt khăn trang nhìn nhóm người đang đuổi theo ở phía sau, không kịp nói thêm cái gì liền liều mạng chạy về phía trước.

Sau khi cô gái kia đi, Huyết Đại mới kiểm tra lại vật dụng trên người mình, sau khi phát hiện không mất thứ gì mới theo kế hoạch ban đầu đi ngân hàng tư nhân lấy ngân phiếu, sau khi lấy hết ngân phiếu liền vội vàng nhanh chóng lên đường, chỉ còn lại gần hai tháng, nàng phải tăng nhanh cước trình mới được, nơi có người nàng liền đi bộ, nơi rừng núi hoang vắng không người nàng sẽ dùng khinh công, tốc độ so với đi bộ cũng nhanh hơn không ít.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt, Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Lấy được hươu thư rồi

"Chủ tử!" Ở trong một cung điện hoa lệ, một nam tử mặc áo đỏ lười biếng tùy ý ngồi ở chỗ đó, trước mặt của hắn là tên thuộc hạ vừa mới vội vàng chạy tới.

"Như thế nào, lấy được thứ đó rồi sao?" Hôm nay nàng sẽ ra khỏi thành rồi, nếu bây giờ không lấy lại thứ đó thì sau này chắc chắn sẽ không còn cơ hội nữa.

"Điều Thủ không làm nhục sứ mệnh của mình, đã đem đồ lấy lại rồi." Nói xong liền đem một lá thư cung kính giao cho nam tử mặc áo đỏ, hắn cũng rất ngoài ý muốn, lần này chủ tử sai Thu Tâm nói với hắn muốn hắn đi làm một chuyện quan trọng, kết quả khi hắn mở ra thư tín mới biết là chủ tử muốn hắn đi trộm một phong thư trên người một vị cô nương, sau khi trộm được hắn mới phát hiện đây là một phong hươu thư, điều này khiến hắn giật mình không nhẹ, chủ tử đang âm thầm tự nhiên lại muốn hắn đi trộm một phong hươu thư để làm gì? Mặc dù rất là nan giải, nhưng hắn cũng giống Thu Tâm đối với chuyện mà chủ tử giao phó chưa bao giờ hỏi lại.

"Có bị nàng phát hiện không?" Nam tử áo đỏ tuyệt sắc đem phong thư cầm trong tay, ánh mắt khẽ quét qua, xác định thứ trước mắt đúng là vật mình muốn tìm khoe miệng liền kéo ra một nụ cười tuyệt mỹ, chậm rãi gấp lại lá thư trong tay, sau đó một bàn tay trắng nõn với những khớp xương rõ ràng cũng khẽ vuốt nhẹ lên, ngay sau đó, lá thư trong tay liền biến thành mảnh vụn.

"Không có, thuộc hạ như lời của chủ tử bảo lấy một lá thư khác đổi lại với lá thư này nên chắc chắn nàng không thể nào biết được." Không sai, người tên Điều Thủ này chính là cô gái lúc trước đụng trúng Huyết Đại nhưng mà bây giờ mới thật sự là hắn, trước đó là hắn giả nữ trang, mà hắn vốn là một Mỹ Thiếu Niên thứ thiệt, vì để hoàn thành nhiệm vụ, hắn không chỉ từng giả trang thành cô gái mà còn giả trang thành lão bà bà hay là một tên ăn xin.

"Uh, làm được không tệ, lui xuống trước đi." Tán thưởng nhìn hắn, gật đầu một cái ý bảo hắn rời đi trước.

"Dạ, vậy Điều Thủ lui xuống trước." Cung kính thi lễ một cái sau đó liền lặng yên không tiếng động lui xuống.

Đợi sau khi người kia rời đi mới hướng về phía nam tử áo đen ở bên cạnh nói: "Vô Tình, trong khoảng thời gian này ta không có ở đây, tất cả mọi chuyện nơi này liền giao cho ngươi, có tình huống gì khẩn cấp liền để Tiểu Hắc đến truyền tin cho ta." Tiểu Hắc trong miệng nam tử chính là một con mèo màu đen, chỉ là, con Tiểu Hắc Miêu này cũng không phải là một con mèo tầm thường mà là một con Hắc Miêu đặc biệt lấy chuyện hút đi hồn phách của con người mà sống đến từ chính địa ngục hắc ám.

Chớp mắt một cái, bảy tám ngày đã trôi qua rồi, ngày hôm đó, Huyết Đại một thân một mình đi ở trên đường cái, người đến người đi trên đường cái cực kỳ náo nhiệt, tiếng rao hàng, tiếng la, nhiều tiếng lọt vào tai, nhưng nàng giống như là đi ở chốn không người, đối với ánh mắt nhiệt tình của mọi người đều làm như không thấy, không coi ai ra gì đi tới một quán rượu, tìm một góc không bị chú ngồi xuống.

"Ca ca, nàng không phải là cô ai lần trước sao? Làm thế nào các người nhận thức à?" Một giọng nói ngọt ngào và kiêu căng từ một chỗ không xa truyền đến, mà cô gái vừa hỏi chính là người đã lâu nàng mới gặp lại, Thượng Quan Cẩn Du với một thân quần áo màu hồng, tính cả cái lần hôn lễ kia thì đây là lần thứ 4 nhìn thấy nàng ta.

Lần thứ 1 là khi nàng mới tới đệ thế khi Ôn Mạt bỏ mình, lần thứ 2 là lúc nàng đi tìm thân y Mạc Vãn, cũng là gặp nhau ở quán rượu như thế này, chỉ là họ không biết mình mà thôi, mà nàng cũng không có nhiệm vụ phải lãng phí tâm mắt của mình trên người không liên quan, hơn nữa mấy ngày trước khi ở trên hôn lễ ánh mắt xem thường nàng của nàng ta nàng vẫn còn nhớ rõ, một nha đầu bị chiều hư mà thôi, bỏ đi gia thế ở bên ngoài nàng ta còn có cái gì đáng giá cho nàng xem hay sao? Cũng muốn khinh thường mình? Nàng chỉ cần động một đầu ngón tay là có thể làm Thượng Quan Gia biến mất trên đại lục này, chỉ là nàng cuối cùng vẫn lựa chọn không nhìn tới, vì cái loại nha đầu không hiểu chuyện này khiến nàng tức giận là chuyện không đáng, cũng không phải là tác phong của nàng, chỉ cần nàng ta không chọc đến nàng là tốt rồi, nếu không, mình nhất định sẽ làm cho nàng ta hối hận vì đã sống ở trên đời này.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt, Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 64: gặp nhau lần nữa trong quán rượu

"Không biết." Lúc này Thượng Quan Cận Nam đang ngồi bên người nàng mới thu hồi lại tầm mắt nhìn cô gái áo trắng đang che mặt ngồi ở trong góc, trầm tư một chút mới lắc đầu một cái nói.

Trải qua thời gian một hồi một đáp của bọn họ, lúc này mới đưa tới sự chú ý của người bên cạnh, chỉ thấy một nam tử mặc áo xanh đang ngồi ở trong bàn của bọn họ đứng dậy, đi thẳng tới góc đó, vừa đi còn vừa vui mừng chào hỏi: "Huyết Đại tỷ tỷ, làm sao tỷ cũng ở đây?" Nói xong liền mang theo giọng nói vui vẻ đi về phía Huyết Đại, nhưng cái âm thanh vui vẻ này lại khiến Huyết Đại không vui nhú nhú mày, nàng từ lúc vào cửa đã chú ý tới bàn của bọn họ, đương nhiên cũng đã sớm chú ý tới Mặc Thanh Vân theo chân bọn họ ngồi chung một chỗ, nhưng nàng căn bản không có tính toán để cho hắn chú ý tới tồn tại của mình, chỉ sợ hắn giống như lần trước dính như cao da chó, kết quả lại vẫn bị hắn phát hiện, bây giờ dù muốn tỏ ra không quen biết cũng rất khó khăn.

"Ân." Nàng rất bất đắc dĩ, đối với một người có trí thông minh như một đứa bé nàng cũng không có cách, muốn ra tay dạy dỗ một trận để cho hắn không cần quán mình nữa cũng không thể xuống tay được, mặc kệ nàng lãnh tình thế nào, tối thiểu cũng sẽ không động thủ lung tung với một đứa trẻ, điểm đúng mực này nàng vẫn phải có nhưng lại không muốn bị đối phương quán lấy, cho dù là một đứa bé cũng không được, chỉ có thể lạnh nhạt đáp lời một tiếng.

"Huyết Đại tỷ tỷ, tỷ vẫn chưa trả lời Thanh Vân a, làm sao tỷ lại đến chỗ này nha?" Mặc Thanh Vân đi tới, không khách khí ngồi đối diện với Huyết Đại, nghiêng cái đầu nhỏ của hắn, một bộ nhất định phải hỏi đến cùng mới thôi.

"Có việc." Nàng nhàn nhạt đáp, sau đó giống như nghĩ tới cái gì liền hỏi Mặc Thanh Vân ở đối diện: "Tại sao ngươi lại ở chỗ này?" Nơi này cách kinh đô ngàn dặm, nàng mới không tin là sẽ vô tình gặp gỡ, liếc nhìn bàn của Thượng Quan Cận Nam, trừ lần trước gặp thái tử cùng Đông Phương Ngưng còn có thêm mấy vị nam tử khác, một là Đại công tử Độc Cô gia Độc Cô Hạo, còn một người là Nam Cung Đại công tử Nam Cung Tuyết, hai người đều là Nhân Trung Long Phượng, họ đều là người thừa kế gia tộc trong tương lai, lần này Tứ Đại Gia Tộc cũng phái những người này xuất động chắc chắn là có mục đích, nếu không cũng sẽ không chạy đến nơi xa như vậy, chẳng lẽ bọn họ cũng là vì Tuyết Liên mới tề tụ nơi này sao? Nghĩ đến chỗ này không khỏi hừ lạnh một tiếng, đóa hoa Tuyết Liên này nàng là chắc chắn phải có được, bọn hắn có tới cũng không công mà thôi.

"À? A, nghe bọn hắn bảo là muốn đi hái hoa gì đó á? Tên gì ta cũng không nhớ nữa, dù sao chính là đi hái hoa, cụ thể ta cũng không biết." Suy nghĩ kỹ một hồi cũng không nhớ được rốt cuộc là hái hoa gì, không khỏi lấy tay gãi đầu cười khúc khích nói.

"Bọn họ đi hái hoa là chuyện của bọn họ ngươi vì sao lại đi theo? Ngươi cũng muốn đi hái hoa sao?" Cho dù là hắn cũng muốn hái, nàng cũng sẽ không nhường cho hắn, rơi vào nhà nào thì phải do bản lãnh của nhà đó rồi.

"Không phải vậy, ta không có muốn đi theo chân bọn họ giành, nghe bọn hắn nói đóa hoa này rất hiếm thấy, ngàn năm mới có một đóa, ta chỉ là hiếu kỳ, muốn cùng đi xem một chút mà thôi, thuận tiện xem náo nhiệt một chút ha ha." Người khác đều nói, đây là vật hiếm thấy ngàn năm một thuở, nếu hắn không nhìn thấy sẽ tiếc nuối cả đời, hắn cũng không muốn tiếc nuối cả đời, liền theo mấy người bọn họ tới, không ngờ ở chỗ này lại đụng phải Huyết Đại tỷ tỷ, hắn thật là vui mừng.

"Nơi đó sẽ rất nguy hiểm, ngươi tốt nhất là trở về đi." Nàng đây là khó có được một lần tốt bụng, nếu như là người khác nàng mới lười phải khuyên bảo, chết thì chết không có quan hệ gì với nàng.

"Cám ơn Huyết Đại tỷ tỷ quan tâm! Nhưng mà ta vẫn muốn đi theo nhìn một chút, nếu không sẽ tiếc nuối cả đời, những điều này đều là do bọn họ nói với ta." Nghe nàng nói nơi đó có nguy hiểm khiến hắn trở về thì trong mắt hắn liền có một tia dao động khác thường nhưng lại biến mất trong nháy mắt, nhanh đến mức không ai có thể phát hiện được.

"Ta cũng không phải là đang quan tâm an nguy của ngươi, ta chỉ là không muốn lãng phí công sức của Mộ Bạch ở trên người của ngươi, nếu như ngươi vẫn muốn kiên trì liền nhẹ nhàng thôi." Nàng từ trước đến giờ chính là miệng cứng lòng mềm như vậy, trong lòng rõ ràng là đang quan tâm người khác, nhưng ngoài miệng lại không chịu thừa nhận, đã thế còn nói lời vô tình làm tổn thương người khác.

"Được, được rồi." Tâm tình của hắn xuống thấp cúi đầu, có chút thất vọng nói, nhưng sau đó ánh mắt lại sáng lên, một đôi mắt phượng xinh đẹp chăm chú nhìn chằm chằm Huyết Đại, ánh mắt lờ lờ nói: "Huyết Đại tỷ tỷ, nếu không tỷ cũng đi cùng với chúng ta đi, nghe nói đóa hoa này rất đẹp a, Thanh Vân có thể hái xuống đưa cho tỷ, tỷ đeo lên nhất định cực đẹp." Hắn hưng phấn nhìn Huyết Đại, một bộ dáng thiên chân vô tà nói

"Không cần, ngươi đi theo đám người bọn hắn là tốt rồi, ta còn có chuyện." Bộ dáng này của hắn cực kỳ giống một đứa bé đang làm nũng cha mẹ khiến cho nàng cũng không tiện so đo quá nhiều, mặc kệ nàng là người lãnh tình cỡ nào nhưng có một điều không thể phủ nhận là nàng dù sao cũng là phái nữ, sâu trong nội tâm mỗi người đàn bà đều có một phần mềm mại, đặc biệt là đối với một đứa bé không hiểu chuyện, ở trong mắt nàng, Mặc Thanh Vân chính là một đứa bé không lớn lên khiến cho nàng không nhẫn tâm bỏ mặc.

"Như vậy a, vậy cũng tốt, đợi tỷ tỷ làm xong việc hết bận liền tới đi chung với chúng ta nha." Mặt hắn mong đợi nhìn Huyết Đại phía đối diện, vô cùng mong đợi câu trả lời của nàng.

"Ân." Mặc dù không nhẫn tâm phạt ý của hắn, nhưng qua loa một cái vẫn là có thể, đứa bé nha, hôm nay đã nói ngày mai sẽ quên.

Đối thoại của bọn họ cũng bị Thượng Quan Cận Nam nhìn ở trong mắt, hắn không khỏi kỳ quái trong lòng, thằng ngốc Cửu hoàng tử này sao lại biết cô

gái kia? Nhớ trước lúc trước gặp mặt bọn họ còn không biết, sau đó làm sao lại quen biết được? Cửu hoàng tử vẫn ở trong kinh đô, chẳng lẽ cô gái kia cũng đi qua kinh đô?

"Ta nói Đông Phương Ngưng, Cửu hoàng tử nhà ngươi cũng chạy đến bên nữ nhân khác, chẳng lẽ ngươi không đi tìm hắn trở lại sao? Ngộ nhờ hắn thích người khác không nhớ ngươi vậy coi như không ớn, chỉ là cũng đúng a, cô gái mặc áo trắng kia nhìn qua phong cách rất tốt, theo ta thấy a, ngươi cũng đi theo người ta học một ít, học cách ăn mặc cho tốt rồi lại đuổi theo Cửu hoàng tử, có lẽ hắn sẽ cưới ngươi nha!" Hai người bọn họ vẫn luôn nhìn nhau không vừa mắt, cơ hội tốt như vậy đương nhiên là sẽ chăm chọc nàng ta một phen nếu không làm sao có thể chịu được?

"Ai cần ngươi lo? Cả ngày lẫn đêm đều lái nhái, ngươi không nói câu nào liền chết sao? Còn có, Cửu hoàng tử có thích ta hay không là việc của ta, không tới phiên ngươi tới hỏi, cũng không nhìn một chút bộ dạng chanh chua của mình, coi như gả cho thái tử thì như thế nào? Lui vạy bước mà nói, coi như ngươi mong muốn lên làm hoàng hậu, vậy cũng nhất định là một hoàng hậu không được sủng ái, nói không chừng ngày nào đó liền bị người khác thay thế, không làm được còn phải ở lãnh cung qua hết nửa đời sau." Nàng từ trước đến giờ là người người không phạm ta ta không phạm người, người nếu phạm ta nhất định bồi hoàn gấp đôi, cũng như vậy người khác đối với nàng tốt một phần, nàng sẽ đối với người khác tốt mười phần, nói như vậy, cá tính của nàng ngược lại cùng Huyết Đại rất tương tự, chỉ là Huyết Đại là người tương đối lạnh nhạt mà thôi, hàng năm đều giống như một khối Hàn Băng.

Nghe nàng phân bác như vậy, mặt của Thượng Quan Cẩn Du cũng vì giận mà hết xanh rồi lại tím, mà thái tử ngồi ở bên cạnh nàng thấy nàng chịu uất ức, cũng không thể không đứng ra làm bộ làm tịch một phen, chỉ thấy hắn nặng nề vỗ bàn một cái, tức giận đứng dậy, chỉ vào Đông Phương Ngưng đối diện giận dữ hét: "Đông Phương Ngưng lớn mật, lại dám châm chọc thái tử phi tương lai, là ai cho cô lá gan đó?"

"Ta nói ngươi vẫn nên thôi đi, loại uy hiếp như thế này đã nói qua vô số lần, có bản lĩnh thì làm liền đi, chứ con mẹ nó chỉ biết phô trương thanh thế, bản tiểu thư coi như là nhìn thấu ngươi, có chút bản lĩnh này, còn vọng tưởng lên làm hoàng thượng, ta xem ngươi hẳn là đang nằm mơ! Ta tốt bụng khuyên ngươi a, cái ghế thái tử này nên ngồi cho vững vàng, ngộ nhờ ngày nào đó bị người khác cướp mất, mộng hoàng đế của ngươi coi như tiêu rồi, ha ha!" Phát tay đây bản tay đang chỉ vào chóp mũi của nàng ra, hết sức khinh thường nhìn hắn, chữ nào cũng là châm chọc đến cực điểm

"Ngươi! . . . Được ngươi chờ đó cho bản thái tử, chung quy sẽ có một ngày, bản thái tử sẽ để cho ngươi hối hận vì đã vũ nhục bản thái tử hôm nay." Hiên Viên Triết tức giận tròn trĩnh mắt nhìn nàng, hung hãn nói, nàng nói không sai, trước mắt mình không thể làm gì nàng ta nhưng chung quy cũng có một ngày hắn sẽ leo lên để vị, chờ hắn vinh đăng bảo tọa sd4 là ngày trả thù cho mối nhục ngày hôm nay của nhà đầu thối này!

"Các ngươi đừng làm ồn nữa không được sao? Mỗi lần đều là như vậy, chỉ là an tĩnh ăn bữa cơm cũng khó như vậy sao?" Thượng Quan Cẩn Nam đang vui đầu ăn cơm lúc này mới mất hứng buông chén đĩa xuống, ngẩng đầu lên nhìn những người đang ngồi trên bàn một cái, lúc này mới không vui lên tiếng.

"Đúng vậy a, Cẩn Nam nói không sai, thái tử hay là ngồi xuống trước đi, cơm nước xong chúng ta còn phải lên đường đây." Nói chuyện là Độc Cô gia Đại công tử Độc Cô Hạo, cho nên gọi Thượng Quan Cẩn Nam là Cẩn Nam, mà gọi Hiên Viên Triết là thái tử, cũng không phải bởi vì hắn tôn trọng hoặc là sợ nên mới xưng hô như vậy mà là mấy người bọn họ đều không thích Hiên Viên Triết, lúc này mới giữ một khoảng cách kêu hắn là thái tử.

Hiên Viên Triết thấy có người cho hắn một bậc thang dĩ nhiên là rất vui mừng ngồi xuống, mà Thượng Quan Cẩn Du cũng chila bất mãn trừng mắt liếc hắn một cái, ám chỉ hắn không có tiền đồ, loại nam nhân như vậy nàng mới khinh thường, ngược lại lại thay một vẻ mặt uất ức đáng thương nhìn Thượng Quan Cẩn Nam, muốn nói lại khóc làm nũng nói: "Ca, rõ ràng chính là nàng thật là quá đáng nha, người ta chỉ là tốt bụng mới nhắc nhở nàng ta một cái mà thôi, nàng thế nhưng lên tiếng vũ nhục ta, còn rủa ta chết già trong lãnh cung, huynh không chỉ không giúp ta còn dữ dội với người ta như vậy, ô ô. . ." Nói xong còn uất ức khóc, bà vai vừa kéo vừa kéo muốn bao nhiêu đáng thương liền có bấy nhiêu.

Thượng Quan Cẩn Nam cũng không nói cái gì nữa, chỉ là mất mạng ý cảnh cáo nhìn nàng một cái, ý bảo nàng không nên náo loạn nữa, mà Thượng Quan Cẩn Du vẫn đang khóc thút thít cũng tiếp thu được ánh mắt cảnh cáo của ca ca nàng, quả thật là ngừng khóc, sợ sệt cúi đầu, cũng không dám sinh sự nữa.

"Ta ăn no rồi, ngươi từ từ ăn, ta còn có việc trong người rồi đi trước." Huyết Đại tùy tiện ăn một chút liền buông đĩa xuống, không phải nàng không đói bụng, chỉ là nàng không có thói quan ăn cơm cùng bản với người khác, lúc này cũng không có khẩu vị ăn, chỉ có thể đợi tới nay lại đi nướng chút đồ ăn bên ngoài để lót dạ rồi.

"Tỷ mới ăn có một chút như vậy là có thể no được sao? Còn chưa có ăn được nhiều đâu, ngộ nhờ trên đường đói bụng làm thế nào?" Nghe nàng nói ăn no, Mặc Thanh Vân đang cúi đầu gấp thức ăn mới ngẩng đầu lên, có chút ngoài ý muốn nói, thức ăn này căn bản là không có bao nhiêu, nàng mới gấp mấy đĩa mà thôi, nhanh như vậy đã nói ăn no.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 65: rừng Ma Vực theo như lời đồn đãi

"Không có việc gì, sẽ không đói, ngươi ăn đi, ta đi nha." Nàng đứng dậy sau đó ném bạc ở trên bàn liền sai bước ra ngoài cửa, ném Mặc Thanh Vân một mình ngồi ở chỗ đó, ngây ngốc nhìn nàng rời đi.

Không lâu sau mấy người bọn họ cũng dùng cơm xong, khách trong quán rượu cũng đều một nhóm tiếp một nhóm lần lượt rời đi, đám người Thượng Quan Cẩn Nam cũng chính thức lên đường, hướng Tuyệt sơn phía bắc Mặc Bắc chạy tới.

"Ca, nghe nói muốn đi Tuyết Sơn phải đi qua rừng Ma Vực, bên trong hình như có rất nhiều quái vật hung thần ác sát, là thật sao?" Thượng Quan Cẩn Du tò mò hỏi vị nam tử bên cạnh nàng, nàng cũng không phải vì sợ mới hỏi, mà bởi vì lòng hiếu kỳ quá quắt, mặc kệ bên trong rừng rậm Ma Vực có cái gì, chỉ cần có ca ca nàng ở bên cạnh thì nàng đều không sợ, mặc kệ có cái gì nguy hiểm, ca ca cũng sẽ giúp nàng cản trở.

"Du nhi, đương nhiên là thật, chỉ là nàng không cần phải sợ, ta sẽ bảo vệ nàng không để nàng phải chịu một chút tổn thương nào, yên tâm đi." Hiên Viên Triết vội vàng tiếp lời, hướng về phía Thượng Quan Cẩn Du hiến ân cần.

Mà sự ân cần lấy lòng của hắn cũng không được Thượng Quan Cẩn Du ưu ái, mà đôi lấy một ánh mắt xem thường của đối phương, không vui liếc hắn một cái sau đó lại lôi kéo ống tay áo của Thượng Quan Cẩn Nam, mở miệng lần nữa hỏi "Ca, nếu quả thật gặp nguy hiểm huynh sẽ giúp muội đứng không?"

Nhưng bước chân của Thượng Quan Cẩn Nam vẫn không hề ngừng lại, vẫn bước lên phía trước, chỉ hơi hơi nhìn nàng một cái, sau đó nhẹ nhàng gạt đầu một cái coi như là ứng tiếng, sau đó liền không tiếp tục để ý tới nàng nữa, sai bước đi về phía trước, một nhóm mấy người bọn họ cũng không có đi cùng một chỗ, Thượng Quan Cẩn Nam cùng Độc Cô Hạo, Nam Cung Tuyết cùng đi ở phía trước, sau lưng xa mấy mét là Mặc Thanh Vân cùng Đông Phương Ngưng, còn Thượng Quan Cẩn Du cùng Hiên Viên Triết thì bị lặc tại phía sau cùng, cách chỗ Đông Phương Ngưng mười mấy mét.

"Ca, chờ ta một chút a. . ." Nàng thật sự là đi không được, nhưng những người trước mặt càng đi lại càng nhanh, nàng đều sắp mệt chết đi được.

Nghe được tiếng la của nàng, lúc này Thượng Quan Cẩn Nam mới dừng bước, quay đầu lại nhìn nàng một cái, sắc mặt không tốt nói: "Tất cả mọi người đều đã nói là đường xa xa xôi, sợ muội không chịu nổi nên không để cho muội theo tới, nào ngờ muội nhất định lên lên đi theo, hiện tại có thể trách được người nào?" Cô muội muội này của hắn mãi cứ đi theo hắn, mặc kệ hắn đến đâu nàng đều muốn đi theo, trước kia còn chưa tính, đi chơi mang theo nàng cũng không có việc gì nhưng hôm nay là ra ngoài làm chánh sự, mình kiên quyết không mang theo nàng ra ngoài, thật không nghĩ đến nàng lại còn lên lên đi theo, xem ra về sau hắn không thể tiếp tục thuận theo tính tình của nàng, nếu không chỉ biết làm hư nàng thôi.

"Du nhi khiến ca ca thêm phiền toái rồi, thật xin lỗi!" Xin lỗi nhìn hắn một cái, biết sai cúi đầu.

"Ai, muội luôn là như vậy, lần sau không cho như vậy nữa, không đúng, nên sớm một chút để cho muội lập gia đình, chỉ có như vậy muội mới có thể học biết lớn lên." Thấy nàng có thái độ nhận lỗi, mình cũng không thể tiếp tục trách cứ, dứt khoát để cho nàng sớm lập gia đình là được rồi, lần này trở về mình phải nhất định nói chuyện với phụ thân, để ông sớm ngày gả đi vị muội muội cho bốc đồng này.

Lúc Thượng Quan Cẩn Du nghe thấy muốn đem mình lập gia đình cũng không vui lòng rồi, tiến lên một bước, lôi kéo tay áo của hắn không chịu buông tay, làm bộ đáng thương nói: "Ca, muội không muốn lập gia đình, Du nhi muốn cả đời ở cùng với huynh, ai cũng không gả!" Nàng mới không cần gả đi, phóng tầm mắt nhìn tới, những người đồng lứa cũng chỉ có ca ca là được, chỉ có ca ca mới có thể làm, cũng là một nam tử xuất sắc nhất, nàng không muốn gả ra ngoài, chỉ cần cả đời ở cùng với ca ca là tốt rồi.

"Không thể nói vậy, con gái lớn lên chung quy đều phải lập gia đình, tại sao có thể ở cùng với ta mãi được? Hơn nữa, coi như muội không muốn gả cũng không được, theo như lời phụ thân nói, gần đây hoàng thượng đã tại bắt đầu chọn ngày hoàng đạo rồi, chờ chọn xong ngày liền đem muội gả đi, muội không thể tùy hứng nữa." Ngăn lại bàn tay đang bắt lấy ống tay áo của nàng, sung mặt lên không vui nói.

"Đúng vậy, Du nhi, nào có cô nương gia trưởng thành không lấy chồng? Yên tâm đi, chờ nàng gả cho của ta, ta nhất định sẽ đối với nàng thật tốt, tuyệt đối sẽ không để cho nàng chịu uất ức nửa phần." Hiên Viên Triết tức thời bu lại, vẫn như cũ chỉ lấy được một cái liếc mắt xem thường của mỹ nhân, không thể làm gì khác hơn là rụt cổ một cái, giống như con chó nhà có tang.

"Ca, muội không muốn lập gia đình, đợi sau khi trở về huynh thì giúp muội năn nỉ cha nha, người ta muốn cả đời không lấy chồng." Thái tử Hiên Viên Triết quá dụng, ngay cả một đầu ngón chân của ca ca cũng không sánh nổi, nàng mới không cần gả cho hắn. (Pe: bao giờ mới xong cái con điên này đây, (- -) tự nhiên thấy edit mấy con điên này tốn chất xám quá!!!)

"Chớ có nói vậy! Còn dám nói nhiều thêm một câu muội liền lập tức trở về cho ta!" Làm con cái, hôn nhân đại sự làm sao có thể làm chủ? Tất cả đều phải lấy lợi ích của gia tộc làm trung tâm, tư tình nhi nữ đều phải đặt qua một bên.

"Được rồi, muội không nói. . ." Uất ức cúi đầu, cũng không dám nói thêm câu nào nữa, ca ca đã tức giận, chỉ còn phải chờ thêm một thời gian nữa thôi.

Cứ như vậy, một nhóm lại một nhóm người, thỉnh thoảng kết đội mà đi, thỉnh thoảng ai đi đường này, muôn hình muôn vẻ đều chạy tới đỉnh Tuyết Sơn, hướng về phía thất thái chi liên, cũng có mấy nhóm người tự biết năng lực chưa đủ, không có khả năng đoạt bảo nhưng là vì có thể thấy hình dáng bảo vật mới mạo hiểm đi trước tham gia náo nhiệt, mặc kệ rơi vào nhà nào, mình chỉ cần nhìn một cái cũng không tiếc rồi.

Huyết Đại một thân một mình đi về phía trước, không có bọc quần áo cũng không có gánh nặng, càng không có người tới quấy rầy nàng, đoạn đường này đi tới cũng là đặc biệt giải thích(?), chỉ là hôm nay liên tiếp đi qua vài ngọn núi, cảm giác có chút mệt mỏi, rất muốn ngâm suối nước nóng sau đó nằm ở trên giường ngủ một giấc, nhưng những điều này cũng chỉ là tùy tiện suy nghĩ một chút mà thôi, căn bản là không thể nào thực hiện được, tự giễu khẽ cười một tiếng, tiếp tục mệt mỏi đi về phía trước.

Cho đến khi sắc trời tối xuống, lúc này nàng mới dừng bước lại quan sát bốn phía, muốn tìm nơi đặt chân của mình, an tĩnh nghỉ ngơi một đêm, đợi đến ngày mai lại lên đường.

Đôi mắt mọi nơi, bên trái đằng trước là một mảnh bình nguyên, mệnh mông bát ngát một mảnh hoang vu, không chỉ không có bóng người, dù là bóng dáng động vật cũng không nhìn thấy, bên phải phía trước lại là một mảnh rừng cây rậm rạp, nhìn qua giống như là một mảnh rừng đã lâu năm làm cho người ta có một loại cảm giác thâm trầm của rừng già lâu năm.

Nếu là người khác nhất định sẽ sợ hãi không dám bước gần một bước nhưng Huyết Đại là ai? Nàng là người từ trước đến giờ đều không tin cái gì thần linh, cho dù là thật sự có vật tà ác gì nàng cũng không sợ, nàng đối với mình từ trước đến giờ đều rất nắm chắc, trước mắt mới chỉ có một chút thể này thì vẫn không thể uy hiếp được nàng cho nên liền yên tâm to gan cất bước đi vào.

Rừng rậm này, bên ngoài xem ra âm trầm nhưng khi đi vào bên trong nhìn mới biết bên ngoài thấy căn bản là không coi là cái gì, và lại nhìn bên trong thâm lâm đầy lên từng mùi mục nát xông vào mũi, khắp nơi hiện đầy hài cốt, có động vật, có người, còn có một vài hài cốt không biết của cái gì, cách đó không xa thình thoảng sẽ có Quỷ Hỏa thoáng hiện, tình hình như thế nếu là người khác chỉ sợ sớm đã bị dọa sợ ngất đi hoặc là trực tiếp bị hù chết nhưng Huyết Đại thể nhưng không biết sợ, không chỉ có như thế, hiện giờ nàng còn cảm thấy rất quen thuộc, nó cho nàng có một loại cảm giác của lòng trung thành mà nàng không tài nào hiểu được, nàng cũng không hiểu mình tại sao lại có loại cảm giác này, tóm lại không chút nào sợ là được.

Chung quanh vòng vo hạ xuống, trừ những bạch cốt âm trầm kinh người thì không có gì cả, chỉ là muốn bắt một động vật nhỏ để ăn cũng không thể nhưng bụng Huyết Đại thật sự là rất đói, nàng tiếp tục cố gắng tìm kiếm, đi thật nhiều nơi nhưng kết quả đều là tay không mà về, đừng nói là sinh vật, ngay cả thứ tích nước cũng không thấy.

Vừa mệt vừa đói nàng chỉ có thể vô lực ngồi xuống nghỉ ngơi, đang lúc nàng nhắm mắt lại chuẩn bị nghỉ ngơi, trong bóng tối, một đôi mắt xanh mon mon phiếm ánh sáng lạnh, đang sâu kín nhìn chằm chằm nàng, thấy nàng nửa ngày không có động tĩnh, lúc này mới nện bước nhẹ nhàng linh hoạt tới gần, từng bước từng bước tiến tới gần, gần, chỉ còn lại ba bước, hai bước, một bước, đang lúc nó chuẩn bị mở hàm răng nanh ra thì loài người mà nó nhìn thấy đã chìm vào giấc ngủ đột nhiên mở mắt, ánh mắt lạnh lùng híp lại nhìn con vật khổng lồ cách mình không tới một bước, trong ánh mắt lạnh lẽo lóe lên, nhanh chóng đánh ra một chuồng, ép con vật khổng lồ không thể không lui về phía sau mấy bước.

Lúc này Huyết Đại mới phi thân lên, ở giữa không trung, liên tiếp đánh ra vài chuồng đập tới quái vật, mà quái vật cũng không phải là đèn đã cạn dầu, tả thiêm hữu tị, tam hạ lưỡng hạ lại tránh được công kích của Huyết Đại, không chỉ có như thế, nó còn nhìn đúng thời cơ tiến hành phản kích, trong nháy mắt, một người một thú đánh không thể tách rời, Huyết Đại người nhẹ như yến, cao thấp tung bay, mà thân thể to lớn của quái vật lại không chút nào thua kém nàng nửa phần, hai người, không đứng, phải là một người một thú như hỏa như đồ giao chiến, lại giao thủ mười mấy hiệp vẫn bất phân thắng bại

Huyết Đại không nhui nhủ mảy, mặc dù sắc mặt nàng không khác, nhưng cũng rất giật mình, không ngờ con quái vật Tứ Bất Tượng (cũng chả bik là con gì???)màu trắng này lại khó dây dưa như vậy, bọn họ đánh nhau lâu như vậy nhưng lại không hề làm tổn thương được chút da lông nào của nó, nó thì lông tóc không tổn hao gì, nhìn lại bản thân mình một chút, sợi tóc rối loạn, áo trắng dính bụi đất, sắc mặt không cần nhìn cũng biết nhất định là cũng không khá hơn chút nào, hơi thở nhiễu loạn, từ loại góc độ nào cũng có thể nói là nàng đã thua nhưng tình hình bây giờ cũng không phải là đang tỷ thí, mà là đang tiến hành độ sức sống chết chỉ có thể thắng không thể bại, nếu không may mắn thất bại thì chỉ có một con đường là bị dùng làm thứ để lấp đầy bụng.

"Chắc chắn, không tệ lắm, không ngờ loài người cũng có nhân vật lợi hại như vậy, so với những người tự xưng là cao thủ phế vật tiến vào lúc trước mạnh hơn nhiều, chỉ là đáng tiếc. . ."

". . ." Huyết Đại hết ý kiến, quái vật kia đang nói chuyện sao? Nếu không phải nàng hôm nay chính mắt thấy được, nói gì nàng đều sẽ không tin, mà quái vật kia không chỉ có thể nói, hơn nữa còn có làm ra vẻ đáng tiếc lắc đầu một cái, âm thanh cũng cực kỳ dễ nghe, rất có phong phạm loài người, đối phương nếu là một nữ nam thì loại động tác này cùng giọng nói nhất định sẽ đặc biệt hấp dẫn người khác nhưng nếu đặt ở trên người một con quái vật Tứ Bất Tượng, Ấc, liền có chút đả kích người, thật đúng là thấy thế nào,,, thế nào quái đi.

Đang lúc quái vật lần nữa hướng nàng nhào tới thì nàng khẽ quát một tiếng: "Chậm!" Mà kỳ lạ là quái vật dĩ nhiên lại giống như lời nàng nói ngừng lại, kỳ quái nhìn chằm chằm nàng, trong mắt mang theo nghi ngờ.

"

Đang êm đẹp tại sao ngươi lại muốn dồn ta vào chỗ chết?" Nếu nó có thể nói chuyện thì chứng tỏ nó có thể suy nghĩ như một con người, mình sao không thử cùng nó câu thông một chút?

"Ha ha, ngươi không phải cảm thấy lời này hỏi quá mức ngu xuẩn chút sao? Ngươi nhìn bề ngoài rất là xinh đẹp thế sao đầu óc lại không tốt như vậy? Ta giết ngươi đương nhiên là vì lót dạ rồi, thấy không, Bạch Cốt ở xung quanh đây đều là do ta ban tặng, con người một khi bước chân tới chỗ này thì không một ai có thể sống sót rồi đi, dĩ nhiên, ngươi cũng sẽ không ngoại lệ." Nó dùng thân mình lông lá màu trắng quơ quơ trước mặt, chỉ vào những bộ xương rơi đầy đất.

"Nếu chỉ là vì lót dạ ta đây có biện pháp tốt hơn, nhưng điều kiện tiên quyết là ngươi không được làm tổn thương ta." Giết nàng là vì lót dạ nàng đã sớm biết,hỏi như vậy cũng chỉ là muốn xác định một chút mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Ma vật bị giam ngàn năm

"Ngươi có biện pháp? Ân, ngươi hãy nói nghe một chút xem." Yêu quái quả thật không có tiếp tục công kích nàng nữa mà ôm ngực đứng ở một bên một

bộ nhàn nhả nhìn nàng. Ấc, điều kiện tiên quyết là móng của nó có thể biến thành tay.(Pe thích cái con này, nếu có thể biến thành người nữa là hoàn chỉnh ^0^)

"Nếu như ngươi đói bụng rồi, ta có thể dẫn ngươi đi ra ngoài ăn, ngươi muốn ăn cái gì thì có cái đó, muốn ăn bao nhiêu có bấy nhiêu, như thế nào?"

"Thì ra cái biện pháp mà ngươi nói là cái này, rất tiếc ta nói cho ngươi biết, cái biện pháp này không, dùng, được!" Khinh thường nhìn Huyết Đại một cái, không chút nề tình nói.

"Vi sao?" Nó đây là có ý muốn làm khó nàng sao?

"Nếu như mà ta có thể đi ra ngoài thì đã sớm đi ra ngoài, còn tiếp tục ở lại cái nơi tồi tàn không có cửa sổ này sao?" Nàng nghĩ người ta là kẻ ngu hết sao, một vấn đề đơn giản như vậy còn chờ nàng tới dạy? Ai, nhất thời khẩu ngộ, đều đem mình làm thành thấp

"Ngươi là bị nhốt ở chỗ này hay sao?" Thì ra là như vậy, xem ra hôm nay là không tránh được một cuộc ác chiến rồi nhưng bây giờ lại là buổi tối, nếu là ban ngày mình còn có thể cùng nó vật lộn một lần, mặc dù nàng có bản lĩnh có thể nhìn thấy vào ban đêm, nhưng vào cái buổi tối lửa tắt đèn như thế này, đối phương còn là một con vật cường hãn dù trong tối hay ngoài sáng, nàng dù có cố gắng thế nào cuối cùng cũng sẽ không địch lại, mặc kệ như thế nào, nàng đều muốn liều lĩnh đánh cuộc một phen, không có đạo lý ngoan ngoãn nhận lấy cái chết mà trong tự điển của nàng càng không có từ không đánh mà hàng, cho dù không địch lại vậy trước tiên cũng phải đánh một trận với nó.

"Cái này ngươi cũng không cần phải biết, không cần nhiều lời tổn nước miếng, ngươi sớm muộn cũng trở thành bữa ăn trong bụng ta, vẫn là ngoan ngoãn để cho ta ăn hết đi!" Hồng Quang trong mắt chợt lóe thể hiện hiện giờ cảm xúc của nó đang rất kích động, đói bụng lâu như vậy rồi cuộc cũng có thức ăn, trong rừng rậm ma thú mặc dù rất nhiều nhưng chúng nó cũng không dám nhích lại gần mình nữa bước bởi vì bất kể con gì đến gần đều trở thành thức ăn trong bụng nó, hơn nữa người trước mặt có vẻ như rất ngon miệng, da thịt nhẵn nhụi mềm mại, mặc dù là có cảm giác hơi gầy nhưng xem vì nỡ vị trước mắt thì cũng không thể quản nhiều như vậy, trước kia đựng phải đại đa số đều nhưng nông dân thô tục, lúc này lại gặp một mặt hàng da thịt mềm mại như vậy hỏi nó làm sao mà không kích động? Nhớ lại nó cũng đã bị nhốt ở đây gần 2000 năm rồi, đây cũng xem như là lần đầu tiên nhìn thấy một thức ăn xem có vẻ ngon miệng như vậy, ở trong mắt nó, giờ phút này Huyết Đại nghiêm nhiên đã trở thành thức ăn mà nó sắp nuốt vào bụng.

Cứ như vậy, một người một thú lại đánh nhau, Huyết Đại đem hết bản lĩnh toàn thân cũng không thể đã thương con vật kia, cuối cùng bắt đắc dĩ mới lấy ra chủy thủ Xích Huyết vẫn mang theo bên người nàng, cây chủy thủ này cũng không phải là vật tầm thường mà là một ma vật vô cùng khát máu, vì sao nói nó là ma vật? Nguyên nhân có hai điều, thứ nhất: bình thường nó đều được nuôi dưỡng bằng máu tươi, cách ba ngày Huyết Đại sẽ đích thân làm nhiệm vụ, lấy máu tươi của người khác để tẩm chủy thủ trong tay. Thứ hai: chủy thủ vừa ra, tất phải thấy máu, nếu như người sử dụng không thể làm cho đối phương chảy máu vậy thì chính bản thân người đó sẽ bị cản trở, dù sao nếu nó không thấy được máu chắc chắn sẽ không vào vỏ, mà người bị chủy thủ tổn thương nhẹ thì cũng sẽ bị thương nặng, nặng thì mất mạng.

Cho nên, khi dùng nó thì Huyết Đại rất thận trọng, ngày thường nàng đều chưa từng gặp qua đối thủ cho nên không có cần thiết phải dùng nó, chỉ cần đúng giờ cung cấp máu tươi cho nó là được, nhưng hôm nay đụng phải cường địch rồi nếu không phải đối phương nhất định đưa mình vào tử địa thì nàng cũng sẽ không sử dụng Xích Huyết, bởi vì nàng không có nắm chắc có thể tổn thương được đối phương hay không, đến cuối cùng chỉ sợ sẽ khiến cho chính mình bị thương nặng nhưng hiện tại nếu nàng không dùng thì chỉ có con đường là phải chết, dù phải bị cản trở nàng cũng muốn liều mạng một phen, cho dù chết cũng phải cho đối phương một chút giáo huấn, làm nó biết, muốn ăn được nàng thì cũng phải trả một cái giá thật lớn

Mà con quái thú kia từ một khắc nhìn thấy nàng rút thanh chủy thủ ra cũng sửng sốt, Hồng Quang trong mắt càng sâu, hừ, nha đầu thối này cho là lấy ra cây chủy thủ này là có thể tổn thương được nó sao? Một người thế nhưng muốn cùng nó đấu, quả thật chính là vọng tưởng!

Thủy mâu Huyết Đại hí lại, lạnh lùng nhìn nó, mà con thú kia thấy nàng chỉ đứng ở nơi đó cũng không có động tác khác, trong mắt lóe lên tia không kiên nhẫn, bụng của nó cũng đang đói muốn chết đây, nó không muốn cùng một người lãng phí thời gian nữa, nghĩ tới đây cũng không chú ý tất cả liền xông tới.

Mà Huyết Đại đợi đúng là giờ khắc này, thấy nó có chút gấp gáp và không nhịn được, lúc này nàng mới cười lạnh, bản lĩnh linh xảo tránh được một kích này của nó, con thú kia đang khinh thường nhìn Huyết Đại tránh được một kích kia thì ánh mắt hiện lên một tia xem thường, ngừng một hồi liền tiếp tục hướng nàng đánh tới, mà lúc này Huyết Đại cũng không có né tránh nữa, thẳng tắp nghiêng đón đòn của nó, khi hai bên sắp đụng nhau thì nàng lách mình một cái liền đứng ở bên người con thú kia, nhanh chóng giơ tay chém xuống, trên người con thú kia liền xuất hiện một vết thương, máu tươi nhất thời bắn ra tung toé, lúc trước bọn họ luôn là đánh tầm xa, vạn vạn không ngờ nàng lại nhảy đến bên cạnh nó, nhất thời khinh thường mới trúng quý kẻ của nàng, mà Huyết Đại lúc trước làm đặc công đương nhiên am hiểu nhất chính là cận chiến, nhìn mặt mà nói chuyện càng thêm cường hăng, nàng biết nếu so với đối phương có chênh lệch rất lớn cho nên chỉ có thể dùng trí chứ không thể dùng sức, ở lúc đối phương đang lơ là liền bất ngờ tấn công vào chỗ yếu nhưng đối phương là một con thú, nàng cũng không biết con Tứ Bất Tượng trước mắt này có điểm yếu ở chỗ nào cho nên chỉ có thể tùy tiện chọn một chỗ mà xuống tay.

"Nhân loại ti bì, lại dám ám toán ta! Làm tổn thương người của ta, không dễ dàng như thế đâu!" Mà con thú bị thương cũng không giống như nàng suy nghĩ vì bị thương nặng mà ngã xuống đất không dậy nổi, giống như là không có cảm giác gì, không chỉ có như thế, đối phương còn đối với nàng trợn mắt nhìn nhau, một kích ra sức của nàng cũng không có làm nó bị trọng thương ngược lại còn khiến nó nổi điên.

"Chịu chết đi! ! ! " Nó vốn là không có đem hết toàn lực đánh nhau với nàng, chỉ giống như mèo vờn chuột cùng nàng đùa giỡn, đợi nàng sức cùng lực kiệt, mình cũng chơi đã sau đó mới dùng nàng để lấp bao tử, thật không nghĩ đến nàng thế nhưng đối với mình sử dụng ám chiêu, lần này đừng trách nó hạ ngoan thủ, nghĩ đến chỗ bị thương không khỏi tức giận liền sử dụng mười thành công lực, hướng nàng hung hăng đánh ra một chiêu, đừng nói đây là một chiêu mà mình đem hết toàn lực phát ra, dù là nó tùy tiện động móng vuốt thì con người cũng sẽ bị thương nặng, mạng nhỏ khó giữ, vậy mà hôm nay chính mình đem hết toàn lực sử dụng một chiêu chỉ sợ là người đều sẽ bị nó chụp thành bánh thịt, mặc kệ, bánh thịt liền bánh thịt đi, chỉ cần có thể lấp bao tử là được, nó hiện tại rất tức giận, không giáo huấn nhân loại này một cái nó sẽ không hết giận.

Một luồng khí cường đại làm người ta hít thở không thông lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai hướng Huyết Đại nhào tới, Huyết Đại tự biết không có

sức chống cự, né tránh càng không có khả năng, cả thân thể giống như là bị người ta dùng Định Thân Thuật không thể động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn một kích kinh khủng đánh tới chỗ năng, trong nháy mắt, thân thể của nàng liền giống như là một mảnh lạc điệp đánh bay ra ra ngoài

Thời điểm ngàn quân nguy kịch, một bóng dáng màu đỏ phi thân đến, tiếp lấy người đang rơi xuống từ không trung, không đành lòng nhìn cô gái trong ngực đã không còn động đậy, tự trách nói một câu: "Thật xin lỗi, ta tới chậm." Nói xong cũng một xoay người, ôm cô gái trong ngực từ giữa không trung chậm rãi hạ xuống, tuyệt mỹ nam tử Hồng Y như lửa ôm trong ngực một cô gái áo trắng như tuyết, một đỏ một trắng lần lượt thay đổi, dây dưa tự giữa không trung bay xuống khiến cho ban đêm yên tĩnh càng thêm vẻ huyền lệ. (Pe chịu từ này ai bik thì chỉ dùm nha)

Nam tử vô cùng dịu dàng nhìn chăm chú vào cô gái trong ngực, nhu tình trong mắt tựa như nước, dịu dàng hòa lẫn đau lòng, nếu mình có thể sớm chạy tới một chút như vậy nàng cũng không cần bị thương như vậy, nghĩ đến chỗ này, nội tâm liền đầy tràn đau đớn không thể giải thích, đều là lỗi của hắn.

Đột nhiên giống như là nghĩ tới điều gì, chậm rãi ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng đem cô gái trong ngực để dưới đất, để thân thể của cô dựa lưng vào gốc cây, dần xếp xong tất cả lúc này mới đứng lên, chậm rãi bước tới chỗ con thú kia, nhu tình trong mắt lúc này không còn sót chút gì nữa, một đôi mắt xẻch xinh đẹp mà nguy hiểm, toàn thân cao thấp bị một mảnh lo lắng bao phủ đáng sợ khiến người ta không nói ra được.

"Từ Bồn vương ra bất luận kẻ nào cũng không được tổn thương nàng, mà ngươi, hôm nay lại dám tổn thương nàng, hiện tại cho ngươi hai lựa chọn, một là giao ra nội đan, Bồn vương sẽ cho ngươi toàn thân, hai là khiến Bồn vương tự thân động thủ, hủy đi hồn phách của ngươi, để cho ngươi vĩnh viễn không được siêu sinh, hai chọn một, chính ngươi tự chọn đi." Hắn bước lên trước, con kia thú liền lui về phía sau một bước, cuối cùng dứt khoát đứng lại bất động, lạnh lùng nhìn về phía con thú bị khí thế của hắn dọa sợ, trong giọng nói không hề mang theo một chút tình cảm nào.

"Ngươi... ngươi đến tốt cùng là thần thánh phương nào, tại sao lại đi cứu một phạm nhân?" Khí thế cường đại của người nọ căn bản không phải là thứ mà một con người có thể có được, mà mình không cần động thủ cũng biết không phải là đối thủ của hắn, mặc dù không biết tu vi sâu cạn của đối phương nhưng lại có thể cảm giác được tuyệt đối là ở trên mình, mình cũng đã có tu vi vạn năm mà người nọ lại không chút nào đặt nó ở trong mắt, còn khẩu xuất cuồng ngôn muốn cho nó chết, mặc dù nó tin tưởng đối phương thật có năng lực kia nhưng không có nghĩa là bản thân nó sẽ thỏa hiệp, ai nguyện ý cam tâm tình nguyện đi tìm chết?

"Xem ra ngươi là lựa chọn điều thứ hai rồi, vậy bản vương sẽ thành toàn cho ngươi." Đối với vấn đề của nó, hắn cũng không hề dè dặt nữa, hắn muốn trực tiếp cho nó một chút dạy dỗ, dù là chút dạy dỗ của hắn sẽ khiến cho đối phương hồn tiêu phách tán, đối với hắn mà nói, sống chết của người khác không có ở trong phạm vi suy nghĩ của hắn, dám dẫm thương người trong lòng hắn, vậy thì phải có can đảm hứng chịu lửa giận của hắn, người làm tổn thương nàng, hắn phải chết!

Dứt lời, tay phải nhẹ giơ lên, một cây roi màu bạc liền xuất hiện ở trong tay hắn, roi bạc vung lên, quái thú liền bị một đạo khí thế vô hình quật một phát, cho dù là bọn họ cách nhau thật xa thì chỉ cần hắn vung roi lên nó cũng sẽ bị khí thế đó làm bị thương, một lần như vậy thôi cũng khiến nó da tróc thịt, so ra với thanh chủy thủ kia thì ác độc hơn nhiều lắm.

"Các hạ, đợi chút. . ." Con thú kia không tránh kịp lại bị đánh thêm vài nhát, vừa nhếch nhác tránh né, vừa chạy trốn tứ phía, nhưng lúc nó thấy rõ ngân tiên (roi bạc) trong tay nam tử mặc áo hồng trong lòng liền hoảng hốt, lúc này mới khản trương lên tiếng thỉnh cầu.

"Thế nào? Bây giờ hối hận rồi hả? Đáng tiếc. . . Đã chậm." Nam tử tà mị cười lạnh một tiếng, cổ làm ra vẻ đáng tiếc lắc đầu một cái, nhưng lúc hắn đang chuẩn bị thực hiện động tác thì trước mắt lại xảy ra một chút biến hóa, lúc này hắn cũng không vội vã ra tay, chỉ mắt lạnh nhìn tình cảnh trước mặt.

Chỉ thấy con Tử Bất Tượng vốn còn đang khổng lồ đột nhiên nằm bất động trên mặt đất, không chỉ có như thế, thân hình còn từ từ nhỏ đi, cho đến khi biến thành cỡ người thường thì dừng lại, trong chớp mắt, con thú nhỏ kia đã biến mất mà tại chỗ đó lại xuất hiện một nữ thiếu niên mặc bạch y, trên người thiếu niên ngồn ngộn mấy vết roi, bộ dạng vết thương chồng chất thật là đáng thương.

"Chủ nhân, ta là Ly Nặc, ngài không nhớ sao?" Nam tử mặc áo trắng vừa biến thành hình người liền vội vàng quỳ xuống, vui mừng khác thường nhìn nam tử áo hồng cao cao tại thượng, nhưng lời nói ra lại khiến người ta không thể lý giải.

"Ở trước mặt bản vương đùa bốn diễn xiếc là vô dụng, mặc kệ ngươi hoạt động như thế nào, cuối cùng cũng chạy không thoát cái chết." Hắn không hề ra tay nữa mà chỉ lạnh mặt nhìn xuống thiếu niên đang quỳ trước mặt, muốn xem xem hắn đến tốt cùng muốn chơi trò xiếc gì.

"Ly Nặc tự biết không phải đối thủ của chủ tử, có thể nghe thần nói hết lời được không, sau khi nghe xong muốn chém giết muốn róc thịt đều do chủ tử làm chủ." Ai, vào thời điểm biết được thân phận của đối phương nó thật là vừa mừng vừa sợ, vui chính là hắn rốt cuộc nhìn thấy chủ tử rồi, sợ chính là chủ tử hình như cũng không biết nó, ngộ nhờ chủ tử không tin lời nó như vậy thì phải làm cái gì cho tốt đây?

"Hả? Vậy ngươi nói một chút coi, nếu khiến Bồn vương hài lòng thì ta sẽ tạm tha cho ngươi không chết." Hắn nhiu mày, thú vị nhìn nó.

"Mặc kệ chủ tử tin hay không, lời của Ly Nặc đều là sự thật, ba ngàn năm trước, ngài là Long tộc Chí Tôn, trong lúc vô tình gặp được muội muội của thần Sáng Thế, hai người đánh nhau lâu dài liền sinh tình nhưng bởi vì thần Sáng Thế tham dự, khiến cho long tộc Huyền Hải cùng thần điện Sáng Thế đối địch với nhau, mà ngài cũng bởi vì yêu người không nên yêu cuối cùng bị thần Sáng Thế đánh cho hồn bay phách tán, Long tộc cũng bị đóng băng, mà roi trong tay ngài chính là một trong những vũ khí mà ngài hay dùng nhất, nó gọi là roi Long Đẳng, là dùng gân rồng của người phản bội trong Long tộc cùng tất cả bảo vật luyện chế mà thành, đây cũng thứ tượng trưng cho thân phận của ngài."

Nghe nó nói xong, tim của hắn cũng theo lời kể của nó mà nhúc nhích, giống như lời của nó nói chính là những thứ mà hắn đã từng trải qua, liếc nhìn roi trong tay, mặc dù hắn cũng biết nó gọi là roi Long Đẳng nhưng căn bản cũng không biết nó từ đâu tới, là mình trong lúc vô tình đoạt được, căn bản cũng không biết thì ra nó với mình cũng có một quá khứ sâu xa như vậy.

"Ngươi làm sao có thể khiến ta tin tưởng toàn bộ câu chuyện của ngươi đây?" Mặc dù tim của hắn có hơi chút xúc động, nhưng cũng không đại biểu đây

tất cả chính là sự thật.

"Chủ tử, dường như Ly Nặc không có đoán sai thì trên người ngài có một cái bớt hoa anh túc, không biết Ly Nặc nói đúng hay không?" Ngài nhất định chính là chủ tử, cái loại hơi thở mãnh liệt đó nó không thể quen thuộc hơn được, mặc dù bộ dáng thay đổi nhưng tính tình ngài vẫn giống như trước kia, nhớ lại lần đầu tiên nó gặp ngài cũng là một bộ dáng lạnh lùng vô tình như vậy.

"Vị trí." Lời của nó để khiến hắn có chút ngoài ý muốn, bởi vì nó nói không sai, trên người mình thật có một cái bớt hình đóa hoa anh túc, chuyện này trừ bà vú đã nuôi dưỡng hắn lớn lên ra thì không có ai có thể biết được hơn nữa bà vú cũng đã bị người ta hại chết.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Long tộc bị đóng băng

"Dưới vai trái, thật ra thì đó cũng không phải bớt mà là hình xăm, chỉ là có thêm một chút được thủy mà thôi, như vậy nó sẽ không thể phai màu theo thời gian, còn có thể trở nên tươi mới hơn, từ đó nhạt chuyển dần sang màu đỏ thắm ướt át kiều diễm." Lời nó nói theo những điều hắn biết hoàn toàn trùng hợp, lúc trước hắn còn cảm thấy kỳ quái, chẳng lẽ bớt còn có thể trưởng thành theo tuổi tác mà biến sắc sao? Không thể nghĩ đến là như thế này.

"Vậy, nàng thì sao?" Hắn cũng không có quan tâm chuyện Long tộc vẫn bị đóng băng mấy ngàn năm, mà liếc nhìn Huyết Đại đang dựa vào đại thụ đã bất tỉnh nhân sự, có chút do dự mở miệng hỏi.

"Nàng biết ngài bị thần Sáng Thế giết chết liền một lòng muốn báo thù cho ngài, nhưng dù sao nàng cũng không phải là đối thủ của thần Sáng Thế, cuối cùng liền rời khỏi thần điện Sáng Thế, khổ tu ngàn năm sau đó mới đi tìm ca ca của mình trả thù, kết quả thế nào Ly Nặc cũng không biết, vốn là Ly Nặc vẫn đi theo nàng do lời căn dặn của chủ tử, phải chăm sóc nàng thật tốt, nhưng thái độ của nàng rất kiên quyết, vì không để cho Ly Nặc ngăn cản nàng đi báo thù, cuối cùng đem Ly Nặc phong ấn tại nơi này, cho nên, đối với tình huống cuối cùng của nàng Ly Nặc cũng không biết được." Tính khí của cô gái kia cũng rất quật cường, vô luận mình khuyên giải nàng như thế nào nàng đều không nghe.

"Người nói là nàng đi báo thù cho ta? Vị ca ca kia của nàng có phải là phản đối việc ta và nàng ở chung một chỗ?" Theo như lời kẻ đứt quãng của nó, hắn cũng nghe ra được vài chi tiết gì đó không đúng.

"Cái này Ly Nặc cũng không biết, mỗi lần hỏi chủ tử ngài liền quát ta lắm mồm, sắc mặt cũng âm trầm dọa người, Ly Nặc thật sự không dám hỏi nữa nhưng có một điều có thể khẳng định." Nó nói đến một nửa liền dừng lại, bởi vì nó hiểu, chủ tử đã tin tưởng tất cả lời nói của mình, chuẩn bị bán cái cái chỗ hấp dẫn, thật không nghĩ đến lại thấy đôi mắt lạnh lẽo của chủ tử.

"Chủ tử ngài đừng nhìn ta như vậy, ta nói là được." Ánh mắt của chủ tử quả thật quá mức bén nhọn, mình nên cẩn thận một chút thì hơn

Nó thật có chút không chịu nổi, vì nghĩ đến mạng nhỏ của mình, lúc này mới chậm rãi nói tới: "Thần Sáng Thế không thể nào tổn thương nàng, bởi vì mỗi lần ba người các ngài đánh nhau hẳn chắc chắn sẽ giống như vô tình tránh khỏi việc đụng phải chiêu thức của nàng, càng sẽ không chủ động ra tay tổn thương nàng, vạn bất đắc dĩ thì giả vờ đón nhận vài chiêu, chỉ là vì có thể tránh thoát công kích của nàng, rất nhiều lần đều là như vậy, cho nên Ly Nặc liền suy nghĩ, thật ra thì thần Sáng Thế cũng không phải là vô tình như vậy nha, ít nhất hẳn cũng sẽ không xuất thủ thương tổn tới muội muội của mình a, nhưng hẳn vì sao lại phản đối chủ tử và muội muội của hắn ở bên nhau đây? Không nghĩ ra a, không nghĩ ra. . ."

"Theo lời người nói, hẳn căn bản cũng không sẽ thương tổn nàng như vậy nàng cũng sẽ không chết thật sao?" Mơ hồ cảm thấy có một chút đầu mối, nhưng lại có vài chỗ dù suy nghĩ thế nào cũng không ra, dù sao đều đã qua ba ngàn năm rồi, hắn cũng trải qua rất nhiều kiếp luân hồi, có ít thứ cũng thay đổi.

"Uh, ta đoán chừng là như vậy, nàng nhất định là đánh không lại anh mình, mà ca ca của nàng cũng không phải là thật lòng muốn đẩy nàng vào chỗ chết, hẳn là đã bị nhốt ở đâu đó thôi." Dù sao người ta là huynh muội ruột thịt, ai cũng nhìn ra được thần Sáng Thế rất thương cô muội muội này của hắn, chắc chắn sẽ không nỡ làm tổn thương nàng mới đúng chứ?

"Thật sao?" Nhưng vì sao lại có loại dự cảm mãnh liệt là nàng nhất định cũng sẽ đi theo bởi mình, nghĩ đến chỗ này không khỏi vừa nhìn về phía Huyết Đại, cái loại tình yêu say đắm không cách nào quên được đó, suy nghĩ một chút lại mở miệng hỏi: "Bản thân người là một con Tuyết Hồ vạn năm tại sao lại biến thành bộ dáng này?"

"Ngài vừa nhắc tới cái này Ly Nặc chỉ cảm thấy uất ức, kể từ bị phong ấn ở nơi này, mỗi ngày đều tròn tròn mắt nhìn mặt trời mọc, sau đó sẽ xem mặt trời lặn, sau đó lại. . . Cứ như vậy một ngày rồi lại một ngày, cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, thân thể Ly Nặc liền xảy ra biến hóa, từ thân mình tiểu hồ ly liền biến thành bộ dáng quý quái thể thâm không nỡ nhìn ngày hôm nay, ô ô. . . Chủ tử ngài nhất định phải cứu ta a, ta không muốn xuất hiện trước mặt mọi người với dáng vẻ xầy xí này." Mệnh của nó quả thật rất khổ a, bị phong ấn ở nơi này 2000 năm còn chưa tính (bởi vì chủ tử của nó mới chết đi ba ngàn năm, mà nàng lại là khổ tu ngàn năm sau mới đi trả thù, cho nên coi như nó chỉ bị một nhọc 2000 năm), hôm nay còn biến thành bộ dạng quý quái này, nó vốn dĩ là một hồ ly mỹ thiếu niên yêu thích cái đẹp làm sao có thể chịu nổi, làm sao có thể ra ngoài gặp người a? (Pe:Nó gặp ko bik bao nhiêu người a, chỉ có điều sau đó mấy người đi cũng đi đời nha ma, nhưng cũng có thể tính là đã gặp người đúng không, đúng không???)

"Cứu người? Bỏn vương không có giết người cũng đã rất nhân từ rồi." Chuyện của ngàn năm trước thì để qua một bên, hôm nay Huyết Đại bị nó đánh

cho trọng thương đến như thế này thì làm sao hấn có thể tha thứ cho nó được?

"Ta nói tất cả đều là thật, chủ tử vì sao vẫn là nghĩ đến việc giết ta "

Nó cũng không hiểu, nó vốn rất hiểu rõ chủ tử, chủ tử có thể nghe nó giải thích lâu như vậy, nên chắc chắn đã tin tưởng nó mới đúng chứ nhưng bây giờ lại đột nhiên thay đổi sắc mặt là sao chứ? Chẳng lẽ ngàn năm ngàn cách, tính tình của chủ tử đã thay đổi sao?

"Làm bị thương người bồn vương yêu mến, chẳng lẽ còn trông cậy vào Bồn vương sẽ giúp ngươi sao? Bồn vương cảnh cáo ngươi, nếu không kịp thời cứu tính nạng, như vậy ngươi chờ ngày hồn bay phách tán thôi."

Thật ra thì hấn cũng có thể chữa khỏi cho nạng nhưng hấn chính là không muốn bỏ qua cho tên tiểu tử kia, lại dám làm tổn thương nặng đến cô gái mà hấn xem như là trân bảo, dù là sủng vật của mình vậy thì như thế nào? Hấn làm cũng sẽ không bỏ qua, hấn không dám tưởng tượng, ngộ nhờ mình đến chậm một bước như vậy không phải là nạng sẽ cùng mình âm dương cách biệt sao? Nghĩ đến chỗ này hấn sẽ đau lòng không chịu nổi, mà đầu sỏ gây nên lại vẫn muốn mình giúp nó, thật là không biết sống chết!

"Người yêu? Chủ tử ngài quả nhiên là thay đổi a, không chỉ có đối với Ly Nặc độc ác tuyệt tình mà còn thích một cô gái loài người, ngài làm như vậy không phải là phụ lòng với nạng sao?" Mặc dù nó vốn không thích cô gái kia, nhưng hôm nay thấy chủ tử di tình biệt luyến, rồi lại cảm thấy không đáng giá thay nạng, nhất thời kích động liền thay nạng bất bình lên tiếng, chỉ trích vị chủ tử mà ngày thường nó sợ nhất.

"Hả? Ngươi có ý kiến?" Hấn có loại dự cảm mãnh liệt là mọi chuyện chưa chắc đã giống như nó nghĩ, nhưng hấn cũng không tính toán nói cho nó biết bởi vì hấn cho là không cần thiết.

"Không có, không có ý kiến." Liếc nhìn chủ tử đang liếc mắt nhìn mình, lúc này nó mới lẩm bầm nói, khí thế lúc trước đã không còn sót lại chút gì.

"Nếu không có ý kiến, vậy ngươi liền chọn đi, vẫn giống như lúc trước hai chọn một, nhanh lên một chút."

Hấn có ý mặt lạnh trầm giọng nói, mặc dù sau khi biết chân tướng cũng không định diệt nó, nhưng một chút giáo huấn thì cũng nên có, xem đáng về sợ sệt của nó trong lòng hấn

Mới thư thái một chút, không phải hấn không có tâm đồng tình mà là nó không nên tổn thương cô gái mà nó yêu mến nhất, nếu đối phương người khác thì đã sớm bị hấn diệt, đâu còn có thể sống đến lúc này.

"Chủ tử, không cần a....Ta cũng không phải cố ý, nếu ta biết nạng là người chủ tử yêu thích thì dù là đánh chết ta, ta cũng không dám dẫm thương nạng dù một cọng tóc gãy, cầu xin chủ tử nể tình tấm lòng chung thành vạn năm nay của Ly Nặc mà tạm tha cho ta lần này đi, ta....ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp cứu sống nạng, van cầu chủ tử cho ta thêm một cái cơ hội...."

Tính tình chủ tử nói một không nói hai nó luôn biết, cho nên mới phải sợ hãi như vậy, ai, nói đến nó cũng là quá xui xẻo, đụng phải một nữ vị lại là một món thức ăn đầy gai, không nói đến miệng còn chưa ăn được, hôm nay còn ngộ thương người mà chủ tử yêu mến, bây giờ còn muốn vì vậy mà nhận cơn giận của chủ tử, đáng thương cho nó hiện tại liền ngay cả mạng nhỏ cũng khó giữ được, nó đây là true ai ghẹo ai, làm sao lại có số mạng khổ như vậy?

"Hãy bớt sàm ngôn đi, mau chọn đi" Lúc này phải hảo hảo khiến nó ghi nhớ thật lâu, khiến nó về sau tốt nhất nên nhận rõ có vài người cũng không phải là nó có thể chọc.

"Hừ, chủ tử, ô ô ...."Ai tới cứu nó với? Nó thật rất không muốn chết, cứu mạng a....

Cũng mặc kệ nội tâm nó hiện tại hồ hào như thế nào, cổ làm bộ dạng đáng thương như thế nào đều thủy chung chưa từng dẫm động đến nam tử mặc áo đỏ nửa phần, cuối cùng không thể không dừng lại, uất ức hề hề nói:" Được rồi, nếu chủ tử kiên quyết không chịu tha thứ Ly Nặc, vậy Ly Nặc không thể làm gì khác hơn là chọn cái thứ nhất rồi, chỉ huy vọng sau khi Ly Nặc chết, chủ tử có thể đem hài cốt Ly Nặc về Tuyết Sơn, đợi Ly Nặc chuyển thể sau đó mới đến tìm chủ tử."

Nói xong còn len lén liếc nam tử đang đứng cách đó không xa một cái, phát hiện hấn cũng không có bị lời nói của chính mình cảm động thì lần này rốt cuộc cũng tuyệt vọng rồi, nói một câu:" Gặp lại sau, chủ tử" Liền giờ chuyển hướng Thiên Linh Cái của mình đánh tới, tốc độ cực nhanh làm cho người ta không kịp rat ay cứu giúp, một chuyển võ xuống, thân thể của nó cũng ngã xuống đất, mà nam tử trước người nó cũng chỉ lạnh nhạt nhìn nó một cái, lúc này mới xoay người hướng tới chỗ Huyết Đại.

Trên giường lớn trong khách sạn, Huyết Đại an an tĩnh tĩnh nằm ở đó, trầm ngâm ngủ, hô hấp vững vàng thuyết minh lúc này nạng chỉ ngủ mê man, mà ngồi ở đầu giường là một nam tử tuyệt sắc áo đỏ, trên mặt nam tử tràn đầy nhu tình nhìn cô gái đang mê man ngủ, đưa ra năm ngón tay thon dài trắng nõn giúp nạng đem sợi tóc rơi tán loạn trên gương mặt vén ra sau tai, trong mắt tràn đầy dịu dàng không thể giải thích, than nhẹ một tiếng, bất đắc dĩ dịu dàng nói:" Cái người này thật là một nha đầu không có tim không có phổi, đêm tân hôn liền đem ta hừ đi, quăng cho ta một phong hừ thư liền bước ta ký tên, nạng nói một chút coi, ta có chỗ nào không tốt? Đề cho nạng tránh xa như vậy, chẳng lẽ nạng không biết làm như vậy ta sẽ rất đau lòng sao? Ai, thật là không hiểu được nha đầu không có lương tâm như nạng" Nghĩ đến đây hấn liền vô cùng buồn bực, vốn muốn cưới nạng vào cửa rồi sau đó bồi dưỡng tình cảm cho tốt, làm cho nạng sớm ngày bị chính mình cảm hóa, thật không nghĩ đến nạng thế nhưng ngay cả một tia cơ hội cũng không cho hấn, nhưng hấn ngàn tính vạn tính cũng không tính đến nha đầu này thế nhưng lại làm như vậy, ai, con đường hấn truy thê thật vất vả a, chỉ hy vọng mình có thể đem trái tim đang đóng băng của nạng làm cho tan chảy là được.

Mà ở trong phòng khác của khách sạn, một con tiểu hồ ly màu trắng đang an tĩnh nằm lỳ ở trên giường, long lá trên thân thể cuộn rút thành một đoàn, vốn nên là đôi mắt có hồn giờ phút này cũng đã nhắm chặt lại thành một cái khe hẹp cong cong.

Cửa phòng bị người đẩy ra, một nam tử áo đỏ cất bước đi vào, liếc nhìn tiểu hồ ly màu trắng trên giường, trong nháy mắt thu lại kết giới, mà hắn cũng chậm rãi tiến tới chỗ tiểu hồ ly, đến đầu giường liền đứng lại, giờ tay lên gần lên người tiểu hồ ly một đạo ngân quang, vàng sang nhàn nhạt từ từ mở rộng, cho đến khi đem người tiểu hồ ly hoàn toàn bị bao bọc bên trong, trong khoảnh khắc, thân thể tiểu hồ ly theo vàng sang bị khê nâng lên, cho đến khi dừng ở giữa không trung, một lát sau, hắn mới thu hồi tay của mình, mà tiểu hồ ly cũng theo đó từ từ rơi vào trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: trở mình thành tuyết hồ vạn năm

"Thế nào, còn chưa ngủ đã sao?" Nam tử mặc áo đỏ thấy mình thu tay lại một hồi lâu mà con tiểu hồ ly kia vẫn không có chút động tĩnh nào liền cất giọng thản nhiên nói.

Lời này của hắn quả thật rất hữu hiệu, chỉ thấy hắn vừa dứt lời thì con tiểu hồ ly trên giường liền chậm chậm mở ra cặp mắt tuy nhỏ nhưng có thần, hơi đóng mở mấy cái mí mắt nặng trĩu, một lúc lâu sau mới hoàn toàn tỉnh táo, chỉ thấy chuyện đầu tiên khi nó tỉnh lại chính là thăm dò nơi nó đang nằm, sau đó mặt mơ hồ nhìn nam tử mặc áo đỏ đang đứng bên cạnh mình, lúc này mới giọng mang mê hoặc mà hỏi: "Đây là nơi nào? Người là ai nha?"

Câu hỏi của tiểu hồ ly khiến cho hắn có chút ngoài ý muốn, không ngờ câu nói đầu tiên sau khi nó tỉnh lại chính là hỏi mình là ai, lạnh lùng liếc nó một cái, lúc này mới không nặn không lật trả lời: "Nếu như ngươi không nhớ nổi thì ta cũng không ngại tiễn ngươi thêm một đoạn đường, theo ý của ngươi là nên đem xương cốt của ngươi đưa về Tuyết Sơn."

Nghe hắn nói như vậy, tiểu hồ ly lập tức từ trên giường nhảy lên, nhảy lên cao ba thước đánh tới chỗ nam tử mặc áo đỏ, mà nam tử mặc áo đỏ cũng không ngờ nó sẽ có cử động này, không kịp chuẩn bị liền bị nó nhào tới trong ngực của mình.

Tiểu hồ ly không có chú ý tới sắc mặt của hắn đã tối tăm xuống, bám vào trên người hắn thật chặt, một vốc nước mũi một đồng lệ khóc lóc kể lể: "Chủ tử, ta đã trải qua bao nhiêu luân hồi, xem như tìm thấy ngài rồi, ô ô. . ." Tiểu hồ ly không có hiểu rõ tình trạng liền khóc lóc kể lể, cho là chủ tử lâu như vậy không thấy nó nhất định cũng sẽ hết sức nhớ nhung nó, nó rất nghe lời tự sát một lần rồi, kỳ quái cũng không biết đây là kiếp luân hồi thứ mấy của mình rồi, vì sao chuyện đời trước vẫn còn ó thể rõ ràng như thế này đây? Giống như nó chỉ vừa mới xảy ra ngày hôm qua (Pe thích con hồ ly này nha, dễ ăn hiếp hehehe)

"Nếu ngươi không cút ngay thì đừng trách ta lòng dạ độc ác." Hắn từ trước đến giờ đều là người sạch sẽ, mà cái con hồ ly trước mắt này lại không biết phân biệt tốt xấu nhào lên trên người hắn, biết rõ cá tính của mình còn dám như thế, hắn là nó chán sống rồi.

"Chủ tử, thật xin lỗi, ta chỉ là quá mức kích động, không ngờ ta còn có thể nhìn thấy chủ tử một lần nữa, lại có thể trở lại ở bên cạnh chủ tử." Thấy sắc mặt chủ tử không tốt, nó cũng chỉ có thể bất đắc dĩ nhảy xuống, con hồ ly này quả thật là một con hồ ly đàn không biết nhìn sắc mặt của người khác mà nói chuyện, ai, nếu Huyết Đại biết mình bị một con hồ ly đàn đánh bại thì không biết nàng sẽ có cảm tưởng gì?

"Từ hôm nay, ngươi liền theo Huyết Đại bảo vệ bên người của nàng, không thể để cho nàng bị thương tổn nếu để cho nàng bị đứt một cọng tóc nào thì ngươi cũng không cần tiếp tục xuất hiện ở trước mặt bốn vương nữa, tự mình kết thúc có thể sẽ thoải mái hơn là để bốn vương tự thân động thủ, như vậy cũng ít chịu tội hơn một chút." Nó dù thế nào cũng là một con Tuyết hồ có thu vi vạn năm, mặc dù không phải là đối thủ của mình nhưng đối với những người khác cũng là dư dả, có nó ở bên người nàng thời khắc bảo vệ, mình cũng sẽ yên tâm một chút, mặc dù hắn cũng sẽ thường xuyên ở cùng với nàng, nhưng khó tránh khỏi có lúc ngoài ý muốn, có nó bảo vệ mình cũng sẽ yên tâm hơn

"Huyết Đại là ai? Chủ tử ngài lại muốn đưa ta cho người khác sao? Ta muốn đi theo chủ tử, không, muốn bị đưa cho người. . ." Mạng của mình làm sao lại khổ như vậy a, mới tìm được chủ tử, còn chưa có ngày ngốc được bao lâu liền bị đem tặng cho người khác, mấy ngàn năm trước cũng thế, kể từ khi chủ tử cùng muội muội của thần Sáng Thế yêu nhau, vì để nàng vui vẻ, mình liền trở thành lễ vật bị đưa đến trên tay nàng, không nghĩ tới hôm nay lại đụng phải chuyện giống vậy.

"Bốn vương cũng không phải là đang trưng cầu ý kiến của ngươi, mà là đang ra lệnh với ngươi, hiểu chưa?" Ngụy hiểm nhìn tiểu hồ ly trên đất nhưng giọng nói lại cực kỳ nhẹ nhàng.

"Hiểu, đã hiểu." Nó dám nói không hiểu sao? Không dám, cho nên không thể làm gì khác hơn là ra về hiểu biết rồi, nó là thật không hiểu, vì sao mình mới cùng chủ tử gặp nhau hắn liền lập tức muốn đem mình đưa cho người khác, mà cái Huyết Đại gì đó kia lại là ai chứ?

"Bốn vương sẽ tìm một cơ hội đưa ngươi tới trong tay nàng, nhưng ngươi nhớ lấy, không tới thời khắc nguy hiểm ngươi không được tự ý biến thành hình người, nếu dám không nghe lệnh, nhất định trọng phạt!" Mặc dù không có nhiều cơ hội sống chung với nàng nhưng hắn vẫn nào hiểu được chút tính cách của nàng, nếu như nàng biết mình để một người nằm vùng ở bên cạnh nàng nhất định sẽ không tiếp nhận, không chỉ có như thế, có lẽ còn có thể hoài nghi mình có ý đồ khác, an trí tại chỗ ở bên người nàng giám thị, nếu như vậy tác dụng có khi còn ngược lại.

"Biết, chủ tử, ta nhất định sẽ ghi nhớ lời dặn của ngài, tuyệt đối sẽ không làm trái với ý tứ của chủ tử, yên tâm đi." Nó nào ngờ tính tình của chủ tử mình, tựa như hắn nào ngờ tính cách của nàng giống như nhau, nếu không cách nào cải biến, vậy cũng chỉ lựa chọn đón nhận.

Mặc dù tin tức này đối với nó mà nói là một tin tức xấu, nhưng không phải là không có chuyện đáng vui vẻ, ít nhất nó đã biến trở về hình dạng vốn có

của mình rồi, sẽ không còn giống cái bộ dạng xấu xí khi ở trong Ma Vực chỉ sáu năm, ừ, xem ra lúc trước chính mình không có phí công chết một lần, ít nhất trải qua lần đầu thai chuyển thế này, mình cũng khôi phục thành con tiểu hồ ly người gặp người thích lúc trước, đứa bé đáng thương, đến nay còn chưa có nhận rõ sự thật, mà cái người chủ tử được nó tôn kính như thần lại không có ý định giải thích cho hắn biết thêm câu nào, khiến cho nó cứ loạn tưởng theo ý mình.

Mà trong căn phòng cách vách, lúc này Huyết Đại mới dằng dặc mở hai mắt ra, thứ đầu tiên nhìn cũng giống như tiểu hồ ly, đánh giá chung quanh chỗ mình đang nằm, sau đó mới chậm rãi giùng giăng từ trên giường ngồi dậy, mà đang lúc ấy thì cửa phòng liền bị người bên ngoài đẩy ra, ngay sau đó, một nam tử với bộ áo đồ tuyệt sắc đi vào, lúc thấy nàng đang giùng giăng muốn ngồi dậy thì bước nhanh qua, đưa tay đỡ nàng lên để cho nàng tựa vào đầu giường.

"Sắc mặt của ngươi xem ra vẫn có chút không tốt, vẫn còn không thoải mái sao?" Sắc mặt của nàng nhìn qua có vài phần yếu ớt, có lẽ là bởi vì hai ngày hai đêm chưa có ăn mới khiến cho suy yếu không còn chút sức lực nào.

"Không có, ta chỉ là có chút đói, làm phiền ngươi giúp ta đem chút thức ăn tới đây được không?"

Nàng vốn cho là mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ, lại không nghĩ rằng lại vẫn có thể sống lại, chắc là do vị nam tử trước mặt cứu mình rồi nhưng bây giờ cũng không phải là thời điểm để rối rắm cái này, nàng thật sự là quá đói, ngay cả nói một câu cũng cảm thấy không còn hơi sức, mà nàng sớm đã phát hiện nơi này là khách sạn, nếu là khách sạn, tất nhiên cũng có thức ăn cung ứng.

"Được, vậy ngươi nghỉ ngơi một chút, ta đi giúp ngươi gọi chút thức ăn." Trước khi ra cửa còn săn sóc giúp nàng đem thân thể nằm xuống, đem cái chăn chắp xuống lần nữa giúp nàng đắp kín lại lúc này mới đi ra ngoài.

Không bao lâu hắn trở về, trong tay còn bưng một chén cháo nóng hồi bước thẳng đến bên giường nàng ngồi xuống, múc một muỗng đặt bên môi nhẹ nhàng thổi, làm nó bớt nóng, đợi đến khi cảm giác nó không còn quá nóng nữa mới đặt ở bên môi Huyết Đại, dịu dàng nói: "Thân thể ngươi hiện tại không thể ăn thức ăn có quá nhiều dầu mỡ cho nên ta chỉ giúp ngươi lấy một chén cháo nóng, sau khi ngươi đã hoàn toàn khôi phục ta sẽ dẫn ngươi đi ăn món ăn ngươi thích, há mồm..."

Huyết Đại liếc nhìn nam tử trước mặt, lúc này mới từ từ hé miệng, đem thìa cháo bên môi ăn vào, nam tử nhìn nàng nuốt vào, lúc này mới lại mở miệng nhắc nhở: "Ăn chậm một chút, cẩn thận nóng." Hắn cũng không thể thay nàng nếm nhiệt độ trước, nếu không chỉ sợ sẽ bị nàng ngộ nhận mình là tên háo sắc rồi.

"Ừn." Đối với sự quan tâm của hắn, nàng ngoại lệ đáp lại.

Mà một đơn ẩm đơn giản của nàng cũng làm cho đối phương có chút ngoài ý muốn, tiếp đó nội tâm liền một hồi vui vẻ, hắn không nghĩ đến nha đầu này lại đáp lại lời hắn, mặc dù chỉ là một chữ thật đơn giản cũng khiến cho hắn mừng rỡ khác thường, giống như một đứa bé khi chiếm được món đồ chơi mà nó yêu thích.

"Ta tên là Dạ Khuynh Thành, có thể cho tại hạ biết phương danh(tên) của cô nương?" Mặc dù hắn sớm đã biết rõ tên của nàng nhưng nàng cũng không hề biết điều đó vì không muốn khiến cho nàng hoài nghi, hắn không thể làm gì khác hơn là đem hiện tại trở thành lần đầu tiên gặp mặt.

"Huyết Đại." Đơn giản hai chữ, nói rõ nàng bây giờ đã là rất khách khí.

"Huyết Đại, danh tự này thật là dễ nghe, rất thích hợp với loại người có tính cách trong trẻo lạnh lùng như nàng." Nhìn nàng cười nói.

Huyết Đại lại không tiếp tục nói tiếp, chỉ là từ từ ăn, nàng khi nào muốn được người khác đút, tiếc rằng cả người mình không còn chút sức lực nào, ngay cả tay chân đều là bủn rủn vô lực, muốn mình bưng chén là không thể nào.

Cứ như vậy, một bát cháo đã thấy đáy, mà Dạ Khuynh Thành lại là vẻ mặt buồn cười nhìn nàng, dùng giọng cung chiêu nói: "Xem ra ngươi thật sự là rất đói, chỉ là lại không thể ăn nhiều, dạ dày ngươi đã sớm rộng tuếch, lập tức ăn quá nhiều chỉ sợ sẽ thương tổn đến dạ dày, ngươi trước nằm xuống nghỉ ngơi một chút, một lúc sau ta lại giúp ngươi đưa thức ăn tới đây." Thân thể nàng bây giờ mới vừa tốt lên một chút, nên ăn ít nhưng chia làm nhiều bữa ăn, những người bình thường đều có thể hiểu đạo lý này thì làm sao một thầy thuốc như hắn lại không hiểu được?

Huyết Đại chỉ hơi hơi gật đầu coi như là đáp lại hắn, sau liền được hắn đỡ nằm xuống, sau khi giúp nàng đắp kín mền liền bưng chén lên đi ra ngoài.

Sau khi hắn đóng cửa lại, lúc này Huyết Đại mới nhớ lại chuyện xảy ra trong rừng rậm lúc trước, con quái vật kia rõ ràng là muốn ăn nàng, mà thực lực của nó quả thật rất cường hãn ngay cả nàng cũng không phải là đối thủ của nó nhưng người đàn ông kia lại có thể cứu nàng từ trên tay quái vật, đây nói rõ cái gì?

Trước thật sự là mình quá mức tự phụ, bởi vì tu vi của nàng coi như không phải cao nhất những cũng có thể là thứ hai, thật không nghĩ đến lần này lại là để bản thân trở thành cá nằm trên thớt, mà xuất hiện bên người nàng một người so với một người càng lợi hại hơn gấp trăm lần, điều này khiến cho nàng hiểu rõ cái gì gọi là Nhân Ngoại Hữu Nhân Thiên Ngoại Hữu Thiên, xem ra sau này không nên tiếp tục tùy ý nữa rồi.

Thật ra thì tu vi của nàng đích xác được xem là nhất nhì nhưng nàng căn bản cũng không biết rõ thân phận thật của đối phương, nếu biết nàng cũng sẽ không nghĩ như vậy.

Huyết Đại tu dưỡng hai ngày, thân thể cũng tốt được gần như trở về lúc ban đầu, nàng cũng thực vội, một lòng nhớ kỹ chuyện Tuyết Liên, chỉ sợ mình trì hoãn quá lâu mà làm ngày giờ.

Đang lúc nàng đeo lên cái khăn che mặt muốn ra cửa thì cửa vừa lúc cũng bị người đẩy ra, người đi vào chính là Dạ Khuynh Thành một thân áo đỏ, thấy nàng ăn mặc chỉnh tề chuẩn bị rời đi, hần cũng không thấy hài lòng, ôm tiểu hồ ly đi tới trước mặt nàng, lên tiếng hỏi: "Huyết Đại cô nương đây là muốn rời đi sao?" Hần không cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng tiểu hồ ly trong tay lại tròn tròn cặp mắt, không nháy một cái nhìn chăm chăm Huyết Đại, trong lòng bách vạ tạp trần, rất không có cảm giác.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt, Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: chủ tử di tình biệt luyện rồi hả ?

Thì ra mình căn bản là không có chết, hại nó vui mừng hựt một lúc lâu cho là mình đã trải qua nhiều đời luân hồi sau đó mới gặp lại chủ tử, điều này nói rõ bọn họ rất có duyên phận chủ tớ nhưng không nghĩ ra sự thật lại là như vậy... Trời mới biết nó có bao nhiêu sùng bái chủ tử của mình, vài ngàn năm trước, chủ tử nhưng là Vương gia oai phong một cõi, một thân tu vi cường hãn không ai bằng, quản lý Long tộc cũng là thuận buồm xuôi gió khiến bộ phận có ý đồ lật đổ hần trong Long tộc run như cây sậy, cũng làm cho những chủng tộc khác nghe tin đã sợ mất mật không dám xâm phạm Long tộc nửa phần, nó thật sâu sùng bái hần, âm thầm thể tương lai nó cũng phải trở thành một người lợi hại như chủ tử nó, nhưng ngày vui lại không kéo dài, vốn là họ đang an an ổn ổn trải qua những ngày được vạn dân kính ngưỡng, nhưng không nghĩ sẽ gặp phải cô gái kia, cuối cùng lại mang đến tai họa ngập đầu cho Long tộc.

"Ân, đa tạ công tử tốt bụng cứu giúp, Huyết Đại còn có chuyện quan trọng trong người, cũng không tiếp tục làm phiền nữa." Quấy rầy hần lâu như vậy, nói tiếng cảm ơn vẫn cần thiết, coi như hần không đến thì nàng cũng sẽ tìm hần để từ giả.

"Gọi ta Khuynh Thành là được rồi, vậy về sau ta liền gọi cô nương là Huyết Đại được không?" Huyết Đại cô nương, Huyết Đại cô nương kêu như vậy lại có cảm giác quá mức lạnh nhạt, mà hần không muốn có cảm giác lạnh nhạt với nàng, hần muốn nỗ lực kéo gần khoảng cách giữa họ để cho mình trở thành sự ngoại lệ duy nhất bên người nàng.

"Tốt." Hết tách trà, nàng vĩnh viễn đều là bộ dáng này, dùng câu văn đơn giản nhất để trả lời cho vấn đề phức tạp nhất, đặc biệt là đối với người xa lạ, có thể sử dụng một chữ tỏ rõ ý nghĩa trong lời nói, nàng tuyệt đối sẽ không dùng hai chữ, mà ở trong mắt nàng, trừ bốn người Mân Côi ra thì những thứ khác đều bị nàng xếp vào hàng ngu người xa lạ.

"Huyết Đại, là như vậy, trước mắt ta cũng có chút chuyện cần xử lý, cũng không dễ dàng mang theo nó, ta có thể tạm thời gửi ở chỗ cô nương được không?" Hần chỉ vào con tiểu hồ ly đang nằm trong vòng tay hần, trưng ra vẻ mặt thành khẩn nhìn nàng, hần không thể nói thẳng cho nàng biết nếu không nàng chắc chắn sẽ không tiếp nhận.

Huyết Đại vừa định cự tuyệt, lại bị Dạ Khuynh Thành giành mở miệng trước, nhìn bộ dáng của Huyết Đại cũng biết là nàng đang muốn cự tuyệt, mà hần không thể để cho nàng cơ hội để cự tuyệt hần, lúc này mới giành lên tiếng trước nàng. "Cô nương hãy yên tâm đi, ta chỉ có chút việc gấp cần phải tạm thời rời đi, mấy ngày nữa sẽ gặp lại, chờ ta xử lý tốt mọi chuyện liền trở lại đón nó, chỉ quấy rầy cô nương chút ít ngày là đủ."

Huyết Đại suy tính đến nếu mang theo một Tiểu Mao Cầu tất sẽ có chỗ bất tiện, vốn muốn cự tuyệt nhưng nghe thấy đối phương nói như vậy nàng liền trầm tư một chút, hần không chỉ có ân cứu mạng đối với nàng, hơn nữa còn tận tâm tận lực chăm sóc một người xa lạ như nàng trong mấy ngày, mà về mặt hần lúc này cũng không giống như là đang nói dối, nhìn qua giống như thật sự có việc gấp cần phải làm, lại suy tính đến chỉ có mấy ngày mà thôi, lúc này mới hơi gật đầu đồng ý, coi như là đang báo ân thôi.

Đáng thương cho một mảnh dụng tâm lương khổ của Dạ Khuynh Thành, mặc dù cuối cùng không có bị cự tuyệt, nhưng khi đặt trong mắt người kia thì lại bị xem như là một gánh nặng, mà thấy sự do dự của nàng hần vẫn nhất quyết cố ý đặt nó ở bên người nàng, bởi vì hần còn chưa có tìm ra lý do hợp lý để đồng hành bên cạnh nàng, lại không thể quá mức gấp gáp nên chỉ có thể từng bước từng bước dần dần tiến đến, nếu không nhất định sẽ làm cho nàng đối với mình sinh ra chán ghét, như vậy hần cũng sẽ bị đánh vào trong vô tận hắc ám, chỉ có biện pháp này mới có thể làm cho hần an tâm.

Huyết Đại nhận lấy Tiểu Mao Cầu trong tay hần, ôm nó ở trong ngực, thấy tình cảnh này, cả khuôn mặt của Dạ Khuynh Thành cũng có chút tối đi, hần đột nhiên cảm thấy hối hận, không nên giao nó cho nàng, thừa dịp Huyết Đại không có chú ý, hần liền ác ngoan tròn mắt nhìn tiểu hồ ly một cái, trong mắt là ý tứ cảnh cáo nồng đậm, mà tiểu hồ ly khi bị vị chủ tử phúc hần nhà nó trừng thì lại không dám nhìn thẳng, đáng thương cho nó cũng không biết chủ tử tại sao lại dùng ánh mắt nguy hiểm này để nhìn nó, rút cái đầu nhỏ của mình vào trong ngực của Huyết Đại để tránh đi, không ngờ cử động này của nó càng làm cho sắc mặt của Dạ Khuynh Thành khó coi đến cực điểm, nguy hiểm hip mắt, đang muốn âm thầm ra tay dạy dỗ nó một trận thì Huyết Đại lại vừa đúng lúc quay lại nhìn hần.

"Vậy cứ như vậy đi, ta trước giúp huynh chăm sóc Tiểu Mao Cầu này mấy ngày, chờ người làm xong việc hãy tới tìm ta, ta lại trả nó cho người." Nàng không thể tiếp tục lãng phí thời gian nữa, phải gấp rút lên đường mới được.

"Được, vậy thì cảm ơn cô nương, khiến cô nương cảm thấy bất tiện vì phải mang theo nó, mong cô nương thông cảm!" Coi như nó may mắn, lần tới xem nó làm sao có thể tránh khỏi, bây giờ liền tạm thời tha cho nó- một lần.

"Không khách khí, ta còn có chuyện, đi trước." Khách khí hướng hần gật đầu một cái, cũng không đợi đối phương trả lời liền ôm tiểu hồ ly đi ra khỏi

phòng, hướng bên ngoài khách sạn đi tới.

Sau khi rời khỏi khách sạn nàng liền hướng tới Ma Vực chi sâm đi tới, mà trong ngực nàng, giờ phút này chỉ có một con Tiểu Miêu lông vo tròn đang mở cặp mắt nhỏ nhắn mà có hồn nhìn chăm chăm nàng, ai, mới vừa rồi nếu không phải là nàng mở miệng nói chuyện nói không chừng mình lại gặp phải độc thủ của chủ tử.

Lại nói về đám người Thương Quan Cẩn Nam, trong đội ngũ lại thêm một người quen, đó chính là người “ngẫu nhiên” gặp được ở trên đường, hơn nữa còn là người mà muốn bỏ rơi cũng không được, Ôn Uyển Nhi.

"Ta nói Uyển Nhi tỷ tỷ, ngươi không ở nhà ngây ngô cho tốt, không có việc gì tới nơi này xem náo nhiệt gì à? Trước mặt chính là Ma Vực chi sâm rồi, cũng đừng trách ta không cảnh báo trước, đến lúc đó ca ca là phải bảo vệ ta, một mình ngươi có thể gặp nguy hiểm." Thật vất vả ca ca mới từ hôn với người ngu ngốc kia, hôm nay lại cùng Ôn Uyển Nhi đính hôn, chuyện này khiến cho nàng vẫn không thoải mái, ca ca là người của nàng, không ai được phép đến giành.

Ôn Uyển Nhi nghe nàng nói như vậy, nội tâm cũng hết sức mất hứng, nàng lần này là có ý đi theo phía sau bọn họ tới, đợi thời cơ thích hợp nàng mới nhảy ra diễn cảnh ngẫu nhiên gặp phải, mục đích đúng là vì nhân cơ hội này đến gần Thương Quan Cẩn Nam, tốt nhất là mượn cơ hội này để bồi dưỡng tình cảm một chút, nàng cũng biết họ sẽ đi qua Ma Vực chi sâm, cũng đã nghe nói bên trong có rất nhiều ma vật, nhưng nàng không chút nào sợ hãi, không chỉ có không sợ hãi còn hết sức mong đợi, bởi vì nàng muốn lợi dụng Ma Vực chi sâm khiến Thương Quan Cẩn Nam diễn một vở anh hùng cứu mỹ nhân lãng mạn.

Nhưng hôm nay lại nghe thấy Thương Quan Cẩn Du nói như vậy khiến nàng không khỏi nổi giận trong bụng, nhưng lại bị nàng cố gắng nén lại, cho dù nàng có tức giận như thế nào cũng không thể ở phát tác ở trước mặt Thương Quan công tử, cứ như vậy kế hoạch của nàng sẽ bị mình phá hư, nàng nhất định phải chú trọng hình tượng của mình mới được, cũng không thể bởi vì cái nha đầu Thương Quan Cẩn Du này mà làm hư chuyện tốt của mình.

Vừa nghĩ như thế, lo lắng trên mặt cũng quét sạch, cô làm mặt uất ức nhìn Thương Quan Cẩn Nam, lúc này mới vừa nói vừa khóc hỏi: "Uyển Nhi là vị hôn thê của Thương Quan công tử, tính thế nào là một người đây? Uyển Nhi cũng biết, Thương Quan công tử nhất định sẽ không bỏ lại Uyển Nhi mặc kệ đúng không?" Bộ dáng đáng thương thật đúng là vừa thấy đã thương đau, mà bộ dáng đáng thương này của nàng lại không khiến Thương Quan Cẩn Nam để mắt tới, ngược lại khiến cho hắn không vui cau mày.

Thương Quan Cẩn Du nghe nàng nói như vậy liền giận đến cắn răng nghiến lợi, ở trong lòng mắng to con hồ ly không biết xấu hổ này lại dám không biết xấu hổ chạy tới giành ca ca với mình, nhất thời tức giận mắng to: "Thật không biết xấu hổ, đi theo phía sau cái mông của anh ta cũng không nói gì người nhưng hôm nay ngươi còn dám không biết thẹn nơi ra lời nói vô liêm sỉ như vậy, vị hôn thê thì thế nào? Còn chưa có thành thân nên cái gì cũng đều không phải, chẳng lẽ ngươi quên kết quả của cái bao có muối muối kia của ngươi sao? Chẳng lẽ còn không đủ để lấy ra làm vết xe đổ của ngươi sao?" Ca ca là của nàng, đám nữ tử không biết xấu hổ kia hãy cút sang một bên đi.

Khi Thương Quan Cẩn Nam nghe thấy nàng nói mấy chữ bao có muối muối thì trong lòng không thể ức chế được nóng lên, hai quả đấm cũng bắt đầu nắm chặt, về mặt cũng có cái gì đó không đúng, mà hai người đang cãi nhau thì lại cần bản không thể phát hiện ra những khác thường này, vẫn như cũ ở đó người một câu ta một lời mình cơ ám phùng đối phương, giống như là cây kim chống lại râu không ai nhường ai

"Đủ rồi! Hai người các ngươi náo đủ chưa? Nếu muốn tiếp tục cãi nhau thì đều trở về cho ta, đừng ở chỗ này làm mất mặt!" Một là muối muối của hắn, một còn là vị hôn thê của mình, đồng nhất chính là hai người đều đang ở trên đường cái không chú ý hình tượng mà cãi nhau, nơi nào còn có phong phạm của đại gia khuê tú, quả thực là không có hình tượng chút nào.

Hai người vẫn xem không vừa mắt lẫn nhau lúc này mới ngừng lại, Ôn Uyển Nhi thì đỏ mặt cúi đầu xuống, thật ra là vì bản thân mình thật sự không thể nhịn được trước những lời nói ác độc của tiện nhân Thương Quan Cẩn Du nên mới để lộ ra vẻ mặt hung ác của mình, mà Thương Quan Cẩn Du cũng không phục im lặng, lại không dám nói thêm một câu, nhưng thái độ cũng là hận không thể đem Ôn Uyển Nhi không biết xấu hổ kia xé nát, ở một phương diện nào đó thì nàng không sánh bằng Ôn Uyển Nhi, người ta ít nhất hiểu được biết che giấu mà nàng lại là ngay cả che giấu cũng sẽ không làm

Mọi người bên tai rốt cuộc có thể yên tĩnh lại, lúc này mới lại lên tinh thần tiến lên phía trước, mà Thương Quan Cẩn Nam cũng cực kỳ không vui nhìn hai người họ một cái, lúc này mới sai bước đi về phía trước, không đi để ý tới hai người sau lưng nữa, Thương Quan Cẩn Du thấy ca ca mình đã đi xa, lúc này mới khinh thường liếc Ôn Uyển Nhi một cái, vội vàng đuổi theo Thương Quan Cẩn Nam, mặt Ôn Uyển Nhi đầy lo lắng đi theo.

Lại đi một lúc lâu, cuối cùng đã tới Ma Vực chi sâm, tất cả mọi người dừng ở lối vào, chờ người phía sau đến đông đủ sau đó mới đi vào chung, dù sao nơi này cũng bị người truyền đi quá kinh khủng, nói là người đi vào không có một người nào có thể còn sống đi ra, vì lý do an toàn nên quyết định chờ đầy đủ mọi người rồi mới xông vào liên tương đối an toàn.

Mặc Thanh Vân cùng Đông Phương Ngưng cũng trong đó, chỉ thấy trời nắng chan chan, bọn họ đều mồ hôi đầm đìa, Đông Phương Ngưng tìm một khối đá sạch sẽ để Mặc Thanh Vân ngồi xuống, lấy nước mang bên mình đưa tới trước mặt hắn, nói: "Nghỉ ngơi trước đã, uống nước thôi." Dù sao cũng cần phải đợi đến khi mọi người đến đông đủ mới đi vào, còn không bằng ngồi xuống trước nghỉ ngơi một chút.

Mặc Thanh Vân liếc nhìn nàng một cái sau đó liền nhận lấy bình nước trong tay nàng, uống hai ngụm liền trả lại cho nàng, Đông Phương Ngưng nhận lấy bình nước, đắp kín nắp lại sau đó thả về chỗ cũ, sau đó lại lấy ra một túi nước khác, mở ra uống, thời tiết nắng gắt như thế này thật đúng là làm cho người ta chịu không nổi, thật sự là quá nóng, làm cho người ta miệng đắng lưỡi khô, làm sao có thể chậm trễ việc bổ sung nước được, hoàn hảo nàng chuẩn bị đầy đủ, mang nhiều nước, lúc này mới không đến nỗi khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 70: Ma vật khát máu bị vây trong Ma Vực

Rốt cuộc đợi đến khi đoàn người đến đông đủ, lúc này mới kết bạn đi tới rừng rậm, vừa vào đến bên trong, liền bị mùi vị bên trong gây khó chịu, bịt mũi, hàng loạt tử khí âm trầm cũng vây quanh mọi người, trên mặt đất trải đầy thi cốt càng thêm kinh người, vài nữ tử có chút nhát gan đều bị dọa đến hết âm lên.

Bọn họ cùng nhau đi tới, cũng chỉ nhìn thấy cảnh tượng ác liệt chứ không hề nhìn thấy bất cứ một con ma vật nào, chẳng lẽ là tin đồn có sai sao? Nhưng nếu là tin đồn có sai, vậy những bộ thi hài trên mặt đất là có chuyện gì xảy ra đây? Hay là những ma vật kia có đồng người liền không dám hiện thân sao? Đói mất mọi nơi, lần này những người tới trước thật là không ít, một nhóm người lờn lờn hùng dũng về mặt khác nhau đi về phía trước, ánh mắt chuyên chú thỉnh thoảng quan sát chung quanh, không khí khẩn trương tự nhiên sinh ra.

Mặc Thanh Vân vừa đi vào nơi này về mặt liền khẽ đổi một cái, không biến sắc quan sát bốn phía, lúc này mới lấy tay che bụng của mình, về mặt khó chịu nói: "Ai nha, bụng của ta đau quá. . ." Mà bên cạnh hắn Đông Phương Ngưng thấy hắn như thế lại càng hoảng sợ, vội vàng hỏi: "Cửu hoàng tử, chàng làm sao vậy? Là nơi nào không thoải mái sao?"

Mà Mặc Thanh Vân chỉ khó chịu nhìn nằng một cái, lúc này mới cười cười xấu hổ, ngưng ngưng nói: "Ta nghĩ trước đó chắc là ăn phải thứ gì đó không sạch sẽ rồi, nghĩ muốn đi ị." Mặc dù hắn chỉ có chỉ số thông minh như một đứa bé nhưng đứa bé cũng sẽ có thời điểm xấu hổ.

Đông Phương Ngưng nghe hắn nói như thế, lập tức thở dài ra một hơi, nhưng lại gặp khó khăn, hiện tại tất cả mọi người ở chung một chỗ mới có thể an toàn như vậy, nhưng hắn lúc này lại không thích hợp bị tiêu chảy rồi, đây nên như thế nào cho phải? Liếc nhìn đám người đang chậm rãi đi về phía trước, lại nhìn gương mặt khó chịu của Mặc Thanh Vân, lúc này mới gật đầu một cái nói: "Vậy chàng đi giải quyết đi, ta ở nơi này chờ chàng, chỉ là tốc độ của chàng phải nhanh một chút, nếu không đoàn người đi xa chúng ta sẽ có thể gặp nguy hiểm." Tốc độ của đoàn người rất chậm, nếu như tốc độ của hắn nhanh một chút chắc sẽ không thành vấn đề.

"Được, vậy ta đi trước." Dùng sức gật đầu một cái coi như đáp ứng, nói xong cũng ôm bụng hướng chỗ sâu trong bụi cỏ đi tới.

"Ca, người xem, đây là cái gì?" Thấy nàng ta kêu to, cả đoàn người đều đều tập trung nhìn về hướng nàng chỉ, Đông Phương Ngưng lại càng hoảng sợ, trời, sẽ không phải là ma vật xuất hiện chứ? Cửu hoàng tử vẫn còn ở phía sau, nàng lo lắng nhìn sang, kết quả cái ma vật gì cũng không có, chỉ có một tia sáng chói mắt, giống như là có đồ vật gì đó dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng chói mắt

Thượng Quan Cẩn Nam liếc mắt nhìn, sau đó liền hướng về phía tia sáng chói mắt kia đi tới, cũng không để ý người sau lưng kêu lên, thẳng tắp đi về phía có ánh sáng, đoàn người nhìn có người tiến lên, bọn họ cũng liền phóng lớn lá gan xúm lại đi quan sát, đối với đạo ánh sáng kia, bọn họ cũng rất tò mò.

Thượng Quan Cẩn Nam đến gần vừa nhìn liền thấy thì ra là một thanh chủy thủ khảm bảo thạch, chắc hẳn ánh sáng mới vừa rồi là do ánh sáng mặt trời khúc xạ với cây chủy thủ này sinh ra ánh sáng, nhưng khi hắn khom lưng xuống, chuẩn bị nhặt lên truy thủ trên đất thì cũng ngờ lại bị chủy thủ cắt trúng ngón tay, nhất thời có máu tươi nhỏ xuống ở trên chủy thủ, một giọt, hai giọt, liền tiếp vài giọt máu rỉ xuống, nhưng khi hắn lấy khăn tay ra chuẩn bị lau sạch sẽ thì những giọt máu kia lại như kỳ tích biến mất không thấy, tựa như căn bản là không có nhỏ xuống, một chút dấu vết cũng không có, nếu không phải trên tay mình còn có vết thương, hắn thật là hoài nghi đây là ảo giác.

Đang lúc ấy thì, một cô gái áo trắng hơn tuyết che mặt đi tới, trong ngực còn ôm một con động vật cùng màu với quần áo trên người nàng, là hồ ly chứ? Thế nhưng sao hồ ly nhỏ như vậy bọn họ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, vốn là hành động của Thượng Quan Cẩn Nam hấp dẫn ánh mắt của mọi người nay những con mắt đều đồng loạt nhìn qua nữ tử áo trắng đang đứng cách họ không xa, mà nữ tử áo trắng đối với ánh mắt của mọi người lại xem như không thấy giống như sớm đã thành thói quen, không tệ, thật sự là đã trở thành thói quen của nàng, bất luận mình đi tới chỗ nào cũng không thiếu được ánh mắt nhiệt tình của mọi người chăm chú vào, thực sự muốn không có thói quen cũng khó khăn.

Chỉ thấy nữ tử áo trắng nhìn cũng không nhìn mọi người một cái, bước thẳng tới chỗ Thượng Quan Cẩn Nam, mà Thượng Quan Cẩn Nam cũng từng sờ nhìn chăm chăm nàng, một loại cảm giác quen thuộc tự nhiên sinh ra, giờ phút này, trong đầu hắn như kỳ tích hiện ra hình bóng của một cô gái, ánh mắt đều giống nhau, một dạng đối với mọi người đều chẳng thèm ngó tới, một dạng biểu tình lạnh nhạt. . . Nhưng hai người tại sao lại giống nhau đến như vậy đây?

"Công tử chủy thủ trên tay người chính là của ta trong lúc vô tình mất đi, xin phiền công tử trả lại cho ta." Nàng lần này đến chỗ này chính là vì muốn tìm chủy thủ của mình, lại không nghĩ rằng thế nhưng lại bị hắn nhặt lên, nếu mình tới trễ một bước thì sẽ không biết phải tìm ở đâu nữa.

"Người nói là của người thì sẽ là của người sao? Ta còn nói nó là ta thì sao, ca, đây là chúng ta phát hiện trước, không thể đưa cho nàng ta."

Còn không đợi Thượng Quan Cẩn Nam có hành động, Thượng Quan Cẩn Du liền sai bước vọt tới, ngăn cản hắn trả đồ cho cô gái kia, ở trong mắt nàng, có thể xuất hiện ở nơi này nhất định sẽ là bảo bối, mà nữ tử trước mặt này khẳng định cũng nghĩ như vậy, mới muốn chiếm lấy tiện nghi này

Huyết Đại lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái, lúc này mới không mặn không nhạt nói: "Hả? Nếu người kiên trì, ta không ngại động thủ, thứ thuộc về ta, các người muốn giữ lấy thì cũng phải có chút bản lĩnh mới được."

Mặc dù đối phương cũng không có ác thanh ác khí uy hiếp mình, nhưng nàng vẫn nhìn không được bị khí thế của cô gái mặc áo trắng kia làm chấn động, mà giọng nói lạnh nhạt của nàng ta cũng làm cho nàng cảm thấy uy hiếp, không nói ra được nửa chữ.

"Cẩn Du tránh ra, thứ này cũng không phải là của chúng ta, không có đạo lý giữ làm của riêng."

Thượng Quan Cẩn Nam không vui kéo Thượng Quan Cẩn Du đang ngăn trước mặt mình, mà nàng bởi vì lời nói của nữ tử áo trắng đối diện mà run rẩy thân thể hần cũng nhìn ở trong mắt, cái nha đầu không hiểu chuyện này nên cho nàng chút dạy dỗ cũng tốt, để cho nàng ngày sau thông minh ra một chút. (Con này mà thông minh lên được mới lạ nha)

"Không biết phương danh cô nương là gì? Người đừng hiểu lầm, ta chỉ là muốn thay xá muội không hiểu chuyện hướng cô nương bồi thường, không có ý tứ gì khác." Hần có chút khẩn trương nho nhỏ, sẽ là nàng sao? Có không? Đây cõi lòng mong đợi chờ câu trả lời của nàng, nhưng cuối cùng vẫn làm hần thất vọng.

Huyết Đại nhàn nhạt liếc hần một cái, lúc này mới không nhanh không chậm nói qua: "Bèo nước gặp nhau thôi, tên cũng không cần giữ lại, ta cũng sẽ không so đo với nàng ta." Về mặt nam tử trước mặt kỳ quái, nàng cũng không phải là không phát hiện, chắc là hần bắt đầu hoài nghi thân phận của nàng đi? Chỉ là hoài nghi không nghi ngờ liền căn bản không tạo được ảnh hưởng đối với nàng, tất cả để hần đi thôi.

"Như vậy, cũng tốt, vậy ta liền thay xá muội không hiểu chuyện hướng cô nương xin lỗi, kính xin cô nương không cần để vào trong lòng mới phải." Nói xong lại đem chủy thủ trên tay đưa cho nàng, nói một câu: "Đây là chủy thủ cô nương mất đi, kính xin giữ lấy." Chủy thủ này có chút quý dị, không biết nàng có phát hiện hay không? Nhưng nghĩ lại, nếu là vật phẩm trên người nàng chắc chắn là nàng phải biết, cho nên mới không làm mồm nhắc nhở.

Mà sau khi Huyết Đại nhận lấy chủy thủ nói hai chữ: "Đa tạ." cũng xoay người, sải bước rời đi.

Mọi người thấy chuyện đã giải quyết xong cũng rồi rít tan tác như chim muông, lại đều tự tìm đồng bạn tiếp tục tiến lên, mà lúc này Đông Phương Ngưng mới nhớ tới Cửu hoàng tử còn chưa có trở lại, lúc này mới háng giọng hướng chỗ lúc này hần vừa đi tới kêu nhưng liên tiếp kêu vài tiếng cũng không thấy trả lời, lần này không khỏi nóng nảy, lúc này nói với đoàn người trước mặt đang muốn rời đi, để cho bọn họ chờ Cửu hoàng tử thêm chút nữa, nhưng mọi người căn bản cũng không nguyện ý ở chỗ này dừng lại lâu, còn cười nhạo nói một kẻ ngu mà thôi, ai muốn đi quản hần khi gió chết sóng?

Đông Phương Ngưng tức giận mắng to những người đó vừa đi tìm, nhưng cuối cùng chỉ có thể một mình đi tìm hần, đi ngược hướng lại với mọi người để tìm Cửu hoàng tử nhưng tìm thật lâu vẫn không nhìn thấy bóng dáng Mặc Thanh Vân, trong bụng một hồi hốt hoảng, hần không phải là đã xảy ra chuyện chứ?

Huyết Đại một mình rời đi lúc này lại dừng bước, lòng mảy mềnh kẻ đen nhử lại, nhìn hoàn cảnh bốn phía chung quanh một cái, đột nhiên phát hiện một vấn đề, nếu như nàng không có đoán sai, mình chắc là lại đi vào một trong Ngũ Hành Bát Quái Trận, Mê Huyền trận, Mê Huyền trận cũng chia làm rất nhiều loại, trước nàng ở Y cốc đụng phải chỉ là làm cho người ta sinh ra ảo giác, mà bây giờ lại là một loại khác, mặc dù đồng dạng là sinh ra ảo giác, nhưng ý nghĩa bên trên có chút bất đồng. Lúc này, Mê Huyền trận không phải là đang thôi miên người tiến vào trận, mà nó thông qua vị trí của mọi thứ trong trận mà thôi miên người tiến vào, đánh lừa thị giác của con người. Nếu như người tiến vào không thể hiểu được cấu trúc của trận, thì sẽ bị vây ở trong trận cả đời, sẽ phải chết già ở trong trận.

Mà cũng giống như lúc trước, nàng đã đi qua một lần nhưng giờ lại quay về chỗ cũ, trừ là bị vây trong mê huyền trận thì nàng không thể nào nghĩ đến kết quả khác, lần trước ở Y cốc may mắn được người khác tới cứu, nhưng hôm nay ở trong cái địa phương quái quỷ này, ngày thường lại chả có ai muốn tới thì làm sao sẽ có người đến cứu nàng nhưng nàng cũng không thể ngồi tại chỗ chờ chết, cho dù chết nàng cũng muốn làm hết sức sau đó mới chết, nghĩ như vậy, nàng lại tiếp tục cất bước đi tới phía trước, lúc này nàng nghĩ rằng cứ tiến về phía trước là được nhưng liên tiếp đi mấy canh giờ đều vẫn là đang đảo quanh tại chỗ, mắt thấy trời cũng mau tối, nàng lại lần nữa trở lại chỗ cũ.

Cả ngày nay nàng đều chưa ăn gì lại đi lâu như vậy, bây giờ đã cảm thấy bụng đói kêu vang, ngay cả đi bộ cũng không còn hơi sức, lúc này mới không thể không tìm một chỗ ngồi xuống, trước đó nàng cũng đã thuận tiện đem tất cả hoàn cảnh xung quanh ghi tạc trong lòng, thừa dịp hiện tại nghỉ ngơi nhớ lại, xem một chút xem có sơ hở nào không

"Đừng chạy! Này này, không cho chạy nữa, xem ta bắt được người không đem người làm thịt mới là lạ. . ." Đang lúc nàng lâm vào trầm tư thì một giọng nói vang dội truyền đến, ngay sau đó, một nam tử mặc áo màu xanh liền xuất hiện ở trong tầm mắt.

"Ha ha, rốt cuộc bắt được người rồi, ai bảo người dám chạy, ta nhất định đem người đi nướng ăn." Trên tay nam tử áo xanh là một con vật nhỏ không biết tên, mà con thú đang bị hần nắm kia lại đang sợ hãi giùng giàng, chít chít thét chói tai ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: hần là cố ý tới cứu nàng

Huyết Đại nhìn thấy người tới, một chút vui mừng cũng không có, theo ý nàng, chỉ là thêm một người muốn đi tìm chết thôi, không chỉ có như thế, người đó còn quấy nhiễu đến sự tĩnh táo của nàng, chẳng lẽ đến chết cũng không cho người ta chết một cách tĩnh táo hay sao?

Nàng không hề tính toán kinh động đến người khác chỉ yên lặng ngồi ở chỗ đó tiếp tục suy nghĩ chuyện của mình, nhưng nam tử áo xanh lại chú ý tới nàng, mang gương mặt hưng phấn chạy tới chỗ nàng, cho đến cách Huyết Đại không xa mới dừng bước, kích động kêu: "Huyết Đại tỷ tỷ, thì ra là tỷ cũng

ở nơi đây à?" Không sai, người tới chính là Mặc Thanh Vân gốc gác, mắt không nháy nhìn Huyết Đại, một đôi mắt xé rách xinh đẹp lúc này lại tràn đầy tính trẻ con.

Mà Huyết Đại chỉ nhàn nhạt nhìn hán một cái, nhẹ nhàng ứng một tiếng: Ân, sau đó liền không để ý tới hán nữa.

Nhưng Mặc Thanh Vân giống như là không nhìn thấy gương mặt mắt húng của Huyết Đại, say mê cuồng nhiệt chạy đến trước mặt nàng, ở bên cạnh nàng tìm một chỗ ngồi xuống, cầm trên tay con nhóc đáng thương kia đưa cho Huyết Đại nhìn, còn kích động nói: "Tỷ tỷ người xem, ta bắt đó a, tỷ tỷ chắc chắn không biết, Thanh Vân vì bắt cái vật nhỏ này thật tốn biết bao công sức đâu, đuổi theo nó đã chạy mất mấy canh giờ rồi mới chụp được nó."

Huyết Đại rất cho hán mặt mũi nhìn con vật nho nhỏ mà hán khổ cực chớp tới một cái, nhưng vẫn như cũ chỉ đơn giản "ân" một tiếng chứ không hề có phản ứng khác, cho dù có ăn thì như thế nào? Vẫn không có biện pháp đi ra ngoài, lúc trước nàng còn tràn đầy tự tin, tin tưởng mình nhất định sẽ tìm được phương pháp đi ra ngoài, nhưng hôm nay cũng không thể nào tiếp tục tự tin được nữa, nàng đã đi suốt nửa ngày nhưng một chút đầu mối cũng không có, ăn nhiều thì có thể nào đây? Chỉ có thể trì hoãn thời gian từ vong mà thôi, nàng cũng không nhận ra hán có thể có biện pháp đi ra ngoài, mình tìm lâu như vậy cũng không có một tia đầu mối, huống chi còn là một tiểu hài tử không thông minh này.

Mặc Thanh Vân cũng nhìn ra tâm tình nàng lúc này không tốt nhưng cũng không biết nên khuyên bảo như thế nào, vì thế không thể làm gì khác hơn là đứng lên nói với Huyết Đại: "Tỷ tỷ nhất định đói bụng rồi đúng không, đệ giờ sẽ đi đem nó giết chết sau đó nướng ăn, chờ đệ một chút a." Nói xong hán liền nắm lấy con nhóc đáng thương kia đưa tới đằng xa, mà trong bụng Huyết Đại lại cười lạnh một hồi, mình cũng đã đi nhiều canh giờ, chung quanh cũng không có nơi nào có nguồn nước, không nhắc nhở hán là bởi vì tâm tình nàng bây giờ không tốt nên lười nói chuyện, hơn nữa nàng cũng muốn nhân lúc hán không có ở đây để bản thân mình tĩnh táo một chút, mặc công lát nữa lại bị hán lú lú cả ngày không ngừng, quấy rầy đến thời gian nghỉ ngơi của nàng, dù thế nào đi nữa trong chốc lát hán cũng không thể tìm thấy đường trở về còn không bằng thừa dịp khó có được này giúp bản thân nghỉ ngơi thật tốt một chút

Thật vất vả mới được yên tĩnh thanh tịnh, Huyết Đại nhắm mắt lại giả vờ ngủ say, nhưng không nghĩ tới trong chốc lát liền ngủ mất rồi, có lẽ là bởi vì vừa mệt vừa đói đi, giấc ngủ này của nàng ngủ rất sâu, ngay cả có người tới nàng cũng không phát giác.

Mặc Thanh Vân cảm thức ăn đã được rửa sạch trở về, nhưng không nghĩ tới là nàng đã ngủ rồi, đứng lẳng lặng ở chỗ cách đó không xa canh chừng cho nàng ngủ, một lúc lâu sau mới chậm rãi tới gần nàng, đi tới trước mặt nàng từ từ ngồi xổm xuống, thân thể thon dài to lớn bao phủ lấy nàng, sau đó nghiêng người ở trên trán nàng ấn lên một nụ hôn, sự ngây thơ của đứa bé đã không còn tồn tại, thay vào đó là một gương mặt thành thực trầm ổn, cơ trí mà một nam tử nên có, hai mắt luôn mang theo sự ngây thơ lúc này cũng tràn ngập một mảnh nhu tình, nhìn thật sâu vào dung nhan đang an tĩnh trầm trầm ngủ, lúc này mới chú ý tới tiểu mao cầu trắng trắng được nàng ôm vào lòng, bởi vì tiểu hồ ly có bộ lông màu trắng cùng màu với bộ áo mà Huyết Đại đang mặc trên người cho nên không chú ý nhìn thật đúng là không dễ dàng phát hiện, trông rất hip lại nhìn vật nhỏ đang nằm trong ngực Huyết Đại thiếp đi, trong mắt lóe lên vẻ phức tạp.

Hồi lâu, giống như nghĩ đến cái gì hán liền đứng lên cởi ra áo khoác trên người mình dịu dàng đắp lên trên người Huyết Đại, động tác êm ái giống như là sợ khiến nàng thức tỉnh từ trong mộng, sau khi đắp kín hán mới đi xử lý chuyện trong tay mình, trước khi đi còn lưu luyến nhìn nàng một cái, bất đắc dĩ cười lắc lắc đầu, nha đầu quật cường này rõ ràng là đã rất đói rồi nhưng lại không đợi hán lấy thức ăn tới mà đã ngủ thiếp đi, chút tâm tư nhỏ của nàng làm sao mà hán không nhìn thấy?

Nhất định là vì thân phận gốc gác này của hán khiến nàng chê bai, nhìn vẻ mặt của nàng hán cũng đã đoán được, ai, hán cũng không muốn ở trước mặt nàng đóng giả thành một tiểu tử ngốc, hán cũng rất muốn lấy thân phận là một người nam nhân bình thường để yêu nàng, nhưng nếu hán làm như vậy hán sợ nàng sẽ trốn hán không kịp, bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, lúc này hán mới đi tìm một bó củi tới vừa lật nướng thức ăn trong tay vừa thỉnh thoảng nhìn về phía nàng một cái.

Tất cả những việc hán làm cho nàng đều bị con tiểu hồ ly đang giả vờ ngủ trước ngực Huyết Đại thấy tất cả, mặc dù nó không hiểu tình yêu của nhân gian nhưng ánh mắt nóng rực kia của Mặc Thanh Vân khi nhìn Huyết Đại khiến ngay cả nó cũng không thể bỏ qua, xem ra đây chính là tình địch của chủ tử, hơn nữa còn là một tình địch cực kỳ cường đại, lấy tu vi vạn năm như nó nhưng lại không thể nhìn ra tu vi của kẻ trước mặt này, chuyện này chỉ có thể nói là do tu vi của hán ta trên nó, mà không chỉ mạnh hơn nó một chút mà thôi, nó phải nghĩ biện pháp nhanh chóng nhắc nhở chủ tử mới được.

Cho đến khi thức ăn trong tay đã bị nướng ngoài khét trong sống hán mới vùng ồng tay lên dập tắt đóm lửa, vào đêm nhiệt độ mặc dù không quá cao nhưng vẫn không đến mức phải hơ lửa với lại hán làm như vậy cũng vì có chút lòng riêng, liếc nhìn hình ảnh nàng đắp trên người y phục của mình, hán cũng có cảm giác đây là một niềm hạnh phúc, nhìn lại đống lửa kia đã bị mình dập tắt, sau khi đã cảm thấy nó không lưu dấu vết nào mới thôi.

Hán cảm thức ăn đang tỏa ra mùi thơm bốn phía tiến về phía Huyết Đại nhưng còn chưa kịp đến gần liền xuất hiện tình cảnh giống y như lúc ở trong ngôi miếu đồ nát khiến hán dở khóc dở cười nhìn bản thân bình bị dính trứ bất động, giương lên vẻ mặt đau khổ uất ức nói: "Huyết Đại tỷ tỷ, tỷ mau buông đệ ra nha, đây là muốn làm cái gì a?"

Huyết Đại vừa thấy là Mặc Thanh Vân liền giải khai cấm trứ với hán, trong lúc vô tình liền nhìn thấy thức ăn trong tay hán thì không khỏi nghi hoặc một hồi, bản thân nàng ngủ từ lúc nào nàng cũng không biết, có lẽ là bởi vì mùi thơm của thức ăn mới khiến nàng tỉnh lại, liếc nhìn chiếc áo khoác đang đắp trên người mình, lúc này mới chú ý tới trên người Mặc Thanh Vân không có mặc áo khoác, nàng có chút ngoài ý muốn nhìn hán một cái, hỏi "Người đắp cho ta sao?" Hỏi xong lại cảm thấy hình như chính mình rất ngu ngốc, nơi này trừ hai người bọn họ cũng không còn người khác, nếu không phải là mình đắp vậy thì nhất định là hán đắp rồi.

"Ừ, đệ sợ tỷ tỷ ban đêm cảm lạnh liền đem áo khoác của mình cởi ra đắp cho tỷ, tỷ tỷ cũng đừng trách Thanh Vân tự chủ trương a, nếu khiến cho tỷ tỷ mất hứng thì tỷ tỷ có thể mắng ta." Hán cho là Huyết Đại là đang giận hán, trách hán không nên tự chủ trương nên mới tỏ vẻ tự trách như vậy.

"Ta không có mất hứng, chỉ là thức ăn trên tay ngươi là đã đi rửa sạch ở đâu rồi sao?" Lúc này tinh thần nàng rất tỉnh táo, cặp mắt chăm chú nhìn vào thức ăn trên tay hán kích động nói.

"A, tỷ tỷ là muốn biết cái này sao, lúc trước khi đệ đuổi theo vật nhỏ này có chạy ngang qua một con sông nhỏ, nước bên trong rất sạch sẽ, đệ chính là đi rửa ở đó đó, có vấn đề gì không?" Nghe nàng hỏi như thế, hắn cũng đoán được dụng ý của nàng, mà hắn cũng là cố ý làm như vậy, mục đích lần đi này của hắn chính là muốn cứu nàng ra ngoài, còn những việc làm này chủ yếu là để hướng dẫn nàng mà thôi.

"Người còn nhớ rõ vị trí không? Hiện tại liền mang ta đi xem một chút." Nếu quả thật là như vậy vậy thì bọn họ có thể thuận lợi ra ngoài, nói ra cũng thật kỳ quái, vì sao mình đã đi rất nhiều lần những vùng phụ cận bên cạnh nhưng lại không hề phát hiện ra con sông nhỏ như lời hắn nói?

"Tỷ tỷ, tỷ đừng vội, lúc này trời rất tối Thanh Vân nhất thời cũng không thể phân rõ phương hướng, hay là chờ đến sáng sớm ngày mai đệ sẽ dẫn tỷ đi nha." Hắn đã sớm chuẩn bị một lời giải thích hợp lý, dù nàng có nóng lòng như thế nào thì cũng không thể bắt một người ngốc như hắn đi được.

Huyết Đại liếc nhìn xung quanh, mặc dù có ánh trăng nhưng bốn phía vẫn đen như mực, hơi chút do dự gật đầu, cũng tạm thời nghe theo hắn, trước tiên ở nơi này nghỉ ngơi một đêm đi, đợi buổi sáng ngày mai lại đi tìm đường ra.

Mặc Thanh Vân thấy nàng thỏa hiệp mời đem thức ăn trong tay đưa cho nàng, nói: "Tỷ tỷ cứ yên tâm, ăn trước ít thứ lót dạ dày đi."

Huyết Đại cũng không từ chối nữa, nhận lấy thức ăn trong tay hắn xé một phần nhỏ đưa cho tiểu hồ ly, sau đó liền ăn từng ngậm từng ngậm, cũng không phải là nàng cố ý làm cho ưu nhã mà là do thói quen mà thôi, đây là thói quen đã dưỡng thành từ sớm nên không thể thay đổi được, mà nàng căn bản cũng chưa từng nghĩ tới việc phải bỏ, đây cũng không phải là cái tật xấu gì nên không cần thiết đi đổi.

Mặc Thanh Vân thấy nàng không hề có kỳ chút nào gỡ ra khăn che mặt ở trước mặt hắn ăn cơm, trong lòng khó tránh khỏi có xúc động nho nhỏ, vì muốn che giấu cảm xúc lúc này của mình hắn cũng cúi đầu ăn đồ ăn trên tay.

Hôm sau, bởi vì trong lòng Huyết Đại lo lắng về đường ra nên đã tỉnh từ rất sớm, mà Mặc Thanh Vân thì vẫn còn đang ngủ say sưa, nàng cũng không vội vã đánh thức hắn mà chỉ dựa vào cây khô nhắm mắt suy tính một ít chuyện, đợi đến khi Mặc Thanh Vân tỉnh lại hai người mới đi tìm con sông nhỏ mà hôm qua hắn nói.

Mặc Thanh Vân đi phía trước dẫn đường, Huyết Đại theo sát phía sau, hai người đi tới một phía khác, thấy vậy Huyết Đại cảm thấy rất kỳ quái, hướng này hôm qua nàng cũng đã đi qua nhưng bây giờ lại rất xa lạ, cảnh vật xung quanh cũng không giống với những gì nàng thấy ngày hôm qua, chẳng lẽ là vì...

"Người làm sao lại đi tới chỗ này?" Là đánh bậy đánh bạ hay là...

"À? Tỷ tỷ hỏi đệ làm sao tới được đây đúng không?" Nhìn thấy Huyết Đại gật đầu một cái hắn mới tiếp tục nói: "Ngày hôm qua đệ bị đau bụng, sau khi đi xong liền tên tên tiểu tử tối hôm qua, vốn là cảm thấy chơi thật vui nên muốn đem nó bắt lại chơi, nhưng lại không nghĩ tới nó sẽ chạy loạn khắp nơi khiến đệ không thể bắt được, sau lại tốn một phen công sức mới bắt được nó lại, vì trừng phạt nó khiến mình mệt mỏi nên mới đem nó nướng ăn" Vừa tự thuật vừa khoa tay múa chân hình dung tình cảnh lúc ấy làm cho không người nào có thể nghi ngờ tính chân thật trong lời nói của hắn.

Mà Huyết Đại chỉ nghi ngờ nhìn hắn một cái sau đó cũng tin lời của hắn, nếu là như vậy nàng cũng không cần thiết phải lãng phí thời gian trong vấn đề này nữa, nhìn xung quanh có vẻ bọn họ đã sắp ra khỏi đây được rồi, bây giờ nàng phải nghĩ coi kế tiếp nên làm thế nào để bỏ lại tên Mặc Thanh Vân này, dù sao đã trì hoãn quá nhiều ngày rồi nếu mình không sử dụng khinh công để đến nơi trước thì chỉ sợ chuyến đi này uổng công rồi, mà nếu đi cùng hắn thì chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới tiến độ của nàng vì không thể sử dụng khinh công được.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 72: Trợ giúp hắn thoát hiểm cũng không tính là bại lộ thân phận của mình

Dưới sự chỉ đường của Mặc Thanh Vân cả hai nhanh chóng đi ra ngoài, vừa mới đi ra khỏi huyện trấn không bao lâu lại đụng phải một đoàn người, mà đoàn người này cũng phát hiện hai người bọn họ, cũng kỳ quái nhìn về phía hai người, không hiểu hai người này tại sao lại cùng xuất hiện ở đây.

"Cứu hoàng tử! Huynh đi đâu lại khiến muội tìm huynh thật lâu, thật là khiến muội vội chết." Đông Phương Ngưng cũng nhìn thấy họ liền kích động chạy tới chỗ Mặc Thanh Vân, rốt cuộc cũng tìm được hắn, nàng thật là vội muốn chết.

"Ta không sao, người không cần phải lo lắng, đều là do Huyết Đại tỷ tỷ cứu ta, sau khi trở về phải cảm tạ tỷ ấy thật tốt mới được." Rõ ràng chính là hắn cứu Huyết Đại nhưng lại nhất định đem toàn bộ công sức quy ở trên người Huyết Đại

Mà Huyết Đại cũng vì không muốn tiếp tục lãng phí thời gian nên cũng không giải thích thêm gì.

Mọi người sau khi nghe hấn giải thích xong cũng bình thường trở lại, thì ra là hấn được cô gái kia cứu, trách không được lại cùng xuất hiện với nhau, đối với lời hấn nói không ai có chút hoài nghi nào, dù sao ở trong mắt mọi người hấn chỉ là một tiểu ngốc tử mà thôi, ai lại đi nghi ngờ lời nói của một tiểu ngốc tử bao giờ, như vậy chẳng phải là mình cũng biến thành kẻ ngu sao?

Mà Thượng Quan Cẩn Nam đang đánh nhau cùng với quái thú xấu xí ở bên kia nghe thấy câu Huyết Đại tỷ tỷ kia ở trong miệng Mặc Thanh Vân liền dừng động tác lại, nhưng bởi vì sai lầm nhỏ nhỏ này của hấn mà khiến cho bản thân bị con quái vật xấu xí kia chưởng cho một cú bay ra ngoài

"Phốc. . ." Ngực Thượng Quan Cẩn Nam bị đánh trúng nên phun ra một búng máu tươi, mọi người thấy hấn như thế cũng vội vàng vây quanh, người một câu ta một lời quan tâm tới thương thế của hấn.

Ôn Uyển Nhi cùng Thượng Quan Cẩn Du cũng gấp gấp chạy đến bên cạnh hấn, nóng nảy đỡ Thượng Quan Cẩn Nam dậy, khăn trương hỏi này hỏi nọ, mà Thượng Quan Cẩn Nam lại chỉ an ủi bảo không có việc gì, nói các nàng đừng lo lắng, ngược lại nhìn về phía cô gái áo trắng vẫn lạnh lùng đứng ở đó, thì ra nàng tên là Huyết Đại, thì ra mình cảm thấy là sai lầm rồi, nàng cũng không phải là ‘nàng’ kia, nghĩ đến chỗ này trong lòng khó tránh khỏi khổ sở một hồi, cũng không biết là mình nên thở phào một cái hay là nên thất vọng.

"Cẩn Nam, không có gì đáng ngại chứ?" Độc Cô Hạo cùng Nam Cung Tuyết đang cùng ma thú đại chiến lúc này mới lui ra khỏi vòng chiến đấu, quan tâm nhìn Thượng Quan Cẩn Nam đang bị thương nặng.

"Không có gì đáng ngại, thế nào, có thể đánh thắng không?" Hấn ý bảo Thượng Quan Cẩn Du đỡ mình dậy, sau khi đứng vững mới quan sát tình huống trên chiến trường dường như không phải rất lạc quan.

"Cái này. . . Cẩn Nam, đội ngũ của chúng ta cũng đã giảm xuống phân nửa rồi, quyết đấu với ma thú khiến người của chúng ta chết thương vô số, đánh tiếp nữa cũng chỉ sợ tình huống không ổn." Muốn đi đến đỉnh của Tuyết Sơn thì phải đi qua nơi này, bọn họ sớm đã nghe nói Ma Vực chỉ sâm có đông đảo ma thú ẩn hiện, lại không nghĩ những con ở đây mỗi con đều lợi hại như thế, ngay cả người mạnh nhất như Thượng Quan Cẩn Nam cũng không phải là đối thủ

Nghe hấn nói như vậy, vẻ mặt của tất cả mọi người đều khác nhau, đỉnh Tuyết Sơn bọn họ nhất định phải đi, nhưng hôm nay lại bị ngăn ở nơi này tiến lui không được, dưới tình huống này bọn họ nên lựa chọn như thế nào đây?

"Nhưng bây giờ cũng không có lựa chọn nào khác, chỉ có liều lĩnh đánh cuộc thôi." Coi như bọn họ muốn chạy cũng không được, phía sau cũng có hàng loạt ma thú như vậy, mà bọn họ chính là bị đám ma thú kia ép ở đây.

"Cửu hoàng tử đừng bước tới nữa, nguy hiểm a!"

Mặc Thanh Vân tò mò nhìn đám người đang đánh nhau với ma thú kia, cảm giác chơi rất vui, vừa bước lại gần bên trong vòng đấu quan sát kịch hay vừa vỗ tay bôm bốp để cổ vũ, mà Đông Phương Ngưng lại bị hành động này của hấn làm cho sợ hãi liền lớn tiếng kêu để hấn trở lại, nhưng dĩ nhiên là Mặc Thanh Vân không hề nghe theo lời nàng ta nói, vẫn rất tự nhiên vui vẻ, một chút ý thức về nguy hiểm cũng không có.

"Cửu hoàng tử, cẩn thận sau lưng. . ." Đông Phương Ngưng run như cây sậy kêu lên với Mặc Thanh Vân vẫn còn đang chơi bắt diệp nhạc hồ trong vòng đấu, lúc này phía sau Mặc Thanh Vân cách đó không xa xuất hiện một ma vật giống một con voi mũi dài, hơn nữa đây còn là một con vật to khổng lồ với cặp mắt xanh lục đang nhào tới chỗ Mặc Thanh Vân.

Mọi người đứng ngoài xem đều khăn trương nhìn một màn này, âm thầm bị ai thay kẻ ngu Mặc Thanh Vân, ở trong mắt bọn họ, tên này không còn con đường nào để sống, ngay cả nhất đẳng cao thủ đều không thể đánh bại ma thú thì làm sao một kẻ ngu lại có khả năng đó đây? Bọn họ không thể làm gì khác hơn là ở trong lòng mặc niệm, chỉ hy vọng thắng ngốc kia không cần chết quá thảm.

Nhưng ngay trong thời điểm ngàn quân nguy kịch thì một bóng dáng màu trắng nhanh như thỏ bay tới chỗ Mặc Thanh Vân, cô gái áo trắng như tuyết phi thân giữa không trung, tay áo tung bay bông bênh như tiên, khi đến giữa không trung liền phát tay, ngay sau đó mấy ngàn miếng hoa sen lay khí thế ngất trời phóng ra từ trong tay nàng bay thẳng tới chỗ những con ma thú diệt đánh nhau phía dưới, trong nháy mắt, tiếng kêu thảm thiết, tiếng gào thét vang tận mây xanh của ma thú vàng lờn, thậm chí cũng khó chịu bị kín lỗ tai nhưng Huyết Đại cũng không vì vậy mà dừng tay, lấy chủy thủ mang theo người ra, hung hăng đâm về phía con vật khổng lồ phía sau lưng Mặc Thanh Vân, một đao đi xuống trong nháy mắt ma thú liền ngã xuống đất, trong chớp lát liền hóa thành một vũng máu.

Đối với một màn trước mắt, toàn bộ mọi người liền sợ ngây người, ngây ngốc nhìn chằm chằm cô gái đứng cạnh Mặc Thanh Vân, mà những người đang đánh nhau cũng ngừng lại, bởi vì những đóa hoa sen do Huyết Đại bắn ra liền lay khí thế sét đánh không kịp bưng tai nhập vào cơ thể của những con ma thú, một chiêu đoạt mạng.

Chỉ trong chớp lát, những con ma thú kia cơ hồ đều bị tiêu diệt, nhìn thì thể đầy đất, có người nhưng nhiều hơn là ma thú, từng trận mùi máu tươi xông vào mũi, đợi cho đến khi Huyết Đại đem những con ma thú kia tiêu diệt toàn bộ, lúc này mới Mặc Thanh Vân vẫn còn đang đứng sững sờ dẫn tới bên cạnh Đông Phương Ngưng, lạnh lùng dặn dò một câu: "Chăm sóc hấn thật tốt." Sau đó ôm lấy tiểu mao cầu bị nàng để qua một bên xoay người chuẩn bị rời đi, lúc này mọi người còn ngây ngẩn cần bản cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, đợi đến khi bọn hấn phục hồi tinh thần lại thì Huyết Đại cũng đã xoay người đi về phía trước.

"Hí ngang. . ." Theo từng tiếng gào thét, từ nơi xa xuất hiện một mảnh đen ngòm kèm theo đó là bụi đất bay tứ tung, từ trong đó xuất hiện những cái bóng đang phóng nhanh như chớp tới chỗ bọn họ có xu thế giống như thiên quân vạn mã.

"Trời ơi, các người mau nhìn, lại tới nhiều quái thú như vậy!" Trong đám người nhất thời sôi trào, hoảng sợ nhìn về phía một mảnh đen ngòm kia, ít thì cũng phải vạn ma thú, lần này bọn họ đều chớ nghĩ đến chuyện sống sót rồi đi.

Mà Huyết Đại đang bước đi cũng phát hiện ra sự khác thường liền dừng bước lại lẳng lặng nhìn tất cả trước mắt, cho đến khi toàn bộ đám ma thú kia đều vọt tới bao vây bọn họ ba vòng bên ngoài, lúc này một ma thú có cơ thể to lớn mờ ảo bước ra vô cùng phần hện nhìn đám nhân loại trước mặt này, ác độc nói: "Đám loài người dốt nát này, tự tiện xông vào Ma Vực không nói còn dám làm tổn thương vô số con dân của ta, hôm nay đừng mơ tưởng còn sống rồi đi, tất cả tiến lên ăn sạch đám người này cho ta, không chừa một mống!"

"Đợi chút, người không thể giết chúng ta bởi vì người giết bằng hữu của các người là nàng ta chứ không phải chúng ta!" Thượng Quan Cẩn Du vừa nghe thấy sẽ bị ăn sạch liền bị hù dọa một trận, cũng may Thú Vương nói chỉ muốn giết người làm hại bằng hữu của nó nên nàng mới có chủ ý đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên đầu cô gái mặc áo trắng như vậy chắc chắn nó sẽ không giết mình, oan có đầu nợ có chủ, tìm nữ nhân kia là được.

Thượng Quan Cẩn Nam vạn vạn không ngờ tới vị muội muội trước mắt này lại đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên đầu Huyết Đại khiến hắn cực kỳ tức giận hung hăng tát nàng một cái, lần này là hắn giận đến nói không ra lời.

"Ca, huynh tại sao lại đánh muội? Muội cũng không nói sai a, vốn chính là nàng giết nhiều nhất không phải sao!" Vô duyên vô cớ bị một cái tát, lại là do vị ca ca mà nàng thích nhất đánh thử hỏi như vậy làm sao không khiến nàng nổi giận.

Thấy tình cảnh này, Ôn Uyển Nhi liền vui vẻ trong lòng, thật ra thì mới vừa rồi nàng cũng định đứng ra chỉ chứng Huyết Đại nhưng lại không nghĩ rằng Thượng Quan Cẩn Du lại vượt trước một bước, giờ trông thấy bộ dáng này của nàng ta, đây chính là bộ dáng mà nàng muốn thấy, hoàn hảo mình không có lên tiếng trước nếu không tình huống như thế này sẽ xuất hiện trên thân mình

Ai, đều là một lũ không có óc cũng không nhìn một chút tình huống bây giờ là như thế nào, ngoại địch trước mặt nhưng lại vẫn muốn nội chiến, thật là khiến người ta không biết nên nói các nàng như thế nào.

Thú Vương nghe Thượng Quan Cẩn Du nói xong liền ngẩng đầu lên nhìn về phía Huyết Đại, ánh mắt xanh thăm trầm đầy phần nộ nhìn nàng, lớn tiếng chất vấn: "Là người diệt hại đồng tộc của chúng ta đúng không?"

"Là ta." Nàng trả lời rất dứt khoát không hề muốn trốn tránh trách nhiệm, giọng nói không mang theo chút sắc thái tình cảm nào nhưng cũng vì thế nên càng khiến Thú Vương càng thêm tức giận, gào thét một tiếng liền đánh về phía Huyết Đại sau đó vẫn không quên ra lệnh với đám ma thú phía sau lưng: "Lên cho ta, đem những người trước mắt này xé nát hết không chừa một mống!"

Hai nữ nhân vốn là nghe thấy Huyết Đại thừa nhận liền mừng thầm nhưng lại không nghĩ rằng sẽ có tình trạng như thế này, mình đã hy sinh làm tiểu nhân nhưng quay đầu lại vẫn là chạy không khỏi cái chết, đến lúc này họ mới ý thức tới từ vong đang ở gần họ. . .

Đồng đạo ma thú nghe lệnh làm việc, khi nghe thấy mệnh lệnh của Thú Vương liền nhất tề hướng tới đám người tập kích, mà đám người cũng loạn thành một đồng, lúc này trong đầu bọn hắn chỉ có một ý niệm đó là hôm nay bọn họ nhất định sẽ vui thân trong bụng thú rồi, trong mắt đều là hoảng sợ.

"Lục Vưu, dừng tay cho bọn tọạ!" Chợt, một bóng dáng màu trắng xuất hiện ở trước mặt Thú Vương ngăn lại công kích của nó đến Huyết Đại.

"Người là. . ." Giọng nói của con vật nhỏ kia rất quen thuộc nhưng nhất thời nó cũng không nghĩ ra là ai, trong trí nhớ của nó hình như vẫn chưa từng thấy qua một động vật nhỏ như vậy.

"Nhìn ánh mắt của bọn tọạ chẳng lẽ người còn muốn ta lặp lại một lần nữa sao?" Chủ tử nói ở trong lúc nguy cấp muốn nó đứng ra bảo vệ nàng, vậy tình huống bây giờ chắc cũng được cho là thời khắc nguy hiểm đi?

Thú Vương quả nhiên nghe lời liếc qua ánh mắt của nó, chỉ thấy trong con ngươi của con vật nhỏ này có ánh sáng xanh xẹt qua, mà Thú Vương vốn đang hết sức phách lối nhất thời liền vạn phần hoảng sợ quỳ xuống, khẩu đầu cầu xin tha thứ: "Lục Vưu có tội, không biết là Ly Nặc đại nhân ở đây, xin thứ tội cho Lục Vưu tội vô lễ." Đáng chết, sao mình lại ngu xuẩn như vậy? Ngay cả việc Ly Nặc đại nhân ở đây cũng không nhận ra, nhưng mà Ly Nặc đại nhân tại sao lại có bộ dáng như thế này? Biến thành một con cáo nhỏ như vậy cũng không nói bây giờ lại còn đi cùng với đám nhân loại này?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt, Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Đại phát thú uy ,Tiểu Mao Cầu cường hãn

Huyết Đại nguy hiểm nheo mắt lại nhìn Tiểu Mao Cầu cách đó không xa, mặc dù nàng không nhìn thấy luồng hào quang màu xanh lục trong mắt nó nhưng giọng nói của nó đối với nàng hết sức quen thuộc. . .

Hành động lần này của nó không chỉ khiến mọi người cảm thấy tò mò mà mọi người nhất thời quên luôn bản thân vẫn còn trong vòng nguy hiểm, ánh mắt tò mò nhìn hai con một lớn một nhỏ, khi thấy Thú Vương cúi đầu xưng thần mà con tiểu mao cầu màu trắng lại hết sức cao ngạo và khinh thường, mắt lạnh bề ngễ nhìn những con thú xung quanh đã ngừng việc công kích, ánh mắt nó lạnh đến mức khiến chúng ma thú rớt rít cúi đầu không dám nhìn thẳng.

Bọn họ cũng không biết mình tại sao lại cảm thấy sợ hãi, chẳng lẽ chỉ vì ánh mắt quá mức nguy hiểm của con Tiểu Mao Cầu kia sao? Chúng nó cũng không giống thú vương, từ lúc nhìn thấy con tiểu mao cầu kia chúng nó lại có cảm giác kính sợ, ngoài ra còn có một cảm giác sợ hãi quen thuộc không

giải thích được, mà khi nghe thấy Thú Vương nói như thế, bọn nó mới chợt hiểu ra, thì ra con tiểu tử trước mắt này chính là ma thú có thực lực nhất trong Ma Vực chi sâm, đại nhân Ly Nặc khó trách sao bọn nó lại cảm thấy quen thuộc như vậy?

Nhìn thấy Thú Vương quỳ xuống, tất cả ma thú liền phản ứng kịp cũng quỳ theo, mấy vạn ma thú đồng loạt quỳ xuống nhất thời khiến bụi đất tung bay đầy trời, âm thanh vật nặng rơi xuống đất đinh tai nhức óc, có người trong lòng nghi ngờ bọn nó quỳ xuống mạnh như vậy chẳng lẽ không cảm thấy đau sao? Ai, bọn họ chỉ nghe âm thanh thôi cũng đã cảm thấy đau rồi.

Tiểu Mao Cầu đứng trên mặt đất, ngược đầu nhìn lên thú vương đang quỳ gối trước mặt, tuy là ngẩng nhìn nhưng sự uy nghiêm vẫn không giảm chút nào, ngạo mạn mở miệng nói: "Người(Thú) không biết không có tội, hôm nay bốn tọa đã khôi phục nguyên thân, các ngươi nhất thời không nhận ra được cũng là bình thường, ta cũng không so đo với các ngươi." Nếu đã là trường hợp cứu người như vậy mình đùa đùa nghịch nghịch uy phong một chút cũng được chứ nhỉ? Nghĩ đến chỗ này nó không khỏi nhìn chung quanh một chút, chủ tử chắc cũng không theo tới đây mới đúng.

Thú Vương thấy nó dễ nói chuyện như vậy, lúc này mới khẽ yên lòng, một giây trước nó vẫn lo lắng ngại ấy mất hứng sẽ ăn nó vào bụng, nhìn tình huống hôm nay, chắc là sẽ không đau nhỉ? Mà Tiểu Mao Cầu một bên căn bản cũng không biết suy nghĩ này trong lòng nó, nếu biết nhất định lại muốn buồn bực một trận, chỉ là dù biết nó cũng sẽ không đi ăn bọn chúng vì lần này khi tỉnh dậy nó đã nghe chủ tử nói qua, thân thể của nó bị biến dạng là bởi vì ăn phải mấy con ma thú lung tung lộn xộn này khiến tu hành của nó bị ma hóa biến thành bộ dáng người không ra người quỷ không ra quỷ kia, cũng chính là con tử bất tượng mà Huyết Đại đã hình dung.

Mọi người rồi rít hóa đá, con Tiểu Mao Cầu này rốt cuộc có lai lịch ra sao? Thái độ bề trên giống như từ trên thân thể của nó phát ra, thật đúng là thấy tức cười thế nào thế nào ấy nhưng bọn họ vẫn cố nén không dám cười ra tiếng, chuyện cười, ngay cả mấy vạn ma thú cũng sợ hãi quỳ xuống, nhân vật như vậy bọn họ nào dám đi cười nhạo a, cũng không phải là không muốn sống nữa!

Mà Huyết Đại vẫn luôn đứng lẳng lặng ở một bên, trong mắt lóe lên nghi ngờ nhưng lại biến mất trong nháy mắt, sau đó là một bộ binh chân như vại đứng tại chỗ, giống như tất cả đang diễn ra ở đây đều không liên quan đến nàng.

Mà cách nàng không xa, ánh mắt sáng quắc của Thượng Quan Cẩn Nam cũng nhìn chăm chăm nàng, trong mắt cũng có nghi ngờ, khiếp sợ còn có không hiểu, ở trong lòng hần, Huyết Đại toàn thân áo trắng đã thành công trở thành kỳ nữ, không nói đến tu vi thâm cao không ai bằng, ngay cả sủng vật bên người nàng cũng lợi hại như vậy, có thể để cho thú vương hung thần ác sát cúi đầu xưng thần, thực lực cường hãn dĩ nhiên là không phải nói ở đây.

Thượng Quan Cẩn Du đứng bên cạnh Thượng Quan Cẩn Nam vừa vui vừa lo, vui là vì rốt cuộc cũng có người, không phải là có người (thú) chịu đứng ra cứu các nàng như vậy họ cũng không cần phải chết, lo chính là con tiểu mao cầu kia lại là sủng vật của nữ tử áo trắng mà lúc trước ả lại đứng ra chỉ chứng nàng, đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên người nàng ta nếu nàng ta nhớ thù mình chẳng phải mình sẽ chết chắc sao, cũng giống như Thượng Quan Cẩn Du, Ôn Uyên Nhi đứng cách đó không xa cũng rất mừng rỡ, lần này ả không chỉ không cần chết mà còn có thể mượn tay người khác tới trừng trị con tiện nhân Thượng Quan Cẩn Du không biết sống chết này, xem ả luôn đối địch với mình nay lại còn đắc tội với người lợi hại như nữ tử áo trắng này, người ta không thu thập ả ta mới là lạ.

Ở trong mắt ả, đã là con gái thì người nào cũng hay ghi thù, ả thấy ai cũng nhỏ mọn, đồ kỳ như ả, ả rất khẳng định cô gái mặc áo trắng kia nhất định sẽ tới thu thập con tiện nhân Thượng Quan Cẩn Du kia, dù sao lúc trước chẳng phải con tiện nhân kia muốn dồn người ta vào chỗ chết kia mà, cũng là một con người thì làm sao lại có thể độ lượng tha cho được cơ chứ? Nhưng ả căn bản cũng không ngờ, cô gái như tiên nữ cứu thế trước mắt này lại chính là người luôn bị ả mắng là hoa si là bao cô, Ôn Mạt muội muội, không nói đến từ nhỏ ả ta luôn lấy việc khi dễ nàng ta làm thú vui, cuối cùng còn khiến cho người khác hãm hại nàng để cho nàng thay ả gả cho vị vương gia tàn phế kia, chỉ nhiều đó thôi nếu nói người mà Huyết Đại nên trả thù thì trước tiên chính là ả.

Đám người Đông Phương Ngưng, Độc Cô Hạo, Nam Cung Tuyết cũng giật mình, nhưng bọn họ không hề giống những người khác về mặt khoa trương như vậy, miệng há thật to, Mặc Thanh Vân đứng gần Đông Phương Ngưng cũng mang vẻ mặt thần nhiên, con người bình tĩnh vô ba chăm chú nhìn chăm chăm cô gái mặc áo trắng, sâu trong tròng mắt có dị dạng thoáng hiện, ánh mắt hần lúc này thâm thúy, con người thăm thẳm lại giống đầm nước, ẩn sau vẻ ngoài ngoài bình bình là sóng trào mãnh liệt nhưng mọi người đều đang chăm chú xem trò vui nên không ai phát hiện ra vẻ bất thường của hần

Thú Vương vẫn một mực cung kính quỳ dưới đất, Tiểu Mao Cầu không cho nó đứng lên nó cũng không dám lên, nó vô cùng khủng hoảng nhìn xuống tiểu mao cầu trước mặt, giọng nói cực kỳ cung kính hỏi "Không biết Ly Nặc đại nhân tới đây có gì muốn phân phó Lục Vưu?"

Tiểu Mao Cầu cũng đã thể hiện xong uy phong, lúc này mới nhớ tới chính sự, cao ngạo ngẩng đầu nhìn nó giống như một vương giả ra lệnh: "Bốn tọa muốn ngươi mang theo toàn bộ bọn chúng rút lui không được tiếp tục làm điều ác, giết hại loài người." Hai vị chủ tử của nó bây giờ đều là con người cho nên nó mới không cho bọn họ tổn thương đồng loại của chủ tử.

Thú Vương không ngờ nó sẽ nói như vậy, có chút khó trả lời: "Lục Vưu có thể mang theo bọn họ rời đi, cũng đồng ý với Ly Nặc đại nhân chỉ cần loài người không chủ động động tới bọn ta bọn ta cũng sẽ không giết hại bọn họ, chỉ có một thỉnh cầu duy nhất là có thể dẫn cô gái kia đi, dù sao nàng ta cũng đã sát hại đồng đảng đồng loại của chúng ta, Lục Vưu chỉ muốn vì chúng nó báo thù." Rất rõ ràng, con Thú Vương ngốc nghếch này còn chưa nhận rõ sự thật, như vậy thật sự rất rất dễ dẫn đến cái chết.

Tiểu Mao Cầu nhìn theo hướng móng vuốt của nó chỉ tới, nhất thời mặt liền tối đi nhưng vì trông mặt nó có bộ lông trắng muốt nên không bị người khác phát hiện, thiên chân vạn xác, đích xác là tối đen lại, không chỉ có tối mặt, tròng mắt cũng hơi híp lại, quang mang trong mắt đại thịnh, nguy hiểm nhìn Thú vương đang quỳ gối trước người mình, tức giận bộc phát liền vùng một trào hướng tới con vật khổng lồ trước mặt.

Đừng nhìn nó thân thể nhỏ nhỏ, nhưng hơi sức cũng không phải nhỏ như vậy, một trào qua liền khiến con vật khổng lồ nặng mấy tấn bay xa vài chục trượng, đang lúc mọi người sợ hãi than, thú vương sau khi bị đánh bay thật xa, và lại bị ném bốn chân chống lên trời liền giùng giàng từ trên mặt đất bỏ dậy nhanh chóng chạy tới chỗ Tiểu Mao Cầu, có thể nói là khí thế như hồng thủy, không thể chống đỡ.

Tất cả mọi người đều bị dọa sợ, xong rồi, Thú Vương nổi giận, vạn nhất muốn đại chiến thì phải làm sao mới thỏa? Ngay cả mấy người Thượng Quan Cẩm Nam, Độc Cô Hạo, Nam Cung Tuyết cũng có chút động dung, về mặt không đối trừ Tiểu Mao Cầu chính là Huyết Đại cùng Mặc Thanh Vân.

Ngay sau đó phốc đông một tiếng, lại là âm thanh một vật nặng rơi xuống đất, sau đó lại truyền tới giọng nói run rẩy hoảng sợ của Thú Vương: "Đại nhân tha mạng! Lục Vu đáng chết, kính xin đại nhân tha cho Lục Vu một lần!" Nó cũng không dám tôn trọng loài người nửa phần nữa, mới vừa rồi Ly Nặc đại nhân nổi giận, nó hiện tại toàn thân đều đau, mặc dù như thế nó vẫn kiên trì trở lại, phải cầu được sự tha thứ của ngài mới được nếu không thì không phải là trọng thương đơn giản như vậy đâu

Đáng thương cho Thú Vương đến tận bây giờ còn không biết chính mình phạm phải sai lầm gì, Tiểu Mao Cầu đi tới, nguy hiểm nhìn Thú Vương nói: "Mấy ngày không thấy, ngươi đúng là càng thêm lớn mật dám yêu cầu bốn tọa lưu lại chủ tử cho ngươi? Hả? Ngươi là ngài sống quá lâu rồi sao, nếu thật sự như vậy thì bốn tọa cũng không ngại tiễn ngươi một đoạn!" Lá gan của nó cũng không nhỏ, mình cũng không dám đắc tội nửa phần với chủ tử nó lại vẫn muốn thương tồn, thật là quá không biết suy nghĩ rồi.

Thú Vương vừa nghe liền cả kinh thất sắc, sắc mặt cũng là xanh mét xanh mét, trái tim nhỏ cũng run rẩy, giống như là muốn nhảy ra ngoài.

"Ly Nặc đại nhân tha mạng a, Lục Vu thật không biết chuyện, nếu biết ngài chính là chủ tử của đại nhân, Lục Vu có trăm lá gan cũng không dám nói ra yêu cầu đó mong đại nhân minh giám a" nó vừa sợ vừa nói lại còn dập đầu thật mạnh có xu thế không được tha thứ thì sẽ không ngừng lại.

"Lăn xa một chút cho bốn tọa!" Xong rồi, nó đã thấy về mặt không kiên nhẫn của chủ tử, có phải mình chơi đùa hơi quá hay không, cho nên chủ tử mới mất hứng? Ô ô, chủ tử ngàn vạn lần đừng tức giận a. . .

Nói xong cũng cúi đầu đi tới chỗ Huyết Đại vừa đi vừa nói thầm trong lòng, chủ tử không nên tức giận, ngàn vạn lần không được tức giận, vạn vạn tức giận không được, nếu không nó sẽ bị vị chủ tử chân chính phúc hắc hung hăng dạy dỗ một trận, nhớ vài ngàn năm trước nó cũng bởi vì chọc cho người chủ tử yêu mất hứng, kết quả là nó bị hung hăng tu lý một trận, đến nay ký ức vẫn còn như mới, bây giờ muốn đứng lên còn run như cây sậy đây, nó phải lựa lời mà nói

Nếu không nhất định sẽ chịu không nổi.

"Chơi đã rồi sao?" Huyết Đại từ trên cao nhìn xuống con tiểu mao cầu đang cúi đầu biết sai, nhíu mày, hỏi hột hột, gương mặt bình thản không nhìn ra có tức giận hay không.

"Chơi, chơi đã, chủ tử." Tiểu Mao Cầu len lén liếc Huyết Đại một cái, sau đó lại vội vàng cúi đầu làm rùa rút đầu.

"Nếu chơi đã vậy thì đi thôi." Vươn tay ra, ý bảo Tiểu Mao Cầu nhảy lên.

Tiểu Mao Cầu thấy vậy liền vui vẻ ra mặt, may là vị chủ tử này tốt nếu là vị chủ tử kia của mình thì chắc chắn nó sẽ không tránh khỏi bị phạt, vui vẻ nhún chân nhảy vào trong ngực Huyết Đại.

Mất thấy Huyết Đại xoay người rời đi, lúc này Mặc Thanh Vân mới vội vàng kêu: "Huyết Đại tỷ tỷ!" Huyết Đại xoay người nhìn hẩn một cái, không tiếng động hỏi thăm hẩn kêu ngài có chuyện gì.

"Huyết Đại tỷ tỷ thật là lợi hại, Thanh Vân muốn đi theo Huyết Đại tỷ tỷ!" Nói xong liền kích động chạy tới chỗ Huyết Đại.

"Huyết Đại tỷ tỷ, tỷ định làm gì vậy? Mau buông đệ ra, đệ cũng muốn đi theo tỷ" Không ngoài dự tính, một lần nữa hẩn lại bị định trú rồi.

"Chăm sóc tốt cho hẩn." Nhìn cũng không nhìn Mặc Thanh Vân đang lớn tiếng la hét một cái, ngài quay về phía Đông Phương Ngưng đang đứng phía trước dẫn dò, sau khi lấy được cái gậy đầu của ngài ta liền quay đầu rời đi.

Sau khi bóng dáng của Huyết Đại biến mất ở trong mắt mọi người, lúc này họ mới phục hồi tinh thần, Thượng Quan Cẩm Du cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi, lúc trước ngay cả thờ mệnh ả cũng không dám, nhìn con tiểu mao cầu mạnh mẽ không ai bì nổi kia sợ chủ tử của nó như vậy nên ả cho rằng cô gái kia cũng không tốt đẹp gì liền khẩn trương không thôi chỉ sợ ngài ta lại đột nhiên muốn trả thù mình, may mà bây giờ ả cũng đã nhặt lại được cái mạng nhỏ này rồi, tâm trạng khẩn trương cũng từ từ lắng xuống.

Con thú vương và đồng tộc của nó vẫn luôn nằm rạp dưới đất lúc này mới đứng dậy, sau khi liếc nhìn đám người bên này một cái mới quay đầu bỏ đi.

Trải qua cừu từ nhất sinh mọi người đưa mắt nhìn nhau trong lòng đều hiện ha bóng dáng của cô gái cứu thế kia, sau khi sửa sang lại một chút liền lục tục lên đường, từ nay về sau, trong câu chuyện đại chiến giữa người và thú ở Ma Vực chỉ sấm luôn xuất hiện một tiên nữ áo trắng hiện thân cứu giúp cũng truyền đi khắp tam quốc, theo như đồn đãi thì nữ tử áo trắng kia xinh đẹp tuyệt trần ngay cả sủng vật trên tay cũng là linh thú cực kỳ cường hãn, không cần tốn nhiều sức liền đem quân đoàn ma thú khiến người đời nhắc tới là sợ mất mật đuổi ra khỏi Ma Vực chỉ sấm, dân chúng tam quốc cũng mộ danh mê mẩn, chỉ hy vọng trong lúc mình còn sống có thể thấy được tư thế oai hùng của vị tiên nữ đó.

"Chúng ta cũng đi thôi."

Hồi lâu sau Thượng Quan Cẩm Nam mới thu hồi tầm mắt nhìn phương xa, dẫn đầu cất bước rời đi, mà sau lưng hẩn mọi người cũng đều nhất nhất đi theo, Ôn Uyển Nhi không cam lòng trọn mắt nhìn Thượng Quan Cẩm Du một cái rồi cũng theo rời đi.

Đảo mắt đã ở ngoài ngàn dặm, Huyết Đại ôm Tiểu Mao Cầu một đường đi về phía trước, thần thái luôn tự nhiên nhưng trong bụng của con tiểu mao cầu trên ngực ngài lại bách chuyển thiên hồi, thỉnh thoảng còn có thể ngẩng đầu lên lên lên ngía sắc mặt của Huyết Đại một cái, mặc kệ nó nhìn mấy lần sắc

mặt của nàng thủy chung đều như một không hề có chút biến hóa nào.

Nó không khỏi kỳ quái, theo lẽ thường mà nói, chủ tử không phải nên nghi hình cha khảo, hỏi thăm nó một phen sao? Nhưng vì sao người chủ tử này của nó lại khác người như vậy? Là do sự nhẫn nại của nàng quá mạnh mẽ hay là do nàng quá tức giận nên mới thế?

"Chủ tử. . ."

Nó thật sự là nhìn không được, cứ nén lại như vậy thật sự là quá cực khổ, dọc theo đường đi nó đều cố gắng suy đoán tâm tư của người, đối với nó mà nói thật đúng là loại đau khổ bất đắc dĩ, nếu nàng không chịu mở miệng vậy thì để nó nói cũng được, nếu tiếp tục không nói nó sợ nó sẽ bị đột tử

"Ta không phải chủ tử của ngươi, đừng gọi loạn." Mí mắt Huyết Đại cũng không động một cái, chớ nói chi là cúi đầu xem nó, có thể đáp lại cũng là ân huệ lớn nhất rồi.

Tiểu Mao Cầu buồn bực, không ngờ nàng sẽ trực tiếp cự tuyệt như vậy, nếu đổi lại là người khác nhất định sẽ bởi vì chiếm được một sủng vật như nó mà hưng phấn không dứt nhưng nàng lại xem nó như là căn bã không thêm đoái hoài tới, đây thật là xúc phạm đến tự ái của nó rồi, nhớ năm xưa nó người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở hồ ly xinh đẹp lại bị người này chê, chuyện này nếu bị đám thuộc hạ ở tuyết sơn kia biết thì chẳng phải sẽ bị cười nhạo một thời gian dài a.

Không được, nó muốn khiến cho chủ tử thích mình mới được, nếu không sẽ bị cái tên nam nhân phúc hắc kia ân lên tội danh làm việc bất lực để dạy dỗ.

"Chủ tử, ngài hãy thu ta đi, nếu không ta liền bị trừng phạt, ô ô. .

Nó dùng hai bàn chân trước nho nhỏ dùng sức xoa xoa đôi mắt nhỏ của mình, lại gắng sức, ân, cho đến khi cảm thấy không sai biệt lắm mới buông móng vuốt chỉ vào một đôi mắt nhỏ hồng hồng làm bộ đáng thương ngược nhìn Huyết Đại, giọng nói mang nước nở nghẹn ngào van xin.

Lúc này Huyết Đại mới dùng bước lại nhìn nó một cái, đôi mày thanh tú nhíu lại hỏi "Hà? Ngươi lợi hại như vậy, ai dám trừng phạt ngươi?" Trong mắt nàng lóe lên một tia khác thường không khỏi dọa tiểu hồ ly giật mình, trong nội tâm hồi hộp, ánh mắt của nàng tốt như vậy là biết được cái gì rồi sao? Trời ơi, không phải là ngài ấy biết được nó là người của người yêu ngài ấy chứ?

Nếu thật đã biết, vậy sẽ có hậu quả gì? Nó không dám nghĩ thêm nữa, nếu không trước hết nó cứ thử dò xét một chút xem sao.

"Chủ tử, ngài có phải biết cái gì rồi hay không?" Ngần vạn lần không được biết, vạn vạn lần không cần biết, thiên thiên vạn vạn lần không cần biết a, a a. . .

Huyết Đại buồn cười nhìn nó một cái, nhưng bộ dạng vẫn lạnh nhạt như cũ hỏi "Ta nên biết cái gì?" Nụ cười của nàng làm hai mắt tiểu hồ ly sáng lên, chỉ biết ngây ngốc nhìn Huyết Đại.

"Ặc, không có, không có cái gì không nên biết, cũng không có gì phải biết." Tiểu Mao Cầu chóng mặt, áp ứng đáp trả.

Huyết Đại cũng không tiếp tục nói chuyện với nó nữa, bước nhanh về phía đông, nếu nàng tính toán không sai thì khoảng ba ngày sau bọn họ sẽ tới nơi, mặc dù cách thời gian hoa nở còn mấy ngày nhưng nàng tình nguyện đi sớm để chờ đợi chứ không muốn bỏ qua nó

Dọc theo đường đi, Tiểu Mao Cầu cũng an phận núp ở trong ngực Huyết Đại không dám nói thêm câu nào cũng không dám hỏi thêm một câu, hết sức nhàm chán liền dứt khoát nhắm mắt lại ngủ.

Cứ như vậy yên lặng qua vài ngày nữa, ba ngày sau, quả nhiên như Huyết Đại đoán bọn họ đã tới Mạc Bắc, một người một hồ xuất hiện ở trên đường cái một thành trấn ở Mạc Bắc, liếc nhìn con đường không lớn nhưng lại rất phồn hoa, Huyết Đại ôm tiểu hồ ly đi ở trong đám người, một cô gái che mặt với bộ áo trắng hơn tuyết trong ngực còn ôm một con tiểu hồ ly cũng là một thân màu trắng đi ở trên đường cái tạo thành một loại phong cảnh mỹ lệ, tình cảnh này đặc biệt làm người khác chú ý. . .

"Cô nương, ngài là tới ở trọ sao?" Lúc trời tối, Huyết Đại đi vào một cái khách sạn, ông chủ khách sạn liền lập tức nhiệt tình hỏi thăm, nhưng Huyết Đại chỉ hơi hơi gật đầu một cái coi như là trả lời.

"Cô nương, xin chờ một chút, ta đi giúp ngài an bài một gian phòng hảo hạng, để cô nương ở thoải mái một chút." Ông chủ khách sạn lễ phép khẽ gật đầu với nàng, lúc này mới gọi một gã sai vặt để hắn đi chỉ đường cho nàng lên lầu hai, Huyết Đại lặng yên không lên tiếng đi theo sau gã sai vặt lên lầu, mà vị ông chủ kia cũng đưa mắt nhìn theo bước chân họ lên lầu cho đến họ biến mất ở khúc quanh mới thu hồi ánh mắt.

Gọi ra một số người làm việc vặt trong khách sạn dọn đồ một phen rồi sau đó mới đuổi họ đi rồi mới tiếp tục làm việc của mình.

Huyết Đại đi theo gã sai vặt đến giữa lầu, gã sai vặt liền đại khái giới thiệu một chút tình huống, Huyết Đại gật đầu sau đó liền đuổi hắn rồi đi, sau khi đánh giá một vòng khắp phòng liền bước tới chỗ đầu giường đem tiểu mao cầu đang ngủ say đặt xuống giường, ban thân thì tự đi rót một chén nước từ từ uống.

Chợt, một tiếng đàn du dương truyền đến, nghe vào thì như rất xa xôi nhưng khi nghe một lúc lại cảm thấy như đang ở bên cạnh, Huyết Đại cau mày ngẫm nghĩ một chút mới buông chén nước trong tay xuống bước thẳng ra ngoài cửa.

Ánh trăng vàng vạc, một bóng dáng màu trắng bước đi trên đường, với bản lĩnh lướt đi trong gió, bóng người mờ ảo dưới ánh trăng từ xa nhìn lại lại cực kỳ duy mỹ động lòng người.

"Nàng đến rồi." Dưới ánh trăng, một thân cảm y mang mặt nạ hình hồ điệp

Nam tử ưu nhã khảy đàn, tiếng đàn giống như nước chảy tuyệt đẹp khiến người nghe phải cảm động, vừa khảy đàn vừa cùng Huyết Đại đang đứng sau lưng hắn chào hỏi.

Đối với sự nhảy bèn của nam tử, Huyết Đại cũng không có chút nào ngoài ý muốn, nàng đối với đàn có trình độ khá sâu, có thể nghe ra thực lực cường hãn không tầm thường của nam tử.

"Uh, người là muốn dẫn ta tới đây sao?" Nam tử trước mặt nàng biết, hắn chính là người mang mặt nạ hồ điệp đã giải vây cho nàng lúc ở Say nhan cư kia

Nàng hỏi như vậy là bởi vì trong tiếng đàn của nam tử này mang theo ước hẹn nhưng nàng lại không biết rốt cuộc là hắn muốn hẹn người nào

"Tại hạ chỉ là muốn dẫn tri âm đến, không biết cô nương có thể trở thành tri âm của tại hạ được hay không?" Mười ngón tay của nam tử đề xuống dây đàn, tiếng đàn uyển chuyển du dương liên vang lên, thỉnh thoảng uyển chuyển liên miên, thỉnh thoảng cao đăng khôi phục, thấu triệt nội tâm

"Công tử nói đùa, Huyết Đại cũng chỉ được xem là biết chút ít, không dám cùng công tử đánh đồng, lại không dám tự xưng là tri âm của công tử." Tiếng đàn của nàng đã là siêu phẩm thoát tục rồi, nhưng lại không ngờ vị nam tử trước mặt này lại có cầm kỹ(khả năng đánh đàn)sâu hơn nàng, mặc dù mình cũng có thể nghe hiểu tiếng nói trong tiếng đàn nhưng lại không thể thông qua tiếng đàn để biểu đạt tất cả suy nghĩ, có thể đem tiếng đàn luyện đến được như vậy, trừ việc cần phải có tu vi đạt đến một cảnh giới nhất định còn phải có thiên phú trời cho, trừ phi là người có thiên phú dị bẩm, nếu không, coi như dốc hết sức, có người dùng cả đời cũng không thể đạt được tới cảnh giới đó

"Huyết Đại cô nương quá khiêm nhường, đôi mắt khắp tam quốc, người có thể nghe hiểu tiếng đàn của tại hạ chỉ có mình cô nương mà thôi, nếu như cô nương không ngại thì có thể nhận ta làm bằng hữu, xem như tại hạ là lấy cảm hội hữu."

Nam tử mặc dù mang mặt nạ hình hồ điệp che đi gần nửa khuôn mặt nhưng lại không thể làm mất đi khí chất cao quý trên gương mặt

Hai mắt thâm thúy khó hiểu, sống mũi thẳng tắp, đôi môi mỏng khẽ mỉm, loáng thoáng còn mang theo nụ cười như có như không

"Tốt." Đối với giao hữu nàng cũng không phải để ý, nhiều thêm một bằng hữu hay thiếu đi một người đối với nàng mà nói cũng không khác nhau là mấy, chỉ cần đối phương không có ác ý là được, còn có một chút đúng là nàng cũng rất có hứng thú với cầm hữu(tình bạn thông qua việc đánh đàn), mà đối phương cũng là hi cầm, cứ như vậy mối quan hệ giữa họ như được kéo gần lại.

"Cám ơn!" Hắn là thật lòng cảm tạ nàng, cảm tạ nàng cho mình một cơ hội đến gần, cứ như vậy, giữa bọn họ cũng mất tầng cách ngại, không còn là người xa lạ rồi.

Huyết Đại lại không suy nghĩ nhiều như vậy, nàng chỉ là cho là câu cảm ơn kia của đối phương là theo lễ phép nên cũng không có đi suy nghĩ nhiều.

Cứ như vậy, hai người trao đổi tâm đắc về cầm kỹ, trong lúc vô tình họ ngồi cạnh nhau đàm thoại đến đêm khuya, đến lúc này Huyết Đại mới đứng dậy cáo từ, nam tử cảm y đưa mắt nhìn nàng rồi đi một lúc sau mới ngồi xuống, khẽ vuốt một khúc sau mới đứng dậy rời đi.

"Lão đại nhanh lên một chút, nàng trở lại." Ngoài khách sạn, trong một góc đen như mực xuất hiện một nhóm người cường tráng mà dẫn đầu chính là vị ông chủ trong quán trọ kia.

"Hừ, nhỏ tiếng một chút nếu bị nàng nghe sẽ không tốt." Mẹ kiếp, bọn họ ngồi chồm hổm ở góc tường này sắp hai canh giờ rồi, cũng không biết nữ nhân kia đi ra ngoài làm gì mà lại về muộn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: nữ thần trong lòng mọi người

"Huyết Đại tỷ tỷ thật là lợi hại, Thanh Vân muốn đi theo Huyết Đại tỷ tỷ!" Nói xong liền kích động chạy tới chỗ Huyết Đại.

"Huyết Đại tỷ tỷ, tỷ định làm gì vậy? Mau buông đệ ra, đệ cũng muốn đi theo tỷ"Không ngoài dự tính, một lần nữa hắn lại bị định trú rồi.

"Chăm sóc tốt cho hắn." Nhìn cũng không nhìn Mặc Thanh Vân đang lớn tiếng la hét một cái, nàng quay về phía Đông Phương Ngưng đang đứng phía trước dận dò, sau khi lấy được cái gật đầu của nàng ta liền quay đầu rời đi.

Sau khi bóng dáng của Huyết Đại biến mất ở trong mắt mọi người, lúc này họ mới phục hồi tinh thần, Thượng Quan Cẩn Du cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi, lúc trước ngay cả thờ mệnh ả cũng không dám, nhìn con tiểu mao cầu mệnh mẽ không ai bì nổi kia sợ chủ tử của nó như vậy nên ả cho rằng cô gái kia cũng không tốt đẹp gì liền khần trương không thôi chỉ sợ nàng ta lại đột nhiên muốn trả thù mình, may mà bây giờ ả cũng đã nhặt lại được cái mạng nhỏ này rồi, tâm trạng khần trương cũng từ từ lắng xuống.

Con thú vương và đồng tộc của nó vẫn luôn nằm rạp dưới đất lúc này mới đứng dậy, sau khi liếc nhìn đám người bên này một cái mới quay đầu bỏ đi.

Trải qua cửu tử nhất sinh mọi người đưa mắt nhìn nhau trong lòng đều hiện ha bóng dáng của cô gái cứu thế kia, sau khi sửa sang lại một chút liền lục tục lên đường, từ nay về sau, trong câu chuyện đại chiến giữa người và thú ở Ma Vực chi sâm luôn xuất hiện một tiên nữ áo trắng hiện thân cứu giúp cũng truyền đi khắp tam quốc, theo như đồn đãi thì nữ tử áo trắng kia xinh đẹp tuyệt trần ngay cả sủng vật trên tay cũng là linh thú cực kỳ cường hãn, không cần tốn nhiều sức liền đem quân đoàn ma thú khiến người đời nhắc tới là sợ mất mật đuổi ra khỏi Ma Vực chi sâm, dân chúng tam quốc cũng mộ danh mê mẩn, chỉ hy vọng trong lúc mình còn sống có thể thấy được tư thế oai hùng của vị tiên nữ đó.

"Chúng ta cũng đi thôi."

Hồi lâu sau Thượng Quan Cẩm Nam mới thu hồi tầm mắt nhìn phương xa, dẫn đầu cất bước rời đi, mà sau lưng hần mọi người cũng đều nhất nhất đi theo, Ôn Uyển Nhi không cam lòng trọn mắt nhìn Thượng Quan Cẩm Du một cái rồi cũng theo rời đi.

Đảo mắt đã ở ngoài ngàn dặm, Huyết Đại ôm Tiểu Mao Cầu một đường đi về phía trước, thần thái luôn tự nhiên nhưng trong bụng của con tiểu mao cầu trên ngực nàng lại bách chuyển thiên hồi, thỉnh thoảng còn có thể ngẩng đầu lên lên lên ngó sắc mặt của Huyết Đại một cái, mặc kệ nó nhìn mấy lần sắc mặt của nàng thủy chung đều như một không hề có chút biến hóa nào.

Nó không khỏi kỳ quái, theo lẽ thường mà nói, chủ tử không phải nên nghiêm hình cha khảo, hỏi thăm nó một phen sao? Nhưng vì sao người chủ tử này của nó lại khác người như vậy? Là do sự nhẫn nại của nàng quá mạnh mẽ hay là do nàng quá tức giận nên mới thế?

"Chủ tử. . ."

Nó thật sự là nhìn không được, cứ nén lại như vậy thật sự là quá cực khổ, dọc theo đường đi nó đều cố gắng suy đoán tâm tư của người, đối với nó mà nói thật đúng là loại đau khổ bất đắc dĩ, nếu nàng không chịu mở miệng vậy thì để nó nói cũng được, nếu tiếp tục không nói nó sợ nó sẽ bị đột tử

"Ta không phải chủ tử của ngươi, đừng gọi loạn." Mí mắt Huyết Đại cũng không động một cái, chớ nói chi là cúi đầu xem nó, có thể đáp lại cũng là ân huệ lớn nhất rồi.

Tiểu Mao Cầu buồn bực, không ngờ nàng sẽ trực tiếp cự tuyệt như vậy, nếu đổi lại là người khác nhất định sẽ bởi vì chiếm được một sủng vật như nó mà hưng phấn không dứt nhưng nàng lại xem nó như là căn bã không thèm đoái hoài tới, đây thật là xúc phạm đến tự ái của nó rồi, nhớ năm xưa nó người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở hồ ly xinh đẹp lại bị người này chê, chuyện này nếu bị đám thuộc hạ ở tuyết sơn kia biết thì chẳng phải sẽ bị cười nhạo một thời gian dài a.

Không được, nó muốn khiến cho chủ tử thích mình mới được, nếu không sẽ bị cái tên nam nhân phúc hắc kia ăn lên tội danh làm việc bất lực để dạy dỗ.

"Chủ tử, ngài hãy thu ta đi, nếu không ta liền bị trừng phạt, ô ô. .

Nó dùng hai bàn chân trước nho nhỏ dùng sức xoa xoa đôi mắt nhỏ của mình, lại gắng sức, ân, cho đến khi cảm thấy không sai biệt lắm mới buông móng vuốt chỉ vào một đôi mắt nhỏ hồng hồng làm bộ đáng thương ngược nhìn Huyết Đại, giọng nói mang nức nở nghẹn ngào van xin.

Lúc này Huyết Đại mới dùng bước lại nhìn nó một cái, đôi mày thanh tú nhíu lại hỏi "Hả? Ngươi lợi hại như vậy, ai dám trừng phạt ngươi?" Trong mắt nàng lóe lên một tia khác thường không khỏi dọa tiểu hồ ly giật mình, trong nội tâm hồi hộp, ánh mắt của nàng tốt như vậy là biết được cái gì rồi sao? Trời ơi, không phải là ngài ấy biết được nó là người của người yêu ngài ấy chứ?

Nếu thật đã biết, vậy sẽ có hậu quả gì? Nó không dám nghĩ thêm nữa, nếu không trước hết nó cứ thử dò xét một chút xem sao.

"Chủ tử, ngài có phải biết cái gì rồi hay không?" Ngần vạn lần không được biết, vạn vạn lần không cần biết, thiên thiên vạn vạn lần không cần biết a, a a. . .

Huyết Đại buồn cười nhìn nó một cái, nhưng bộ dạng vẫn lạnh nhạt như cũ hỏi "Ta nên biết cái gì?" Nụ cười của nàng làm hai mắt tiểu hồ ly sáng lên, chỉ biết ngây ngốc nhìn Huyết Đại.

"Ặc, không có, không có cái gì không nên biết, cũng không có gì phải biết." Tiểu Mao Cầu chóng mặt, ấp úng đáp trả.

Huyết Đại cũng không tiếp tục nói chuyện với nó nữa, bước nhanh về phía đông, nếu nàng tính toán không sai thì khoảng ba ngày sau bọn họ sẽ tới nơi, mặc dù cách thời gian hoa nở còn mấy ngày nhưng nàng tình nguyện đi sớm để chờ đợi chứ không muốn bỏ qua nó

Dọc theo đường đi, Tiểu Mao Cầu cũng an phận núp ở trong ngực Huyết Đại không dám nói thêm câu nào cũng không dám hỏi thêm một câu, hết sức nhàm chán liền dứt khoát nhắm mắt lại ngủ.

Cứ như vậy yên lặng qua vài ngày nữa, ba ngày sau, quả nhiên như Huyết Đại đoán bọn họ đã tới Mạc Bắc, một người một hồ xuất hiện ở trên đường cái một thành trấn ở Mạc Bắc, liếc nhìn con đường không lớn nhưng lại rất phồn hoa, Huyết Đại ôm tiểu hồ ly đi ở trong đám người, một cô gái che mặt với bộ áo trắng hơn tuyết trong ngực còn ôm một con tiểu hồ ly cũng là một thân màu trắng đi ở trên đường cái tạo thành một loại phong cảnh mỹ lệ, tình cảnh này đặc biệt làm người khác chú ý. . .

"Cô nương, ngài là tới ở trọ sao?" Lúc trời tối, Huyết Đại đi vào một cái khách sạn, ông chủ khách sạn liền lập tức nhiệt tình hỏi thăm, nhưng Huyết Đại chỉ hơi hơi gật đầu một cái coi như là trả lời.

"Cô nương, xin chờ một chút, ta đi giúp ngài an bài một gian phòng hảo hạng, để cô nương ở thoải mái một chút." Ông chủ khách sạn lễ phép khẽ gật đầu với nàng, lúc này mới gọi một gã sai vặt để hắn đi chỉ đường cho nàng lên lầu hai, Huyết Đại lặng yên không lên tiếng đi theo sau gã sai vặt lên lầu, mà vị ông chủ kia cũng đưa mắt nhìn theo bước chân họ lên lầu cho đến họ biến mất ở khúc quanh mới thu hồi ánh mắt.

Gọi ra một số người làm việc vặt trong khách sạn dọn dẹp một phen rồi sau đó mới đuổi họ đi rồi mới tiếp tục làm việc của mình.

Huyết Đại đi theo gã sai vặt đến giữa lầu, gã sai vặt liền đại khái giới thiệu một chút tình huống, Huyết Đại gật đầu sau đó liền đuổi hắn rồi đi, sau khi đánh giá một vòng khắp phòng liền bước tới chỗ đầu giường đem tiểu mao cầu đang ngủ say đặt xuống giường, ban thân thì tự đi rót một chén nước từ từ uống.

Chợt, một tiếng đàn du dương truyền đến, nghe vào thì như rất xa xôi nhưng khi nghe một lúc lại cảm thấy như đang ở bên cạnh, Huyết Đại cau mày ngẫm nghĩ một chút mới buông chén nước trong tay xuống bước thẳng ra ngoài cửa.

Ánh trăng vắng vặc, một bóng dáng màu trắng bước đi trên đường, với bản lĩnh lướt đi trong gió, bóng người mờ ảo dưới ánh trăng từ xa nhìn lại lại cực kỳ duy mỹ động lòng người.

"Nàng đến rồi." Dưới ánh trăng, một thân cảm y mang mặt nạ hình hồ điệp

Nam tử ưu nhã khải đàn, tiếng đàn giống như nước chảy tuyệt đẹp khiến người nghe phải cảm động, vừa khải đàn vừa cùng Huyết Đại đang đứng sau lưng hắn chào hỏi.

Đối với sự nhảy bèn của nam tử, Huyết Đại cũng không có chút nào ngoài ý muốn, nàng đối với đàn có trình độ khá sâu, có thể nghe ra thực lực cường hân không tầm thường của nam tử.

"Uh, người là muốn dẫn ta tới đây sao?" Nam tử trước mặt nàng biết, hẳn chính là người mang mặt nạ hồ điệp đã giải vây cho nàng lúc ở Say nhân cư kia

Nàng hỏi như vậy là bởi vì trong tiếng đàn của nam tử này mang theo ước hẹn nhưng nàng lại không biết rốt cuộc là hắn muốn hẹn người nào

"Tại hạ chỉ là muốn dẫn tri âm đến, không biết cô nương có thể trở thành tri âm của tại hạ được hay không?" Mười ngón tay của nam tử dè xuống dây đàn, tiếng đàn uyển chuyển du dương liền vang lên, thỉnh thoảng uyển chuyển liên miên, thỉnh thoảng cao đăng khôi phục, thấu triệt nội tâm

"Công tử nói đùa, Huyết Đại cũng chỉ được xem là biết chút ít, không dám cùng công tử đánh đồng, lại không dám tự xưng là tri âm của công tử." Tiếng đàn của nàng đã là siêu phẩm thoát tục rồi, nhưng lại không ngờ vị nam tử trước mặt này lại có cảm kỹ(khả năng đánh đàn)sâu hơn nàng, mặc dù mình cũng có thể nghe hiểu tiếng nói trong tiếng đàn nhưng lại không thể thông qua tiếng đàn để biểu đạt tất cả suy nghĩ, có thể đem tiếng đàn luyện đến được như vậy, trừ việc cần phải có tu vi đạt đến một cảnh giới nhất định còn phải có thiên phú trời cho, trừ phi là người có thiên phú dị bẩm, nếu không, coi như dốc hết sức, có người dùng cả đời cũng không thể đạt được tới cảnh giới đó

"Huyết Đại cô nương quá khiêm nhường, đôi mắt khắp tam quốc, người có thể nghe hiểu tiếng đàn của tại hạ chỉ có mình cô nương mà thôi, nếu như cô nương không ngại thì có thể nhận ta làm bằng hữu, xem như tại hạ là lấy cảm hội hữu."

Nam tử mặc dù mang mặt nạ hình hồ điệp che đi gần nửa khuôn mặt nhưng lại không thể làm mất đi khí chất cao quý trên gương mặt

Hai mắt thâm thúy khó hiểu, sống mũi thẳng tắp, đôi môi mỏng khẽ mỉm, loáng thoáng còn mang theo nụ cười như có như không.

"Tốt." Đối với giao hữu nàng cũng không phải để ý, nhiều thêm một bằng hữu hay thiếu đi một người đối với nàng mà nói cũng không khác nhau là mấy, chỉ cần đối phương không có ác ý là được, còn có một chút đúng là nàng cũng rất có hứng thú với cảm hữu(tình bạn thông qua việc đánh đàn), mà đối phương cũng là hi cảm, cứ như vậy mối quan hệ giữa họ như được kéo gần lại.

"Cám ơn!" Hắn là thật lòng cảm tạ nàng, cảm tạ nàng cho mình một cơ hội đến gần, cứ như vậy, giữa bọn họ cũng mất tầng cách ngại, không còn là người xa lạ rồi.

Huyết Đại lại không suy nghĩ nhiều như vậy, nàng chỉ là cho là câu cảm ơn kia của đối phương là theo lễ phép nên cũng không có đi suy nghĩ nhiều.

Cứ như vậy, hai người trao đổi tâm đắc về cảm kỹ, trong lúc vô tình họ ngồi cạnh nhau đàm thoại đến đêm khuya, đến lúc này Huyết Đại mới đứng dậy cáo từ, nam tử cảm y đưa mắt nhìn nàng rồi đi một lúc sau mới ngồi xuống, khẽ vuốt một khúc sau mới đứng dậy rồi đi.

"Lão đại nhanh lên một chút, nàng trở lại." Ngoài khách sạn, trong một góc đen như mực xuất hiện một nhóm người cường tráng mà dẫn đầu chính là vị ông chủ trong quán trọ kia.

"Hừ, nhỏ tiếng một chút nếu bị nàng nghe sẽ không tốt." Mẹ kiếp, bọn họ ngồi chồm hổm ở góc tường này sắp hai canh giờ rồi, cũng không biết nữ nhân kia đi ra ngoài làm gì mà lại về muộn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Gặp lại Cửu hoàng tử

Sẽ không phải là ra ngoài tìm nam nhân chứ? Ủ, cái này cũng có thể lắm, bằng không làm thế nào giải thích được tại sao nàng ta về trễ như vậy? Chắc chắn, thật đúng là không nhìn ra, mặt ngoài thì là một cô nương trong sạch thuần khiết, lại không thể ngờ được hóa ra bên trong lại là dạng nữ nhân lăng lợ thế này. (mấy tên này chả biết j mà đòi phán xét vớ vẩn, thần kinh!)

"Nếu không động thủ nữa thì ta sẽ trở về phòng." Huyết Đại đi đến trước cửa khách điểm, lạnh lùng nhìn đám người đang trốn trong góc mà nói, lúc trước bọn hắn lén lút theo dõi nàng đã biết nên cố ý thả chậm cước bộ chờ bọn họ hành động, kết quả lại không nghĩ rằng bọn hắn vẫn bảo trì im lặng không ra tay.

Ặc, đây là tình huống gì vậy? Mấy tên lưu manh nguoi nhìn ta, ta nhìn nguoi, đều bị tình huống trước mắt làm cho há hốc mồm.

"Lão đại, chúng ta bị phát hiện rồi, cứ lên đi." Sau khi bọn hắn mất to trừng mắt nhỏ một hồi lâu, một tên đưa ra kết luận. (amen lại có thêm một lũ đầu đất k biết quý mạng sống ==)

"Cô nương can đảm thật đấy, nếu đã bị nguoi phát hiện vậy thì cũng đừng trách bọn ta không nương tay." Lão bản của khách điểm, cũng chính là lão đại của bọn chúng, đứng ra nói.

Một tên khác cũng lao ra bổ sung: "Tiểu nương tử, nếu nguoi ngoan ngoãn giơ tay chịu trói, chúng ta sẽ không làm khó nguoi mà nguoi cũng có thể theo chúng ta hưởng phúc, bọn ta sẽ hảo hảo yêu thương nguoi, không cần phải đi tìm kiếm nam nhân khác."

"Các nguoi không cần nhiều lời, cùng lên đi." Không để ý tới bọn hắn hồ ngôn loạn ngữ, nàng chỉ thăm nghĩ mau chóng giải quyết xong còn về phòng nghỉ ngơi.

"Lão đại, nàng đây là đáp ứng rồi sao? Chúng ta cùng tiến lên thì nàng chịu nổi sao?" Một tên dùng ánh mắt bí ối nhìn dung nhan yêu mị của Huyết Đại, nuốt nước miếng, quay sang hỏi tên nam nhân đứng bên cạnh.

"Mỗi ngày nguoi ngoại trừ đùa giỡn nữ nhân ra thì biết làm gì hả? Cẩn thận có ngày chết ở trên giường nữ nhân cũng không biết tại sao đâu." Lão đại kia khinh thường nhổ một ngụm nước bọt vào người hắn, khinh bỉ nói.

Huyết Đại thật sự không thể chịu được nữa, vươn tay kết một cái ấn, trong lòng niệm một câu chú ngữ liền phát tay về hướng mấy người đó, giống như có một luồng khí kinh vô hình bao vây bọn chúng bên trong, trong nháy mắt tất cả bọn chúng đều biến mất theo luồng khí kinh như chưa từng có người xuất hiện ở đó, đây chính là kết quả của bọn chúng không có mắt nhắm vào nàng.

Thoáng một cái mấy ngày đã qua, đám người bị nàng bỏ rơi phía sau đều lục tục chạy tới, ngày mai mới là ngày hoa nở cho nên tất cả mọi người sẽ ở trấn Mạc Bắc nghỉ ngơi một đêm.

Vốn là một trấn nhỏ vắng ngắt nhưng bởi vì gần đến ngày hoa nở mà trở nên phi thường náo nhiệt, những người có quyền thế của các quốc gia đều tề tựu đông đủ, trong lúc nhất thời, trên đường cái người người qua lại đông đúc, có người vội vàng kết giao bằng hữu, có người vì leo cao mà làm loạn lấy lòng, có người thì đi theo sau lưng vương công quý tộc nịnh hót, tóm lại là đủ loại màu sắc hình dạng gì cũng có.

Huyết Đại ôm Tiểu Mao Cầu đi ở trên đường cái, đối với phi thường náo nhiệt trên đường không thèm ngó tới, nàng ra đây vì cho là trong khách điểm có quá nhiều người, mà nàng lại là người thích yên tĩnh nhưng lại không thể bắt từng người một im lặng được, không nghĩ tới bên ngoài còn nhiều người hơn.

"Ta nói Cửu đệ à, không nghĩ tới nguoi cũng tới nơi này, không phải là cũng muốn tới giành thất sắc chi liên chứ, ai, đừng trách đại ca không nhắc nhở nguoi, bằng công phu mèo quào của nguoi vẫn là nên sớm quay về phủ đi, chờ đại ca đoạt được rồi không chừng nể tình huynh đệ sẽ cho nguoi nhìn qua một cái, để cho nguoi nhìn đã mắt." Người nói chuyện chính là Lan quốc Đại hoàng tử Mạc Từ Hằng, cũng là thái tử một nước, đứng bên cạnh hắn là một cô gái mặc cung trang kiêu diễm.

Mạc Thanh Vân cúi đầu không dám nhìn thẳng nam tử quý phái trước mặt, hai bàn tay thon dài trắng nõn xoắn xuýt một chỗ, ngập ngừng nói: "Đại, đại ca, nguoi không nên xem thường Thanh Vân, ngày mai Thanh Vân nhất định sẽ hái được tuyết liên, tặng nó cho Huyết Đại tỷ tỷ."

Nghe hắn vừa nói thế, Mạc Từ Hằng nhất thời đứng lên cười ha ha, dùng ánh mắt khinh thường nhìn hắn nói: "Thật là buồn cười, hôm nay nhân tài tam quốc đều tụ tập ở chỗ này, sao có thể để cho một kẻ ngu ngốc như nguoi đoạt được hoa? Nguoi là xem thường người khác không để mắt nguoi? Cũng không đi soi mình vào nước tiểu mà nhìn, toàn thân cao thấp không có lấy một điểm nào để coi, nguoi còn có thể làm được cái gì?" Ý tứ khinh bỉ đặc biệt rõ ràng, mà hắn vừa dứt lời thì người chung quanh cũng phá ra cười. (ta phi thăng cha này, thái tử mà ăn nói thế à, mong Vân ca sớm cho nó 1 trận đi ==)

Mạc Thanh Vân nghe thấy hắn nói lời cay nghiệt với mình như vậy cũng không khỏi không tức giận, nắm chặt quả đấm hướng Mạc Từ Hằng quát: "Các nguoi không được xem thường ta, ta nhất định sẽ hái được Tuyết Liên!" Người chung quanh càng lớn tiếng cười, mặt Mạc Thanh Vân giờ phút này lúc trắng lúc xanh, Đồng Phương Ngưng thấy vậy cũng liền lời kéo cánh tay hắn kéo hắn ra khỏi vòng xoáy cười nhạo và nước miếng thô tục.

Huyết Đại ẩn lẫn trong đám người cũng nhìn thấy cảnh này, nghe được tên ngốc kia nói muốn hái được hoa rồi tặng cho mình, trong lòng có xúc động

nho nhỏ, không nghĩ tới tiểu tử ngốc này lại rất nghĩa khí, lúc Mạc Thanh Vân bị Đông Phương Ngưng kéo đi thì nàng cũng rời đi, một mình tìm chỗ yên tĩnh đi tới, giờ phút này chỉ có chỗ đó mới an tĩnh nhất đi.

Ngày thứ hai, Huyết Đại dậy rất sớm, vừa đi trên đường vừa nhìn, đã có rất nhiều người đã dậy từ sớm, tất cả đều kéo về đỉnh núi Tuyết Sơn. Đỉnh Tuyết Sơn, được đồn đãi là một chốn hư vô, ảo mà lại thật, thật mà lại ảo, có thể thuận lợi đến Tuyết Sơn có rất nhiều người, nhưng có thể chân chính lên được tới đỉnh Tuyết Sơn lại không có mấy người, nhìn thấy được thất sắc chi liên lại càng ít hơn, thử hỏi người nào sẽ nguyện ý đem tất cả công sức mình vất vả mới đạt được đưa cho người khác nhìn? Nói ra chỉ mang đến họa sát thân, cũng không phải là ngại mệnh dài.

Huyết Đại một thân bạch y đi lẫn vào trong đám người, giống như lúc trước, đi tới chỗ nào đều là tiêu điểm, nhưng duy nhất lần này là ngoại lệ, lần này không có bao nhiêu người chú ý tới nàng, trong lòng mọi người bây giờ háỉ được Tuyết Liên mới là quan trọng.

Sau gần hai canh giờ cuộc bộ, đoàn người rớt cuộc đã đến dưới chân núi, rồi rít lấy hành lý của mình xuống, lấy ra áo bông đã chuẩn bị từ sớm mặc chỉnh tề rồi mới hướng trên núi bò đi.

Trên tay Huyết Đại không có bất kì vật gì, ngay cả tên tiểu tử kia cũng bị nàng để lại khách điểm, lần này nàng mang theo mục đích nên phải tới trước mọi người, mang theo nó thật sự có chút bất tiện, hơn nữa lấy tu vi cường hãn của nó, nó không đi hại người khác đã là may lắm rồi, còn ai có thể tổn thương nó đây?

Nàng chỉ khoác một chiếc áo đơn, phi thân lên đỉnh núi, trong chớp lát liền xuất hiện ở đỉnh núi, bỏ xa những người phía sau.

Trên đỉnh núi, hàn khí tập kích, bốn phía đều giống như những hầm chứa đá bên trong có sương mù trắng xóa, nhìn qua vô cùng lạnh, nhưng Huyết Đại chỉ mặc một chiếc áo đơn đứng ở nơi đó, dường như không biết lạnh là gì, thậm chí một chút lạnh lẽo nàng cũng không cảm giác được, không chỉ như thế, ngược lại nàng lại cảm thấy rất thích thú, nhiệt độ nơi này giống như đặc biệt vì nàng mà có, ôn hòa vừa vặn. (Ặc, tỷ quá bt r ==)

Gọi nơi này là Tuyết Sơn, không chỉ vì toàn bộ núi đều phủ tuyết trắng mà còn vì màu trắng mênh mông không bờ bến, những bông tuyết bay lá tả rơi xuống, một mảnh bông tuyết bay trên không trung tạo thành rất nhiều loại tư thế, hoặc bay lượn, hoặc quanh quẩn, hoặc thẳng tắp rơi xuống mặt đất, một tầng lại một tầng, bởi vì quanh năm tuyết đọng mà sâu vài thước, người đi ở phái trên không cẩn thận thì sẽ bị chôn nửa người.

Mà có chỗ còn có thể chôn được cả người xuống, nếu không có công phu tốt thì nhất định sẽ rất khó đi, vì vậy dựa vào độ lún của bước chân trên mặt tuyết có thể đoán được tu vi của một người.

Huyết Đại lẳng lặng liếc nhìn cảnh sắc xung quanh, không biết là nguyên nhân gì, nơi này đem lại cho nàng cảm giác quen thuộc, cùng với Ma Vực thâm lâm rất giống nhau, vừa xa lạ lại vừa quen thuộc.

"Ai, rớt cuộc cũng lên tới nơi, Yên Nhiên, tới, ca ca kéo muội lên." Thái tử Lan quốc Mạc Tử Hằng đi lên trước rồi quay lại vươn tay đỡ cô gái sau lưng, cô gái mặc một thân cung trang, bên ngoài khoác áo lông cừu, nghe lời vươn tay tới trong tay nam tử, mượn lực của hắn trèo lên.

Sau đó cũng có người lục tục kéo đến, Huyết Đại không muốn chậm trễ thời gian nữa, xoay người hướng ngược lại bắt đầu đi, nàng nhất định phải tìm được thất sắc chi liên trước bọn họ mới có thể trị được bệnh cho Mân Côi.

Bước chân nhẹ nhàng linh hoạt đập trên nền tuyết trắng, đám người mới vừa lên tới nơi nhìn thấy nàng cũng không khỏi cảm thấy kì quái, mới vừa rồi lúc ở dưới chân núi bọn họ rời đi hết rồi nàng vẫn còn đứng yên không nhúc nhích, nhưng bây giờ nàng lại trở thành người đầu tiên đến đỉnh núi, thật là không thể nghĩ ra nàng làm điều đó bằng cách nào.

"Các ngươi mau nhìn!" Trong đám người, có người chỉ vào bóng lưng đang đi xa dần của Huyết Đại mà la lớn.

Mọi người nhìn theo hướng ngón tay của người kia, cũng chính là mặt đất nơi Huyết Đại vừa đi qua, trên mặt tuyết trắng sạch sẽ không hề có một dấu chân nào lưu lại, mọi người không tin được dụi dụi mắt, nhìn lại vẫn là cảnh kia.

Trời ạ, cô gái kia có phải là người không vậy? Bọn họ cũng không phải là không nghĩ đến trên đời này không có tuyệt thế cao thủ tồn tại, nhưng mà cũng sẽ không có cao thủ nào đi trên mặt tuyết dày vài thước mà không để lại một chút dấu vết nào chứ? Hơn nữa còn là một cô gái còn trẻ như vậy, nghe thôi đã khiến người người sợ hãi.

"Nàng nhất định không phải là người..." Thái tử Lan quốc liếc nhìn dấu chân hăm sâu dưới tuyết của mình, coi lại người đã đi xa kia, không hề có một dấu bước chân nào lưu lại, không thể tin được lắm lắm một mình.

Cứ như vậy một đoàn người kết hợp thành một đội ngũ đông đảo hướng nơi xa bước đi, tìm kiếm khắp đỉnh Tuyết Sơn, muốn nhanh chóng tìm được Tuyết Liên mà người người mơ ước đầu tiên.

Bọn người Thượng Quan Cẩn Nam cũng lẫn ở trong đám người, chẳng qua là hôm nay nhìn hắn có chút không cao hứng, cũng không để ý cô gái phía sau đang nói chuyện với hắn, cũng không thèm quay đầu liếc nàng ta lấy một cái.

Nội tâm Thượng Quan Cẩn Du như đưa đám, kể từ khi đi khỏi Ma Vực thâm lâm ca ca cũng chưa từng để ý mình, dọc theo đường đi càng không thèm nói với mình một câu, hại nàng phải cam nín một đường, mà tất cả chuyện này đều do cô gái áo trắng che mặt kia ban tặng, nghĩ đến đây càng thấy không thoải mái, nàng âm thầm thề, chờ khi tìm được cơ hội nhất định sẽ xử lí nàng ta thật tốt, nhất định là thế. (mơ đi cung, cho mi tu luyện thêm mấy trăm năm cx k đánh nổi Huyết tỷ nhà, hừ hừ)

Mạc Bắc Tuyết Sơn, tinh anh tam quốc đều tề tựu, mọi người đều tâm tâm niệm niệm muốn tìm đến đỉnh Tuyết Sơn, đoạt được thất thái chi liên, lời đồn

về tuyết liên này, có người nói nó có thể khiến người cải lão hoàn đồng, có người nói nó có thể khiến người trường sinh bất lão, còn có người nói nó còn có thể chế thành thuốc giải bách độc, chỉ cần một cánh hoa mà có thể cứu được nhiều người, thậm chí còn nói đóa Tuyết Liên kia là thần vật, ăn vào có thể thành tiên.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt, Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Nước mắt của thần nữ

Cũng không biết từ nơi nào lại có lời đồn đãi, nói đóa Tuyết Liên này thật ra là một giọt lệ của thần nữ rơi từ trên trời xuống ngưng kết mà thành, ngàn năm lại ngàn năm truyền đi, trải qua miệng bao nhiêu người, đã trở thành một câu chuyện tình xưa cảm động lòng người, dĩ nhiên những thứ này cũng chỉ giới hạn trong lời đồn mà thôi, không phải tất cả mọi người đều tin tưởng.

Đoàn người không có một chút đầu mối nào tìm mấy canh giờ, cũng không phát hiện ra được đỉnh Tuyết Sơn là chỗ nào, nhất thời lòng như lửa đốt, mắt thấy người cũng sắp bị đông thành băng, lúc này không khỏi mở miệng oán trách.

"Rốt cuộc là cái đỉnh Tuyết Sơn này ở đâu chứ, sao lại khó tìm như vậy, đi tiếp nữa nếu không chết vì đói thì cũng là chết vì rét!" Cô gái xinh đẹp đứng bên cạnh Mặc Tử Hằng dừng bước bất mãn nói, nàng trước đây đều là sống trong thâm cung, cuộc sống luôn được người khác hầu hạ đến nơi đến chốn, đã bao giờ phải chịu khổ như thế này đâu. (ta nói này, mi kêu sống trong cung sướng thế thì sao mi k ở lun trong đấy đi còn đòi ra đây làm j rồi lại kêu la vớ vẩn? Bệnh thần kinh =_=)

"Được rồi, Yên Nhiên, muội cũng đừng oán trách nữa, nếu không đi được nữa thì để đại ca công muội, nào đến đây." Yên Nhiên là công chúa duy nhất của Lan quốc, là bảo bối trong tay hoàng thất, tuyệt đối không thể để nàng ta chịu một chút ủy khuất nào nếu không phụ hoàng và mẫu hậu sẽ không tha cho hẳn.

"Kia là cái gì?" Đột nhiên, một đạo quang mang màu bạc cách đó không xa truyền đến, trông giống cầu vồng xông thẳng lên trời.

Ngay sau đó từng màu sắc bên trong cầu vồng bay tán ra tứ phía, hồng cam vàng lục lam chàm tím, bảy sắc màu tụ hội, cùng nhau hướng về phía chân trời phóng tới, trong nháy mắt bầu trời rực sáng.

"Thất sắc chi liên, nhất định là thất sắc chi liên đã nở, mau nhanh lên!" Trong đám người, rốt cục có người phục hồi tinh thần, vừa nói vừa chạy tới chỗ ánh sáng bắt đầu, người phía sau phản ứng kịp cũng bắt đầu chạy về hướng đó.

Lúc này Huyết Đại cũng giống như mọi người đang tìm kiếm xung quanh chợt phát hiện một màn hoành tráng như vậy, nàng rất nhanh phản ứng, biết nhất định đây là hoa Tuyết Liên đã nở, trong lòng trở nên kích động, vội vàng chạy về phía ánh sáng.

Ở chỗ bí mật, cực kì giống một hang động rộng rãi, ánh sáng chính là từ bên trong truyền ra, Huyết Đại không để ý nguy hiểm xông vào, sau khi vào mới phát hiện bên trong lại là một không gian riêng biệt, vô cùng rộng rãi.

Trải khắp nơi đều là kì trân dị bảo*, các loại tinh thạch ngàn năm khó thấy, linh chi ngàn năm càng thêm vô tận, đủ loại bảo vật,.... thật sự khiến người ta nhìn mà thêm nhỏ dãi.

Bên trong đều là những bảo bối có giá trị liên thành, tùy tiện hái một vài thứ về đều có thể khiến một kẻ nghèo trở nên giàu có, nhưng Huyết Đại từ lúc đi vào cũng không hề liếc những thứ kia một cái, cặp mắt trong trẻo nhìn thẳng tới nơi Tuyết Liên đang phát ra ánh sáng chói lòa, thời khắc ánh mắt nàng nhìn thấy Tuyết Liên, lòng nàng bỗng trở nên hoảng hốt, nhất thời có một loại thương cảm lan tràn, nàng cũng không biết loại cảm xúc kia đến từ đâu nhưng không khỏi cảm thấy không vui, mặc dù vật mà mình muốn đang ở trước mắt, đưa tay ra là có thể đụng tới vậy mà nàng cũng không cảm thấy vui vẻ gì.

Nàng cau mày, hơi xoa nhẹ huyệt thái dương đang có chút đau, không hề trì hoãn nữa mà bước tới, một hồi sau những người đó sẽ đến đây, mặc dù nàng không để bọn họ vào mắt nhưng cũng không muốn lãng phí thời gian, nàng phải nhanh chóng hái được Tuyết Liên về.

Nghĩ đến đây liền phi thân về chỗ Tuyết Liên, mắt thấy mình sắp chạm được vào bông hoa, lại bị một luồng khí tức bén nhọn ngăn cản mà phải dừng lại, mượn lực để kéo khoảng cách với luồng khí, nàng lộn nhào rơi vào mặt đất phía sau, mắt lạnh dò xét về phía nam từ mặc áo trắng đứng đối diện.

Mặt nam tử là vẻ lạnh lùng, tóc dài được buộc đơn giản ở sau gáy, ngũ quan cũng là tuyệt mỹ xuất trần, khí chất hư ảo như tiên, Huyết Đại trời sinh trên người đã có khí chất đậm đậm mà người nam nhân trước mắt cũng rất có phong thái thần tiên, bất kể là hơi thở hay thực lực đều không phải người phàm có thể so sánh được, chính bản tự xưng thần cũng không ai dám dị nghị.

"Hôm nay ta nhất định phải hái được Tuyết Liên, ngươi đừng hòng ngăn cản." Tu vi người nọ chắc chắn rất cường hãn, lúc trước chỉ bằng một chiêu đã khiến nàng phải lùi một bước dĩ nhiên là không thể kém được, giờ phút này nàng không dám có chút khinh thường, coi như hắn có lợi hại hơn nữa nàng cũng nhất định phải đoạt được Tuyết Liên.

"Hừ, vậy thì phải xem ngươi có bản lĩnh này hay không." Nam tử khinh thường cười lạnh một tiếng, lại nói tiếp: "Cho ngươi một cơ hội, nếu có thể tiếp

được mười chiêu của ta thì người thắng, người có thể cảm thất sắc chi liên đi, ta tuyệt không ngăn cản."

Huyết Đại không để ý tới hán kiều ngạo, cho dù hán có đủ tư cách kiều ngạo nàng cũng sẽ không buông tay, nàng không nói hai lời bay đến trước đối phương, ở trên không trung đánh ra một chiêu về phía nam tử vẫn đang đứng yên không nhúc nhích, mắt thấy sắp đánh trúng nam tử, một giây kế tiếp lại không thấy bóng dáng nam tử đâu.

Huyết Đại đáp xuống, tinh táo quan sát động tĩnh bốn phía, muốn tìm được phương hướng nam tử, mà lúc này, nam tử áo trắng đang đứng sau lưng Huyết Đại, lạnh giọng nói: "Xem ra người cũng chỉ có chút bản lãnh này, ta xem hay là thôi đi, hiện tại rời đi, ta sẽ coi như không thấy người, nếu không cũng đừng trách ta không lưu tình."

Huyết Đại xoay người, nhìn thẳng mặt nam tử, cũng lạnh giọng nói: "Đừng nói nhảm, ra tay đi." Nói xong cũng đánh ra một chiêu, buộc người nọ cũng động thủ với mình, mặc kệ như thế nào, bỏ dờ giữa chừng không phải là tác phong của nàng, dù có mất mạng nàng cũng phải làm đến cùng.

Nam tử thấy nàng cứng đầu như vậy, cũng ra tay động thủ thật, chỉ thấy hán dễ dàng tránh được một kích của nàng, lui sang một bên, về mặt khinh thường nói: "Ta vốn không muốn động thủ nhưng người thật không biết phải trái, nếu đã vậy thì đừng trách ta vô tình, chịu chết đi." Trong nháy mắt, nam tử mặc áo trắng không thấy đâu, mà thay vào đó là một con vật khổng lồ, ặc, cụ thể mà nói là một thần thú, còn là loại thần thú nàng chưa từng được thấy qua, Kỳ Lân, theo lời đồn được xưng là Thần Thú Thượng Cổ, là tọa kỵ của thần tiên.

Những thứ kia chỉ là nàng đã từng xem qua trong sách, lúc ấy nàng cũng chỉ nghĩ đây là truyền thuyết mà thôi, không nghĩ tới bây giờ lại được nhìn thấy tận mắt, thật là khiến cho người ta không thể tưởng tượng nổi.

Không đợi nàng suy nghĩ nhiều, con Kỳ Lân đã hướng về phía nàng công kích, nàng cũng không dám lơ là, ra sức chống đỡ, qua mấy hiệp trên mặt nàng đã xuất hiện mồ hôi lạnh, hơi thở có chút dồn dập, đang lúc nàng mệt mỏi kiên trì, Kỳ Lân lại ngừng lại, lạnh lùng nhìn nàng nói: "Ta hỏi lại lần cuối cùng, người thức thời tự rời đi hay là ở lại nhận cái chết?"

"Không hái được Tuyệt Liên ta sẽ không rời đi." Lau đi vệt máu dưới môi, nàng kiên định trả lời.

Nam tử nhận được câu trả lời kiên định của nàng thì nhũn mày không vui, không kiên nhẫn mở miệng: "Vì muốn thành tiên mà ngay cả mạng sống cũng không cần nữa sao, người cho rằng ta thật không dám giết người? Thật không biết tốt xấu!" Ở trong mắt hán, những ai tới hái thất sắc chi liên, đơn giản chỉ muốn nâng cao tu vi, hoặc là muốn trường sinh bất lão, đắc đạo thành tiên.

Huyết Đại không muốn nhiều lời, ý định đã quyết, lấy ra Xích Huyết, hướng Kỳ Lân đâm tới.

Trải qua hồi lâu, mọi người thật vất vả mới tìm thấy chỗ bắt đầu của ánh sáng, vừa tiến lên thì nhìn thấy một người một thú đang đại chiến, mà nữ tử áo trắng giờ phút này cả người đều là vết thương, quần áo màu trắng dính đầy máu, tựa như những đóa hoa mai nở rộ giữa mùa đông, trông thật diễm dúa.

"Đó là Kỳ Lân sao? Tổ tiên phù hộ, ta có thể sống mà nhìn thấy được thần thú Kỳ Lân, cho dù chết xuống hoàng tuyền cũng sẽ mỉm cười." Trong đám người, có một người đến chiêm ngưỡng thất sắc chi liên vui mừng thờ dài nói.

"Thật sự là Kỳ Lân, ta đã từng xem qua trong cổ thư tổ tiên lưu lại, nhưng không phải trong lời đồn Kỳ Lân là tọa kỵ của thần tiên hay sao, sao lại xuất hiện ở nơi này?" Một người có kiến thức uyên bác bởi vì đọc nhiều cổ thư ghi lại, cho nên hán dám khẳng định, con vật trước mắt chính là thần thú Kỳ Lân, nhưng lại không nghĩ ra, Kỳ Lân không phải nên ở một không gian khác sao? Sao lại chạy đến đây?

Mấy người khác cũng tham gia náo nhiệt nghị luận ầm ĩ, chỉ chỉ trỏ trỏ một người một thú đang đấu với nhau, nhìn thấy thần thú cũng không sợ hãi, mà lại tò mò nhiều hơn.

Mấy người khác cũng không kịp thưởng thức màn chiến đấu kia, đều tranh nhau đi đến chỗ thất sắc chi liên, Thượng Quan Cẩm Nam chăm chú nhìn người con gái mình đây vết thương vẫn không chịu bỏ cuộc, đối với đóa hoa thất sắc chi liên có thể đem về vô tận vinh dự cho gia tộc cũng không để ý, chỉ nhìn bóng lưng quật cường của cô gái, tim mơ hồ nhớ đau, hán biết nàng sẽ không muốn mình tiến lên giúp đỡ nàng, hán cũng không thể làm gì khác hơn là đợi đến khi nàng gặp nguy hiểm mới ra tay cứu giúp, hán cũng không hiểu vì sao chỉ mới gặp mặt vài lần, mình cũng không hiểu rõ nàng, hán không hiểu, thật không hiểu, có phải là hán đã bỏ lỡ gì chăng?

Một đạo cuồng phong quét qua, đám người có ý đồ hái Tuyệt Liên đều bị cuồng phong thổi bay bốn phương tám hướng, người ngã ngựa đổ té trước cửa động, mà những người còn lại còn chưa kịp hành động thấy vậy cũng không dám tiến lên.

A, đang êm đẹp, cuồng phong từ đâu tới vậy? Nhìn lại chỗ một người một thú vẫn đang hăng hái chiến đấu, cũng không thấy các nàng có động tác gì nha? Chuyện này thật kì quái, vậy cuồng phong tập kích mọi người từ đâu tới?

Mọi người bị ngã xuống đất rồi rít bò dậy, đáng giá chung quanh một cái, cũng không phát hiện mục tiêu tập kích bọn họ, trong bụng nghi ngờ rất nhiều nhưng vẫn bất động tại chỗ, an phận đợi một hồi không thấy dị thường lại bắt đầu bước về phía thất sắc chi liên.

"Còn dám bước lên một bước, các người sẽ không đơn giản là bị té đâu, không muốn chết thì hãy mau chóng rời đi, không sợ thì cứ việc bước tiếp." Một giọng nói hư ảo truyền vào lỗ tai mọi người, lần này tất cả đều khiếp sợ, nguyên bản những người muốn tiến lên hái hoa đều rít rít dừng bước, nghi ngờ và trầm tư.

Cuối cùng cũng không thắng nổi lòng tham, một đám người liều mạng chạy về phía trước, có chết cũng muốn hái thất sắc chi liên, kết quả những kẻ chạy ở đầu lại bị thổi bay lần nữa, nhưng lần này cũng không phải là té ngã đơn giản, sau khi bị thổi bay ngã từ trên không trung xuống, trong miệng không ngừng chảy ra máu tươi, không bao lâu liền đi đời nhà ma

Chương 77: Phong hoa tuyệt đại Hồng y nam tử

Một màn này thật là hù được những người khác, trước còn đang hồi hận không chạy được nhanh hơn bọn họ, giờ phút này lại đổ mồ hôi lạnh toàn thân, may là bản thân không có chạy nhanh, nếu không bây giờ nằm dưới đất chính là mình, rất tốt.

"Còn tưởng rằng ngươi lợi hại, thì ra cũng chẳng có gì hơn người, không chơi nữa, chịu chết đi!" Lúc này đoàn người nghe rõ ràng, là Kỳ Lân đang nói chuyện, mà Kỳ Lân cũng kiên nhẫn đấu với Huyết Đại lâu như vậy cũng vì muốn dò xét bản lĩnh của nàng, nhìn xem nàng có gì đáng giá kiêu ngạo, kết quả sau một hồi chiến đấu, mới nhận thấy, lấy tu vi trước mắt của nàng còn cách xa hần vạn dặm, hần cũng không còn hứng thú chơi đùa với nàng nữa.

Lời này vừa nói ra, trong lòng Huyết Đại liền sáng tỏ, nhất định là hần muốn hạ sát chiêu rồi, mình và hần đánh lâu như vậy, chẳng qua là do hần muốn thử dò xét thực lực của nàng mà nàng lại không hay biết? Xem ra hôm nay hần phải chết rồi.

Thượng Quan Cẩn Nam thấy vậy trong lòng hoảng hốt, vội vàng muốn tiến lên thay nàng cản một kích trí mạng, hần cũng không hiểu vì sao mình lại để ý chuyện của nàng như vậy, tình nguyện để bản thân bị thương cũng không muốn nhìn thấy nàng bị một chút tổn thương nào, cho dù là đánh đổi mạng sống của chính mình cũng đáng, hần cũng sẽ không cảm thấy hối hận.

Đang lúc hần bắt đầu có hành động thì bỗng dừng cơ thể như trúng phải định thân thuật không thể cử động, bị định thân cũng không chỉ có mình hần, mà tất cả mọi người cũng bị Kỳ Lân thả ra uy áp không thể cử động, mọi người bất khả tư nghị nhìn nhau, không hiểu đây là xảy ra chuyện gì.

Thượng Quan Cẩn Nam khẩn trương nhìn Kỳ Lân đang thi chiêu, mắt thấy một chiêu sắp đánh ra, mà nữ tử áo trắng trước mặt đã vô lực né tránh, hần run như cây sậy hô lớn: "Huyết Đại, cẩn thận!" Mặc dù như thế nhưng vẫn không cứu vãn được tình hình, cuối cùng cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn cô gái hần nhớ thương bị một kích của Kỳ Lân đánh bay ra ngoài, tim của hần cũng theo đó mà nhói đau.

Trời ạ, mọi người trên trời nhìn cô gái được coi là nữ thần trước mắt bị Kỳ Lân làm cho trọng thương không nói, còn bị nó cho một chưởng đánh bay, nhìn lực đạo thể này, nhất định là lực phủ ngũ tạng cũng sẽ bị tổn hại? Ngay cả thực lực cô gái kia mạnh như thế còn bị Kỳ Lân giết chết, huống chi bọn hần chỉ là mấy con kiến hôi đây?

Nói thì chậm, mà cũng rất nhanh, đang lúc nữ tử áo trắng bị đánh bay ra ngoài, ngoài cửa động xuất hiện hai bóng người một xanh một đỏ, cả hai đều là tuyệt mỹ nam tử, mà nam tử áo đỏ lại càng thêm tuyệt sắc khuynh thành, gương mặt điển đào chúng sinh khi nhìn thấy cô gái bị đánh bay thì trong nháy mắt trở nên trắng bệch tái nhợt.

Chỉ thấy hần nhón chân một cái đã bay lên tiếp được cô gái đang bay giữa không trung, trong mắt tràn đầy đau lòng, đưa tay dò xét hơi thở của cô gái, sắc mặt càng thêm xanh mét.

Mà nam tử áo xanh cùng hần tiến vào cũng là một mỹ nam phong hoa tuyệt đại, không thua kém nam tử yêu nghiệt áo đỏ nửa phần, duy nhất không tính là, nếu như có thể bỏ qua sắc mặt hơi si ngốc của hần thì hoàn hảo.

Mặc Thanh Vân nhìn cô gái đã không còn hơi thở trong ngực nam tử áo đỏ, bàn tay giấu trong áo nắm chặt thành quyền, trong bụng bách chuyển thiên hồi, nhưng trên mặt vẫn duy trì bộ dáng ngây thơ ngu dại, không để lộ bất kì dấu hiệu nào, ở phương diện này rất giống Huyết Đại.

Vốn là hần cũng muốn liều lĩnh tiến lên ôm lấy nàng, nhưng vì hần đang phải giả bộ ngu si nên có chút do dự, mà chính trong khoảnh khắc hần do dự ấy mà hần đã bỏ lỡ cơ hội với nàng, bị nam tử áo đỏ cướp đi. Về sau vô số lần hần đã nghĩ lại, biết vậy giờ phút này hần không nên do dự, nếu như ngày hôm nay hần không chút do dự, không bận tâm ánh mắt người khác mà đỡ được nàng, như vậy có thể cơ hội ở bên cạnh nàng của hần sẽ nhiều hơn một phần hay không?

"Huyết Đại, thật xin lỗi, ta không nên bỏ nàng một mình, không nên vì muốn cho nàng và Ly Nặc bồi dưỡng tình cảm chủ tớ mà cố ý không ra mặt, không nên biết rõ nàng sẽ hải thất sắc chi liên mà không đi cùng nàng, mà để mặc nàng đi một mình, không nên vì một chút chuyện nhỏ đã vội vã hồi kinh, không nên... Tóm lại đều là lỗi của ta, mới để cho nàng phải chịu khổ hôm nay." Nam tử áo đỏ giờ phút này đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, ôm thật chặt cô gái trong ngực, dịu dàng vuốt ve gương mặt không chút huyết sắc nào của cô gái, ý đau lòng trong mắt không lời nào có thể diễn tả được.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều bị một màn trước mắt làm cho cảm động, tất cả nam tử đều đồng tình nhìn nam tử áo đỏ, bọn họ nhất định là một đôi uyên ương số khổ, ai, trai tài gái sắc, nhìn bộ dáng nam tử thương tâm muốn chết, trong bụng cũng cảm thấy tiếc hận thay bọn họ.

Tất cả cô gái thì đều hâm mộ và ghen tị, khó khăn lắm mới gặp được một nam tử vừa khuynh thành vừa si tình dứt khoát, lại bị cô gái kia chiếm mất, hỏi các nàng làm sao không đổ kị? Đặc biệt là công chúa Lan quốc Mặc Yên Nhiên, cặp mắt không nháy chút nào nhìn chăm chăm vào người nam nhân đang ôm nữ tử đã chết kia, trên mặt là một mảnh ửng đỏ, khiến cho khuôn mặt yêu kiều động lòng người của nàng càng thêm khả ái.

Thì ra trên đời này còn có một nam tử tuyệt mỹ khuynh thành như vậy, nàng vốn cho là Cửu hoàng huynh ngu ngốc kia đã là đẹp nhất rồi, khi đó nàng

còn tiếc hận thật lâu, còn ảo tưởng rằng, nếu hắn không phải là kẻ ngu, cũng không phải là ca ca ruột của mình thì tốt biết bao, không nghĩ tới hôm nay nàng lại gặp được một nam tử còn đẹp hơn, cũng không phải là một kẻ ngu ngốc giống như vị hoàng huynh kia, quan trọng là hắn còn là một nam tử rất si tình, càng khiến cho nàng hết lòng quý mến, ý định đã quyết, nàng nhất định phải khiến cho hắn yêu nàng, nàng cũng không ngại hắn đã từng yêu nữ nhân khác, dù sao nàng ta đã chết rồi không phải sao? Nàng muốn khiến cho hắn yêu nàng như yêu cô gái kia, nàng âm thầm phát thề trong lòng. (ảo tưởng sức mạnh à cưng -_-)

Thượng Quan Cận Du cũng bị một màn này làm cho rung động, cùng Mặc Yên Nhiên có ý tưởng giống nhau, nàng cũng cực kì thích người nam nhân vừa đẹp lại vừa chung tình này, nàng cũng âm thầm quyết định, sau khi trở về nhất định phải giải trừ hôn ước cùng thái tử Hiến Viên Triết, coi như không chiếm được ca ca, nàng cũng muốn gả cho nam nhân áo đỏ kia, hơn nữa dung mạo hắn ta còn đẹp hơn ca ca rất nhiều, đi theo hắn cũng không mất mát gì, coi như hắn có nghèo kiết xác đi nữa nàng cũng nguyện lấy thân báo đáp. (lại 1 bạn bánh bèo ảo tưởng sức mạnh nữa r ==)

Mấy nữ nhân ở đó cũng đều có ý định giống nhau, mà một bên Ôn Uyển cũng âm thầm so sánh giữa nam tử áo đỏ và Thượng Quan Cận Nam, cũng nhất trí với những người kia là nam tử áo đỏ thật sự rất đẹp, nhưng nàng sẽ không giống hai nữ nhân kia, nàng phải suy tính rất nhiều chuyện, đầu tiên là hôn ước của mình với Thượng Quan gia, vì tiền đồ của phủ tướng quân nàng nhất định phải gả cho Thượng Quan Cận Nam, mà không phải bất kì nam nhân nào không có bối cảnh, ở trong mắt nàng, người không có tiếng tăm gì nhất định là không có quyền có thể, quyền quý tam quốc nàng cơ hồ đều biết hết, mà lại chưa từng nhìn thấy nam tử áo đỏ tuyệt sắc này, rất hiển nhiên nam nhân áo đỏ này đã bị nàng liệt kê vào hàng ngũ vô danh.

"Chủ tử đừng thương tâm, trước hết chúng ta nên giúp chủ mẫu hái được Tuyết Liên rồi nhanh chóng trở về." Ly Nặc ở phía sau khuyên giải, Huyết Đại một lòng muốn hái được thất sắc chi liên, bọn họ nhất định sẽ thay nàng hoàn thành tâm nguyện.

Dạ Khuynh Thành lại tựa như không nghe thấy hắn nói, chỉ lặng lẽ ôm chặt lấy cô gái trong ngực, dùng mặt mình dán chặt vào mặt nàng, như muốn mượn việc này để cảm nhận được sự tồn tại của nàng.

Ly Nặc thấy vậy cũng không dám nói thêm gì nữa, lại xoay người nhìn về phía Kỳ Lân mà đi tới, giờ phút này nó đã biến thành hình người, mà Kỳ Lân vẫn là nguyên thân, một người một thú bốn mắt nhìn nhau, trong mắt bùng bùng bắn ra tia lửa, ít nhất ở trong mắt mọi người là vậy.

Hai bên nhìn thẳng vào nhau hồi lâu, vẫn không ai mở miệng lên tiếng trước, sau cùng là Ly Nặc không nhịn được nữa lên tiếng châm chọc nói: "Đường đường là một thần thú, không ngờ lại phải ở đây canh chừng một bông hoa cỏ con, hoặc là nói, ngươi đánh không lại ta liền trốn đến Nhân giới khi dễ người phàm? Chắc chắn, thật là có bản lĩnh, nhưng không biết nếu bị chủ tử tự cao tự đại, không cho phép thuộc hạ có chút sai lầm của ngươi biết được thì sẽ ra sao?" Ly Nặc không chỉ có tu vi lợi hại mà công phu miệng lưỡi càng khiến người khác tức hộc máu.

Nghe hắn nói vậy Kỳ Lân cũng không tức giận, giống như là tập mãi cũng thành thói quen rồi, chỉ thấy hắn dùng giọng ôn hòa nói: "Hai ta đều giống nhau, đều bị phong ấn ở Ma Vực sáu nghìn năm mà không biết vì sao, ngươi nói những lời này để giễu cợt ta, ngươi không cảm thấy là đang tự tát chính mình sao?" So cãi nhau, hắn cũng không phải dạng vừa đâu.

"Ngươi... Hừ đây còn không phải do vợ chồng chủ tử ta làm hại? Ta là vì bảo vệ nàng mới để cho nàng tính toán, tình huống khác biệt sao có thể so sánh với ngươi?" Ô ô, đều tại cái nữ nhân vô lương tâm kia, không có việc liên khi dễ tiểu thú là hắn, mà hắn chính là bị khi dễ thảm nhất, hôm nay còn bị người khác cười vào mũi, thật khiến hắn không còn mặt mũi nào đi gặp người đây nè.

"Là tiểu chủ tử nhà ta không đúng nhưng dù sao nàng cũng là chủ tử của ngươi.(?) bị chủ tử của mình dạy dỗ cũng rất bình thường, ngươi không cần phải xấu hổ, sẽ không ai cười ngươi đâu, yên tâm đi." Đúng vậy a, đích xác là sẽ không bị ai chê cười, nhưng là sẽ bị thú cười.

"...." Không đỡ được, hắn cho dù mạnh cỡ nào nhưng mỗi lần đấu võ mồm đều thua Kỳ Lân, ai.. Thôi không chấp, cứ để nó thắng một lần đi, coi như là an ủi nó không đánh lại mình mà bị đá kích tâm lý nghiêm trọng đi.

Dạ Khuynh Thành ôm nữ tử áo trắng trong ngực bỗng đứng dậy, chậm rãi đi về phía cửa động mà Mặc Thanh Vân đang đứng gần.

"Thất sắc chi liên đành giao cho ngươi, ta mang nàng rời đi trước, trễ nữa chỉ sợ hồn phách của nàng rời khỏi bản thể thì phiền toái." Người sau khi chết, hồn phách sẽ rời khỏi thân thể sau sáu canh giờ, mình nhất định phải cứu sống nàng trong vòng sáu canh giờ này.

Mặc Thanh Vân gật đầu một cái, coi như là đáp ứng, bởi vì khoảng cách xa, hơn nữa âm thanh của hắn cũng rất thấp cho nên mọi người chỉ nhìn thấy bọn họ trao đổi cái gì đó, cũng không nghe được rốt cuộc bọn họ đang nói gì.

"Ly Nặc, chúng ta đi." Hắn phải cứu Huyết Đại, bên cạnh nhất định phải có người canh chừng bảo vệ, vạn nhất có người ngoài đến quấy rầy cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau, để tránh cho cứu người được một nửa lại có kẻ đến làm phiền dẫn đến tàu hỏa nhập ma, hắn bị thương chỉ là chuyện nhỏ, Huyết Đại nàng cũng sẽ không cứu được.

Ly Nặc đang ở một bên đấu võ mồm với Kỳ Lân, nghe thấy chủ tử hắn kêu thì vội vàng chạy theo sau Dạ Khuynh Thành, cùng hắn rời khỏi đình Tuyết Sơn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Mặc Thanh Vân thức tỉnh

"Ta nhớ ra rồi, nam nhân áo đỏ kia sẽ không phải là Cung chủ Vô Thương Cung chứ? Ba năm trước đây hẳn một người đã huyết tẩy mấy trăm người ở tổng bộ của đệ nhất tà phái Lạc Hà điện, bởi vậy mới một lần đã thành danh, thay thế được địa vị giang hồ đệ nhất của Lạc Hà điện." Một lão nhân kiến thức sâu rộng kinh ngạc nói, kể từ lúc nam nhân áo đỏ kia xuất hiện hẳn vẫn luôn chú ý đến, luôn có cảm giác nhìn rất quen, nhưng nhất thời chưa nghĩ ra, bây giờ rốt cuộc cũng nhớ ra thân phận của nam nhân áo đỏ.

Ba năm trước đây có một sự kiện thần kì đã làm oanh động cả võ lâm, khắc sâu vào trí nhớ của mọi người, chỉ biết rằng có một nam tử áo đỏ đã đơn phương độc mã xâm nhập vào tổng bộ của đệ nhất tà phái Lạc Hà điện, một mình huyết tẩy mấy trăm cao thủ của Lạc Hà điện, về sau mọi người mới biết nam tử kia chính là Cung chủ của Vô Thương Cung Dạ Khuynh Thành, mà Vô Thương Cung cũng chính là trong một đêm đó chính thức diệt khỏi, trở thành đệ nhất môn phái trên giang hồ.

"Thì ra hẳn chính là Dạ Khuynh Thành, thật sự là trăm nghe không bằng một thấy nha, nghe nói Cung chủ Vô Thương Cung luôn luôn thần bí, tính tình không chính không tà, tùy tâm sở dục, không bị ràng buộc bởi thế tục, hôm nay vừa thấy, thì ra hẳn cũng không giống như trong lời đồn không quan tâm nhân tình, một người si tình như vậy sao có thể là vô tình như trong lời đồn?" Có người cũng phụ họa nói.

Mọi người không để ý an nguy của bản thân, xác thực mà nói là đã quên mất chính bản thân họ đang ở nơi nguy hiểm, lại đổi đề tài, bắt đầu nghị luận về sự tích của Cung chủ Vô Thương Cung Dạ Khuynh Thành.

Chú ý của mọi người đều đổ dồn lên người Cung chủ Vô Thương Cung, những ai biết được chuyện trước kia đều nước miếng tung bay kể lại sự tích năm đó như thể đã tận mắt chứng kiến, người không biết chuyện đều vênh tai lên nghe, chỉ có một kẻ duy nhất không tham gia là Hiên Viên Triệt, chỉ thấy sắc mặt hắn rất khó coi, hai tay gắt gao nắm chặt, mọi người cũng không có chú ý đến dị thường bên này, coi như có chú ý cũng không ai muốn đi để ý chuyện nhỏ này.

Kỳ Lân đi về phía mọi người, lúc này mới khiến cho đám người đang bàn luận khí thế ngưng trệ ngừng lại, mà khi dừng lại rồi mới phát hiện ra bản thân đang đứng ở chỗ nào, nhất thời một đám ảo não tại sao lại không để ý an nguy của bản thân mà lại đi đàm luận về sự tích của người khác chứ, nhất định là việc bị bọn họ bỏ qua một bên đã khiến thần thú mất hứng, nghĩ vậy lại không khỏi khản trương nhìn về phía Kỳ Lân đang đi tới chỗ bọn họ, chỉ hy vọng nó không tức giận mới tốt, nếu không thì bọn hắn cũng đừng mong có quả ngon để ăn.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Kỳ Lân đi đến trước mặt bọn họ rồi dừng lại, khinh thường nhìn bọn hắn, lạnh lùng nói: "Lân này tạm tha cho các ngươi, đều cắt hết cho ta."

Chẳng biết từ lúc nào, chú thuật trời buộc trên người họ đã biến mất, vừa được tự do, mọi người cũng bất chấp toàn thân đang đau nhức, nhanh chóng chạy ra ngoài cửa động, giống như sau lưng có thứ gì đó rất đáng sợ đang đuổi theo họ vậy, có người thì lao đảo chạy, có người thì ngã sấp xuống, bộ dáng có bao nhiêu chật vật.

Đội tất cả mọi người đã biến mất không còn ai, Thượng Quan Cẩn Nam mới xoay người chậm rãi đi ra cửa động, giờ phút này trên mặt hắn hiện lên đau khổ, tình cảnh lúc trước thủy chung vẫn quanh quẩn trong đầu hắn không rời, nàng, đã chết, một nữ tử hắn chỉ mới gặp mặt vài lần, còn chưa nói chuyện với nàng được bao nhiêu, thế nhưng lại chiếm một vị trí không thể thiếu trong lòng hắn.

"Chủ nhân, Kỳ Lân ở đây đã chờ người gần hai ngàn năm, rốt cuộc cũng đã đợi được chủ nhân trở lại." Sau khi mọi người đều đi hết, Kỳ Lân đang ở trạng thái nguyên hình bỗng biến trở lại thành hình người, bộ dáng vẫn là một nam tử áo trắng tao nhã, cung kính hướng nam tử áo lục nguyên bản đang đứng trước cửa động, lại bởi vì đám người chen chúc mà lui sang một bên, quỳ lạy.

Kỳ Lân, thần thú chí cao vô thượng, là tọa kỵ vĩ đại nhất của thần tiên, tính cách kiêu căng khó thuần, trừ chủ nhân của hắn ra thì không để ai vào mắt, hai ngàn năm trước, nó phụng mệnh chủ nhân tới đây thủ hộ Nước mắt của thần nữ, thì ra trước khi chuyển thế, chủ nhân đã tiên đoán được thần nữ sẽ chuyển thế đầu thai vào một trong những quốc gia phụ cận, bởi vậy mới gọi hắn tới đây thủ hộ.

Nam tử áo lục thấy vậy chỉ hơi gật đầu xem như đáp lại hắn, lại nhìn thất sắc chỉ liên tục bảo hộ cách đó không xa, lúc này mới chậm rãi mở miệng nói: "Bản tôn cũng chỉ là mới thức tỉnh không lâu, đi, đi hái nó xuống, bản tôn hiện tại muốn nó." Hắn cũng là sau khi nhìn thấy Huyết Đại* chết mới thức tỉnh, toàn bộ kí ức kiếp trước như thủy triều ào về trong trí nhớ của hắn.

*Mấy chương trc thì để Huyết Đại, chương này lại là Tuyệt Đại nên ta nghĩ vẫn cứ để là Huyết Đại cho đỡ rối ^^

"Chủ nhân, Kỳ Lân hiện tại vẫn chưa tìm được công chúa, nếu như hái nó xuống thì sẽ không có biện pháp dẫn nàng đến đây, người xác định muốn hái sao?" Ngàn năm trước chủ tử đã từng nói qua, chỉ cần nước mắt của thần nữ còn ở đây, một ngày nào đó công chúa nhất định sẽ tìm tới đây, nhưng hôm nay vẫn chưa đợi được công chúa đến, chủ tử đã muốn hái nó xuống, vậy về sau để tìm được công chúa sẽ càng phiền toái hơn không phải sao? Hắn bình tĩnh nhìn nam tử áo lục trước mặt, cung kính hỏi.

Mà Mặc Thanh Vân nhưng không có để ý đến hắn, ánh mắt đờ đẫn nhìn thất sắc chỉ liên tục cách đó không xa, một mình hăm sâu vào kí ức xa xưa.

Ba ngàn năm trước, một nữ tử áo trắng tuyết mỹ một thân một mình đứng trên cách núi phủ đầy tuyết trắng lạnh lẽo, từng bông hoa tuyết lật phật bay tán loạn trong gió, từng chút một rơi xuống trên mái tóc đen dài của thiếu nữ áo trắng, vốn là một nữ tử tuyệt sắc khuynh thành, lúc này nhìn qua lại càng thêm xinh đẹp đến trời đất cũng phải ghen tỵ.

Thiếu nữ vẫn không nhúc nhích đứng ở trên mặt tuyết, hai mắt thần thờ nhìn về phương xa, giống như là đang chờ đợi ai đó, một hồi lâu mới chậm rãi thu hồi mâu quang, trong mắt hiện lên vẻ ảm đạm, tiếp theo liền khôi phục ánh mắt trống rỗng như lúc trước.

"Tuyệt Nhi, bên ngoài rất lạnh, theo ta vào trong điện nghỉ ngơi được không?" Một nam tử anh tuấn toàn thân cảm bảo giống như một thiên thần từ phía sau nàng đi tới, trong tay đã sớm chuẩn bị áo choàng lông cáo ôn nhu khoác lên vai nữ tử, lúc này mới mở miệng khuyên nhủ.

Ánh mắt nữ tử vẫn là trống rỗng nhìn về phía trước, đôi mắt chăm sóc tận tình của nam nhân kia vẫn không nhúc nhích chút nào, một hồi lâu mới quay người lại, lạnh lùng nhìn nam nhân trước mặt nàng, dị thường bình tĩnh hỏi: "Hắn thật sự đã chết rồi sao? Ta muốn nghe lời nói thật."

Nam nhân nhìn nàng nửa ngày mới gật đầu, cho nàng một câu trả lời khẳng định: "Ừ, hắn xác thực đã chết."

Nữ tử lại bình tĩnh hỏi: "Là người giết hắn?"

Nam nhân vẫn là gật gao nhìn chăm chăm nàng, sau đó lại gật đầu nói: "Đúng, hắn đích thật là bị ta giết." Ở trong thiên địa này, ngoại trừ chính mình ra đã không còn ai là đối thủ của hắn nữa rồi.

Đối với câu trả lời của hắn, nữ tử hiển nhiên đã sớm đoán được trước, nàng hỏi như vậy chẳng qua chỉ muốn xác định lại một phen mà thôi, nếu đối phương đã thừa nhận, nàng cũng không cần dài dòng nữa, chỉ thấy nàng chậm rãi vươn năm ngón tay thon dài ra, một chiếc roi bạc ngân sắc liền xuất hiện trên tay nàng.

"Ra tay đi." Nữ tử vẫn là giọng điệu bình tĩnh như trước, lạnh lùng nhìn nam nhân kia nói.

"Tuyệt Nhi, chẳng lẽ muội thật vì hắn mà muốn động thủ với ca ca sao? Muội muốn giết ta để báo thù cho hắn sao?" Nam nhân toàn thân mặc cảm bảo đau khổ nói.

"Không sai, tại một khắc người giết hắn thì nên dự đoán trước được sẽ có ngày này." Mặt nữ tử không chút thay đổi nhìn lại hắn, trong mắt vẫn là một mảnh băng lạnh.

Mắt thấy nữ tử đã quyết định tâm ý, trong mắt nàng cũng là kiên định dị thường, thần sắc lạnh lùng nhìn chính mình, trong lòng hắn nhất thời cảm thấy khó chịu, muội muội chính mình một tay nuôi lớn nay lại vì một người ngoài mà muốn tự tay giết chết huynh trưởng của mình để báo thù, hắn bắt đầu dĩ cười khổ một tiếng nói: "Muội biết rõ là không đánh lại ta, hà tất phải cố chấp như vậy?"

Nữ tử không thêm nhiều lời, tay nắm Ngân tiên, quát mạnh một chương về phía nam nhân, roi dài đi đến chỗ nào chỗ nấy rung động nứt ra, có thể thấy được chiêu thức rất sắc bén.

Nam nhân kia lại chỉ một mực né tránh, cũng không tính đánh trả.

"Nhanh ra tay đi, hãy giết ta luôn đi." Nữ tử thấy hắn chỉ né tránh, không hề có ý muốn công kích, liền tức giận thét lớn.

"Tuyệt Nhi, muội là muội muội duy nhất của ta, là trần mệnh sinh bảo của ta, dù ta có chết cũng không muốn thương tổn muội một chút nào." Nàng một lòng muốn chết hắn đã sớm nhìn ra, cũng chính bởi vậy mới càng làm cho hắn thêm đau lòng, chưa bao giờ hắn nghĩ tới, sẽ có một ngày hắn bị chính muội muội mình cẩn thận che chở đối xử như một cừu nhân, cái này cũng chưa tính, khiến cho hắn không chấp nhận được là nàng lại vì một nam nhân mà muốn tìm cái chết, cái này bảo một huynh trưởng như hắn làm sao chịu nổi?

Lời của hắn khiến cô gái dừng lại, chẳng bao lâu trước đây, đã từng có người nói câu này với nàng, người kia nói nàng chính là sinh mệnh của hắn, vậy mà hôm nay, người coi nàng như sinh mệnh của mình lại đi mất rồi, sẽ không bao giờ quay lại nữa.

"Người đã không muốn giết ta, vậy thì nhanh chóng thả ta ra, nếu không, hôm nay ta và người, chỉ có thể có một người còn sống, người tự lựa chọn đi." Đúng, nàng là đang uy hiếp hắn, nàng biết chính mình không đánh lại hắn, mà hắn cũng sẽ không giết nàng, nên nàng mới không kiêng kỵ gì.

Nam nhân cũng không tiếp lời, hắn đã sớm biết mình sẽ không thể giam giữ nàng mãi, suy tính hồi lâu, lại chỉ có thể bắt đầu thả nàng đi.

"Mấy ngày nay muội cũng bị kìm nén quá rồi, ra ngoài giải sầu một chút cũng được, chơi một rồi thì nhớ trở về, ca ca vẫn sẽ ở chỗ này chờ muội trở về." Từ khi người nọ bị mình giết, nàng vẫn luôn bị giam lỏng ở điện Lạc Tuyệt, vốn là muốn chặt đứt sự tơ tưởng của nàng với người kia, lại không ngờ càng giam giữ càng khiến nàng nhớ về người kia nhiều hơn, hiện giờ người kia cũng đã mất rồi, thôi thì cứ để nàng ra ngoài giải sầu đi, chờ sau khi nàng thoát khỏi bóng ma, tất cả sẽ trở lại như lúc trước, trở lại đoạn thời gian mà thế giới chỉ có hai người họ, nàng sẽ quay lại làm tiểu muội muội đáng yêu luôn được hắn cưng chiều.

Nữ tử nghe vậy, thu hồi Ngân tiên, cũng không quay đầu lại mà bước về phương xa, trong nháy mắt nàng rời đi, một giọt nước mắt trong suốt chảy ra từ khóe mắt nàng, bởi vì nhiệt độ quá mức băng hàn, nước mắt chưa kịp chạm đất đã bị ngưng kết lại thành một giọt lệ băng, chậm rãi rơi xuống đất.

Nam nhân nhìn theo nữ tử rời đi, mãi đến khi bóng lưng nàng biến mất ở bên trong Mạn Thiên Phi Tuyệt, hắn mới thu hồi tầm mắt, đi lên phía trước hai bước, nhặt lên giọt lệ đã bị đóng băng dưới mặt tuyết, cẩn thận đặt vào trong lòng bàn tay, giống như nâng niu nữ tử mà hắn yêu thương, lặng lẽ nhìn nó chăm chú hồi lâu.

"Tuyệt Nhi, mấy vạn năm trôi qua, ca ca chưa từng nhìn thấy muội rơi lệ, vậy mà hôm nay ..." Trong lòng nam nhân dấy lên một trận chua xót, nhẹ giọng thì non.

Tất cả việc hắn làm đều là vì nàng, Tuyệt Nhi còn quá nhỏ nên không hiểu chuyện, thừa dịp hắn không chú ý liền vụng trộm trốn ra ngoài chơi, không lâu sau liền quay về, lại nói cho hắn biết nàng đã tìm thấy người mình thích, hắn cho là nàng bị kẻ khác lừa gạt, qua nhiều lần dò xét, hắn mới phát hiện người

nọ cũng là thật tâm yêu Tuyết Nhi

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Đi chuẩn bị một chút thức ăn cho vương phi

Khi hắn nghĩ đến chuyện muội muội mình vẫn cung chiêu mấy vạn năm bị nam nhân kia cướp đi, hắn liền cảm thấy khủng hoảng trước nay chưa từng có, hắn không thể để nàng rời xa hắn, mấy vạn năm làm bạn bên nhau đâu thể bảo hắn buông là buông, hắn không muốn cũng không dám tưởng tượng, không có Tuyết Nhi làm bạn, không được nghe tiếng nói cười của nàng, cũng không nghe được tiếng nàng mỗi ngày đều theo sau lưng hắn, ngọt ngào gọi hắn Tuyết Thiên ca ca, nếu thật có chuyện đó xảy ra, vậy cuộc đời dài vô tận của hắn sẽ như thế nào?

Nam nhân lại nhìn về phương hướng nữ tử rời đi, nắm thật chặt giọt lệ băng trong tay, một thân một mình đứng trong gió tuyết tán loạn một hồi lâu, mới xoay người chậm rãi rời đi.

Chỉ là hắn lại không hề nghĩ tới, lần cách biệt này chính là ngàn năm, ngàn năm cô tịch khiến cho hắn trở nên điên cuồng, hắn thề, cho dù phải đào sâu ba thước đất cũng phải tìm được nàng.

Cuối cùng sau bao công sức tìm kiếm cũng không để cho hắn thất vọng, hắn rốt cuộc tìm được nàng, lại không nghĩ rằng đây chính là lần cuối cùng được nhìn thấy nàng.....

"Chủ nhân..." Kỳ Lâm nhìn thấy hắn một mình đắm chìm trong hồi ức của mình, biết hắn là hắn lại đang nghĩ đến tiểu chủ tử, lúc này mới không khỏi lo lắng gọi một tiếng.

Mặc Thanh Vân chợt tỉnh lại từ trong kí ức, cũng nghe được tiếng Kỳ Lâm gọi hắn, nhưng hắn cũng không lên tiếng đáp lại.

Chỉ thấy hắn nâng cánh tay phải lên, hướng về phía thất sắc chi liên, một giây sau, đoá thất sắc chi liên đang tỏa ra hào quang bốn phía liền bay về trong tay hắn.

Mà chuyện tình kì quái cũng xảy ra, nguyên bản là một đoá Tuyết Liên bảy màu lúc này lại hóa thành một giọt lệ băng băng trong suốt nằm ở trong lòng bàn tay hắn.

Hắn cúi mắt nhìn, lẳng lặng đứng ở nơi đó, giống như vạn năm trước, nhìn chằm chằm giọt lệ băng trong tay nửa ngày mới ngẩng đầu lên, nói với Kỳ Lâm đang đứng bên cạnh: "Người theo ta đi Nhân giới, nhưng nhớ thu hồi thần lực của người đi, không được gây sự lung tung ở Nhân giới." Nhẹ nhàng nắm bàn tay trắng nõn hiện rõ các khớp xương lại, giọt lệ băng cũng biến mất ở trong tay hắn, nói xong liền nhanh chóng đi ra ngoài.

"Kỳ Lâm tuân mệnh." Kỳ Lâm đáp một tiếng rồi nhanh chóng đuổi theo bước chân của chủ nhân mình, đi về hướng chân núi.

Canh giữ hai ngàn năm ở đỉnh Tuyết Sơn, cũng chỉ vì chờ chủ nhân và tiểu chủ tử quay về, hiện giờ chủ nhân đã trở lại, mà tiểu chủ tử vẫn chưa thấy tung tích, hiện tại lại phải rời khỏi nơi này, hắn có chút không nỡ.

Nhìn hoàn cảnh lạ lẫm dưới chân núi, người người qua lại ảm ỹ, hắn ổn định tinh thần, cố gắng điều chỉnh một phen tính tình của bản thân.

Hiện giờ chủ nhân đã trở lại, hắn cũng cần phải theo sát bên cạnh chủ nhân, cũng không thể giống như lúc trước không hề kiêng kỵ gì mà bộc phát tính tình.

Trong Vương phủ, Vô Tình lo lắng chờ ở ngoài cửa.

Ngày hôm qua Vương gia trở về mang theo một cô gái bị trọng thương, sau lưng lại có thêm một nam tử còn trẻ tuổi hồi phủ, liền ném hắn và nam tử trẻ tuổi kia ở ngoài cửa, một mình bế cô gái áo trắng vào phòng vẫn chưa ra ngoài, hắn lo lắng thân thể của Vương gia, vốn muốn gọi người truyền thái y tới lại bị người nam tử trẻ tuổi kia ngăn cản, nói bây giờ là thời khắc quan trọng, không thể quấy rầy hắn.

Hắn thật sự là cực kỳ lo lắng cho an nguy của Vương gia, vội vàng muốn vào xem tới cùng là đã xảy ra chuyện gì, nhưng hắn vừa mới có động tác liền bị người thanh niên về mặt khinh thường kia ngăn chặn, hắn tức giận nói: "Đừng cản ta, Vương gia đã một ngày không ăn gì rồi, cũng chưa thấy ra ngoài, ta lo lắng người có chuyện gì, ta cảnh cáo ngươi, nếu còn ngăn cản nữa thì đừng trách ta không khách khí!" Hắn là thật sự tức giận, mỗi lần muốn vào trong xem tình hình đều bị hắn ngăn lại, cũng không biết hành động của hắn như vậy là có ý gì, không tức giận mới là lạ.

"Chủ tử không có việc gì, người cứ yên tâm đi, nên làm cái gì thì làm đi, không nên xông vào bên trong, nếu không không cần người không khách khí, ta cũng sẽ đánh cho người răng rụng đầy đất!" Chủ tử là ai, làm sao có thể dễ dàng xảy ra chuyện được chứ? Chỉ là nếu để tên kia tiến vào mới là thật sự có chuyện đó, không chỉ chủ tử có thể bị tẩu hỏa nhập ma mà chính mình cũng sẽ không thoát được bị phạt, nghĩ đến đây nó lại rung mình một cái, trên đời này nó sợ nhất là bị chủ tử phạt, cũng không dám làm trái ý của chủ tử.

Vốn là trong lòng Vô Tình đã tích một bụng hỏa, nghe nó nói như vậy thì không kiềm được nữa mà bộc phát lửa giận.

"Hừ, đã vậy thì ra tay đi, để xem xem ai sẽ giáo huấn ai!" Nói xong liền rút kiếm ra, chờ đợi đối phương lấy vũ khí ra, nhìn khắp Hi quốc này, ngoại trừ chủ nhân cũng chỉ có rất ít người có thể là đối thủ của hắn, tên tiểu tử kia còn dám xuất khẩu cuồng ngôn, hắn thật muốn nhìn ra xem tên kia có bao nhiêu phân lượng, lại dám mạnh miệng như vậy.

Hắn nghĩ không sai, khắp Hi quốc, ngoại trừ Dạ Khuynh Thành ra không có mấy ai có thể là đối thủ của hắn, nhưng là hắn lại ngàn vạn không thể ngờ được, người thanh niên đứng trước mặt hắn lúc này căn bản không phải là con người, mà là Tuyết Hồ ngàn năm tuổi mà tổ tiên hắn còn phải cúi đầu gọi một tiếng sư tổ. Một nhân loại dù có lợi hại đến đâu cũng không phải là đối thủ của một tiên thú, mà trước mặt hắn bây giờ cũng không phải là một tiên thú bình thường, nó không chỉ thuộc Hồ tộc đứng đầu trong các loại linh hồ, mà còn là Vương của Hồ tộc, một Hồ Vương kỳ tài vạn năm có một.

Ly Nặc nhìn thấy tư thế của hắn thì không nhịn được nhướng mày, khinh bỉ liếc hắn một cái, tiếp theo lại khinh thường nói: "Muốn động thủ với ta, ngươi còn chưa đủ tư cách đâu." Mà lời này của nó đã thành công khiến ngọn núi lửa bên trong Vô Tình phun trào.

"Cuồng vọng!" Gầm lên một tiếng, Vô Tình rút kiếm chém về phía Ly Nặc, không phải hắn nói mình không phải là đối thủ của hắn sao? Vậy thì nếu mình rút kiếm động thủ trước thì hắn cũng sẽ không tránh được đâu.

Con hồ ly này đúng là có bản lĩnh tức chết người không đền mạng, ngay cả Vô Tình luôn luôn bình tĩnh cũng bị nó kích cho phát hỏa, mới phạm phải sai lầm ngu ngốc không ai bằng này.

Thấy Vô Tình đâm kiếm về phía mình, nó cũng không sợ hãi không hoảng hốt, chỉ khi bắt thấy mũi kiếm sắp chém vào người mình nó mới nhẹ lắc mình biến mất, chớp mắt liền xuất hiện ở sau lưng Vô Tình, ở thời điểm Vô Tình đang kinh ngạc vì thấy nó đột nhiên biến mất, nó nhanh chóng xuất thủ, một phát tóm được kiếm của Vô Tình, lại đem kiếm kê lên cổ hắn.

Chính vào lúc này, cánh cửa đóng chặt một ngày một đêm bỗng mở ra, nam tử áo đỏ sắc mặt mệt mỏi ôm một nữ tử áo trắng vẫn đang hôn mê đi ra, không biểu tình nhìn hai người đang náo loạn bên ngoài.

Tại một khắc cửa bị đẩy ra kia, lòng Ly Nặc rút cái bộp, lập tức thu hồi kiếm đang gác trên cổ Vô Tình giấu sau lưng, vẻ mặt cười hi hi nhìn người bước ra từ bên trong, chỉ là nụ cười này của nó quá mức rạng rỡ, nhìn là biết ngay đang làm bộp.

"Chủ tử, chủ mẫu thế nào rồi?" Thừa dịp chủ tử không chú ý, nó khăn trương ném thanh kiếm sau lưng sang một bên, vẻ mặt quan tâm tiến lên phía trước, nhìn thần sắc mệt mỏi của chủ tử mà không đành lòng, vốn định tiếp nhận nữ tử trong ngực hắn để hắn có thể thoải mái, không ngờ lại bị hắn tránh đi, còn lạnh lùng nói: "Không cần."

Nói xong cũng không để ý đến hai người bọn hắn, đi nhanh tới phòng của chính mình.

Trên đường đi tới phòng của mình cũng không quên phân phó một tiếng: "Ly Nặc đến phòng ta một chuyến, Vô Tình đi chuẩn bị chút thức ăn thanh đạm, đợi vương phi tỉnh lại thì đem đến đây." Lâu như vậy vẫn chưa được ăn gì, nàng hắn sẽ rất đói bụng.

Mặc dù nam tử áo đỏ đã đi xa nhưng Vô Tình vẫn cung kính trả lời một tiếng: "Vâng chủ tử, Vô Tình lập tức đi chuẩn bị."

Biết rõ là chuyện của chủ tử thì thân là thuộc hạ không được phép hỏi tới, nhưng hắn vẫn không nhịn được cảm thấy nghi hoặc, nữ tử áo trắng kia là Vương phi? Tuy nàng đeo khăn che mặt, nhưng hắn có thể xác định người kia không phải là Tam tiểu thư Ôn Mạt của phủ tướng quân, vậy vì sao chủ tử lại gọi nàng là Vương phi?

"Tên đại ngốc, nghĩ linh tinh gì đấy? Chuyện chủ tử phân phó sao còn không mau đi làm, coi chừng lát nữa lại bị phạt." Ly Nặc thấy hắn đứng ngẩn ra, không nhịn được lên tiếng nhắc nhở.

Vô Tình nghe nó nói vậy cũng ngừng suy nghĩ, hắn nói đúng, mình còn phải làm theo phân phó của chủ tử, mà hướng hồ chuyện của chủ tử thì đã bao giờ đến lượt hắn suy đoán đây?

Vô Tình không suy nghĩ nữa, liếc nó một cái liền xoay người rời đi, hắn phải nhanh chóng hoàn thành phân phó của chủ tử nha.

Ly Nặc thấy hắn rời đi, chính mình cũng cất bước li khai, đi về phía phòng của chủ tử, vừa đi lại vừa yên lặng cầu nguyện: Chủ nhân ngàn vạn lần đừng phạt ta, ngàn vạn lần đừng phạt ta nha...

Cứ tự kỉ lầm bầm như vậy cho đến khi đến trước phòng Dạ Khuynh Thành, giờ tay gõ vài cái, thấp giọng nói với vào bên trong phòng: "Chủ tử, ta là Ly Nặc." Rồi đứng yên chờ người bên trong mở cửa.

Không bao lâu, cửa được mở ra, Dạ Khuynh Thành một thân hồng y, sắc mặt mệt mỏi xuất hiện.

"Chủ mẫu nàng thế nào rồi?"

Ly Nặc quan tâm hỏi, tuy cô gái kia luôn luôn lạnh như một khối băng, nhưng là không hiểu sao nó rất thích nàng, không phải là loại quý mến ái mộ kia, mà là đơn thuần thích, ai nha, nó cũng không biết nên giải thích thế nào, dù sao nó cũng không dám đi tranh đoạt nữ nhân cùng chủ tử, đừng nói là đoạt, ngay cả suy nghĩ vụng trộm động tâm cũng không dám.

"Cũng may là hồn phách vẫn chưa rời khỏi thân thể, tạm thời là đã không có việc gì rồi." Hắn nhìn Ly Nặc một cái, có chút do dự nói.

"Vây là tốt rồi, cuối cùng cũng an toàn rồi." Nó cũng thờ phào nhẹ nhõm một cái, chờ đợi một ngày một đêm này thật sự là dày vò a, cũng không phải do mệt nhọc mà là vì lo lắng, sợ xảy ra cái gì ngoài ý muốn, tuy nhiên nó cũng biết, lấy tu vi của chủ tử, đừng nói là cứu một phạm nhân đã chết, dù là một thần tiên đã chết, chỉ cần còn chưa hồn phi phách tán là có thể cứu được, chỉ là bây giờ chủ tử vẫn chưa khôi phục thực lực hoàn toàn, cho nên nó mới lo lắng.

Dạ Khuynh Thành cũng không lên tiếng nữa, chỉ là nhàn nhạt nhìn nó.

Lúc này Ly Nặc mới phát hiện không thích hợp, chủ tử kêu nó tới hẳn là có việc, mà vừa rồi thần sắc của chủ tử cũng có chút không thích hợp, nó kỳ quái hỏi: "Chủ tử còn việc gì muốn nói với Ly Nặc sao?" Nhìn ra được ánh mắt chủ tử có phần không đúng, nó cảm thấy lông gà lông vịt toàn thân bắt đầu "dựng cờ khôi nghĩa". (phải là lông hồ ly chứ @@)

"Ừ." Dạ Khuynh Thành gật gật đầu, vẫn là gặt gao nhìn chăm chăm nó, không có nói tiếp.

Điều này khiến cho Ly Nặc cảm thấy cực kì bất an, chủ tử hôm nay cũng quá kì quái rồi, từ trước tới giờ nó vẫn chưa từng thấy qua chủ tử biểu hiện như vậy, sẽ không phải là.... Nó không dám suy nghĩ nữa.

"Chủ tử có gì muốn phân phó Ly Nặc thì cứ việc nói thẳng." Nó thật là bị ánh mắt kì quái của chủ tử nhìn chăm chăm khiến cho toàn thân không được tự nhiên, nếu còn tiếp tục nữa chỉ sợ nó không nhịn được mà chạy mất dép quá

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Ngủ cùng giường

"Vây ta đây nói thẳng." Trầm mặc thật lâu, rốt cuộc chủ nhân vẫn nhìn chăm chăm nó cũng mở miệng nói chuyện, về mặt hấn cũng đã trở lại bình thường một chút, lúc này nó mới cảm thấy an tâm hơn.

Ly Nặc khẩn trương gật gật đầu nói: "Vâng người cứ nói đi." Lại nói, chủ nhân muốn cái gì nó có thể ngăn cản sao? Nó dám nói một chữ "không" sao? Nó không dám, cho nên nó chỉ có thể gật đầu mà không thể lắc đầu, chỉ có thể nghe theo, không thể nói không được, nói tóm lại là không được cãi lời chủ tử.

"Người vẫn đang giữ linh châu của Hồ tộc đúng không?" Thì ra là chủ tử muốn hỏi cái này, làm nó cứ tưởng gì, chủ tử lại còn bày ra bộ dáng áp úng kia để cố tình dọa nó một phen không được tự nhiên, thật là, từ khi nào chủ tử lại có tính tình trẻ con đi khi dễ tiểu thú là nó thế hả? (mì là tiểu thú sao *khinh bỉ*)

"Đương nhiên rồi." Nó vẫn chưa ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, không chút do dự đáp.

"Ừ, rất tốt, vậy người có vì muốn chủ mẫu của người về sau không phải chịu tổn thương mà nguyện ý bỏ ra một thứ quan trọng không?" Nam tử tiếp tục dụ dỗ.

"Đương nhiên nguyện ý, chủ tử nói đi, ta phải làm thế nào mới có thể khiến chủ mẫu không bị tổn thương?" Mà nó thân là hồ ly mang tiếng là giáo hoạt cứ thế ngây ngốc sập bẫy.

Đúng là bị người ta bán không biết lại còn giúp người ta đếm tiền.

"Kỳ thật cũng không có chuyện gì to tát lắm, chỉ là muốn mượn linh châu của người có chút việc mà thôi." Mắt thấy người nào đó, a.... Không phải, là mắt thấy con hồ ly nào đó đã sập bẫy, trên mặt hấn không khỏi nổi lên ý cười nhàn nhạt.

"A... cái này sao, sao chủ nhân không nói sớm, chuyện này thì có gì khó đâu?" Chỉ là mượn dùng một tí thôi, chủ nhân lại làm ra vẻ thần bí như vậy. (nhà mì thực là làm mất mặt tộc hồ ly nổi tiếng là giáo hoạt ==)

Đang lúc nó chuẩn bị lấy thứ gì đó ra mới phát hiện có điều không thích hợp, chủ tử vừa nói muốn mượn cái gì của nó cơ?

Hình như là nó nghe được hai chữ "linh châu" thì phải, sẽ không phải chứ?

"Chủ tử, người vừa rồi nói muốn mượn cái gì của Ly Nặc cơ?" Nhất định là nghe lầm, nhất định là.....

"Không phải người nghe lầm, bốn vương là muốn mượn linh châu của người, mà người, vừa rồi đã đáp ứng." Trong lòng nam nhân phúc hắc nở một nụ cười rất không phúc hậu khi thấy âm mưu đã thực hiện được, con hồ ly này đúng là thật dễ lừa.

"Chủ tử, chuyện này không tính, người hẳn nên biết tầm quan trọng của linh châu đối với Ly Nặc chứ, nó còn quan trọng hơn cả sinh mạng của ta, làm sao có thể dễ dàng đưa cho người được chứ?"

Vị chủ tử phúc hắc này thật đúng là... Vậy mà lại từng bước dụ dỗ mình vào cái bẫy hắc đã bố trí trước, mà chính mình lại cũng ngu ngốc thành thật nhảy vào, đây có còn thiên lý không aaaaaa?

"Bốn vương biết nó rất quan trọng đối với ngươi nên mới nói là mượn, cũng không phải bắt ngươi phải cho, đợi khi nào Huyết Đại trở nên cường đại có năng tự bảo vệ mình sẽ trả lại cho ngươi."

Tầm quan trọng của linh châu đối với nó hẳn làm sao có thể không biết? Trên thân nó là linh châu tượng trưng cho Hồ Vương của Hồ tộc, có năng lượng phòng ngự vô cùng cường hãn, có thể khiến cho kẻ mang theo trên người có tu vi tăng lên rất nhiều.

Không chỉ có như vậy, bản thân linh châu có linh khí chí cao vô thượng, trải qua ngàn vạn năm truyền thừa, chỉ có mỗi thế hệ Hồ vương mới có tư cách mang trên người, hiện giờ nó theo bên người Ly Nặc đã qua ngàn vạn năm, mỗi ngày đều hấp thụ nhật nguyệt tinh hoa của thiên địa, hiện giờ đã ẩn chứa một lực lượng vô tận, hơn nữa còn là lực lượng thuần khiết nhất thiên địa.

Tu vi của Huyết Đại trước mắt ở Nhân giới không ai theo kịp, nhưng nếu gặp phải những kẻ không phải loài người như bọn hắn, hơn nữa lại là cao thủ cấp bậc cao thì rất nguy hiểm, vì an toàn của nàng, hắn sẽ không từ mọi thủ đoạn.

"Này..." Nó vẫn là có chút do dự, dù sao đây cũng không phải là chuyện nhỏ, chủ tử muốn mạng của nó, nó cũng tuyệt đối không dám chần chừ, nhưng đây là linh châu, thật sự là làm khó nó rồi.

"Một năm, bốn vương đáp ứng ngươi, mượn đủ một năm liền trả cho ngươi, được chứ?" Trong vòng một năm hắn nhất định phải đem Huyết Đại bắt được vào trong tay, cho dù là dụ dỗ là lừa gạt đều tốt, chỉ khi Huyết Đại ở bên cạnh hắn mới yên tâm, đến lúc đó có mình ở bên làm bạn với nàng, còn cần một viên linh châu bảo hộ nữa sao?

"Này, được rồi." Chủ tử trước nay đã nói thì luôn giữ lời, nó cũng không lo lắng chủ tử sẽ không trả cho nó đúng hẹn, chỉ là một năm mà thôi, nghĩ thông suốt rồi, cứ xem như nó vẫn còn ở trên người mình là tốt rồi.

Nói xong liền ngậm vận lực, một viên linh châu to cỡ quả trứng gà liền xuất hiện trước ngực nó, linh châu bị nó bức ra khỏi cơ thể tựa hồ không thích ứng với không khí bên ngoài, vừa ra khỏi cơ thể Ly Nặc liền bay tán loạn chung quanh, bay tới bay lui, trong lúc này, khắp nơi đều là bóng dáng của linh châu, một hồi bay đến trước mặt bọn hắn, trong chớp mắt lại bay ra rất xa.

Bàn tay to của Dạ Khuynh Thành vung lên, linh châu liền ngoan ngoãn rơi vào trong lòng bàn tay hắn, cũng không dám lộn xộn nữa.

Ách, linh châu này, như thế nào giống như cùng tên nào đó giống nhau? Ở trước mắt nam nhân này chúng nó đều không dám ho he gì, thật đúng là không thể tưởng tượng được. (Ý nói là Ly Nặc và linh châu giống nhau đều sợ Dạ ca)

Bên trong gian phòng, Huyết Đại lẳng lẳng nằm trên giường, sắc mặt đã tốt hơn lúc trước, không còn vẻ tái nhợt trắng bệch không có sức sống, nằm đó giống như ngủ rất say, hô hấp vững vàng.

Dạ Khuynh Thành mang theo linh châu đi vào, Ly Nặc vốn cũng muốn tiến vào xem tình trạng của Huyết Đại, lại bị Dạ Khuynh Thành bắn cho một ánh mắt sắc lẹm chặn ở bên ngoài.

Dạ Khuynh Thành đi đến trước giường ngồi xuống, lẳng lẳng nhìn chăm chú dung nhan say ngủ của Huyết Đại nửa ngày, lúc này mới từ từ cầm linh châu trong tay lên, vươn tay phải ra, để cho linh châu bay đến giữa không trung, một đạo ngân quang gắt gao đem nó bao bọc bên trong.

Một hồi lâu sau ngân quang mới trở thành nhạt, rồi từ từ biến mất, lúc này hắn mới đưa linh châu đã được tinh lọc đẩy vào trong ngực Huyết Đại, mãi cho đến khi nó thuận lợi đi vào trong cơ thể Huyết Đại, hắn mới thả lỏng tâm mình.

Thả lỏng thân mình xong mới phát hiện cả người mệt mỏi lạ thường, có lẽ do cả ngày hôm qua lúc cứu Huyết Đại đã làm tổn thương quá nhiều nguyên khí, lại thêm tinh thần đang trong tình trạng căng thẳng tột độ, bây giờ mới cảm thấy cả người như muốn mệt lả.

Liếc nhìn người đang say giấc trên giường, lúc này hắn mới thỏa mãn cười cười, nghiêng người nằm lên trên giường, nhẹ nhàng ôm Huyết Đại vào lòng, cảm nhận được ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, hắn thỏa mãn nhắm hai mắt lại, vốn là chỉ nghĩ đến chớp mắt một hồi, lại không nghĩ rằng lại ngủ thiếp đi.

Khi Huyết Đại tỉnh lại liền nhìn thấy một hình ảnh như vậy, một tuyệt sắc nam tử áo đỏ đang nằm cùng mình trên một cái giường, hai tròng mắt nam tử bây giờ đang gắt gao nhắm chặt, lông mi dài tựa như cánh quạt che ở mi mắt hắn, chiếu ra một đạo bóng mờ nhạt.

Trên mặt vẫn còn lờ mờ hiện ra thần sắc mệt mỏi, mà tay hắn, giờ phút này lại đang ôm chặt nàng, Huyết Đại cũng không giống như những nữ tử khác la to, cũng không có tức giận một cước đá cái nam nhân đang nhân cơ hội chiếm tiện nghi của mình xuống giường.

Chỉ thấy nàng từ từ ngồi dậy, nhẹ nhàng di chuyển cánh tay đang ôm chặt mình của nam nhân ra, nhẹ nhàng từ đứng dậy từ trên giường, chỉnh sửa lại quần áo thật tốt mới bắt đầu đánh giá gian phòng mình đang ở.

Chỉ nhìn lướt qua, nàng liền nhận ra ngay đây chính là phòng tân hôn hôm đại hôn đó của nàng, lại nhìn người nam nhân đang ngủ say trên giường, tất cả đều minh bạch rồi. Nam tử nhiều lần cứu chính mình trong lúc nguy nan giờ phút này lại đang nằm ngủ ở trên giường của Lục Vương gia, điều này nói lên cái gì? Nếu nàng vẫn không biết đây là chuyện gì thì thật sự là sống uống phí hai kiếp rồi. (...ờ thật ra tỷ đã sống mấy...opps)

Có lẽ là cảm nhận được ánh mắt của Huyết Đại hay là do nguyên nhân gì, nam tử nằm trên giường chậm rãi mở mắt ra, nhìn trong vòng tay mình trống

rõng thì nhìn khắp giường như tìm kiếm, mãi đến khi nhìn thấy thiếu nữ áo trắng đang đứng trước giường mới thoáng yên tâm.

"Thân thể nàng vẫn rất yếu, sao không nghỉ ngơi lâu hơn một chút?" Dạ Khuynh Thành quan tâm hỏi.

"Đa tạ Lục Vương gia đã quan tâm, Huyết Đại đã không còn chuyện gì rồi." Nàng rất gọn gàng dứt khoát kéo xa khoảng cách giữa hai người.

Dạ Khuynh Thành đã sớm dự liệu được tình huống này, nhưng hắn vẫn muốn sớm ngày nói rõ với nàng, cũng mong sớm ngày được ôm ấp nhân về, "Không cho gọi Vương gia nữa, nàng là Vương phi của ta, gọi ta Khuynh Thành là được rồi, hoặc gọi là tướng công hay phu quân thì càng tốt." Mặt hắn đầy ý cười nói, giờ phút này nét mặt đã biến mất không còn bóng dáng.

Huyết Đại nhàn nhạt liếc hắn một cái, lúc này mới không nhanh không chậm nhắc nhở: "Vương gia có vẻ như quá mức dễ quên rồi, có cần Huyết Đại nhắc nhở người một phen không?"

"Hả? Ta có quên gì rồi sao? Ha ha vậy thì cũng thật là phiền phức nương tử nhắc nhở vi phu một phen rồi."

Đôi lời nói trái lại rất nhanh, hắn đã nhanh như vậy diễn tốt vai một tên phu quân tuyệt sắc vô lại. Người xưa có câu nói gì ấy nhỉ? Hình như là nữ ngay thẳng sợ nam dây dưa đi, hắn đã quyết định chủ ý, đời này, vì nàng hắn sẽ làm một tên vô lại thật tốt, sẽ cuốn lấy nàng đến khi nàng đồng ý trở thành nương tử của hắn mới thôi.

Huyết Đại thấy hắn rõ ràng chơi xấu, nhất thời nguy hiểm nheo mắt lại, lạnh lùng nhìn hắn nói: "Nếu Vương gia đã không nhớ rõ, vậy thì Huyết Đại liền làm người tốt một lần, nhắc nhở người một phen, ta và người đã hết duyên từ đêm tân hôn hôm đó, trong tay ta còn có hưu thư có chữ ký của người, có cần ta cầm đến trước mặt hoàng thượng đối chứng một phen không?" Nàng cũng biết uy hiếp người, không phải hắn muốn làm một người con hiếu thuận không muốn hoàng thượng lo lắng hay sao, vậy nàng liền lấy cái đó đến uy hiếp hắn.

"Nương tử có phải nhớ lầm rồi hay không? Vi phu căn bản chưa từng thấy hưu thư như trong lời nàng, càng đừng nói đến đã ký tên."

"Vậy sao? Không làm việc trái với lương tâm, không sợ quỷ gỗ cửa, người đã nói người không ký tên, vậy người dám cùng ta đi gặp hoàng thượng đối chứng không?" Nàng nhất định phải hung hăng nhục mạ hắn ở trước mặt mọi người, đây là cái giá phải trả vì dám trêu đùa nàng.

Tuy hắn đã cứu nàng vài lần, nhưng không có nghĩa là nàng sẽ lấy thân mình ra báo ân, đây căn bản chính là hai chuyện khác nhau, không thể nói là một, nếu hắn đã muốn đùa giỡn, vậy thì đừng trách nàng không nể mặt.

Dạ Khuynh Thành nhú mày, vẻ mặt không xác định hỏi: "Nương tử muốn gặp phụ hoàng?" Kỳ thật trong lòng hắn đã sớm cười ngất, bộ dáng tức giận của nha đầu kia thật đúng là thú vị, càng muốn trêu chọc nàng hơn.

"Như thế nào, không dám đi?" Nàng cũng nhú mày, khinh thường hỏi lại.

"Đương nhiên không phải, nếu nương tử đã có lòng, biết vào phủ lâu như vậy vẫn chưa đi gặp phụ hoàng, muốn đi bái kiến một hồi, vi phu há có gì không vừa ý?" Vẻ mặt Dạ Khuynh Thành đầy ý cười, công phu chơi xấu trái lại rất lợi hại, nhìn gương mặt tuyệt mỹ đầy ý cười trêu tức của hắn, trong mắt Huyết Đại là dị thường chứng mất, chỉ hận không thể đi lên đem khuôn mặt xinh đẹp khiến cho người và thần đều cảm phần kia xé nát để trừ họa cho dân. (Tỷ nữ sao :v)

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt, Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Phụ hoàng, Mộ Bạch mang Vương phi đến thỉnh an

Loại ý nghĩ này vừa mới xuất hiện, nàng lập tức giật mình chấn kinh, từ khi nào nàng lại trở nên vọng động như vậy hả? Đây không phải là phong cách của nàng, cũng không giống nàng một chút nào.

Nhìn khuôn mặt đáng đánh đòn kia của hắn nàng liền muốn nổi giận, nàng sống tới giờ còn chưa từng bị ai đùa giỡn như vậy, thôi, chẳng muốn tốn nước miếng với hắn, lại thật không nghĩ tới hắn đúng là kẻ không giữ lời hứa, nếu hắn đã muốn bị bề mặt thì tại sao nàng không vui vẻ thành toàn cho hắn?

Ngày hôm sau lâm triều, Dạ Khuynh Thành quả thực đứng hẹn mang theo Tuyết Đại tiến cung, nhưng không ngờ đi đến cửa cung lại bị thị vệ ngăn lại.

"Người tới là ai? Có lệnh bài thì trình ra, không có lệnh bài thì đưa thông tin ra, nếu không có lệnh bài hay thông tin thì nhanh chóng rời đi, nếu dám xông vào, bọn ta sẽ không khách khí đâu!"

Thị vệ canh cửa nói chuyện rất không lễ phép, khẩu khí cũng không hề mềm mỏng tí nào, rõ ràng là không để hai người vào mắt, chuyện này cũng khó trách, bọn họ một năm bốn mùa đều canh giữ ở đây, có người nào mà chưa từng thấy qua? Ngay cả thái giám, cung nữ trong cung bọn họ đều nhận thức, ai có thể đắc tội, ai không thể đắc tội bọn họ cũng rất rõ ràng.

Mà hai người trước mắt, bọn họ đều chưa từng gặp qua, cho nên thái độ rất không kiêng nể gì, cũng không lo đắc tội.

Dạ Khuynh Thành thật là tội nghiệp, hần đường đường là một Lục Vương gia, không có ai không biết mặt không nói, lại còn bị ngăn chặn ngay ngoài cửa cung, thật đúng là đã kích người, nhưng chuyện này cũng khó trách vì ngày thường hần đều mang trên mình bộ mặt ngây thơ dễ bị bắt nạt. (ca mà dễ bị bắt nạt á @@)

Mà thật ra ngay cả mặt hần cũng chưa ai thấy qua, cũng chưa từng ai thấy hần ra khỏi cửa Vương phủ, đương nhiên đây là trong mắt người ngoài, còn thực tế là do hần thường xuyên ra ngoài, thời gian ở trong phủ cũng là đếm trên đầu ngón tay.

Tuyết Đại chỉ là thờ ơ lạnh nhạt đứng ở một bên, hôm nay nàng cũng không có sử dụng khuôn mặt của Ôn Mạt, chỉ đeo khăn lụa che đi khóe môi đang khẽ mỉm cười như có như không, tuy nhiên người ngoài căn bản không ai nhìn thấy, nhưng là Dạ Khuynh Thành lại cảm nhận được.

Mỗi một động tác hay một ánh mắt tùy ý của Tuyết Đại, hần đều có thể đoán được suy nghĩ của nàng, đây không thể không nói là một cảm giác vô cùng kì diệu, khiến cho hần cực kì vui vẻ.

Chỉ thấy hần coi ngọc bội bên hông xuống, ném cho thị vệ canh cửa, mà thị vệ tiếp nhận ngọc bội, sau khi xem xét thì dùng ánh mắt không thể tin được nhìn hai người, xem kỹ thật lâu mới lạnh lùng quát một tiếng: "Người đâu, mau bắt hai người này lại!"

Nguyên bản đang ở một bên chờ bọn hần cho thông qua, chuyện xảy ra ngoài ý muốn khiến cho Dạ Khuynh Thành nhú mày, đối với đám binh lính đang xông tới lạnh giọng quát: "Ai dám!"

Bọn lính bị hần hù sợ, quả thực dừng bước không dám tiến lên, nhìn nam nhân áo đỏ trước mắt, lại nhìn thống lĩnh, không biết nên làm cái gì bây giờ.

Thống lĩnh thị vệ thấy thủ hạ của mình không nghe lệnh, hết sức tức giận trừng mắt nhìn bọn hần một cái, sau đó tiến lên một bước, nhìn nam nhân áo đỏ lớn tiếng nói: "Điều dân lớn mặt, dám trộm ngọc bội của Lục Vương gia, không chỉ có như vậy, còn dám nghênh ngang tiến vào hoàng cung, nói, ngươi là người phương nào?" Mọi người đều biết, Lục Vương gia không chỉ có một thân tàn tật, tướng mạo cũng xấu vô cùng, mà người trước mắt lại tuấn mĩ phi phàm, cùng với Lục Vương gia chính là một trời một vực, căn bản không thể là cùng một người. (mì đã thấy mặt ca ý chưa mà dám nói thế -_-)

Nghe khẩu khí của hần, hai người Tuyết Đại liền trở thành kẻ trộm đông trộm tây, không chỉ có như vậy, không trả lời đúng còn bị bắt lại thẩm vấn, cuối cùng còn có thể bị vu hãm cho tội danh tiến cung ám sát hoàng thượng bị bắt vào ngục giam.

Dạ Khuynh Thành nghe vậy không hồn giãn nheo mắt, thập phần nguy hiểm nhìn những kẻ dám nghi ngờ hần.

"A...A...." Nhưng không đợi hần ra tay, đã có người nhanh hơn hần một bước.

Tuyết Đại thờ ơ nhìn tên thống lĩnh thị vệ hét lên một tiếng thảm thiết rồi cứ thế ngã xuống không động đậy, sau đó nhanh chóng đi về phía trước, không có biện pháp, nàng thật sự không muốn lãng phí thời gian nghe tên thị vệ kia nói nhảm.

Dạ Khuynh Thành thấy nàng tự nhiên đi vào cửa hoàng cung, hần cũng khẩn trương đi theo.

"Nương tử, có vị phu ở đây nàng không cần động thủ, miễn cho tay nàng bị bẩn." Vị Vương phi này thật sự rất giống hần, nội tâm đều là thị huyết, giết người không chút nương tay, nhưng hần lại rất thích tính nàng như vậy, ha ha.

"Chờ nguoi ra tay thì gái trinh cũng thành đàn bà được rồi." (amen, nguyên văn ta k sửa j hết ==)

Nghe được câu nói này của nàng, Dạ Khuynh Thành quả thực im lặng không nói gì, chỉ thấy hần vẻ mặt buồn cười nhìn nàng, tính tình nha đầu kia thật đúng là không tốt, lại còn đổ thừa cho hần ra tay chậm, nhưng là hần cũng chỉ dám nghĩ trong lòng, cũng không dám nói ra, hần cũng không phải là ngựa da muốn ăn đòn.

Từng có kinh nghiệm bị nghi ngờ nên bọn họ một đường đi vào cung đều là chém giết những kẻ cản đường, không thèm tốn thời gian giải thích. Đồng dạng, từng có kinh nghiệm về chuyện ở ngoài cửa cung, mỗi lần có kẻ nhảy ra chặn đường đều là Dạ Khuynh Thành động thủ giải quyết, miễn cho Tuyết Đại tự mình động thủ, khiến cho nàng bị bẩn tay. (...)

Cứ như vậy hai người một đường thuận lợi xông vào trong cung.

Trên điện Kim Loan, một nam nhân trung niên mặc hoàng bào đoan chính ngồi trên Long Y, uy nghiêm nhìn chúng đại thần dưới điện.

Mọi người đang nghị luận làm như thế nào để giải quyết chuyện lũ lụt ở Nam Cương, đột nhiên một tên binh lính hốt hoảng chạy vào, dẫn tới sự chú ý các đại thần trong điện.

"Bẩm hoàng thượng, bên ngoài có hai tên thích khách, đang một đường chém giết tiến vào trong cung đến đây, bọn hần đều đã giết rất nhiều người, bọn thuộc hạ không ai ngăn cản được." Thị vệ hoảng sợ bẩm báo.

Chúng đại thần vừa nghe, đều nhao nhao bắt đầu nghị luận.

"Ôn tướng quân, trăm lệnh cho nguoi nhanh chóng bắt được thích khách, không quan tâm sống chết, bắt được đều có thưởng!" Chỉ có hai tên thích khách lại có thể công khai xông vào hoàng cung, rốt cuộc là có bản lĩnh cỡ nào?

Ôn Hải Thiên nghe vậy, từ giữa đám đại thần đi ra, quỳ một gối xuống đất nói: "Thần nhất định sẽ không phụ mong đợi của hoàng thượng."

Không đợi hoàng thượng đáp lời, bên ngoài liền có hai người đi vào, trong đó nam tử áo đỏ còn mở miệng nói: "Không cần, chúng ta đã đến rồi."

Nghe vậy, mọi người trong đại điện nhao nhao nhìn về phía hai người vừa đi vào.

Nam nhân nói chuyện mặc một thân áo đỏ như lửa, khuôn mặt tuấn mĩ phi phạm có phần kiêu ngạo không để bất luận kẻ nào vào mắt, mà cô gái che mặt mặc áo trắng đứng bên cạnh hắn, so sánh với vẻ mặt tà khí của nam tử, lại càng lạnh lùng băng sương, khí thế hai người đều rất mạnh, đồng dạng không hề coi đám người trong đại điện ra gì.

Ôn Hải Thiên phản ứng lại đầu tiên, chỉ thấy hắn ra vẻ uy phong lẫm liệt đi về phía hai người, lớn tiếng chất vấn: "Người tới là ai, tự tiện xông vào điện Kim Loan chính là tử tội!"

Tuyết Đại vẫn là bộ dáng sóng dậy cũng chẳng xao*, không chút nào bị ảnh hưởng bởi lời nói của hắn, đang lúc Ôn Hải Thiên còn muốn nói tiếp, lúc này nàng mới sâu xa mở miệng: "Ôn tướng quân, chúng ta là đến tìm hoàng thượng." Ý tứ chính là ông có thể biến sang một bên hóng gió đi. (đúng biến đi *lè lưỡi*)

*Sóng dậy chẳng xao: tức là dù có sóng to gió lớn cũng không bị xao động, sợ hãi, thường dùng để ví von trong văn viết.

Mọi người nghe được ra giọng điệu của nữ tử áo trắng bất thiện thì đều thay nàng đổ mồ hôi lạnh, nàng có thể xông vào hoàng cung, chứng tỏ thực lực không kém, nhưng thực lực Ôn Hải Thiên cũng rất mạnh, sở dĩ có thể được phong làm Hộ quốc tướng quân, chủ yếu là vì thực lực cường hãn của hắn, cơ hồ là bách chiến bách thắng, đến hoàng thượng cũng phải nể mặt hắn vài phần, nàng lại dám nói chuyện như vậy với hắn, khẳng định không thể thiếu bị một trận giáo huấn rồi.

Quả nhiên, Ôn Hải Thiên nghe vậy thì vẻ mặt đều đã tràn ngập tức giận, nói một câu "muốn chết", liền động thủ với Tuyết Đại.

Hắn hội tụ sức lực toàn thân vào một chiêu, đánh về phía Tuyết Đại, mà Tuyết Đại vẫn đứng yên không nhúc nhích, không tránh né, các đại thần trong đại điện đều cho rằng nàng là bị dọa sợ rồi, cũng không nhìn được cảm thấy lo lắng thay cho nàng.

Ngay tại lúc còn hắn còn cách Huyết Đại một li, Ôn Hải Thiên vận dụng toàn lực đánh ra một chiêu, lại phát hiện tay hắn đang bị một người giữ lại.

"Thỉnh Ôn tướng quân tự trọng, nể tình người có công ơn nuôi dưỡng Vương phi của Bồn vương nên ta tha cho người lần này, nếu lại có lần sau, sẽ không có chuyện dễ dãi như vậy đâu!"

Tuyết Đại ở phủ tướng quân phải chịu khổ hần đều biết, hôm nay trước hết tha cho hắn một lần, ngày sau hắn chắc chắn sẽ giúp Tuyết Đại lấy lại công đạo, khiến cho đám người kia biết thế nào là hậu quả của việc khi dễ nữ nhân hần yếu.

"Người tự xưng là Bồn vương? Người là Vương gia nước nào? Quan hệ của cô gái kia với Ôn tướng quân là như thế nào?"

Hoàng thượng ngồi trên cao có chút không hiểu, người này là hoàng tử nước khác đến chơi sao? Nhưng ông cũng đâu có nghe nói gì đến việc quốc gia khác phái người tới thăm nha, còn có, tại sao hắn lại nói Ôn tướng quân có công ơn nuôi dưỡng nữ tử kia?

Không chỉ có hoàng thượng không hiểu, các đại thần đồng dạng cũng là một đầu mờ mịt, câu hỏi của hoàng thượng cũng khiến cho bọn hắn lâm vào suy nghĩ, Ôn Hải Thiên cũng ngăn người.

Kế tiếp, nam tử áo đỏ nói một câu, lại khiến cho tất cả mọi người sợ ngây người.

"Phụ hoàng, nhi thần là Mộ Bạch, Vương phi nói muốn tới bái kiến phụ hoàng một phen, cho nên nhi thần đưa nàng tới đây." Hắn nói ra những lời này, không chỉ khiến cho mọi người trong đại điện đồng loạt hóa đá, đồng thời cũng khiến cho khuôn mặt vạn năm không thay đổi của Tuyết Đại nổi lên biến hóa.

Cũng chỉ là nổi lên chút biến hóa mà thôi, nháy mắt lại khôi phục thái độ bình thường, khiến cho Dạ Khuynh Thành ở một bên vừa nói chuyện vừa quan sát sắc mặt nàng thoáng yên tâm, xem ra là hắn lo lắng vô ích.

Hoàng thượng ngồi trên cao, nghe thấy lời này, kích động từ trên long ý đứng lên, bước nhanh xuống, đi đến trước mặt Dạ Khuynh Thành mới ngừng lại, cẩn thận đánh giá hắn, có chút không tin hỏi: "Người thật sự là Mộ Bạch của trẫm?"

Cũng không thể trách ông. Lục nhi của ông từ nhỏ đã phải chịu đựng một thân tàn tật, sau lại tự phong bế chính mình, cả ngày tự nhốt trong phòng không chịu gặp ai, mà hiện tại đột nhiên xuất hiện một nam tử mỹ mạo tuyệt sắc khuynh thành, bất luận là nữ tử nào cũng không đẹp bằng, lại tự xưng là con ông, nhất thời khiến người ta có chút khó tiếp thu.

"Vâng." Hắn cũng không giải thích nhiều, chỉ đơn giản trả lời một tiếng, còn tin hay không thì tùy.

"Vậy tật ở chân con..." Ông trời a, ông đang lo không tìm được người thừa kế hoàn mĩ để thừa kế hoàng vị của ông, nếu nam nhân trước mắt thật đúng là Lục nhi thì thật sự là chuyện tốt.

"Đã được Mạt Nhi trị khỏi rồi." Hắn rất tự nhiên nói dối không chớp mắt.

Tuyết Đại lúc này cũng không tiếp tục trầm mặc nữa, chỉ thấy nàng khẽ mở môi đỏ mọng, thản nhiên nói: "Không phải ta."

Mọi người lại trầm mặc, đây là cái tình huống gì vậy?

Nam tử áo đỏ nói chính mình là Lục hoàng tử đã đủ khiến cho người ta giật mình, hắn còn nói nữ tử đứng bên cạnh là Vương phi của hắn, cũng là Tam tiểu thư phế vật của phủ tướng quân, mà cô gái kia cũng gián tiếp thừa nhận, chuyện này giống như quăng một quả ngư lôi vào mặt hồ, bịch một tiếng bùng nổ khiến mọi người nửa ngày cũng không bình tĩnh được.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Hưu thư biến thành thư tình?

Ôn Hải Thiên càng đứng thẳng lưng, vênh tai nghe, đang nghe đến người mình vừa muốn động thủ lúc này chính là tam nữ nhi của hắn, hắn vừa mừng lại vừa sợ, còn có một hồi kích động cùng lo lắng, giờ phút này cảm xúc của hắn rất là phức tạp, nhất thời không nói rõ được.

Dạ Khuynh Thành nghe được lời phủ nhận của nàng có chút ngoài ý muốn, lại nghĩ lại phản ứng của nàng lúc trước, nàng đây là cố ý muốn hắn bị bề mặt, chắc là vẫn còn giận hắn đây, ừ, giận liền giận đi, vẫn còn tốt hơn là bỏ hắn mà đi, tóm lại là hắn sẽ không để nàng rời xa hắn, nhất định phải trối nàng lại bên người, hảo hảo bồi dưỡng tình cảm mới được.

"Thần y là do nàng tìm tới, coi như cũng là công lao của nàng."

Khuôn mặt hắn tươi cười không khác hồ ly là mấy, Tuyết Đại không nói gì quay mặt đi làm ngơ.

"Ý con là Mạt Nhi tìm được Mạc Văn thần y giúp con chữa trị sao?" Có khả năng sao? Mạc Văn thần y đã biến mất không có tin tức từ rất lâu rồi, hắn cũng đã phái người đi qua rất nhiều y cốc đều tay không trở về.

"Vâng, xác thực mà nói, chữa khỏi chân cho nhi thần không phải là Mạc Văn lão tiên bối mà là truyền nhân của ngài." Lão hoàng đế tỏ ra nghi hoặc hắn cũng biết, Mạc Văn thần y đã sớm qua đời, nói vậy ông ta cũng đã phái rất nhiều người đi tìm, chỉ là đã bị hắn thiết kế bẫy chặn lại, mới khiến ông ta không thu hoạch được gì.

Lão hoàng đế lúc này mới gật đầu nói: "Thì ra là thế, xem ra con trai ta là người hiền được ông trời giúp đỡ, thật là tốt, thật là tốt..."

Đột nhiên lão hoàng đế như là nghĩ tới chuyện gì, lúc này lại mở miệng hỏi: "Nghe thị vệ báo lại, lúc các con vào đây, đã chém giết rất nhiều người, đây là có chuyện gì vậy?"

"Hồi phụ hoàng, thống lĩnh thị vệ không tin lời nhi thần nói, gọi người bắt chúng ta lại, nên vì bảo toàn mạng nhi thần chỉ có thể đại khai sát giới thôi." Dạ Khuynh Thành về mặt không sao cả nói, giống như trong lúc vô tình hắn chỉ đang giẫm chết mấy con kiến hôi đang ngăn đường mà thôi. ("vì bảo toàn mạng nên phải đại khai sát giới"..... ừ thật sự bội phục ca ừ.=)

Mọi người nghe xong đầu đầy hắc tuyến, mồ hôi lạnh lại chảy ròng ròng, Lục Vương gia cường hãn như vậy, sao lúc trước họ lại không phát giác ra nhỉ?

Nghĩ đến đây, lại có chút sợ, cũng rồi rít lục lọi trong trí nhớ, xem trước đây bản thân có từng đắc tội với vị Lục hoàng tử khủng bố này hay không, về sau vạn nhất bị hắn ghi thù, đây không phải là chuyện có thể đùa giỡn đâu, không cẩn thận thì cái mạng nhỏ đã không cánh mà bay lúc nào cũng không biết chừng.

Hoàng thượng cũng bị câu trả lời của hắn làm cho ngây ngẩn cả người, một hồi lâu sau mới phản ứng kịp, ông cũng không có trách cứ hắn giết người lung tung, hiện giờ ông chỉ cảm thấy rất cao hứng, cao hứng chính mình lại có một đứa con trai vừa tuấn mĩ phi phạm lại vừa cường hãn, đây quả thực là được ông trời ưu ái a, hỏi sao ông có thể không cao hứng cho được?

"Bọn hần không có làm các người bị thương chứ?" Đây mới là điều ông quan tâm, chỉ là chết vài người mà thôi, làm sao có thể sao với con trai bảo bối của ông? (Những người bị giết: oan uổng quá bề hạ ời\ToT/ ; Saki: ặc ta xin chia buồn vs mn ừ.=)

"Không có." Chỉ là mấy tên thị vệ quèn mà thôi, hần chỉ cần một đầu ngón tay là có thể dễ dàng đưa bọn hần đến chết.

"Không có là tốt, không có là tốt...." Xem ra phải mau chóng thay đổi vị trí thái tử thôi, đứa con lớn kia của ông thật sự là quá không có tiền đồ, cả ngày chỉ biết có ăn uống chơi đùa, hay ý thể hiếp người không nói, lại còn hay chạy theo sau móng nữ nhân, thật sự là khiến ông quá thất vọng rồi.

Đĩ nhiên đứa con lớn mà ông nói kia chính là thái tử Hiến Viên Triết, còn nữ nhân kia, đương nhiên là Thượng Quan Cẩn Du rồi.

"Hoàng thượng, Ôn Mạt có chuyện muốn nói." Ở một bên nghe bọn họ trò chuyện, Tuyết Đại rốt cục cũng không nhịn được nữa rồi.

"A...? Mạt nhi có gì muốn nói thì cứ việc nói, chỉ cần phụ hoàng có thể làm được đều sẽ không từ chối, con hiện tại chính là đại công thần đấy, ha ha." Hoàng thượng tươi cười hớn hở nói, hôm nay đúng là song hỉ lâm môn nha, không chỉ có được một đứa con trai tuyệt thế vô song, lại có thêm một đứa

con dâu hiểu chuyện.

Ở trong mắt lão hoàng đế, Tuyết Đại đã nghiễm nhiên trở thành phúc tinh của Hiền Viên gia rồi.

"Vây Ôn Mạt xin phép nói thẳng, ngay tại hôm Ôn Mạt thành hôn cùng Lục Vương gia đã thoát ly quan hệ với phủ tướng quân, tin tưởng chuyện này hoàng thượng đã biết rồi."

Âm thanh nhàn nhạt của Tuyết Đại vang lên, sắc mặt Ôn Hải Thiên trở nên xanh mét, hần căn bản không nghĩ tới tam nữ nhi dần dần kia lại có một ngày sẽ trở mình, cũng không nghĩ nàng lại đột nhiên biến thông minh còn được hoàng thượng khen, càng không nghĩ nàng có phúc trong họa giả được cho một Lục Vương gia cường thế tài mạo song toàn.

Lấy biểu hiện của hoàng thượng hiện tại, rất có khả năng Hi quốc sau này sẽ thuộc về Lục Vương gia, mà tên thái tử cả ngày chỉ biết vui chơi phong lưu khoái hoạt sớm muộn gì cũng sẽ bị loại bỏ.

Nguyên bản hần còn đang suy nghĩ, tốt xấu gì mình cũng là cha ruột của nàng, nàng thế nào cũng sẽ phải bận tâm một chút đến tình cảm cha con, lại không nghĩ tới nàng vậy mà lại nhắc đến chuyện cũ kia, thật sự là chọc hần tức chết rồi.

Hoàng thượng nghe vậy không vui liếc Ôn Hải Thiên một cái, ngẫm châm chọc hần có mắt như mù, coi phượng hoàng thành gà rừng, hiện giờ nữ nhi của hần lại không nhận hần, đây cũng là do hần tự chuốc lấy, không thể trách người khác được, ai bảo hần không hảo hảo đối xử từ tế với nữ nhi của chính mình đây? Thấy thần sắc hời hợt không thôi của giả, hoàng thượng lại càng thêm khinh bỉ. Ta khinh, ta khinh.... (Ông hoàng thượng này có vẻ dc đấy :v)

"Chuyện Mạt Nhi nói trăm xác thực có biết, nhưng con yên tâm, cái tên phụ thân kia không có mắt không nhận con là tồn thất của hần, con hiện là Vương phi của Mộ Bạch, trăm sẽ làm bảo kê cho con, ai bắt nạt con chính là đối nghịch với trăm, trăm nhất định sẽ hảo hảo giáo huấn kẻ đó một trận."

Những lời này của ông là nói cho những đại thần kia nghe, ý là muốn cảnh cáo bọn hần, Ôn Mạt hiện tại là tâm phúc của hoàng thượng, ai cũng không được khi dễ.

Nhưng trên thực tế lại là lấy lòng Tuyết Đại, người có mắt đều nhìn ra, Lục Vương gia đối với vị Vương phi này chính là sủng ái có thừa, hoàng thượng cũng là nghĩ đến điểm này nên muốn thừa dịp lấy lòng con dâu, mượn cơ hội tranh thủ hảo cảm của Mộ Bạch, dù sao dĩ vãng ông đã quá mức không quan tâm tới hần, lại không muốn dẫm vào vết xe đổ của Ôn Hải Thiên, như vậy chẳng phải là muốn ông hời hợt chết sao? Vừa nghĩ đến đây ông liền thấy sợ một hồi, hoàn hảo mình vẫn chưa làm gì quá đáng không thể bù lại sai lầm.

Dạ Khuynh Thành thấy một màn như vậy, cũng không có cảm giác gì, chỉ là dùng vẻ mặt đầy ý cười nhìn Tuyết Đại, đáy mắt tràn đầy sùng nịnh.

"Tạ ơn hoàng thượng, nhưng chuyện Ôn Mạt muốn nói không phải là cái này." Nói xong không vui liếc xéo cái khuôn mặt yêu nghiệt vẫn đang cười hi hi bên cạnh, không hiểu sao đến lúc này hần vẫn còn cười được, sau đó lại tiếp tục nói: "Đêm tân hôn hôm đó, Lục Vương gia đã đưa cho ta một tờ hưu thư, hiện giờ ta và hần đã không còn liên quan gì đến nhau, thỉnh hoàng thượng hãy chiếu cáo thiên hạ việc này."

Nếu không phải là hần không giữ chữ tín trước, lại chết cũng không chịu thừa nhận, nàng hà tất phải tuyệt tình như vậy? Nói đi nói lại, đây toàn bộ đều là hần tự rước lấy, không trách nàng được.

Lời này vừa nói ra, trừ bỏ Dạ Khuynh Thành ra, tất cả mọi người đều bị sét đánh chết đứng tại một chỗ, chấy khét từ trong ra ngoài, Ôn Hải Thiên cũng là một bộ ảo não, sao cái tam nữ nhi này lại không biết phân biệt thể hả? Cùng phủ tướng quân đoạn tuyệt quan hệ đã là chuyện đại nghịch bất đạo còn chưa tính, nhưng hôm nay lại còn không muốn ở cùng một chỗ với Lục Vương gia muôn vạn sủng ái, loại chuyện kinh thế hãi tục này không phải ai cũng có thể làm được.

Trái ngược với chúng đại thần đang nhao nhao nghị luận, hoàng thượng lại có vẻ trấn tĩnh hơn nhiều, chỉ thấy thần sắc ông khẽ biến rồi trở lại bình thường ngay, vì muốn che dấu sự luống cuống của mình, nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, ổn định lại cảm xúc của mình mới mở miệng hỏi: "Mộ Bạch con ta, sự việc có đúng như lời Mạt Nhi nói không?"

Dạ Khuynh Thành liếc Tuyết Đại một cái, đối với đáy mắt vui sướng khi người gặp họa của nàng không chút nào để ý, mở miệng đáp: "Nhi thần không có, đêm tân hôn, nhi thần đối với Mạt Nhi có thể nói là vừa gặp đã thương, làm sao có thể để nàng viết hưu thư?"

Chờ Dạ Khuynh Thành nói xong, Tuyết Đại vô cùng khinh bỉ liếc hần một cái, từ trong ống tay áo lấy ra một phong thư cũng không thèm nhìn một cái chuyển tới trước mặt hoàng thượng nói: "Phía dưới đúng là chữ ký của Lục Vương gia tự mình ký, hoàng thượng hần là nhận ra chữ của Lục Vương gia chứ?" Nếu như ngay cả chữ viết của con trai mình mà cũng không nhận ra thì ông ta đúng là uổng công tự xưng là phụ thân.

Hoàng thượng tiếp nhận phong thư, liền khẽ biến đổi sắc mặt, lại mở phong thư ra xem, nhìn thấy nội dung bên trong, sắc mặt đều thay đổi, rốt cuộc không nhìn được, không để ý hình tượng mà phá lên cười.

Một bên vừa cười vừa nói: "Mạt, Mạt nhi à, trăm đương nhiên nhận ra nét chữ của Mộ Bạch, cũng tin tưởng đây đích thực là do Mộ Bạch tự tay viết, nhưng, nhưng con cũng không nên trêu đùa trăm như vậy, trăm, trăm đều đã cười lạc giọng rồi, người đâu!"

Hoàng thượng vừa cười ha ha, vừa gọi thái giám đang canh ngoài cửa điện vào, một tay còn dùng lực vuốt vuốt lồng ngực của mình để cố gắng điều hòa hơi thở vừa bị rối loạn vì cười, ông nhất định phải nhanh chóng tìm người giúp mình thuận khí mới được, buồn cười chết ông rồi ha ha ha.....

Mọi người thấy vậy cũng tò mò, muốn biết là trên lá thư kia rốt cuộc viết cái gì, làm sao có thể khiến cho hoàng thượng kích động đến như vậy? Hôm nay bọn hần đã bị chấn kinh không ít, bọn hần cũng là thật sự rất tò mò, nhưng vì sợ uy nghiêm của hoàng quyền nên không dám để lộ cảm xúc quá mức

lộ liễu, đành phải gắt gao áp chế lòng hiếu kỳ của chính mình.

Tuyết Đại cũng là vẻ mặt khó hiểu, chẳng lẽ đêm đó lúc ký tên hắn đã giờ trò gì? Cứ cho là như thế thì cũng không đến mức khiến hoàng thượng không để ý hình tượng mà cười to như thế chứ?

"Người đã làm cái gì?" Tuyết Đại hung hăng trợn mắt nhìn Dạ Khuynh Thành đang cười đến mức gian xảo như hồ ly, lạnh lùng hỏi.

"Nương tử, vì phu đã nói vì phu chưa từng viết hưu thư, nằng lại vẫn không nghe mà nháo đến tận chỗ phụ hoàng, lần này đừng trách ta chưa nói trước nha." Khả khả, bộ dáng Tuyết Đại tức giận thật sự quá đáng yêu, hắn không nhịn được nghĩ muốn xoa bóp mặt nằng, nhưng cũng chỉ là nghĩ mà thôi, hắn cũng không dám làm thật sự.

Dưới sự trợ giúp của thái giám, hoàng thượng rốt cục cũng bình tĩnh lại, nhưng khuôn mặt vẫn đầy ý cười đi về phía Tuyết Đại, đem phong thư kia cất lại vào trong lòng bàn tay nằng, tiếp theo lại đi đến bên cạnh Dạ Khuynh Thành, vỗ vỗ vai hắn, cười nói: "Mộ Bạch à, con nên hảo hảo dạy Mạt Nhi biết chữ mới được, đường đường là một vương phi một quốc gia, tương lai có thể là nhất quốc chi mẫu*, tôi thiếu vẫn nên biết chữ."

*Nhất quốc chi mẫu: hoàng hậu, ý nói là tỷ có thể trở thành hoàng hậu sau này

Dạ Khuynh Thành nín cười nói: "Nhi thần biết rõ, trở về nhất định sẽ dạy nằng biết chữ."

Chúng đại thần vẫn là một đầu mờ mịt như cũ, không chỉ có như vậy, nghe cuộc đối thoại của bọn họ lại càng thêm bực phát nghi ngờ, nhưng là không phải không sáng tỏ, ít nhất cũng loáng thoáng nghe được một tin động trời, chính là Lục Vương phi của bọn họ không biết chữ, trời ạ, thân là vương phi của một quốc gia, nghe ý tứ hoàng thượng, tương lai có thể là nhất quốc chi mẫu, mà lại là một nữ tử dốt đặc cán mai, đây truyền đi không phải chính là truyện cười cho nước khác sao?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt, Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Nương tử, đừng nóng giận

Hoàng thượng khẽ vuốt cằm, lại quay về phía chúng thần trên điện nói: "Chúng ái khanh trước trở về đi, trầm mặt rồi, có chuyện gì mai lại bàn tiếp." Sau đó lệnh cho công công bên cạnh đỡ đi ra ngoài, khiến mọi người trong điện ta nhìn người người nhìn ta không nói gì, hồi lâu sau cũng nhao nhao như ong vỡ tổ ra về, dù sao chủ nhà người ta cũng đã đi rồi, bọn hắn còn ở lại làm chi?

"Nương tử, nằng đi chậm một chút, chờ vi phu với." Trên đường hồi phủ, Tuyết Đại tức giận đi ở phía trước, Dạ Khuynh Thành bị quăng phía sau khổ sở đuổi theo, vừa đuổi vừa cười ha ha nói.

Tuyết Đại vẫn không để ý tới hắn, nằng hiện tại rất tức giận, cực kì tức giận, trong hai mươi mấy năm sống làm người của nằng đây là lần thứ hai bị người khác đùa giỡn như thế này, lần đầu tiên là hại nằng bỏ mình, linh hồn xuyên không đến cái thế giới lạc hậu chết tiệt này, lần thứ hai, là do nam nhân phúc hắc bụng dạ đen tối phía sau kia, lại dám trêu chọc hại nằng mất hết mặt mũi.

Mà nằng cũng là quá mức sơ suất, ngay cả hưu thư bị người ta đánh tráo khi nào cũng không biết, mà thăng nhải kia dùng cái gì không dùng, lại thay thế bằng một lá thư tình lời lẽ buồn nôn đến Quỳnh Dao cũng phải bái làm sư phụ. (Quỳnh Dao: ô ô các người sao lại kéo ta vào đây, ta thật oan uổng a T^T) Nhớ tới một màn trong triều đình kia, còn có những ánh mắt khác thường của đám đại thần, nằng liền cực kì khó chịu, từ nhỏ đến lớn đây vẫn là lần đầu tiên nằng bị bề mặt như vậy, mà cái tên đầu sỏ gây nên lại còn dám bảo nằng phải chờ hắn, nằng chưa cho hắn một đao đã là tốt lắm rồi.

Dưới sự giám sát của Dạ Khuynh Thành, nằng không thể không trở về vương phủ, không phải là nằng muốn về đây, mà là nằng hiểu rõ bản thân không phải là đối thủ của hắn, không cần chạy trốn đề rồi rước lấy nhục.

Mặc dù nằng chưa từng thấy hắn động thủ, nhưng bản lĩnh của Tiểu Mao Cầu kia nằng đã lĩnh giáo qua, nằng muốn thương tổn một sợi lông của nó còn rất khó, phải thừa dịp đánh lén mới được, huống chi nam nhân trước mắt nhìn như vô hại này lại là chủ nhân của quả cầu nhỏ kia.

Một sùng vật nho nhỏ của hắn đã lợi hại như vậy thì thực lực của hắn càng không phải nói tới, muốn cùng hắn động thủ, phải nghĩ ra phương pháp trước.

"Nương tử, nằng còn đang giận ta sao?" Dạ Khuynh Thành một đường đuổi tới, đối với Tuyết Đại không để ý mình cũng không để trong lòng, lập tức mở miệng hỏi.

Tuyết Đại vẫn như cũ không để ý đến hắn.

Dạ Khuynh Thành càng không ngừng cố gắng: "Nương tử, đừng nóng giận nữa được không? Chỉ cần nằng không tức giận nữa, muốn ta làm gì cũng được."

Tuyết Đại nghe vậy, lúc này mới dừng bước, nhú mồm liếc hắn một cái: "Làm cái gì cũng được?"

Dạ Khuynh Thành thấy nàng đột nhiên dừng lại, hơi sững sờ, sau đó lại cười bổ sung thêm: "Trừ bỏ việc bảo ta rời xa nàng, cái gì đều được."

Nghe vậy, Tuyết Đại lại quay đầu đi, tiếp tục bước đi, nàng không có yêu cầu gì nhiều, chỉ là muốn lấy lại tự do của chính mình.

Dạ Khuynh Thành nhắc chân theo sát nàng, lộ ra vẻ mặt khó hiểu nói: "Oa, ta có nói gì sai sao? Nương tử như thế nào lại quay đầu đi không để ý ta?"

Tuyết Đại đi phía trước ngừng lại, xoay người nhìn người phía sau hỏi: "Vì sao ngươi lại cứ bám theo ta?" Nàng phải đem mọi chuyện xử lý rõ ràng mới được, nếu không cứ kéo dài mãi thì thật là phiền toái.

Dạ Khuynh Thành thấy nàng hỏi câu này, không khỏi vừa cười vừa trả lời: "Bởi vì ta yêu nàng." Hắn trả lời rất tự nhiên, như thể đây là chuyện đương nhiên.

Tuyết Đại tròn trĩnh mắt, cực kì im lặng nói: "Mới thấy qua hai lần ngươi liền yêu ta rồi hả?" Nàng cũng không phải tiểu hài tử dễ bị lừa như vậy đâu!

"Ừ, nàng không tin cũng không sao, dù sao cả đời ta đã định nàng là nương tử của ta rồi." Hắn vô liêm sỉ nói.

"Chắc chắn, vậy tình cảm của ngươi cũng thật rộng nha." Về sau chẳng phải là gặp một người lại yêu một người sao?

"Nàng nghĩ sai rồi, tình yêu của ta, chỉ dành cho nàng mà thôi, những nữ tử khác dù có xinh đẹp đến đâu cũng không thể lọt vào mắt ta." Nàng khinh thường hẳn biết, bây giờ chỉ là tạm thời, chờ đến khi nàng hiểu tất cả thì mọi chuyện sẽ khác, hẳn có lòng tin, nhất định sẽ có một ngày khiến nàng yêu hẳn.

"Mặc kệ ngươi xuất phát từ nguyên nhân gì, cũng không quan tâm là ngươi thật tâm hay giả dối, đều không liên quan gì tới ta, ta không thích ngươi, cũng xin ngươi không cần bám lấy ta."

Nàng chỉ muốn sống một cuộc sống yên bình thanh tĩnh, có yêu hay không yêu, với nàng không quan trọng.

Nghe nàng nói vậy, Dạ Khuynh Thành cúi đầu giả bộ mất mắ, sau đó lại chậm rãi ngẩng đầu lên, thay vào đó là một bộ dáng ủy khuất của tiểu tửc phụ nói: "Nương tử không thích ta ở điểm nào, ta nhất định sẽ thay đổi, mãi cho đến khi nương tử hài lòng mới thôi." Hắn gờ tay thề son sắt nói.

Tuyết Đại nheo mắt nhìn hắn, nam nhân này thật sự là ngốc hết thuốc chữa, chẳng lẽ nàng nói như vậy vẫn chưa đủ rõ ràng hay sao?

"Vậy ngươi nói xem ngươi thích ta ở điểm nào, ta đổi!" Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Lời này vừa nói ra, Dạ Khuynh Thành quả nhiên bị đá kích, chỉ là im lặng nhìn nàng, không nói nên lời.

Trầm mặc nửa ngày, Tuyết Đại dẫn đầu xoay người rời đi, thở phò quay về vương phủ.

"Này, ngươi nói chủ tử và chủ mẫu như thế nào còn chưa có trở lại? Sẽ không phải xảy ra chuyện gì rồi chứ?" Đều đã đi lâu như vậy, như thế nào đến bây giờ còn chưa trở lại? Sắp đến giờ ăn trưa rồi đó.

"Làm sao ta biết được? Ngươi yên tâm đi, Vương gia và Vương phi không có việc gì, nói không chừng sẽ trở về ngay bây giờ." Tại Hi quốc có thể nói không có kẻ nào đủ mạnh để thương tổn Vương gia nhà hắn cho nên Vô Tình cực kì yên tâm.

"Này ta nói, ngươi như thế nào không có một điểm lo lắng vậy hả?" Tuy nó biết chủ tử có tu vi cường hãn, nhưng nam nhân trước mặt này lại không biết rõ được bằng nó, vì sao có thể khẳng định một cách chắc chắn chủ tử không có việc gì như vậy chứ?

Ở cửa vương phủ, Ly Nặc và Vô Tình lại bắt đầu đấu võ mồm, chính tại lúc bọn họ nước miếng tung bay, mắt thấy tình thế không ổn, liền muốn xông vào đánh nhau một trận thì hai bóng dáng một đỏ một trắng xuất hiện trong tầm mắt, hai người thấy vậy, chẳng quan tâm đánh nhau nữa mà cùng hướng hai bóng dáng kia chạy tới.

"Hai vị chủ tử rốt cuộc cũng về rồi, nếu hai người còn không về sớm hơn nữa thì Ly Nặc đã đến tận hoàng cung đón rồi, ha ha." Ly Nặc ở một bên rất chân chó cười cười, làm như không thấy sắc mặt không tốt của hai vị chủ tử.

"Vương gia, Vương phi mau mau vào đi, bữa trưa đều đã chuẩn bị tốt rồi." Vẫn là Vô Tình đáng tin hơn một chút.

Dạ Khuynh Thành không để ý tới Ly Nặc, chỉ gạt đầu với Vô Tình, nhàn nhạt đáp một câu: "Ừ."

Sau liền muốn đỡ Tuyết Đại đi vào trong, lại bị Tuyết Đại lắc mình tránh thoát được, đi thẳng vào trong phủ.

Dạ Khuynh Thành nhìn bàn tay của mình có chút thất bại, sau đó cũng đi vào theo.

Đề lại hai kẻ mờ mịt không hiểu gì.

Sau khi trở lại phòng, Tuyết Đại thuận tay đóng cửa phòng lại, chính mình rầu rĩ không vui nằm ườn ra giường, không bao lâu liền truyền đến tiếng đập cửa.

"Cộc! Cộc! Cộc!" Ngoài cửa truyền đến âm thanh Dạ Khuynh Thành: "Tuyết Nhi, mau mở cửa, ta đem đồ ăn đến cho nàng đây."

Hắn biết nàng tức giận, khẳng định sẽ không đi phòng ăn ăn cơm, cho nên hắn liền đem đồ ăn tới đây.

"Ta không đói bụng, ngươi đem đi đi, ta muốn nghỉ ngơi, không có việc gì đừng quấy rầy ta." Bên trong truyền đến âm thanh của Tuyết Đại.

Người ngoài cửa nghe thấy vậy, cũng không vội vã rời đi mà tiếp tục khuyên nhủ: "Ngoan, mau mở cửa đi, nếu không ăn cơm sẽ bị đói, thân thể cũng sẽ yếu đi."

Bên trong không còn âm thanh truyền ra nữa, Tuyết Đại rõ ràng không muốn để ý đến hắn nữa, nhắm mắt lại giả vờ ngủ, đối với âm thanh ồn ào bên ngoài mất điếc tai ngơ.

"Nếu nàng không mở cửa, ta sẽ phá cửa đấy..." Nam nhân đứng ngoài cửa giống như đang lừa gạt tiểu hài tử uy hiếp.

Tuyết Đại vẫn như cũ không để ý.

Không bao lâu, cửa đã bị đập bay, Dạ Khuynh Thành bưng khay thức ăn đứng ở ngoài cửa, đá cánh cửa vừa bị mình đập đổ sang một bên, nghênh ngang đi vào phòng. (cánh cửa: chủ nhân thật độc ác a ToT; Saki: haizzz thật tội nghiệp cho mi khi có chủ tử như vậy)

Mặc dù cửa phòng bị người ta đập đổ, Tuyết Đại cũng không có phản ứng gì, chỉ hé mắt nhìn một cái rồi lại tiếp tục coi nam nhân kia như không khí.

Dạ Khuynh Thành đặt khay thức ăn lên trên bàn, liền đi đến bên giường, híp mắt cười nhìn Tuyết Đại đang giả bộ ngủ nói: "Nàng là tự chính mình đến ăn hay cần ta bồi nàng ăn?"

Tuyết Đại rốt cuộc biết mình không thể giả bộ nữa, trừng mắt nhìn hắn rồi ngồi dậy, đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, nhìn cánh cửa bị nam nhân đập đổ, nàng rất tin tưởng, nếu như nàng còn tiếp tục giả bộ không muốn ăn, hắn nhất định sẽ dứt cho nàng ăn.

Nếu đã vậy thì việc gì phải đóng kịch cho mệt, nàng đích xác cũng rất đói bụng, vừa ngồi xuống liền bưng bát lên ăn, không có nửa điểm khách khí.

Dạ Khuynh Thành thấy nàng hành động không khác gì một đứa trẻ đang giận dỗi, không khỏi cười khế, cũng đi đến bên bàn ngồi xuống, một mặt nhìn nàng ăn, một mặt cũng tự gấp thức ăn cho chính mình, hai người cùng ăn.

Sau khi dùng bữa xong, Tuyết Đại lại bò lên giường nằm, Dạ Khuynh Thành rất tự giác thu dọn bát đĩa xong liền đi ra ngoài cửa, đi tới cửa lại bị Tuyết Đại gọi lại.

"Đừng quên sửa lại cái cửa bị ngươi đập hỏng." Tuyết Đại nhắm mắt lại, mí mắt cũng không nâng nói một câu.

Dạ Khuynh Thành xoay người nhìn Tuyết Đại, lập tức cười nói: "Tốt." Chỉ là sửa một cánh cửa thôi, chuyện nhỏ mà.

Sau khi đem đồ ăn đi, Dạ Khuynh Thành trở lại, tìm xong đầy đủ dụng cụ, liền bắt tay vào sửa lại cánh cửa cho Tuyết Đại.

Bọn hạ nhân đang làm việc nhìn thấy cảnh này, cũng không nhìn được đến vậy xem, lại bị Dạ Khuynh Thành ném cho một ánh mắt sợ tới mức không dám tiến thêm bước nào.

Tuyết Đại hiện giờ vẫn đang nằm trên giường ngủ, bọn hắn mà tiến thêm không phải là nhìn thấy nàng rồi hả? Tuyết Đại là người của hắn, chỉ có hắn mới có tư cách nhìn nàng ngủ, những kẻ khác dám nhìn lên chỉ một cái hắn nhất định sẽ móc mắt kẻ đó. (Ặc ca bạo lực quá =.=)

Bọn hạ nhân đều cảm thấy kì quái, sau khi khỏi bệnh Vương gia giống như biến thành một người hoàn toàn khác, trước đây Vương gia đều tự nhốt mình trong phòng cả ngày, ngay cả hạ nhân bọn họ cũng không mấy khi được nhìn thấy hắn.

Lúc này Ly Nặc đi tới, nhìn thấy chủ tử nhà mình đang ngồi chồm hổm ở trước cửa phòng chủ mẫu, tự mình động thủ sửa lại cửa, thật sự khiến nó cười ngất, vạn năm qua, đây vẫn là lần đầu tiên nó nhìn thấy chủ tử như thế này, ách, tự mình làm những công việc của hạ nhân, đây thật đúng là chuyện lạ có thật nha.

Ai, vẫn là chủ mẫu có sức quyền rũ, cũng chỉ có nàng mới dám sai khiến chủ tử làm mấy loại chuyện này, nếu là kẻ khác mà nói, khẳng định đã sớm bị chủ tử cho một chưởng bay đến Tây Thiên!

Nó đang chuẩn bị tiến lên hỏi chủ tử có cần nó giúp gì không thì một vật thể không xác định hướng thẳng mặt nó bay tới, theo bản năng nó vội vàng tránh né, chỉ thấy vật thể không rõ ràng kia đập vào một cây cỏ thụ phía sau. Ngay sau đó, cây cỏ thụ kia liền "Rắc" một tiếng rồi ngã gục, một cái búa cũng theo đó mà rơi xuống bụi cỏ. (.... *toát mồ hôi*)

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Mua đồ chơi cho tiểu Thế tử chưa ra đời

Ly Nặc sợ hết hồn, sau khi phản ứng kịp thì nhảy dựng lên hét lớn: "Trời ạ, dùng đến cả búa sao, chủ tử người cũng quá ngoan độc rồi, Ly Nặc chỉ là muốn đi lên giúp người một chút mà thôi, người có nhất thiết phải giết người diệt khẩu như thế không?" Thái độ của chủ tử đối với chủ mẫu và nó thật sự là khác một trời một vực a, nó thật sự rất thương tâm, được rồi, kiếp sau nó cũng muốn làm giống cái, chắc chủ tử sẽ đối xử tốt hơn với nó một chút. (mơ deyy, trừ Tuyết tỷ ra đừng mong ca đối xử tốt vs ai nhá :v)

"Cút!" Hắn vẫn như cũ vội vàng với công việc trên tay, cũng không thèm quay đầu nổi giận nói.

Ặc, không thể tiếp tục ở lại đây được nữa, nghe giọng điệu chủ tử như là muốn giết người, không, phải là giết thú mới đúng, nó phải mau chóng rời đi, nếu không bị chủ tử bắt lại thì lúc đó có khóc cũng không được.

Nghĩ đến đây, nó cố đuôi cổ nhìn vào trong phòng Tuyết Đại, kết quả là cái gì cũng không nhìn được, đành xám xịt rời đi.

Không lâu sau đó, Dạ Khuynh Thành đã sửa xong cánh cửa thật tốt, chỉ thấy hắn ném đồng công cụ sang một bên, tiếp theo liền đi vào trong phòng. Nhìn Tuyết Đại vẫn đang nằm chộp mắt trên giường nói: "Tuyết Nhi, đừng ngủ nữa, ta biết nàng không ngủ thật, đi, ta đưa nàng ra ngoài giải sầu."

Hắn cũng biết, nàng đang rất không vui, nhưng hắn cũng là bất đắc dĩ, điều duy nhất khiến nàng vui vẻ chính là trả tự do cho nàng, nhưng hắn lại không làm được, người kia cũng đã xuất hiện, tuy không biết hắn đã thức tỉnh hay chưa, nhưng dù sao cũng là chuyện sớm hay muộn mà thôi, cho nên mới khiến hắn sợ hãi mà giam nàng lại bên mình.

Tuyết Đại vẫn là không để ý tới hắn, coi như không nghe thấy hắn nói.

Về mặt Dạ Khuynh Thành khẽ biến đổi, trong mắt hiện lên một đạo ánh sáng dị thường.

"Nếu nàng không đứng dậy, ta cũng không ngại ôm nàng đi ra ngoài." Quả nhiên vẫn là chiêu uy hiếp này có tác dụng.

Tuyết Đại chậm rãi ngồi dậy, không vui nhìn hắn, giận dữ nói: "Vô si."

Dạ Khuynh Thành cũng không tức giận, ngược lại vẫn tươi cười sáng lạn.

"Sao lại là vô si? Nàng là Vương phi của ta, ta chỉ là ôm nàng một phen mà thôi, đây là chuyện bình thường."

Nghe hắn nói vậy Tuyết Đại lại càng tức giận nhưng lại không thể phản bác gì, tuy biết rõ hắn sử dụng ám chiêu nhưng nàng lại chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, có khổ không thể nói.

Sau khi sự kiện trong hoàng cung qua đi, phò lớn ngõ nhỏ đều truyền đi tin đồn, nói Lục Vương gia tàn phế xấu xí đã cá chép xoay người*, dung mạo trở nên xuất sắc không nói, ngay cả đôi chân bị tàn tật hai mươi mấy năm cũng đã hồi phục một cách kì tích, không chỉ có như vậy, lại còn được hoàng thượng coi trọng, đây thật đúng là thần kì.

*Ta k hiểu nghĩa câu này lắm nhưng đại khái là nói Dạ ca thay đổi, trở mình... ách xin thứ lỗi cho vốn từ hạn hẹp của ta =.=

Thậm chí có người còn nhân cơ hội này kiếm được một món tiền lớn, về rất nhiều tranh chân dung của Lục Vương gia đem đi bán, mà những người mua hầu hết đều là những cô gái. Tuy rất nhiều cô gái đều đã kết hôn, nhưng các nàng lại nghĩ rằng, cho dù không thể gả cho Lục Vương gia nhưng ngẫu nhiên có thể lấy tranh vẽ hắn ra ngắm cũng là một loại hưởng thụ, còn có thể mượn bức họa của hắn để giải tỏa tình cảm của các nàng. (mấy bà này điên hết r _=)

Phủ tướng quân, Ôn Uyển cầm trong tay bức họa mà tỷ nữ mua về, nhìn chăm chăm không chớp mắt, sau khi phục hồi tinh thần liền lập tức chạy đi tìm Ôn Hải Thiên.

Tại đại sảnh, sắc mặt Ôn Hải Thiên vốn là không tốt, lại bị Ôn Uyển một phen ồ ào làm phiền.

"Đủ rồi! Trước đây người nói không muốn gả cho Lục Vương gia là ngươi, bây giờ ngươi lại nói muốn gả cho hắn, ngươi tưởng đây là đi chợ mua đồ ăn sao, có quyền lựa chọn, không thích thì hôm sau quay lại mua sao?"

Lúc trước ở trên triều đình, hắn đã bị tam nữ nhi chọc giận không nhẹ, hiện giờ về phủ lại bị cái đại nữ nhi không hiểu chuyện này tới làm phiền, bảo hắn làm sao không tức giận?

Tần Văn khản trương đứng ra khuyên giải nói: "Uyển Nhi à, hôm nay tâm tình phụ thân con không tốt, con có chuyện gì thì để ngày nói cũng được."

"Nương, Uyển Nhi mặc kệ, vốn người được hoàng thượng hạ chỉ gả cho Lục Vương gia là Uyển Nhi, Ôn Mạt chỉ là đồ thay thế, Uyển Nhi mới là vương phi danh chính ngôn thuận của hắn, người nhất định phải bảo phụ thân kéo con tiện nhân kia xuống." (kính bĩ x1)

Ai, không có vô si nhất, chỉ có vô si hơn, thiếu não, hôm nay rốt cuộc cũng được chứng kiến.

Nghe nàng nói vậy, Ôn Hải Thiên lại càng tức giận hơn, nữ nhi này càng ngày càng không có chừng mực, tiện nhân trong miệng nàng không ai khác chính là muội muội của nàng, nếu hôm nay hắn không hảo hảo giáo huấn nàng một trận, nàng vĩnh viễn sẽ không biết cái gì nên nói cái gì không nên nói, càng

phải dạy nàng biết cách tôn trọng muội muội của chính mình, mà không phải là nhục mạ, hăm hại sau lưng.

"Bốp" một tiếng, Ôn Uyển bị Ôn Hải Thiên hung hăng cho một cái tát.

"Phụ thân, người vậy mà vì tiện nhân kia đánh con? Con rút cuộc nói sai ở đâu? Người đối xử với con như vậy là quá bất công." Ôn Uyển khóc lớn lên án Ôn Hải Thiên. (kính bị x2)

Ôn Hải Thiên nghe vậy lại càng thêm tức giận, cái nữ nhi không hiểu chuyện này, nàng đây là nói cái gì? Được, hần thừa nhận hần rất bất công, nhưng từ trước đến giờ toàn là hần thiên vị nàng, hiện tại lại rơi vào kết cục bị nàng chỉ trích vì bất công, thật không chịu được nữa.

Mất thấy Ôn Hải Thiên lại muốn động thủ, Tần Vân khần trương đứng ra, vội vàng chặn hần, nếu như một cái tát này mà hạ xuống, khuôn mặt của Uyển Nhi ắt phải bị hủy.

"Lão gia đừng tức giận, đều là Uyển Nhi không hiểu chuyện, ngài không nên so đo cùng tiểu hài tử, nào, để thiếp thân giúp ngài thuận khí." Tần Vân một bên vỗ nhẹ ngực Ôn Hải Thiên giúp hần thuận khí, một bên nháy mắt với Ôn Uyển, để nàng khần trương rời đi.

Ôn Uyển cũng là cực kì sợ hãi, nhất thời bị dọa u mê, nửa ngày mới phản ứng kịp, nhìn thấy Tần Vân nháy mắt với nàng, cũng khần trương xám xịt chạy ra ngoài.

"Bình.... Bang.... Âm...." Trong phòng truyền đến tiếng đồ vật đổ vỡ, mấy tỷ nữ bên ngoài đều co rúm một chỗ không dám nhúc nhích, ai cũng không dám tiến lên một bước, sợ bị dính họa vào thân.

Đại tiểu thư phủ tướng quân này, mặt ngoài thì luôn ra vẻ ngọt ngào động lòng người nhưng trong lòng lại cực kì độc ác, luôn luôn lấy hạ nhân các nàng ra làm trò đùa, động một tí là quyền cước, không chỉ có như vậy, nàng ta còn không muốn có người đẹp hơn so với nàng ta, trong phủ có mấy nha hoàn đáng vẻ hơi xinh đẹp một chút, đều là mặc danh kì diệu chết không có nguyên nhân, kỳ thật trong lòng mọi người đều rõ ràng, những chuyện này là do đại tiểu thư phái người làm, chỉ có điều không dám nói ra mà thôi.

Cho đến sau này, chỉ cần trong phủ có một nha hoàn có chút tướng mạo, hoặc là cổ tình ăn mặc xấu xí một chút, hoặc là rạch một đao trên mặt, mới tránh được họa sát thân.

"Ôn Mạt, người đồ tiện nhân này, đồ phế vật! Dựa vào cái gì mà người may mắn như vậy chứ, chuyện tốt đều bị người chiếm hết, cứ đợi đấy, bản tiểu thư nhất định sẽ kéo người xuống, vị trí Lục Vương phi là của ta, của ta!" (kính bị x3)

Không vì cái gì khác, đơn giản là nam tử kia nàng đã từng thấy qua, chính là nam tử áo đỏ xuất hiện trên đỉnh Tuyết Sơn ngày đó, là Cung chủ Vô Thương Cung trong truyền thuyết, không chỉ có thực lực nhất đẳng, dung mạo cũng là cực kỳ xuất sắc, ngay cả bọn nữ tử cũng phải thấy ghen tị, một nam nhân như vậy làm sao nàng có thể buông tha? (ta khảo, đồ bệnh thần kinh ta kính x 1000 lần -_-)

Trên đường cái, Tuyết Đại phờ phạc rã rượi mồm mồm đi dạo phố, không phải nàng không muốn đi dạo hoặc là quá mệt mỏi muốn nghỉ ngơi, nàng chỉ không muốn đi dạo phố dưới tình trạng bị ép buộc, như vậy thì chẳng còn gì vui vẻ cả, trái ngược với Tuyết Đại đang ủ rũ không thôi, Dạ Khuynh Thành ngược lại lại hứng trí bừng bừng, chưa bao giờ hần cảm thấy vui vẻ như phút này.

"Tuyết Nhi nàng xem, cái này có đẹp không?" Dạ Khuynh Thành lôi kéo Tuyết Đại đến một quầy hàng bán đồ chơi dành cho trẻ con, cầm lấy một chiếc hài của hài tử lên rồi hỏi Tuyết Đại đang đứng bên cạnh.

"Đẹp." Tuyết Đại đáp bừa không hề liếc nhìn lấy một cái.

"Vậy chúng ta mua nó nhé?" Hần tiếp tục hỏi.

"Ừ." Nàng có chút không kiên nhẫn đáp, căn bản không hề biết hần muốn mua cái gì, nếu mà nàng biết thì phỏng chừng có cho không nàng cũng không lấy.

"Lục Vương gia, chiếc giày này có tên là vạn thuận hài, ngụ ý là mọi sự đều đại thuận, vinh hoa phú quý, nhìn ngài và Vương phi ân ái như vậy, coi như lão bà ta tặng cho tiểu Thế tử và Quận chúa trong bụng Vương phi đi."

Giọng nói của lão phu nhân bán hàng hòa hợp êm ái nói, những lời của nàng khiến cho Dạ Khuynh Thành cười đến vui vẻ. Mà Tuyết Đại ở một bên nghe vậy, lúc này mới cảm thấy không đúng, vừa quay ra nhìn, nhất thời khuôn mặt phía sau khăn lụa mỏng tràn đầy vạch đen.

Mà lão phu nhân kia cũng không chú ý tới, vẫn tiếp tục giới thiệu mấy món đồ chơi cho Dạ Khuynh Thành xem, mà Dạ Khuynh Thành lại cười đến không khép được miệng, mãi đến khi lão bà gói lại từng món đồ, lúc này hần mới thỏa mãn móc tiền ra trả.

"Nhưng thứ này ta đều mua hết, người nói giá đi."

Lão phu nhân thấy thế liền vội ngăn cản, lúc này mới cười nói: "Lục Vương gia nếu thích thì cứ lấy hết đi, coi như là bà già ta tặng cho tiểu Thế tử một chút lễ vật."

Dạ Khuynh Thành cũng không nghĩ muốn lấy không đồ của người khác, hơn nữa, một lão phu nhân nhiều tuổi như vậy lại bày quầy bán ở đây là vì cái gì? Không phải là muốn kiếm chút tiền để trang trải cuộc sống sao, hần sao có thể ý vào thân phận của mình để chiếm tiện nghi của người ta được?

Chỉ thấy hần móc một tập ngân phiếu từ trong tay áo ra, tùy ý rút vài tờ rồi để lên quầy hàng, cũng không biết có đủ hay không, lập tức mở miệng nói: "Nếu không đủ thì chỗ này ta vẫn còn nhiều lắm."

Lão phu nhân từ chối vài lần, thật sự là không từ chối được nữa mới nhận lấy ngân phiếu, vừa nhìn thì tròn tròn mắt, mấy thứ này của nàng cũng bình thường không có gì lạ, chẳng qua chỉ là mấy món đồ chơi kiểu dáng mới mẻ độc đáo, căn bản không tốn bao nhiêu bạc, vậy mà Lục Vương gia vừa vung tay chính là năm tấm ngân phiếu mệnh giá một ngàn lượng, nàng thật sự là không dám nhận.

Lập tức run rẩy đem ngân phiếu đưa trả lại, cà lăm nói: "Lục, Lục Vương gia, mấy món đồ chơi này của lão bà ta căn bản không giá trị là bao, không cần đưa nhiều như vậy, nếu như ngài vẫn kiên quyết trả tiền thì cứ đưa mấy lượng bạc vụn là đủ rồi, mau lấy về đi."

Dạ Khuynh Thành thấy nàng nói ngân phiếu như vậy là quá nhiều, lúc này mới cất tập ngân phiếu vào trong tay áo, nhiều hơn cũng không sao cả, chỉ cần không ít hơn là được.

"Tiền thừa coi như thưởng cho ngươi, Bồn vương còn muốn nhờ lời lành của ngươi, cùng Vương phi cố gắng sinh thật nhiều tiểu Thế tử a." Lời hần vừa nói ra, lão phu nhân vui tươi cười hơn hờ, cũng không phải vui vẻ vì mình đã chiếm được một món hời lớn, mà là vui mừng vì tình cảm giữa Lục Vương gia và Vương phi lại sâu đậm như vậy, nàng là thật sự chúc phúc cho hai người.

Nhưng Tuyết Đại lại cười không nổi, tức giận xoay người rời đi, nhìn mọi người chung quanh vây lại xem chuyện, nàng thật sự không muốn ở lại để trở thành tâm điểm thêm một chút nào nữa.

Dạ Khuynh Thành thấy nàng rời đi, vội vàng cầm lấy đồng đồ vừa mua được liền đuổi theo.

Một nam nhân tuấn mĩ phi phàm trong tay xách theo một đồng đồ chơi dành cho trẻ con, lại lon ton chạy theo sau lưng một nữ nhân, sẽ là cái tình cảnh gì?

"Nuơng tử, nàng tử từ từ chờ vi phu với." Ở trên đường cái, có rất nhiều người vây lại xem nên không thể dùng khinh công, chỉ có thể đi bộ, mà trong tay Dạ Khuynh Thành lại đang xách một đồng đồ linh kinh, bộ dáng này muốn có bao nhiêu buồn cười liền có bấy nhiêu buồn cười.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Đem tiểu nữ gả cho người làm trắc phi

Sau ngày hôm nay, mọi người trong quán trà tửu lâu lại có thêm một đề tài để nghị luận.

Phó lớn ngõ nhỏ đều truyền đi, rằng Lục Vương gia cực kì sùng ái Vương phi, Lục Vương phi đã mang thai, hai người cùng nhau đi dạo phố để mua đồ chơi cho tiểu Thế tử chưa ra đời, Lục Vương phi thật là có phúc khí.

Tuyết Đại chỉ lo đi về phía trước, mà không hề phát hiện phía sau đang có một ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chú vào nàng, mãi đến khi bóng dáng nàng biến mất ở trong tầm mắt, người nọ mới lưu luyến thu hồi ánh mắt.

Thượng Quan Cẩn Du cũng là nhìn chăm chăm vào bóng dáng áo đỏ kia không chớp mắt, trong mắt là nhiệt tình như lửa. (lại thêm 1 mục tiểu tam -_-)

Trên đường cái đã sớm đồn đãi Lục Vương gia tuấn mĩ như thần, mà nhiều nơi vẫn còn bán bức họa của hần, nàng cũng chả thèm ngó tới, bởi vì trong lòng nàng, đã có nam tử mình ái mộ, cho nên bất luận nam nhân nào nàng cũng không để vào mắt, nhưng hôm nay, Lục Vương gia áo đỏ kia lại chính là bóng dáng mà mình tâm tâm niệm niệm, nàng mới hiểu được, nam nhân có dung mạo điển đảo chúng sinh kia chính là Lục Vương gia mà mọi người đang sôi nổi nghị luận, nàng thật sự là không ngờ tới.

Nàng quay đầu, nói với nam tử toàn thân cầm hoa y phục bên cạnh: "Ca, nữ nhân kia không phải là người ngày đó đại chiến cùng với Kỳ Lân sao? Không nghĩ tới nàng còn sống, không chỉ có vậy, nàng ta lại còn là Lục Vương phi, thật đúng là nằm ngoài dự đoán của mọi người."

Cầm y nam tử không thêm đề ý, chỉ là có vẻ đắm chiêu cúi đầu, một hồi lâu mới ngẩng đầu lên.

Ngay tại trong nháy mắt hần ngẩng đầu lên, trong đầu nhanh chóng hiện lên một chuỗi hình ảnh, rất nhiều chuyện còn mờ mịt giờ đã hoàn toàn sáng tỏ.

Trách không được hần luôn cảm thấy nàng rất quen thuộc, thì ra nàng chính là nàng, nghĩ đến đây hần không khỏi cười khổ.

Chân tình của nam tử áo đỏ đối với nàng hần đã nhìn thấy, hiện giờ mình còn có cơ hội sao?

Nghĩ đến lần đến phủ tướng quân lúc trước, nàng hỏi mình có nguyện ý cưới nàng hay không, chính mình lại vì suy xét đến lợi ích của gia tộc mà cự tuyệt. Nếu như thời gian có thể quay lại, trở lại ngày đó thì tốt biết bao? Hần nhất định sẽ không do dự trả lời, hần yêu nàng, nguyện ý làm tất cả để được ở bên cạnh nàng, nhưng mà thời gian lại không thể quay lại, bây giờ dù hần có làm gì cũng không thể khiến nàng quay đầu lại cười với hần một cái.

"Ca, mọii biết huynh thích nữ nhân kia, mà ta lại thích Lục Vương gia, chúng ta có thể thiết kế bẫy để chia rẽ bọn họ, đến lúc đó huynh có thể ôm được mỹ nhân về, mọii cũng có được một lang quân như ý." (lại mơ tưởng vợ vẫn rồi -_-)

Nhìn thấy nam tử nhanh chân rời đi, nàng ta cũng nhanh chân đuổi theo, nói ra cái kế hoạch mà tự mình cho là rất hoàn hảo.

Quả nhiên, Thượng Quan Cẩn Nam nghe vậy liền dừng cước bộ, nàng vui vẻ rạo rức chạy đến bên cạnh, cao hứng chờ câu trả lời của hắn.

Thượng Quan Cẩn Nam dừng bước, nhìn Thượng Quan Cẩn Du đang đuổi theo, mặt trầm xuống, giọng điệu lạnh lùng nói: "Ta cảnh cáo ngươi, đừng hòng giờ trò gi, nếu không ta nhất định sẽ không tha cho ngươi!" Nói xong lại nhanh chóng xoay người rời đi.

Thượng Quan Cẩn Du tức giận đứng tại chỗ dậm chân, bất mãn nói thảm vài câu, cũng đuổi theo.

Lúc này ngoài cửa vương phủ, một đồng người đủ loại đang đứng, có quan to quý tộc, cũng có thương nhân giàu có, lại cũng có cả dân chúng bình thường vây xem.

Vô Tình một mình canh giữ tại cửa lớn, không cho những người đó chen vào, rất có khuynh hướng một người canh giữ cửa ngõ vạn phu mặc dịch*. (xin phép cho ta để nguyên vì ta đã mò nát gg cx k ra dc nghĩa câu này, ai biết có thể báo để ta sửa hen)

"Ta đã nói rồi, Vương gia không có trong phủ, các ngươi hãy nhanh chóng rời đi." Vô Tình lạnh lùng mở miệng nói.

Hắn đều đã mở miệng đuổi người, nhưng đám người này lại không chịu rời đi, đều túm năm tụm ba lại bàn luận.

Trong đó có một người đi ra, nhìn Vô Tình đang đứng ở cửa nói: "Vô Tình đại hiệp, chúng ta thật sự chỉ là muốn đến thăm Vương gia một chút, thuận tiện chúc mừng ngài ấy, không có ý tứ khác, mong đại hiệp sắp xếp cho."

"Đúng vậy, chúng ta đích thực là đến thăm Vương gia, chúc mừng ngài ấy đã khỏi hẳn bệnh tật, mau cho chúng ta vào đi." Đám người lại bắt đầu nhao nhao, đều hô to muốn đi vào.

Đang lúc Vô Tình muốn nói gì đó, Ly Nặc từ bên trong đi ra, nhìn thấy Vô Tình thì nhanh chóng đi về phía hắn.

"Ai, ta nói này Vô Tình, ngươi không có việc gì đi canh cửa làm chi? A.... ta biết rồi, ngươi khẳng định muốn đứng đây để đợi Vương gia trở về phải không? Thì ra tiểu tử ngươi còn có chút đề tâm, thật là không nhìn ra nha."

Ly Nặc không phân biệt tình huống liền đi lên châm chọc một phen, Vô Tình cũng không để ý hắn, trái lại đám người kia lại cảm thấy kỳ quái, người thanh niên này là ai, lá gan cũng thật lớn, cũng dám quở trách cận thân thị vệ của Vương gia.

Ly Nặc lúc này mới phát hiện ra khác thường, xoay người nhìn về phía đám người ngoài cửa.

"Oa, thế nào lại có một đám người xách theo một đồng đồ đứng ở ngoài cửa làm gì a?" Người sáng suốt vừa nhìn là biết ngay bọn họ mang lễ vật đến mừng Vương gia, nhưng mà hắn lại có tình hỏi một câu rất ngu ngốc.

"Bọn hắn là tới tặng lễ vật cho Vương gia." Vô Tình khinh thường liếc hắn một cái, thần nhiên nói.

"Thì ra là đến tặng lễ vật a, đây là chuyện tốt nha, tại sao ngươi lại ngăn bọn họ lại?" Nghe được tặng lễ, hắn hí ha hí hửng như thể người được tặng là hắn vậy.

Mọi người vừa nghe hắn nói vậy, đều cảm giác được có hi vọng, nguyên một đám người đều nhìn hắn chăm chăm, cõi lòng đầy hi vọng nhìn thanh niên tuổi trẻ đang đứng trên bậc cửa kia.

"Các ngươi đều là tới tặng lễ à?" Ly Nặc nhảy từ trên bậc thang xuống chỗ đám người, thấy bọn họ gật đầu thì nói tiếp: "Vậy thì đến đây tặng đi, ta nhận hết."

Mọi người đều nghe lời hắn, nhao nhao chen lấn đi về phía trước.

"Ai, ngươi đừng đẩy ta."

"Là ta đứng ở đây trước, ngươi có biết thế nào là lễ độ không hả?" Tất cả mọi người đều chen lấn xô đẩy, không muốn bị tụt lại phía sau, cũng không quản có lễ độ hay không lễ độ.

Ly Nặc nhìn thấy đám người thật đúng là rất nghe lời hắn, thỏa mãn gật đầu nói: "Đem lễ vật để ở đây, tất cả mau xếp thành hàng."

Hắn vừa dứt lời, mọi người ta nhìn người, người nhìn ta, còn tưởng là hắn cho bọn họ đi vào, không nghĩ tới là hắn bảo bọn họ đưa lễ vật cho hắn, phải chen lấn một hồi không nói, nếu đưa lễ vật cho hắn, hắn có thể phân biệt là của ai tặng sao? Còn nữa, mục đích bọn họ đến đây là để gặp Vương gia, hắn nghĩ hắn là ai chứ?

Ly Nặc thấy đám người đứng ngốc ở đó, lại cũng không tiến lên giao lễ vật cho hắn, có chút không rõ chân tướng hỏi: "Các ngươi đều làm sao vậy? Không phải là tới tặng lễ à, ta thay Vương gia làm chủ, nhận lễ vật của các ngươi."

"Người muốn thay Bổng vương làm chủ cái gì?"

Bổng nhiên một giọng nói dễ nghe truyền tới, theo đó một bóng dáng màu trắng xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, nữ nhân áo trắng đi đằng trước, theo sau là nam nhân áo đỏ trên tay đang cầm một đồng đồ, người vừa nói chuyện chính là hắn.

Ly Nặc thấy tình cảnh như vậy, ấp úng nói: "À, cái này, à, kỳ thật cũng không có gì đâu chủ tử, chỉ là những người này muốn tới tặng lễ vật, Ly Nặc chỉ là tạm thời thay ngài nhận mà thôi."

"Là Lục Vương gia, Lục Vương gia trở lại."

Không biết là ai đã nói một câu như vậy, tiếp theo một đám người lại bắt đầu nhao nhao chạy về phía nam nhân áo đỏ, cho đến khi đem bóng dáng một trắng một đỏ bao vây lại.

Tuyết Đại không vui nhủ mảy lại, híp mắt nhìn về phía Dạ Khuynh Thành, kẻ đang trưng ra bộ mặt vô tội cười với nàng, cái này cũng không thể trách hắn nha, việc này hắn cũng không đoán trước được tình hình, thật sự là oan uổng hắn a.

"Nương tử...." Thấy Tuyết Đại xoay người qua chỗ khác không nhìn mình, hắn có chút bất an hô.

Tuyết Đại ngó lơ không thèm đáp.

Dạ Khuynh Thành ném đồng đồ trên tay xuống đất, mắt phượng nheo lại, lạnh lùng quét một ánh mắt sắc lẹm vào đám người đang vây quanh họ đến một giọt nước cũng không lọt, ánh mắt bắn đến chỗ nào, người chỗ đấy đều thấy khí lạnh bức người, nhao nhao lui về phía sau.

"Nương tử, đi theo vì phu." Dứt lời liền cầm túi đồ lên rồi đi trước mở đường.

Mọi người nhìn thấy sắc mặt hắn không tốt, nhao nhao chừa ra một lối đi, Tuyết Đại cũng đi theo sau hắn vào vương phủ.

Không ngờ lại có kẻ không thức thời chặn đường, chỉ thấy trong đám người có một nam nhân trung niên đi ra, vừa lúc ngăn cản đường đi của Dạ Khuynh Thành.

"Lục Vương gia, Lý mẫu là có ý đến thăm Lục Vương gia, không biết có thể vào quý phủ ngồi một lúc được không? Lý mẫu có chút chuyện muốn đơn độc cùng Vương gia bàn bạc."

Kẻ chặn đường chính thượng thư đương triều, Lý Hưng.

Dạ Khuynh Thành không vui nói: "Không tiện, xin Lý thượng thư tránh ra."

Nhưng Lý Hưng cũng không biết nhìn mặt mà nói chuyện, vẫn lâm nhảm như cũ: "Vương gia, tiểu nữ nhi của hạ quan mới tròn mười sáu tuổi, nhưng là đối với Vương gia nhất kiến chung tình, luôn nói ngoại trừ Vương gia ra người nào cũng không gả, nếu như Vương gia không chê, có thể để cho nàng đến làm bạn với Vương phi, tránh cho Vương phi cảm thấy một người nhàm chán, ngài nói có đúng không?"

Chưa hết, tiếp đó lại bổ sung: "Vương gia ngài yên tâm, nữ nhi của hạ quan tích cách dịu dàng, có tri thức hiểu lễ nghĩa, tuyệt đối sẽ không làm ra loại chuyện mất mặt gì, nàng còn nói, chỉ cần Vương gia nguyện ý thu nàng, dù làm thiếp cũng không sao, chỉ cần vị trí trắc phi là đủ, về phần Tam tiểu thư bị truyền ra là dốt đặc cán mai, nàng cũng sẽ tôn trọng, tuyệt đối không tranh giành vị trí chính phi." (Ta phi, nói hắn ra như thế mà bảo là tôn trọng à? Đồ bệnh @#%\$%*!%&.... xin thứ lỗi cho ta n thật sự edit đoạn này ta tức quá =.=)

Mỗi một câu nói của hắn, Dạ Khuynh Thành nghe xong mặt càng đen hơn một phần, chờ đến khi hắn thật vất vả nói xong, mặt Dạ Khuynh Thành đã đen hơn cả Bao Công rồi.

Chỉ thấy hắn nguy hiểm nheo mắt lại, một lúc sau lại đột nhiên nở nụ cười, vốn Lý thượng thư đang khản trương, đột nhiên thấy hắn nở nụ cười, cho rằng hắn đã đáp ứng. (mơ deyyyyy)

Hắn đã nói mà, nữ nhi nhà mình không chỉ xinh đẹp, lại biết ăn nói, mặc cho ai vừa thấy đều sẽ thích, hơn nữa, tuy bên ngoài đồn rằng Lục Vương gia rất lợi hại, nhưng mà sau cùng cũng chỉ là nam nhân không phải sao? Từ xưa anh hùng đều khó qua ái mỹ nhân, câu nói thật sự có lý, huống chi cái vị chính phi kia lại nổi tiếng là ngu dốt, ngày ấy ở trong triều đình nào loạn đã trở thành chuyện cười khắp nơi, hại Vương gia mất hết mặt mũi, loại nữ nhân như vậy ai mà muốn cơ chứ? (...là ai hại ai mất mặt mũi zay trời ???)

Trong mắt hắn, Vương gia lấy lòng Tuyết Đại thuần túy là xuất phát từ lợi ích, vì muốn lung lạc phủ tướng quân nên mới mọi cách lấy lòng nàng, hiện giờ hắn chủ động cầu thân, đem nữ nhi của chính mình gả cho hắn, đây cũng là gián tiếp bày tỏ, chính mình nguyện ý đầu nhập vào dưới trướng hắn, nếu hắn là người thông minh khẳng định sẽ đồng ý.

Dạ Khuynh Thành buông túi đồ trong tay, về mặt đầy ý cười đi đến trước mặt Lý Hưng, nụ cười này khiến mọi người xung quanh cảm thấy như đang nhìn thấy thần tiên cười, đương nhiên là ngoại trừ Ly Nặc và Vô Tình ra, bởi vì bọn hắn biết, đây là diêm báo chủ tử đã tức giận, có kẻ gặp xui xẻo rồi, chỉ hy vọng kẻ kia không chết quá khó coi. (e lại mong ông già kia chết càng khó coi càng tốt v)

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt, Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Người không biết xấu hổ mặt dày vô địch thiên hạ

Lý Hưng thấy vẻ mặt hần đây ý cười đi về phía mình, cũng không phát giác có chỗ nào không ổn, vẫn là vẻ mặt vui tươi hơn hờ tới gần, đang lúc hần còn muốn nói thêm chút gì thì bất ngờ bị một cái tát giáng xuống khiến hần bay thật xa, té xuống mặt đất, miệng phun ra một búng máu tươi, đừng nói là muốn đứng lên, ngay cả khí lực để thở cũng không có.

Còn Dạ Khuynh Thành lại lấy ra một chiếc khăn, lau lau tay của mình rồi ném xuống đất như thể vứt bỏ một vật gì đó rất ghê tởm.

Ngay sau đó xoay người lại nhìn đám người kia, trên mặt vẫn là nụ cười như cũ nói: "Còn có ai muốn gả nữ nhi cho Bôn vương làm trắc phi nữa không? Không ngại thì cùng đứng ra luôn một thể, cũng đỡ cho Bôn vương đỡ phải động thủ nhiều lần."

Những người đó nhìn thấy một màn vừa rồi, đâu còn gan dám đứng ra, cũng không phải là ngại mình sống quá lâu rồi chứ?

Vốn là tất cả bọn hần đều có ý muốn gả nữ nhi của mình cho hần làm trắc phi hoặc là thị thiếp, nguyên nhân thì khỏi nói cũng biết, người nam nhân này có thể nói là đệ nhất mỹ nam của Hi quốc, đồng dạng thực lực cũng là không thể khinh thường, là người có khả năng cao nhất trở thành hoàng đế kế tiếp, mà bọn hần gả nữ nhi của chính mình cho hần, tuy trước tiên chỉ là thiếp, đợi sau này hần vinh quang đại diện có khi sẽ được trở thành quý phi không biết chừng! (ta thật sự bội phục trí tưởng tượng của mấy người -_-)

Nhưng hôm nay lại thấy được một màn như vậy, những tính toán trong lòng bọn hần bỗng chốc bay sạch, dù sao cái gì cũng không thể so sánh được với tính mạng.

"Vương, Vương gia ngài hiểu lầm rồi, vi thần cũng chỉ là đến thăm hỏi Vương gia một phen, hiện giờ đã gặp được, chúng thần cũng nên trở về rồi." Nói xong thì để lễ vật xuống rồi khăn trương chuồn mất, giống như sợ ở lâu thêm một giây nào nữa thì cái mạng nhỏ cũng không còn.

Lúc này những người khác mới hậu tri hậu giác phản ứng lại, đồng dạng để lễ vật, lên tiếng chào hỏi liên nhau chạy trốn trời chết.

Từ đầu đến cuối, Tuyết Đại đều thờ ơ lạnh nhạt ở một bên, thấy chương ngại vật cản trở đều đã bị dọn sạch, lúc này mới nhấc chân đi vào trong phủ.

"Chủ mẫu, hai người đi đâu chơi vậy? Sao lại không mang Ly Nặc đi cùng?" Ly Nặc làm bộ đáng thương hề hề hỏi Tuyết Đại.

Tuyết Đại liếc hần một cái, không nói câu nào liền đi vào trong phủ.

Ly Nặc thấy Tuyết Đại căn bản không để ý tới mình, cũng không tức giận, ở chung cùng nàng một thời gian, tính tình nàng lạnh nhạt hần cũng biết rất rõ ràng, hôm nay có biểu hiện như vậy cũng là bình thường.

"Chủ tử, để Ly Nặc giúp người." Nhìn Dạ Khuynh Thành xách theo một đồng đồ chơi, nhìn qua thật sự rất buồn cười, nhưng hần cũng không dám cười ra miệng, sợ bị đánh.

"Không cần, người đi xử lý đồng rác rưởi trên mặt đất kia đi." Đồng lễ vật đắt tiền của những người kia vào trong miệng hần lại trở thành rác rưởi?

"Rác....rác...." Ách, bọn họ vì tới nịnh bợ Vương gia mới tỉ mỉ chuẩn bị lễ vật, vào trong mắt chủ tử lại trở thành đồ bỏ đi, này, đây cũng quá đã kích người đi.

Sắc mặt Dạ Khuynh Thành không có ý tốt nhìn hần, vốn định nói gì đó, lại bị Ly Nặc cướp lời trước: "A, chủ tử yên tâm, Ly Nặc đã biết, sẽ đi xử lý ngay." Nói xong liền vội vàng hấp ta hấp tấp đi dọn dẹp "đồng đồ bỏ đi".

Ngày hôm sau, mới sáng sớm đã có người đến đập cửa.

"Cốc, cốc, cốc! Chủ tử, mau rời giường, có người xông vào vương phủ!" Ly Nặc ở bên ngoài lớn tiếng gọi.

"Hừ...." Một cái ám khí lóng lánh ngân quang liền bay tới, xẹt qua mặt hần, nếu không phải hần nhanh chân trốn lẹ, phỏng chừng khuôn mặt như hoa như ngọc của hần giờ phút này đã bị hủy.

"Chủ tử, sao người lại có thể nhẫn tâm như vậy a, khuôn mặt của Ly Nặc thiếu chút nữa đã bị hủy rồi." Đưa tay sờ soạng khuôn mặt của chính mình, hoàn hảo vẫn không sao, nhưng trong lòng vẫn còn khiếp sợ.

"Nếu không mau chóng rút đi thì lần sau sẽ không chỉ đơn giản là một phát xoẹt qua mặt đâu." Bên trong truyền đến âm thanh của Dạ Khuynh Thành.

"Chủ tử, không thể a, bên ngoài có một con cạp cái, giống như là muốn tìm chủ mẫu." Hần lòi cả chủ mẫu ra rồi, lần này sẽ không có việc gì chứ?

Sáng sớm mới thức dậy, chưa kịp rời giường Tuyết Đại đã nghe được có kẻ nhắm vào mình, không khỏi ngồi dậy, đang chuẩn bị xuống giường mặc quần áo lại bị Dạ Khuynh Thành ngăn trở.

Tuyệt Đại không vui nhìn hân, cái nam nhân đáng giận này, không chỉ mặt dày lấy danh nghĩa phu thê ra muốn nằm chung giường với mình thì thôi đi, hiện giờ ngay cả chính nàng muốn rời giường cũng bị hân quăn sao?

"Tuyệt Nhi, nàng cứ ngủ thêm một lát đi, ta ra ngoài xem rồi trở lại gọi nàng."

Hân cực kỳ quý trọng thời gian hai người ở chung cùng nhau, cho dù chỉ là cùng nằm trên một chiếc giường nói chuyện phiếm hân cũng rất vui, giống như tối qua, khi hân vô si chui vào giường ngủ cùng Tuyệt Đại, tuy biết nàng sẽ không để ý đến hân nhưng hân vẫn cực kì thích cái cảm giác này, nhưng hôm nay lại bị kẻ khác phá hủy, hân thật muốn xem, là kẻ nào lớn mật như vậy, dám xông vào vương phủ, quấy rầy sự yên tĩnh của bọn họ.

Sau khi thay quần áo xong liền đi ra ngoài, đối với Ly Nặc đang đứng ngoài cửa làm như không thấy, đi thẳng đến tiền sảnh, Ly Nặc không thể làm gì hơn là theo sát phía sau.

Ngoài tiền sảnh, Ôn Uyển hùng hùng hổ hổ quát Vô Tinh: "Ta bảo các người đi tìm người sao còn không mau đi? Mau gọi Ôn Mạt ra đây!"

Ả vốn muốn nói là tiện nhân nhưng lại không dám.

Tiếp theo lại nhìn thấy bóng dáng nam tử tuyệt mỹ khiến cho nàng ngày đêm nhung nhớ, trăm phương ngàn kế muốn kéo Ôn Mạt xuống để được đứng bên cạnh hân, khí thế phách lối vừa rồi nhất thời mất sạch. (khinh bỉ x2)

"Là người muốn tìm Mạt Nhi?" Nam tử chậm rãi đi vào tiền sảnh, nhàn nhạt liếc nàng ta một cái liền tìm ghế ngồi xuống, giọng điệu không mặn không nhạt hỏi.

"Đúng, là, là ta." Nhìn thấy người mình ái mộ ả ta ngay cả nói cũng không xong.

"Ừ, người có chuyện muốn tìm nàng cứ nói với Bồn vương là được rồi." Cái nữ nhân không có mắt này vừa nhìn là biết ngay không có hảo ý, tìm Tuyệt Đại chắc chắn là không có chuyện gì tốt đẹp, mà hân cũng không muốn mấy con ruồi bọ này đi quấy rầy nàng. (ca nói chỉ có chuẩn, chính xác là ruồi bọ :v)

"Này, đây là chuyện của nữ hài tử, nói với Vương gia sợ có chút bất tiện, có thể thỉnh Vương gia gọi Tam muội ra được không?"

Thấy hân sùng ái Ôn Mạt như vậy, ả ta lại càng đổ kị muốn chết.

"Tìm ta có chuyện gì?" Đang lúc hân muốn cự tuyệt sau đó đuổi ả đi, một bóng dáng màu trắng xuất hiện ngoài cửa.

"Người.... người là?" Người này không phải là nữ tử áo trắng lần trước gặp ở Ma Vực sâm lâm hay sao? Vì sao nàng ta lại xuất hiện ở nơi này? Đột nhiên nhớ lại một màn kia ở trên đỉnh Tuyệt Sơn, đột nhiên hiểu rõ tất cả, nhưng là ả vẫn không dám tin.

"Không phải người muốn tìm ta sao? Như thế nào không nhận ra ta rồi hả?" Tuyệt Đại chăm chọc hỏi.

"Người là Ôn Mạt? Nhưng sao lại giống như đã thay đổi rồi?" Thật là đã thay đổi, hơn nữa còn là thay đổi rất lớn, giống như từ sau hôm nàng ta rớt xuống nước đã thay đổi không giống, hiện giờ lại càng hoàn toàn không giống nàng rồi.

"Có việc gì thì mau nói, nếu không có thì mời về cho." Cùng một người đối trá như vậy ở chung một chỗ, nàng thật là một khắc cũng không muốn, huống chi ở đây còn có một tên yêu nghiệt đáng ghét nữa.

"Tam muội, đại tỷ là đến thăm người, thuận tiện muốn thương lượng với muội một chuyện." Ả khản trương nói, sợ nàng thật sự rời đi.

Lần này lại xưng là đại tỷ, Tuyệt Đại cười lạnh một tiếng, cũng không trả lời, ý bảo ả ta tiếp tục nói, nàng thật đúng là muốn nhìn xem nữ nhân này có thể vô si đến mức nào.

"Ách, cái này..." Ả ta ấp a ấp úng, một đồng lời đã chuẩn bị lúc trước bây giờ bất luận thế nào cũng không nói ra được, do dự đưa mắt nhìn Dạ Khuynh Thành, về mặt cực kì mất tự nhiên nói: "Cái kia.... Vương gia có thể rời đi một lúc được không, ta muốn nói chuyện với Tam muội một mình được không?"

"Muốn nói gì thì nói mau, không muốn nói thì nhanh chóng lăn ra khỏi vương phủ của Bồn vương, đừng nhiều lời vô nghĩa!" Nữ nhân này thật đúng là chán sống, dám chạy đến quý phủ của hân lại còn dám kêu chủ nhà rời đi, nếu không phải có Tuyệt Đại ở đây, hân thực muốn một cước đá bay nữ nhân này ra ngoài. (e ủng hộ ca >.<)

"Ta... ta nói là được." Ả thật sự là bị ánh mắt của Dạ Khuynh Thành dọa sợ.

"Kỳ thật là vậy, ta chỉ là muốn đến thăm Tam muội, nhân tiện muốn nói, ta và Thượng Quan công tử không có duyên phận, mà Tam muội đã thích hân mười mấy năm, tỷ tỷ ta cũng không nở chia rẽ, sẽ thành toàn cho các người, đây coi như là việc mà tỷ tỷ ta nên làm vì muội muội của mình." (khinh bỉ x10)

Ai, thật đúng là cây không cần da*, người không biết xấu hổ mặt dày thiên hạ vô địch, bây giờ nàng đã được kiến thức rồi."

*Ý nói cây không cần da chắc chắn phải chết, người không cần mặt thì không thể sống, ta cx k chắc lắm n mò gg nửa ngày mới ra dc như vậy =.=

Tuyệt Đại chỉ là nhũ mây, cũng không có nổi giận, ngược lại Dạ Khuynh Thành lại sắp phát hỏa, cả khuôn mặt âm trầm tùy thời muốn nổi bão đến nơi, hẳn đã biết nữ nhân này tìm đến là không có chuyện gì tốt, không nghĩ tới ả ta mặt dày đến mức loại chuyện này cũng có thể nói ra.

Ngày trước vì không muốn chính mình gả cho một kẻ tàn phế mà mọi cách tính kế bắt Tuyệt Nhi đi thay, hiện giờ lại dám đề xuất ra yêu cầu vô lý như vậy. Thật đúng là đủ vô sỉ, loại nữ nhân này có đi xách gậy cho hẳn cũng không có tư cách, còn muốn vọng tưởng làm nữ nhân của hắn, hẳn là thật sự không nhìn được muốn cho ả ta một chương chết luôn.

Tuyệt Đại nhàn nhạt hỏi: "Người muốn thành toàn thế nào?"

"Đổi lại đúng thân phận của hai chúng ta, người gả cho Thượng Quan Cẩn Nam, còn ta thì phụng chỉ gả cho Vương gia." Nói xong còn làm ra vẻ thẹn thùng liếc mắt đưa tình với Dạ Khuynh Thành một cái, suy nghĩ đến chính mình về sau sẽ là vương phi của hắn, nhận được sủng ái giống như Ôn Mạt, ả ta lại càng hưng phấn muốn chết. (....ta đã k còn từ gì để nói về sự vô sỉ của con mụ này nên xin tặng mị cái khinh bỉ x100)

Không đợi Tuyệt Đại phản ứng, Dạ Khuynh Thành mặt âm trầm đã bật dậy từ trên ghế, nữ nhân này thật sự là càng nói càng quá đáng, không cho ả ta một trận thì hẳn thật không thể nhìn được nữa.

Nhưng là lúc hắn muốn động thủ lại bị Tuyệt Đại ngăn lại, nàng cho hắn một ánh mắt bảo hắn không cần vọng động, sau đó hắn chỉ có thể bất đắc dĩ ngồi lại.

"A...? Nếu như ta nhớ không lầm, trước kia người trăm phương ngàn kế muốn gả cho Thượng Quan Cẩn Nam, còn nói rằng chính mình cực kỳ thích hắn, như thế nào bây giờ lại thành vô duyên rồi?"

Giọng nói của Tuyệt Đại mang theo nồng đậm châm chọc.

"Tam muội có điều không biết, tỷ tỷ và Thượng Quan Cẩn Du không hợp nhau, nàng ta năm lần bảy lượt đổi nghịch với ta, nếu ta gả vào đó sẽ không có được một ngày yên ổn, muội muội chẳng lẽ nhẫn tâm nhìn tỷ tỷ chịu khổ sao?" (khinh bỉ x1000)

Nữ nhân chết tiệt, chờ ta gả được cho Lục Vương gia sẽ hảo hảo thu thập người, coi như thực lực người có mệnh thì như thế nào, chờ ả làm được vương phi rồi nhất định Vương gia sẽ không để ý nàng ta nữa, mặc dù trong lòng ả ta chán ghét muốn chết, nhưng ngoài mặt thì vẫn làm như không có chuyện gì.

Tuyệt Đại ra vẻ hiểu rồi gật gật đầu nói: "Thì ra là như vậy, nhưng thật đáng tiếc..." Nàng ra vẻ đáng tiếc lắc đầu, trên mặt là vẻ khinh thường, chỉ là được khăn lụa mỏng che đi khiến người khác không thấy được.

Ôn Uyển không rõ chân tướng nói: "Làm sao vậy Tam muội, cái gì đáng tiếc? Người không muốn sao?" Cái nữ nhân xấu xí này, lại còn cố ý đeo khăn che mặt, cho rằng như vậy là có thể che đi khuôn mặt xấu xí của mình sao?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt, Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Phục Ma cảm hiện thế

"Ừ, không phải là ta không muốn, chỉ là có chút chuyện sợ xử lý hơi khó." Trong lòng ả ta tính toán gì làm sao nàng không biết? Nàng muốn xem rốt cuộc là ai sẽ chết trong tay ai đây.

Ôn Uyển nghe nàng nói như vậy, nhất thời cảm thấy có hy vọng, lúc này mới ra vẻ khó hiểu hỏi: "Tam muội nói vậy là có ý gì?"

"Ta muốn nói là, cùng Thượng Quan gia đính hôn nhất định phải là dòng chính nữ, mà ta chỉ là con của một tiểu thiếp, cho dù muốn giúp người cũng là có tâm mà không có sức nha."

Đây là lời mà chính ả ta đã từng dùng, hôm nay vừa vặn nàng trả lại cho ả, xem ả còn có thể giải thích như thế nào.

"Này, cái này...." Câu này thực khiến cho Ôn Uyển ghen hờn, nhưng cũng chỉ là một chút thôi.

"Cái này nên xử lý ra sao?" Tuyệt Đại nhũ mây hỏi.

"Kỳ thật cái này cũng rất đơn giản, mẫu thân người vốn là chính thất phu nhân của phụ thân, coi như người cũng là dòng chính của phủ tướng quân, như vậy cũng được phải không?" (khinh bỉ x n lần)

Chắc chắn, Tuyệt Đại không khỏi cảm khái trong lòng, nữ nhân này cũng thật là vô liêm sỉ rồi, đến những lời như vậy mà ả cũng nói ra được, nàng thật xin ngả mũ bái phục.

"Ha ha, những lời này người tốt nhất không nên nói lung tung ra ngoài, nếu không nhất định sẽ người đời xỉ vả, ta sẽ coi như người đang nói đùa mà bỏ

qua, còn cái thân phận đích nữ, ta nghĩ người vẫn nên giữ lại mà dùng, không ai cần đâu."

Đến cái vị trí Vương phi này nàng còn không ham thì một cái chức đích nữ phủ tướng quân nhỏ nhỏ tính là cái gì chứ, thật đúng là nực cười.

Tuyết Đại nói xong định rời đi, lại bị Ôn Uyển ngăn cản.

"Ôn Mạt, người đừng thấy ta cho người chút mặt mũi liền lên mặt, cái vị trí Vương phi này của người vốn là của ta, lần này ta đến khuyên bảo đã là cực kỳ nể tình rồi, người đừng không biết phân biệt tốt xấu."

Ả nhất thời kích động, đem ý nghĩ sâu trong nội tâm mình nói ra, căn bản là không chú ý tới hiện tại bản thân vẫn đang ở trong phủ của người khác, bên cạnh còn có một vị Vương gia thị huyết đang rình rập như hổ rình mồi, tùy thời đều có thể xuất thủ đá bay ả.

Quả nhiên, ả vừa nói ra lời này lập tức liền hối hận, cũng không đợi đến khi ả kịp lấp liếm đi những lời độc ác vừa rồi đã bị Dạ Khuynh Thành đáy mắt tràn ngập huyết sắc cho một chương bay ra đập xuống đất, trong miệng thổ huyết không ngừng.

"Vô Tình!" Vẫn chưa hết, hần còn gọi Vô Tình tới, muốn hảo hảo giáo huấn nữ nhân này một trận, để cho ả nhớ thật kỹ, nữ nhân của hần ả không được phép chọc đến.

Hành vi hôm nay của nữ nhân này thật sự để cho hần không thể nhịn được nữa, lại dám nói ra những lời độc ác làm tổn thương đến Tuyết Đại, Tuyết Đại không ngại không có nghĩa là hần sẽ bỏ qua cho ả, trước kia ả khi dễ Tuyết Nhi hần vẫn chưa kịp tìm ả tính sổ, hiện giờ ả đã tự tìm tới cửa chịu chết, không có lý gì hần lại bỏ qua cơ hội tốt này.

"Đợi một chút, đánh gãy kinh mạch của ả, ném tới bãi tha ma cho chó hoang ăn đi."

Loại nữ nhân này không nên để ả sống trên đời, mà để cho ả thống khoái chết đi thì thật quá nhân từ, từ trước đến nay hần chưa bao giờ nhận mình là người nhân từ, đặc tội người của hần có lẽ còn có thể một nhát chết ngay, nhưng nếu dám động đến Tuyết Đại thì hần nhất định sẽ cho kẻ đó sống không bằng chết!

Ôn Uyển vừa nghe vậy, lập tức khóc lớn: "Không cần..... Tam muội ta cầu xin người, về sau sẽ không dám động tâm tư nữa, van cầu người cứu ta được không? Ta không muốn bị đánh gãy kinh mạch, không cần...."

Lần này ả rốt cuộc hiểu rõ một sự thật, người nam nhân tuần mĩ như thần kia căn bản không phải là người lương thiện, sự si tình của hần chỉ dành cho một người duy nhất, mà ả lại ngu ngốc bị vẻ bề ngoài của hần lừa gạt, cho rằng hần là người đàn ông ôn nhu, lại không nghĩ đến bởi vì mình nhất thời nhìn lầm mà dẫn đến thảm cảnh ngày hôm nay, hiện tại ả chỉ còn hy vọng duy nhất là đi cầu xin Ôn Mạt kia, hy vọng nàng ta sẽ nể tình tình tỷ muội mà tha cho ả.

Nữ nhân này đúng là vô sỉ, như vậy mà cũng có thể nghĩ ra, đừng nói Tuyết Đại căn bản không phải là Ôn Mạt, cho dù có là Ôn Mạt đi chăng nữa cũng sẽ không cứu ả, bị ả ta chen ép từ nhỏ đến lớn, bị khi dễ khắp nơi, hiện giờ lại muốn người ta nể tình tỷ muội mà cứu? Tại sao lúc ả khi dễ Ôn Mạt lại không nghĩ đến tình tỷ muội?

Tuyết Đại đi tới, từ trên cao nhìn xuống người đang quỳ rạp trên mặt đất không thể động đậy, lạnh lùng mở miệng nói: "Nếu muội muội ngốc kia của người còn sống, có lẽ còn có thể cứu người một mạng, đáng tiếc, nàng đã chết, tin tưởng không lâu sau người sẽ được đi gặp nàng ta."

Nghe nàng nói thế, Dạ Khuynh Thành chỉ là hơi nhíu mày, giống như không cảm thấy ngoài ý muốn chút nào khi nghe nàng nói ra chuyện kinh dị(!?) như vậy, lúc trước chính mình cũng đã phái người Vô Thương Cung đi điều tra, chính bản thân cũng để ý từng động tĩnh của nàng, kết quả lại không thu hoạch được gì, vốn cho rằng nàng vì bị ngập nước mà trở nên thông minh, không nghĩ tới chân tướng lại là như vậy.

Trái lại Ôn Uyển lại không thể tin được mở to hai mắt, không tin nói: "Không, không có khả năng, người rõ ràng là Ôn Mạt, chúng ta cùng nhau lớn lên, ta rất quen thuộc nàng, nàng làm sao có thể đã chết? Người đang gạt người!"

Tuyết Đại vẫn cười lạnh như cũ, nói tiếp: "Nàng đã chết đuối khi bị Thượng Quan Cẩm Nam lừa gạt xuống sông tìm ngọc bội lần đó, thiết thòi cho các người tự xưng là người thân nhất của nàng, vậy mà lại không nhận ra, nhưng có thân nhân như các người, nàng chết còn sung sướng hơn sống."

Ả nghĩ tới, Ôn Mạt không biết bơi, mà lần đó lại ở dưới nước lâu như vậy, sau khi thức dậy liền trở thành một người hoàn toàn khác, chẳng lẽ.....

"Vậy, người là....." ả hoảng sợ nhìn Tuyết Đại, run rẩy hỏi.

"Người cũng sắp chết rồi, còn có thể sợ quỷ sao?" Nhìn bộ dáng của ả, Tuyết Đại liền biết ả là đang sợ hãi nàng, thật không nghĩ tới, cái đại tiểu thư điều ngoa này cũng sẽ sợ quỷ, thật sự là ngoài ý muốn nha.

"Người, người thật là quỷ?" Có lẽ thường ngày ả hay làm chuyện xấu, cho nên vừa nhắc tới mấy chữ ấy là ả thấy sợ.

"Người cho rằng như vậy là được rồi." Nói xong liền quay lại nói với Dạ Khuynh Thành: "Ta muốn một mình đi thưởng hoa anh túc trong hoa viên của người, có thể chứ?"

Trong hoa viên của hần có trồng rất nhiều hoa anh túc nàng đã nhìn qua, nhưng mỗi lần đều có hần đi cùng cho nên nàng cũng không có tâm tình ngắm hoa.

Dạ Khuynh Thành rút cuộc thấy nàng đồng ý mở miệng nói chuyện với mình, khỏi nói tâm tình có bao nhiêu cao hứng, chỉ cần nàng không nói đến chuyện rời khỏi hắn, những cái khác chỉ cần nàng chủ động nói ra hắn đều làm mọi cách thỏa mãn nguyện vọng của nàng.

"Đương nhiên là được, bên ngoài rất lạnh, nàng nên mặc thêm áo vào, thường hoa xong nhớ trở về dùng bữa."

Nói đến đây hắn mới nhớ tới, bọn họ còn chưa ăn sáng, đều là tại cái nữ nhân chết tiết kia làm hại, nghĩ đến đây lại không khỏi liếc xéo nữ nhân bị hắn đánh trọng thương ngã xuống đất không dậy nổi, về mặt chán ghét nói: "Vô Tình, còn không mau lôi kẻ này đi, đỡ khiến cho ta nhìn thấy lại chướng mắt!"

"Vâng, Vượng gia."

Dứt lời liền đi đến trước mặt Ôn Uyển, xé rách áo từ dưới ngực đất lên như xé rách chó lôi đi.

"Không cần! Ôn Mạt ngươi đồ tiện nhân sẽ không được chết tử tế! Ta dù thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi...." Tiếng gào thét ai oán từ trong miệng Ôn Uyển truyền ra, Tuyết Đại căn bản không để ý, theo như nàng nghĩ, chỉ cần coi như là chó sủa là được rồi.

Nhưng Dạ Khuynh Thành lại không nghĩ như vậy, chỉ thấy hắn giơ ngón tay ra, một viên thuốc nho nhỏ liền bay vào trong cái miệng đang lải nhải của Ôn Uyển, nháy mắt khiến cho ả không thể nói được nữa, không phải là chết rồi, mà là bị độc câm.

Ôn Uyển dùng ánh mắt độc ác nhìn chòng chọc Tuyết Đại, ả muốn nàng nhớ kỹ, khắc sâu bộ dáng thê thảm của ả, ả muốn nàng mỗi đêm đều bị bộ dáng đáng sợ này dọa cho tỉnh ngủ.

Sau khi Ôn Uyển bị lôi đi, Tuyết Đại cũng đi về phía vườn hoa, đã nhiều ngày cảm thấy bí bách, giờ đây được nhìn thấy những khóm hoa anh túc điểm lệ thì bao nhiêu buồn bực liền biến mất.

Bất tri bất giác, thời gian đã từ từ trôi qua, mãi đến khi trên vai có thêm một kiện áo choàng, lúc này nàng mới chú ý tới Dạ Khuynh Thành đã chạy đến bên cạnh từ lúc nào.

"Không phải đã nói nàng nên mặc thêm áo vào sao, tại sao lại không nghe lời như vậy hả?" Về mặt hắn đầy sùng nịch nhìn nàng, giọng điệu mang theo một chút trách cứ nói.

"Không có việc gì, ta không lạnh."

Hắn quan tâm nàng, đối xử với nàng tốt hơn so với người khác nàng đều nhìn ra, chính là nàng cảm thấy yêu rất mệt mỏi, mà nàng cũng không cần yêu, lại càng không thích bị người khác bức bách, cho dù người nọ không có ý muốn tổn thương nàng, cho nên đối với tình cảm bá đạo của hắn nàng không cách nào đáp lại.

Hắn cũng ngồi xuống cạnh nàng, cùng nàng thưởng thức những cánh hoa anh túc xinh đẹp, trước kia hắn luôn không hiểu tại sao mình lại luôn thích ngắm hoa anh túc, hiện giờ thì đã minh bạch. Từ sau khi từ Ma Vực sâm lâm trở về, trí nhớ gần năm trước cũng đã khôi phục, tu vi lại càng tăng, cho tới bây giờ, bản thể đã ngủ say ngàn năm cũng bắt đầu từ từ thức tỉnh.

Lúc ban đêm, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện dị sắc, Dạ Khuynh Thành đứng trên nóc nhà quan sát ánh sáng màu đỏ trên bầu trời, ngưng thần như đang suy nghĩ cái gì.

Ly Nặc đang ở nơi khác cũng chú ý tới ánh sáng màu đỏ lạ thường trên bầu trời, đột nhiên ý thức được điều gì, khẩn trương chạy đi tìm Dạ Khuynh Thành.

"Chủ tử, ánh sáng màu đỏ kia....." Hắn sử dụng thuật đi, trong nháy mắt liền đi đến bên cạnh Dạ Khuynh Thành.

"Ta biết." Hắn lên tiếng, ý nói mình đã biết rồi.

"Nhưng điều này sao có thể? Kia rõ ràng là....." Kia rõ ràng là vũ khí của nàng không phải sao? Tại sao lại xuất hiện ở Nhân giới?

"Hãy chuẩn bị đi, ngày mai chúng ta đi Vân Vụ sơn."

Cảnh tượng này, không chỉ có bọn hắn nhìn thấy, rất nhiều người cũng thấy.

Ngay cả Mặc Thanh Vân ở Lan quốc xa xôi cũng nhìn thấy, tuy hai nước cách xa nhau vạn dặm nhưng hắn vẫn thấy được.

"Chủ nhân, là Phục Ma cầm, chúng ta có đi không?"

Kỳ Lân hỏi xong cũng phát hiện được câu hỏi này quá dư thừa, tầm quan trọng của Phục Ma cầm đối với chủ nhân chính hắn cũng không phải không biết, lại còn đi hỏi một vấn đề ngu ngốc như vậy, ai, cái này có lẽ cũng do ảnh hưởng của con hồ ly ngu ngốc kia, chính mình cũng biến ngu ngốc rồi.

Mặc Thanh Vân chỉ là liếc hắn một cái, cũng không trả lời, chỉ một mình đi về phòng.

Tuyết Nhi, ngày mai nàng cũng sẽ đến đó đúng không, không biết Phục Ma cầm có thể khiến nàng thức tỉnh hay không? Sau khi thức tỉnh còn có thể nhận người ca ca này hay không? Hay là.....

Nguyên bản khuôn mặt tuần tú đang tràn đầy lạnh lùng, nhưng khi nghĩ đến người kia tâm lại không tự chủ được mềm nhũn, lại nghĩ đến sự kiện ngàn năm trước thì khuôn mặt lại ngập tràn thống khổ. Cũng không biết hơn hai ngàn năm trước tới cùng đã xảy ra chuyện gì, mới có thể khiến hắn trở nên đau khổ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Mưu đồ bí mật tạo phản

Tin tức thần khí sắp xuất thế được truyền đi khắp phố lớn ngõ nhỏ, nghe đồn rằng có cao nhân chỉ điểm, nơi thần khí sắp xuất thế là Vân Vụ sơn.

Sáng sớm ngày hôm sau, tất cả mọi người đều đổ về Vân Vụ sơn, trong vương phủ, mới sáng sớm Ly Nặc đã chuẩn bị xong hành lý, đang chờ ở ngoài phòng Tuyết Đại, lúc này hắn đã học thông minh hơn, mặc kệ phát sinh chuyện gì cũng không được quấy rầy chủ tử nghỉ ngơi, có lần giáo huấn trước hắn đã nhớ kỹ, nhắc nhở chính mình tuyệt đối không được mắc sai lầm lần nữa.

Trong phòng, Dạ Khuynh Thành đã sớm quần áo chỉnh tề, chờ một bên, nhưng Tuyết Đại vẫn nằm lý trên giường, không chút nào có vẻ muốn dậy.

"Tuyết Nhi, mau dậy đi, ta biết nàng không ngủ thật, ngoan, nghe lời đi..." Hắn nhẹ nhàng vỗ vỗ hai má trắng mềm của nữ tử, bắt đầu đi gọi người đang nằm trên giường dậy.

"Ta đã nói rồi, ta không có hứng thú với cái thần khí gì gì kia, người thích thì tự đi một mình đi." Không kiên nhẫn mở mắt ra trừng hắn một cái, nàng lại xoay người vào bên trong tiếp tục làm đà điều.

Đối với sự không hứng thú của nàng, Dạ Khuynh Thành ngoài bắt đầu đi ra cũng chỉ có bắt đầu đi, hắn là vì nàng mới phải đi, nhưng bây giờ nàng lại nói nàng không thích đi, khiến hắn rất đau đầu. Mặc kệ, nhất định phải bắt nàng đi mới được, cho dù là lừa gạt cũng được, nếu lừa gạt vẫn không được thì cùng lắm là hắn vác nàng đi, mặc kệ nàng có đồng ý hay không.

"Tuyết Nhi, không phải nàng rất thích đánh đàn sao, lần này thần khí chính là một cây thất huyền cầm, lại là một chiếc đàn cổ đã ngủ say mấy ngàn năm rồi, vô luận là âm sắc hay chất liệu đều là độc nhất vô nhị, nếu bỏ lỡ cơ hội này thì về sau nàng sẽ hối hận đấy."

Hắn biết rất rõ cái gì có thể hấp dẫn nàng, quả nhiên, khi nghe được lời giới thiệu của hắn (giống dụ dỗ hơn =), Tuyết Đại quả thật động tâm.

"Người nói là thật sự?"

"Đương nhiên, ta thề ta chưa bao giờ lừa nàng!" (chém = _ =) Thấy nàng rút cuộc mắc câu, lúc này hắn mới thở dài nhẹ nhõm, cuối cùng cũng khiến nàng có hứng thú, hoàn hảo hắn đã nghĩ ra chiêu này.

"Vậy người đi ra ngoài trước, ta muốn thay quần áo."

Đúng thật là nàng đang thiếu một cây cầm làm vũ khí, hiện giờ nghe hắn nói vậy, nàng cũng muốn đi nhìn xem một chút, nếu thật đúng như lời hắn nói, nàng cũng không ngại đoạt về làm vũ khí cho riêng mình.

"Tốt, ta ra ngoài đợi nàng, khi nào xong thì nhớ gọi ta một tiếng."

Nói xong liền đi ra cửa, mở cửa đi ra ngoài, nhìn thấy Ly Nặc đang đứng ngoài cửa, mặt không khỏi một phen biến hóa.

Ngay sau đó một tiếng hét thảm liên truyền ra, thật tội nghiệp cho Ly Nặc, còn không biết bản thân đã phạm phải sai lầm gì, đã bị vị chủ tử vô lương tâm nào đó cho một cước bay thật xa.

"Chủ tử...." Thật không biết hắn đã ăn phải cái gì mà lại đen đủi thế này. Có người tới cửa tìm, hắn chạy đi thông báo cũng bị đánh, còn suýt nữa bị hủy mất khuôn mặt hồ ly tuyệt mỹ của mình, hiện giờ chính mình thức thời đứng ngoài cửa không hé răng mà vẫn không hiểu vì sao tự dưng bị đá bay, đây có còn là thiên lý không a a a, hắn thật là đáng thương mà.

"Bốn vương cảnh cáo người, từ hôm nay trở đi, người không được đến gần cửa phòng Tuyết Nhi nửa bước, nếu không sẽ không phải là đơn giản bị đá một cái đâu."

Chỉ có một mình hắn có tư cách đến gần phòng Tuyết Đại, những kẻ khác, đặc biệt là kẻ khác phái, đều không được phép, hôm nay chỉ là một sự trừng phạt nhỏ để cảnh cáo mà thôi.

Lúc này Ly Nặc mới hiểu vì sao mình bị đánh, này, chủ tử cũng quá bá đạo đi, hắn chỉ là yên lặng chờ ở ngoài cửa mà thôi, lại nói, đường đường là một đại nam nhân, ách không đứng, phải nói là đường đường là một Long Vương chí tôn, lại đi ăn dấm chua của sủng vật chính mình, nói ra không phải để cho kẻ khác cười ngất?

Mà cũng không đúng, chỉ sợ là chưa kịp truyền ra, cái miệng không kín kia đã bị chủ tử hủy thi diệt tích rồi, nghĩ đến đây hắn không tự chủ được lấy tay che miệng, ngàn vạn lần không được nói chuyện chủ tử thích ăn dấm chua ra ngoài, nếu không hắn sẽ chỉ có một kết cục duy nhất, đó là chết, hơn nữa còn là chết rất khó coi, điểm ấy hắn sẽ không bao giờ hoài nghi.

"Ly Nặc biết rồi chủ tử."

Cúi thấp đầu, thái độ thành thật nhận sai.

Khi bọn họ nói chuyện, Tuyết Đại đã rửa mặt chải đầu xong, từ trong gian phòng đi ra.

"Người làm sao vậy?"

Nhìn bộ dáng đáng thương hề hề của Ly Nặc, nàng không khỏi tò mò hỏi một tiếng, hỏi xong liền thấy hối hận, sớm biết chuyện như vậy thì nàng đã không dám làm mồm rồi.

Vốn Ly Nặc đang một bộ râu rĩ không vui, lại nghe được lời hỏi thăm quan tâm từ vị chủ mẫu ngày thường ít nói, hắn không khỏi cảm thấy vui vẻ một trận, nhưng cũng bị một câu hỏi này của nàng mà cảm động khóc nức nở.

"Chủ mẫu, Ly Nặc thật sự là vui vẻ, không nghĩ tới ngài còn có thể quan tâm tới ta, thật sự khiến cho ta rất rất cảm động nha."

Vì kích động quá độ, hắn lại phạm phải một sai lầm rất nghiêm trọng.

Dạ Khuynh Thành nhìn Ly Nặc kích động ôm Tuyết Đại, trong lòng dâng lên một trận ghen tuông, ánh mắt rét lạnh sắc lẹm bắn về phía một con hồ ly nào đó, đôi mắt nguy hiểm nheo lại, tựa như muốn băm nát Ly Nặc ra hàng nghìn mảnh.

Xong rồi, hắn cảm nhận được ánh mắt đầy lãnh ý liền khấn trương bụng Tuyết Đại ra, làm sao bây giờ? Hắn chỉ là nhất thời kích động mà ôm chủ mẫu mà thôi, chủ tử nhất định sẽ không buông tha cho hắn, lần này phải làm thế nào mới tốt đây?

Không khí quỷ dị giữa bọn họ Tuyết Đại cũng phát hiện, cho nên mới hối hận đã hỏi ra một câu như vậy, cũng không phải là nàng để ý Dạ Khuynh Thành, sợ hắn ghen, mà là nàng không muốn trêu chọc phiền toái, nhưng hiện tại xem ra, nàng đã chọc phiền toái rồi.

"Xuất phát thôi." Bỏ qua không khí giương cung bạt kiếm của hai kẻ kia, nàng dẫn đầu đi ra khỏi phủ.

"A... tốt." Ánh mắt của chủ tử quá mức dọa người, hắn phải nhanh chóng trốn đi mới được, rất rõ ràng, chỗ trốn an toàn nhất là ở bên cạnh chủ mẫu, tiểu hồ ly nhanh chóng chạy đi trốn bên người Tuyết Đại, coi như là đề an ủi tâm hồn tổn thương của hắn đi, nói cách khác, chỉ sợ sau này hắn sẽ chết trên tay chủ tử, thậm chí đến xương cốt cũng chẳng còn.

Dạ Khuynh Thành cũng đi theo sau, tên tiểu hồ ly chết tiệt kia, lại dám coi như không có lửa giận của hắn, chờ đến khi nào Tuyết Đại không còn ở bên nó, nhất định phải hảo hảo giáo huấn nó một phen, xem nó còn dám không coi lời mình không ra gì hay không.

Chuyến đi này của bọn hắn, Hi quốc sẽ phát sinh một phen long trời lở đất, đợi đến khi bọn hắn trở về, không biết sẽ phải đối mặt như thế nào đây?

Cứ như vậy bọn họ lên đường đến Vân Vụ sơn, kỳ thật Dạ Khuynh Thành có thể dùng thời gian ngắn nhất chạy đến nơi, nhưng hắn lại không làm như vậy, bởi vì hắn cực kỳ hưởng thụ thời gian được lặn lội đường xa cùng với Tuyết Đại. Còn về cây thất huyền cầm kia hắn tuyệt không lo lắng, bởi vì hắn biết, trừ bỏ nàng ra không ai có thể lấy được thần khí Phục Ma cầm.

Cho nên một đường đi này, hắn chỉ lo làm thế nào để lấy lòng Tuyết Đại mà thôi, tuy chỉ rước lấy ánh mắt lạnh lùng và xem thường của nàng nhưng hắn cũng không nổi giận, tiếp tục phát huy tinh thần của tiểu cường* quán lấy Tuyết Đại không tha. (*là con gián ạ)

Mà lúc này trong hoàng cung Hi quốc đang diễn ra một âm mưu động trời.

Trong Vận Hi cung, Hiên Viên Triết về mặt âm ngoan ngồi một bên, bên cạnh hắn là một phụ nhân xinh đẹp cả người đầy khí chất cao sang, ngồi đối diện họ là Thượng Quan gia chủ và hai huynh muội Thượng Quan Cẩn Nam.

"Ca, gần đây hoàng thượng đã có tâm muốn phế thái tử, nếu chờ đợi thêm nữa, chỉ e tình thế đối với chúng ta sẽ có phần bất lợi, nếu như vị trí thái tử của Triết Nhi bị phế đi, Thượng Quan gia chúng ta sẽ không còn cơ hội đầu lại bọn họ nữa."

Ngồi trên ghế chủ vị là mẫu phi của Hiên Viên Triết, Thượng Quan Vận, thân phận trước mắt là Quý phi.

Có Thượng Quan gia làm hậu thuẫn, nàng ở hậu cung có thể nói là thuận buồm xuôi gió, muốn gì được nấy, lại ý vào sự sủng ái của hoàng thượng, không hề để hoàng hậu vào trong mắt, ở trong hậu cung ngang ngược kiêu ngạo, không biết đã đắc tội biết bao phi tần, lại cũng không biết có bao nhiêu oan hồn đã chết thảm dưới tay nàng ta.

Thượng Quan gia chủ trầm tư hồi lâu, lúc này mới nói: "Vận Nhi, kế hoạch lần này của muội quá mức mạo hiểm, trước không đề cập đến Ôn Hải Thiên rất khó đối phó, hiện tại lại có thêm một Lục Vương gia cường hãn, nếu chúng ta thực sự làm như vậy, cái giá phải trả cũng không nhỏ, thành công thì tốt, ngược lại mà thất bại thì chắc chắn kết cục sẽ rất thê thảm."

Muội muội này của hần trước giờ luôn có dã tâm rất lớn, độc sủng hậu cung rồi vẫn không khiến nàng thỏa mãn, một lòng muốn đi lên ngai vàng của thái hậu, hiện giờ lại muốn giết phu quân, nâng đỡ con trai mình lên làm hoàng đế.

Mà cháu trai này của hần có bao nhiêu tài cán người làm cậu như hần rất rõ ràng, làm một vị Vương gia nhàn tản thì còn được, nếu thật cho hần làm hoàng đế thì chỉ sợ không phải là hành động sáng suốt.

"Cậu, ngài không cần nâng cao uy phong của kẻ khác để diệt chí khí của con có được không? Hơn nữa, người có biết hiện tại Hiên Viên Mộ Bạch có thân phận gì hay không? Hần chính là cung chủ của Vô Thương Cung Dạ Khuynh Thành, là kẻ đã một mình hủy đi Lạc Hà điện mà mẫu phi tàn tâm khổ sở sáng lập ra, làm hại hơn phân nửa tâm huyết của mẫu phi đổ sông đổ biển, cũng làm hại Thương Quan gia mất đi một cánh tay đắc lực, thù này há có thể không báo?"

Nói chuyện đúng là thái tử Hiên Viên Triết, thì ra, chủ nhân của Lạc Hà điện, Lạc Hà tiên tử chính là vị Quý phi Thương Quan Vạn lòng mong dạ thú trước mắt này, đừng nhìn nàng ta bề ngoài nhu nhược, kì thực cũng là một cao thủ có tu vi khá cao, nhu nhược chỉ là vẻ nguy trang của nàng ta, âm ngoan độc ác mới đích thực là bản chất của nàng ta, đúng là điển hình của một nữ nhân rắn rết.

Bên cạnh Thương Quan Cẩn Nam nghe vậy, mâu quang vừa động nháy mắt lại khôi phục bình tĩnh.

"Người nói Hiên Viên Mộ Bạch là Dạ Khuynh Thành, kẻ đã một mình hủy hoại Lạc Hà điện của chúng ta?" Chuyện xảy ra ba năm trước đối với hần vẫn còn là một kí ức vô cùng mới mẻ, đêm hôm đó tổng đà của Lạc Hà điện cơ hồ là bị phá hủy triệt để, ngoại trừ một số trưởng lão có việc không ở tổng đà, những người còn lại không một ai may mắn thoát khỏi. Không nghĩ tới một người có năng lực cường hãn có thể một tay hủy đi Lạc Hà điện lại chính là vị Vương gia mà bọn hần luôn cho là tàn phế.

Nhưng là không phải Hiên Viên Mộ Bạch đã sớm bị mắc bệnh từ nhỏ rồi sao? Mà loại bệnh này cũng không phải là bệnh bình thường, nó là một loại di chứng được tạo thành nhờ một loại độc rất bá đạo, còn về việc tại sao hần lại biết rõ ràng như vậy, vậy thì phải hỏi vị muội muội ngoan độc của hần rồi.

Năm đó mẫu phi Hiên Viên Mộ Bạch cũng là một nữ nhân nghiêng nước nghiêng thành, sủng ái có thừa, mà nữ nhân khiến cho quân chủ của tam quốc đều khuynh đảo lại lựa chọn Hiên Viên Liệt, cũng là hoàng thượng Hi quốc bấy giờ.

Vốn là bọn họ đang phi thường hạnh phúc, nhưng từ sau khi Thương Quan Vạn tiến cung tất cả đều thay đổi, nguyên bản hai người đang ân ái lại bắt đầu xảy ra mâu thuẫn, cứ nghi ngờ nhau không căn cứ, từ đó tình cảm cũng dần dần rạn nứt, thậm chí đến lúc nàng ta mang thai sinh ra một đứa nhỏ hần cũng chưa từng liếc mắt một cái, thế nên mới cho Vạn Nhi cơ hội hạ độc mẫu tử các nàng, cuối cùng khiến nữ tử kia ôm hận mà chết, mà hài tử của nàng cũng bị tàn phế, lúc này hoàng thượng mới ý thức chính mình đã có lỗi với mẫu tử các nàng, xuất phát từ lòng áy náy, lúc này hần mới mang Hiên Viên Mộ Bạch bị bệnh hiểm nghèo quần thân đến bên cạnh mình, lại phái người bảo hộ rất nghiêm ngặt, nếu không hần đã sớm bị kẻ khác hại chết.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Dạ Khuynh Thành ghen tuông

Lại không nghĩ rằng, một người đáng nhẽ không sống được quá hai mươi tuổi, lại nhiều lần tạo nên kỳ tích, không chỉ sống lâu hơn dự tính vài năm, hiện giờ lại không rõ nguyên nhân tại sao hần có thể luyện được một thân võ công khiến cho người ta sợ hãi.

Ba năm trước đây, Lạc Hà điện bị diệt tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên, hần là hần đã tra được chút gì, có khi cũng là muốn báo thù cho việc mẫu thân hần bị hại, nếu không phải vậy thì tại sao các môn phái khác lại vô sự, chỉ có Lạc Hà điện bị diệt, chẳng lẽ chỉ vì thấy Lạc Hà điện chướng mắt?

"Là hần, vốn diệt nhi còn không biết, nhưng lần đó hần cướp đoạt thất sắc chi liên, thân phận hần đã bị người khác nhận ra nên diệt nhi mới biết, lúc đó Cẩn Nam cũng có mặt."

Thương Quan Cẩn Nam vẫn không hề hé răng, yên lặng ngồi một bên không biết đang suy nghĩ cái gì, tuy hần và Hiên Viên Triết là biểu huynh đệ, nhưng hần lại không đồng ý với tác phong của Hiên Viên Triết, bởi vậy biểu huynh đệ bọn hần cũng không có hòa hợp như các gia đình khác.

"Cẩn Nam, chuyện này có thật không?" Thương Quan gia chủ hỏi Thương Quan Cẩn Nam đang yên lặng ngồi một bên, người con trai này của hần trước giờ luôn rất thông minh lại bình tĩnh ứng đối rất tốt nên hần muốn nghe ý kiến của hần.

Thương Quan Cẩn Nam nghe thấy tên mình bị điểm danh, lúc này mới gật đầu nói: "Đúng là có việc này."

Thương Quan gia chủ lại hỏi: "Vậy đối với chuyện này con có ý kiến gì không?"

"Phụ thân, Cẩn Nam không có ý kiến gì, các người muốn an bài thế nào thì tùy, ta có chút mệt mỏi muốn đi về trước." Cực kỳ rõ ràng là hần không hề muốn quan tâm chuyện này.

Thương Quan Cẩn Nam nói xong tự tiện đứng dậy, đi thẳng ra ngoài, cũng không quay đầu lại rời khỏi Vạn Hi cung.

"Có vẻ như Cẩn Nam không quá đồng ý với chuyện này, Vận Nhi à hay là để hôm khác chúng ta bàn lại?" Chuyện lần này đích thực quá mức vội vàng, chưa có kế hoạch chắc chắn đã muốn hành thích vua đoạt vị, người muối muối này của hắn cũng quá mức nóng vội rồi.

Hiên Viên Triết vốn là còn muốn nói gì nữa, lại bị Thượng Quan Vận ngăn trở, nàng cho hắn một ánh mắt chớ xúc động, chính mình đứng dậy nói với Thượng Quan gia chủ: "Nếu ca ca đã nói như vậy, Vận Nhi sao dám không nghe theo, chuyện lần này đích thực là Vận Nhi quá mức nóng vội, mong ca ca không trách cứ."

Thượng Quan gia chủ thấy nàng cũng đồng ý, lúc này mới nói thêm: "Chúng ta là huynh muội, tại sao ta lại trách muội chứ? Muội cũng đừng suy nghĩ nhiều, nghỉ ngơi sớm đi, Du Nhi, chúng ta về thôi."

Nói xong liền quay đầu rồi đi, đi theo sau là Thượng Quan Cẩn Du, đối với thái độ của phụ thân và ca ca không đồng ý, nàng trái lại thập phần tán thành quyết định của cô cô, nhiều năm qua, đây là lần duy nhất nàng thấy Hiên Viên Triết có khí khái nam tử, mặc dù thất bại có thể bị tru di cửu tộc nhưng nàng lại cho rằng là nam tử hán thì nên như vậy, vô độc bất trượng phu*, nghĩ tới đây nàng không khỏi tán thưởng nhìn Hiên Viên Triết, cho hắn một ánh mắt khích lệ, sau đó cũng rời khỏi Vận Hi cung.

* Vô độc bất trượng phu = không độc không phải người

"Mẫu phi, tại sao người lại đồng ý với cửu cửu? Hiện giờ Hiên Viên Mộ Bạch đã rời đi rồi, đây đúng là cơ hội ngàn năm có một, chẳng lẽ chúng ta cứ bỏ qua như vậy sao?"

Sau khi bọn người Thượng Quan Cẩn Du đi rồi Hiên Viên Triết mới không cam lòng hỏi, vốn đã lên kế hoạch rất tốt, lại chỉ vì một Thượng Quan Cẩn Nam mà từ bỏ, mà Thượng Quan Cẩn Du lại cho hắn một cái nhìn kia, mang theo tràn đầy khích lệ, cái này thật khiến hắn mừng rỡ như điên, không nghĩ tới Thượng Quan Cẩn Du trước đây luôn chán ghét mình lại có thể cổ vũ mình, thật sự khiến hắn thụ sủng nhược kinh*.

*Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà sinh sợ hãi.

Thượng Quan Vận thấy người đã đi xa, lúc này mới tháo khuôn mặt hòa khí xuống, thay vào đó là bộ mặt âm hiểm độc ác.

"Ai nói chúng ta phải từ bỏ? Ai nói chúng ta nhất định phải nghe theo lời bọn họ? Bọn họ sợ chết, sợ bị liên lụy là chuyện của bọn hắn, nếu bọn hắn không muốn giúp đỡ thì chúng ta đành dựa vào chính mình thôi."

Thượng Quan Vận cười lạnh một tiếng, trên mặt mang theo âm ngoan thị huyết, cả người có vẻ quý dị khó lường, mà Hiên Viên Triết lại không hề kinh ngạc chút nào, xem ra là đã sớm nhìn quen rồi.

"Ý của mẫu phi là?"

Nghe nàng nói như vậy, trong lòng Hiên Viên Triết mừng thầm, cái lão già kia thì tính là gì? Chỉ cần mẫu phi hắn ra tay thì chẳng có gì phải lo, dù không chiếm được sự ủng hộ và hỗ trợ của bọn hắn cũng không sao cả, chỉ cần có mẫu phi ở bên cạnh thì hắn không sợ gì hết.

"Triết Nhi, đưa tai qua đây."

Hiên Viên Triết quả nhiên nghe lời đưa tai qua, Thượng Quan Vận ở một bên tai hắn thì thầm một phen, cũng không biết nói những gì, chỉ thấy Hiên Viên Triết hưng phấn giống như tiểu hài tử, gật đầu khen hay. Có thể thấy được Thượng Quan Vận nhất định là nghĩ ra kế gì độc ác, hai mẹ con này đúng là cùng một loại đức hạnh, vậy mà lại cùng lên kế hoạch hãm hại phụ quân và phụ thân của chính mình, trái với Thượng Quan Vận quý kẻ đa đoan, Hiên Viên Triết có vẻ hèn nhát hơn, cũng khó trách Thượng Quan Cẩn Du chúng mất hắn.

Cứ như vậy, một hồi âm mưu lại nổi lên, cũng không biết sau cùng ai là kẻ khóc, ai là người cười?

Bọn Tuyết Đại đã đi được hơn nửa tháng rồi, trên đường đi người gia nhập ngày càng nhiều, trên đường đụng phải người quen cũng ngày càng nhiều.

Ti như đám người lần trước đến Tuyết Sơn muốn cướp đoạt thất sắc chi liên, trừ bỏ Thượng Quan Cẩn Nam ra, đại bộ phận đều xuất hiện trên đường đến Vân Vụ sơn, cũng không phải là Tuyết Đại có tâm ghi nhớ hay là diện mạo những người này có gì đặc biệt, chỉ là nàng có khả năng đã gặp qua một lần thì không thể quên, nàng chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhớ kỹ. (e ước j có khả năng này như tỷ để đến lúc thì kị ToT)

Lúc này bọn họ đang ở tửu lâu dùng cơm, giống như là thói quen, nàng tìm một vị trí gần góc tường ngồi xuống, đi theo còn có Dạ Khuynh Thành và Ly Nặc, bọn hắn cũng rất tự nhiên theo chân Tuyết Đại ngồi xuống.

Đột nhiên, ngoài cửa có một nam nhân mặc cẩm y, trên mặt đeo một cái mặt nạ hình hồ điệp đi vào.

Mà nam tử kia vừa vào cửa, liền dùng đôi mắt thâm thúy quét một vòng quanh quán rượu, trong lúc vô tình nhìn thấy một bóng dáng màu trắng ngồi ở góc tường, khoe miệng khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười như có như không, lập tức đi về phía bóng dáng màu trắng.

Đồng thời, Tuyết Đại và Dạ Khuynh Thành cũng phát hiện ra hắn, Tuyết Đại vẫn bất động thanh sắc ngồi uống trà, Dạ Khuynh Thành thì nheo mắt lại, toàn thân tỏa ra địch ý, nguy hiểm nhìn nam tử đang đi về phía bọn họ.

"Tuyết Đại cô nương, không nghĩ tới lại gặp nàng ở đây, thực tốt, nàng sẽ không ngại nếu ta....." Cẩm y nam tử đi đến trước bàn của bọn họ, cùng Tuyết Đại chào hỏi, nhưng mà còn chưa nói xong đã bị Dạ Khuynh Thành ngắt lời.

"Vô cùng dễ ý, mời người nhanh chóng tìm chỗ ngồi khác đi, nơi này đã đủ chỗ rồi."

Dạ Khuynh Thành làm sao không biết hắn đang tính làm gì? Chỉ sợ là hắn có dụng ý khác đi, nhìn ánh mắt hắn là biết, biết đâu hắn là cố tình đi theo bọn họ, mà hắn sẽ không bao giờ để một cái uy hiếp như vậy bên người, cho nên nhà người từ đầu đến thì mau biến về đó cho không khí được trong lành đi!

"Lục Vương gia, tại hạ và Tuyết Đại cô nương là bạn tốt, lần này có thể tình cờ gặp được nhau, cũng là do duyên phận, Lục Vương gia không nên hẹp hòi như vậy."

Dùng khẩu khí uy hiếp mà nói lời thỉnh cầu người khác, Dạ Khuynh Thành như thế nào cũng không cảm thấy thoải mái.

"Nếu các hạ đã biết Bồn vương, nói như thế chắc cũng biết Tuyết Đại là Vương phi của Bồn vương, người lại muốn ở chỗ đồng người công khai ngồi chung với Vương phi của Bồn vương, xin hỏi, người đây là muốn mưu tính cái gì?"

Cầm y nam tử cũng không phủ nhận lời nói của hắn, chỉ thấy hắn mỉm cười, lộ ra một nửa khuôn mặt tuấn mỹ không bị che bởi chiếc mặt nạ, trong khoảnh khắc, tân khách trong tửu lâu đều quay qua nhìn về phía bàn bọn họ.

Một nam tử áo đỏ khuynh thành cũng đủ gây chú ý rồi, hiện giờ lại có thêm một cầm y nam tử vô luận là khí chất hay vẻ bề ngoài, bỏ qua chiếc mặt nạ hình hồ điệp trên mặt ra, cái khác đều không hề thua kém nam tử áo đỏ, không khiến người khác vấp lại xem mới là lạ.

"Nếu như tại hạ nhớ không lầm, Lục Vương phi không phải là Tam tiểu thư Ôn Mạt của phủ Hộ quốc tướng quân sao? Khi nào thì lại có quan hệ tới vị bằng hữu này của tại hạ rồi?"

Nam tử nhú mày nói, cười mà như không cười nói.

Khách nhân trong tửu lâu tò mò nhìn bọn hắn, cũng đợi câu trả lời của nam tử áo đỏ, bọn hắn cũng cảm thấy kỳ quái, Lục Vương phi không phải là Tam tiểu thư của phủ tướng quân hay sao, khi nào thì biến thành nữ nhân áo trắng kia rồi hả? Đúng rồi, vừa rồi nam tử mặc cầm y kia nói cái gì nhỉ? Giống như là nói nữ tử kia là bằng hữu của hắn, hình như kêu là Tuyết Đại gì gì đó, chẳng lẽ là Lục Vương gia ép bức dân nữ, cứng rắn nói cô nương nhà người ta thành Vương phi của hắn? Lần này bọn hắn cũng bị làm cho hồ đồ rồi.

Dạ Khuynh Thành thấy hắn cố ý nói như vậy, trong bụng ghen một hồi tức giận, sắc mặt cực kỳ khó coi, đang muốn cãi lại thì bị Tuyết Đại ngắt lời.

Chỉ thấy thần sắc nàng không kiên nhẫn lườm hắn, sau đó lại nhìn về phía nam tử đang đứng, lạnh lùng mở miệng: "Ngồi xuống đi."

Thật là vinh dự ghê, nàng lại bị người vây xem, nếu như được phép lựa chọn, nàng nhất định sẽ tránh xa hai cái tên này, nếu không phải bọn hắn gây sự, tình trạng này sẽ không diễn ra, nàng cũng sẽ không bị người khác vây nhìn rồi ném cho cái ánh mắt tội nghiệp kia!

"Cảm ơn." Ở trong vẻ mặt lạnh lùng của Tuyết Đại và vẻ mặt không tình nguyện của Dạ Khuynh Thành, nam tử nói một câu cảm ơn liền muốn ngồi xuống, nhưng ngay khi hắn muốn ngồi xuống thì lại bị người khác ngăn lại.

"Đợi một chút." Nam tử quả nhiên dừng động tác, nhìn người đang ngăn cản mình, không tiếng động hỏi.

Dạ Khuynh Thành đứng dậy từ trên chỗ ngồi của mình, bước nhanh đến chỗ ngồi đối diện, đặt mông ngồi xuống, ở trong ba ánh mắt kinh ngạc của ba người còn lại mới nói: "Người ngồi bên kia đi."

Chỗ ngồi của bọn họ vốn là có bốn chỗ, nguyên bản Dạ Khuynh Thành và Ly Nặc ngồi ở một bên, Tuyết Đại lại một mình ngồi ở đối diện, ngồi như vậy vốn là không có vấn đề gì, nhưng lúc này lại xuất hiện một kẻ không thức thời, hắn đương nhiên không thể để cho tên kia ngồi cạnh Tuyết Đại được, cho nên mới có một màn khiến cho mọi người nhìn rớt trứng mắt này.

"....." Tuyết Đại tròn trĩnh mắt, không vui nhìn hắn một cái rồi lại tiếp tục uống nốt ly trà trên tay.

"....." Đối với hành động trẻ con và hẹp hòi của chủ tử nhà mình, Ly Nặc rất chi là khinh bỉ nhưng lại không dám phát tác được ánh mắt sắc bén mà Dạ Khuynh Thành vừa ném qua, hắn chỉ có thể cúi đầu mà tự cầu phúc cho bản thân khi có một chủ tử như vậy.

Còn nam tử mặc cầm y lại rất ung dung bình tĩnh, đối với hành động trẻ con của Dạ Khuynh Thành cũng không để trong lòng, đi đến bên cạnh Ly Nặc ngồi xuống như vẻ chỉ có thể ngồi ở chỗ này, mọi người nhìn ra chỉ nghĩ nam tử áo đỏ quá mức hẹp hòi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 90: Xuyên qua thành tàn phế nữ

Trong bữa ăn, Tuyết Đại chỉ yên lặng ăn đồ trong chén của mình, cảm y nam tử cũng không còn làm ra hành động gì khác người, Dạ Khuynh Thành thì lại sợ làm Tuyết Đại mất hứng nên cũng không tìm nam tử đối diện gây sự, mà Ly Nặc lại càng không có lý do gì đi nhiễu loạn tâm tình ăn cơm của mọi người. Khách khứa trong tửu lâu thấy không còn trò hay để xem, cũng nhao nhao quay đầu đi, tiếp tục quay về với đề tài đang dang dở lúc trước.

Im lặng, rốt cuộc cũng ăn xong một bữa cơm đầy căng thẳng, mọi người thu thập một chút rồi thanh toán liền xuất phát.

Sau khi đi được mấy canh giờ, Dạ Khuynh Thành rốt cuộc không nhịn được nữa, mặt âm trầm nhìn nam tử mặc cảm y đang đi bên cạnh Tuyết Đại nói: "Người còn muốn đi theo chúng ta đến bao giờ?"

Nam nhân này cũng đủ vô si, mặt dày ăn ké một bữa ở tửu lâu thì cũng thôi đi, hiện giờ lại cứ quẩn lầy Tuyết Đại không rời, tuy dọc đường đi hắn cũng không nói được bao nhiêu, nhưng nhìn thấy hắn đi bên cạnh Tuyết Đại cũng đủ khiến hắn không thoải mái rồi.

Cảm y nam tử quay sang nhìn hắn với vẻ mặt ngoài ý muốn, nói: "Ta đâu có đi theo người, ta còn thấy kì quái a, ta nghĩ là chúng ta cùng đường nên mới đi cùng, thì ra từ này giờ người vẫn cho là ta đi theo người sao, ha ha."

Dạ Khuynh Thành nghe vậy lại càng tức giận, cùng đường? Thật mệt cho hắn còn nghĩ ra được lí do như vậy, đang lúc hắn muốn châm chọc lại vài câu thì đột nhiên nghĩ đến cái gì, lúc này mới nguy hiểm hỏi nam tử kia: "Người cũng muốn cướp đoạt thần khí?"

Sao lúc trước hắn không nghĩ đến khả năng này? Xuất hiện tại nơi này, đại đa số đều là hướng về phía thần khí, mà cái nam nhân nhìn qua không dính bụi trần này vậy mà cũng hướng về phía thần khí mà đến, thật là khiến người khác có chút ngoài ý muốn.

Mà Tuyết Đại ở một bên đã sớm biết hắn vì thần khí mà đến, dù sao hắn cũng giống nàng si mê cảm, ai mà không muốn có được một thanh nhạc khí tốt chứ?

Cảm y nam tử gật gật đầu, trả lời một cách khẳng định: "Đúng vậy."

Dạ Khuynh Thành khẽ neho mắt phượng lại, nhàn nhạt phán một câu: "Người sớm bỏ cái ý niệm đó đi, Phục Ma cảm sẽ không thuộc về người đâu, dù cho người có mạnh đến mức nào thì nó cũng không có khả năng thuộc về người, cho nên người vẫn nên là về nhà bám váy mẹ người đi." (1 like cho câu này của ca :v)

Tuy hắn nhìn ra được thực lực của người trước mắt này không kém, nhưng Phục Ma cảm vốn là vũ khí của Tuyết Đại, có quan hệ ngàn năm gắn bó với nàng, mà nó cũng đã sớm chỉ nhận nàng là chủ nhân, những người khác dù có lợi hại hơn nữa cũng không có khả năng đoạt được, cho nên hắn đi chuyển này cũng là bằng không. Nếu là người khác hắn cũng sẽ không hao tâm đi nhắc nhở như thế, chẳng qua là người này quá mức nguy hiểm, hắn muốn phòng ngừa vạn nhất, đem ý định trở thành tình địch của tên kia bóp chết từ trong trứng nước. (ng ta bảo ghét của nào trời trao của đó, nên anh này xác định sẽ là tình địch của ca r nhé, hơn nữa còn là 1 tình địch rất mạnh, ca cẩn thận nha :v)

Cảm y nam tử nghe hắn nói vậy cũng không tức giận, vẫn là cười nói như cũ: "Tại hạ có thể đoạt được hay không cũng không quan trọng, quan trọng là được đi ngắm thần khí."

Nói xong liền nhanh chóng đuổi theo Tuyết Đại đang đi phía trước, Dạ Khuynh Thành thấy vậy thì gắt gao nắm chặt quả đấm, sau đó cũng đuổi theo ba người.

Chuyện xảy ra giữa bọn họ, có lẽ những người khác không để ý, nhưng lại có một ánh mắt đã thu hết thảy vào trong mắt, bởi vì ánh mắt ấy vẫn luôn dõi theo bóng dáng của nam tử áo đỏ, thấy hắn vì một nữ tử mà tìm mọi cách gây khó dễ cho nam tử mặc cảm y kia sắc mặt nàng ta cực kỳ khó coi.

"Yên Nhiên, muội nhìn gì vậy? Chuyện tâm như vậy, đến cả đại ca gọi mấy lần cũng không đáp lại?" Nói chuyện là thái tử Lan quốc Mặc Tử Hằng, mà đứng bên cạnh hắn đứng là muội muội của hắn, từng đi qua đỉnh Tuyết Sơn Mặc Yên Nhiên.

"Thái tử ca ca, sau khi trở về huynh hãy xin phụ hoàng một chuyện giúp Yên Nhiên được không? Yên Nhiên muốn gả cho Lục Vương gia của Hi quốc, không phải hần quyết không lấy." Lần ở đỉnh Tuyết Sơn ấy nàng đối với hắn là vừa gặp đã thương, mỗi đêm đều mơ thấy bóng dáng của hắn, mà nàng cũng đã phải người hỏi thăm lai lịch của nam tử áo đỏ kia, lại không thu được kết quả gì, về sau lại nghe được tin đồn, nói là Lục Vương gia của Hi quốc không chỉ chữa khỏi một thân tàn tật mà dung mạo cũng là độc nhất vô nhị, có thể nói là thiên hạ đệ nhất mỹ nam.

Nàng không tin, lúc này mới cho người đem bức họa của hần tới, vốn định so sánh hần với nam tử trong lòng mình một phen, nhìn xem hần có bị được với nam tử trong lòng mình hay không, lại không nghĩ tới cả hai đều là cùng một người, nên lần này đi Vân Vụ sơn cũng là nàng mãnh liệt yêu cầu, cốt để được nhìn thấy người trong lòng, lại không nghĩ tới lại nhìn thấy một màn hần đang tranh giành một cô gái với một nam tử cũng xuất sắc không kém, mà nữ tử kia không phải là nữ tử đại chiến cùng Kỳ Lân ở đỉnh Tuyết Sơn sao, nàng ta không phải là đã chết rồi sao? Trong bụng nàng cảm thấy kỳ quái, xong lại dùng vẻ mặt âm độc nhìn bóng dáng màu trắng kia, móng tay đâm vào da thịt cũng không khiến nàng thấy đau, nếu đã không chết thì nàng cũng không ngại tiễn nàng ta một đoạn đường, kẻ cướp đoạt nam nhân của nàng, nhất định sẽ không có kết quả tốt. (ai là nam nhân của mi hả, đúng là năm mơ giữa ban ngày *biu môi*)

Mà vẻ mặt độc ác này của nàng cũng bị Mặc Tử Hằng nhìn thấy, hần cũng có chút giật mình, người muội muội này của hần quả thật là bị chiều hư rồi, mới có thể điều ngoa tùy hứng như vậy, nhưng hôm nay lại lộ ra vẻ mặt dọa người thế này, căn bản ở tuổi nàng không nên có, một nữ nhân lại có thể vì một người nam nhân mà trở nên khủng bố như vậy sao? Sau khi trở về hần nhất định phải báo chuyện này cho phụ hoàng mới được, để tránh cho người muội muội này làm ra chuyện gì dẫn đến hậu quả khó lường.

Vào đêm, tiếng ồn ào đã biến mất hoàn toàn, mọi người đã sớm ăn tối xong đóng cửa nghỉ ngơi, trên đường cái tối đen như mực không có lấy một bóng người, ngẫu nhiên còn truyền đến vài tiếng chó sủa, càng làm nổi bật lên cái yên tĩnh của màn đêm, thậm chí là yên tĩnh đến mức dọa người.

Mà bãi tha ma cách thành mười dặm lại càng khủng bố hơn, ban đêm vừa buông xuống liền có vẻ âm trầm khiến người ta sợ hãi, toàn bộ bãi tha ma đều tràn ngập mùi hôi thối cực kỳ khó ngửi, thường thường còn xuất hiện vài ánh sáng trông như ma trơi, cùng với tiếng quạ kêu càng khiến người ta rợn tóc gáy.

Âm khí lượn lờ trên không trung, đột nhiên có một vật thể không rõ ràng động đậy, sau đó lại bất động, nhìn giống như là ảo giác, một hồi lâu sau, cái vật thể kia lại bắt đầu chuyển động, lần này không phải là ảo giác, cách đó không xa thật sự có một vật thể đang chuyển động.

Chỉ thấy vật thể đó vừa động vài cái liền ngã xuống, tiếp theo lại truyền đến một âm thanh đau đớn.

"Shit!" Âm thanh phản nộ truyền đến từ vật thể kia, nếu Tuyết Đại mà có ở đây, nhất định sẽ nhận ra âm thanh này, bởi vì chủ nhân của âm thanh này chính là người mà nàng hận nhất cuộc đời này.

Ôn Uyển, không, bây giờ phải gọi là Lynda mới đúng, cố gắng ngồi dậy nhưng vẫn là lực bất tòng tâm ngã xuống, nàng tức giận mắng một tiếng, sau đó quan sát bốn phía.

Phóng mắt nhìn quanh, mấy dặm chung quanh đều là mồ mả, cực kỳ hiển nhiên nơi đây là một khối mộ địa (!?), nhìn tình cảnh hoang vu cùng với những ngôi mộ xiêu vẹo, nếu nàng đoán không sai thì đây hẳn là một bãi tha ma, tuy không có ánh trăng chiếu sáng, chung quanh lại là một mảnh tối đen, nhưng nàng và Tuyết Đại giống nhau, từ nhỏ đã được huấn luyện trong bóng đêm, cho nên tình cảnh này đối với nàng căn bản không là gì.

Kỳ quái, đây là đâu?

Bỗng nhiên trong đầu nàng hiện lên chuyện phát sinh cuối cùng trước khi nàng mất đi ý thức.

Hôm nay là sinh nhật của nàng, nam nhân kia nói muốn tặng cho nàng một đại kính hi, nàng vô cùng vui vẻ, tưởng rằng bao nhiêu trả giá của nàng rốt cuộc cũng được hồi báo, nam nhân kia sẽ trở thành sở hữu của nàng.

Lại không nghĩ tới khi nàng mở cái lễ vật "kính hi" đó ra, cả căn phòng theo động tác của nàng mà nổ tung, trong nháy mắt liền trở thành một đồng tro bụi.

Nàng thật không ngờ tới, nam nhân kia thật đúng là nhẫn tâm, không muốn cưới nàng còn chưa tính, vậy mà lại tặng cho nàng một trái bom vào đúng ngày sinh nhật của nàng. Đến một khắc trước khi chết nàng mới hiểu được, chính mình cam tâm tình nguyện móc tim móc phổi vì hắn, ngay cả tí muối tốt nhất cũng bán đứng, đổi lại hắn lại cho nàng một trái bom, vậy tất cả những gì nàng làm vì hắn vứt đi đâu?

Vốn cho là chính mình đã bị bom nổ cho banh xạc, lại không nghĩ rằng vẫn còn sống một cách kỳ tích, đây thật đúng là ông trời có mắt, lưu lại cho nàng một mạng để có thể tìm nam nhân kia báo thù, Hách Trình, người chờ đây, Lynda ta thể, một ngày nào đó ta nhất định sẽ đem người băm thây vạn đoạn, nghiền xương thành tro.

"Hi..." Mới vừa rồi nhất thời kích động, không cẩn thận động vào miệng vết thương, nhất thời toàn thân đau nhức không thôi, sau đánh phải nằm im không nhúc nhích.

"Có ai không? Cứu mạng!" Nàng nằm trên mặt đất lớn tiếng kêu cứu, mặc dù nàng biết rõ ràng, nơi này khẳng định sẽ không có ai dám mò tới, vì không phải ai cũng có lá gan lớn như nàng, từ nhỏ đã không sợ trời không sợ đất, lá gan lại càng khác so với người thường?

Nàng liên tiếp lớn tiếng kêu gọi hồi lâu nhưng vẫn không hề có người xuất hiện, nàng cũng không còn khí lực kêu hô nữa, đang lúc nàng nhắm mắt lại, chuẩn bị chịu đựng đau đớn cho đến khi chết đi thì một bóng dáng màu đen xuất hiện bên cạnh nàng.

Bóng dáng màu đen đó đến bên cạnh nàng lúc nào nàng cũng không biết, giống như mọi nhất cử nhất động đều lặng yên không phát ra một âm thanh nào, lại thêm toàn thân chỉ mặc màu đen, toàn thân bao phủ bởi âm khí đáng sợ, mà sau khi bóng đen xuất hiện thì âm khí xung quanh càng trở nên nồng đậm hơn, khiến cho nàng, một kẻ trước giờ luôn lớn mật cũng không nhịn được cảm thấy sợ hãi.

Tuy không nhìn rõ diện mạo của cái bóng đen kia nhưng nàng có thể khẳng định một điều, người này chắc chắn là một nam nhân, nói không chừng chính là một nam quý đã chết, mà nàng cũng có thể cảm giác được, người kia đang nhìn mình chăm chăm, ánh mắt hằn lóe ra hàn ý, khiến cho nàng sồn gai ốc.

Nam nhân toàn thân hắc bào nhìn nàng một hồi lâu liền đi về phía nàng, tuy là bước đi nhưng dưới chân lại không hề phát ra một tiếng động.

"Người, người là người hay quý?" Lynda trong cơ thể Ôn Uyển run giọng hỏi.

Bóng đen cũng không trả lời nàng, chỉ là nhìn nàng, nửa ngày sau mới mở miệng nói: "Đại tiểu thư phủ tướng quân, hiện giờ lại rơi vào tình cảnh người không ra người, quý không ra quý này. Người xưa nói thật đúng: ác giả ác báo, ngày hôm nay người rơi vào kết cục này, đều là do người gieo gió gặt bão, không oán ai được."

Giọng nói của nam nhân rất dễ nghe nhưng giọng điệu lại lạnh như băng, mà lời hắn nói Lynda lại không hiểu, cái gì mà tiểu thư phủ tướng quân? Tuy ngày thường nàng làm không ít chuyện xấu, nhưng đâu có liên quan gì đến tiểu thư phủ tướng quân gì gì đó chứ?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt, Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91

Nguồn nhảy chương mời các bạn theo dõi chương tiếp theo

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Bốn thần tự sẽ cứu nàng

Nhìn tình hình này, mắt của bọn hắn nhất định là đã bị mù, hơn nữa còn là mù không có biện pháp chữa trị, nói cách khác, là thái tử một quốc gia, tương lai sẽ trở thành hoàng đế Lan quốc lại là một kẻ mù? Coi như toàn bộ tương lai của hắn đã bị hủy hoại, có thể sống được đến tuổi già cũng chẳng khác gì sống không bằng chết.

"Đây là có chuyện gì?" Tuyết Đại có chút khó hiểu hỏi Dạ Khuynh Thành đang đứng bên cạnh, nhìn thần sắc bình tĩnh tự nhiên của hắn, hắn là đã sớm dự liệu được tình huống này sẽ xảy ra.

"Phục Ma cầm chính là thần khí Thượng Cổ, hơn nữa còn là một thanh thần khí rất có linh tính, nó cũng giống như con người có ý thức và linh hồn của chính mình, không phải là đồ vật vô tri mà ai muốn là có thể đoạt được." Dạ Khuynh Thành nhìn nàng, kiên nhẫn giải thích.

Tuyết Đại gật gù đầu, cảm thấy lời hắn nói không phải là không có lý, nếu là thần khí thì khẳng định muốn tự mình chọn chủ, muốn có được nó, không chỉ dựa vào thực lực cường hãn mà còn phải được nó đồng ý nhận làm chủ mới được.

Sau khi những kẻ vừa bị Phục Ma cầm làm bị thương hai mắt, những người khác đều bị dọa đứng yên không nhúc nhích, cũng không dám có vọng tưởng sẽ đoạt được thần khí có thể hủy thiên diệt địa kia nữa.

Nhưng cũng có ngoại lệ, có mấy kẻ không sợ chết tiến lên phía trước, phi thân đến giữa không trung, thề phải đoạt được thần khí có thể giúp bọn hắn thống nhất tam quốc, đừng nói là chỉ mất một đôi mắt, cho dù là muốn mạng của bọn hắn, bọn hắn cũng muốn đánh cược một lần, có khi chính mình may mắn được thần khí lựa chọn thì sao?

Nhưng là mộng càng đẹp thì càng dễ vỡ, ác mộng càng đáng sợ thì càng khó tỉnh, mộng đẹp của bọn hắn đã nhanh chóng bị một kích của Phục Ma cầm phá vỡ, còn lại chính là ác mộng khổ không thể tả.

"A.....A....."

Một, hai người bị ngã xuống từ trên không trung, đều giống như những kẻ khác quay cuồng trên mặt đất, khóc hô cứu mạng, nhưng căn bản là không ai có thể đồng tình với bọn hắn, biết rõ là sẽ bị Phục Ma cầm tấn công mà vẫn muốn chạy đi chịu chết, cũng không đứng, tạm thời bọn hắn vẫn không chết được, nhưng so với chết còn khổ hơn, cái này gọi là sống không bằng chết.

Trên mặt đất là một mảnh kêu la, mà giữa không trung Phục Ma cầm vẫn nghênh ngang bay qua bay lại, thảnh thơi lại đổi chỗ, tựa như một vị tiên đang quan sát nhân gian, cao ngạo và khinh thường.

"Tuyết Nhi, mau đi đi, đừng lo lắng, nó sẽ không làm nàng bị thương đâu."

Bởi vì chỉ có nàng mới là chủ tử chân chính của nó, những lời này hắn không nói ra miệng, có một số việc vẫn nên là chờ nàng từ từ khám phá ra đi.

"Ừ." Tuyết Đại nhìn hắn rồi gật gù đầu, cũng không biết vì nguyên nhân gì mà nàng lại rất tin lời hắn nói, nhưng vẫn còn một lý do nữa, đó chính là nàng cảm thấy mình rất có duyên phận với Phục Ma cầm đang lơ lửng giữa không trung kia, đó là một cảm giác rất quen thuộc không thể nói lên lời.

Tuyết Đại tiến lên hai bước, đang định phi thân lên thì bị một tiếng nói ngăn trở, "Vị cô nương này, tại hạ thấy ngươi vẫn là không nên đi, chẳng lẽ ngươi không thấy kết cục của mấy người kia sao? Hà tất gì phải uống phí sinh mạng như vậy?"

Một nam nhân trẻ tuổi có vẻ là một kiếm sĩ đứng ra khuyên nhủ, theo ý hắn, Tuyết Đại cũng sẽ giống như những người đó, bị Phục Ma cầm thương tổn đầy mình.

Đối với hảo tâm của kiếm sĩ kia, Tuyết Đại chỉ là nhàn nhạt gật đầu một cái rồi phi thân về phía Phục Ma cầm đang bay lượn trên không trung.

Càng đến gần Phục Ma cầm, cảm giác quen thuộc càng tăng lên, mãi đến khi khoảng cách giữa họ còn lại một mét. Bỗng nhiên hào quang quanh Phục Ma cầm càng sáng hơn, toàn thân cầm đều tản ra ánh sáng trắng nồng đậm, nháy mắt liền bao phủ quanh người Tuyết Đại, mà bóng dáng màu trắng của Tuyết Đại khi bị ánh sáng kia bao trùm liền toát ra một làn sương mờ ảo, trong chớp lát toàn bộ thân thể Tuyết Đại trở nên trong suốt.

Dạ Khuynh Thành thấy vậy thì sắc mặt đại biến, vội vàng bay về phía thân hình đang lơ lửng giữa không trung, lại không ngờ còn có một bóng dáng còn nhanh hơn hẳn.

Chỉ thấy một nam tử mặc cẩm y, trên mặt mang theo mặt nạ hồ điệp lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai phi thân về phía Tuyết Đại, nháy mắt liền xuất hiện bên cạnh Phục Ma cầm.

"Phục Ma cầm nghe lệnh, không được phép tổn thương Tuyết Nhi, nếu không ta sẽ hủy linh căn của ngươi!" Cẩm y nam tử giống như một thiên thần lơ lửng giữa không trung, vầng vàng giống như đang đứng trên mặt đất. Nhìn Tuyết Đại bị thần khí vây khốn, giọng nói và vẻ mặt của nam tử đều trở nên nghiêm khắc.

Mà Dạ Khuynh Thành đến chậm hơn cũng dừng lại ở bên cạnh hắn, nguyên là muốn ra tay cứu Tuyết Đại, lại không ngờ nghe được lời nói của cẩm y nam tử, trong lúc này thật khiến hắn cảm thấy ngoài ý muốn, thì ra chính là hắn....

Phục Ma cầm nghe vậy, toàn thân đều run lấy bầy, bộ dáng giống như cực kỳ sợ hãi. Mà sợ hãi cũng là chuyện bình thường, nó là thần khí thượng cổ, nếu bị hủy đi linh căn thì nó sẽ chỉ còn là một thanh kiếm bình thường, mà nam tử trước mắt này nhất định sẽ không chỉ nói suông thôi, hắn nói được nhất định làm được.

"Ai cho ngươi đùa giỡn nàng hả? Bỏ thần cảnh cáo ngươi, nếu Tuyết Nhi có xảy ra cái gì, ngươi tự gánh hậu quả."

Suy nghĩ của Phục Ma cầm hắn có thể hiểu được, cũng có thể giao tiếp với nó, đương nhiên người ngoài nhìn vào sẽ không hiểu. Mà đám người dưới mặt đất từ lúc cẩm y nam tử phi thân lên đã bị trúng phép, toàn bộ như bị đóng băng, thời gian dừng lại ở một khắc Tuyết Đại bị thần khí vây nhốt.

Phục Ma cầm nhảy lên một cái, cả thân cầm vận vẹo uốn éo rồi đứng im một chỗ, bộ dáng giống hệt một tiểu hài tử đang nhận sai

"Hừ, nếu đã biết sai rồi còn không mau thả Tuyết Nhi ra, chẳng lẽ còn muốn Bỏ thần tự động thủ?" Sắc mặt nam tử cẩm y không vui nhìn nó, lạnh lùng uy hiếp.

Nghe câu đó, thân cầm của Phục Ma cầm lại run lên vài cái, đầu càng cúi thấp hơn.

Cẩm y nam tử thấy vậy, sắc mặt lại càng khó coi, đang lúc hắn muốn nói gì đó thì một bóng dáng màu đỏ lóe lên bên cạnh, Dạ Khuynh Thành xuất hiện bên cạnh Tuyết Đại, ôm nàng vào lòng, âm thanh run rẩy nhẹ giọng kêu: "Tuyết Nhi, nàng tỉnh lại đi, đừng ngủ, mau tỉnh lại đi."

Hắn lo lắng gọi nàng nhưng người trong ngực hắn vẫn nhắm mắt không nhúc nhích, giống như đang lâm vào một giấc ngủ rất say.

Sở dĩ hắn lo lắng như vậy chính là vì nghe hiểu được cuộc đối thoại của nam tử mặc cẩm y cùng với Phục Ma cầm, điều khiến cho hắn ngạc nhiên là, Tuyết Đại xảy ra tình trạng này, cũng không phải do Phục Ma cầm tạo thành, nó vốn chỉ muốn trêu đùa với vị chủ nhân đã ngàn năm không gặp của mình mà thôi, lại không nghĩ rằng sẽ phát sinh ra chuyện này, nhất thời nó cũng không giải thích được nguyên nhân.

Ngay cả Phục Ma cầm cũng không biết là có chuyện gì xảy ra thì những người khác lại càng không biết, cho nên hắn mới khẩn trương như vậy, Tuyết Nhi, nàng ngàn vạn lần không thể xảy ra chuyện gì, giờ phút này hắn đang cực kỳ tự trách bản thân.

Hắn vẫn cố gắng gọi tỉnh Tuyết Đại trong lòng nhưng nàng lại không hề tỉnh lại, hắn nóng vội không biết nên làm thế nào đành phải ôm Tuyết Đại đi trước.

"Đợi một chút." Dạ Khuynh Thành đang muốn mang Tuyết Đại rời đi thì bị nam tử cẩm y gọi lại.

Hắn ôm Tuyết Đại xoay người lại, mặt không chút thay đổi nhìn một người một cầm đối diện, lạnh lùng mở miệng: "Còn có chuyện gì?"

Nam tử cẩm y cũng không nhiều lời, nói thẳng ý đồ của mình: "Đề nàng lại." Nàng trong miệng hắn tất nhiên là chỉ Tuyết Đại trong ngực Dạ Khuynh Thành.

"Hừ, ngươi thật nghĩ ta sẽ giao thể tử của mình cho ngươi sao?"

Tuyết Đại xảy ra chuyện thế này, ngoại trừ do hắn sơ xuất ra thì trách nhiệm chính là tại cái cây đàn cuồng ngạo và trẻ con kia, nếu không phải tại nó nổi lên ý nghĩ muốn trêu đùa chủ tử của nó thì làm sao nàng sẽ rơi vào tình trạng ngủ say như thế này?

"Ta là ca ca của nàng, có câu huynh trưởng như cha, không có sự đồng ý của ta, nàng sẽ không trở thành thể tử của bất kì ai."

Hai chữ thể tử khiến cho lòng hắn đau khổ, sắc mặt biến hóa càng ngày càng khó coi.

"Ba ngàn năm trước, nàng là thể tử của ta, ba ngàn năm sau, nàng vẫn là thể tử của ta, mặc kệ ngươi có đồng ý hay không, nàng vẫn thuộc về ta, nếu như ngươi vẫn muốn dùng vũ lực để chia rẽ chúng ta, thì xin cứ tự nhiên, chỉ cần ngươi không sợ nàng sẽ càng hận ngươi hơn thôi, ngược lại ta thì không sao cả, chẳng qua là cùng Tuyết Nhi chết thêm một lần nữa mà thôi, chỉ cần có nàng ở bên, cho dù là chết ta cũng vui vẻ chịu đựng, mà ngươi thì khác, ngay cả chết rồi nàng cũng không muốn nhìn thấy ngươi."

Hắn biết trước mắt mình vẫn không phải là đối thủ của tên kia, tuy Long tộc cũng là một trong những tộc mạnh nhất của thời kỳ thượng cổ, nhưng bây giờ hắn lại đang ở trong một không gian không thuộc về mình, cho nên năng lực vẫn còn bị hạn chế.

Lời này của hần quả nhiên có tác dụng, cảm y nam tử trầm mặc một lát, sau mới lấy giọng điệu hòa hoãn nói: "Hiện tại linh hồn cả cơ thể nàng đang bị tách ra, nếu chậm trễ không giúp nàng gọi lại hồn phách, chỉ sợ hậu quả không tốt."

Tuy lời nói của Dạ Khuynh Thành khiến hần rất tức giận nhưng việc quan trọng lúc này là cứu Tuyết Nhi, mình không nên so đo cùng hần.

Dạ Khuynh Thành nghe vậy thì cả kinh, trách không được hần gọi thế nào nàng cũng không tỉnh, thì ra là do linh hồn đang tách ra khỏi thể xác, nói vậy linh hồn của nàng đã bay đi đâu rồi?

"Vậy làm thế nào mới có thể cứu được nàng? Người nói đi, chỉ cần ta có thể làm được, nhất định sẽ dốc hết sức cứu nàng." Hần cực kỳ khẩn trương hỏi, nghe giọng điệu của hần chắc chắn có thể gọi được hồn phách của nàng quay về, nhưng hần lại muốn chính mình làm được chút việc vì nàng, hần tin tưởng, nếu như nàng thức tỉnh, chắc chắn cũng không hy vọng người cứu mình lại là người kia.

"Người không cứu được nàng, dù là ta cũng không có mấy phần nắm chắc, người phải giao nàng cho ta ngay bây giờ, nếu để qua sáu canh giờ thì sẽ vô phương cứu nàng."

Cảm y nam tử liếc mắt nhìn nữ tử đang nằm trong ngực hần, trong lời nói mang theo khẩn trương và đầy tình cảm.

"Thật là như vậy sao?" Dạ Khuynh Thành có chút hoài nghi hỏi, kỳ thật trong lòng hần không tin, nhưng lại sợ vạn nhất, hần cũng không dám lấy tính mạng Tuyết Đại ra đặt cược.

"Tuy Bốn thần không thích người nhưng cũng kính trọng nói dối, có tin hay không tùy người!"

Cảm y nam tử cũng sinh khí, sắp hết kiên nhẫn với hần, nếu hần giao người ra thì tốt nhất, nếu không muốn giao người thì hần cũng không ngại động thủ, bất luận thế nào hôm nay hần cũng phải mang nàng đi.

Dạ Khuynh Thành trầm mặc, đôi mắt thâm sâu nhìn nữ tử trong lòng, lúc này mới không tình nguyện đưa ra quyết định, hần không thể để nàng xảy ra chuyện, cho nên biện pháp tốt nhất là đưa nàng cho người kia, cũng chỉ có như vậy mới tránh được kết cục tiếc nuối.

"Vậy thì làm phiền người rồi."

Dù hần cũng không ưa gì đối phương nhưng bây giờ tính mạng nàng đang cần hần giúp đỡ, khách khí với hần một chút cũng không sao.

Lưu luyến đưa người trong lòng vào tay đối phương, sau đó liền nhìn chính người mình yêu thương bị kẻ khác ôm vào trong ngực, tuy người nọ là ca ca của nàng, nhưng không hiểu sao trong lòng hần vẫn cảm thấy cực kỳ không thoải mái, ại, vì cứu Tuyết Đại, hần vẫn là nên tạm thời ân nhẫn vậy.

Sau khi cảm y nam tử tiếp nhận Tuyết Đại, cũng là thâm sâu nhìn nàng hồi lâu, sau đó đối với không khí gọi lớn một tiếng: "Kỳ Lân!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Mộng cảnh kỳ quái

Ngay sau đó, bóng dáng mạnh mẽ của Kỳ Lân liền xuất hiện trước mắt.

Cảm y nam tử ôm nữ tử trong lòng phi thân lên, vững vàng ngồi trên lưng Kỳ Lân, sau đó Phục Ma cảm cũng nói gót nhảy lên lưng Kỳ Lân, một giây sau bóng dáng Kỳ Lân đã biến mất tại chỗ, mang theo Tuyết Đại và cảm y nam tử đi mất.

Mà Dạ Khuynh Thành vẫn đứng yên tại chỗ, lẳng lặng nhìn phương hướng bọn họ vừa rời đi, thật lâu sau mới quay người, roi xuống mặt đất, mà đám người kia lúc này cũng khôi phục trạng thái bình thường, chỉ là trí nhớ của bọn họ lại dừng tại một màn Tuyết Đại bị thần khí vây nhốt, đối với những chuyện sau đó bọn họ hoàn toàn không có ấn tượng.

"Chủ tử, chủ mẫu đâu rồi?"

Vừa được tự do Ly Nặc lập tức chạy về phía này, nhưng ngoài ý muốn lại không nhìn thấy bóng dáng Tuyết Đại.

Lúc bị người khác dùng phép đình chỉ thời gian nó cũng biết, nhưng là tu vi không bằng nên dù có biết mình bị người dùng phép đình trụ cũng không thể tự giải, mọi chuyện phát sinh sau đó nó cũng không biết được.

"Bị hần mang đi rồi."

Về mặt Dạ Khuynh Thành cô đơn, không yên lòng nói xong liền rời đi.

"Hắn là ai vậy?"

Ly Nặc đi đằng sau khó hiểu hỏi, nhưng Dạ Khuynh Thành đi phía trước không hề để ý đến nó, cứ tự nhiên rời đi.

Ly Nặc cũng nhanh chân đuổi theo, gắt gao theo sau lưng hắn, không lâu sau, Vân Vụ son và đám người kia đều bị bọn hắn vút ở phía sau.

Kỳ quái, rõ ràng chủ tử rất quan tâm đến chủ mẫu, luôn muốn tự mình bảo hộ nàng, nhưng hôm nay lại để mặc cho người khác đưa chủ mẫu đi mà không đuổi theo, đây không phải là tác phong của chủ tử nhà.

Chẳng lẽ người nọ quá mức lợi hại, chủ tử không phải là đối thủ của hắn? Nếu mà đúng như vậy, trên đời này, ngoại trừ người kia, căn bản không ai có thể là đối thủ của chủ tử.

Bỗng nhiên, nó lại nghĩ đến một điểm đáng ngờ, Phục Ma cầm vốn là vũ khí của nữ nhân kia ngàn năm trước, vì sao lại bỗng xuất hiện ở Nhân Giới hả?

Thần khí khi rời khỏi chủ nhân thường có hai loại tình huống, một là do chủ nhân giải trừ khế ước cùng nó, từ nay về sau thần khí sẽ không bị quản chế bởi chủ nhân cũ và có thể tự do nhận chủ nhân mới.

Hai là dưới tình huống bất đắc dĩ bị tách ra, mà nguyên nhân chủ yếu là do chủ nhân của thần khí bất hạnh bị giết chết hoặc thân xác hay linh hồn không còn ở lục giới.

Vài ngàn năm trước, nàng coi cầm như mạng, làm sao có thể tự giải trừ khế ước với Phục Ma cầm? Vậy cũng chỉ còn lại khả năng thứ hai, nhưng cũng không đúng, vị ca ca kia của nàng căn bản sẽ không ra tay làm tổn thương vị muội muội yêu quý này, càng không cho kẻ khác động vào nàng, vậy rốt cuộc là ba ngàn năm trước đã xảy ra chuyện gì?

Khi Phục Ma cầm hiện thế, chủ tử đã để cho nàng đi thử cầm, nói như vậy là chủ tử đã biết nàng chính là nữ nhân ba ngàn năm trước kia, vậy mà lại không thêm nói cho nó biết, thật là, nào lại có loại chủ tử không thành thật với sủng vật như vậy hay không?

Lúc này nó đã suy nghĩ thông, những chuyện phát sinh trước đó đều đã sáng tỏ, khó trách nó lại cảm thấy nàng quen thuộc như vậy, đồng dạng, cũng cảm thấy sợ hãi khi đối diện với người kia, mà người kia theo như lời nó dĩ nhiên là Mặc Thanh Vân.

Cả đoạn đường đi này nó đều chìm đắm trong suy nghĩ, ngay cả khi người phía trước dừng lại cũng không phát hiện, không cẩn thận liền đụng phải, mà nó cũng không phải là đụng vào bức tường thật như tưởng tượng, mà là một cái cây cổ thụ vừa to vừa cứng.

"Ai nha, đau quá..."

Vuốt vuốt cái trán bị cụng đau, hắn ra sức đập mấy cái vào cái cây chết tiệt không cẩn thận đụng vào nó(xin nhìn kĩ lại là ai đụng ai =.=), nhưng ngặt nỗi cái cây thì vẫn đứng sừng sững không sao cả, ngược lại Ly Nặc vì quá dùng sức mà ôm chân nhảy lò cò. Lần này nó muốn xoa trán cũng không được, buông trán mà đi xoa bóp chân cũng không xong, thật sự là làm khó động vật đơn bào như nó rồi.(Saki: muahahaha đv đơn bào :v LN: cầm cười!)

Mà Dạ Khuynh Thành nguyên bản đang đi phía trước giờ phút này đã dừng lại, đang nhân nhả tựa vào một cái cây, đối với Ly Nặc đang nhảy lò cò bên kia làm như không thấy, hai mắt chăm chú nhìn về phía trước, giống như đang chờ đợi cái gì đó.

Qua một lúc lâu sau, địa phương nơi hắn đang nhìn chăm chăm bỗng xuất hiện dị thường, trong bụi cỏ phát ra những âm thanh loạt soạt, không bao lâu, một con mèo đen chui từ trong bụi cỏ ra, vươn người nhảy bổ về phía Dạ Khuynh Thành.

Ly Nặc gắt gao nhìn một màn này, thấy Hắc Miêu bỏ về phía chủ tử thì cho rằng nó muốn thương tổn chủ tử liền ra tay công kích, nhưng lại bị Dạ Khuynh Thành ngăn trở.

"Chủ nhân, Vô Tình đề ta tới báo với chủ nhân một chuyện, Thượng Quan Vận và Hiên Viên Triết đang âm mưu hãm hại hoàng thượng để đoạt vị, mấy ngày tới sẽ có hành động."

Hắc Miêu đứng bên cạnh Dạ Khuynh Thành, nâng đầu, dùng cặp mắt màu lục không khác lắm so với hồ ly nhìn chăm chăm nam tử đang dựa người vào thân cây.

"Ừ, mặc kệ bọn chúng, kêu Vô Tình không cần nhúng tay."

Phân tranh hoàng vị làm sao so sánh được với tình cảm chân thành trong lòng hắn?

Hơn nữa, lúc trước đương kim hoàng thượng Hiên Viên Liệt đối đãi với mẫu phi của hắn như thế nào, hắn đều điều tra rõ, không tự mình động thủ đưa ông ta xuống phụng bồi mẫu phi đã là cực hạn rồi, hiện tại có người muốn lấy mạng ông ta, hắn tự nhiên sẽ không ngăn cản, có trốn thoát được kiếp nạn này hay không thì phải xem tạo hóa của ông ta rồi.

"Đã biết chủ nhân, ta nhất định sẽ chuyển lời cho Vô Tình."

Hắc Miêu gật gật cái đầu nho nhỏ của nó, thái độ rất cung kính trả lời.

"Người về trước đi, ta vẫn còn việc phải xử lý."

Lời còn chưa dứt, thân hình đã biến mất tạo chỗ, Ly Nặc nhất thời trợn mắt, chủ tử chuồn cũng quá nhanh đi.

"Người cũng theo Hắc Miêu trở về đi." Đang lúc Ly Nặc muốn đuổi theo thì âm thanh của Dạ Khuynh Thành truyền đến từ một chỗ xa xa.

"Chủ tử, ta không muốn về, ta cũng muốn đi tìm chủ mẫu, ngài chờ ta với." Dứt lời cũng biến mất ngay tại chỗ.

"Hắc Miêu tuân lệnh." Trong khu rừng chỉ còn lại một mình Hắc Miêu, chỉ thấy nó nhìn về phương hướng Dạ Khuynh Thành biến mất, cung kính nói một câu tuân mệnh mới xoay người rời đi.

Lan quốc, nơi ở của Cửu hoàng tử, trong một mặt thất, một nữ tử toàn thân áo trắng đang nằm trên một chiếc giường bằng băng, trên đôi mi thanh tú yêu kiều và hàng lông mi dày và dài dính một vài giọt nước bạch sắc thật nhỏ, nhìn qua giống như ngủ thiếp đi. (Ặc đoạn này ta chém ==)

Ngồi bên cạnh nàng là một nam tử mặc áo lục, đúng là Mặc Thanh Vân lúc trước vẫn giả trang ngu ngốc, vẫn hay theo sau nàng luôn miệng gọi nàng tiên nữ tỷ tỷ không ngừng. Nhưng bất đồng là giờ phút này trong mắt Mặc Thanh Vân đã không còn sự ngây dại nữa, thay vào đó là thần thái thâm thúy khó hiểu.

Giờ phút này Tuyết Đại đang ở một nơi rất xa lạ.

Trong trí nhớ, nàng chưa từng tới nơi này, nhìn băng tuyết mênh mông bát ngát trước mắt, giống hệt đỉnh Tuyết Sơn lúc trước, nhưng khác ở chỗ, nàng cảm thấy nơi này rất quen thuộc.

Kỳ quái, rõ ràng là cảm thấy quen thuộc nhưng nàng lại không hề có một chút ấn tượng rằng mình đã từng đến nơi này. Phóng mắt nhìn xung quanh, ngoại trừ một mảng tuyết trắng xóa thì không còn gì khác, so với Tuyết Sơn thì lượng băng tuyết ở nơi này còn dày đặc hơn nhiều, nhiệt độ không khí cũng thấp hơn rất nhiều, giống như quanh năm bốn mùa đều chỉ có tuyết.

Tuyết Đại mặc một thân quần áo mỏng đứng trên mặt tuyết, từ từ đi về phía trước, những nơi nàng đi qua đều không để lại dấu chân, lần này nàng cũng không sử dụng khinh công nhưng lại không hề để lại dấu chân trên mặt tuyết, giống như nàng không có bản thể mà là một linh hồn đang lướt trên mặt tuyết.

Bỗng nhiên một bóng dáng xuất hiện trước mắt Tuyết Đại.

Đó là một thiếu niên tuyệt sắc, chỉ thấy thiếu niên như đi đến từ một phương xa, đang nhàm chán nhìn xung quanh, sau đó dừng lại, ngồi xuống, ngo ngắc nhìn về phía trước.

"Người cũng chỉ có một mình thôi sao, không cảm thấy nhàm chán sao?"

Thiếu niên vẫn nhìn về phía trước, nhỏ giọng lầu bầu nói.

Tuyết Đại cảm thấy rất kỳ quái, trước mặt hẳn không hề có người, hẳn đang nói chuyện với ai vậy? Bị lòng hiếu kỳ thúc giục, nàng nhanh chóng đi về phía thiếu niên kia, cũng không phải là nàng muốn cùng thiếu niên kia chào hỏi, mà là trong nội tâm đang có một âm thanh thần bí kêu gào, để cho nàng đi lên phía trước xem xét một phen, nàng cũng không biết có phải là ảo giác của chính mình hay không.

Đến gần mới phát hiện, thiếu niên kia không phải đang lầm bầm một mình, mà là với một đóa hoa, mà đóa hoa này nàng cũng rất quen thuộc, chính là thất sắc chi liên mà nàng một lòng muốn có được, kỳ quái, tại sao nơi này lại có một đóa thất sắc chi liên?

Đang lúc nàng cảm thấy kỳ quái, rõ ràng nói ngàn năm mới có một đóa thất sắc chi liên, nhưng nơi này lại có một đóa thì thiếu niên kia lại lên tiếng: "Kể từ khi đến nơi này, ta mỗi ngày vẫn chỉ có một mình, thật sự là rất nhàm chán, cuộc sống kiểu này đến bao giờ mới kết thúc đây?"

Thiếu niên kia vẫn tiếp tục nói chuyện với đóa Tuyết Liên, ngay cả Tuyết Đại đứng bên cạnh hẳn cũng không chú ý tới, bộ dáng chuyện chú kia giống như toàn bộ thế giới chỉ còn lại mình hắn và đóa hoa Tuyết Liên kia.

Từ khi hắn đến cái không gian này vẫn luôn lẻ loi một mình, một cái không gian to như vậy, đừng nói là những người khác, ngay cả một động vật cũng không có, phóng tầm mắt nhìn, chung quanh đều là một mảnh hoang vu đầy tuyết trắng, đến thực vật cũng không sống được.

Rất không dễ dàng mới tìm được một nơi xinh đẹp mỹ lệ như vậy, lại là một nơi cực hàn, cho dù thân thể hắn có tốt mấy cũng chưa thể thích ứng, không nghĩ tới ở nơi này lại có thể gặp được một bông hoa mỹ lệ như vậy, cũng tại lúc nhìn thấy đóa hoa mỹ lệ này mà tâm tình hắn trở nên tốt hơn, một người một hoa cứ như vậy đối thoại, không hề để ý sự tình phát sinh trên người bọn họ rất tự nhiên.

"Đúng rồi, dù sao người cũng chỉ có một mình, vậy chúng ta hãy cùng kết bạn nhé, như vậy sẽ không còn thấy nhàm chán nữa rồi."

Thiếu niên đột nhiên giống như tìm được lục địa mới, kích động nói, mà hẳn đợi một lúc lâu cũng không thấy đóa hoa kia trả lời (...hoa mà nói dc sao o_o), sau cùng không nhịn được ngồi xuống nói: "Người không nói lời nào nghĩa là đồng ý rồi nha..."

Sau khi nói xong thì thiếu niên kia đứng lên đi đến bên cạnh bông hoa ngồi chồm hổm xuống, dùng tay phải nhẹ nhàng vuốt cánh hoa như an ủi, trong miệng nhắm nghiền thần chú, trong khoảnh khắc, một đạo ngân sắc hiện lên, dưới bàn tay thiếu niên không còn thấy đóa hoa nào nữa, mà là thân hình một đứa bé lỏa thể nằm trên mặt tuyết.

Đứa trẻ mở to đôi mắt sáng ngời nhìn thiếu niên, trong miệng thì y y nha nha kêu to, thấy thiếu niên không hiểu mình nói gì, lại ý vị quơ quơ cánh tay nhỏ

bé, ý muốn thiếu niên ôm mình.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Thần Nữ vô tình gặp gỡ Xích Long

Thiếu niên nhìn thấy hình dáng này của nàng thì miễn bàn có bao nhiêu vui vẻ, khăn trương cời áo trên người bao bọc đứa trẻ lại, sau đó ôm vào trong lòng, hung hăng hôn "bep" một tiếng lên khuôn mặt béo ụt ịt của nàng, mà tiểu tử kia thì lại cười đến toét miệng, khỏi nói có bao nhiêu đáng yêu.

"Nè nhóc con, từ giờ trở đi muội hãy ở cùng ta nhé, như vậy chúng ta sẽ không cảm thấy cô đơn nữa rồi."

Thiếu niên cười đến nở hoa, sau đó liền vô cùng cao hứng ôm đứa trẻ rồi đi, mà Tuyết Đại thi vẫn chôn chân tại chỗ, hiển nhiên là bị một màn trước mắt hù cho ngây người. Thế giới này cũng quá huyền ảo rồi, có rất nhiều ma thú và thần thú còn chưa tính, hiện giờ lại có thể tận mắt nhìn thấy một người có thể biến một đóa hoa thành một đứa trẻ, thật khiến cho một người đến từ dị thế như nàng có chút không thích ứng được.

Mà chuyện khiến cho nàng kỳ quái vẫn còn ở phía sau. Sau khi thiếu niên kia bế đứa trẻ đi rồi, cảnh tượng lại biến hóa, lúc này Tuyết Đại lại đang đứng trước một tòa cung điện to lớn hùng vĩ, mà tòa cung điện này vô luận là kiến trúc hay trang trí đều là thượng đẳng, xa hoa không hề thua kém so với những biệt thự phong cách Châu Âu của thế kỷ hai mươi mốt.

Tuyết Đại đang tò mò tại sao mình lại xuất hiện ở chỗ này thì đột nhiên có âm thanh hốt hoảng cắt đứt mạch suy nghĩ của mình.

"Thần Tôn, không xong rồi, Thần Nữ lại không thấy đâu nữa!"

Một thị nữ khăn trương chạy vào nội điện, nhìn thấy nam nhân đang chuyên tâm đọc sách lập tức quỳ xuống, vẻ mặt hoảng sợ nói.

Nam nhân nghe vậy lập tức bỏ quyển sách trên tay xuống, tiện tay ném lên trên mặt bàn, sắc mặt khó coi nhìn thị nữ đang quỳ, lạnh giọng hỏi: "Làm sao lại không thấy nàng?"

Âm thanh của nam nhân vững vàng, thập phần bình tĩnh, nhưng bàn tay nắm chặt thành quyền, nổi ra khớp xương trắng bệch đã bán đứng hắn, nói rõ bây giờ hắn đang cực kỳ lo lắng và phẫn nộ.

Hắn đích thực là rất lo lắng cho an nguy của vị Thần nữ trong miệng thị nữ kia, lại cực kỳ tức giận với những thị nữ vô dụng này, chỉ là trông chừng một tiểu hài tử mà cũng không làm xong, nếu không phải hắn đang cố gắng kiềm chế lửa giận thì có lẽ thị nữ này đã đi chầu diêm vương từ lâu rồi.

"Lúc trước thần nữ nói nàng bị đau bụng, tui nô tỳ liền đi tìm thuốc cho nàng, nhưng nàng lại nói có khi bị tiêu chảy nên chúng nô tì mới đưa nàng đi nhà cầu, kết quả nàng đi vào liền không thấy quay lại, lúc tui nô tì vào trong tìm thì đã không thấy người đâu, thỉnh Thần Tôn trách tội."

Tuy mặt Thần Tôn không chút thay đổi nhưng nàng biết hiện hắn đang rất tức giận, chỉ cần là chuyện dính đến Thần Nữ thì hắn đều dị thường khăn trương, cho dù Thần Nữ không có chuyện gì thì đám thị nữ hôm nay trông chừng cũng đừng hòng sống tốt.

Hiện tại nàng chỉ hy vọng Thần Tôn có thể tha cho các nàng một mạng, về phần trừng phạt, mặc kệ trừng phạt nặng đến đâu bọn họ đều chịu đựng được, nhiều năm qua có loại trừng phạt nào mà các nàng chưa được nếm thử đâu? Tất cả cũng là nhờ vị tiểu tử tông gia ban tặng, cứ ba ngày hai bữa lại chơi trò nết nết, hại các nàng bị trừng phạt vô số lần, hiện giờ cũng luyện được một thân da thịt dày, mặc kệ trừng phạt nặng bao nhiêu các nàng vẫn có thể chịu đựng.

"Thì ra ngươi cũng biết mình có tội, chính mình tự đi lĩnh phạt, tất cả thị nữ chăm sóc thần nữ hôm nay cũng đi lĩnh phạt đi." Nam nhân nói xong liền vội vàng chạy ra ngoài.

Mà theo nam nhân rời đi, cảnh tượng bên người Tuyết Đại cũng thay đổi.

"Râu bạc gia gia, người nói sẽ dạy tiên pháp cho ta, không được dối ý nha!"

Một nữ oa nhi chừng tám tuổi lanh lợi chạy đến trước mặt một lão già râu tóc bạc trắng, tuy là râu tóc đều đã bạc trắng nhưng trên khuôn mặt già nua vẫn mang theo thần sắc sáng láng, lại rất có tư thế tiên phong đạo cốt, vừa nhìn là biết không lão nhân bình thường.

Tuyết Đại nhìn một màn trước mắt, cảm thấy hơi chấn động, không vì cái gì khác, lão già kia chính nàng đã từng gặp qua. Lúc nàng mới mượn xác hoàn hồn, trên đỉnh núi kia đã gặp lão già này. Kỳ quái, vì sao ông ta lại xuất hiện trong giấc mơ của nàng? Theo bản năng, nàng đã đem những chuyện kỳ quái này coi thành một giấc mơ.

Lão già vừa nhìn thấy tiểu nữ oa thì nở nụ cười nói: "Nha đầu a, sao ngươi lại không nghe lời gia gia nói nữa rồi, ngươi nổi hứng một mình lén chạy ra ngoài, lại không biết có bao nhiêu người vì ngươi mà phải chịu phạt, ngươi không nên làm như thế a..."

Tỉnh tỉnh Thần Tôn của bọn hắn không được tốt cho lắm, nha đầu kia lại năm lần bảy lượt trốn hắn chạy tới nơi này của lão, nếu không phải lão cũng là một công thần có chút mặt mũi, chỉ sợ Thần Tôn đã sớm lột da tháo xương của lão không biết bao nhiêu lần rồi.

"Nơi này của Râu bạc gia gia không phải là có rất nhiều đan dược hay sao, đợi lát nữa ta đem một ít về cho họ uống là ổn rồi?"

Râu bạc gia gia không chỉ có tiên pháp lợi hại mà thuật luyện đan cũng cực kỳ lợi hại, chỉ cần nâng mang mấy viên đan dược ông luyện được về cho mấy thị nữ, nổi khổ da thịt đau đớn của bọn họ trong nháy mắt liền biến mất, quá thần kỳ rồi.

Lão giả vừa nghe nàng nói vậy, mặt nhất thời tối sầm lại, ông tần tần khò khò tốn bao nhiêu thời gian công sức để luyện ra tiên đan, lại bị nha đầu này xem thành kẹo, thật mệt cho nàng còn nghĩ ra cách như vậy.

"Không được, đan dược đã hết rồi." Lão giả không vui nghiêm mặt nói.

"Không được? Ngươi xác định không được? Hay là nói, râu của ngươi rất không dễ dàng gì mới mọc ra được, ngươi lại không muốn nữa rồi hả? Nếu đúng thì ta không ngại đốt giùm ngươi."

Tiểu nha đầu neho mắt đầy nguy hiểm nhìn về phía sắc mặt đại biến của lão giả đang bảo vệ chòm râu của mình theo phản xạ, cười đến là âm hiểm.

"Không biết Thần Tôn đến thăm, không thể đón tiếp từ xa, mong Thần Tôn thứ tội!" Bỗng lão giả đứng lên cung kính vái chào với người nam nhân đang đứng sau tiểu nha đầu, sắc mặt nghiêm trọng nói.

"Hừ, râu bạc, ngươi đừng nghĩ lại lừa ta, có tin bây giờ ta lập tức đốt râu của lão không?"

Cái xú lão đầu này, mỗi lần đều dùng cách này hù dọa nàng chạy mất, đợi nàng nhận ra bị mắc mưu quay lại thì lão đã chạy mất tăm, lần này nàng học thông minh, không tin lời nói dối của lão nữa.

"Nha đầu, ta không lừa ngươi, không tin ngươi tự quay đầu lại nhìn đi." Lão giả một bên vừa nói, một bên vừa nháy mắt với nàng, ý bảo nàng nhìn về phía sau liền biết.

"Lão đầu, mắt ngươi bị rút gân rồi hả? Làm gì mà cứ nháy mắt không ngừng thế? Ta nói ngươi biết nha, hôm nay đừng hòng lừa được ta, ta mới chỉ trốn đi trước được bao lâu, những người đó căn bản không thể phát hiện ra sớm như vậy được."

Dựa vào kinh nghiệm của nàng để phán đoán, những người đó căn bản không thể phát hiện ra nàng biến mất sớm như vậy, nhưng mà nàng đã quên, những thị nữ này nhờ được huấn luyện sau nhiều lần nàng bỏ trốn, đã luyện được tính cảnh giác thời thời khắc khắc đề phòng nàng chạy mất, cảnh giới đương nhiên đã được đề cao rồi.

"Vậy sao?"

Một giọng nam trầm nghe vang lên sau lưng nàng, rõ ràng giọng điệu rất bình tĩnh và rất dễ nghe, nhưng lại khiến cho sống lưng nàng lạnh toát.

"Lão nhân, vừa rồi ai nói chuyện vậy? Oa, ở đâu vậy?"

Nàng cố ý nhìn phải nhìn trái, sau đó lại nói tiếp: "À, hóa ra là ảo giác, hôm nay ta không chơi với ngươi nữa, ta về trước nha!"

Đang muốn xách dép chạy lại bị người khác tóm cổ áo xách lên như xách một con gà con, thân thể nhỏ bé của nàng cứ thế rời khỏi mặt đất.

"A! A! Ca ca ngươi mau thả ta ra, lần sau Tuyết Nhi sẽ không dám nữa a!"

Hai tay nhỏ bé vung loạn trong không trung, hai chân cũng rất phối hợp đá lung tung, miệng còn cố ý gào khóc rất thảm thiết với hy vọng người kia sẽ mềm lòng tha cho nàng, sau đó thả nàng đi. Nhưng nàng lại sai lầm nữa rồi, bất luận người nào bị lừa gạt nhiều lần sẽ nhớ lâu, mà nam nhân này cũng như vậy, sẽ không bao giờ để bộ dạng ủy khuất của nàng đánh lừa lần nữa.

Tiếng la khóc càng lúc càng xa, mãi cho đến khi không còn nghe được gì nữa, lúc này lão giả kia mới thu hồi tầm mắt, bắt đầu đi lác đác, nha đầu, ngươi tự cầu phúc cho mình đi, lão đầu ta cũng không giúp được gì cho ngươi rồi.

Lúc này cảnh tượng lại chuyển đổi, lúc này xuất hiện trước mắt Tuyết Đại là một nữ tử áo trắng xinh đẹp, một đôi mắt to tròn ngập nước linh động, phía dưới cái mũi xinh xắn là làn môi anh đào đỏ mọng.

Lúc này cũng không biết nàng có chuyện gì không vui, chỉ thấy đôi mi thanh tú kia hơi chau lại, vẻ mặt không vui liếc nhìn sau lưng, giống như có cái gì đó ở sau lưng khiến cho nàng rất chán ghét.

Bỗng nhiên một bóng người lác một cái, một nam tử mặc áo trắng liền xuất hiện trước mặt nữ tử.

"Tiểu chủ nhân, người vẫn là nên theo ta về đi, vạn nhất chủ nhân về lại phát hiện người trốn ra ngoài chơi thì không hay đâu."

Tuyết Đại cũng hơi nhú mi, hiển nhiên cũng không hiểu sao nam nhân áo trắng này lại xuất hiện trong giấc mơ của mình, lại còn gọi nữ tử kia là tiểu chủ nhân, cực kỳ rõ ràng là phía trên hắn còn có một vị chủ nhân khác, mà người có tư cách để cho thần thú Kỳ Lân gọi là chủ nhân sẽ có thân phận gì đây?

Có lẽ đây cũng không phải là một giấc mộng kỳ quái của nàng, chẳng lẽ còn có điều gì huyền bí mà nàng không biết? Không để cho nàng nghĩ nhiều, hai người bên kia đã bắt đầu đánh nhau.

"Tiểu chủ nhân, Kỳ Lân không muốn động thủ với người, mong người đừng làm ta khó xử, ngoan ngoãn theo ta trở về đi."

Nam tử áo trắng dễ dàng tránh thoát một kích của nữ tử, lại tận tình khuyên bảo nhưng nữ tử lại không hề để ý tới, cũng không có ý định dừng tay lại.

Kỳ Lân bất đắc dĩ, không thể làm gì hơn là tiếp một chiêu lại một chiêu của nàng, lại cũng không dám ra tay thật sự, sợ ngộ thương nàng, nếu không lúc chủ nhân trở về khẳng định sẽ lột da của hắn, ai, chủ nhân đã đi vắng mấy ngày không biết bao giờ mới về, để lại tiểu ma nữ này cho hắn trông coi, thực sự làm cho hắn có chút không chống đỡ được.

"Tiểu chủ nhân, mau thả ta ra, người không thể đi, không thể rời khỏi thần điện, bên ngoài rất nguy hiểm..."

Mặc kệ hắn nói như thế nào nàng đều không để ý, cũng không quay đầu nhanh chóng rời đi, thậm chí chưa từng dừng lại dù chỉ một giây. Hừ, đây chính là kết quả của kẻ dám xem thường nàng, ít nhiều cũng nhờ nàng ẩn giấu tốt mới không bị bọn họ phát hiện thực lực của mình, nếu không khẳng định sẽ phải một đồng lớn thị vệ đến canh chừng nàng rồi.

Sau khi rời khỏi thần điện, nàng tùy tiện chọn đại một phương hướng đi tới, đi tới đi lui được mấy ngày thì tốc độ liền chậm lại, không có biện pháp, nàng thật sự quá đói, phải tìm một chút thức ăn trước mới được.

Oa, phía trước hình như là một mảnh đại hải, vừa hay có thể bắt một ít cá nướng ăn, cá tươi nướng lên khẳng định là mỹ vị, càng nghĩ lại càng thấy đói bụng, sờ sờ cái bụng rỗng tuếch của chính mình, nàng phải nhanh chóng bắt vài con cá thật to mới được.

Nói là làm, chỉ thấy nàng chạy nhanh đến gần bờ biển, cũng không có vội cỡi gậy ra xuống nước bắt cá mà là búng tay một cái, một thanh kiếm thượng hạng liền xuất hiện trên tay nàng.

Nữ tử chậm rãi ôm cầm ngồi trên mặt đất, từ từ gảy đàn, tiếng đàn thanh thúy êm tai leng keng vang lên, không bao lâu sau, vốn là mặt biển đang yên tĩnh bỗng nổi sóng, nàng biết, thức ăn của mình đến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Tình yêu giống như Ngưu Lang Chức Nữ

Đang lúc nàng vui vẻ muốn chạy tới nhìn thành quả của chính mình thì một chuyện kỳ dị bỗng xảy ra, vốn là bầy cá đang chìm đắm trong giai điệu của nàng mà tự động tới nộp mạng, bây giờ lại giống như thanh tinh, nhanh như chớp bơi thật xa, mặc cho nàng gọi như thế nào cũng không quay lại.

Nàng bất giác cảm thấy kỳ quái, âm luật của nàng đã luyện đến giai đoạn lô hỏa thuần thanh (ặc ta kb nên edit thế nào nên xin để nguyên =.=), điểm ấy nàng cực kỳ nắm chắc, nhưng hôm nay cái đám cá ngu ngốc kia không biết là có chuyện gì xảy ra?

Đang lúc nàng buồn bực thì mặt biển lại nổi lên từng đợt sóng mạnh mẽ, tiếp đó một con vật khổng lồ liền bay lên từ dưới biển, vừng vàng dẹt giữa không trung, trong mắt đầy khinh thường nhìn nữ tử dưới mặt đất.

Nữ tử cũng bị một màn này làm cho hoảng sợ nhưng nháy mắt lại khôi phục bình tĩnh, ôm cầm đứng dậy, đồng dạng khinh thường nhìn con rồng đang bay trên không. Đúng vậy, xuất hiện trước mắt nàng đích thực là một con rồng, toàn thân nó đỏ rực như máu điểm lệ, ngoại trừ một thân rồng đỏ huyết ra thì những cái khác cũng không khác so với những con rồng khác là mấy.

"Thật đúng là một nữ nhân lớn mật, dám xâm phạm Huyền Hải của ta, chẳng lẽ ngươi không sợ chết?"

Đúng là một con rồng cao ngạo tự cao tự đại, cô gái khinh bỉ trong lòng.

"Ta xâm phạm thì thế nào, ngươi làm gì được ta?"

Luận khí thế, nàng tuyệt đối sẽ không thua nó, đừng tưởng chỉ có ngươi cuồng, ta đây cũng cuồng, hừ!

"A, tiểu nha đầu miệng lưỡi cũng lợi hại, cũng không biết tu vi của ngươi có lợi hại bằng miệng lưỡi của ngươi hay không, ta ngược lại cực kỳ chờ mong a."

Mắt của con Xích Long kia nhếch lên, giống như là một người nam nhân đang nhú mày, đáng tiếc là rồng không có lông mi, cho nên nhìn vào giống như nó đang nheo mắt rồng lại mà thôi.

"Hừ, vậy thì đừng nói nhảm nữa, động thủ đi."

Nữ tử một tay ôm cầm, một tay nhanh chóng nhưng tao nhã vỗ về chơi đùa dây đàn, từng đợt âm thanh bén nhọn chói tai mà thấm lòng người phát ra từ thân cầm, không khí chung quanh cũng hòa vào giai điệu mà bắt đầu chuyển động.

Lá rụng trên mặt đất giống như cuồng phong nổi lên, bao quanh người con gái đang đánh đàn, mà nước biển cũng dậy sóng theo tiếng đàn vang lên, từng đợt sóng biến thành những mũi tên sắc bén lao thẳng về phía Xích Long đang bay giữa không trung.

Mà những chiếc lá cây vốn đang quay xung quanh nữ tử cũng như biến thành những lưỡi dao sắc bén, đồng dạng cũng bay về phía Xích Long.

Thân ở giữa không trung Xích Long cũng không tránh né mà tùy ý nhìn những thứ mà cắm vào người có thể biến nó thành một con nhím bằng phóng tới, vẫn là một bộ dáng không sợ hãi, đợi những mũi tên phóng tới gần nó mới há mồm, một quả cầu lửa từ trong miệng nó phóng ra, đem những bằng tiền cũng như lá cây kia đốt sạch.

Không chỉ có như vậy, nó còn khiêu khích nói: "Còn tưởng rằng ngươi có nhiều bản sự, thì ra cũng chỉ có nhiều đây thôi, vậy mà cũng dám ở trước mặt Bồn vương xuất khẩu cuồng ngôn, cho ngươi một cơ hội nữa, có tuyệt chiêu gì thì mau chóng xuất ra, nếu để cho Bồn vương xuất thủ thì ngươi cũng không còn cơ hội nữa đâu."

Nữ tử cũng không tức giận, chỉ chăm chú chơi đùa cùng cây đàn trong lòng. Xích Long thấy nàng chỉ chuyên chú đánh đàn, cũng không có động tác khác thì không khỏi khinh bỉ một trận trong lòng, chỉ có mấy trò lừa bịp đó mà dám tới trước mặt hắn để chịu chết, đã vậy thì hắn sẽ thành toàn cho nàng.

Đuôi rồng đang đưa, thân thể to lớn liền bay về phía nữ tử áo trắng, vốn tưởng nàng sẽ sợ hãi, lại không nghĩ tới thân sắc nàng vẫn bình chân như vại, một điểm khăn trang đều không có.

Đuôi rồng quét tới trước mặt nàng, lại bị nàng linh xảo tránh thoát, hân hạnh lòng cười, liền tiếp hướng nàng công kích.

"A...." Đừng hiểu lầm, tiếng kêu thảm thiết này không phải phát ra từ nữ tử kia.

"Ngươi lại dám sử dụng ám chiêu với Bồn vương, chán sống rồi hả?"

Đuôi rồng của Xích Long bị một đóa hoa sen tạo thành từ hàn khí đánh trúng nên rút mất mấy miếng vảy rồng, giờ phút này đôi long nhãn của hắn đang chứa đầy lửa giận, oán hận nhìn chằm chằm nữ tử đã đánh lên hắn.

"Ha ha, thật sự là buồn cười, ta sử dụng ám chiêu thì thế nào? Đánh lên ngươi thì sao? Chẳng lẽ ngươi chưa từng nghe thấy câu "bình bất yếm trá" sao? Chính mình ngu dốt thì thôi đi, còn đi trách cứ người khác không đúng, đúng là con rồng ngốc."

Nữ tử nói năng lỗ mãng càng khiến cho Xích Long thêm tức giận, nguyên bản là một con rồng đỏ mà giờ mặt nó đã biến thành xanh mét.

Nữ nhân chết tiết này, đánh lên hắn lại còn dám ăn nói lỗ mãng, nếu hôm nay hắn không cho nàng một bài học thì hắn sẽ không phải là Vương của Long tộc, nghĩ đến đây hắn lại nổi giận dùng đuôi nhìn nàng.

"Chịu chết đi!"

Hắn ngửa đầu rồng lớn một tiếng, nhất thời bầu trời trở nên tối sầm, mây đen cuộn cuộn kéo đến, trên không trung xuất hiện Lôi Điện, từng đạo thiên lôi đánh về phía nữ tử, nhìn tình hình này mà nếu bị đánh trúng thì không chết cũng trọng thương.

Nữ tử xoay người mấy cái, mỗi lần đều là trốn thoát trong gang tấc, nhưng thiên lôi càng ngày càng nhiều, rất nhiều tia chớp hỗn loạn đánh về phía nàng. Trong lúc tránh né không cẩn thận một cái, nữ tử đã bị Lôi Điện đánh trúng, chậm rãi ngã xuống mặt đất.

Đột nhiên, một tiểu hồ ly màu trắng không biết từ đâu chui ra, làm phép đỡ thân thể nữ tử chậm rãi hạ xuống đất, tránh cho mũi nữ tiếp xúc thân mật với mặt đất.

Mà tiểu hồ ly này Tuyệt Đại biết rất rõ ràng, chính là Ly Nặc luôn đi bên cạnh Dạ Khuyết Thành.

"Ngươi đây là có ý gì hả?"

Rõ ràng là mỡ rồng rất bất mãn với hành vi của nó, sắc mặt thối đến cực điểm.

"Chủ tử, ngài không thể thương tổn nàng, nếu không Long tộc sẽ gặp rắc rối."

Tiểu hồ ly giải thích, mà lời nói của nó khiến cho Xích Long cảm thấy ngoài ý muốn.

"Trái lại ngươi nói rõ một chút xem, sao lại không được thương tổn nàng hả? Làm sao mà Long tộc sẽ gặp rắc rối hả?" Mỡ rồng neho mắt rồng nguy hiểm nhìn tiểu hồ ly trên mặt đất, âm thanh tràn ngập uy hiếp.

Tiểu hồ ly bất đắc dĩ thở dài, lúc này mới từ từ nói: "Chủ tử ngài có điều không biết, nàng không là phạm nhân, cũng không phải là người tộc khác, mà là Thần nữ của thần điện Sáng thế, cái vị Thần Sáng Thế kia coi cô muội muội này như bảo bối, nếu thương tổn nàng, thần Sáng Thế nhất định sẽ không bỏ qua cho chúng ta, như vậy tất cả Long tộc nhất định sẽ gặp nguy hiểm."

Nó thường xuyên đi chơi đó đây, lại có chút giao tình với thần thú của thần Sáng Thế, ngẫu nhiên có nghe tên kia nhắc đến tiểu chủ tử bướng bỉnh nhà hắn, thích chơi trò "trốn nhà" khiến đám hạ nhân như hắn ăn không ít khổ, nó liền không nhịn được tò mò, vội trộm chạy đi nhìn một chút, lúc này mới nhận ra nàng.

Nghe tiểu hồ ly giải thích, Xích Long hí hóp mắt nhìn về phía nữ tử đang hôn mê nằm trên mặt đất, hóa ra nàng thật là thần nữ, vậy tại sao nàng lại không nói ra thân phận của mình? Nếu nàng nói ra thân phận của mình, như thế hắn sẽ có phần kiêng dè, tuy Long tộc đã tồn tại mấy vạn năm rồi, cũng là hậu nhân của Long thần thời kỳ Thượng Cổ, nhưng dù sao cái không gian này cũng là do người kia sáng lập ra, từ khi di cư đến không gian này thì tộc nhân của hắn cũng phải tuân thủ quy tắc của nơi đây.

"Ừ, nếu là như vậy thì người đưa nàng trở về đi."

Nếu như trở về mà nàng ta cáo trạng thì hắn cũng chỉ có thể đối địch với thần Sáng Thế mà thôi, cho dù không phải là đối thủ của hắn nhưng kia cũng là chuyện không có cách nào khác, muốn hắn đi cầu người, thật xin lỗi, không làm được!

"Được, Ly Nặc sẽ đưa nàng trở về." Phòng chừng lúc này con Kỳ Lân kia đang nóng ruột chết rồi, lúc này nó lại giúp hắn một chuyện lớn như vậy, chắc chắn phải moi được cái gì đó được.

"Ta, không, về!"

Nữ tử nguyên bản là đang hôn mê bất tỉnh trên mặt đất thì lúc này tỉnh lại, vừa vặn nghe được bọn họ đang thương lượng đưa nàng về, liền nhảy dựng lên ngăn cản.

Hiện tại trên người nàng đầy vết thương, nếu trở về nhất định sẽ bị mắng chết, không chỉ như vậy, quan trọng là sẽ bị nhốt lại trong thần điện không cho ra ngoài, nàng mới không cần như vậy, rất không dễ dàng mới trốn được ra ngoài, nàng sẽ không dễ dàng quay về như vậy, nhất định phải chơi đã trước đã.

Nghe được âm thanh của nàng, tiểu hồ ly hoảng sợ, Xích Long cũng có chút giật mình, không nghĩ tới nàng bị Lôi Điện của mình đánh trúng mà lại có thể tỉnh lại sớm như vậy, cũng khiến hắn xem trọng nàng hơn mấy phần.

"Hiện giờ người mang trọng thương trong người, không quay về thì còn có thể đi đâu?" Xích Long mở to mắt nhìn nữ tử chật vật trên đất.

"Cái này không đến lượt các người quản, ta cảnh cáo các người, ai dám đưa ta trở về thì hãy chờ ta báo thù đi, ta không nói đùa đâu." Sắc mặt nữ tử ngoan độc nói, sau khi nói xong thì gắng sức từ trên mặt đất bò dậy, thất tha thất thiếu xoay người rồi đi, như là sợ bị người khác bắt về thần điện nên cũng không quay đầu lại, gian nan đi về phía trước.

Nhưng đi được mấy bước thì không kiên trì nổi, thẳng tắp ngã xuống, tiểu hồ ly nhất thời ngậy ngẩn, không kịp xuất thủ đỡ nàng, thảm kêu một tiếng không xong.

Bỗng nhiên, một bóng dáng màu đỏ hiện lên, nhoáng một cái liền đỡ được nữ tử đang muốn "hôn" mặt đất một lần nữa kia.

Đột nhiên xuất hiện một nam tử áo đỏ với dung nhan tuyệt sắc, giờ phút này đôi mắt phượng của hắn đang gắt gao nhìn chăm chăm nữ tử quật cường trong lòng, trong mắt là tràn ngập bất đắc dĩ.

"Chủ tử, người đây là muốn mang nàng đi đâu?" Tiểu hồ ly lập tức đi tới, nhìn nam tử áo đỏ ôm lấy nữ tử liền xoay người rồi đi, vẻ mặt khó hiểu hỏi.

Nam tử không thèm quay đầu lại nói: "Đương nhiên là mang nàng hồi Long cung rồi, chẳng lẽ vứt nàng ta một mình ở đây?"

Nếu nàng đã không muốn trở về thì hắn cũng chỉ còn cách đưa nàng về Long tộc của hắn để chữa thương mà thôi, nếu không thì còn cách nào khác sao?

Đáng thương cho tiểu hồ ly, lại bị chủ tử nhà mình xem thường, nó cũng không dám hỏi nhiều, đành phải yên lặng đi theo chủ tử về Long cung.

Cảnh lại biến hóa một lần nữa, lần này là hai bóng dáng một đỏ một trắng đang giao chiến, thân thể nữ tử linh hoạt tung bay, xuất mấy chục chiêu vẫn chưa thấy nàng mặt đỏ tai hồng thở gấp.

"Không tệ, tiến bộ không ít."

Sau khi hai người ngừng lại, nam tử áo đỏ cười cười đi đến trước mặt nữ tử áo trắng, khoe mắt đuôi mày đều là ý cười.

Nữ tử giảo hoạt cười, nói: "Mấy ngày vừa rồi cũng là nhờ người ít nhiều chỉ bảo, nếu không thì ta cũng không thể tiến bộ nhanh như vậy."

Nàng tới Long tộc cũng được một thời gian rồi, từ sau khi vết thương lành lặn liền quán lấy hắn đôi ti thí, hai người đánh cang nhiều lại càng thân quen, hắn cũng bị cô gái chấp nhất này hấp dẫn, hai người dần dần phát sinh tình cảm, nhưng ngày vui cũng chẳng được bao lâu, chuyện bọn họ ở cùng một chỗ đã bị thần Sáng Thế phát hiện.

Ca ca của nàng, Tuyệt Thiên tự mình tới tóm nàng về, nàng không chịu, mà nam tử áo đỏ cũng tự nhiên là theo ý nàng, kết quả là giao thủ cùng ca ca của nàng, hai người đánh nhau ba ngày ba đêm, cuối cùng là nam tử áo đỏ thua, bản thân hắn bị trọng thương, mắt không đành lòng nhìn nữ tử bị mạnh mẽ bắt đi, trong lòng tràn đầy đau khổ, chưa từng có một khắc không ngừng thống hận bản thân mình tài nghệ không bằng người.

Từ đó, hai người bọn họ như trải qua những tháng ngày biệt ly giống như Ngưu Lang Chức Nữ, nhưng sự ngăn trở của ca ca nàng còn hơn cả Ngân Hà, Ngưu Lang Chức Nữ ít nhất còn có thể gặp nhau trên cầu Hí Tước mỗi năm một lần, còn bọn họ là vĩnh viễn không có cơ hội gặp lại nhau, đến nay hắn vẫn không hiểu, rốt cuộc mình có chỗ nào không tốt, vì sao ca ca của nàng vẫn luôn tìm mọi cách ngăn trở?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Một khúc ly hồn, hồn về phương đâu?

Trong cuộc sống sau này, nữ tử kia dần trở nên trầm mặc ít lời, cả ngày đều ngồi một chỗ ngẩn người, mà nam tử kia lại ngày đêm dốc lòng tu luyện, thể phải cứu được nữ tử ra, nhưng lại vì chính lời thề này mà chôn vùi tuổi trẻ và sinh mệnh của mình.

Trong tương lai một ngày kia, Thần Tôn tìm tới Long tộc, hai người hẹn ước ngày quyết chiến sinh tử.

Không hề ngoài ý muốn, nam tử áo đỏ thua, không chỉ có Long tộc bị đóng băng, mà chính mình cũng bỏ mạng, trong lúc sinh mệnh sắp kết thúc, người hắn không yên tâm nhất là nàng, yêu nàng, là số kiếp của hắn, nhưng trước giờ hắn chưa từng hối hận đã được gặp nàng.

Hồi tưởng lại thời gian hai người ở cùng một chỗ, khỏe miệng hắn mang theo tơ máu, ôn nhu nở nụ cười, ý cười mang theo hạnh phúc chậm rãi rơi xuống từ không trung, mang theo vẻ đẹp thể thắm nhưng say đắm lòng người.

Tuyệt Nhi, vĩnh biệt, tuy ta không thể ở bên cạnh nàng nữa nhưng hồn phách của ta sẽ vẫn luôn theo sát nàng, yên lặng bảo vệ nàng, không bao giờ rời bỏ.

Trong lòng hắn đều tràn ngập hình ảnh của nữ tử quật cường mà bá đạo kia, cuộc đời này, được yêu nàng là quá đủ, cho dù là chết vì nàng hắn cũng cam tâm tình nguyện, nếu như có kiếp sau, hắn chắc chắn vẫn sẽ yêu nàng.

Cứ như vậy, nam tử chậm rãi nhắm mắt, vĩnh viễn không mở ra nữa.

Tại một khắc nam tử kia nhắm mắt, tâm Tuyệt Đại cũng trở nên tê tái.

Cảnh lại chuyển về đình Tuyết Sơn, một nữ tử áo trắng ôm cầm mà đứng, đối diện với nàng là một nam tử thân hình thon dài.

"Tuyệt Nhi, muội thật sự vì một người không liên quan mà động thủ với ca ca sao?"

Vạn năm trước, người kia vừa nhìn thấy mình thì nở nụ cười như một tiểu oa nhi, hiện giờ lại vì một người ngoài mà muốn giết mình, điều này làm sao hắn có thể thụ được?

Về mặt nữ tử đầy ý lạnh, lạnh lùng nhìn nam tử đối diện, nhàn nhạt mở miệng: "Ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần, cuộc đời này ta chỉ yêu mình hắn, cầu ngươi thành toàn cho chúng ta, nhưng ngươi không những không thành toàn cho chúng ta, lại còn ra tay giết người mà ta yêu nhất, ta không cần một người ca ca như vậy, hôm nay nếu ngươi không chết thì là ta chết, không muốn bị giết thì mau chóng ra tay đi."

Những lời tuyệt tình của nữ tử khiến tâm hắn r rỉ máu, thì ra những gì mình làm vì nàng lại khiến nàng thống hận mình như vậy, nếu sớm biết như vậy thì hắn còn có thể làm như thế sao?

Hắn nghĩ sẽ không, hắn không cho phép có một nam nhân nào ngoại trừ hắn ra xuất hiện bên người nàng, như vậy hắn sẽ nghĩ mọi cách loại bỏ nam nhân bên người nàng, mà hắn cũng đã thật sự làm như vậy, nhưng hậu quả là khiến cho hắn mất đi tin tức của nàng một ngàn năm, không chỉ có như vậy, ngàn năm sau gặp lại chính là một trận quyết chiến sinh tử, điều này làm sao hắn chịu nổi?

"Tuyệt Nhi, muội không phải là đối thủ của ta, ngay cả đàn trong tay muội cũng là ca ca tặng cho muội, chẳng lẽ muội nghĩ ta sẽ bị thương bởi chính vũ khí của mình hay sao?"

Hắn có ý tốt nhắc nhở nàng một phen, khiến cho nàng biết khó mà lui, lại không nghĩ nàng không hề chùn bước, kiên trì muốn động thủ với mình.

Tuyệt Đại thấy hắn không nguyện ra tay liền muốn động thủ trước.

Dọn xong đàn cổ, mười ngón tay thần tốc lướt trên dây đàn, nhất thời những bông tuyết đầy trời đã chịu không chế biến thành vũ khí của nàng, một tầng lại một tầng vây quanh nam tử, theo tiếng đàn của nữ tử, thẳng tắp công kích về phía nam tử.

Tuyệt Thiên vẫn bình tĩnh đứng một chỗ, chưa từng động đậy nửa phần, những bông tuyết lợi hại này còn chưa động được một góc áo của hắn đã bị biến thành bột phấn, bốn phía mờ ra, mấy vạn đoá bông tuyết thể nhưng không may tồn thương được hắn.

Tuyệt Đại nện một quyền lên thân đàn rồi ném về phía nam tử.

"Cầm của người thì ta trả lại cho người, kể từ hôm nay chúng ta đoạn tuyệt quan hệ huynh muội, người đi đường của người, ta đi cầu độc mộc của ta, cả đời cũng không gặp lại nhau."

Nữ tử nói xong quay người rời đi, Tuyết Thiên thấy nàng cứ thế mà đi thì càng gấp, hấn mới không muốn làm người xa lạ với nàng, lại càng không muốn cả đời không gặp lại nhau. Nhưng lúc hấn muốn kéo nàng lại, lại bị nữ tử xoay người lại tung một chưởng ngay ngực, nam tử tuyệt đối không thể ngờ nàng vì muốn giết mình mà đến khổ nhục kể cũng dùng đến, cũng vì không đề phòng dùng chân khí hộ thể mà phun ra một ngụm máu tươi, máu đỏ bắn trên nền tuyết trắng, giống như hoa mai nở rộ trong ngày mùa đông, nhìn qua dị thường diễm dứa.

"Ta đã nói, hôm nay nếu không phải là người chết thì là ta chết."

Nhìn thần sắc không dám tin tưởng của nam tử, nàng lạnh lùng mở miệng.

Ha ha, nàng đã hạ quyết tâm muốn đưa hấn vào chỗ chết, mà hấn lại không nỡ buông tay nàng.

"Tuyết Nhi, ta không sợ chết, ta chỉ sợ không được làm bạn bên muội, muội sẽ chết cùng ta được không?"

Hấn không thể không có nàng, đi đến đâu cũng đều muốn dẫn nàng theo, hiện giờ hấn cũng sắp chết, vậy hãy cho hấn được ích kỷ một lần đi.

Nữ tử khinh thường nói: "Hiện giờ người cũng không còn khí lực giết ta, vẫn nên cam chịu số phận đi."

Một chưởng kia của nàng có thể nói là dùng toàn lực, hơn nữa còn là đánh vào giữa ngực, hấn nghĩ muốn sống sót là rất khó.

Nam tử nhàn nhạt nở nụ cười, nụ cười này của hấn khiến trời đất biến đổi, một người nam nhân xuất sắc như vậy, lại vì yêu sai người mà rơi vào kết cục này, lại còn chết trên tay nữ tử hấn yêu nhất, miễn nói có bao nhiêu thể lương rồi.

"Thật sao?" Nam tử vẫn cười như cũ nhưng nụ cười của hấn có một loại bi thương lan tràn, khiến cho người khác cảm thấy đau lòng.

"Phục Ma cảm!" Nam tử khẽ quát một tiếng, đàn cổ vốn là đang nằm im trên mặt tuyết bỗng giống như vật sống bay về phía nam tử.

Nam tử tiếp nhận cảm, xoay người ngồi trên mặt tuyết, đem cảm đặt trên chân mình, mười ngón tay thon dài lộ ra khớp xương nhanh chóng vỗ về chơi đùa trên dây đàn.

Nhất thời một giai điệu du dương toát lên từ ngón tay hấn. Mà nữ tử ở chỗ không xa cũng đột nhiên biến sắc, không thể tin nhìn nam tử đang đánh đàn, nghĩ muốn ngăn cản đã không còn kịp nữa rồi, chỉ có thể trở mắt nhìn linh hồn của chính mình rời khỏi thân thể, từ từ bay càng xa cho đến khi không còn chút tri giác nào mới thôi.

Linh hồn nữ tử đã rời khỏi thân thể, mà nhục thể của nàng vẫn nằm trên mặt tuyết, nam tử cũng không còn kiên trì nổi mà phun ra một ngụm máu lớn. Một khúc ly hồn của nam tử, đã khiến linh hồn nữ tử bị cưỡng chế rời khỏi thân xác, thật là một màn tàn nhẫn cỡ nào!

"Chủ nhân!"

Đột nhiên, một con Kỳ Lân cấp tốc chạy tới bên cạnh nam tử, vừa đến trước mặt hấn liền nhanh chóng hóa thành người, nâng nam tử đang thờ hồn hên dưới đất dậy, về mặt lo lắng nhìn hấn.

"Chủ nhân, sao người lại bị thương nặng như vậy? Ai có thể tổn thương người?" Sắc mặt nam tử tái nhợt, rõ ràng là mệnh không còn lâu, dựa vào một chút sức mạnh cuối cùng triệu hoán Kỳ Lân đến.

"Ta, không có việc gì, người hãy nghe cho kỹ, việc bây giờ ta giao cho người nhất định phải nhớ kỹ."

Nam tử cố gắng điều hòa hơi thở một chút rồi nói tiếp: "Người đi nói cho Nguyên Thủy Thiên Tôn biết hồn phách của Tuyết Nhi đã rời khỏi thân thể, để cho hấn đi tìm hồn về rồi đưa đến bên cạnh kiếp sau của ta, hấn biết nên làm thế nào, còn có, người đem cái này trồng tại nơi này, ngày ngày thủ hộ bên cạnh đến khi ta và nàng trở về."

Nam tử nói xong, run rẩy mà cẩn thận lấy viên băng lệ mà mình vẫn luôn cất giữ ra, đưa vào trong tay Kỳ Lân, lại dặn hấn nhất định phải bảo vệ tốt, ngàn vạn không được để người khác cướp đi.

Cuối cùng nam tử mới an tĩnh nhắm mắt lại.

Bốn phía lại trở về yên lặng.

Mà Tuyết Đại lại lẳng lặng đứng đó, thật lâu không rời đi.

Nhìn qua một màn này, nếu nàng còn không rõ là chuyện gì xảy ra thì phải chăng chính là kẻ ngốc cũng không bằng?

Những con người trong giấc mơ kia lại đang xuất hiện trong kiếp này của nàng.

Dạ Khuynh Thành là chủ nhân của Ly Nặc, hấn là Xích Long kia, mà ông già dạy nàng võ công là Nguyên Thủy Thiên Tôn, hiện tại nàng rốt cuộc có thể

lý giải những chuyện kỳ quái này rồi.

Kỳ Lân cũng đã xuất hiện rồi, nhưng chủ nhân của hắn là ai?

Đột nhiên trong đầu nàng xuất hiện một bóng dáng, nhưng rất nhanh bị nàng phủ nhận.

Không có khả năng là hắn, Tuyết Thiên, một nam nhân lợi hại như thế, làm sao có thể biến thành một tiểu tử ngốc chỉ số thông minh thấp đến thảm hại như vậy được?

Nhưng nếu như là hắn giả ngốc thì sao?

Đột nhiên, trong đầu nàng lại hiện ra những lần bọn họ gặp nhau.

Lần ở quán rượu đó nàng không có tiếp xúc với hắn, mà đáng ngờ nhất là lần gặp ở rừng cây kia, cước bộ của chính mình cũng không tính là chậm nhưng hắn lại có thể đến được ngôi miếu đồ nát trước nàng, điều này nói lên cái gì?

Còn có lần tại y cốc đó, mỗi khi có ám khí bắn trúng thì hắn luôn lao đảo hoặc té ngã mà hiêm hiêm tránh được, những thứ này nhìn như là vô ý mà lại là cố ý.

Còn một lần ở Ma Vực sâm lâm kia nữa, khẳng định là hắn biết rõ Kỳ Mộ Động Giáp chi thuật mới có thể dễ dàng phá giải, cho nên hắn vốn không phải là vô tình xâm nhập, mà là cố tình tới cứu nàng, cũng là bởi vì hắn biết rõ cách giải trận pháp.

Một chính mình còn tưởng hắn là tên ngốc nên mới giúp đỡ, thì ra là người ta vốn không cần, buồn cười nàng lại còn tự mình đa tình một phen, chỉ sợ vào trong mắt hắn là một chuyện cười đi.

Dạ Khuynh Thành cũng vậy, rõ ràng là một con sói xám thành tinh nhưng lại sắm vai một tiểu bạch thỏ ở bên nàng.

Mặc Thanh Vân càng kì quái hơn, đường đường là một Chúa tể của thế gian vạn vật, lại cố tình sắm vai một tên ngốc dễ thương ở bên nàng.

Cả hai người này, đều là cao thủ diễn trò, nếu đến thế kỷ hai mươi mốt, vật chẳng phải đến cả ảnh đế cũng phải ngả mũ bái phục?

Bằng vào dung mạo tuyệt sắc của bọn hắn nhất định sẽ khiến cho vô số nữ nhân đổ gục, lại thêm kỹ thuật giả trang bậc này, chắc chắn, khẳng định sẽ khiến thế giới kia đảo lộn đen trắng đi?

Nghĩ muốn giả heo ăn cỏ sao? Hừ, đừng tưởng chỉ có các ngươi mới biết đóng kịch..... (và chị đã bắt đầu phản kích =))))

"Tuyết Nhi...."

Ở phía chân trời xa xôi, không biết là ai đang gọi nàng, âm thanh nghe cực kỳ quen tai, nhưng lại cũng xa lạ....

"Tuyết Nhi, mau tỉnh lại, đã đến lúc nàng nên tỉnh lại rồi."

Âm thanh đột nhiên rất gần, giống như đang ở bên tai nàng.

Bỗng nhiên nàng bị một lực gió xoáy vô hình cuốn vào, nửa ngày không mở mắt ra được.

Nàng liều mạng muốn mở to mắt, cuối cùng cũng mở được lại bị một đạo ánh sáng chói mắt đánh úp lại, theo bản năng nàng lấy tay che lại. Không ngờ còn có một bàn tay nhanh hơn, nhẹ nhàng che mắt nàng khỏi ánh sáng chói lòa kia.

"Tuyết Nhi, trước nhắm mắt lại sau đó từ từ mở ra, nàng đã ngủ lâu lắm rồi cho nên mới không thích ứng được với ánh sáng, từ từ sẽ quen dần."

Âm thanh ôn nhuận của nam nhân truyền đến, lúc này nàng rót cuộc nghe rõ, đây không phải là giọng nói của nam nhân trong mơ kia sao?

Nàng nghe lời nhắm mắt lại, sau đó từ từ mở ra, một hồi lâu mới thích ứng được với ánh sáng.

Nàng muốn ngồi dậy nhưng toàn thân lại vô lực, đành phải bất đắc dĩ nằm trở về.

Nam nhân ngồi bên cạnh nàng cũng phát hiện được ý đồ của nàng, lúc này mới nhẹ nhàng đỡ nàng ngồi dậy, để cho nàng tựa vào trên gối.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Cữu hoàng phi tuyệt sắc khuynh thành

Sau khi Tuyết Đại ngồi dậy thì mờ mịt đánh giá chung quanh một phen, về mặt khó hiểu hỏi: "Ta đang ở đâu đây?"

Nam nhân nhìn nàng rồi đáp: "Nàng hiện đang ở Lan quốc, nơi này là chỗ ở của ta."

Nàng hẳn là nên biết rõ mới đúng, nhưng nhìn về mặt của nàng hiện giờ căn bản không giống như với người đã biết rõ sự tình, chẳng lẽ là hắn đã đoán sai sao?

"Lan quốc? Nơi này là chỗ ở của ngươi, vậy ngươi là ai?"

Về mặt nữ tử mê mang, ngây ngốc hỏi nam nhân trước mặt.

"Tuyết Nhi, nàng..... nàng không biết ta sao?"

Đây là có chuyện gì? Nếu như hắn không tính sai thì mấy ngày nay nàng ngủ say hẳn là đã nhớ ra ký ức kiếp trước rồi mới phải.

Vốn là Phục Ma cảm hiện thể đã nói lên nàng cũng sắp thức tỉnh, nhưng bây giờ nàng không những không hề nhớ lại chuyện kiếp trước mà còn quên sạch luôn mọi chuyện của kiếp này, rốt cuộc là trong giấc ngủ của nàng đã xảy ra chuyện gì rồi?

"Ta nên biết ngươi sao?"

Nàng nghiêng đầu suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng tổng kết được một câu này.

Lần này thì Mặc Thanh Vân thật sự trợn tròn mắt, hắn không biết tại sao lại xảy ra chuyện này, vốn còn lo sợ sau khi nàng tỉnh lại sẽ không muốn nhìn thấy hắn nữa, chính mình nên làm thế nào để cứu vãn lại những chuyện đã xảy ra ở kiếp trước, lại không hề nghĩ sẽ gặp phải hoàn cảnh này.

Nhưng nghĩ lại, bây giờ Tuyết Nhi mất trí nhớ, vậy không phải là rất có lợi đối với hắn hay sao? Hắn đang lo lắng làm thế nào để khiến nàng vứt bỏ hiềm khích kiếp trước mà tiếp nhận hắn, hiện giờ lại phát sinh một màn bất ngờ này, với hắn không phải là một cơ hội ngàn vàng thì là gì?

Không phải hắn không hoài nghi nàng giả mất trí nhớ, mà là hắn có lòng tin, với tính cách của Tuyết Đại chắc chắn sẽ không làm ra chuyện giả bộ mất trí nhớ vớ vẩn này. (...a chắc chứ)

Giả như nàng thật sự nhớ được chuyện kiếp trước, chỉ sợ sẽ không ngần ngại rút kiếm ra đâm hắn, chứ không thể có chuyện này được? Cho nên hắn lựa chọn tin tưởng, tin tưởng là nàng thật sự mất trí nhớ, chỉ có như vậy hắn mới có cơ hội, không phải sao?

"Tuyết Nhi, nàng đương nhiên phải biết ta, ta là phu quân của nàng, nàng như thế nào có thể quên ta được?"

Về mặt Mặc Thanh Vân đầy bi thương nói, thần sắc thống khổ rất chân thật khiến người khác không tìm được nửa điểm nói dối.

"Ngươi nói cái gì? Ngươi là phu quân của ta, vậy ta đây chẳng phải đã lập gia đình rồi hả?"

Tuyết Đại cũng không có hoài nghi, chỉ là có chút không tin chính mình là gái đã có chồng.

Thần sắc Mặc Thanh Vân ôn nhu nhìn nàng chăm chú, sau đó nhẹ nhàng cầm tay nàng, ôn nhu nói: "Ừ, ta và nàng từ nhỏ đã là thanh mai trúc mã, vào nửa năm trước nàng đã gả cho ta, hiện tại là thế tử của ta." (...ấn tượng của ta vs a này đã tụt dốc k phanh OTL)

Tuyết Đại nhún mày, về mặt bất mãn nói: "Ta còn nhỏ như vậy, như thế nào đã lập gia đình? Mà hiện tại ta cũng không nhớ rõ ngươi, vậy làm sao đây?"

Mặc Thanh Vân thấy dáng vẻ này của nàng, chỉ cảm thấy thập phần đáng yêu, hắn đã lâu rồi không nhìn thấy nàng như thế này, từ khi nàng gặp được người kia liền không còn làm nũng trước mặt hắn nữa, loại cảm giác này khiến hắn thật hoài niệm, nếu như nàng vẫn mãi như thế này thì tốt biết bao?

"Đưa ngốc, tuy nàng không nhớ rõ ta nhưng ta vẫn nhớ rõ nàng, ta vẫn sẽ bảo vệ nàng, nàng chỉ cần vui vẻ ở bên cạnh ta, ta sẽ sủng nàng cả đời, nàng muốn gì ta cũng sẽ lấy cho nàng, được chứ?"

Điềm nhẹ chớp mũi của nàng, về mặt nam tử ôn nhu nhìn nàng, sau đó kéo nàng ôm vào lòng, ôn nhu nói ra lời hứa hẹn với nàng.

Nữ tử bị hắn ôm vào lòng cũng không vùng vẫy, về mặt nhu thuận rúc vào lòng hắn một hồi lâu sau nàng mới ngẩng đầu lên nói: "Nhưng như vậy là không công bằng với ngươi nha, ngươi sủng ta như vậy nhưng ta lại không nhớ ngươi."

Nam tử nghe vậy không vội trả lời, chỉ là khẽ cúi đầu hôn một cái lên trán nàng, tiếp theo là càng ôm nàng chặt hơn.

"Đưa ngốc, ta nguyện ý."

Ta nguyện ý, rõ ràng là ba chữ rất đơn giản, lại ẩn chứa nhiều tình nồng mật ý. Lại hàm chứa bao nhiêu cảm tình không thể nói rõ ở bên trong?

Thần sắc nữ tử bỗng tối sầm, trong nháy mắt lại quay về bộ dáng ngây ngốc, một màn này cũng chỉ xảy ra trong vài giây, lại thêm nữ tử đang vui đùa trong lòng hắn nên nam tử kia không có phát hiện ra.

Nếu như bị hắn phát hiện thì lấy sự thông minh của hắn nhất định sẽ hoài nghi.

"Chủ nhân." Ngoài cửa truyền đến âm thanh của Kỳ Lân.

"Tuyết Nhi, thân thể nàng vẫn còn suy yếu, trước nghỉ ngơi một chút, ta đi rồi sẽ trở lại."

Nam tử nói xong liền cúi đầu nhìn nữ tử trong lòng.

Nữ tử thuận theo gật gật đầu, nói: "Ừ, người đi đi."

Nam tử nghe vậy liền nhẹ nhàng đỡ nàng nằm xuống, chỉnh lại quần áo của nàng rồi mới đứng lên, lại ấn lên trán nàng một nụ hôn.

"Chờ ta trở về."

Sau khi nói xong liền bước ra ngoài cửa, nhìn thấy Kỳ Lân đang chờ ở đó.

"Đi thư phòng."

Kỳ Lân vốn muốn nói gì lại bị Mặc Thanh Vân mặt không biến sắc cắt ngang.

Hai người trước sau đến thư phòng, Kỳ Lân thuận tay đóng cửa lại.

"Chủ nhân có chuyện gì muốn phân phó Kỳ Lân sao?"

Là chủ tó mấy vạn năm, tuy hắn không nhìn thấu con người của người trước mắt nhưng là vẫn có chút hiểu biết, chủ nhân thận trọng gọi hắn đến thư phòng nhất định là có chuyện quan trọng.

"Truyền lệnh xuống, nói Tuyết Nhi là Cửu hoàng phi của ta, để cho bọn hạ nhân chú ý một chút, ngàn vạn lần không được nói lời miêng trước mặt nàng, nếu không thì cắt lưỡi đuổi ra khỏi phủ."

Những lời này của hắn khiến Kỳ Lân như lọt vào sương mù, hiện hắn biết rõ người kia là Tiểu chủ tử, nhưng thế nào bây giờ lại thành Cửu hoàng phi của chủ nhân rồi hả? Với lại tiểu chủ nhân đồng ý sao?

Tiểu chủ tử hôn mê vài ngày chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì? Hay là chính mình đã bỏ lỡ gì rồi?

"Tiểu chủ nhân nàng...."

Quả nhiên hắn đúng là nhanh nhẹn, biết rõ không nên hỏi nhưng vẫn không nhịn được tò mò, lần này chọc chủ nhân mất hứng, nên làm thế nào mới tốt đây? Đúng là lòng hiếu kỳ hại chết con mèo mà.

"Bắt đầu từ lúc nào thì người đã không còn biết quản cái mồm của mình rồi hả? Nếu không biết thì để bản tôn giúp người nhé? Thích cắt lưỡi hay độc cam?" (đáng sợ quá =.=)

Nam nhân lạnh lùng nhìn Kỳ Lân, phán một câu như thế đó là chuyện rất bình thường, dọa Kỳ Lân sợ mất mật, khản trương cúi đầu nhận sai.

"Chủ nhân, Kỳ Lân biết sai rồi, không dám tái phạm nữa, thỉnh chủ nhân bỏ qua cho Kỳ Lân lần này."

Tuy hắn biết có giải thích cũng chưa chắc hữu dụng, nhưng nếu không giải thích thì nhất định phải chết, không bằng cố gắng nhận sai may ra vẫn bảo toàn được mạng nhỏ.

"Nếu như có lần sau thì cái mồm này của người cũng không cần phải giữ lại nữa đâu."

Ah? Chủ nhân như thế nào lại dễ nói chuyện như vậy? Vốn hắn còn tưởng sẽ phải chịu chút trừng phạt, lại không nghĩ chủ nhân dễ dàng bỏ qua như vậy, này thật khiến hắn có chút kinh hi.

Nhìn bóng lưng vội vã rời đi của chủ nhân, hắn rút cuộc minh bạch, không phải là do chủ nhân dễ nói chuyện, chỉ là bây giờ hắn không rảnh xử lý mình mà thôi, không tòi, dính hào quang của tiểu chủ nhân, hắn đã tránh được một kiếp.

Aiii, hắn và tiểu hồ ly cùng hoàn cảnh, đều có một chủ tử thị huyết phúc hắc, đã không được đối đãi như sủng vật thì thôi đi, còn không cần thận một chút là mạng nhỏ cũng không còn, cái này người ta hay gọi là gần vua như gần cọp, bây giờ hắn đã thấu hiểu sâu sắc câu nói này rồi. (Kỳ Lân cx dth à nha =))))

Tuyết Đại đang nghỉ ngơi trên giường thì không bao lâu cửa bị mở ra, nàng vẫn nhắm mắt như cũ vì không cần mở mắt nàng cũng biết người đến là ai.

Cửa được mở ra, Mặc Thanh Vân bưng một bát cháo đi vào, thấy Tuyết Đại vẫn đang ngủ liền đến bên giường.

"Tuyết Nhi, tỉnh."

Hắn nhẹ nhàng vỗ mặt Tuyết Đại, nhẹ giọng gọi.

Người trên giường lúc này mới từ từ mở mắt, làm giống như vừa mới tỉnh ngủ, lại còn cố ý lấy tay dụi mắt, một bộ dạng mờ mịt ngây thơ.

"Phu quân, làm sao vậy?"

Về mặt nàng mê man hỏi nam tử bên cạnh, một tiếng phu quân này khiến cho người kia không nhận được mừng rỡ trong lòng.

"Tuyệt Nhi... nàng... vừa gọi ta là gì?"

Hắn thật sự là quá kích động, một tiếng phu quân này của nàng, là hắn nằm mộng cũng không được, lại không ngờ dễ dàng đạt được như vậy, điều này khiến hắn cảm thấy không được chân thực.

Về mặt nữ tử vẫn là mê mang, giống như không hiểu tại sao hắn lại phản ứng như vậy.

"Ta gọi ngươi là phu quân nha, ngươi nói ta là thê tử của ngươi, vậy ta xưng hô như vậy không đúng sao?"

Nam tử bị vẻ mặt đáng yêu của nữ tử chọc cười, vươn tay nhẹ nhàng捏捏 khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, mặt đầy ý cười nói: "Đương nhiên là đúng rồi, ta chỉ là cảm thấy rất vui, tới, ăn một chút cháo đi."

Nữ tử không hiểu nhìn hắn một cái, không rõ tại sao hắn lại vui vẻ như vậy, chỉ ngoan ngoãn hé miệng ăn cháo nam nhân đút cho, từ từ nuốt xuống.

Không bao lâu, dưới cái nhìn chăm chú đầy dịu dàng của nam nhân, cô gái cũng ăn xong bát cháo.

Nam nhân lấy ra một cái khăn lụa, lau sạch miệng cho nàng, sau đó để cái bát không lên bàn.

"Phu quân, Tuyệt Nhi có thể ra ngoài hít thở không khí không?"

Nữ tử mở to mắt nhìn hắn, trên mặt là biểu tình chờ mong, âm thanh dịu dàng mang theo một chút khẩn cầu.

Nam nhân thỏa mãn nhìn nàng, cười gật đầu đáp ứng: "Đương nhiên là được, nếu Tuyệt Nhi muốn ra ngoài hít thở mát, ta sẽ đi dạo cùng nàng."

Bây giờ nàng nhu thuận ngoài dự đoán, trước đây chưa từng có, nhìn nàng như vậy, trong tâm hắn đều mềm nhũn, đừng nói là ra ngoài dạo chơi, chính là nàng muốn sao trên trời hắn cũng sẽ hái xuống tặng nàng, chỉ cần nàng vui vẻ là được rồi.

Người đến người đi trên đường cái, một nữ tử áo trắng tuyệt sắc xuất hiện giữa đám người, mà bên cạnh nàng còn có một nam tử xuất sắc làm bạn. Trước kia nàng đeo khăn che mặt đã đủ khiến đám đông hỗn loạn, hiện giờ bỏ khăn ra, lại thêm một nam nhân cũng tuyệt sắc không kém bên cạnh, quả thật là hấp dẫn 100%.

"Oa, người nọ không phải là Cửu hoàng tử ngốc nghếch sao? Nữ tử bên cạnh hắn là ai?"

Trên đường cái bị chen lấn đến nước cũng không lọt, không biết là người nào hét lên một câu, kết quả là cả con đường cũng bùng nổ.

Tất cả đều nhìn Mặc Thanh Vân chỉ trỏ, nói một người đàn ông lại có một khuôn mặt yêu nghiệt như vậy thật là lãng phí, còn nói cô gái kia là ai, tại sao lại đi cùng một người đàn ông chứ, thậm chí còn có kẻ không sợ chết tiến lên cầu hôn.

"Tiểu mỹ nhân, ta là Vu Tề, là thê tử Lâm Thân vương, nàng có thể cho ta biết tên và nhà của nàng không? Hôm nào ta sẽ cho người đến quý phủ cầu hôn, để nàng làm Thê tử phi của ta."

Một nam nhân diện mạo bình thường bỗng nhảy ra, ngăn cản trước mặt Tuyệt Đại, một bộ dạng nước miếng chảy dòng dòng nhìn chằm chằm Tuyệt Đại không rời.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Tuyệt Đại mất trí nhớ

Nam nhân quá mức chuyên chú, ánh mắt vẫn dừng lại ở trên người Tuyệt Đại, ngay cả bộ mặt âm trầm đến kinh người của nam nhân bên cạnh nàng cũng không chú ý tới.

"Này, tên ngốc, ngươi đứng qua một bên cho bản thể tử đi, chớ cản trở ta ngắm mỹ nhân!"

Mặc Thanh Vân tiến lên từng bước, dùng thân thể cao lớn của hắn chắn trước mặt Tuyệt Đại, dẫn tới việc thê tử mãnh liệt bất mãn.

"Lâm Thân vương phải không? Bỏn hoàng tử nhớ kỹ, bảo hần lau khô cổ, chờ bỏn hoàng tử tới chém, về phần ngươi, hiện tại có thể lẩn."

Sắc mặt nam tử âm trầm đáng sợ, nói ra thực sự là vô cùng lạnh.

Người chung quanh nghe được lời của hần, cũng không nhịn được hít một hơi, trời, cái hoàng tử ngốc không được cung chiều này lại dám ăn nói ngông cuồng như thế.

Lâm Thân vương nhưng là thân vương Lan quốc, thực lực chỉ đứng đằng sau hoàng thượng, đừng nói một hoàng tử không được cung chiều như hần, chính là hoàng thượng tới cũng không dám làm gì hần, hần lại dám ăn nói ngông cuồng, nói để cho đường đường là thân vương một nước rửa sạch cổ chờ hần đi chém, ả, tên ngốc chính là tên ngốc, lá gan không phải là người bình thường có thể so.

"Ngươi tên ngốc này đang nói cái gì? Còn dám nói một lần có tin hay không bản thể từ đánh cho rằng ngươi roi đầy đất! Một tên ngốc mà thôi, còn là một hoàng tử không được cung chiều, bản thể từ chính là đánh ngươi cũng không có vấn đề gì, không tin có thể thử một chút!"

Nam nhân tự xưng là thể tử bộ mặt tối tăm nói, ở trong mắt của hần, Mặc Thanh Vân trước mắt bất quá là một tên ngốc tất cả mọi người đều biết mà thôi, hần không có gì phải sợ.

Đối mặt với khiêu khích của nam nhân kia, Mặc Thanh Vân không nói một tiếng, mọi người cho là hần là sợ, không dám đắc tội thể tử, sợ mình đánh không lại người ta, sẽ bị đánh.

Nhưng là một giây kế tiếp, cái nam nhân làm âm ỉ trước mặt hần thân thể liền bất động, mọi người còn không có phản ứng kịp rốt cuộc xảy ra chuyện gì, cái đầu của nam nhân liền tách ra khỏi thân thể của hần, là ai ra tay, làm thế nào giết người bọn họ cũng không thấy rõ.

Bọn họ thậm chí cho là, giết người tuyệt đối không phải là cái hoàng tử ngốc tay trái gà không chặt đó, nhất định là có cao nhân khác núp ở chỗ hần, nếu không tại sao lại giết người ở trước mặt bọn họ, nhưng bọn họ vẫn còn không phát hiện là người phương nào ra tay.

Đối với xì xào bàn tán của mọi người, Mặc Thanh Vân vẫn làm bộ khinh thường, hé nửa đôi mắt phượng, quét qua đám người một lượt, đám người phi thường náo nhiệt nhất thời yên lặng như tờ, an tĩnh đến mức dù là âm thanh một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

Trời ạ, tên ngốc này làm sao có thể có khí thế bức người như vậy? Bọn họ lúc này là thật cảm nhận được, mà không phải ảo giác, vị Cửu hoàng tử này giống như có chỗ nào đó rất kì lạ, nhưng bọn họ lại không nói rõ được rốt cuộc là chỗ nào không bình thường.

"Giá! Nhanh lên một chút, ở ngay phía trước!"

Đôi mắt nhìn lại, nơi xa có một chiếc xe ngựa hào hoa, đang rầm rộ tiến về phương hướng chỗ bọn họ, dọc theo đường đi nhanh như chớp, cũng không sợ đụng chết người, có thể thấy được có đủ phách lối.

Rốt cục, xe ngựa dừng ở trước mặt bọn họ, người lái xe vội vàng nhảy xuống xe, tiếp theo liền cung kính mời người bên trong xe xuống.

"Vương gia, chính là hần, chính là cái tên ngốc này đã giết thể tử, ta tận mắt nhìn thấy."

Một gã sai vặt bộ dáng giận dữ chỉ Mặc Thanh Vân đang đứng ở một bên, mà đứng bên cạnh gã sai vặt chính là Lâm Thân vương dưới một người trên vạn người, nam nhân trung niên cho dù không nói một lời nào, cũng có thể khiến người ta cảm nhận được một loại khí thế uy nghiêm.

Lâm Thân vương đi từ từ đến trước thi thể nam nhân đã chết, ngồi xổm xuống, ôm thi thể nam nhân vào trong ngực, trong mắt tràn đầy thống khổ, hồi lâu, nhìn theo phương hướng gã sai vặt chỉ, chỉ thấy Mặc Thanh Vân đang thờ ơ lạnh nhạt đứng ở nơi đó, giống như giết người cũng không phải là do hần làm, hoặc là nói hần căn bản không để bọn họ vào trong mắt.

Nam nhân trung niên nhẹ nhàng đặt thi thể trong ngực xuống đất, đứng dậy, sai người mang thi thể thể tử vào trong xe ngựa.

"Là ngươi giết hài nhi của Bỏn vương?"

Nam nhân trung niên trầm mặt đi về phía Mặc Thanh vân, lửa giận trong mắt hận không thể đốt cháy nam tử trước mắt.

"Là ta." Nhàn nhạt thả ra hai chữ, trên mặt lại không hề có biểu tình gì.

"Tiểu tử, lá gan ngươi cũng không nhỏ, dám làm dám chịu, đúng là không tệ, nhưng Bỏn vương không hiểu vì sao ngươi lại giết con ta, hần lúc nào chọc tới ngươi?"

Nam nhân trung niên am nhân không giận mà cười, nhưng nụ cười của hần trong mắt mọi người là so nổi giận còn muốn kinh khủng hơn, có mấy người nhất gan cũng bị giật mình, có loại cảm giác muốn lâm trận bỏ chạy, nhưng bọn họ lại muốn nhìn xem kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì, thật là mâu thuẫn mà.

"Vương gia, bởi vì thể tử gia coi trọng cô gái kia, căn bản là không trêu chọc hần, nhưng lại bị hần hạ độc thủ."

Gã sai vặt chân chó đứng dậy, hung tợn chỉ vào Mặc Thanh vân nói.

"Bỏn vương không hỏi ngươi!"

Lâm Thân vương giận trợn mắt nhìn gã sai vặt một cái, một tiếng quát lạnh dọa cho hắn sợ đến ngón tay run run, vội vàng lui xuống.

"Cửu hoàng tử điện hạ, Bôn vương đang hỏi ngươi."

Rất rõ ràng, vị Vương gia quyền khuynh thiên hạ này là đang muốn tìm Mặc Thanh Vân tính sổ.

Tuyệt Đại giả vờ sợ hãi trốn sau lưng Mặc Thanh Vân, kì thực là bất động thanh sắc quan sát nhất cử nhất động chung quanh.

Mặc Thanh Vân cũng không có trả lời ngay, mà là dắt Tuyệt Đại, kéo nàng vào trong ngực của mình, nhẹ nhàng vỗ sống lưng nàng, trong miệng còn an ủi: "Tuyệt Nhi đừng sợ, ta sẽ không để cho nàng bị thương."

Một màn này khiến cho mọi người chần lười, Cửu hoàng tử này rốt cuộc xảy ra chuyện gì, tại hạ đến nơi mà hắn còn chỉ lo nữ sắc, cũng không biết hắn có thể sống qua hôm nay hay không mà còn sức bảo vệ nữ tử kia? Khinh thường Vương gia người ta không có đủ năng lực sao?

Lâm Thân vương thấy hắn căn bản là không để mình ở trong mắt, sắc mặt càng thêm khó coi đến cực điểm.

"Thật là không biết trời cao đất dày, hôm nay xem Bôn vương giáo huấn ngươi thế nào, để cho ngươi biết, trên đời này có vài người không phải ngươi có thể chọc được."

Nói xong cũng xuất thủ đánh tới hướng Mặc Thanh vân.

Mất thấy Lâm Thân vương khí thế kinh người sắp bỏ tới trên người Mặc Thanh Vân, nhưng người trong cuộc vẫn không nhanh không chậm đứng tại chỗ, cũng không biết có phải là bị sợ choáng váng hay không, mọi người một bên cũng không nhìn được đồ một trận mồ hôi lạnh thay cho hắn.

Lâm Thân vương này cũng không phải là kẻ dễ chọc, cái chức thân vương này của hắn chính là bằng vào thực lực của bản thân mà đi lên, mọi người trong triều đều e ngại thực lực cường hãn kia của hắn, sợ đắc tội hắn sẽ không có quả tốt để ăn, cho nên cũng kính sợ có thêm đối với hắn.

Hôm nay một kích ác độc này của hắn, nếu thật đánh vào trên người Cửu hoàng tử, vậy chỉ sợ hắc cũng mất mạng, nhiều người cũng không nhìn được nhắm hai mắt lại, yên lặng cầu nguyện, chỉ hy vọng cái hoàng tử ngốc này không nên chết quá thảm, nếu không bọn họ nhất định sẽ bị ác mộng.

"Rầm!"

Âm thanh vật nặng rơi xuống đất, người nhắm mắt lại lúc này mới mở mắt ra.

A, giống như không đúng lắm, Cửu hoàng tử làm sao không có chết? Không phải, phải nói Cửu hoàng tử vì sao vẫn hoàn hảo đứng tại chỗ đó, người bị đánh bay kia là ai?

Nam nhân trung niên bị một cỗ lực vô hình đánh bay lúc này mới có hết sức muốn bò dậy từ trên đất, thân thể không sao nhưng hắn căn bản cũng không còn một chút khí lực dư thừa, cảm thấy toàn thân cũng đã chết lạng không giống như là của mình, lúc này hắn mới ý thức tới mình đã chọc phải người không nên chọc.

Mặc Thanh Vân dắt Tuyệt Đại đi tới bên cạnh Lâm Thân vương, mắt lạnh liếc nhìn nam nhân trên mặt đất.

"Hắn mạo phạm hoàng phi của bôn hoàng tử, chẳng lẽ không đáng chết sao?"

Lời này vừa nói ra, mọi người ríu rít lắng nghe, mỗi người đều chỉ ngây ngốc đứng ở nơi đó, miệng há thật to đến mức có thể nhét được một quả trứng gà.

"Ngươi, nói gì?"

Nam nhân trung niên đang trọng thương không dậy nổi cũng ngây ngẩn cả người, nhất thời không hiểu lời hắn nói là có ý gì.

"Nói gì cũng không quan trọng, ngươi ý vào một thân vô lực, ở trong triều không coi ai ra gì, hoành hành ngang ngược nhiều năm cũng nên nghỉ ngơi cho tốt một chút."

Lời nói của Mặc Thanh Vân, làm cho nam nhân trên đất cả kinh.

"Lời này của ngươi có ý gì, Bôn vương làm sao lại ý thể hiếp ngươi? Ngươi lại dựa vào cái gì dám nói cho Bôn vương nghỉ ngơi? Đừng cho là mình có chút bản lĩnh mà có thể cuồng vọng như vậy, mối thù hôm nay, Bôn vương chắc chắn hoàn trả gấp mười lần!"

Hắn còn không có ý thức được mình đã sai lầm, trong mắt cũng không hề che giấu hận ý đối với Mặc Thanh Vân.

Mặc Thanh Vân cũng không để ý tới hắn nữa, kéo Tuyệt Đại qua, liền mang nàng rời khỏi đám người.

"Một người tàn phế, cũng không cần si tâm vọng tưởng nữa."

Xa xa, nam nhân mang theo nữ tử rời đi ném xuống một câu nói như vậy.

"Tàn, tàn phế. . ."

Lâm Thân vương không tin nhìn thân thể không có nửa điểm tri giác của mình, cố gắng giãy dụa muốn ngồi dậy, nhưng cuối cùng cũng là phí công.

Lần này hắn rốt cục tin, mặt tràn đầy không thể tin nhìn nam nhân tiêu sái rời đi đó, hắn không phải là một tên ngốc sao? Nhưng vì cái gì, tại sao một tên ngốc cũng có sức mạnh kinh khủng như vậy, chẳng qua chỉ là phát ông tay áo liền đã thương mãnh tướng là hắn thậm chí đánh đến tàn phế, hắn là làm như thế nào?

Nếu quả thật theo như lời hắn, mình đã thành tàn phế, vậy ngày sau hắn nên đối mặt với mọi người như thế nào?

Hắn nói không sai, mình đích xác là hoành hành ngang ngược rất nhiều năm, cũng đắc tội không ít đại thần trong triều, nhưng bọn họ sợ thực lực của mình cho nên mới nhẫn nhịn bằng mọi cách, những thứ này trong lòng hắn hiểu rõ, hôm nay, mình đã không có tư cách kiêu ngạo, bọn họ còn không nhân cơ hội giẫm mình ở dưới chân?

Làm việc ác nhiều năm, đây chẳng lẽ là báo ứng của ông trời sao? Tuổi tác đang lúc chiều tà, nhi tử không có, mình cũng từ thân vương uy danh hiển hách mà biến thành tàn phế, đây là trời muốn diệt hắn!

Trời làm vậy, còn có thể tha, tự làm vậy, không thể sống, lời nói này chính là dành cho người như hắn.

Ngày thứ hai, trong triều truyền đến tin tức, nói là Lâm Thân vương bị cách chức làm bình dân, không chỉ có như thế, còn bị lưu đầy đến đảo biệt lập.

Ngày thứ ba, phò lớn ngỡ ngàng đều truyền tụng, Lâm Thân vương không chịu nổi đã kích, tự vẫn trong phủ của mình.

Ngày hôm đó, Mặc Thanh Vân có chuyện ra cửa, Tuyết Đại ở trong sân ngắm hoa một mình, thỉnh thoảng còn có thể ngồi ở chỗ đó ngẩn người.

Có lẽ là quá mức chuyên chú, ngay cả có người đến nàng cũng không chú ý, mắt nhìn chăm chăm nơi nào đó xuất thần.

Một nam tử áo đỏ đứng cách nàng không xa, ánh mắt chăm chú nhìn chăm chăm bóng dáng của nàng, không chịu dời đi nửa phần.

Hồi lâu, nam tử mới bắt đầu đi lắc đầu một cái, xem ra, muốn chờ nàng phát hiện ra mình là không thể nào, nghĩ tới đây, hắn liền cất bước đi về phía nữ tử đang ngồi.

"Tuyết Nhi."

Dạ Khuynh Thành đi tới bên cạnh Tuyết Đại thì đứng lại, dịu dàng gọi nữ tử giờ phút này không biết đang đi vào cõi thần tiên nào.

Một tiếng khẽ gọi này của hắn, làm thức tỉnh nữ tử đang ngẩn người.

"Người, người là người phương nào? Tại sao lại xuất hiện ở nơi này?"

Nữ tử bị kinh sợ, lập tức nhảy ra thật xa, kéo ra khoảng cách giữa hai người.

Nơi này là chỗ ở của nàng, không được nàng cho phép, bất luận kẻ nào đều không được phép tự tiện đến, nhưng người nam nhân này lại tự tiện xông vào, khiến nàng kinh sợ.

Phản ứng của nữ tử khiến cho vẻ mặt Dạ Khuynh Thành trở nên bi thương, hắn không hiểu, tại sao Tuyết Đại thấy hắn lại có vẻ mặt như vậy, hơn nữa, là vụn vặt không nghĩ tới, nàng thế nhưng hỏi mình là ai?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Lại thêm một vị nam tử thần bí

Chẳng lẽ mình không ở đây mấy ngày, Mặc Thanh Vân đã làm gì nàng sao? Nghĩ đến đây, tâm của hắn liền không nhịn được co rút đau đớn.

Kỳ thật hắn vẫn luôn ở tại Lan quốc, nóng lòng muốn thấy nàng, hắn cũng đã mấy lần xông vào phủ Cửu hoàng tử nhưng đều bị Mặc Thanh Vân chặn lại bên ngoài.

Tùy tiện tìm một lí do muốn đuổi hắn đi, hắn mới không dễ bị lừa gạt như vậy, cơ hồ là cứ tới một lần là hai người lại giao thủ một lần, mà kết quả luôn là chính mình thảm bại.

Hắn đương nhiên không cam lòng, nhưng lại không đánh lại người ta, đành phải ẩn núp ở bên ngoài phủ, chờ thời cơ hành động.

Vừa vặn hôm nay Mặc Thanh Vân có việc xuất môn, đối phó với tên tiểu tử Kỳ Lâm kia với hắn là một chuyện dễ dàng.

Nếu không phải hôm nay hấn lên vào được, thì làm sao biết được Đại Nhi sẽ phát sinh tình cảnh này, cái tên Mặc Thanh Vân chết tiệt, vốn cho là hấn là một chính nhân quân tử, lại không ngờ hấn đề tiện như vậy, nhốt Đại Nhi của hấn ở trong phủ không nói, còn không biết dùng phương pháp gì, khiến cho nàng không còn nhớ rõ hấn nữa.

Tay hấn găt gao nắm chặt, chỉ tự trách mình tài nghệ không bằng người, nếu không nhất định sẽ cho tên âm hiểm kia một bài học.

"Đại Nhi, ta là Khuynh Thành, là phu quân của nàng, nàng không nhớ ra ta sao?"

Dạ Khuynh Thành có chút sốt ruột, cũng có chút lo lắng hỏi, hấn sợ nghe được câu trả lời của nàng, nếu như đúng là sự thật, hấn không biết mình có trụ được không.

"Phu quân? Ta hình như cũng có một cái phu quân..."

Nữ tử nghiêng đầu, cố gắng nghĩ nghĩ, sau đó gật đầu nói.

Dạ Khuynh Thành nghe vậy thì miễn bàn có bao nhiêu kích động, Đại Nhi vậy mà nhớ rõ hấn, nhưng câu tiếp theo của Tuyết Đại lại khiến hấn như rớt vào hầm băng. (khô cả ==)

"Phu quân của ta là chủ nhân trong phủ này, là Cửu hoàng tử, hình như không phải là người."

Nét mặt nữ tử khờ dại, trước đây chưa từng có trên người Tuyết Đại, nhưng lời nói lại khiến toàn thân hấn lạnh giá, chưa từng có một thời khắc nào khiến cho hấn cảm thấy khủng hoảng như bây giờ.

Nhưng không bao lâu hấn liền tỉnh táo lại, có chuyện hấn vẫn không hiểu.

Có thể xóa trí nhớ của một người, nhưng có thể làm thay đổi cả tính cách của người đó sao? Cực kỳ rõ ràng đây là không có khả năng, nhưng nữ tử trước mắt hấn lại giống như biến thành một người hoàn toàn khác, chuyện này là sao?

"Nàng, tên của nàng là gì?" Hấn có chút khản trương hỏi.

"Phu quân nói cho ta biết ta tên là Tuyết Nhi." Nữ tử thành thật trả lời.

Tuyết Nhi, đó không phải là cái tên mà ngàn năm trước Tuyết Thiên luôn gọi Tuyết Đại đó sao?

"Vậy nàng có biết Tuyết Thiên không?"

Nếu không phải nàng mất trí nhớ thì làm sao sẽ nhận Mặc Thanh Vân là phu quân đây?

"Tuyết Thiên là ai, ta nên biết hấn sao?"

Cô gái nghiêng đầu hỏi, nét mặt ngây thơ không giống như là làm bộ.

Nếu như lúc trước hấn còn hoài nghi thì giờ phút này hấn đã hiểu rõ, nữ tử trước mắt là Tuyết Đại không sai, nhưng hấn không rõ, tới cùng là Mặc Thanh Vân đã dùng phương pháp gì, mà không chỉ khiến Tuyết Đại mất trí nhớ, còn thay đổi luôn cả tính tình, đây không phải chuyện dễ dàng, cho dù hấn có là thân Sáng Thế chí cao vô thượng cũng không có biện pháp khiến một người hoàn toàn thay đổi tính cách.

Đang lúc hấn đang suy nghĩ, một bóng dáng quen thuộc đã đi tới.

"Người tới làm gì?"

Mặc Thanh Vân vừa về phủ thì phát hiện có điểm không thích hợp, thấy Kỳ Lân bị thương thì biết ngay là Dạ Khuynh Thành lên vào, không kịp thay Kỳ Lân chữa thương liền vội vã chạy tới, may hấn tới kịp, nếu không chỉ sợ Tuyết Nhi đã bị tên kia mang đi.

Tuyết Đại vừa thấy Mặc Thanh Vân trở lại liền khản trương chạy về phía hấn, Mặc Thanh Vân tiến về phía trước một bước, ôm nàng vào trong lòng.

Cúi đầu nhìn nữ tử trong lòng, tâm của hấn rối cuộc kiên định, khi biết Dạ Khuynh Thành đến đây hấn bối rối rất lâu, chỉ sợ Tuyết Nhi nhớ ra được cái gì.

Một màn này làm đau mắt Dạ Khuynh Thành, nữ tử mình yêu say đắm đã quên mất hấn rồi thì không nói, bây giờ lại còn rúc vào lòng tình địch của hấn, cái này làm sao khiến hấn chịu được?

"Tuyết Thiên, rốt cuộc người đã làm gì với Đại Nhi? Vốn tưởng người là chính nhân quân tử, không nghĩ người lại tiểu nhân như vậy!"

Tuyết Đại biến thành cái bộ dáng này, nhất định hấn cũng không thoát khỏi liên quan, chính mình ngày đó không nên giao nàng cho hấn, nếu không thì đã không xảy ra chuyện này.

Hiện tại nghĩ lại hấn vẫn hối hận, nếu ngày đó hấn không giao nàng cho Tuyết Thiên, nàng vẫn sẽ là nàng trước đây, sẽ không thay đổi xa lạ như vậy,

càng sẽ không quên đi hấn, toàn bộ đều là do hấn gián tiếp tạo thành, là hấn sai.

"Ta có phải là chính nhân quân tử hay không không liên quan đến ngươi, hơn nữa Tuyết Nhi vốn là của ta, ngươi mới là người ngoài, cho nên hiện tại ngươi tốt nhất nhận rõ thân phận của mình, tiếp nhận sự thật đi."

Mặc Thanh Vân không chút biểu cảm nói xong, chỉ cần dám cướp đoạt Tuyết Nhi, hấn đều sẽ không bỏ qua, một ngày nào đó, hấn sẽ đích thân giết tên kia, mà lần này sẽ không cho hấn cơ hội đầu thai chuyển thế. (... ần tượng vs a này đã xuống âm vô cùng ==)

Trong lúc hai người đang chiến tranh hết sức căng thẳng, Tuyết Đại trong lòng Mặc Thanh Vân đột nhiên lấy tay đỡ trán, một bộ dáng cực kỳ mệt mỏi.

Mặc Thanh Vân thấy thế, quan tâm hỏi người trong lòng: "Tuyết Nhi, làm sao vậy, có chỗ nào không thoải mái sao?"

Tuyết Đại vỗ trán lắc đầu nói: "Không có việc gì, chỉ là có chút mệt mỏi, có lẽ do ở bên ngoài quá lâu."

"Nếu là mệt thì ta đưa nàng trở về, bên ngoài gió lớn, ở lâu dễ bị phong hàn."

Mặc Thanh Vân vừa nói vừa cởi áo bào của chính mình, nhẹ nhàng choàng lên người nàng, đợi Tuyết Đại gật đầu đồng ý liền đỡ nàng về phòng, không thèm đếm xỉa đến Dạ Khuynh Thành đứng phía sau.

Nhìn theo bóng dáng hai người rời đi, trong nội tâm Dạ Khuynh Thành ngũ vị tạp trần, không thể nói rõ là tư vị gì, nữ tử chính mình tâm tâm niệm niệm hiện giờ không nhớ mình, lại còn cùng nam nhân khác gần bó kề cận bên nhau, một bộ dáng chim nhỏ nép vào lòng người này khiến hấn làm sao tiếp nhận được?

Sau khi trở về phòng thì Tuyết Đại liền đuối khéo Mặc Thanh Vân đi, còn mình thì một thân một mình ở trong phòng xem sách.

Mà Dạ Khuynh Thành thì tâm tình không tốt liền một mình đến tửu lâu mượn rượu giải sầu.

Giờ phút này bên cạnh hấn đã có không ít vò rượu bị ném trên mặt đất, nhưng hấn vẫn còn thanh tỉnh, thậm chí là càng uống càng thanh tỉnh, càng thanh tỉnh lại càng đau.

"Chủ quán, cho thêm một vò rượu!"

Vươn tay lấy một vò rượu, ngửa cổ uống cạn, tiện tay ném cái vò không đi, lại gọi lão bản cho thêm vò nữa.

"Được, khách quan chờ chút, đến ngay đến ngay!"

Chủ quán vội vàng chạy đi lấy rượu, kiểm được tiền ai mà không muốn.

Không quá bao lâu, chủ quán liền đem một vò rượu Khai Phong đến trước mặt hấn, cúi đầu khom lưng nói một câu mời khách quan dùng liền lui xuống, tuy nam tử trước mặt này nhìn một cái là biết là người có tiền, nhưng hấn cũng không thể chỉ phục vụ một mình hấn được, trong điểm còn có nhiều khách nhân khác đang chờ.

Lão bản điểm vừa đi, không bao lâu lại có một bóng dáng xuất hiện trước mặt hấn.

"Cút ngay, đứng tới làm phiền ta!"

Tâm tình Dạ Khuynh Thành không tốt tưởng là chủ quán quay lại, về mặt không kiên nhẫn quát lại.

Người nọ cũng không đi, ngược lại tiến thêm mấy bước.

"Lục Vương gia Hi quốc, nếu muốn đoạt lại người mình yêu thương thì thỉnh đi theo ta."

Âm thanh một nữ tử vang lên bên tai hấn, mà âm thanh này như có vài phần quen thuộc, nhưng nhất thời hấn vẫn chưa nghĩ ra là đã nghe ở đâu.

Dạ Khuynh Thành rót vào miệng một ngụm rượu lớn, ngẩng đầu nhìn về phía cô gái áo đen che mặt, lạnh giọng khinh thường nói: "Chỉ bằng ngươi?"

Nữ tử này có bao nhiêu thực lực hấn liếc mắt một cái là nhìn ra, dùng một đầu ngón tay hấn cũng có thể nghiền nát nàng, làm sao có thể đấu được với Tuyết Thiên?

Đối với thái độ khinh thường của nam tử, nữ tử cũng không tức giận, giọng điệu nhàn nhạt nói tiếp: "Ta tất nhiên không có thực lực đối phó với thần Sáng thế, nhưng chủ nhân nhà ta có, hấn có thể giúp được ngươi, chỉ là ngươi có nguyện ý phối hợp hay không thôi."

Nghe nữ tử nói chuyện, như vậy chuyện của mình bọn họ cũng đã rõ như lòng bàn tay rồi.

Dạ Khuynh Thành không khỏi trầm tư một hồi, hấn đang nghĩ, trong thiên hạ còn có người nào có thể đối kháng với thần Sáng thế, nhưng hấn lật tung mọi góc ngách trong não cũng không tìm được chút manh mối.

"Điều kiện thế nào?"

Hắn mới không tin người nợ lại tốt bụng như thế, nếu hắn có tâm tìm đến chính mình, nói như vậy nhất định là có chỗ cần ở mình, nếu không cũng không hao tổn tâm tư đến giúp mình.

Nữ tử nhú mày, không ngờ hắn lại thẳng thắn đến vậy.

"Ta chỉ là người truyền tin, tình huống cụ thể thì chờ ta mang người đi gặp chủ thượng mới biết được."

Nàng nói vốn là sự thật, tuy chủ nhân đối với nàng có chút đặc biệt, nhưng chuyện của hắn chưa bao giờ cho phép người khác hỏi tới, chính mình cũng nhiều lần bị phạt vì nhiều lời, nếu đã vậy mà còn không biết thân biết phận thì nàng đã sớm chết rất thảm.

"Dẫn đường."

Mặc kệ kết quả ra sao, vẫn còn tốt hơn là ngồi đây ngâm rượu, nói không chừng người nợ thật có năng lực hỗ trợ hắn cứu Đại Nhi ra, không thử làm sao biết?

Tiện tay lấy ra một tấm ngân phiếu để xuống bàn, liền đi theo nữ tử ra khỏi từ lâu.

Vốn cho là nữ tử áo đen thân bí sẽ đưa mình tới một địa phương bí mật, lại không nghĩ nàng sẽ đưa mình tới nơi trắng hoa ong bướm nổi tiếng nhất Lan quốc.

Chủ thượng của nàng là ai? Sao lại sắm vai là một kẻ háo sắc? Những thứ này vẫn còn là bí ẩn chờ hắn đi tìm lời giải.

Hắn vốn không muốn đi chỗ mới vào chuyện của người khác, cũng không quan tâm chuyện của người khác ra sao, nhưng việc này có liên quan đến Đại nhi, hắn không thể không thận trọng đối đãi.

Dạ Khuynh Thành một đường theo đuôi nữ tử áo đen, mãi đến khi bị mang tới một gian phòng xa hoa.

Quanh phòng tràn đầy oanh oanh yến yến, ca múa tung bừng rất náo nhiệt, nhưng trên mặt hắn lại không có biểu cảm gì, đối với những mỹ nhân kia hắn không thèm ngó tới, chỉ đi thẳng về phía nam tử đang ngồi trên chủ tọa.

Nam tử ngồi trên chủ tọa giữa một rừng ong bướm có vẻ rất nhàn hạ, bên cạnh đều là mấy mỹ nữ tuyệt sắc, tuy là tuyệt sắc nhưng lại vẫn không bì kịp dung mạo của nam tử kia.

Nhóm nữ tử ân cần bóc nho, khiêu khích đưa đến bên môi nam tử, nam tử kia cũng không cự tuyệt nuốt vào, chọc cho một đám nữ nhân cười duyên liên tục, động tác trên tay càng thêm can rở.

"Là người?"

Dạ Khuynh Thành đi tới, híp mắt đánh giá nam tử trước mặt, người này hắn biết, chỉ là có chút ngạc nhiên mà thôi. (đó mn tên này là ai, 1 nv rất bất ngờ à nha ^^)

Nam tử cho mấy mỹ nhân bên cạnh lui xuống, ý bảo Dạ Khuynh Thành ngồi xuống nói chuyện.

Dạ Khuynh Thành tùy tiện tìm một cái ghế ngồi xuống, thần sắc không rõ nhìn nam tử lười biếng đối diện.

"Ta có thể giúp ngươi đoạt lại nàng, nhưng ngươi phải đáp ứng ta một điều kiện."

Âm thanh lười biếng của nam tử truyền đến.

"Điều kiện gì?"

Hắn luôn thích người ngay thẳng như vậy, không cần quanh co lòng vòng lắm chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Nữ nhân lẳng lơ

Về phần điều kiện, đợi ta nghĩ kỹ rồi sẽ nói cho ngươi."

Trong mắt nam tử hiện lên một tia tính kế, tuy là chỉ xuất hiện trong giây lát rồi biến mất, nhưng vẫn không thể tránh thoát khỏi mắt của Dạ Khuynh Thành.

"Nếu là như vậy thì xin cáo từ."

Sự tính toán trong mắt người kia, không hiểu sao khiến cho hắn cảm thấy bất an, chỉ cảm thấy không thể đáp ứng hắn, nếu như ngày sau hắn nói ra điều kiện mình không cách nào thực hiện được thì làm thế nào?

Những chuyện khác chưa tính đến, nhưng trước mắt có thể nói là nam nhân này đang nhắm vào Tuyết Đại, hắn cũng không thể vừa cứu nàng ra khỏi ổ sói lại bị đưa đến hang hổ, tuy vẫn chưa xác định được tình huống rõ ràng nhưng hắn sẽ không có chuẩn bị gì mà đã ra trận.

"Chủ thượng, hắn không đáp ứng sao?"

Dạ Khuynh Thành đi rồi, cô gái che mặt đi đến.

"Hắn sẽ quay lại."

Nam tử nhìn bóng dáng Dạ Khuynh Thành rời đi, khóe miệng lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Nữ tử hết sức xinh đẹp tiêu sái đi đến bên người nam tử, mười ngón tay thon nhất lên một quả nho, sau khi bóc vỏ liền muốn đưa vào miệng nam tử, nhưng tay lại bị nam tử kia bắt được, ả hoảng sợ, cho rằng mình đã làm sai chuyện gì đó khiến chủ thượng không vui.

Nhưng không ngờ, nam tử lại kéo ả vào trong lòng, thân thể mềm mại không xương của ả liền thuận thế dựa vào trong lòng nam tử, thì ra không phải là mình chọc hắn không vui, mà là...

Nghĩ tới đây, vẻ mặt của nữ tử lại càng thêm quyến rũ tới cực điểm, ả vươn hai cánh tay trắng nõn lên, gắt gao ôm chặt cổ nam tử.

"Vật nhỏ, hiện tại ta không muốn ăn nho."

Âm thanh nam tử trầm thấp mang theo ái muội vang lên bên tai nữ tử, khí tức ấm áp phun lên cổ của nữ tử, truyền đến từng đợt tê dại.

"Vậy chủ thượng muốn ăn gì?"

Nhìn dọc vòm ngực đậm trong mắt nam tử, thân thể nữ tử cũng theo đó mà khấn trương, tay nam tử lướt trên người ả, từng cái chạm như mang theo một dòng điện, khiến cho thân thể nàng mềm nhũn không có khí lực.

Nam tử cười như không cười nhìn ả, tựa như rất hài lòng với phản ứng mà mình tạo ra.

"Ta, nghĩ, muốn, ăn, người..."

Âm thanh nam tử mang theo mỉa mai hoặc lòng người kẻ sát vào gương mặt nữ tử, vừa nói vừa lấy tay gạt cái khăn che mặt xuống, theo khăn mạng roi xuống, khuôn mặt của Ôn Uyển liền lộ ra ngoài.

"Chủ thượng, ngài thật sự là hư, thịt người lại không thể ăn, ngài lại muốn ăn thịt người ta sao?"

Nữ tử ra vẻ thẹn thùng nói, một bên quả trách nam nhân hư hỏng, một bên lại vẫn gắt gao dựa sát vào trong lòng nam nhân kia, cố gắng dán bộ ngực mềm mại của mình vào ngực nam tử, chạm rãi cọ cọ.

Nam tử cười tà mị, từ trên chỗ ngồi đứng dậy, một tay bế nữ tử lên, thẳng tắp tiến về phía giường.

Khi đến bên giường hắn liền ném cô gái trong ngực xuống, nữ tử bị đau cau mày, không kịp hô thì đã bị một thân thể nam nhân cao lớn đè phía dưới.

Nữ tử nhịn xuống, ở phía dưới nam tử thừa nhận hoán ái, cao triều thay nhau nói tiếp, nữ tử để lại trên người nam nhân rất nhiều ký hiệu, nhìn những vết bầm trên người nam tử cũng đủ biết được tình hình chiến đấu có bao nhiêu kịch liệt rồi.

Sau khi xong việc, nam tử liền ném cô gái qua một bên, tự nhiên đứng dậy mặc quần áo, chẳng thèm nhìn cô gái đang nằm trên giường lấy một cái.

"Đợi sau khi trở về, ta sẽ giúp người đổi một khuôn mặt mới, khiến cho nam nhân điên đảo thần hồn."

Sau khi nam tử bỏ lại những lời này liền nhanh chóng đi ra ngoài.

Nữ tử nằm trên giường nghe vậy, chỉ cảm thấy mừng như điên, vừa rồi còn đang buồn bực vì bị chủ thượng lạnh lùng, hiện giờ nghe được tin này thì bao tâm tình không thoải mái cũng bay mất.

Bản lĩnh của chủ thượng ả biết, chỉ có người khác không nghĩ tới, không có nghĩa là chủ thượng không làm được, đây là kết luận mà ả rút ra sau khi đi theo chủ thượng một thời gian.

Khuôn mặt của Ôn Uyển mặc dù không tính là tuyệt sắc, nhưng cũng là một gương mặt đẹp, nhưng nhìn biểu tình của chủ thượng giống như không hài lòng lắm, chờ sau khi ả có được một khuôn mặt mê hoặc lòng người, ả có thể hàng đêm hầu hạ chủ thượng rồi.

Sau khi Lynda tới nơi này, cả người à đều lơ mơ, à căn bản là không thể ngờ sau khi bỏ mình lại có thể đến một nơi xa lạ như thế này, còn tưởng rằng chính mình may mắn không chết, à rốt cuộc cũng tiếp nhận được chuyện linh hồn mình đã xuyên đến một thời đại không biết tên.

Nhưng khiến à thấy may mắn là, chính mình lại gặp được một nam tử ưu tú như vậy, tuy hấn có chút bạc tình, làm việc cũng cực kỳ tâm ngoan thủ lạt, nhưng đây cũng là loại hình ưu thích của à, cho nên à muốn nắm chắc cơ hội, nhất định phải đem nam nhân đó gắt gao nắm chặt trong tay.

Mà cảm giác khi làm chuyện đó cùng chủ thượng so với làm cùng Hách Trình còn tuyệt mỹ hơn rất nhiều, lại thêm dung nhan tuyệt mỹ của chủ thượng cũng không biết so với nam nhân kia đẹp hơn bao nhiêu lần, suy nghĩ đến chuyện hàng đêm giao hoan dưới thân chủ thượng, trong lòng à trào lên kích động, tâm lại càng ngứa ngáy.

Hôm nay phủ Cửu hoàng tử có một vị khách không mời, người này Tuyết Đại đã từng thấy qua, chính là người được sủng ái nhất Lan quốc, công chúa Mặc Yên Nhiên.

"Cửu hoàng huynh, nàng là hoàng phi của người sao?"

Không chỉ Tuyết Đại nhận thức à mà à cũng biết Tuyết Đại, tuy lúc trước Tuyết Đại luôn luôn che mặt, nhưng à vẫn luôn cảm nhận được khí tức của nàng, có lẽ do à quá mức mê luyện Dạ Khuynh Thành, cho nên luôn coi nữ tử bên cạnh hấn như cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, đương nhiên có thể nhận ra nàng rồi.

Mặc Thanh Vân liền ôm Tuyết Đại vào lòng, thân nhiên nói: "Là hoàng phi của ta."

Đối với nữ tử bị chiều sinh hư trước mặt này, hấn không hề có một chút hảo cảm nào, không chỉ có như vậy, trong hoàng cung này có bao nhiêu người cũng chẳng quan hệ gì đến hấn, hấn để ý, chỉ có một mình nữ tử trong lòng mà thôi.

Đối với hành động bá đạo của Mặc Thanh Vân, Tuyết Đại chỉ là cười cười, cũng không có kháng nghị.

Tuyết Đại không phản đối, trong mắt Mặc Yên Nhiên lại trở thành nữ nhân lẳng lơ, trước đó vài ngày còn cùng Dạ Khuynh Thành ở chung một chỗ, lúc này mới không quá bao lâu lại dây dưa với hoàng huynh của à.

"Hoàng huynh, nữ tử này không tuân thủ nữ tắc, nàng vốn là Lục Vương phi Hi quốc, người như thế nào có thể phong nàng làm Hoàng phi? Nếu bị phụ hoàng và mẫu hậu biết, người nhất định sẽ phải chết."

Ở trong mắt à, Mặc Thanh Vân vẫn là đứa ngốc như lúc trước, đối với việc bên ngoài đang bàn luận, nói Cửu hoàng tử không chỉ có không ngốc còn có thực lực rất cường hấn, à vốn không chú ý vì à chỉ một lòng một dạ đặt toàn bộ tâm tư lên người Dạ Khuynh Thành, nơi nơi phải người hỏi thăm tin tức của hấn.

Lời kia của à vừa thốt ra, trong nháy mắt mặt của Mặc Thanh Vân liền trầm xuống.

"Ta lập lại lần nữa, nàng là Hoàng phi của ta, còn người hiện tại có thể lẩn rồi!"

Sắc mặt hấn không tốt đuổi người, chỉ sợ à nói tiếp sẽ khiến Tuyết Nhi nghi ngờ.

Hành động đuổi người này của Mặc Thanh Vân hiển nhiên đã chọc giận Mặc Yên Nhiên, từ nhỏ đến lớn, toàn là người khác lấy lòng à, phụ hoàng mẫu hậu và các ca ca khác đều rất sủng ái à, coi à như bảo vật trong lòng bàn tay, đã bao giờ à phải chịu đãi ngộ như thế này chưa?

"Kẻ ngu này, người dám nói với bản công chúa như vậy sao? Có tin ta để cho phụ hoàng đuổi người ra khỏi Lan quốc, vĩnh viễn không được trở lại hay không?"

Nề mặt hấn là hoàng huynh nên à mới lấy lễ đối đãi, không nghĩ tới hấn lại dám nói với mình như vậy, lại dám đuổi à đi, không nhận được nữa à liền trở mặt.

Một tiếng kẻ ngu này của à đã thành công chọc giận Mặc Thanh vân, ổng tay áo vừa phất một cái, thân thể Mặc Yên Nhiên như điều đứt dây bay ra ngoài.

Cùng với tiếng kêu thê thảm chói tai của à, thân thể à đã bay ra ngoài cửa phủ, nặng nề rơi xuống đất.

Hoàng cung Lan quốc, Mặc Thanh Vân thẳng tắp đứng trong đại điện, bên cạnh hấn là một đồng thái y đang quỳ, bọn họ đều là đầu đầy mồ hôi, không dám nhúc nhích quỳ ở nơi đó.

"Thanh Vân, trầm biết người gặp được cao nhân chỉ điểm, không chỉ có không ngốc mà còn chiếm được một thân tuyệt học, nhưng người cũng không nên tàn nhẫn với mọi người của người như vậy, người xem chính mình đã tổn thương nàng thành bộ dạng gì rồi hả?"

Một nam nhân trung niên mặc long bào xanh mặt nói, nguyên nhân hấn làm mất của ông ta một mảnh tướng không nói, nhìn thực lực cường hấn của hấn chính mình cũng không muốn đi so đo, không nghĩ là gan hấn lại lớn như vậy, vậy mà dám ra tay đánh thương Mặc Yên Nhiên nặng như vậy, làm hại nữ nhi bảo bối của ông ta bị trọng thương không nói, hiện giờ lại nằm trên giường không dậy nổi, thật là tức chết ông ta rồi.

"Nếu nàng không chạm đến điểm giới hạn của ta, hấn đã không phải chịu tổn thương như vậy rồi."

Thần sắc Mặc Thanh Vân lạnh lùng nói ra, trong mắt lại càng không kiên nhẫn.

Hoàng thượng vừa nghe, lại càng giận dữ sợ, không nghĩ tới hần không hề hối cải, thái độ vẫn lạnh nhạt, xem ra là mình đã quá nhân từ rồi.

"Lá gan ngươi thật sự càng lúc càng lớn, dám ở trước mắt trẫm làm càn, không cho ngươi một chút giáo huấn xem ra ngươi không nhớ ai là phụ hoàng của ngươi rồi."

Hoàng thượng dựng râu trừng mắt nhìn người nam nhân kia.

"Trong mắt ta có người phụ hoàng như ngươi hay không, ngươi có muốn nghe lời nói thật sao?"

Về mặt nam tử tràn đầy lạnh lùng, nhàn nhạt nhìn hoàng thượng đang ngồi trên long ý.

"Ngươi nói cái gì? Lặp lại lần nữa!"

Thần sắc của Mặc Thanh Vân dần tới lửa giận trong lòng nam nhân ngồi trên long ý.

"Ta nói, cho tới nay, ngươi, ở trong mắt ta không là cái thứ gì cả!"

Xôn xao... Tiếng nói của Mặc Thanh Vân vừa ngừng, mấy ngự y đang quỳ trên mặt đất liền bàn tán rộ lên, vẻ mặt lo lắng nhìn nam nhân trung niên ngồi trên long ý.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, nam nhân trung niên toàn thân long bào bỗng thở gấp, một tay chụp long ý, tức giận đứng lên, vuron tay run run chỉ vào Mặc Thanh Vân, trong mắt là lửa giận hừng hực, một bộ dáng hận không thể xông lên cho hần một cái tát.

"Tốt, tốt lắm, ở Hi quốc vài năm, không chỉ biến hóa khôn lường, lá gan cũng lớn không ít, trái lại hôm nay trẫm muốn nhìn một chút, tới cùng là năng lực ngươi hay là cảm vệ quân của trẫm lợi hại hơn, người đâu!"

Nam nhân ngồi trên cao giận quá hóa cười, nhưng là nụ cười của ông ta so với khóc còn khó coi hơn, hung tợn trừng mắt nhìn Mặc Thanh Vân, dám can đảm khiêu chiến quyền uy của hoàng gia, thì phải chuẩn bị để trả giá thật tốt, cho dù có là người hoàng thất cũng không ngoại lệ, huống chi đó chỉ là một hoàng tử gốc dư thừa.

Xong rồi, long nhan giận dữ, Cửu hoàng tử lúc này chỉ sợ không thoát khỏi, thủ đoạn của hoàng thượng bọn hần đã lĩnh giáo qua, nhìn bộ dáng hoàng thượng hiện giờ, chỉ sợ Cửu hoàng tử không chết thì cũng tàn phế.

Những ngự y phủ phục trên mặt đất đều nghĩ vậy, công chúa Yên Nhiên vốn là hòn ngọc quý trên tay hoàng thượng, hiện giờ bị Cửu hoàng tử đã thương nghiêm trọng, lại thêm hần ăn nói lỗ mãng với hoàng thượng, lúc này chỉ sợ không còn hy vọng được sống rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Chịu khổ hãm hại

Sau một lát, một thống lĩnh thị vệ liền dẫn binh tới, lại thêm một số ám vệ của hoàng thượng, ước chừng có hơn ngàn người, mà tất cả đều là lính tinh nhuệ.

"Mau bắt nghiệt tử này lại cho trẫm, không quan tâm sống hay chết!"

Nếu hần đã không để vị hoàng thượng này vào mắt, cũng không coi mình là phụ hoàng của hần, như vậy ông ta cũng không cần do dự mà giáo huấn hần, coi như là mình đã không nuôi dưỡng hần cho tốt đi.

Hoàng thượng ra lệnh một tiếng, bọn lính lập tức dàn thế trận, vây quanh Mặc Thanh Vân, nhìn thấy khí thế của hần, lại không ai dám tiến lên.

Đối với tình cảnh này, Mặc Thanh Vân chỉ là thờ ơ lạnh nhạt, giống như người bị bắt không phải là hần mà là một người khác vậy.

"Còn không mau ra tay đi! Kẻ nào không động thủ liền lôi xuống chém!"

Đối với sự sợ hãi rụt rè của đám lính, ông ta lại càng giận dữ hơn, ông ta không tin, hơn một ngàn lính tinh nhuệ lại không đánh lại một mình Mặc Thanh Vân! Hần lại không có ba đầu sáu tay, còn có thể phi thiên độn địa* hay sao?

*Ý là có thể bay.

Bọn binh lính nghe vậy, người nhìn ta ta nhìn người, cuối cùng hạ quyết tâm, hét lên một tiếng rồi thẳng tắp đánh về phía nam tử vẫn đang bất động.

Mọi người còn chưa tiến được đến gần Mặc Thanh Vân, đã bị một dòng khí vô hình bức lui về phía sau, bọn hắn đều cảm thấy kỳ lạ, vì sao bọn hắn vẫn không thể tiến gần người nam tử kia, giống như đang có một bàn tay vô hình đang đẩy bọn hắn, mỗi người đều cảm giác được điều này rất rõ ràng.

Nam nhân trung niên ngồi trên long ý nhìn thấy cảnh này thì tưởng rằng đám người này sợ chết mới nhao nhao lui về phía sau, điều này khiến ông ta càng thêm tức giận.

"Một đám người các ngươi đều muốn tạo phản hay sao? Nếu không bắt được hắn, trăm liền động thủ chém đầu các ngươi!"

Lúc này những ngự y vẫn còn quỳ trên đất đã phát hiện được có gì đó không thích hợp, nhưng hoàng thượng đang nổi nóng lại không để ý tới, chỉ biết ra lệnh cho thuộc hạ, như để chứng minh mình rất có quyền uy.

"Hoàng thượng tha mạng, không phải là bọn thuộc hạ không muốn động thủ, mà là không biết Cửu hoàng tử sử dụng yêu pháp gì, bọn thuộc hạ không thể tiến gần hắn!"

Về mặt thống lĩnh thị vệ đau khổ nói, hắn cũng đã thử tiến lên lại bất đắc dĩ bị đẩy lùi về, sao hoàng thượng lại vẫn không nhìn ra?

"Nói bậy! Hắn cũng không phải là yêu ma, ở đâu ra có yêu pháp? Chính các ngươi sợ chết thì thôi, còn dám bịa đặt lý do hoang đường như vậy gạt trăm, trăm thất là các ngươi chán sống rồi!"

Nói xong liền nổi giận đùng đùng đi xuống, cầm lấy một bảo kiếm liền chém về phía bọn lính, nháy mắt liền có mấy sinh mạng vô tội chết trên tay ông ta. (ông này bị ngu à ==)

Hành vi của ông ta, khiến bọn lính phi thường phẫn nộ, ông ta là hoàng thượng cao cao tại thượng, không giúp giết địch thì cũng là bình thường, nhưng bây giờ ông ta lại động thủ đi giết người một nhà, trong khi địch nhân thì vẫn không hao tổn một cọng lông nào, trái lại phe mình lại thiệt hại mấy mạng người, khiến cho tâm bọn hắn cũng rét lạnh theo.

"Hãy an phận mà làm hoàng đế của ngươi đi, nếu dám đụng đến người của ta, ta chắc chắn sẽ khiến ngươi hối hận vì đã sinh ra trên đời này!"

Mặc Thanh Vân lạnh lùng lên tiếng uy hiếp, hắn không thể tiếp tục ở lại đây nữa, Tuyết Nhi vẫn còn ở trong phủ chờ hắn về, hắn còn phải bồi nàng ăn cơm trưa, cho nên hắn phải nhanh chóng trở về, không thể để cho nàng đợi lâu.

Mặc Thanh Vân nói xong liền xoay người đi ra ngoài, chính mình đã cảnh cáo ông ta, nếu như ông ta vẫn chưa nghe thủng thì cũng đừng trách hắn tâm ngoan thủ lạt.

Nam nhân mặc long bào trở mắt nhìn bóng lưng Mặc Thanh Vân, sắc mặt cực kỳ khó coi, tay nắm kiếm còn đang run run, hiển nhiên là do ông ta chưa bao giờ bị ai uy hiếp, hôm nay lại bị chính con trai của mình uy hiếp, không tức giận mới là lạ.

Mặc Thanh Vân về tới trong phủ, bọn hạ nhân lại nói là hoàng phi bị hoàng hậu phái người tới mời vào trong cung, không kịp trách cứ hạ nhân, lại vội vã chạy đến hoàng cung.

Tuyết Nhi, nàng ngàn vạn lần không được có chuyện gì, chờ ta.

Nếu là trước khi mất trí nhớ thì hắn không lo lắng, nhưng lúc này Tuyết Nhi quá đơn thuần, hắn sợ nàng bị khi dễ, nếu như nàng có xảy ra chuyện gì... hắn không dám nghĩ tiếp.

Trong hoàng cung, một cung nữ đi trước dẫn đường, Tuyết Đại đi theo sau.

"Ta nói này cung nữ tỷ tỷ, còn bao lâu nữa mới tới đây?"

Về mặt cô gái phía sau ngây thơ hỏi cung nữ đang dẫn đường.

"Sắp rồi."

Cung nữ có chút không kiên nhẫn đáp.

"A..., vậy ngươi có biết hoàng hậu tìm ta có chuyện gì không? Ta còn muốn về dùng cơm trưa với phu quân, không thể trì hoãn được..."

Cô gái đi sau vẫn không hiểu được cách quan sát sắc mặt, vẫn hồn nhiên nói.

"Ngươi nói đủ chưa? Dọc đường đi cứ lủi thủi không mời một mồm sao, ngươi không ngại phiền nhưng ta còn ngại phiền! Bảo ngươi đi theo thì cứ đi theo, sao hỏi vô nghĩa làm gì?"

Cung nữ phía trước rốt cuộc không nhịn được, xoay người lại rống nàng.

Bị cung nữ quát một tiếng như vậy, Tuyết Đại ủy khuất cúi đầu, cũng không dám nói nữa.

Bên trong cung điện rộng lớn, một mình Tuyết Đại ở nơi đó chờ hoàng hậu đến.

"Nương nương, đã mang nữ nhân kia đến, đang chờ ngoài điện."

Cung nữ mang Tuyết Đại đến cung kính nói.

Trong tầm điện, một phụ nhân cung trang nghiêm đang ngồi ngay ngắn trên ghế quý phi, nghe cung nữ bẩm báo lại, bà ta lạnh lùng đứng dậy.

"Bản cung thật muốn nhìn một chút, là loại hồ ly như thế nào, lại dám tới làm loạn hoàng cung, làm hại Yên Nhi bị trọng thương!"

Phụ nhân quý phái từ trong điện đi ra, ngăm đánh giá Tuyết Đại đang ngồi trên ghế.

Ánh mắt nhìn người của bà ta rất chuẩn, nữ tử trước mắt có bề ngoài xinh đẹp ngọt ngào, kì thực là một cái bình hoa rỗng không hơn không kém.

"Làm càn! Bản cung còn chưa xuất hiện, ngươi lại dám không thực hiện quy củ lễ nghĩa, trong mắt ngươi không có hoàng hậu là ta phải không?"

Ánh mắt hoàng hậu lạnh như băng nhìn nàng, lạnh lùng quát.

Tuyết Đại không hiểu nhìn bà ta, cũng không biết mình đã làm sai chỗ nào, trông mắt khẩn cầu nhìn về phía cung nữ bên cạnh hoàng hậu.

"Lớn mật, nhìn thấy hoàng hậu còn không mau quỳ xuống hành lễ? Còn ngốc ở chỗ đó làm gì?"

Cung nữ lên tiếng nhắc nhở nàng, tuy chính mình cũng không thích nàng, nhưng nói ra thì giữa mình với nàng ta cũng chả có thù hận gì, nhắc nhở nàng một phen cũng chả mất gì.

Lần này Tuyết Đại rốt cuộc hiểu rõ vì sao hoàng hậu lại sinh khí với mình, thì ra là do chính mình không hiểu quy củ mới khiến bà ta có dịp phát uy, nghĩ tới đây, nàng khẩn trương đứng lên nhưng lại thấy chung không chịu quỳ xuống hành lễ.

"Như thế nào, hành lễ với bản cung là uy khuất cho ngươi sao? Bản cung cảnh cáo ngươi, dám can đảm mạo phạm phượng nhan của bản cung, kết cục của ngươi tuyệt đối sẽ cực kỳ thâm thảm."

Đường đường là hoàng hậu một nước, nói chuyện lại như đang gây sự với người ta, thật là uổng phí cái danh hiệu nhất quốc chi mẫu của bà ta.

"Hoàng, hoàng hậu nương nương, người tìm ta có việc gì sao? Có việc thì ngươi liền khẩn trương nói đi, phu quân còn đang chờ ta, không thể ở lại lâu được."

Tuy nàng cực kỳ sợ hãi nhưng vẫn là lấy hết dũng khí nói ra.

Không nghĩ tới hoàng hậu sau khi nghe xong lời nàng, không chỉ không trách nàng tội đùa giỡn phượng uy, còn không để ý hình tượng mà phá lên cười.

"Ha ha ha, xem ra vợ chồng son các ngươi thật là ân ái nhỉ, bất quá, bản cung muốn nói cho ngươi một tin tức tốt, phu quân của ngươi giờ phút này đang trên đường chờ ngươi, ngươi có muốn đi bồi hấn không?"

Chuyện hoàng thượng điều động cấm vệ quân bà ta đã biết, chỉ sợ tiểu tử kia có mọc cánh cũng không bay được.

"Thật sao? Phu quân ở đâu, ta muốn đi tìm hắn."

Thần sắc khờ dại của cô gái trong mắt hoàng hậu vậy mà cực kỳ chói mắt, xem ra nàng nhất định được bảo hộ rất kỹ, mới có thể giống như một tờ giấy trắng.

So sánh với nàng, Yên Nhi của bà lại càng đáng thương hơn, vì một bình hoa rỗng mà bị chính cha mẹ cùng cha khác mẹ tổn thương thành như vậy, nghĩ tới đây bà ta hận không thể xé nát cái khuôn mặt trước mắt này. (...2 vợ ck bà này đúng là cực phẩm, con mình sai đi đổ lỗi cho ng ta ==)

"Đương nhiên là thật, nếu ngươi muốn tìm hắn thì hãy đi với ta, bản cung sẽ đưa ngươi đi tìm hắn."

Các ngươi đã ân ái như vậy, bản cung sẽ thành toàn cho các ngươi, cho các ngươi làm một đôi uyên ương bỏ mạng.

"Thật tốt quá, cảm ơn hoàng hậu nương nương."

Có thể mang nàng đi gặp phu quân thật sự là quá tốt, nàng đơn thuần lại không hề hay biết chuyện sắp xảy ra, nếu không nàng chắc chắn sẽ không nghĩ như vậy rồi.

Ít nhất, hình tượng của hoàng hậu trong mắt cung nữ là như vậy.

Ngay tại một khắc các nàng xoay người, khoe môi Tuyết Đại cong lên ý cười trào phúng, ngay sau đó lại vô cùng hào hứng đi theo các nàng.

"Oa, hoa sen nơi này thật đẹp!"

Tuyết Đại một đường đi theo các nàng đến bên cạnh một hồ sen mỹ lệ, nhìn hoa sen nở rộ trong hồ thì không nhịn được tán thưởng.

"Rất đẹp sao, vậy thì để chúng vĩnh viễn làm bạn với người thì thế nào?"

Trong mắt hoàng hậu ánh lên tia độc ác, mà Tuyết Đại chỉ lo thương thức hoa sen lại không để ý tới.

"Được, có thể được làm bạn với những bông hoa sen đẹp như thế mỗi ngày, tâm tình của ta nhất định sẽ rất tốt."

Về mặt cô gái háo hức nhìn hồ sen, nghĩ tới việc hàng ngày sẽ được nhìn thấy phong cảnh xinh đẹp như vậy thì còn gì tốt bằng.

"Thật sao? Nói như vậy thì quá tốt rồi, bản cung còn đang sợ người không thích."

Nói xong liền dùng mắt ra hiệu cho cung nữ bên cạnh, cung nữ thu được ám hiệu liền từ từ bước đến phía sau Tuyết Đại.

Đang lúc cung nữ kia muốn đẩy nàng xuống nước thì vừa đúng lúc Tuyết Đại quay lại, kỳ quái nhìn cung nữ chưa kịp rút tay về.

"Cung nữ tỷ tỷ, người đây là muốn làm cái gì?"

Nghe được Tuyết Đại hỏi mình như vậy, cung nữ nhất thời xấu hổ, cho rằng mục đích của mình đã bị phát hiện, định quyết tâm trực tiếp đẩy nàng xuống. Tuyết Đại đã mở miệng: "A... ta biết rồi, cung nữ tỷ tỷ cũng giống Tuyết Nhi, thích hoa sen trong hồ này đúng không? Ta đã nói rồi, hoa sen đẹp như vậy có ai lại không thích cơ chứ?"

Không đợi cung nữ trả lời, cô gái đã tự trả lời, lại còn vì trí thông minh của mình mà kích động. (Ặc hình tượng băng lãnh của tỷ đi đâu rồi?)

Cung nữ kia đang muốn nói gì lại bị một ánh mắt của hoàng hậu ngăn trở, ý tứ của hoàng hậu ả hiểu được, là muốn ả mau chóng ra tay, không phải chần chừ.

Cung nữ kia quả thực không chần chừ nữa, không có kỳ chút nào đến gần Tuyết Đại.

"Cung nữ tỷ tỷ, các người không phải nói phu quân ta ở đây sao? Ở đâu vậy? Sao không thấy?"

Nàng nhìn quanh một hồi, không khỏi cảm thấy tò mò, các nàng không phải nói đưa mình đi gặp phu quân sao? Như thế nào lại không thấy bóng dáng phu quân đâu?

"Đừng nóng vội, rất nhanh người sẽ được đi gặp hần thôi."

Về mặt hoàng hậu quý dị nói, trong mắt không che giấu được vẻ đắc ý.

Đang lúc Tuyết Đại lại muốn hỏi tiếp, lại bị cung nữ đang tiến đến đẩy ngã.

"Bùm" một tiếng, một bóng người liền bị đẩy xuống nước, mới vừa rơi xuống nước, liền bị một đồng lớn độc xà và cá ăn thịt người bao vây quanh, không quá bao lâu, thân thể nữ tử bị đẩy ngã đã bị những độc vật khủng bố này cắn nuốt sạch sẽ, trên mặt nước chỉ còn sót lại một vũng máu.

Mà hoàng hậu đang đứng trên bờ lại kinh hãi tột độ, bà ta tuyệt không nghĩ tới, không nghĩ tới...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Phu quân, Tuyết Nhi muốn làm hoàng đế

"Tuyết Nhi, nàng không sao chứ? Thật đúng là dọa ta hết hồn, lần sau không có sự cho phép của ta không được tùy tiện xuất phủ."

Tình huống vừa rồi thật sự khiến hần thót tim, hần không dám tưởng tượng, nếu như mình chậm một bước, vậy Tuyết Nhi của hần liền...

Nghĩ đến đây, tâm của hần liền sợ hãi, lực ôm Tuyết Đại cũng bắt gặp mạnh hơn, thẳng đến khi người trong lòng hần hô đau hần mới ý thức được mình quá khản trương mà làm đau nàng.

"Tuyết Nhi, thực xin lỗi, về sau nhất định ta sẽ không để nàng một mình đối mặt với nguy hiểm, ta thề, tuyệt đối sẽ không để nàng phải chịu tổn thương nữa!"

Lời này của nam tử như nói với Tuyết Đại, cũng như là đang nói với chính mình, có loại cảm giác như đang cảnh cáo chính bản thân mình.

Tuyết Đại sững sờ nửa ngày, lúc này nghe được âm thanh của Mặc Thanh Vân mới phục hồi tinh thần.

"Phu quân, người cuối cùng cũng tới, chuyện vừa rồi thật đáng sợ, Tuyết Nhi rất sợ."

Sắc mặt nữ tử trắng bệch ôm cổ người tới, sợ hãi nói.

Mặc Thanh Vân vừa nghe lại càng tự trách, đau lòng ôm chặt lấy nữ tử, dùng bàn tay to ấm áp vuốt ve lưng cô gái an ủi.

"Tuyết Nhi ngoan, không sợ, có ta bảo vệ nàng, tuyệt đối sẽ không khiến nàng phải chịu khổ như hôm nay nữa."

Nam tử nói xong, ôn nhu ôm lấy nữ tử, dẫn nàng đến một nơi an toàn để nàng ngồi xuống.

Sau đó xoay người nhìn về phía hoàng hậu vẫn còn đang sững người ở phía sau, trong mắt không còn chút nhu tình nào, giờ phút này ánh mắt của hắn rét lạnh, đủ để đóng băng vạn vật.

Hoàng hậu cũng bị lãnh ý của hắn dọa sợ, cho tới bây giờ bà ta vẫn không biết, người nam nhân trước mắt này, kẻ luôn bị bà ta hạ độc hãm hại từ khi còn trong bụng mẹ, lại có ánh mắt đáng sợ như vậy.

Bà ta không rõ, vì sao chính mình đã năm lần bảy lượt hạ độc mà hắn vẫn không việc gì.

Bà ta cũng không hiểu, hắn chỉ cần một ngón tay lại có thể biến mãnh tướng đệ nhất Lan quốc trở thành tàn phế, điều này so sánh với giết ông ta còn khó khăn hơn nhiều, vậy hắn làm sao có thể làm được?

Bà ta lại càng không rõ, rõ ràng hoàng thượng đã phái hơn một ngàn cấm vệ binh cùng với đệ nhất ám vệ đặc lực nhất của mình, vì sao người nam nhân này vẫn còn có thể hoàn hảo đứng ở đây, lại còn xuất hiện rất đúng lúc.

Mắt thấy nam tử lạnh lùng đang từ từ đi về phía mình, bà ta không hiểu sao cảm thấy rất sợ hãi, theo bản năng muốn chạy trốn, cách xa cái nam nhân mặt lạnh giống như Tu La này.

"Người, người muốn gì?"

Bà ta lùi về phía sau, run như cây sậy nói, sắc mặt nam nhân này thật đáng sợ.

Mặc Thanh Vân nghiêm mặt, khinh thường nhìn bà ta, cười lạnh một tiếng nói: "Ta muốn gì? Người đã muốn biết, ta cũng không ngại cho người biết, không phải người muốn hại Tuyết Nhi sao, ta chỉ là muốn cho người cơ hội được ném thử cảm giác rơi trong hồ sen mà thôi, thế nào? Cái này cũng không tính là quá phận chứ?"

Nam tử đang cười, nhưng ở trong mắt hoàng hậu lại rất dữ tợn, lời nói ra càng khiến bà ta run như cây sậy, theo bản năng nhìn về phía hồ sen, hình ảnh vũng máu của cung nữ kia vẫn còn lờn vờn trong đầu bà ta.

Hiện giờ cái nam nhân như Tu La kia lại nói để cho bà ta đi thử nghiệm một phen, này rõ ràng là muốn bà ta chết không đúng sao? Cái kiểu chết chóc tàn nhẫn này, chỉ có đồ ngốc mới nguyện ý làm.

Nam tử bước tới một bước, bà ta liền lùi về một bước, cuối cùng bởi vì quá khẩn trương nên té ngã.

"Người, người không được lại gần ta, ta là đương kim hoàng hậu, là mẫu nghi thiên hạ, nếu người dám động vào ta, hoàng thượng sẽ bắt thấy người vạn đoạn, ngay cả nữ tử kia cũng sẽ không được chết từ tế!"

Thật là một nữ nhân không có đầu óc, nếu như hoàng thượng thật có năng lực bắt được hắn thì hắn đã không thể đứng ở đây được rồi.

Bà ta không nói thì thôi, vừa nói ra những lời này sắc mặt Mặc Thanh Vân càng thêm khó coi.

"Không chết từ tế được? Khiến người thất vọng rồi, có ta ở đây, nàng sẽ không chết, trái lại một độc phụ như người, ta cho người hai lựa chọn, một là tự người nhảy xuống, hai là ta giết người rồi ném thi thể người xuống."

Chuyện chính mình bị hạ độc ngay từ khi còn trong bụng mẹ hắn đã biết, đầu sỏ gây nên hắn cũng dễ dàng tìm được, chính là ả đàn bà độc ác trước mắt này.

Bà ta không chỉ thương tổn mẫu phi của hắn, còn hại hắn bị trúng kịch độc, những chuyện này hắn còn chưa kịp tìm bà ta tính sổ, hiện giờ bà ta lại dám hại người hắn yêu, cho dù hắn có kiên nhẫn đến đâu cũng không thể nhịn được sự khiêu khích trắng trợn như vậy.

"Dừng tay!"

Một giọng nói già nua mang theo uy nghiêm truyền đến từ phía sau bọn họ, khi Mặc Thanh Vân nghe được âm thanh này thì sự lạnh lùng trong mắt càng gia tăng, tốt lắm, nếu đều đã đến đây, như vậy hắn liền hào hào đem thù cũ hận mới ra tính một lượt thôi.

Hoàng hậu đang ngã nhào trên mặt đất nghe vậy thì kinh hãi, người cứu bà ta đã đến, nguy hiểm thật, nếu bọn hắn mà đến chậm một bước thì bà ta đã chết dưới bàn tay ác độc của người nam nhân này rồi. (kq vẫn như cũ thôi mà :v)

"Hoàng thượng, cứu mạng, hắn muốn giết nô tỳ!"

Chặt vật từ trên mặt đất bò dậy, bà ta nghiêng ngả lao đảo chạy về phía nam nhân trung niên mặc long bào, trâm cài trên đầu đều đã cong cong vẹo vẹo rồi.

Đồng trang sức nguyên bản đã lung lay sắp rơi rồi, khi bà ta vừa chạy thì tất cả đều rầm rầm rớt xuống từ từ trên đầu bà ta, trên mặt đất giờ đều lấp lánh toàn đồ trang sức của bà ta.

Chúng đại thần đi theo hoàng thượng đến đây nhìn thấy một màn này thì đều chắc lưỡi, vị hoàng hậu này đúng thật là khoa trương, chỉ kém không đem hết tất cả trang sức mình có đeo lên đầu rồi.

Sắc mặt hoàng thượng cũng tái mét, thân là hoàng hậu một nước, cái đáng về bà ta hiện giờ thật là mất mặt.

Hoàng hậu chỉ lo trốn tránh cái nam nhân ác độc như rắn rết kia, nào có chú ý tới bộ dáng chặt vật của mình bây giờ, trong mắt bà ta, không cái gì sánh bằng sinh mạng bản thân, chạy vẫn là thượng sách.

Rất không dễ dàng chạy trốn tới bên cạnh hoàng thượng, đang nghĩ muốn nhào vào lòng hoàng thượng kêu khóc một phen chính mình đã sợ hãi thế nào, lại không ngờ bị đẩy ra.

Bà ta thật sự là sợ hãi, nghĩ muốn giả dạng bình hoa tìm an ủi từ nam nhân của mình nhưng lại không nghĩ tới lại bị đẩy ra, bà ta không hiểu nhìn ông ta, trong mắt tràn đầy biểu cảm đáng thương. (Ặc bn tuổi r còn giả bộ đáng thương hả trời

"Chú ý hình tượng của mình, nhiều đại thần ở đây như vậy, người không biết bộ dạng người rất dọa người sao?"

Sớm biết thế đã không đến cứu bà ta, chuyện tình hôm nay thật đúng là đủ mất mặt, hoàng gia coi trọng nhất là mặt mũi, hiện giờ mặt mũi từ trong ra ngoài đều bị bà ta làm cho mất hết rồi.

Lại còn trông cậy ông ta sẽ an ủi bà ta sao, không cho bà ta một cước đã tốt lắm rồi, chưa từng có một khắc ông ta lại cảm thấy chán ghét người đàn bà này như lúc này.

Không để ý đến thần sắc ai oán của hoàng hậu, ông ta đi lên phía trước.

"Mặc Thanh Vân, từ hôm nay trở đi người sẽ không còn là hoàng tử của Lan quốc nữa, trăm cũng không có loại con trai đại nghịch bất đạo như người, hiện giờ người chính là một tội phạm đã làm tổn thương công chúa, trăm khuyên người hãy giơ tay chịu tội, nếu không cũng đừng trách trăm tâm ngoan thủ lạt!"

Từ sau khi Mặc Thanh Vân rời khỏi hoàng cung hắn đã biết ông ta sẽ phái người theo dõi hắn, hắn chỉ là một lòng quan tâm đến Tuyết Đại nên mới không bận tâm nhiều như vậy, nếu không thì kẻ kia đã sớm lên đường rồi, còn có thể thuận lợi quay về mặt báo cho lão bất tử này sao?

Biết Mặc Thanh Vân sẽ quay lại cứu người, ông ta đã triệu tập mấy vạn binh mã, hiện giờ đang chờ bên ngoài, chỉ cần ông ta ra lệnh một tiếng, bọn hắn sẽ xông tới, mỗi người một mũi tên bắn Mặc Thanh Vân thành con nhím, còn sợ hắn sẽ không chết hay sao?

Trước mắt đột nhiên xuất hiện nhiều người như vậy, Tuyết Đại bỗng thấy sợ hãi, gất gao tựa vào trong lòng Mặc Thanh Vân, thân thể nhẹ nhẽo run.

Mặc Thanh Vân nhìn Tuyết Đại bị dọa sợ, lòng đau như cắt, dám dọa Tuyết Nhi của hắn, vậy hãy có can đảm thừa nhận lửa giận của hắn.

Đối diện với nam nhân có chuẩn bị mà đến hắn không phải không biết, nhưng dù có chuẩn bị trước thì như thế nào? Hắn vẫn không thêm dè vào mắt, vẫn bất động thanh sắc nhìn tình thế trước mắt, sau đó cười một cái, cười đến là phong vân khinh đạm.

"Kêu người của người đều lên cả đi, đỡ tốn thời gian của bản tôn."

Hắn chưa bao giờ muốn tốn thời gian vào mấy việc vô bổ này, tốc chiến tốc thắng mới là phong cách của hắn.

"Khẩu khí thật lớn, người đã vội vã muốn chết như vậy, trăm sẽ thành toàn cho người, người đâu!"

Mặc Thanh Vân cuồng vọng triệt để trực giận ông ta, kỳ thật, từ lúc ở đại điện hắn đã chọc giận ông ta, hiện giờ hắn cuồng vọng lại càng khiến ông ta không nhịn được nữa, cũng không cần nhịn nữa, trước đó cho hắn ném thư thực lực của mấy vạn đại quân của ông ta, xem hắn còn dám mạnh miệng nữa không.

Một lát sau, mấy vạn đại quân ủa vào hồ sen, sắp hàng chỉnh tề, vừa nhìn là biết được huấn luyện rất nghiêm chỉnh.

Bọn lính theo thứ tự xếp thành hàng, mãi cho đến khi bao vây kín hai người Mặc Thanh Vân rồi mới dừng lại, tay cầm cung tiễn, vận sức chờ hiệu lệnh.

Đối mặt với đội ngũ mấy vạn tinh anh, Mặc Thanh Vân trái lại rất bình tĩnh, thật giống như đám người vây quanh bọn hắn không phải là những xạ thủ bách phát bách trúng mà là một đám ruồi bọ không hơn không kém.

Hắn không lo những người này sẽ gây thương tích cho hắn, hắn chỉ lo lắng cho nữ tử trong lòng, đang muốn an ủi nàng một phen, để cho nàng đỡ sợ, thì nàng bỗng ngẩng đầu lên, nói ra một câu khiến toàn bộ người ở đây đều rớt cằm.

"Phu quân, hoàng đế rất lợi hại sao? Tùy tiện hết lớn một tiếng là có thể điều tới nhiều người như vậy, nhìn qua thật là uy phong, nếu đúng như vậy, ta đây cũng muốn làm hoàng đế, chẳng giúp ta được không?"

Lời này của nàng, không chỉ khiến mấy vạn người kia sợ hãi, chỉ cảm thấy đầu óc cô gái này nhất định có vấn đề, nếu không đã không nói ra lời đại nghịch bất đạo như vậy.

Lại càng khiến cho hoàng thượng tức giận công tâm, mặt biến thành gan heo không nói, toàn thân cũng không nhịn được run rẩy theo.

Nữ nhân này nói cái gì, nhìn hoàng thượng uy phong, lại nói chính mình cũng muốn làm hoàng thượng, đừng nói từ trước đây chưa từng có tiền lệ nữ nhân làm hoàng đế, mà những lời này cũng đủ để tử hình nàng chục lần rồi.

Cái gọi là thiếu não, chính là đây! (dám bảo Tuyết tỷ thiếu não hả

Không chỉ có những người đó thấy bất khả tư nghị, Mặc Thanh Vân cũng cảm thấy ngoài ý muốn, hắn không biết trong cái đầu nhỏ của nàng đang suy nghĩ cái gì, vậy mà muốn làm hoàng đế, nếu như nàng làm hoàng đế, vậy hắn nên làm cái gì bây giờ?

"Nha đầu, lời này không được nói bậy, hoàng đế không phải một người nữ tử có thể làm được, mà làm hoàng đế mệt chết đi được, ta sợ nàng không kham nổi, cho nên không cần làm hoàng đế có được không?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Khát máu thành tính, tân hoàng lên ngôi

Về mặt Mặc Thanh Vân đầy ý cười quả trách tiểu nha đầu trong lòng, thực không hiểu nổi tại sao trong đầu nàng lại có ý nghĩ kỳ kỳ quái quái như vậy, thật đúng là khiến hắn giật mình không nhỏ.

"Đúng vậy, ta cũng muốn có quyền lực giống như bọn hắn, cũng muốn được uy phong như vậy, vậy phải làm sao bây giờ?"

Cô gái chu miệng lên, đôi mắt to tròn đáng yêu nhìn Mặc Thanh Vân, khiến hắn không đành lòng cự tuyệt.

Cô gái khẳng khái khiến cho hắn phải suy nghĩ một hồi, sau mới nhìn nàng nói: "Tuyết Nhi, nếu là nàng muốn, ta nhất định sẽ thay nàng làm được, nhưng là..."

Từ khi hấn thức tỉnh đã không còn nghĩ đến chuyện muốn làm hoàng đế, chỉ muốn toàn tâm toàn ý được đến chân trời góc bể cùng nàng, nhưng giờ nàng lại có loại ý nghĩ này, mà chính mình cũng đã đáp ứng tất cả đều sẽ nghe nàng, nếu nàng muốn chơi đùa, vậy hấn cứ chiều theo ý nàng đi, dù sao chỉ cần có nàng ở bên cạnh là tốt rồi.

Kỳ thật hấn có thể giúp nàng khôi phục trí nhớ nhưng lại sợ nàng sẽ nhớ lại chuyện ngàn năm trước, hấn không dám mạo hiểm, bởi vì hấn sợ, sợ vạn nhất nàng nhớ lại toàn bộ sẽ rời bỏ hấn, cũng sợ nàng sẽ lại lần nữa kiểm tra về phía mình.

"Được, ta muốn, nhưng sao cơ?"

Về mặt Tuyết Đại kích động nhìn hấn, chờ đợi câu tiếp theo của hấn.

"Nhưng là nàng chỉ có thể làm hoàng hậu, tuy ta không thích làm hoàng đế, nhưng vì nàng ta liền miễn cưỡng tiếp nhận vậy."

Hai người mãi nói chuyện không coi ai ra gì, hơn nữa lời nói ra đều là đại nghịch bất đạo, ở trước mặt hoàng thượng mà ngang nhiên bàn đến chuyện cướp ngôi, hai vị... xin hỏi hai vị có phải roi mất não rồi hay không? (Ặc... nguyên văn ta k chém j hết "=)

"Còn ngần ngại làm gì? Còn không mau bắn tên cho trẫm! Mau bắn chết hai người kia cho trẫm!"

Lão hoàng đế đã tức muốn thủng phổi rồi, sắc mặt hết xanh lại tím, miễn bàn có bao nhiêu rực rỡ.

"Không thèm, hoàng hậu quá bất lực, một chút quyền lực đều không có, Tuyết Nhi không cần, Tuyết Nhi muốn được giống như lão đầu mặc áo vàng kia cơ!"

Đối với nhóm người đang giương cung về phía mình nàng hoàn toàn ngó lơ, vươn một ngón tay ngọc ngà chỉ về phía lão hoàng đế đang mặt mày tái mét.

Một tiếng "lão đầu" khiến cho sắc mặt ông ta càng khó coi, hung tợn trừng mắt nhìn Tuyết Đại, hấn không thể làm thịt nàng.

Huru! Huru! Huru!

Mấy vạn mũi tên đồng thời được bắn ra, hợp thành một màn mưa tên, đồng loạt bay về phía hai người.

Trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc, nam tử ôm lấy cô gái rồi bay thẳng lên trời.

Đúng lúc này một bóng dáng áo đỏ cũng phi thân đến, hội hợp với hai người Mặc Thanh Vân giữa không trung.

"Đại Nhi, không sao chứ?"

Nhìn cô gái bị Mặc Thanh Vân gắt gao ôm vào lòng, tâm hần lại nhói đau, nhìn thấy ánh mắt xa lạ của nàng càng khiến tâm hần muốn nát vụn.

"Người đưa Tuyết Nhi rời đi trước, để ta xử lý những kẻ này."

Mặc Thanh Vân giao Tuyết Đại cho Dạ Khuynh Thành, tuy hần không để những kẻ đó vào mắt, nhưng hần sợ nàng sẽ bị thương, tốt nhất vẫn là để nàng rời đi trước, sau khi hần giải quyết xong lại đi tìm nàng.

Dạ Khuynh Thành nhận lấy Tuyết Đại, ôm thân thể mềm mại của nàng vào lòng, một loại cảm giác đã lâu không thấy bỗng trào lên, trong lòng cũng là trăm mối cảm xúc ngổn ngang, Đại Nhi của hần rốt cuộc cũng trở lại trong ngực hần rồi.

Nhưng ánh mắt nhìn mình như nhìn người lạ lại khiến tâm hần cứng lại, cảm giác mất mát lại ập đến.

Ôm chặt lấy nữ tử trong lòng, liền gật đầu với Mặc Thanh Vân: "Yên tâm đi, ta sẽ bảo vệ nàng thật tốt."

Nói xong liền mang theo Tuyết Đại quay trở về hướng hần vừa tới, lại không ngờ trước khi đi Tuyết Đại lại lớn tiếng kêu: "Phu quân, đừng quên chuyện đã hứa với Tuyết Nhi nha, Tuyết Nhi phải làm hoàng đế!"

Lời này của nàng vừa nói ra, mặt Dạ Khuynh Thành nhất thời đen xì, trên trán chảy đầy hắc tuyến, thiếu chút nữa mất trọng tâm mà ngã xuống từ trên không. (a nên có tình thần nhớ có ngày tỷ đòi làm hoàng đế thật :v)

Mà Mặc Thanh Vân chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu cười nói: "Tốt, ta hứa sẽ cho nàng một hậu vị còn lớn hơn quyền lực của hoàng đế, được chưa?"

Ha ha, cô nhóc này thật đúng là, thôi cứ kệ nàng nháo đi, chỉ cần nàng vui vẻ là được rồi.

"Tốt, là người nói nha, đừng quên..."

Lời của nàng theo Dạ Khuynh Thành rời đi mà biến mất ở phía chân trời, Mặc Thanh Vân cũng sờ nhìn bóng hai người, chỉ cảm thấy không biết nói gì, thẳng nhai Dạ Khuynh Thành này quá ích kỷ đi, không chấp nhận được Tuyết Nhi đối tốt với mình, còn chưa nói xong hần đã chạy mất tăm rồi.

Hần tin tưởng, Dạ Khuynh Thành nhất định là cố ý, hần đây là đang ghen, nhưng nói đi nói lại, nếu Tuyết Nhi không mất trí nhớ khẳng định sẽ chọn ở bên Dạ Khuynh Thành, như thế người ghen tỵ đối lại sẽ là hần không đúng sao?

Cũng may, hiện tại hần chỉ hy vọng Tuyết Nhi vĩnh viễn không khôi phục trí nhớ, như vậy hần có thể làm bạn bên nàng vĩnh viễn, đây là một chuyện hạnh phúc biết bao... (a rất tốt n e rất tiếc a chỉ là nam phụ =.=)

Không nhìn phương hướng Tuyết Đại rời đi nữa, hần lập tức triệu hoán Phục Ma cầm.

Mọi người bên dưới ngơ ngác nhìn nam tử đang ôm cầm bay giữa không trung, phải là người như thế nào mới có được tư thái như thế?

Nam tử áo xanh đón gió mà đứng, dừng lại trên không trung.

Tay áo hần phấp phới giống như thiên thần hạ phạm, có một sự thần thánh uy nghiêm không thể xâm phạm, ba ngàn sợi tóc mềm mại bị gió thổi tung xỏa trên vai, càng tăng thêm vẻ đẹp không nhiễm bụi trần của hần, khiến cho ánh mắt mọi người không sao rời khỏi hần.

Mãi cho đến khi một hồi tiếng đàn du dương truyền đến, mọi người mới hoàn hồn lại, giờ phút này nhìn người nam nhân đang gảy đàn kia, không hiểu sao họ cảm thấy khủng hoảng.

Tuy bọn hần không biết sẽ xảy ra chuyện gì kế tiếp nhưng chỉ biết đó chắc chắn sẽ không phải là chuyện tốt gì, nam nhân đang lơ lửng giữa không trung kia tuyệt đối không phải là phạm nhân, mà hiện giờ bọn hần lại đắc tội hần, như vậy kết cục xác định rất thảm.

Quả nhiên nam tử không làm bọn hần thất vọng, ngón tay vừa chuyển, một hồi âm thanh bén nhọn vang lên, giống như những mảnh thủy tinh vô hình cửa sâu vào linh hồn người ta khiến bọn hần thống khổ không thôi, liên tục lấy tay gãi trước ngực, y phục cũng đã rách tả tơi, ngực ai nấy đều đầm đìa một mảng máu tươi.

Bởi vì bọn họ thật sự rất ngứa, không phải bên ngoài mà là đến từ trái tim, cái loại ngứa này như có hàng vạn con kiến đang xâu xé trái tim của mình, đã thống khổ lại ngứa ngứa khó chịu.

"Cửu... cửu hoàng tử tha mạng, van cầu người tha chúng ta đi, thật là khó chịu..."

Bên dưới là một mảnh khăn cầu mà nam tử kia vẫn không để ý, tiếp tục gảy đàn, thần thái nhàn nhã như đang tùy ý thưởng đàn mà thôi, căn bản không hề

giống như đang giết người.

Không bao lâu, trên mặt đất máu đã chảy thành sông, thi thể ngổn ngang khắp nơi, một màn giết người vô hình của nam tử đã đâm một nhát vào tâm lão hoàng đế và các đại thần phía sau, không thể xóa nhòa.

Một màn này bọn họ sẽ nhớ kỹ, thậm chí là trong mơ cũng vẫn bị ám ảnh, do đó không thể say giấc, ăn không ngon, ngủ không yên.

Một lòng một dạ nhớ lại, trước đây bọn họ đã từng đắc tội hần chưa? Hần là không có, không, chắc chắn là không có, nếu không bọn hần nhất định phải chết!

Mãi đến khi mấy vạn binh lính chết không còn một mống, nam tử mới phi thân xuống, thần sắc thản nhiên đi về phía đôi nam nữ trung niên đang bị dọa u mê.

"Thế nào, các ngươi tự giải quyết hay là để bản tôn ra tay?"

Ở trong mắt bọn họ, Mặc Thanh Vân nghiêm nhiên trở thành một sát thần, giọng điệu nhàn nhạt hỏi, không hề giống như đang bức người chết mà là đang đàm luận về thời tiết vậy.

"Ngươi... ta là phụ hoàng của ngươi, sao ngươi có thể nói với ta như vậy?"

Hoàng thượng rất không dễ dàng mới thanh tỉnh, gương mặt già nua không biết xấu hổ nói.

Mới một khắc trước còn nói muốn đoạn tuyệt quan hệ phụ tử, hiện tại lại lời tình thân ra uy hiếp hần.

"Xem ra là ngươi muốn bản tôn tự ra tay rồi, nếu đây là lựa chọn của ngươi thì bản tôn cũng không ngại thành toàn cho ngươi!"

Dứt lời, lão hoàng thượng còn chưa kịp nói một câu đã ngã xuống đất, không còn thở nữa.

Một màn này không chỉ dọa sợ hoàng hậu bên cạnh mà càng khiến đám đại thần kia run rẩy, tuy bọn hần sợ hãi nhưng lại không dám chạy trốn, không phải sợ bị bắt mà là dưới chân như bị đổ chì vào, không bước nổi.

Nam nhân này đã giết hoàng thượng chỉ trong nháy mắt mà không làm ra bất cứ động tác nào, thật là đáng sợ. Đột nhiên một bóng dáng thừa dịp không ai chú ý lặng lẽ lùi về phía sau.

"A!"

Hoàng hậu đang muốn bỏ trốn bị Mặc Thanh Vân phát tay áo quăng ngã trên đất, đầu đụng vào tảng đá chảy máu đến dọa người.

"Như vậy đã muốn đi rồi hả? Phần diễn của ngươi còn chưa xong đã muốn rời đi rồi hả?"

Trêu chọc hần thì chẳng qua là mất đi một cái mạng mà thôi, nhưng lại dám hại Tuyết Nhi thì đừng mơ tưởng được chết thống khoái, hần sẽ từ từ hành hạ bà ta, để cho bà ta sống không bằng chết, để bà ta hối hận vì đã sống trên đời này!

"Người tới! Chặt tứ chi độc phụ này, sau đó vứt bà ta xuống hồ sen cho cá ăn!"

Giờ phút này hần nghiêm nhiên là tư thế chủ nhân của hoàng cung, ra lệnh cho đám đại thần đang run rẩy kia.

Mà quả thật hần rất có khí chất của quân vương, không chỉ như vậy, thậm chí ở các phương diện khác hần đều hơn hoàng đế đã chết rất nhiều lần.

Cứ như vậy, hoàng triều Lan quốc liền thay đổi, tân hoàng cứ thế lên ngôi, tuy là tình cảnh có chút kỳ quái nhưng không ai dám dị nghị, không chỉ không có phản đối mà còn đối với vị tân hoàng này tôn sùng, kính sợ có thêm.

Mãi đến nhiều năm về sau, bọn hần vẫn còn nhớ rõ mọi chuyện phát sinh ngày hôm nay, lão hoàng đế bị giết, hoàng hậu thì bị tân hoàng sai người chặt tứ chi ném vào hồ cho cá ăn, bọn hần cũng nhớ rõ tiếng kêu la thảm thiết của bà ta, ám ảnh giấc ngủ của bọn hần hàng đêm.

Còn có mấy vạn binh lính bị chết kia, cái cảnh tượng máu chảy thành sông ấy vẫn như một ký ức mới mẻ in sâu trong tâm trí bọn hần, quả thực là cả đời người khó quên.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Ba ngày sau, đại điển phong hậu

Lan quốc, trong một đại trạch đồ sộ có chút xa hoa, Dạ Khuynh Thành mang khuôn mặt rồi rầm lạt đặt đi theo sau Huyết Đại, mà Tuyết Đại đi phía trước không quan tâm hẳn mà chỉ chăm chú ngắm nhìn hoa viên.

Chỉ thấy bóng dáng màu trắng của nàng đi đến bên cạnh một gốc cây mẫu đơn thì dừng lại, đưa mũi nhỏ nhắn xinh xắn đến gần nụ hoa ngủ ngời, mùi hoa nhàn nhạt thật khiến người ta say mê.

Thường thức xong hoa mẫu đơn nàng lại tiếp tục đi đến cạnh khóm hồng đang nở rộ xinh đẹp, hoa hồng đỏ rực cực kỳ nổi bật, khiến cho nàng nghĩ đến ý nghĩa của hoa hồng ở thế kỷ hai mươi mốt.

Yêu, là một chữ rất có lực hấp dẫn, có bao nhiêu nam nữ trẻ tuổi đã dán thân vào đó, lại có bao nhiêu người hữu tình có thể hiểu nhau, ở bên nhau cả đời?

Lúc nàng đi đến khóm hoa hồng liền phát hiện ra một vùng hoa anh túc cũng màu đỏ nhưng là một màu đỏ diêm dúa, nàng không thể không nhíu mày.

Cái tên gốc này, vậy mà nhỏ toàn bộ hoa anh túc trong phủ trồng ở đây, khẳng định là hao phí rất nhiều công phu đi?

Mà cái giống hoa này hẳn là hẳn tự tay nuôi trồng, người khác căn bản là không có bốn sự trồng được giống hoa anh túc tốt thế này, chủ yếu cũng do khí hậu nơi này không thích hợp, xem ra tên gốc này chăm sóc rất cẩn thận.

Giống như không để ý đến mấy cây hoa anh túc, nàng lướt qua đi thẳng, đối với ánh mắt ảm đạm phía sau làm như không thấy.

"Đại Nhi, nàng... không thích hoa anh túc sao?"

Dạ Khuynh Thành bước nhanh đuổi kịp Tuyết Đại phía trước, có chút khản trương hỏi nàng.

Làm sao có thể? Rõ ràng Đại Nhi luôn rất thích hoa anh túc, nhưng hôm nay lại không hề liếc nó lấy một cái, này rốt cuộc là chuyện gì?

Vốn khi hẳn thấy nàng đi về phía hoa anh túc, trong lòng liền kích động, vốn định tiến lên nói về chuyện ngàn năm trước nàng luôn yêu thích hoa anh túc như thế nào, còn có chính hẳn như thế nào yêu ai yêu cả đường đi lối về cũng coi nó thành sở thích của chính mình.

Nhưng còn chưa đợi hẳn mở miệng thì tầm mắt của nàng đã rời đi, ngay cả cơ hội này cũng không cho hẳn nói ra tâm tình của mình, hẳn thật sự không hiểu, không hiểu tại sao chuyện này lại xảy ra.

Đại Nhi, ta phải làm thế nào với nàng bây giờ?

Tuyết Đại ngẩng đầu nhìn hẳn, ra vẻ khó hiểu hỏi: "Hoa anh túc? Hoa anh túc là hoa gì? Rất đẹp sao?"

Nhìn bộ dáng khờ dại của nàng, Dạ Khuynh Thành quả thật khóc không ra nước mắt.

Đại Nhi của hẳn đã quên hết rồi, quên cả những hồi ức tươi đẹp giữa bọn họ, ngay cả niềm yêu thích với hoa anh túc cũng bị xóa sạch không còn một mảnh.

"Đúng, rất đẹp, nó là loại hoa mà Đại Nhi thích nhất, về sau nàng sẽ nhớ ra thôi."

Sẽ, dù nàng không nhớ ra ta cũng sẽ có biện pháp khiến nàng nhớ ra, dù phải tái hiện lại toàn bộ kiếp trước ta cũng sẽ không hối tiếc.

Không nhớ nổi quan hệ ngàn năm trước cũng không sao, chuyện của chúng ta bây giờ mới quan trọng, ta nhất định sẽ khiến nàng lại yêu ta một lần nữa.

Không nhớ nổi loài hoa anh túc chúng ta yêu nhất cũng không sao, ngày sau ta sẽ trồng một rừng hoa anh túc nơi chúng ta ở, để nàng lại yêu thích nó một lần nữa.

"A... vậy thì sau này hãy nói đi."

Tiếp tục không để ý đi về phía trước, một trận gió nhẹ lướt qua, thổi bay vài sợi tóc trên trán nàng.

Dạ Khuynh Thành kéo nàng lại, dưới ánh mắt kinh ngạc của nàng ôn nhu vén sợi tóc ra sau tai nàng, rồi mới lùi lại.

Hắn có bao nhiêu mong muốn được kéo nàng vào trong ngực, gát gao ôm thân thể mềm mại của nàng, được ngửi mùi hương của nàng, nói cho nàng biết hẳn nhớ nàng bao nhiêu, nhưng mà hẳn không thể, nếu hẳn thật sự làm như vậy, nhất định sẽ dọa nàng sợ hãi.

Hiện tại quan hệ của bọn họ không được tốt lắm, hẳn không thể phá vỡ được, phải thận trọng từng bước, hẳn sẽ từ từ tiến vào lòng nàng, khiến nàng bắt tri bất giác tiếp nhận hẳn.

Nếu ngàn năm trước nàng có thể yêu hẳn, vậy thì bây giờ vẫn có thể, chỉ cần hẳn cố gắng, nhất định sẽ đoạt được lòng của nàng, hẳn cực kỳ chờ mong đến ngày đó.

Nhưng mà người tính không bằng trời tính, hẳn còn chưa chờ được tới ngày đó, người mà hẳn không muốn thấy nhất đã phá hỏng.

"Tuyệt Nhi."

Mặc Thanh Vân vừa giải quyết xong chuyện kia, liền ném lại cho đám đại thần xử lý hậu vụ, còn hắn chỉ kịp thay một bộ quần áo mới, sợ toàn thân dính máu khiến Tuyệt Nhi không thoải mái, liền vội vàng chạy tới.

Hắn trái lại không lo cho an nguy của Tuyệt Nhi, bởi vì Dạ Khuynh Thành sẽ không để ai tổn thương nàng.

Hắn là lo lắng Dạ Khuynh Thành sẽ mượn cơ hội quần Tuyệt Nhi, nói cho nàng chuyện ngàn năm trước, nhưng mà hắn lầm rồi, Dạ Khuynh Thành mới không làm ra chuyện tiểu nhân như vậy, dù hắn rất muốn đoạt lại Tuyệt Đại, nhưng cũng là đoạt một cách quang minh chính đại!

"Nhanh như vậy đã xong rồi hả? Tốc độ của ngươi cũng nhanh thật, chắc vẫn chưa thu thập xong cục diện rồi răm đi?"

Bọn họ mới rời đi không tới hai canh giờ, tên nhãi này đã vội vàng đuổi tới, rõ ràng là đề phòng mình.

Tâm tư của Mặc Thanh Vân hắn tự nhiên có thể đoán được vài phần, nhưng trong lòng hắn vẫn không thoải mái, liền không nhịn được cười nhạo hắn một phen.

"Cái này không cần ngươi quản, ta là tới đón Tuyệt Nhi."

Tiếp theo liền ôm lấy Tuyệt Đại vào lòng, giọng điệu nhẹ nhàng nói: "Tuyệt Nhi, theo ta trở về, hậu vị ta đã chuẩn bị tốt cho nàng, ba ngày sau sẽ cử hành đại điển phong hậu."

Thái độ trước sau khác nhau một trời một vực khiến người ta chắc lưỡi không thôi, này đại ngộ không khỏi quá khác biệt đi?

"Tuyệt Thiên, ngươi đừng có quá phận, thừa dịp Đại Nhi mất trí nhớ liền lừa gạt nàng, ngươi có phải là nam nhân không?"

Không đợi Tuyệt Đại lên tiếng, Dạ Khuynh Thành đã khó thở công tâm, nộ khí trong lòng cuộn trào, nam nhân này còn có thể vô sỉ hơn sao?

Lại dám phong Đại Nhi làm hoàng hậu trong lúc Đại Nhi mất trí nhớ, hỏi hắn làm sao có thể chịu được?

Mặc Thanh Vân cũng không tức giận, hắn thừa nhận hành vi của mình không đủ phúc hậu, nhưng vì có thể được ở bên Tuyệt Nhi, đòi hỏi kiếp kiếp ở cùng nàng, đề tiện một chút thì có sao? Chỉ cần được ở bên nàng, cái khác hắn đều không quan tâm.

"Tốt, ta muốn làm hoàng hậu, hoàng hậu chí cao vô thượng."

Tuyệt Đại giương khuôn mặt nhỏ nhắn lên, cười đến sáng lạn, ý cười trong mắt lại như có ý mà vô ý liếc về phía Dạ Khuynh Thành.

"Vậy chúng ta đi thôi, trong cung vẫn còn rất nhiều việc phải xử lý."

Nói xong liền lôi kéo tay nàng xoay người rời đi, không để ý đến Dạ Khuynh Thành đang tái mặt phía sau, chỉ cần Tuyệt Nhi của hắn vui vẻ là tốt rồi, những kẻ khác hắn mới không thêm quan tâm, cũng không có thời gian quan tâm.

"Tốt."

Tuyệt Đại nhẹ giọng đáp, tiếp theo lại quay đầu nhìn về phía Dạ Khuynh Thành, cười giảo hoạt, nói: "Ba ngày sau... đừng quên nha."

Một câu nhắc nhở tùy ý của nàng, nhưng lại khiến Mặc Thanh Vân căng thẳng, một loại bất an không nói rõ ập lên, rõ ràng chỉ là một câu nói, nhưng tại sao hắn lại cảm thấy còn có thâm ý khác?

Hắn cũng không hiểu chính mình vì sao lại lo được lo mất, dù sao một câu này của Tuyệt Nhi cũng ảnh hưởng không nhỏ đến hắn.

Dạ Khuynh Thành ngơ ngác đứng tại chỗ, nhìn theo bọn họ rời đi, mãi đến khi biến mất trong tầm nhìn thì hắn mới hồi thần.

Ánh mắt hắn đờ đẫn, trong đầu là trống rỗng, ba ngày sau, nàng liền chân chính trở thành thê tử của Tuyệt Thiên rồi.

Cái sự thật tàn khốc này sao hắn có thể tiếp thu, nữ tử mình yêu say đắm ba ngày sau sẽ trở thành thê tử của người khác, điều này làm sao hắn có thể chịu được?

Vừa rồi vẫn còn có tự tin mười phần nàng sẽ lại yêu mình, nhưng nhìn bộ dáng nàng cười đến hạnh phúc kia, hắn còn có cơ hội sao?

Đột nhiên hắn nhớ đến một chi tiết, nụ cười của Đại Nhi có gì đó không đúng, còn có câu nói nàng nhắc nhở ba ngày sau sẽ là đại điển phong hậu, điều này nghĩa là sao? Chẳng lẽ...

Cực kỳ rõ ràng, một câu nói tùy ý của Tuyệt Đại không chỉ có một mình Mặc Thanh Vân cảm thấy không thích hợp, mà Dạ Khuynh Thành cũng cảm giác được.

Nơi trắng hoa nhất Lan quốc, nam tử áo đỏ tuyệt sắc bước vào dẫn tới vô số ánh nhìn. Giống với Tuyệt Đại, tựa hồ hắn đã quá quen với việc bị nhìn quá nhiều rồi.

Mặt kệ ánh mắt nóng bỏng của mọi người, hắn giống như không để ý, tiếp tục đi lên lầu, mãi đến khi bóng dáng nam tử biến mất tại chỗ rẽ, mọi người mới hồi phục tinh thần, tiếp tục làm chuyện của mình.

Nên đùa giỡn mỹ nhân thì cứ đùa giỡn, nên uống rượu thì cứ uống.

Chỉ là tại sao sánh mắt mỹ nhân lại dờ dẫm, không có phản ứng?

Một bàn tay vung lên, con bà nó, lão tử tốn tiền đến đây mua vui, ngươi lại không an phận đi ngó nam nhân khác, lại cố tình ngắm đến ngân người, ngươi nghĩ là lão tử ta dễ chọc đúng không?

Bị một bàn tay quăng xuống đất, lúc này mỹ nữ mới phục hồi, bị đánh cũng không dám nhiều lời, đành phải yên lặng thừa nhận, ai bảo tôn chi của các nàng là: Khách hàng là thượng đế đây?

"Ngươi tới làm gì?"

Cô gái hắc y che mặt lạnh giọng chất vấn nam tử đứng ngoài cửa trong mắt tràn đầy khinh thường, quả thực bị chủ thượng đoán trúng, chủ thượng đúng là liệu sự như thần, à càng lúc càng ái mộ hắn rồi.

"Ta tìm chủ tử của ngươi."

Người tới chính là Dạ Khuynh Thành, hắn suy xét đã lâu, rốt cuộc quyết định đi tìm kẻ nhìn không giống như là người lương thiện này, nếu không phải bắt đắc dĩ, hắn làm sao lại rơi đến bước đường này?

Nữ tử lạnh lùng nhìn hắn một cái, nói một tiếng "chờ" liền xoay người đi vào, trong mắt ả, chủ thượng nhà mình mới là nam nhân hoàn mỹ không tỳ vết.

Nam tử trước mắt này tuy đẹp thật nhưng lại là hoa đã có chủ, không chỉ có như vậy, còn là một kẻ si tình, ả mới không thích loại nam nhân như thế, vẫn là chủ thượng bạc tình hấp dẫn hơn, khiến cho ả có ý nghĩ muốn khiêu chiến, lại càng khiến cho ả yêu thích không buông tay.

Tuy ả không thích nam nhân trước mặt này nhưng lại không dám phá hỏng chuyện của chủ tử, nếu không nhất định ả sẽ bị trừng phạt.

Nữ tử áo đen đi vào không bao lâu liền đi ra, nói câu "đi theo ta" rồi dẫn đường, Dạ Khuynh Thành liền đi theo.

"Tới đây."

Nữ tử áo đen dẫn hắn tới trước mặt nam nhân ngày đó, tiếp theo liền lặng lẽ lui xuống, khuê phòng to như vậy chỉ còn lại hai đại nam nhân bọn hắn.

Nam tử nằm nghiêng trên ghế mị hoặc mở miệng, nhân nhật nói ra hai chữ kia, cho thấy hắn biết việc Dạ Khuynh Thành sẽ quay lại là không ngoài ý muốn, không chỉ có như vậy, đây là điều đã nằm trong kế hoạch của hắn, loại người nguy hiểm như thế này hắn thật sự không muốn gặp.

Nhưng tình huống không cho phép hắn chùn bước, cứu Đại Nhi quan trọng hơn, những cái khác đều không quan trọng, dù cho điều kiện của hắn quá mức khó khăn hắn cũng chỉ có thể làm theo.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Đại lễ phong hậu, nhị long đánh nhau

Trong mắt hắn, không có gì quan trọng hơn so với việc mất đi Đại Nhi, cho nên suy nghĩ hồi lâu hắn mới quay lại nơi này.

"Ừ, ngươi đã nói sẽ có biện pháp giúp ta cứu Đại Nhi."

Hắn biết nam nhân trước mặt này có bốn sự đó, nếu như hỏi hắn tại sao có thể nắm chắc rằng người nọ có thể giúp hắn cứu Tuyết Đại hắn cũng không biết trả lời thế nào, có lẽ là cảm giác đi, người này cho hắn cảm giác chính là như vậy.

Hắn có thể xác định một điều, thực lực của người nam nhân này tuyệt đối hơn mình, thậm chí có khả năng có thể đối kháng với Tuyết Thiên, chỉ là nhất thời hắn vẫn chưa đoán ra được thân phận của hắn.

Người này cho hắn cảm giác quý dị không thể nói rõ, trên người hắn có hơi thở hắc ám đến từ mười tám tầng địa ngục, mơ hồ tản ra nguy hiểm khôn lường.

"Vậy là ngươi sẽ đáp ứng điều kiện của ta?"

Nam nhân toàn thân áo đen vẫn lười biếng nằm nghiêng, nhũ mảy, nhàn nhạt hỏi, khoe miệng mang theo ý cười không rõ hàm xúc, khiến người ta không nhận ra được hắn đang nghĩ gì.

"Ta đáp ứng."

Nếu hắn không đáp ứng thì Đại Nhi sẽ bị Tuyết Thiên đoạt đi, mà đối với hắn mà nói, không có gì quan trọng bằng việc mất đi nàng, cho nên hắn lựa chọn đáp ứng.

"Tốt lắm, ngươi đã đáp ứng, vậy đại diện phong hậu ba ngày sau sẽ không được thuận lợi tiến hành, ngươi có thể về rồi."

Giọng điệu nam nhân áo đen lười biếng, thần thái nhàn nhã buông một câu xanh rờn.

Ặc, như vậy là được rồi?

Chẳng lẽ việc đối với mình khó hơn lên trời với nam nhân này lại thành dễ như ăn kẹo??? Tới cùng là nam nhân này quá mức tự tin hay là hắn đang lừa mình?

Dạ Khuynh Thành không thể tin được, hắn rất coi trọng chuyện này, vậy mà đối phương lại nhàn nhã tùy ý, giống như đang nói chuyện phiếm, khiến trong lòng hắn không thoải mái.

Không phải là lão bà của người người liền không để bụng đúng không? Nhưng mà hắn có thật là không để ý như mặt ngoài hay không? Có lẽ do mình nghĩ sai, kỳ thật trong lòng hắn cực kỳ để ý, dù sao Tuyết Đại đối với hắn... (hình như a hiểu sai j r à =.=)

Giống như có thể nhìn thấu tâm tư của Dạ Khuynh Thành, chỉ thấy nam nhân kia đứng dậy, tùy ý hoạt động gân cốt một chút rồi đi ra ngoài.

"Yên tâm đi, nghi thức sắc phong chắc chắn sẽ không được cử hành thuận lợi, nàng cũng tuyệt đối không yêu Tuyết Thiên, cứ mở mắt chờ đi."

Nam tử tà tà cười, tiêu sái lướt qua Dạ Khuynh Thành, đi ra ngoài cửa.

Không yêu Tuyết Thiên?

Vậy có nghĩa là nàng sẽ khôi phục trí nhớ hả? Là như vậy sao?

Cứ như vậy, hắn mang theo tâm tình bất an khổ đợi ba ngày, ba ngày sau đó, mới sáng sớm hắn liền đến chỗ cũ gặp nam nhân áo đen, nhưng trong phòng trống không không một bóng người, hắn tìm khắp tòa lâu cũng không thấy bóng dáng tên kia.

Điều này càng khiến hắn bất an, hắn không biết có nên tin lời người nọ hay không, nhưng mặc kệ thế nào hắn vẫn muốn vào hoàng cung tìm Tuyết Đại, dù là liều chết cũng muốn ngăn cản nàng gả cho Tuyết Thiên.

Trong mắt hắn, Tuyết Thiên là một tên tiểu nhân hèn hạ vô sỉ, không chỉ nhân cơ hội người khác gặp khó khăn biến Tuyết Đại thành mất trí nhớ còn chưa tính, ngay cả tính cách cũng thay đổi luôn rồi.

Hắn còn là ca ca của Tuyết Đại, làm vậy không phải là loạn luân sao? Tuyết Đại mất trí nhớ không biết không tính, chẳng lẽ hắn cũng không biết sao?

Không, hắn không chỉ biết, mà còn vì biết mới cố ý làm như vậy, nếu như sau khi Tuyết Đại khôi phục lại biết bản thân bị chính ca ca của mình hãm hại, nàng sẽ nghĩ ra sao?

Tính cách Tuyết Đại hắn cũng biết, nàng nhất định sẽ không chịu nổi, không chỉ có như vậy, không chừng còn có thể gây ra chuyện gì kinh thiên động địa nữa, trong cơn tức giận sẽ phá hủy cả Nhân giới không chừng. (Ặc có đến mức đó k @@)

Nhân giới bị hủy cũng không sao cả, nhưng hắn lại sợ nàng sẽ làm chuyện thương tổn đến bản thân, giống như ngàn năm trước vì muốn báo thù cho hắn mà không để ý tình huynh muội quyết chiến với Tuyết Thiên, hắn không muốn thấy nàng bị thương!

Trong hoàng cung là một mảnh vui sướng, hôm nay là ngày tân hoàng bọn họ tôn kính như thần lập hậu.

Tuyết Đại mặc một bộ phượng bào đỏ chói, trên thân áo thêu một con chim phượng hoàng đang bay lượn bằng kim tuyến, vốn là mặt trên còn được đính thêm mấy viên trân châu, chỉ là đã bị nàng cầm kéo cắt hết đi rồi.

Hồ, rốt cuộc cũng được thoải mái một chút, đeo nhiều trân châu to như vậy trên người còn không nặng chết nàng à, may là nàng nhanh trí cắt hết đi rồi, quả nhiên thoải mái hơn rất nhiều.

Các cung nữ đều đã trợn mắt há mồm nhìn người sắp trở thành hoàng hậu, chỉ thấy nàng cầm kéo cắt toàn bộ trân châu trên áo bào xuống, lại soi gương, tháo mấy thứ đồ trang sức xuống, chỉ để lại một cái trâm phượng bằng vàng trên đầu.

Ừ, nhìn qua thì đơn giản nhưng lại không mất cao quý, lần này rốt cuộc nàng cảm thấy nể mặt, tự nhiên đi đến bên cạnh bàn, nâng tách trà lên uống một ngụm to.

Lúc Mặc Thanh Vân tiến vào chính là nhìn thấy một màn như vậy, khắp nơi đều là những viên trân châu to bằng nắm tay trẻ con, không chú ý sẽ giẫm

lên, bởi vậy mà có vài người không cẩn thận bị trượt té.

Trước bàn trang điểm bày đầy đồ trang sức, ngay cả trâm vàng chuyên dùng cho hoàng hậu cũng bị ném trong đó, mà cái nha đầu toàn thân mặc phượng bào kia lại đang nhàn nhã ngồi một bên thưởng trà, chung quanh là một đồng cung nữ đang tròn mắt nhìn nàng.

Các nàng đều đã hầu hạ qua không ít phi tần nên rất có kinh nghiệm, mới được điều tới đây để hầu hạ tân hoàng hậu.

Nhưng mà vị hoàng hậu này cũng quá... quá khác người đi? Trước kia các nàng đã hầu hạ qua cả hoàng hậu và quý phi, nhưng không có ai lại giống như vị hoàng hậu này... ách... thật là ngoài ý muốn!

"Nô... nô tỳ tham kiến hoàng thượng!"

Các cung nữ sau khi phản ứng kịp thì khăn trương quỳ xuống, kính sợ hành lễ.

Mặc Thanh Vân chỉ là hơi gật đầu, ý bảo các nàng đi ra ngoài trước, chính hấn lại đi đến bên Tuyết Đại.

"Tuyết Nhi, chuẩn bị xong chưa, đại lễ sắc phong sắp bắt đầu, ta đưa nàng ra ngoài."

Đối với cái nha đầu nghịch ngợm này, hấn chỉ có thể bất đắc dĩ cười cười, cũng không có ý trách cứ, chỉ là vô tận sùng nịnh.

"Được, chờ ta uống xong trà đã."

Trời đất bao la, chuyện của nàng là quan trọng nhất, dù bên ngoài trời có sập nàng cũng không quan tâm.

"Được, ta chờ nàng, từ từ uống, chớ bị sặc."

Bọn họ ngồi đối diện nhau, Tuyết Đại dường như không có việc gì chỉ lo uống trà của mình, mà Mặc Thanh Vân lại rất thích thú nhìn tư thế lười biếng của nàng, trái lại tuyết không hề sốt ruột.

Nhưng mà người bên ngoài đã gấp như kiến bò trên chảo nóng, giờ lành đã đến rồi mà hai vị chính chủ vẫn chưa thấy đâu, bọn hấn lại không có gan vào gọi người.

Cũng không muốn sống nữa hay sao mà lại ngu ngốc chọc vào họng súng, bọn hấn tình nguyện ngốc tại chỗ này cũng không dám đi vào chịu chết, ai, thật đúng là gấp chết bọn hấn rồi.

Trong một góc khuất không ai để ý, nam tử áo đỏ đang nhủu mày, đáy mắt cũng tràn ngập lo lắng.

Người này đúng là Dạ Khuynh Thành, đã đến từ sớm, chờ tới bây giờ hấn cũng cực kỳ sốt ruột.

Theo một tiếng "Cung nghênh hoàng thượng hoàng hậu!" đám người lúc này mới yên tĩnh lại, ánh mắt đều thẳng tắp nhìn về phía hai người trên đài cao.

Hoàng đế của bọn hấn tuy trẻ lại có chút lạnh lùng, nhưng cũng rất tuấn mỹ, lại cực kỳ chung tình, thực lực còn cường hấn như thần.

Tân hoàng hậu cũng là một nữ tử dung nhan khuynh thành, tuyệt thế vô song, hai người đứng bên nhau rất xứng đôi, không biết đã khiến bao nhiêu người ghen tị muốn chết.

"Các khanh bình thân!"

Đỡ Tuyết Đại ngồi lên long ý, Mặc Thanh Vân mới mở miệng kêu chúng thần đứng dậy, giọng điệu nhàn nhạt mà không mất uy nghiêm.

"Bẩm báo hoàng thượng, giờ lành đã đến, có thể bắt đầu nghi thức được chứ ạ?"

Quan lễ nghi nom nớp lo sợ hỏi nam nhân ngồi trên cao, chúng đại thần cũng cực kỳ chờ mong nhìn hai người bọn họ, đều đã đợi lâu như vậy, không thể lãng phí thời gian, nếu không sẽ làm lỡ giờ lành.

"Bắt đầu đi."

Không chỉ có các đại thần phía dưới chờ mong, chính hấn cũng đã đợi thời khắc này rất lâu rồi, hiện giờ liền muốn cùng Tuyết Nhi kết thành phu thê, trong lòng hấn cũng có chút khăn trương, mà lại càng vui vẻ hơn.

Tuyết Đại tự nhiên ngồi bên cạnh Mặc Thanh Vân, ánh mắt có ý mà như vô ý nhìn tới nhìn lui, cuối cùng dừng lại ở một góc khuất, khoe miệng hơi cong cong.

Đang lúc quan lễ nghi bắt đầu tuyên đọc thánh chỉ sắc phong thì một bóng dáng màu đỏ bay tới, đoạt lấy thánh chỉ trong tay quan lễ nghi, vận sức một chút, thánh chỉ kia liền hóa thành tro bụi trong tay hấn.

Quan lễ nghi còn chưa kịp phản ứng tới cùng đã xảy ra chuyện gì, lại bị một luồng đập bay ra xa, ngã nhào trên đất không dậy nổi, trong miệng học ra máu tươi.

"Dạ Khuynh Thành, ta cho ngươi một cơ hội, nếu hiện tại ngươi thức thối rồi đi thì chuyện hôm nay ta sẽ không so đo, nếu dám can đảm làm loạn thì đừng trách ta không khách khí!"

Mặc Thanh Vân hít một hơi không vui mở miệng, trong lòng hắn rất tức giận, lại không dám phát tác trước mặt Tuyết Đại, sợ sẽ dọa nạt sợ hãi.

Dạ Khuynh Thành không để ý lời hắn, ánh mắt thâm sâu nhìn Tuyết Đại đang ngồi, sau mới quay người nhìn về phía các đại thần.

"Các vị, tại hạ là Lục vương gia Hi quốc Hiến Viên Mộ Bạch, hôm nay tới đây là muốn đón vương phi của bốn vương về nước, tiếc rằng tân hoàng của các ngươi lại dùng thủ đoạn hèn hạ giam giữ vương phi của bốn vương, còn dùng ám chiêu khiến nàng mất trí nhớ, các người có thấy qua người vô sỉ như vậy sao? Lại còn là vua một nước, các người có một vị vua như vậy, Bốn vương cũng cảm thấy xấu hổ thay các người!"

Lời của Dạ Khuynh Thành khiến cho sắc mặt chúng đại thần đại biến, một đám đều cảm thấy không thể tin được, nhìn nhìn tân hoàng, lại nhìn nhìn Dạ Khuynh Thành, không biết nên tin ai.

Nhìn ánh mắt hoài nghi của mọi người, Dạ Khuynh Thành xoay người nhìn Mặc Thanh Vân.

"Ngươi có dám nói thật trước mặt mọi người không? Cường đoạt thê tử của người khác làm hoàng hậu của mình, thật một người còn nghĩ ra được, huống chi nàng vốn là muội muội của ngươi!"

Câu này của hắn đúng là một quả ngư lôi, ném xuống biển người nổ oanh một cái, tất cả đều kinh ngạc nhìn hoàng thượng của bọn hắn và Dạ Khuynh Thành.

Một người tới gây sự, nói là hoàng thượng của bọn hắn đoạt thê tử của hắn, còn nói cô gái kia và hoàng thượng có quan hệ huynh muội, mà hoàng thượng của bọn hắn chỉ là ngồi ở chỗ kia không vui, cũng không thấy hắn lên tiếng phản bác.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt, Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Các người cứ từ từ đánh, ta đi trước

Chẳng lẽ những điều người nọ nói là thật chăng? Nếu đúng như lời hắn nói, vậy thì vị hoàng thượng này cũng quá hèn hạ rồi, vậy mà lại làm ra việc thất đức như vậy.

Mặc Thanh Vân lúc này mới chậm rãi đứng dậy, sắc mặt không tốt nhìn Dạ Khuynh Thành đi đến.

"Chớ có nói bậy trước mặt Tuyết Nhi, bản tôn cảnh cáo ngươi, nếu còn không biết phân biệt, bản tôn cũng không ngại lại tiễn ngươi một đoạn đường, tự giải quyết cho tốt."

Đối với suy nghĩ của đám đại thần, hắn vốn không để tâm, bọn hắn nghĩ như thế nào cũng không quan trọng, hắn tức giận là vì sợ Tuyết Đại sẽ bị lời nói của Dạ Khuynh Thành ảnh hưởng, sợ nàng bối vì vậy mà đổi ý, không làm hoàng hậu của hắn nữa.

"Hừ, tất cả những gì bốn vương nói đều là sự thật, như thế nào vào miệng ngươi lại thành nói bậy rồi hả? Nếu như ngươi có bản lĩnh thì giết bốn vương đi, đừng tưởng rằng bốn vương sẽ sợ ngươi!"

Chết tính là cái gì? Đừng nói hắn đã từng chế qua một lần, làm sao có thể sợ chết lần nữa?

Linh hồn của hắn vì đuổi theo nàng mới cùng nàng trọng sinh, nói đúng ra, hắn trọng sinh lần nữa là vì muốn được gặp nàng, nếu không thể ở bên nàng thì hắn có sống cũng không còn ý nghĩa nữa rồi.

Còn có một nguyên nhân nữa, hắn nguyện ý dùng cái chết của mình để thức tỉnh Tuyết Đại, tuy không biết có thể thành công hay không nhưng hắn vẫn nguyện ý thử xem.

Nếu bảo hắn trở mặt nhìn người mình yêu sống hạnh phúc bên nam nhân khác, không bằng để cho hắn chết đi, còn hơn là sống cuộc sống không bằng chết ấy.

"Đây chính là hậu quả ngươi tự chuốc lấy, không nên trách bản tôn!"

Một câu bất hòa, hai người liền chuẩn bị động thủ, Tuyết Đại đang muốn lên tiếng ngăn cản lại bị vật gì đó rời mắt.

Theo ánh mắt của mọi người, một tiểu mao cầu màu trắng lấy tốc độ cực nhanh bay về phía Tuyết Đại, nháy mắt đã đến bên người nàng, vron người

nhảy lên, thân thể nhỏ nhỏ liền bò vào trong lòng Tuyết Đại.

Tuyết Đại liền giơ tay vuốt ve bộ lông xù của vật nhỏ, nhận lấy phong thư nó ngậm trong miệng, vừa mở ra xem thì sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Phút chốc liền bật dậy, nói với hai người đang đánh nhau: "Các ngươi cứ từ từ đánh, ta đi trước."

Sau đó liền ôm lấy tiểu mao cầu, dưới ánh mắt chán kinh của mọi người vội vàng phi thân rời đi, tay áo nàng phấp phới giữa không trung, giống như Thường Nga bôn nguyệt vậy.

Đáng tiếc hiện tại là ban ngày, không thấy được ánh trăng, mà nữ tử áo đỏ tung mình bay giữa không trung này tuyệt đối đẹp hơn Thường Nga trong truyền thuyết rất nhiều.

Chúng đại thần nhìn không chớp mắt, thì ra hoàng hậu của bọn hắn không chỉ có dung mạo tuyệt thế vô song, lại còn là tiên nữ trên trời, sự thật này cũng thật quá khó tin đi?

Hoàng thượng của bọn hắn là thần, hoàng hậu lại là tiên nữ, như vậy là Lan quốc bọn hắn chẳng phải là thiên hạ vô địch rồi sao?

Không, hắn là phải xưng bá thiên hạ, nhất thống tam quốc mới đúng, đây thật đúng là một tin mừng khiến người ta hưng phấn không thôi. (...mấy ông này tưởng tượng xa ghê)

Cũng không biết có phải là bọn họ được lão tổ tông phù hộ hay không, vậy mà lúc còn sống bọn họ có thể may mắn nhìn thấy thần tiên, thật đúng là phúc tu ba đời.

Còn Lục Vương gia Hi quốc kia, xem ra cũng rất lợi hại, vậy mà có thể đánh ngang tay với hoàng thượng của bọn hắn lâu như vậy vẫn chưa bại, hắn cũng là thần tiên đi?

Chắc chắn, đúng là đại nhân vật, xem như người thường bọn hắn có thể mở rộng tầm mắt rồi.

Mà hai người đang đánh nhau kia cũng đã ngừng lại, mắt nhìn thấy Tuyết Đại phi thân đi, hồ đồ không biết đã xảy ra chuyện gì.

"Không đánh nữa, ta muốn đuổi theo Đại Nhi, ngày khác lại tái chiến."

Cái tên Ly Nặc chết tiệt này, lại dám không nói cho hắn cụ thể đã xảy ra chuyện gì, hại hắn khẩn trương không thôi.

Nhìn Dạ Khuynh Thành đuổi theo Tuyết Đại, Mặc Thanh Vân gắt gao nắm chặt quyền, trong lòng không biết là loại cảm thụ gì.

Tuyết Nhi, nàng đã khôi phục trí nhớ nhưng lại...

Lại... lừa gạt ta?

Tâm tình hắn bây giờ rất phức tạp, lúc trước là chờ đợi và kích động, đến giờ lại trầm mặc và mất mát, có thể nói là ngũ vị tạp trần.

Hắn cần ổn định lại tâm tình, nhanh chóng chỉnh lí lại nỗi lòng một phen, nếu như là nàng thật sự cố ý, vậy nhất định là nàng đã nhớ lại chuyện ngàn năm trước, vậy hắn nên làm thế nào cho phải?

Hắn nên đối mặt với nàng như thế nào? Làm thế nào để nàng tiếp nhận hắn đây?

Hi quốc, Túy Nhan Cư.

Một nữ tử toàn thân mặc áo hồng nhạt an tĩnh nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt không có chút máu, đôi môi vốn hồng nhuận giờ này đã chuyển sang màu tím ngắt, toàn thân cứng ngắc lạnh như băng.

"Tiểu thư, cuối cùng người cũng trở lại, Mân Côi nàng..."

Bách Hợp thấy Tuyết Đại rời đi nhiều ngày đã trở lại, không nhịn được kích động tiến lên nói.

Tuyết Đại không có tâm tình để ý tới Bách Hợp, vội vàng chạy đến bên giường, nhìn cô gái nằm trên giường đã sớm không còn hơi thở, lòng nàng tê rần, tự trách chính mình.

Đều là lỗi của nàng, không lấy được tuyết liên, không chỉ có như vậy, còn không canh giữ bên cạnh chăm sóc, mới khiến nàng ấy lâm vào tình cảnh bây giờ.

"Mộ Bạch!"

Một tiếng kêu khế, khiến cho người một đường đuổi theo nàng thiếu chút nữa đứng không vững ngã nhào trên đất.

"Đại Nhi, vị phu ở đây! Làm sao vậy?"

Hiện tại hần rất kích động, Đại Nhi của hần rất cuộc trở lại, chưa bao giờ hần thấy vui vẻ như bây giờ.

"Nhanh! Nhanh tới cứu nàng!"

Chuyện ngàn năm trước nàng đã nhớ ra toàn bộ rồi, bởi vậy cũng biết nam nhân trước mắt này có bao nhiêu lợi hại, đừng nói là một người chết, dù là thần tiên đã chết hần cũng có biện pháp cứu sống.

Dạ Khuynh Thành khẩn trương đi tới, nhìn cô gái đang nằm trên giường, sắc mặt của hần phi thường khó coi.

Tuyệt Đại thấy hần bất động, hòa khí không khỏi dâng cao, sắc mặt cũng kém vài phần.

"Người cứu hay là không cứu? Không cứu liền biến ra ngoài!"

Tuyệt Đại mườì phần không vui nói xong, thần sắc cực kì khó coi.

"Ta... Cứu..."

Sắc mặt của hần cũng không tốt, oán hận nhìn chằm chằm cô gái trên giường, khó nhọc nặn ra hai chữ.

"Người đã không tình nguyện thì..."

Không đợi Tuyệt Đại nói xong đã bị Dạ Khuynh Thành ngắt lời, chỉ thấy hần cười lạnh nói: "Không có không tình nguyện, Đại Nhi nàng đừng nóng giận được không, vì phụ cam đoan với nàng, tuyệt đối không có không tình nguyện, ta sẽ cứu nàng ta."

Hần đích thật là không tình nguyện, hần vốn không tính toán xuất thủ, nhưng đây là yêu cầu của Tuyệt Đại, hần không thể không làm theo.

Nói xong liền khẩn trương đi ra phía trước, nghiêm túc quan sát sắc mặt Mân Côi.

Tuyệt Đại đứng một bên, hiện tại nàng cũng không còn lo lắng, có hần ra tay, không lo không cứu được người.

"Sao đột nhiên Mân Côi lại chết?"

Lúc này nàng mới xoay người lại hỏi người vẫn luôn đứng sau lưng mình, hiện giờ vẫn còn đang trừng lớn mắt, một bộ dáng không thể tin nhìn chằm chằm Dạ Khuynh Thành.

Nghe Tuyệt Đại hỏi nàng ta mới phục hồi tinh thần.

"Tiểu thư, cái này ta cũng không biết, vài ngày trước, Mân Côi nói không yên tâm muốn đi tìm tiểu thư, ba ngày trước vừa mới trở về, khi đó thân thể nàng đã cực kỳ suy yếu, sáng sớm hôm nay mới phát hiện nàng đã..."

Bách Hợp nói xong mắt cũng đã phấp phấp, rốt cuộc không nói được nữa, kỳ thật cũng không cần nói tiếp Tuyệt Đại cũng đã hiểu được tình hình.

Thì ra là do nàng đi tìm mình, mình lại chạy khắp thế giới, nàng làm sao có thể tìm được?

Lúc này, Dạ Khuynh Thành cũng đi tới, sắc mặt có chút không quá lạc quan.

"Thế nào, khi nào có thể tỉnh lại?"

Đối với y thuật của hần, nàng là mười phần tin tưởng.

Thần sắc Dạ Khuynh Thành có chút khó xử, sau cùng vẫn không nhịn được mở miệng: "Đại Nhi, tình huống của nàng ta có chút đặc biệt, chỉ sợ..."

Hần là không nghĩ muốn cứu nàng ta, mà lúc này cũng không phải là cố ý không cứu, bởi vì thể chất của nàng khác với người thường, không phải nói muốn cứu là có thể cứu.

Tuyệt Đại nghe vậy, thùy mâu không vui híp lại, vẻ mặt nguy hiểm nhìn Dạ Khuynh Thành.

"Không cứu được nàng, người cũng không cần xuất hiện trước mặt ta nữa!"

Nàng cũng không biết vì sao hần nhìn Mân Côi không vừa mắt, cho rằng hần không muốn cứu, cố ý làm cho có lệ.

"Đại Nhi, nàng đừng như vậy được không? Không phải là ta cố ý không cứu, mà là không cứu được nàng ta, trừ phi..."

Đột nhiên, hần nghĩ tới cái gì, bỗng dừng lại không nói nữa.

"Trừ phi cái gì? Mau nói!"

Tuyệt Đại nhất thời nổi trận lôi đình, tiếp tục truy vấn không tha.

Dạ Khuynh Thành nhìn bộ dáng tức giận của Tuyết Đại, hấn thật hồi hận, hồi hận chính mình nhất thời nhanh nhồm nhanh miệng, ai, đáng tiếc là có hồi hận cũng vô dụng rồi.

"Trừ phi dùng thất sắc chi liên, mà bây giờ chúng ta lại không có."

Hắn không nói cho nàng biết thất sắc chi liên hiện đang ở trong tay Tuyết Thiên, nếu như nàng biết chỉ sợ lại chạy đi tìm Tuyết Thiên.

Tuyết Đại sừng sốt một phen.

"Thất sắc chi liên sao? Bách Hợp, lấy cái chén tới."

Bách Hợp cầm chén lại, dưới ánh mắt kinh ngạc của Dạ Khuynh Thành và Bách Hợp, Tuyết Đại vén ống tay áo lên, lộ ra cổ tay trắng nõn.

"Đại Nhi, nàng muốn làm gì?"

Mất thấy Tuyết Đại lấy ra chủy thủ Xích Huyết muốn rạch cổ tay, Dạ Khuynh Thành sợ hãi, không rõ vì sao nàng lại làm ra chuyện tự tổn thương chính mình.

Đầy tay Dạ Khuynh Thành đã giữ tay mình ra, Tuyết Đại lấy chủy thủ nhẹ nhàng quẹt qua cổ tay, nhất thời máu tươi liền chảy ra.

Máu đỏ tươi, nhưng khác là: máu của nàng không có mùi tanh, mà lại có một mùi hương nhàn nhạt, nếu không phải chính mắt nhìn thấy nàng cắt cổ tay, bọn họ nhất định sẽ không tin chất lỏng màu đỏ tươi mang theo mùi hương nhàn nhạt trong cái chén này chính là máu tươi!

Từ xưa đến nay, mặc kệ là thần tiên hay phàm nhân, máu của họ đều là màu đỏ tươi mang theo mùi gay mũi, mà máu của Tuyết Đại lại không giống người thường, có ai từng thấy qua máu có mùi hương hoa chưa?

"Người đem cái này cho nàng uống hết, xem có hiệu quả hay không?"

Ngàn năm trước nàng là do thất sắc liên hóa thành, không biết qua luân hồi chuyển thế, máu của nàng có còn hiệu quả hay không.

Dạ Khuynh Thành tiếp nhận cái bát trong tay nàng, mảy mui lại vẫn chưa giãn ra.

Cho Mân Côi uống hết chén thuốc, Dạ Khuynh Thành lại quay về bên cạnh Tuyết Đại.

"Muốn biết có hiệu quả hay không, cần phải chờ đến ngày mai mới biết được."

Tuyết Đại nghe vậy, dẫn đầu đi ra ngoài, Dạ Khuynh Thành theo sát, Bách Hợp đi tuốt sau cùng, ra đến viện ngoài mới dừng lại, để lại không gian an tĩnh cho người bên trong.

"Coi gì muốn nói thì nói đi, kìm nén lâu không tốt cho sức khỏe đâu."

Đi tới trong sân, Tuyết Đại dừng bước, nhìn Bách Hợp không yên lòng đằng sau nói.

Trong lòng nha đầu này có chuyện muốn hỏi nàng đã sớm nhìn ra, vừa vặn chuyện của Mân Côi đã giải quyết, lúc này nàng mới rảnh giải đáp cho nha đầu này.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Chương 107: Nương tử, ta sai rồi

Chương 107: Nương tử, ta sai rồi

Edit+Beta: Saki

Bách Hợp xấu hổ cười cười, nhìn nhìn Tuyết Đại, lại nhìn nhìn Dạ Khuynh Thành toàn thân áo đỏ, trong đầu nhỏ là tràn đầy dấu chấm hỏi.

"Cái kia, tiểu thư, vừa rồi Bách Hợp có nghe người gọi vị công tử kia là Mộ Bạch, chẳng lẽ hắn là thần y Mộ Bạch sao? Nhưng rõ ràng là thần y Mộ Bạch đâu phải trông như vậy!"

Các nàng đều đã gặp qua thần y Mộ Bạch, không lâu sau đó tiểu thư rời đi, thần y cũng lưu lại chút đan dược hóa giải đau đớn cho Mân Côi, dặn dò một chút chuyện nên kiêng rồi cũng rời đi.

Không nghĩ tới hán vậy mà lại xuất hiện bên cạnh tiểu thư, nhưng dung mạo lại thay đổi, đây là xảy ra chuyện gì?

"Cái này thì người phải hỏi hán chứ, mau nói cho Bách Hợp biết, tại sao người lại thay đổi dung mạo?"

Tuyệt Đại buồn cười liếc Bách Hợp một cái, thì ra là nha đầu này vẫn nhớ chuyện này, thiết thời nàng phải nhìn đến tận bây giờ, có khi nào nín hòng rồi?

"Nương tử, nàng đừng lấy vì phu ra làm trò cười."

Biết Tuyệt Đại có ý trêu chọc hán, hán mới không cần bị nàng lấy ra làm trò đùa, nàng rõ ràng đã biết hết, lại cố tình bắt chính hán phải giải thích.

Một tiếng nương tử, một câu vi phu, khiến cho Bách Hợp triệt để hồ đồ rồi.

Lúc trước còn cho rằng bản thân nghe lầm, nhưng lúc này...

"Tiểu thư, người mau nói cho Bách Hợp nghe, trong khoảng thời gian này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Bách Hợp một là xuất phát từ quan tâm, hai là xuất phát từ tò mò, đương nhiên, chủ yếu vẫn là do lòng tò mò quá nặng, nhất định phải biết rõ chân tướng mới dễ chịu.

"Em cũng thấy rồi đấy, hán là Mộ Bạch cũng là phu quân của ta, là phu quân ta nửa đường nhặt được."

Chuyện này không thể một chốc là có thể giải thích hết được, mà nhìn bộ dáng nha đầu kia thì nhất định là phải truy hỏi đến cùng, đành phải nói đơn giản cho nàng, ngày sau sẽ từ từ giải thích cho các nàng.

"Nhặt về? Tiểu thư, vậy Lục vương gia kia thì tính sao?"

Nàng biết là tiểu thư chỉ tùy ý ứng phó, nhưng nàng cũng biết hai người là phu thê cũng là sự thật, nhưng hiện giờ tiểu thư vẫn là vương phi trên danh nghĩa của Lục vương gia, vậy vị Lục vương gia kia phải xử lý thế nào?

"Lục vương gia hả? Kệ hán đi, hán làm gì cũng không cần quan tâm."

Về mặt Tuyệt Đại không sao cả nói xong, vừa vặn nhìn thấy mặt Dạ Khuynh Thành rút xuống vài đường hắc tuyến, cái gì gọi là kệ hán đi, hán làm gì cũng không cần quan tâm?

"Nương tử, đây chính là nàng nói nha... nàng nói bốn vương muốn làm thế gì cũng được nha, mà bốn vương cái gì cũng không muốn làm, chỉ muốn ôm nàng, vĩnh viễn hầu hạ bên cạnh nàng."

Nghe được nàng thừa nhận mình là phu quân trước mặt tỷ nữ, hán thật sự vui vẻ, hán không chút nghi ngờ, Đại Nhi ngàn năm trước đã trở lại, nữ tử chi thuộc về hán đã trở lại.

Hán cũng không lo nàng không còn nhớ mình nữa, sợ nàng cùng một chỗ với Tuyệt Thiên, càng không cần lo được lo mất nữa, có thể được ở bên nàng lần nữa, thật tốt!

Tiến lên một bước, gắt gao ôm lấy Tuyệt Đại vào lòng, cảm thụ được sự tồn tại của nàng rất chân thật, giống như chỉ như vậy mới bù đắp được tâm hồn bị tổn thương mấy ngày qua của hán.

"Đừng làm rộn, giữa ban ngày ban mặt còn ôm ôm ấp ấp như vậy còn ra thể thống gì? Thật là không biết xấu hổ!"

Một tay dùng sức đẩy Dạ Khuynh Thành đang dính sát ra, nàng có ý làm mặt nghiêm không vui, nếu hán dám lại qua đây, nàng liền một cước đạp chết hán.

Dạ Khuynh Thành quả nhiên không dám làm bậy nữa, nhưng hán cũng không dễ dàng an phận như thế.

Thừa dịp Tuyệt Đại không chú ý, hán lại chạy qua, tà ác nói bên tai Tuyệt Đại: "Nương tử nói đúng lắm, vi phu sẽ chờ đến khi trời tối sẽ lại cùng nương tử thân thiết, đến lúc đó không được đẩy ta ra nha."

Nói xong lại nhanh chóng lùi lại, chuẩn đến chỗ hán cho là an toàn, cười đến sáng lạn.

Tuyệt Đại im lặng liếc hán, trên mặt nổi lên hai rặng mây đỏ hồng, nàng hung tợn trừng hán rồi xoay người rồi đi.

"Nương tử, chớ đi nhanh như vậy, từ từ chờ vi phu với!"

Dạ Khuynh Thành khản trương tăng cước bộ đuổi theo. Chỉ để lại Bách Hợp ngây ngốc ở phía sau, vẫn chưa hồi phục sau sự thật đã kích kia.

Thần y Mộ Bạch hóa ra lại là một nam tử tuyệt sắc như vậy, vừa rồi hán cũng tự xưng bốn vương, nói cách khác, hán không chỉ thần y, hơn nữa còn là phu quân hiện tại của chủ tử: Lục vương gia.

Về chuyện Lục vương gia được thần y chữa khỏi tàn tật nàng cũng có nghe qua, lại chưa từng nghĩ tới, thần y Mộ Bạch lại chính là Lục vương gia, thế nào mà hai người có bản đại bác cũng không tới lại cùng là một người đây? (ý chỉ này là 2 ng chả có quan hệ j mà lại là cùng 1 ng... ặc cả cv và QT đều dịch hơi khó hiểu nên ta xin phép ed theo hiểu biết của ta =.=)

Tin tức này cũng đủ rung động đi, nàng nhất định phải nói cho tỷ tỷ biết để nàng cũng vui vẻ thay cho tiểu thư.

Trong phòng, Dạ Khuynh Thành vừa vào cửa liền nhào tới ôm chặt Tuyết Đại trong ngực, chặt tới mức nàng cảm thấy khó thở.

"Buông ra, ngươi là muốn ta ngạt chết sao?"

Thật đúng là không thể cho nam nhân này sắc mặt hòa nhã được, mới vừa đối tốt với hắn một chút thì cái đuôi đã vênh lên trời rồi, thật đúng là được một tác lại muốn tiến một thước.

Lúc này Dạ Khuynh Thành mới buông lỏng một chút nhưng vẫn không chịu buông nàng ra, phải biết rằng, mấy ngày này tâm hắn như muốn hóa thành tro tàn, sao dễ dàng buông nàng được?

"Đại Nhi, nàng biết không? Mấy ngày qua nàng suýt hù chết ta, làm ta còn tưởng rằng nàng thật sự quên mất ta, nàng đúng là không có lương tâm!"

Cho tới bây giờ hắn vẫn cảm thấy sợ hãi trong lòng, loại sự tình này về sau nhất định không thể xảy ra, hắn đã bị lẫn qua lẫn lại khổ muốn chết, mà hết thảy đều do tiểu yêu tinh này làm hại.

"Vậy sao? Ngươi sợ chết sao? Sao ta thấy ngươi không sợ chết khi đi tìm Tuyết Thiên quyết chiến!"

Cái tên đầu đất này, hắn căn bản không phải là đối thủ của Tuyết Thiên, lại vẫn hồ đồ chạy đi tìm người ta liều mạng, nàng chưa từng thấy người nào ngốc như tên này.

"Nào có? Ta chẳng qua là sợ nàng bị hắn lừa, nếu như nàng thực sự bị hắn đoạt đi rồi, ta đây có sống cũng không khác gì chịu tội, còn không bằng chết đi cho rảnh."

Nói đi nói lại, vẫn không còn là vì nàng sao? Lòng dạ nha đầu này cũng quá âm hiểm rồi, vậy mà lại trêu đùa hắn như vậy, không biết hắn sẽ đau lòng thương tâm sao?

"Đúng rồi, vì sao nàng lại giả bộ mất trí nhớ gạt chúng ta? Có phải Tuyết Thiên làm gì nàng không? Nàng bị hắn khống chế đúng không?"

Biết nàng không mất trí nhớ hắn rất kích động, hắn vẫn luôn muốn biết tới cùng hôm đó đã xảy ra chuyện gì, mới khiến nàng phải giả bộ mất trí nhớ để trốn tránh, cho tới bây giờ mới hỏi được nàng vấn đề này.

"Hắn không có khống chế ta, chỉ là ngày hôm đó ta đã mơ một giấc mơ rất dài, trong mơ có một cung điện cực kỳ khí phái, còn có một vùng biển rộng mênh mông, có có thần thú Kỳ Lân và một tiểu hồ ly..."

Nàng vừa nói vừa quan sát sắc mặt Dạ Khuynh Thành, thấy hắn thật sự đang nghe, nàng lại đột nhiên ngừng lại, không tiếp tục nói nữa.

"Đại Nhi, mau nói tiếp đi, còn gì nữa?"

Hắn còn chưa nghe được phần hắn muốn nghe, nàng đã ngừng lại.

"Hết rồi."

Tuyết Đại chớp chớp mắt, cố nén cười nói.

Dạ Khuynh Thành sùng sốt, sao lại hết được, rõ ràng phía sau còn có một đoạn rất quan trọng, sao lại có thể hết được?

"Làm sao lại hết? Rõ ràng là vẫn còn mà, nàng không nhớ thời điểm chúng ta gặp nhau sao? Nhanh, cẩn thận nghĩ lại đi!"

Hắn là không, hắn cũng đã thức tỉnh, không có lí nào nàng lại không thức tỉnh!

"Ta đã nói không có là không có, cái con rỗng thôi tha kia không nể tình đánh ta đau như vậy, ta còn nhớ hắn làm chi?"

Nhớ tới lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, thật đúng là không thể tưởng tượng nổi, chẳng lẽ cái này gọi là không đánh nhau không quen nhau?

Dạ Khuynh Thành vừa nghe, sùng sốt, tiếp theo liền vô cùng kích động bế Tuyết Đại lên.

"Đại Nhi, nàng quả thật đã nhớ ra toàn bộ rồi, ta thật sự rất vui, nàng rốt cuộc đã nhớ ra tình yêu của chúng ta rồi!"

Hôm nay thật có nhiều kinh hi, khiến hắn có cảm giác được sùng mà kiêu, loại cảm giác này quá kỳ diệu.

"Đúng, ta đều nhớ ra rồi, ta còn nhớ có một tên đàn độn không biết tự lượng sức mình đi tìm người ta quyết đấu, sau cùng lại chết thảm dưới kiếm người khác, ai, cũng không biết tên đàn độn kia, ai người nói... làm sao lại có kẻ ngu ngốc như vậy nhỉ? Đúng không... phu quân thân ái của ta?"

Lúc nói câu này nàng đang cười, nhưng nụ cười của nàng trong mắt người nào đó lại rất nguy hiểm, khiến cho người ta sờn gai ốc, không xong, Đại Nhi nổi giận rồi!

"Cái kia... nương tử.... nàng trước đừng nóng giận... từ từ nghe ta nói..."

Giờ phút này nội tâm hắn đang kêu rên, người nói Đại Nhi cái gì không nhớ, lại nhớ đúng đoạn hắn đi tìm Tuyết Thiên quyết chiến? Mà cái đoạn đó đáng lẽ không nên xuất hiện trong trí nhớ của nàng, tại sao nàng lại biết được?

Tuy hắn có chút tò mò, nhưng hắn cũng biết bây giờ không phải là lúc tò mò, nương tử của hắn đang tức giận, hắn phải nghĩ biện pháp khiến nàng bớt giận mới được.

"Ta đang nghe, người nói đi."

Nàng trái lại muốn nghe xem, hắn lấy lý do biện minh cho hành vi đàn độn của mình.

"Ta rất nhớ nàng, sau đó đi tìm nàng, kết quả mỗi lần đều bị ca ca nàng đánh cho thật thảm, cho nên mỗi ngày ta đều dốc lòng tu luyện, thế phải cứu nàng ra, nhưng là sau cùng... Ách, nương tử, ta cũng là vì nàng mà thôi, nàng đừng giận có được không?"

Hắn cũng biết, Tuyết Đại tức giận vì mình không biết quý trọng sinh mệnh, đây là một loại phương thức quan tâm hắn, hắn cũng cực kỳ cảm động, Đại Nhi của hắn vẫn rất thương hắn.

"Muốn cứu người, trước phải cân nhắc thực lực của mình, người cứ hành động lỗ mãng cũng chỉ hi sinh tính mạng mình một cách vô ích, làm ơn, trước khi muốn làm gì người cũng phải nghĩ đến người khác chứ, chẳng lẽ người không nghĩ được, vạn nhất người chết, ta nên làm sao đây?"

Thật là một nam nhân ngốc nghếch, nàng không rõ, một tên đàn độn như vậy sao nàng lại có thể thích hắn được nhỉ? Xem ra nàng cũng không quá thông minh.

Dạ Khuynh Thành bị Tuyết Đại giáo huấn đến xấu hổ, khi đó hắn nhớ nàng đến điên rồi, nghĩ tất cả biện pháp chỉ muốn được nhìn thấy nàng một cái, dù có phải chết hắn cũng không hối hận.

Nhưng hôm nay bị Tuyết Đại nhắc đến hắn mới ý thức được lúc trước hắn đã sai, hắn không nên hành động theo cảm tính mà quyết đấu với Tuyết Thiên, bởi vậy mà uống phí tính mạng mình không nói, lại khiến cho Tuyết Đại cũng không dễ ý sinh tử báo thù cho mình, hắn đã không phải là đối thủ của Tuyết Thiên, huống chi là Đại Nhi?

Cũng may, ông trời cho bọn họ thêm một cơ hội nữa, hắn nhất định sẽ nắm chắc, sẽ không làm ra chuyện khiến Đại Nhi lo lắng nữa.

"Thực xin lỗi, ta biết sai rồi, Đại Nhi nàng tha thứ cho ta lần này được không, ta bảo đảm tuyệt đối không có lần sau, được không?"

Là hắn làm hại Đại Nhi lo lắng, đều là hắn sai, mỗi khi nghĩ đến nàng một mình đi tìm Tuyết Thiên báo thù, hắn sẽ cảm thấy đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Nấu cơm, sinh con cái

Edit: Saki

Hắn đúng là ngốc, không để ý đến cảm thụ của nàng, nhưng không phải nàng cũng ngốc nghếch giống hắn hay sao? Vì trả thù cho hắn mà không tiếc trả giá bằng sinh mạng, nàng ngốc đến mức khiến người thương tiếc.

"Đại Nhi, nàng còn chưa nói cho ta biết, hai ngàn năm trước, khi nàng tìm Tuyết Thiên báo thù đã xảy ra chuyện gì? Vì sao hắn cũng chết?"

Tu vi của Đại Nhi căn bản không có khả năng đánh thắng được Tuyết Thiên, mà Tuyết Thiên đối với Đại Nhi cũng không phải là tình cảm huynh muội bình thường, theo lý thuyết hắn cũng sẽ không tổn thương nàng, nhưng vì sao cả hai người họ lại cùng chết rồi đi theo đến đây?

Tuyết Đại bị hắn hỏi khó, tuy nàng có tận mắt nhìn thấy một màn kia, nhưng nàng cũng không thể nói cho hắn biết, chính mình sử dụng ám chiêu đã thương được Tuyết Thiên, sau đó đang âm thầm đắc ý cũng bị Tuyết Thiên kéo theo?

Nàng thật là có chút không nói nên lời, nhìn Dạ Khuynh Thành vẫn mong đợi câu trả lời, cổ ý bày ra gương mặt không vui.

"Cái này ta không nhớ, chờ ta nhớ rồi sẽ nói cho ngươi, giờ ta mệt, muốn ngủ!"

Bỏ tay hẳn đang ôm mình ra, nàng đi thẳng đến bên giường, nhẹ nhàng cởi áo ngoài chuẩn bị đi ngủ.

Dạ Khuynh Thành ngẩn ra không hiểu, đang êm đẹp sao Đại Nhi lại đột nhiên nổi giận?

Hắn nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra mình đã sai ở chỗ nào, thôi, không nghĩ nữa.

"Ngươi làm gì đấy?"

Tuyết Đại bất mãn trừng mắt nhìn nam nhân đang cởi áo ngoài, trong giọng nói tràn ngập cảnh giác.

"Nương tử, vì phu đương nhiên là muốn đến bồi nàng nghỉ ngơi rồi, nàng không thấy là câu hỏi này rất kỳ lạ sao?"

Hắn rất tự nhiên trả lời, lại khiến cho Tuyết Đại tức muốn học máu.

"Không cho ngươi ngủ cùng giường với ta, tự mình tìm phòng đi, không thì ngủ trên sàn nhà!"

Nàng còn chưa chuẩn bị tốt, mới không cần ngủ cùng với hắn.

Lời này của nàng lại khiến Dạ Khuynh Thành bất mãn, mặc kệ nàng phản đối hay không, nhanh chóng bò lên giường rồi ôm nàng vào lòng nói.

"Nương tử, có vẻ nàng đã quên trước kia ở vương phủ, chúng ta vẫn luôn ngủ chung giường đấy."

Về mặt hắn cười đến sáng lạn, nhưng Tuyết Đại lại là một bụng khó chịu, hắn còn dám ở trước mặt nàng nói đến chuyện đó, hôm nay nàng nhất định phải cùng hắn tính sổ thật tốt.

Nàng bất động thanh sắc nâng chân đá vào người hắn, lại bị hắn dễ dàng bắt được, không chỉ có như vậy, còn rất tự nhiên kéo chân nàng vòng qua ôm lấy hông hắn, nhân tiện xoay người một cái áp Tuyết Đại dưới người.

Nhìn khuôn mặt tuần tú gần trong gang tấc, nàng giơ tay muốn đẩy hắn ra, nhưng nàng nhanh, Dạ Khuynh Thành còn nhanh hơn.

Hắn nhanh chóng bắt được hai tay của nàng, nhẹ nhàng gác ở hai bên thân nàng, dùng tay mình chế trụ, không cho nàng động đậy.

"Dạ Khuynh Thành, ngươi đi xuống cho ta, nếu không đừng trách ta trở mặt, còn dám đùa giỡn ta như vậy, thì ta sẽ không chỉ đơn giản giả bộ mất trí chinh ngươi, ta sẽ đốt trụi vương phủ của ngươi, sau đó phui mông chạy lấy người, vĩnh viễn không cho ngươi tìm thấy!"

Nàng tức giận đến cả khuôn mặt đều đỏ bừng, mà hắn lại nở nụ cười giảo hoạt như hồ ly.

"Nương tử, nếu nàng muốn, ta có thể cho xây mấy cái vương phủ để cho nàng thoải mái đốt, nếu nàng muốn phui mông chạy mất, vậy thì thật có lỗi, nàng sẽ không có cơ hội đâu."

Hắn rất không dễ dàng mới có được nàng lần nữa, làm sao có thể để nàng bỏ của chạy lấy người? Nằm mơ cũng không có cửa đâu!

"Ngươi... hỗn đản, lưu manh!"

Nam nhân này đúng là thay đổi nhanh thật, trước đây vẫn là một bộ dáng Tiểu Bạch Thỏ nghe lời, nhìn vô hại đáng yêu, bây giờ lại hóa thành một con hồ ly âm hiểm giảo hoạt, thật sự là khiến nàng buồn bực không thôi.

"Nàng nói sai rồi, chúng ta là phu thê danh chính ngôn thuận, như thế nào lại thành đùa giỡn lưu manh rồi hả? Cho dù là muốn đùa giỡn lưu manh, ta đây cũng chỉ đùa giỡn với một mình nương tử nàng thôi."

Nói xong liền không để ý Tuyết Đại kháng nghị, nhẹ nhàng đoạt lấy môi hồng của nàng, ôn nhu hôn sâu.

Tuyết Đại mở to hai mắt sững sờ nhìn khuôn mặt đang gần trong gang tấc.

"Đại Nhi, khi hôn không nên mở mắt lớn như vậy, ngoan, nhắm mắt lại."

Nhìn nàng còn ngây ngốc, hắn không khỏi cảm thấy buồn cười, nha đầu kia thường ngày hay bày ra bộ dáng lạnh lùng chớ gần, không nghĩ tới hắn còn có thể nhìn thấy một mặt đáng yêu như vậy của nàng, thật là hiếm thấy.

Nghe được giọng nói chứa ý cười của hắn, nàng rớt cuộc hồi phục tinh thần, muốn mở miệng cãi lại, lại không ngờ bị hắn lợi dụng cơ hội xâm nhập vào bên trong.

Dạ Khuynh Thành tranh thủ cơ hội liền đưa lưỡi vào trong miệng nàng bắt đầu công thành đoạt đất, đem Tuyết Đại vốn đã lơ mơ hôn đến choáng váng, không phân biệt được đông tây nam bắc.

Bất tri bất giác đôi mắt nàng cũng từ từ khép lại, cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, nàng vậy mà không tự chủ được đáp lại hắn, khiến cho Dạ Khuynh

Thành kích động không thôi.

Nụ hôn vốn ôn nhu giờ đã biến thành cuồng thế chiếm đoạt, tay hắn ôm chặt lấy cô gái đang nằm dưới.

Từ từ, hắn không còn vừa lòng với chỉ hôn môi, bắt đầu đổi địa điểm đến trên cổ nàng, tai, rồi từ từ trượt xuống quai xanh, hôn đến Tuyết Đại liên tục thờ dốc, muốn ngừng mà không được.

Chẳng biết từ lúc nào, quần áo trên người nàng đã bị ném xuống dưới giường, trên người chỉ còn sót lại quần lót và cái yếm thêu hoa anh túc.

Dạ Khuyên Thành một bên hôn nàng, một bên đưa tay cời cái yếm trên người nàng.

Nàng chỉ thấy trên người chợt lạnh, cảm giác không thích hợp, nhanh chóng đẩy Dạ Khuyên Thành đang không phòng bị ra, kéo chăn che thân thể mình đi.

Giờ phút này mặt nàng càng đỏ bừng, trời ạ, nàng vừa mới làm cái gì? Không chỉ đắm chìm trong cảm giác vui thích hắn mang đến, lại còn rất hưởng thụ.

Hưởng thụ? Tuyết Đại nàng từ khi nào lại trở nên dễ bị dụ dỗ như vậy rồi hả? Chẳng lẽ trong lòng nàng kỳ thật là một nữ nhân lăng lợ như vậy sao? (....chị nghĩ linh tinh j thế trời???)

"Đại Nhi, thân thể nàng tiếp nhận sự tiếp xúc của ta, đều không phải như nàng đang nghĩ đâu, mà là vì chúng ta thật tâm yêu nhau, cho nên thân thể có phản ứng đó là chuyện bình thường, nàng đừng suy nghĩ lung tung như vậy có được không?"

Tựa như hắn có thể nhìn thấu nội tâm suy nghĩ của nàng, mở miệng an ủi Tuyết Đại đang khinh bỉ chính mình, hắn không thích nhìn thấy bộ dáng nàng như vậy, lại càng không thích nàng hạ thấp bản thân mình như vậy.

Nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực mình, nàng càng gầy dựa, hắn càng ôm chặt hơn, cuối cùng nàng đành phải thỏa hiệp.

Rúc vào trong ngực hắn, lắng nghe tiếng tim đập trầm ổn của hắn, trong trí nhớ của nàng, hắn biết an ủi nàng đúng lúc, không để cho nàng phải phiền lòng vì những chuyện vụn vặt.

"Đại Nhi, chúng ta sinh con đi."

Nhẹ nhàng vỗ về mái tóc của nàng, ngửi mùi hương nhàn nhạt thơm ngát trên tóc nàng, tâm tình hắn cũng trở nên vui vẻ hơn.

Hắn rất muốn có đứa bé, một đứa bé thuộc về bọn họ, một là để thắt chặt tình cảm của bọn họ, có đứa bé thì sợi dây quan hệ giữa bọn họ sẽ càng bền chặt hơn.

Còn có, hắn luôn khát vọng có một gia đình, một gia đình ấm áp, một gia đình có hắn, có nàng, và cả hài tử của bọn họ, từ sau khi gặp được nàng, khát vọng này của hắn lại càng mãnh liệt hơn.

"Sinh hài tử?"

Cho tới bây giờ nàng vẫn chưa nghĩ tới sẽ có một ngày cưới chồng sinh con, trước kia luôn nghĩ có lẽ cả đời này sẽ không yêu ai, chỉ là từ sau khi gặp được hắn, cuộc sống của nàng đã hoàn toàn bị đảo lộn rồi.

Cuộc sống của nàng cũng không còn tuân theo quyết định của nàng nữa rồi, nhớ lại gần năm trước, nàng lại tức hắn tức hắn không biết quý trọng sinh mạng của mình, tức hắn không suy nghĩ đến cảm thụ của nàng mà đi tìm Tuyết Thiên liễu mạng, tức hắn ngu ngốc, ngu ngốc đến mức khiến nàng đau lòng.

Hiện giờ hai người rá không dễ dàng ở cùng một chỗ, nàng vẫn chưa suy nghĩ thấu đáo, hắn đã nói ra lời này, khiến cho nàng nhất thời tâm hoảng ý loạn, không biết nên làm như thế nào cho phải.

"Ừ, chúng ta cùng sinh một đứa bé, được không Đại Nhi?"

Nhìn Tuyết Đại đang mê mẩn trong lòng, vẻ mặt ôn nhu nhìn nàng, đáy mắt mang theo chờ đợi, khiến cho người ta không đành lòng cự tuyệt.

Ma xui quỷ khiến, Tuyết Đại khẽ gật đầu, có lẽ là không đành lòng để cho hắn thất vọng, hoặc là vì có chút mong đợi không rõ nguyên nhân trong lòng mình, nàng đáp ứng đề nghị của hắn.

Ngay sau đó, Tiểu Bạch Thỏ ôn nhu ngay tức khắc hóa thân thành sói xám lớn, áp Tuyết Đại còn chưa kịp phản ứng xuống dưới thân mình.

Một tay nhanh chóng gạt cái chăn nàng dùng để che thân thể ném xuống dưới giường, rồi bàn tay to nhẹ nhàng xoa lấy nơi trắng nõn mềm mại của nàng, từ từ xoa nắn.

Một tay kia cũng không nhàn dối, hắn thuần thục kéo y phục của mình xuống, lại ném xuống giường.

"Ừm..."

Môi hắn hôn lên trước ngực no đủ của nàng, đầu lưỡi linh hoạt trên đầu nụ hoa nhỏ mê người, khi thì liếm láp, khi thì khẽ cắn, một loạt hành động kích thích này khiến Tuyết Đại không nhận được ngâm nga lên tiếng.

Tiếng rên ti yếu đuối của nữ tử càng khiến lửa dục của nam nhân muốn ngừng mà không được. Bàn tay to vung lên, chiếc quần còn sót lại trên người Tuyết Đại liền không cánh mà bay, tiếp theo liền có một vật nóng bỏng chống đỡ ở nơi tư mật của nàng.

Nàng kinh hãi, cho dù chưa từng làm qua chuyện này nhưng nàng vẫn biết rõ lúc này đang xảy ra cái gì.

"Đại Nhi, đừng sợ, cứ thả lỏng, ta sẽ tận lực tránh gây tổn thương cho nàng, tin tưởng ta chứ?"

Nhìn thấy sợ hãi trong mắt Tuyết Đại, biết nàng đang sợ, cũng cực kỳ khẩn trương, hắn liền lên tiếng an ủi.

Tuy sức chịu đựng của hắn đã sắp hết nhưng vẫn liều mạng nhẫn nại, chính là vì muốn nàng từ từ thích ứng, không để nàng chịu quá nhiều đau đớn trong lần đầu tiên.

"Ừ, ta... không sao."

Nhìn hắn vất vả nhẫn nại, nàng cũng không đành lòng nhìn hắn tiếp tục chịu đựng, đành phải cắn răng nói ra.

Tuy nhiên vào một khắc hắn tiến vào, nàng vẫn không nhận được kêu lên đau đớn.

Nhìn nàng ngày thường không sợ đao kiếm, cho dù bản thân bị trọng thương vẫn chưa từng nhăn mày lấy một cái, giờ phút này lại liều mạng cắn chặt cánh môi, khẽ cau mày, hắn không nhận được tự trách bản thân.

Đều tại tâm tư ích kỷ của hắn mới khiến nàng khó chịu như vậy, Đại Nhi, thực xin lỗi, cố gắng chịu đựng một lát nữa sẽ không sao rồi, hắn yên lặng nói trong lòng.

Không đành lòng nhìn nàng thống khổ, hắn chỉ có thể liều mạng nhẫn nại, đem dục vọng của bản thân từ từ chôn sâu trong cơ thể nàng, nhưng lại không dám lộn xộn, từng giọt mồ hôi chảy xuống từ trên trán hắn, bởi vậy có thể thấy được hắn nhẫn nại có bao nhiêu vất vả.

Tuyết Đại thấy bộ dáng này của hắn, lo lắng xẹt qua tim, nam nhân này, bất luận là làm gì cũng đều đặt nàng lên trước, dù cho nàng có ý chí sắt đá đến đâu cũng không khỏi cảm động vì sự nhu tình của hắn.

"Ta không đau, chàng không cần nhẫn nại quá vất vả."

Nói không đau là giả, chỉ là bây giờ đã giảm bớt, không còn quá đau như lúc này mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Anh tức say đắm lòng người

Mắt thấy cánh hoa bị mình liếm láp lại phủ thêm một tầng nhàn nhạt sáng trong, đó là chất lỏng chảy ra từ trong người nàng, còn có mầm mống do chính hắn vừa bắn ra.

Kết hợp lại tạo ra một hương vị tuyệt vời mà độc đáo, đó chính là hương vị của tình yêu.

Đem lấy dịch mật của nàng đều nuốt hết vào trong miệng, không bỏ sót dù chỉ một giọt, vô cùng thỏa mãn nói một câu: "Đại Nhi, hương vị của nàng thật ngọt ngào, thật đúng là khiến ta yêu thích không muốn buông tay."

Vốn là Tuyết Đại đang xấu hổ nghe hắn nói như vậy, lại càng hận không thể kiếm được cái lỗ để chui vào.

"Ừm... A...."

Không thể phủ nhận, loại cảm giác này quá vi diệu, khiến cho nàng bất chấp nữ tử phải rụt rè mà yêu kiều rên rỉ ra tiếng.

Mà âm thanh yêu kiều của nàng càng khiến Dạ Khuynh Thành hưng phấn không thôi, xem ra Đại Nhi rất hưởng thụ được hắn hôn như vậy, hắn phải càng ra sức, nhất định phải khiến cho Đại Nhi yêu cảm giác này, để nàng rốt cuộc không rời hắn ra được.

Lấy tay tách hai chân nàng ra, lại đưa lưỡi chính mình về phía nhụy hoa ướt át kia tìm kiếm.

Theo đầu lười hần xâm nhập, Tuyết Đại càng liên tục thở gấp, chất lỏng ngọt ngào cứ thế theo chiếc lười mà chảy ra khỏi hạp cốc, cuối cùng bị nam tử đang chôn đầu giữa hai chân nàng hút vào toàn bộ. (*phụt* oimeoi máu mũi của ta)

Liếm láp một hồi lâu, mãi đến khi Tuyết Đại đã trải qua mấy lần cao triều hần mới buông tha cho nàng.

"Ừ..."

Hần đột nhiên rời đi khiến cho nàng có chút bất mãn than nhẹ ra tiếng, mê mang mở hai con mắt ra, liền nhìn thấy một gương mặt tuấn tú xuất hiện trước mặt mình.

Dạ Khuynh Thành nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hơi bất mãn của nàng, không khỏi cảm thấy buồn cười, lập tức lên tiếng trêu ghẹo: "Nương tử, vì phu làm có tốt không? Có thể khiến nương tử vừa lòng chưa? Nếu như chưa vừa lòng vì phu còn có thể tiếp tục đến khi nương tử vừa lòng mới thôi."

Nghe hần trêu ghẹo như vậy, Tuyết Đại lại càng xấu hổ vô cùng.

Nhớ tới vừa rồi bản thân đắm chìm trong khoái cảm hần mang tới, nàng liền khinh bỉ chính mình, sao nàng có thể không biết xấu hổ như vậy hả? Chẳng lẽ trong lòng nàng cũng là một nữ nhân dâm đãng như vậy sao?

Vừa nghĩ đến đây nàng lại không nhận được khinh bỉ chính mình một lần nữa, nàng lúc này có khác gì những nữ tử lầu xanh khác?

Dạ Khuynh Thành gất gao nhìn chăm chăm khuôn mặt đỏ hồng nhỏ nhắn của nàng, sự quần bách vừa nàng cũng rơi vào trong mắt hần, xem ra nha đầu này lại suy nghĩ linh tinh rồi.

"Đại Nhi, ta nói rồi, những thứ này đều là phản ứng tự nhiên của thân thể, cũng không phải nàng có thể không chế được, chuyện giường chiếu giữa vợ chồng vốn là như thế này, nàng không cần phải thẹn thùng được không?"

Hần nói, Tuyết Đại cũng lẳng lặng nghe, nhưng mặc dù vậy nàng vẫn có chút không quen, có chút không tiếp thu được một màn dâm đãng như vậy.

"Nàng thẹn thùng cũng là bình thường, đó là vì nàng mới biết mùi đời, đối với phương diện này chưa có đủ hiểu biết, ta sẽ từ từ dạy cho nàng, ngoan, đừng suy nghĩ liên miên nữa."

Sau khi hồi phủ, hần nhất định phải hảo hảo dạy nàng mới được, tất nhiên là dùng hành động tới dạy rồi, nếu không thì cứ mỗi lần muốn làm nàng lại thẹn thùng thì làm sao được? (biết ngay mà =))

"Xem ra ngươi rất hiểu rõ mấy chuyện này, vậy ngươi làm thế nào mà biết nhiều như vậy?"

Tuy trong quá khứ cũng có mấy nhiệm vụ cần hi sinh nhan sắc, nhưng là đều dừng trước khi đến bước cuối cùng, nàng còn chưa biết rốt cuộc trong bước cuối cùng sẽ xảy ra chuyện gì, cho nên nàng cũng không phải là không hiểu biết như hần nói.

Nàng là mới biết mùi đời không sai, không có kinh nghiệm không sai, vậy thì hần làm sao mà biết nhiều như vậy?

Nàng tin hần không phải là người lăng nhăng đi ngủ với nữ nhân, nhưng nàng rất tò mò, vì sao mình thì chẳng khác gì tiểu bạch thỏ ở phương diện này, mà hần lại hiểu biết tường tận như thế? (nó nằm trong máu r ty oi :v)

Bị nàng ném cho một vấn đề sắc bén như vậy, Dạ Khuynh Thành nhất thời lúng túng, không biết nên đáp lại như thế nào.

Nhìn ánh mắt bốn cọt của nàng, ánh mắt hần tránh né, không chịu đối diện.

Mình thật là đáng chết, lúc khuyên nàng lại quên không dùng từ hàm súc một chút, khiến nàng hoài nghi vì sao mình lại lảo lộn như vậy? Thật đúng là sai một li đi một dặm!

Ai, trời biết, hần cũng là lần đầu làm loại chuyện này, nhưng hần không biết phải giải thích thế nào với nàng.

Cũng không thể nói với nàng, hần cũng không khác gì những nam nhân khác, không tìm được lòng hiếu kỳ, đi nhìn lên đông cung đồ sống chứ? (Saki: *khinh bỉ*; DKT: Sao? Đó là chuyện bt mà?; Saki: *tiếp tục khinh bỉ*)

Nếu như thật nói ra, chỉ sợ sẽ bị Tuyết Đại cười nhạo, suy nghĩ đến hậu quả hần liền cắn chặt răng, kiên quyết không nói.

Thần sắc vừa động, một tay túm lấy cằm Tuyết Đại, cúi đầu hôn xuống môi nàng, ngăn chặn mọi lời nói phía sau của nàng.

Nhìn Tuyết Đại bị hần hôn đến mơ mơ màng màng, không nói trên mặt hần có bao nhiêu đắc ý.

Ừ, chiều này dùng rất tốt, xem ra sau này phải lợi dụng triệt để.

Hôn hôn, hần lại càng khoái chí, bàn tay vân vê nơi đầy đặn no đủ của nàng, bên dưới lại động thân một cái, một cổ nóng bỏng liền vọt vào trong nơi mềm mại mà ấm áp của nữ tử.

"Ừm..."

Bị tập kích bất ngờ khiến nàng không tự chủ được nhẹ than ra tiếng, nương theo sự trôi dạt va chạm của hắn, cả người nàng đều lâng lâng, linh hồn cũng không biết đã phiêu dạt đến nơi nào.

Sau khi muốn nàng một lần nữa, hắn vẫn cảm thấy không đủ, nhưng nhìn nữ tử không còn khí lực trong ngực, hắn thật không đành lòng ăn nàng thêm lần nữa.

"Đại Nhi, chờ ngủ vội, chờ ta một lát."

Thân thể lảo đảo bước xuống giường, tiện tay cầm lấy áo ngoài khoác lên người liền bế Tuyết Đại đang nằm trên giường lên, đi về phía phòng tắm tự thiết kế.

Trong phòng tắm rộng rãi có một cái bồn tắm lớn giống như ao, bên trong đã có sẵn nước ấm, không khác với suối nước nóng là mấy.

Dạ Khuynh Thành nhẹ nhàng bế Tuyết Đại vào bồn tắm, để nàng tựa ở bờ để tránh bị tụt xuống.

Chính hắn lại tiện tay cởi áo ngoài ném đi, nhanh chóng chui vào trong bồn, kéo thân thể mệt mỏi của Tuyết Đại vào trong ngực mình.

Thuận tay lấy khăn mặt chuyên dụng chà lau mồ hôi cho Tuyết Đại.

Được ngâm mình trong nước nóng khiến thân thể vốn mệt mỏi của Tuyết Đại cảm thấy thư thái hơn nhiều, tuy không còn bủn rủn vô lực nhưng vẫn còn một chút đau đớn, cảm giác không được thoải mái.

"Đại Nhi, khá hơn chút nào không?"

Thấy nàng mơ màng mở mắt, Dạ Khuynh Thành quan tâm hỏi.

"Người còn biết hỏi sao? Đều là người làm hại!"

Nam nhân này thật là xấu xa, còn nắm chặt nhược điểm của nàng không tha, nhân cơ hội khi dễ nàng, thật sự là một con sói đuôi dài phúc hắc.

"Được, được, đều là lỗi của vị phu, nương tử cứ việc trừng phạt ta, được chứ?"

Nhẹ nhàng điểm cái mũi nhỏ nhắn của nàng, vô cùng sùng nịnh nói.

Bỗng nhiên, mắt Tuyết Đại quét qua một nơi có màu đỏ điểm dứa lóa lẹt, nàng vươn tay trắng nõn ra nhẹ nhàng chạm vào.

"Còn đau không?"

Trên vai trái của nam nhân, có một đóa hoa anh túc nở rộ vô cùng điểm dứa yêu kiều rửa tội, giờ phút này đóa hoa càng thêm điểm lệ.

Dạ Khuynh Thành cúi đầu nhìn Tuyết Đại nhẹ nhàng đặt vào hình xăm, kí ức ngàn năm trước lại trở dậy.

"Đã sớm không còn đau rồi."

Nắm lấy tay nàng, cánh tay dài vung lên, đầu nàng liền dựa vào ngực hắn, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của hắn.

Hắn đương nhiên biết là nàng hỏi vậy là có ý tứ gì, hình xăm hoa anh túc này cũng có ý nghĩa quan trọng với hắn, cũng là nơi tình yêu của bọn họ bắt đầu, không chỉ như vậy, đây là chính tay nàng xăm cho hắn.

Vào một ngày ba trăm năm trước, nàng đi lịch lãm đến Ma Vực thâm lâm giết ma thú, kết quả làm kinh động đến Ma thú chi Vương.

Bởi vậy mà dẫn tới rất nhiều ma thú vây công, mà Ma Vực thâm lâm lúc đó không thể so sánh với hiện tại, khi đó Ma Thú chi Vương cực kì hung hãn, ngay cả thần thú cũng không để vào mắt.

Một lần kia, Tuyết Đại bị vây công, tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc, hắn đã thay nàng cầm một kích của Ma Thú chi vương, mang theo trọng thương một mình giết sạch ma thú trong thâm lâm.

Từ đó về sau, Ma Vực thâm lâm mới yên lặng rất nhiều năm, mà vết thương của hắn vì không được xử lý kịp thời mà để lại sẹo, nhìn vết thương sâu tới xương, khi đó nàng đã khóc, không phải vì sợ hãi, mà vì đau lòng.

Đội thương thế tốt hơn, chỉ còn lại một vết sẹo nhỏ, Dạ Khuynh Thành sợ nàng không thích, vốn định phối một loại dược để làm nó biến mất, lại bị Tuyết Đại ngăn cản.

Nàng nói muốn lưu nó lại, muốn ghi nhớ một màn kia vĩnh viễn, hắn không lay chuyển được nàng, đành phải đáp ứng.

Về sau nàng lại xăm lên đó một đóa hoa anh túc àm nàng thích nhất, còn nói hắn là của nàng, nàng yêu hắn giống như yêu hoa anh túc, tại một khắc kia, hắn kích động không nói nên lời.

Vì muốn mình chứng cho tình yêu vĩnh hằng của bọn họ, hắn đặc biệt chế ra một loại thuốc nước bôi lên, mới bảo toàn được hình xăm không hao tổn gì suốt mấy nghìn năm, tương lai còn có thể vĩnh viễn bảo trì kiểu điểm uớt át, tựa như tình yêu nồng nàn của bọn họ.

Sau khi rửa sạch thân thể cho Tuyết Đại, lại tự mình tắm sạch sẽ, hắn mới ôm nàng đến bên giường. Sau khi đặt nàng xuống giường, lại lấy tay tách hai chân nàng ra, để nơi tư mật của nàng phơi bày trước mặt mình.

"Ta không muốn, mệt lắm rồi! Nếu người dám động thủ ta sẽ cho người một cú bay ra ngoài, có bản lĩnh người thử xem!"

Nàng dùng toàn lực đá văng tay hắn ra, gắt gao khép chặt chân mình.

Con bà nó, tên nam nhân này có phải người không? Lúc trước hóa thân thành sói xám đuôi dài còn chưa tính, cũng đem nàng lăn qua lăn lại mấy vòng rồi, lần này vẫn chưa tính buông tha nàng, không thể nhịn được nữa, còn dám đòi hỏi một lần nữa nàng liền cho hắn biết tay!

Dạ Khuynh Thành không nghĩ tới phản ứng của nàng lại lớn như vậy, sau khi phục hồi tinh thần thì cảm thấy buồn cười, xem ra nha đầu kia đang cực kì bất mãn với hắn, nhìn tư thế phòng bị của nàng liền biết.

Không để ý nàng phản đối, mạnh mẽ banh hai chân nàng ra, đang lúc nàng vùng vẫy muốn thoát ra, một cảm giác lạnh lạnh truyền đến từ hạ thể. Cảm thấy tay hắn đang bôi bôi trét trét cái gì, hạ thể vốn đau nhức dần dần biến mất. Nàng mở to hai mắt nhìn hắn, không hiểu ra sao.

"Đây là kim sáng được tự ta điều chế, hiệu quả rất tốt, nàng chỉ cần ngủ một đêm, ngày mai tình dục liền hết đau."

Nhìn vẻ mặt khó hiểu của nàng, Dạ Khuynh Thành một bên giải thích, một bên kéo chân qua, nhẹ nhàng đắp cho nàng, sau đó chính mình cũng chui vào bên cạnh nàng, ôm nàng vào ngực, để cho nàng gối đầu lên cánh tay phải của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Nam nhân quý dị

Edit + Beta: Saki

Tuyết Đại bị hắn ôm vào trong ngực thật sự là quá mệt nhọc, không bao lâu liền ngủ mất.

Khi tỉnh lại, đã là sáng ngày hôm sau.

Kì kèo ngồi dậy từ trên giường, hung tợn trừng mắt nhìn Dạ Khuynh Thành một cái.

Dạ Khuynh Thành không lí do bị trừng trừng ra vẻ mặt vô tội, hắn không biết mình lại làm ra chuyện gì khiến Tuyết Đại không vui rồi.

"Đại Nhi, làm sao vậy? Còn đau sao?"

Nhìn Tuyết Đại đang cau mày, hắn lo lắng hỏi, không đúng nha, được đáng lẽ phải có tác dụng rồi chứ, vì sao sắc mặt nàng vẫn không tốt?

"Người nói đi?"

Không vui liếc hắn một cái, giọng điệu tức giận nói.

Tuy được của hắn rất hiệu quả, chỗ kia đã không còn đau, nhưng toàn thân nàng cứ như bị xe ủi qua rã rồi cả người, mà tất cả đều do kẻ trước mặt này gây ra.

"Thực xin lỗi, lần sau ta sẽ chú ý."

Hắn không biết vì sao thuốc của mình lại không có tác dụng, dù sao Tuyết Đại bị thế này đúng là do lỗi của hắn, đều là hắn sai.

"Được, để ta đỡ nàng."

Nhìn Tuyết Đại khó chịu hắn cũng cực kỳ đau lòng, nhưng hắn lại không giúp được gì, chỉ có thể ở một bên lo lắng sưng.

Một tay đẩy hắn ra, nàng quật cường tự mình mặc quần áo, rửa mặt chải đầu.

Sau khi chuẩn bị thỏa đáng mới trầm trọng đi ra ngoài, nàng sốt ruột muốn biết tình trạng của Mân Côi bây giờ ra sao nhưng ngại tình thế trước mắt đành thôi.

Trước ở trong sân vận động một phen, sau khi thân thể đã khá hơn mới đi xem, nói cách khác, nếu nàng lấy bộ dáng kia xuất hiện trước mặt các nàng ấy, không bị cười chết mới là lạ.

Dùng bữa sáng xong, Tuyết Đại đi thẳng đến phòng Mân Côi, bây giờ nàng đã cảm giác tốt hơn, không còn đau nhức mệt mỏi như lúc trước nữa.

Còn chưa bước vào phòng, đã nghe thấy tiếng nói vọng ra từ bên trong.

Đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy mọi người đều tập trung đầy đủ ở đây, mà Mân Côi cũng đã tỉnh lại, nhưng xem ra thân thể vẫn chưa hoàn toàn tốt, chỉ thấy nàng suy yếu tựa vào đầu giường.

"Tiểu thư..."

Ba người kia đang hăng say thảo luận chuyện Tuyết Đại, bởi vậy không có chú ý tới Tuyết Đại đang đứng ở ngoài, chỉ có Mân Côi đang tựa ở đầu giường là nhận ra sớm nhất, liền yếu ớt lên tiếng chào hỏi.

Nghe tiếng hô của nàng, ba người kia cũng rời rít quay đầu lại, thấy Tuyết Đại đứng ở cửa, tiếp theo, một bóng dáng màu xanh liền nhanh chóng vọt tới, tốc độ kia có thể nói là sánh ngang với sao băng rơi.

"Tiểu thư, nghe Nhị tỷ nói là cô gia không phải là người tàn phế, dung mạo lại đẹp kinh người, nhưng lại cùng tiểu thư đều là người giàu tài, có đúng không?"

Về mặt Hải Đường kích động túm lấy ống tay áo Tuyết Đại, trong mắt là thần sắc tò mò.

"Ah, cô gia nhà chúng ta đâu?"

Nhìn trái nhìn phải, vẫn không thấy được cô gia xinh đẹp như thần tiên hạ phàm trong lời Bách Hợp, khỏi nói nàng có bao nhiêu thất vọng.

Tuyết Đại gỡ tay nàng ra khỏi tay áo mình, không vui nhìn nàng một cái, khiến cho Hải Đường đang hưng phấn nhất thời ỉu xiu cúi đầu, không dám ho he một câu.

Nha đầu này thật là, làm cái gì cũng tùy hứng, cũng không nhìn xem đây là trường hợp gì, Mân Côi đang bệnh nặng ốm yếu, người bệnh lại cần tĩnh dưỡng, sao có thể để cho nàng làm ồn ảnh hưởng người ta nghỉ ngơi?

"Mân Côi, em thấy thế nào rồi? Có chỗ nào không thoải mái thì nói cho ta biết, ta sẽ bảo Khuynh Thành xem cho em."

Nhẹ nhàng mà chậm rãi bước tới trước mặt cô gái suy yếu, sau đó ngồi xuống cạnh giường, lo lắng hỏi cô gái trước giờ vẫn luôn khiến người ta thương tiếc này.

Nữ tử ngồi trên giường lẳng lặng nhìn Tuyết Đại trước mặt, làn môi tái nhợt nhẹ kéo lên một nụ cười, ý bảo nàng không phải lo lắng, bản thân không có việc gì rồi.

"Tiểu thư, Bách Hợp nói là máu của người đã cứu ta, cho ta xem vết thương của người được chứ?"

Không ai chú ý tới, tuy sắc mặt nữ tử nằm trên giường rất kém, nhưng ánh mắt nàng lại sáng ngời dị thường, gắt gao nhìn chăm chăm Tuyết Đại, một đôi mắt mũi quay vòng, đáy mắt thâm sâu tràn ngập thần sắc khác thường.

"Vết thương không sao, vết sẹo đã được Khuynh Thành tiêu trừ rồi."

Ấn ấn cảm thấy được hôm nay Mân Côi có chút khác thường, nhưng cụ thể như thế nào nàng lại không nói được, chỉ biết là loại cảm giác này rất kỳ quái, có lẽ là ảo giác đi?

"Tiểu thư, sao trên cổ người lại có vết thương?"

Hải Đường giống như phát hiện ra đại lục mới mà kinh hô ra tiếng, nhìn chăm chăm vào vết xanh tím trên cổ Tuyết Đại, trong mắt là ngạc nhiên vô cùng, bản lãnh của tiểu thư nàng biết rất rõ, lại không biết có kẻ nào có bản lãnh lớn như vậy, dám dấn thương tiểu thư rồi hả?

Nghe được câu này của nàng, Bách Hợp và Mẫu Đơn cũng đi tới bên người nàng, nhìn chăm chăm 'vết thương', thần sắc lo lắng nhìn nàng.

Ba người các nàng tuy thường xuyên ở lại Lưu Vân Các của Túy Nhan Cư, nhưng lại chưa từng được biết đến chuyện này, không hiểu cũng là bình thường.

Trái ngược với ba người các nàng, Mân Côi ngồi trên giường lại không có biểu tình gì, chỉ là con ngươi vốn sáng long lanh giờ phút này lại âm đạm, khiến cho người ta không đoán được trong lòng nàng đang suy nghĩ gì.

Bị các nàng nhìn chăm chăm như hổ rình mồi, mặt Tuyết Đại nhất thời đỏ bừng.

"Tiểu thư, chúng ta là quan tâm mới hỏi người, ời chào, người đỏ mặt làm gì?"

Trời ạ, các nàng nhìn thấy cái gì đây, tiểu thư trước giờ không sợ trời sợ đất của các nàng, dù trời có sập cũng không đổi sắc mặt, là kỳ nữ độc nhất thiên hạ, hiện giờ lại đỏ mặt?

Chẳng lẽ tiểu thư có chuyện gì khó nói? Hay là..... Hải Đường có chút không dám nghĩ tới.

Bách Hợp cũng sững sờ đứng ở một bên, nàng cũng giống như Hải Đường, với chuyện tiểu thư đỏ mặt là kinh ngạc không thôi.

Chỉ có Mẫu Đơn là bình tĩnh nhất, nàng nhìn thần sắc của Tuyết Đại liền đoán được đại khái, dù sao trong số bốn người họ, nàng cũng là người lớn tuổi nhất, tất nhiên suy nghĩ phải thâm sâu hơn một chút.

"Tiểu thư, người vừa trở về, khẳng định có rất nhiều chuyện muốn nói với Mân Côi, vậy chúng ta liền lui xuống trước."

Trong các nàng, chịu khổ nhất, khiến người ta thương tiếc nhất chỉ có Mân Côi, nghịch ngợm ham chơi nhất là Hải Đường, mà người hiểu chuyện nhất lại là Mẫu Đơn.

Tuyết Đại nghe vậy gật gật đầu, cảm kích liền Mẫu Đơn một cái.

"Ai nha, ta không đi, tiểu thư mới trở về, ta muốn ở cùng với tiểu thư cơ....."

Hải Đường bị Bách Hợp túm lôi ra ngoài không tình nguyện hô to, lại bởi vì sức không bằng người mà bị Bách Hợp cứng rắn kéo ra ngoài.

Mẫu Đơn nhẹ nhàng đi theo cũng không quên đóng cửa lại, trong phòng chỉ còn lại Tuyết Đại và Mân Côi.

Tuyết Đại bởi vì còn xấu hổ chuyện vừa rồi nên không có mở miệng nói chuyện, mà Mân Côi ngồi trên giường cũng không mở miệng, chỉ lẳng lặng nhìn nàng, trong mắt là cảm xúc phức tạp. (ta bắt đầu thấy nghi bà này lắm nha)

"Tiểu thư, người muốn cùng hần hồi vương phủ sao?"

Nàng không gọi Dạ Khuynh Thành là cô gia, cũng không gọi hần là Vương gia, mà xưng là hần, mà Tuyết Đại cũng không chú ý tới cách dùng từ của nàng.

"Ừ, chò thương thể của em tốt lên chúng ta sẽ hồi phủ."

Tri hoãn ở bên ngoài lâu như vậy, nhất định phải trở về xem một chuyến. Lúc trước còn chưa tính, mặc kệ cái gì mà vương phủ với vương gia, dù sao lúc đó nàng cũng cho là hai người không có quan hệ gì.

Nhưng hiện tại thì khác rồi, nàng đã khôi phục kí ức, biết rõ Dạ Khuynh Thành là người trong lòng mình, đương nhiên muốn suy nghĩ cho hần rồi.

"Tiểu thư định bỏ mặc em sao? Mân Côi không nỡ rời xa tiểu thư."

Nàng giống như kích động nắm lấy bàn tay Tuyết Đại, một bộ dáng đầm đìa đáng yêu.

Tuyết Nhi nhẹ nhàng vỗ tay nàng an ủi: "Nha đầu ngốc, cũng không phải là ta sẽ không trở lại, vương phủ cách nơi này cũng không xa, các em cũng có thể tùy thời đến thăm ta, sao lại nói lời như sinh ly tử biệt thế?"

"Nhưng.. Tiểu thư, Mân Côi có chuyện muốn nhờ, hi vọng tiểu thư có thể đáp ứng." Nữ tử ngồi trên giường mở to đôi mắt xinh đẹp, vẻ mặt khẩn cầu nhìn nàng. (Thấy nghi lắm nha -_-)

"Em cứ nói đi." Chỉ cần có thể làm được nàng sẽ đáp ứng.

"Mân Côi không có yêu cầu gì khác, chỉ hy vọng tiểu thư có thể mang Mân Côi theo bên người, có được không?"

Nhìn bộ dáng đầm đìa đáng yêu kia, Tuyết Đại không đành lòng cự tuyệt, cúi đầu suy xét một hồi, đang muốn gật đầu đáp ứng thì...

"Không thể!"

Âm thanh vừa dứt, Dạ Khuynh Thành toàn thân áo đỏ nổi giận đùng đùng đẩy cửa đi vào, thẳng đến khi đứng trước mặt Tuyết Đại.

Nhìn hai tay các nàng đang nắm, sắc mặt hần càng kém, tức giận kéo Tuyết Đại qua bên cạnh mình, một đôi phượng mâu như muốn bắn ra lửa.

Từ khi hần bước vào, sắc mặt Mân Côi liền thay đổi, vốn là đang đóng vai đầm đìa đáng yêu bỗng trở thành tối tăm nhìn không ra suy nghĩ.

"Người làm gì thế?"

Gạt cái tay đang nắm chặt tay mình ra, sắc mặt Tuyết Đại không vui giận dữ nắn hần.

"Nương tử, nàng không thể mang cô ta theo."

Đều là do tên đáng chết này, nghĩ muốn lợi dụng Đại Nhi không nói, lại còn hại hấn bị ăn mắng, thù này không báo thì tên hấn không phải là Dạ Khuynh Thành!

"Ta mang theo nàng hay không thì liên quan gì đến ngươi? Sao ngươi quản lắm chuyện thế?"

Trong mắt nàng, bốn người các nàng đều là tỷ muội của nàng, không phải là tỷ nữ.

"Nương tử, không phải như thế, nàng có thể mang ai cũng được, nhưng riêng cô ta thì không được, nếu không..."

Lời còn chưa dứt đã bị Tuyết Đại cắt ngang.

"Nếu không thì sao? Nếu không thì ngươi sẽ hưu ta?"

Nàng biết là hấn sẽ không bỏ nàng, chỉ là nhất thời tức giận mới nói ra, nam nhân này cũng quá bá đạo rồi, cái gì hấn cũng muốn quản.

"Đương nhiên không phải! Ta có chết cũng sẽ không bỏ nàng, Đại Nhi, bây giờ nàng nghe ta được không? Ta đảm bảo về sau sẽ không can thiệp vào chuyện của nàng nữa, có được không?"

Về chuyện của nam nhân quý dị kia, hấn vẫn chưa nói cho Tuyết Đại biết, một Tuyết Thiên đã đủ phiền toái rồi, nếu lại thêm một kẻ nữa, vậy bọn họ còn đâu mấy ngày an tĩnh, hấn cũng sợ Tuyết Đại sẽ lo lắng, nên trước hết chỉ có thể gạt nàng.

Tuyết Đại đang nổi nóng, hấn nói gì cũng không nghe lọt, xoay người liền đi ra ngoài, mặc kệ Dạ Khuynh Thành luống cuống giải thích ở phía sau.

Thấy Tuyết Đại tức giận bỏ ra ngoài, Dạ Khuynh Thành hung hăng trừng người đang nằm trên giường một cái, lập tức nhắc chân đuối theo.

Sau khi bọn họ đi cả rồi, nữ tử trên giường mới thu hồi tầm mắt, khoe miệng chứa đựng ý cười quý dị.

Ba ngày sau, thương thế của Mân Côi đã tốt lên, Tuyết Đại đồng ý hỏi vương phủ cùng Dạ Khuynh Thành.

Dọc theo đường đi, tuy ngồi chung một chiếc xe ngựa nhưng hai người không hề nói chuyện với nhau, nói đúng hơn là Tuyết Đại không để ý đến hấn, Dạ Khuynh Thành thì luôn miệng bắt chuyện với nàng, lại thủy chung không được đáp lại, hấn có chút chán nản, đành im lặng dùng ánh mắt ai oán nhìn Tuyết Đại suốt dọc đường.

"Đại Nhi, nàng nói chuyện với ta được không? Đã ba ngày nàng không để ý vì phu rồi."

Từ ngày đó trở đi, Tuyết Đại vẫn không thêm để ý đến hấn, hấn rất là ủy khuất tố cáo.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Ta muốn người làm...

Ở cửa vương phủ, Vô Tình và Ly Nặc đã sớm đứng chờ ở đó, dáng vẻ trông mong nhìn về phía trước.

Từ xa một chiếc xe ngựa xa hoa từ từ đến gần vương phủ, hai người Vô Tình Ly Nặc lập tức tiến tới nghênh đón.

"Dừng..."

Theo tiếng xa phu, lập tức ghìm dây cương ngựa, thành thạo dừng xe ngựa lại, một chút xóc nảy cũng không có.

"Thuộc hạ cung thỉnh Vương gia Vương phi hồi phủ!"

Mặc kệ là khi nào chỗ nào, Vô Tình luôn là một bộ dáng quy củ trung thành, trầm ổn thích đáng, không có một chút sai lầm nào.

"Thuộc hạ cung nghênh chủ tử chủ mẫu hồi phủ!"

Còn tên Ly Nặc này thuần túy là cảm thấy rảnh rỗi quá, nhìn bộ dáng nghiêm túc kia của Vô Tình, hấn cảm thấy rất thú vị, mới học theo hấn hành lễ, khoan nói những thứ khác, bắt chước mà cũng giống đến bảy phần là khá rồi.

Đối với hai người hành lễ, chính chủ lại không nói lời nào, không phải là không để ý đến bọn hắn, mà là có người nào đó đang vội vã đuổi theo nương tử của hắn, không rảnh quan tâm những kẻ khác.

"Chủ tử?"

Vô Tình một bên thấy tình hình không được thích hợp, rất thức thời đứng một bên không dám hé miệng. Nhưng lại có người không được thông minh, vẫn hồn nhiên chọc vào huyệt sống.

"Cút!"

Dạ Khuynh Thành không vui quát hẳn một tiếng, cái tên đàn này, không thấy hắn đang bận dỗ nương tử hay sao, còn dám đến trêu chọc hắn, không muốn sống nữa sao?

Ách, chủ tử, người đừng có hung dữ như thế chứ? Tốt xấu gì hắn cũng đã làm được một việc tốt, nếu không phải hắn cấp tốc tới truyền tin, chủ tử sao có thể dễ dàng liền ôm được chủ mẫu về???

Nhưng hắn cũng chỉ dám gào thét trong lòng, cũng không có gan nói ra, nếu không thì khẳng định cái mạng nhỏ cũng không còn.

"Ngày ấy, tại sao ngươi lại truyền tin được cho Đại Nhi? Mau giải thích rõ ràng cho ta, nếu không ta sẽ cạo lông ngươi!"

Tại đại sảnh vương phủ, Dạ Khuynh Thành ngồi ghế chủ vị lạnh lùng nhìn Ly Nặc đang run như cây sậy đứng một bên.

"Chủ tử, Ly Nặc nói là được, người đừng tức giận."

Ly Nặc vội trộm nhìn một cái, thấy mặt chủ tử nhà mình thoáng dịu đi một chút mới dám mở miệng nói: "Hôm đó, sau khi người đi Lan quốc ta vẫn một mực ngồi ở trong vương phủ, chỉ là mấy ngày trước, có một nam tử người đầy âm khí đến tìm ta, nói cho ta một tin tức, bảo ta đến truyền tin cho chủ mẫu, có thể giúp chủ tử ôm được chủ mẫu về, Ly Nặc vẫn luôn suy nghĩ, cảm thấy không có gì là không ổn, nói không chừng thật có thể giúp chủ tử đoạt lại chủ mẫu, bởi vậy mới đồng ý."

Sau lại nói tiếp: "Chủ tử, Ly Nặc cũng là vì suy nghĩ cho người, người đừng phạt ta nha?" Hắn rất tự nhiên bày ra bộ dạng ủy khuất, giống như Dạ Khuynh Thành là một chủ tử không biết phân biệt đúng sai, chỉ biết ngược đãi động vật nhỏ là hắn đây. (thực tế bạn học Ly Nặc vẫn luôn bị ngược đãi, và ng ngược bạn ý là bà tác giả chứ kp Dạ ca của ta nhóc =.=)

Đối với câu sau của hắn Dạ Khuynh Thành trực tiếp bỏ qua, chỉ suy nghĩ đến đoạn đầu.

"Ngươi cũng cảm nhận được trên người nam nhân kia có âm khí?"

Lục giới rộng lớn, nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên*, đạo lý này hắn hiểu, ngay cả không gian cũng có nhiều cái, nói chỉ là cao thủ lại nhiều như mây?

*Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân: Nghĩa là, trên trời còn có trời, trên người còn có người. Tương đương câu "Vô quýt dày có móng tay nhọn" của Việt Nam mình

Mà trên người hắn lại có âm khí, vậy hắn là thần thánh phương nào?

Đúng rồi, âm khí thì hắn là đến từ dưới đất, vậy hắn...

"Đúng vậy, âm khí trên người hắn rất nặng, giống như là sứ giả đến từ địa ngục vậy?"

Không phát hiện Dạ Khuynh Thành đang có dị dạng, Ly Nặc rất tự nhiên phán một câu.

Lục giới tuy lớn, nhưng những người được xưng danh là thần lại không có nhiều, trước mắt trừ bỏ thần Sáng Thế ra, còn có hai vị thần Nguyệt thần Nhật thần, mỗi người chia ra cai quản ánh sáng và bóng đêm của Nhân gian.

Còn có một vị thần: người cai quản Minh giới* thần Hắc Ám

*Minh giới: Địa phủ

Tương truyền, ba vị thần này tính cách rất khác nhau, tất cả đều không phải là đền đã cạn dầu, nhưng lại chịu sự quản chế của một người, đó là hậu duệ của Nữ Oa, một nữ tử kinh tài tuyệt đỉnh.

Cũng tương truyền rằng, nữ tử này vì muốn cải thiện lục giới, đã tự mình phong ấn lực lượng của chính mình, hạ phàm để trải nghiệm thử thách của nhân gian, đến nay chẳng biết đang ở đâu.

Thực lực tam thần ngang bằng, tùy tiện một người ra tay cũng có thể hủy thiên diệt địa, nhưng bọn hắn đã đạt thành hiệp nghị, mỗi người quản lý khu vực của riêng mình, không xâm phạm lẫn nhau.

Nhưng khiến hắn thật sự không hiểu là, nếu như tên kia thật sự là thần Hắc Ám, vậy thì sao hắn lại xuất hiện ở Nhân giới? Còn liên quan đến Tuyết Đại, tới cùng là hắn có mục đích gì?

Dạ Khuynh Thành nghiêm mặt, nắm chặt hai đấm, mặc kệ xuất phát từ mục đích gì, cũng không quan ngại có phải là thần Hắc Ám hay không, ta sẽ không để người tôn thương Đại Nhi, không bao giờ!

"Vương gia, bên ngoài có một cô gái tìm ngài!"

Vô Tình tiến vào, cung kính bẩm báo.

Mà Dạ Khuynh Thành thì đang tâm phiền ý loạn, tất cả tâm tư đều đặt trên người Tuyết Đại, làm gì có tâm tư đi gặp người không liên quan.

"Không gặp!"

Đừng nói là một kẻ không biết mặt, dù có là Ngọc hoàng đến hắn cũng không gặp!

"Cô ta nói là phụng lệnh chủ thượng của cô ta đến tìm ngài, còn nói người nhất định sẽ ra gặp cô ta."

Khi cô ta nói những lời này, trong mắt Vô Tình ánh lên tia khinh thường, từ trước đến nay Vương gia luôn là người lạnh nhạt, trừ bỏ đối với Vương phi, những kẻ khác Vương gia tuyệt đối không để vào mắt, cũng không biết cô ta lấy tự tin từ đâu mà nói Vương gia nhất định sẽ gặp cô ta.

Tuy hắn không quá tin tưởng lời nói của cô ta, nhưng vẫn thuật lại nguyên lời nói, không phải là hắn sinh lòng trắc ẩn, mà là bởi vì sợ mình làm lỡ chuyện gì đó của Vương gia.

"Hình dáng cô ta ra sao?" Dạ Khuynh Thành nhíu nhíu mày, là cô ta sao?

"Là một cô gái mặc áo đen che mặt, thuộc hạ cũng không thấy rõ được bộ dáng cô ta."

Nhìn phản ứng của Vương gia, có lẽ người kia nói là thật, Vương gia thật sự đi gặp cô ta sao? Dù trong lòng hắn đầy ghen hoặc nhưng cũng không có biểu hiện ra ngoài, vẫn bẩm báo những gì mình biết.

Dạ Khuynh Thành nghe vậy, trầm mặc một hồi.

Quả nhiên là người của tên kia, chỉ là không nghĩ tới nhanh như vậy.

"Ừ, ta có việc ra ngoài trước một phen, phân phó xuống, bảo phòng bếp chuẩn bị chút cháo thanh đạm, để tối Vương phi ăn."

Đại Nhi vì giận hắn, mấy ngày nay đã không chịu ăn cơm tốt, không thể để nàng ăn quá nhiều đồ ăn dầu mỡ, không tốt cho dạ dày.

"Thuộc hạ biết rõ, nhất định sẽ làm đúng mệnh lệnh của Vương gia."

Mặc kệ là lúc nào, ở đâu, Vương phi vẫn là ưu tiên đầu tiên.

"Chủ tử, người cho Ly Nặc đi cùng với."

Thấy Dạ Khuynh Thành đi ra ngoài, Ly Nặc nhanh như chớp nhảy bổ tới, chờ mong nhìn chủ tử nhà hắn, đã là chủ tử vạn năm, hắn luôn cảm thấy bất an.

"Không cần, người vẫn là ở lại bảo vệ Đại Nhi đi, ta sẽ trở về trễ một chút."

Đối với sự quan tâm của Ly Nặc, hắn cũng cảm nhận được, không phải hắn ghét bỏ năng lực của Ly Nặc, không giúp đỡ được gì, mà là bên Tuyết Đại không thể lơ là, nên đành phải để hắn ở lại phụ.

Nhìn Dạ Khuynh Thành rời đi, hai người đứng tại chỗ lại có cùng cảm giác, bóng lưng của chủ nhân bọn hắn nhìn qua có chút tiêu điều, lại không biết vì sao lại có loại cảm giác này.

Tại một cung điện thần bí dưới lòng đất, mà chủ nhân của nó cũng là một kẻ thần bí không kém.

Sắc mặt Dạ Khuynh Thành cực kỳ thần nhiên ngồi trong cung điện rộng lớn, một đôi mắt sáng ngời như sao, nhìn không ra một tia khản trương.

"Người trái lại cực kỳ tự tại tại nhĩ? Chẳng lẽ không sợ ta sẽ làm gì người sao?"

Cung điện dưới lòng đất, đại biểu cho âm khí bao phủ khắp cung điện, nam nhân toàn thân hắc bào tà mị ngồi trên chiếc ghế khắc toàn đầu lâu bằng vàng, khoe môi mang theo ý cười lưu manh, tán thưởng nhìn nam nhân áo đỏ.

"Nếu người muốn làm gì ta thì đã sớm động thủ, còn nữa, chẳng lẽ ta lại sợ người hay sao?"

Sợ? Hắn đương nhiên sợ, hắn mới vừa cùng Đại Nhi nhận thức, mới không muốn bị kẻ khác phá hoại, không chỉ có như vậy, hắn càng sợ người trước mặt này sẽ bắt Đại Nhi đi, nếu vậy thế giới của hắn sẽ vĩnh viễn chìm trong bóng tối.

Hắn không dám tưởng tượng, không có Đại Nhi hắn sẽ sống như thế nào.

"Ha ha, không sai, không hổ là người bốn thần nhìn trúng, quả nhiên rất tinh ranh."

Nam nhân đứng dậy, trên mặt mang theo ý cười nhìn không thấu, tư thái xiêu vẹo đi về phía Dạ Khuynh Thành.

Nụ cười của hắn càng khiến Dạ Khuynh Thành cảm thấy không ổn, lại càng khiến cho người ta có cảm giác da đầu tê dại.

Nam nhân đi đến trước mặt Dạ Khuynh Thành thì dừng, một đôi con ngươi tà mị nhìn chăm chăm Dạ Khuynh Thành đang ngồi, ý cười trong mắt lại càng sâu. (tránh xa Dạ ca ra tên kia -_-)

"Người tìm ta có chuyện gì?"

Không ổn, tâm hắn càng lúc càng phiền, ánh mắt người nọ khiến hắn không thoải mái, trực giác muốn chạy trốn.

Giờ phút này hắn có chút khản trương, nhưng hắn vẫn cố không để lộ cảm xúc ra ngoài, đây cũng coi như là một loại chiến thuật, so xem ai có năng lực thừa nhận mạnh hơn, ai có thể kiên trì đến sau cùng.

"Người có nói hay không?"

Nam nhân tà tà theo dõi hắn, đôi con ngươi như nhìn thấu triệt hắn vậy.

Trong lòng Dạ Khuynh Thành thừa nhận mình không có năng lực chịu đựng kẻ này lâu hơn nữa, chỉ thấy hắn nghiêm mặt không vui nói: "Rốt cuộc người tìm ta tới có chuyện gì? Nếu không nói thì ta đi trước, ta không thời gian chơi mèo vờn chuột với người."

Rốt cuộc thấy hắn không vui, nam nhân tà mị cũng không trêu đùa hắn nữa, nhưng lời nói kế tiếp của hắn lại khiến cho Dạ Khuynh Thành như gặp phải thiên lôi, nháy mắt bị sét đánh đến ngoài khét trong sống.

"Người... vừa nói cái gì? Ta không nghe rõ, người lặp lại lần nữa!"

Cuối cùng Dạ Khuynh Thành cũng không thể bình tĩnh được nữa, phút chốc bật dậy, mắt phượng ngập lửa giận nhìn nam nhân kia, vô cùng phần nộ nhìn kẻ đang cười vô cùng xấu xa kia.

"Hà tất gì phải phí thời gian lặp lại? Người rõ ràng có thể nghe thấy không phải sao? Chính là ý trên mặt chữ, không khó để hiểu."

Về mặt nam nhân không sao cả nói, mà sắc mặt Dạ Khuynh Thành đã biến thành xanh hồng đủ cả, tức giận tới mức không nói được một câu hoàn chỉnh.

Hắn mới vừa nghe được cái gì? Cái tên nam nhân cả người đầy âm khí kia lại dám nói muốn hắn làm... tình nhân của hắn??? (Vâng câu nói kinh hãi nhất tr đã lên sàn, bạn editor khi đọc đến chap này cx suýt ngã khỏi ghế)

Hắn nhất định là nghe lầm! Không muốn hỏi lại lần nữa vẫn là câu trả lời đó, bảo hắn làm sao tin tưởng được?

Làm sao hắn có thể tin được nam nhân này lại có thể nói ra lời kinh hãi thế tục như thế? Hắn vốn luôn nghĩ tên kia là muốn cướp đoạt Đại Nhi của hắn, ai sẽ nghĩ tới hắn vậy mà lại có ý nghĩ đáng kinh tởm như vậy? Điều này khiến hắn vô luận thế nào cũng không thể tiếp thu được!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Chương 112: Trong cung có Hồng Môn Yến

Edit + Beta: Saki

Hoàng cung, hậu hoa viên.

Muôn nghìn đóa hoa thi nhau nở rộ, ganh đua sắc đẹp, từng đợt hương thơm xông vào mũi, khiến người ta say mê trong đó.

Một nữ tử mặc áo trắng thản nhiên mà đứng giữa những bụi hoa xinh đẹp, trên mặt là vẻ lạnh nhạt mà bình thản.

Phía sau nàng là một nữ tử diện cung trang xinh đẹp, phía sau nàng ta còn có rất nhiều cung nữ.

"Ôn Mật, bản cung đang nói chuyện với người, người không có lỗi tai hay sao?"

Sắc mặt nữ tử mặc cung trang khó coi nhìn chằm chằm nữ tử đang nhả nhả đứng ở kia, vẻ mặt như hận không thể tiến lên xé nát khuôn mặt khiến mọi nam nhân đều điên đảo nữ nhân đều ghen tị kia, giọng điệu tự nhiên cũng không mấy tốt.

Nữ tử áo trắng như là không nghe thấy, tiếp tục thưởng thức biến hoa rực rỡ trước mặt, hoàn toàn coi thường nữ tử đang chanh chua kia.

Một cung nữ không nhìn được, có lẽ là vì muốn lấy lòng của chủ tử mình, hùng hùng hổ hổ đi lên, chỉ vào nữ tử kia phẫn nộ quát: "Đồ nghiệt kia, hoàng hậu nương nương đang nói chuyện với người, người lại dám không để ý sao? Đừng tưởng người là Vương phi thì giỏi lắm, hoàng hậu nương nương của chúng ta chỉ cần một đầu ngón tay là có thể dễ dàng nghiền chết người, người còn đắc ý cái gì?"

Lời nói của cung nữ khiến Tuyết Đại nhũn mày, nàng lo lắng trả lời: "Ghê vậy sao? Ngược lại ta cực kỳ chờ mong đấy."

Cái gì? Cực kỳ chờ mong, chờ mong cái gì? Lời của nàng khiến cung nữ kia không kịp phản ứng.

"Vũ Hà, lui ra!"

Nha đầu kia thật là ngu hết chỗ nói, lại nói mình có thể chỉ cần một ngón tay là có thể nghiền chết nàng, khiến ả ta hận không thể cho cung nữ kia một cái tát.

Hiện tại địa vị của hoàng thượng vẫn chưa được yên ổn, trong triều vẫn tồn tại nhiều tai họa ngầm, vẫn có một số đại thần âm thầm đầu nhập về phe Lục Vương gia, mà thực lực của Lục Vương gia cũng không thể khinh thường, nha đầu kia lại dám trắng trợn nói ra lời này, trở về nhất định phải hảo hảo giáo huấn thật tốt, để nàng nhớ lâu một chút, về sau không được phép nói lung tung.

Cung nữ kia nhìn thấy chủ tử nhà mình không vui, hậm hực hờn dỗi lui xuống, ngầm bực chính mình lỗ mồm, nhìn bộ dáng nương nương, trở về khẳng định không thể thiếu một trận phạt.

Thủ đoạn của hoàng hậu nương nương đã kiến thức qua, nếu như thủ hạ phạm sai lầm, nhất định sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc, nhẹ thì mất nửa cái mạng, nặng thì tàn phế, thậm chí có thể đi đòi nhà ma.

Rất nhiều cung nữ ở phía sau đều dùng ánh mắt thương hại nhìn nàng, khiến trong lòng nàng dâng lên sợ hãi, có một loại kích thích muốn bỏ trốn.

"Ôn Mật, bản cung biết người có bản lĩnh, nhưng nơi này là hoàng cung, chỉ cần bản cung ra lệnh một tiếng, liền có mấy trăm cung thủ đến hầu hạ người, đến lúc đó người cũng sẽ biến thành một con nhím thôi, cho nên bản cung cho người một lời khuyên, tốt nhất là nên thức thời một chút, nếu không, ai cũng không bảo vệ được người!"

Ả phân tích rất kỹ, chỉ tiếc ả đã uy hiếp sai người, đứng trước mặt ả không phải là người bình thường, mà là đặc công, sát thủ lãnh huyết giết người không nương tay của thế kỷ hai mươi mốt.

Mấy vạn tinh anh của Lan quốc người ta còn không để vào mắt, nói gì đến vài trăm người?

"Vậy sao? Nhưng mà phải xem người có còn mệnh để gọi người đến hay không, nếu không tin người cũng có thể thử, xem thủ hạ của người đến nhanh, hay là ta giết người nhanh hơn."

Kẻ dám uy hiếp Tuyết Đại nàng có khi còn chưa ra đời đâu, một chút tạp kỹ đó của ả, nàng cũng không thèm để vào mắt, nàng vốn có thể động thủ giết chết ả ngay tại đây, nhưng nàng lại không làm vậy.

Còn về nguyên nhân sao? Dương nhiên là do nàng đang nhảm chán, muốn nhìn xem rốt cuộc người đàn bà này có thể làm được gì ra hồn không?

Mà vừa hay nàng cũng muốn chơi trò mèo vờn chuột với ả một chút, trêu đùa đủ rồi giết cũng không muộn, vừa thỏa mãn ý muốn của nàng, vừa để giết thời gian, đúng là một công đôi việc nha.

"Người! Người đừng quá cuồng vọng, thật tướng là bản cung không dám làm gì người sao? Vậy thì người hoàn toàn sai lầm rồi!"

Cười âm hiểm, ả lắc lắc cái eo bước đến bên cạnh Tuyết Đại, mà Tuyết Đại vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, vẻ mặt thú vị nhìn ả, chờ mong hành động của ả.

Thượng Quan Cẩn Du cười quyền rũ, trong lòng lại càng đắc ý không thôi vì kế hoạch một hòn đá ném trúng hai con chim của mình.

Ả đứng đó, trong lòng nhắm tính thời gian, ả muốn một màn tiếp theo phải được hoàng thượng cùng chúng đại thần dạo chơi hoa viên nhìn thấy, lấy chuyện đó khiến Lục vương phủ bị lật đổ, khiến cho cô gái luôn là cái đinh trong mắt ả vĩnh viễn biến mất!

Trong vương phủ, Dạ Khuynh Thành sắc mặt tái mét trở về.

Vô Tình và Ly Nặc thấy vậy, cũng không dám tiến lên, nhìn thần sắc chủ tử, nhất định là đã xảy ra chuyện gì rất trọng đại, nếu không thì làm sao chủ tử sẽ có loại biểu tình trăm năm khó gặp này?

Trước kia, cho dù hẳn biết chính mình bị Thượng Quan Vận hạ độc giết hại cũng chưa từng biến sắc, vậy mà hiện giờ sắc mặt lại âm trầm dọa người.

Sau khi Vương gia rời khỏi phủ rớt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại.... Sắc mặt hắn không chỉ có phần nộ, còn giống như là... sợ hãi? Đúng vậy, đích thật là thần sắc sợ hãi xuất hiện trên mặt hắn.

Bọn họ theo Dạ Khuynh Thành nhiều năm như vậy, còn chưa thấy chuyện gì có thể khiến Dạ Khuynh Thành sợ hãi, vậy mà hôm nay...

Ly Nặc đẩy nhẹ Vô Tình bên cạnh, ý bảo hắn đi báo với Dạ Khuynh Thành chuyện xảy ra hôm nay trong phủ.

Vô Tình cũng là do dự không dám tiến lên, nhưng là suy nghĩ đến chuyện vương phi bị hoàng hậu mời vào cung, hắn lại không thể không nói, hắn biết, vương phi có bao nhiêu phân lượng trong lòng vương gia, nếu như vương phi có gì bất trắc, vậy kết cục của hắn nhất định sẽ cực kỳ thảm.

Đang lúc hắn lấy hết cam đảm muốn lên tiếng, lại bị Dạ Khuynh Thành ném cho một ánh mắt sắc lém dọa chết đứng, sắc mặt Dạ Khuynh Thành không vui nhìn chằm chằm hai người bọn hắn, ánh mắt sắc bén làm bọn hắn đứng ngồi không yên, tựa như vào mùa đông còn bị người ta dội cho một chậu nước lạnh vậy.

"Có chuyện gì nói mau! Còn phải chờ bổn vương tự mình hỏi hay sao?"

Hai người bọn hắn xô xô đẩy đẩy hắn đã sớm chú ý tới, chỉ là hiện tại hắn không có tâm tình cùng bọn hắn so đo, hắn còn có chuyện trọng yếu hơn cần làm.

"Vương gia, vương phi nàng...."

Vô Tình lấy dũng khí mở miệng nói, nhưng còn chưa nói xong đã bị Dạ Khuynh Thành ngắt lời.

"Vương phi làm sao?"

Ai, chỉ cần nhắc tới vương phi, vương gia bọn hắn sẽ không khống chế được, không biết chuyện kế tiếp có thể khiến hắn bùng nổ hay không, dù sao hoàng hậu kia cũng không phải là dễ chọc, vương phi có khi sẽ gặp nguy hiểm không biết chừng.

"Vương phi đã bị hoàng hậu mời vào cung từ một canh giờ trước, đến nay vẫn chưa trở về."

Đưa đầu cũng là một đao, rút đầu cũng là một đao, thà dứt khoát một lần cho nhanh, dù sao hắn cũng chuẩn bị tinh thần bị phạt rồi.

"Vương gia! Đợi chút thuộc hạ...."

"Chủ tử! Ly Nặc cũng muốn đi...."

Không đợi Vô Tình nói hết lời, Dạ Khuynh Thành chỉ nghe thấy Tuyết Đại bị gọi vào cung đã nhanh chóng vọt ra khỏi phủ, mặc kệ hai người kia, vội vã chạy về hướng hoàng cung.

"Lục vương gia, người đây là muốn đi đâu?"

Thái giám Tiểu Lâm Từ bên người Hiến Viên Triết, hiện tại cũng là Lâm công công, không coi ai ra gì lớn tiếng kêu.

Từ khi Hiến Viên Triết giết cha đoạt vị, hắn cũng lắc mình một cái, trở thành tâm phúc bên cạnh hoàng thượng, được các đại thần nịnh bợ, khó trách hắn lại lớn lối như vậy, dám không coi Lục vương gia ra gì.

Mà hắn cũng biết, hôm nay nhất định Lục vương gia phải chết, bên kia đã bố trí tốt thiên la địa võng, chỉ còn chờ hắn tự nạp mình, bởi vậy hắn lại càng kiêu căng.

Dạ Khuynh Thành cũng không phải kẻ ngốc, nghe giọng điệu Lâm công công thì biết chắc có chuyện, nhưng hắn cũng không quan tâm, Đại Nhi của hắn đang ở chỗ này, cho dù là Hồng môn yến hắn cũng phải xông vào.

Mặc kệ Lâm công công, hắn nhanh chân đi về phía hoàng cung, Đại Nhi, chờ ta tới.

Khá lắm Hiến Viên Triết, kế hoạch đoạt vị của bọn hắn đã sớm biết, nhưng hắn lựa chọn không can thiệp, mở một con mắt nhắm một con mắt liền thôi, người nào làm hoàng đế cũng không liên quan gì đến hắn, Hi quốc có phồn hoa thịnh thế cũng không nằm trong phạm vi suy xét của hắn.

Hắn chỉ muốn cả đời ở bên nàng, dâng cho nàng tất cả mình có, căn bản không tính lãng phí thời gian theo chân bọn họ tranh đoạt ngôi vị hoàng đế.

Nhưng hôm nay bọn hắn lại dám đụng đến Đại Nhi của hắn, như vậy thì cũng có thể nói hạn chết của bọn hắn đến rồi, tôn chỉ của hắn cũng giống với Tuyết Đại, đó chính là người không phạm ta, ta không phạm người, nếu người phạm ta, nhất định sẽ bị trả lại gấp bội.

Tuy bọn hắn chưa chạm đến mình, nhưng lại chọc đến Tuyết Đại, chỉ sợ bọn hắn cũng chán sống rồi.

"Giới cho người Hiến Viên Mộ Bạch, dám không để bản công công vào mắt, tốt nhất là người nên cầu nguyện chính mình không rơi vào tay ta, nếu không xem ta làm thế nào thu thập người!"

Giờ phút này Tiểu Lâm Tử đã không còn là một Tiểu Lâm Tử nhát gan yếu đuối như trước kia, hần hôm nay đã bị quyền thế che mắt, là chó cạy dằm uy của chủ. (...nguyên văn tác giả nha =.=)

Thật đúng là có chủ tử như thế nào liền có nô tài như thế này, câu nói này đúng là lời thâm thúy mà cha ông để lại.

Hoàng cung, hậu hoa viên.

Lúc này hoàng thượng cùng các đại thần vừa mới lâm triều đều đã tụ tập tại đây, bọn hần vây quanh hai nữ nhân mà chỉ tro bàn tán, nhất trí chỉ trích nữ tử áo trắng đứng giữa biển hoa.

"Lục vương phi sao lại độc ác như thế, còn ra tay nặng như vậy, nàng không biết là hoàng hậu rất được hoàng thượng sủng ái hay sao, chỉ sợ là Lục vương gia có đến cũng không giữ được nàng, ài."

Một nữ nhân tuyệt sắc biết bao nhiêu, đáng tiếc rồi..."

"Hừ, nàng cho rằng mình là ai? Ý vào chính mình có vài phần tư sắc liền dám cuồng vọng, đừng nói Lục vương gia sẽ bảo vệ nàng, ngay cả Lục vương gia chỉ sợ sẽ vì nàng mà liên lụy khó giữ được thân mình, hơi đâu đi quan tâm nàng?"

Nữ nhân xinh đẹp thì sao? Cũng không thể vì thế mà đánh mất mạng của mình chứ? Nếu Lục vương gia mà thông minh, nhất định nên bỏ mặc nữ nhân này, lo giữ mạng mới đúng.

Các đại thần châu đầu ghé tai, có người vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa, có người vẻ mặt thất vọng, còn có kẻ thì đang tính toán đưa ra lựa chọn.

Xem ra không thể trông cậy vào Lục vương gia được rồi, bọn họ đành phải khuất phục hoàng thượng rồi, ai, đều nói hồng nhan họa thủy, Lục vương gia chỉ sợ sẽ bị nàng liên lụy khó giữ thân.

"Hu hu... Hoàng thượng, người ta không sống được nữa, không còn mặt mũi nhìn người nữa rồi!"

Thượng Quan Cẩn Du được Hiến Viên Triết cẩn thận ôm chặt, nửa gương mặt sưng đỏ khóc lóc, đúng là bộ dáng vừa thấy đã thương, Hiến Viên Triết thấy mà đau lòng không thôi, ánh mắt nhìn về phía Tuyết Đại càng thêm hung ác.

Mà Tuyết Đại chỉ lẳng lặng đứng ở nơi đó, ngắm nhìn phương viên mười dặm biển hoa, một mình đắm chìm trong thế giới của nàng, giống như bên ngoài có xảy ra chuyện gì cũng không liên quan đến nàng.

"Lý Hưng, phái người đi xem sao Hiến Viên Mộ Bạch còn chưa tới. Nói cho hần, nếu không tới thì đừng trách trăm không khách khí!"

Hiến Viên Triết phân phó nam nhân trung niên bên cạnh, trên mặt là thần sắc âm trầm dọa người.

"Không cần, bốn vương đã đến rồi."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt, Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113: Hồng nhan họa thủy

Edit + Beta: Saki

Theo tiếng nói, một nam tử mặc áo đỏ xuất hiện trước mặt mọi người, theo phía sau hần còn có người đuổi theo một đường đến đây, hiện giờ đã thờ không ra hơi Lâm công công.

Sau khi Thượng Quan Cẩn Du trong lòng Hiến Viên Triết nhìn thấy người tới, một đôi mắt liền dán lên người hần không rời, vốn là đôi mắt mang theo hai hàng nước mắt lúc này lại đặc biệt sáng ngời, giống như có một loại ánh sáng kì dị.

Mà Hiến Viên Triết chỉ một lòng nghĩ cách diệt trừ Hiến Viên Mộ Bạch lại không có phát hiện, chỉ thấy hần liếc mắt ra hiệu, Lý Hưng liền xoay người đi xuống, sau khi rời đi, còn hung tợn trừng Dạ Khuynh Thành một cái.

Lý Hưng, thượng thư Hi quốc, giống Hiến Viên Triết, hần không thể bóc da lột gân Dạ Khuynh Thành.

Ngày ấy trước cửa vương phủ, một màn bị Dạ khuynh Thành nhục nhã trước mặt mọi người rành rành hiện ra trước mắt, hiện giờ chính là để cơ hội giáo huấn hần một phen, chờ xem, giờ chết của người sắp đến rồi.

"Đại Nhi, không sao chứ?"

Dạ Khuynh Thành phi thẳng đến chỗ Tuyết Đại, bỏ mặc đám đại thần đang nghị luận to nhỏ, sau khi đến gần Tuyết Đại, một tay liền ôm lấy nàng vào lòng, một màn này khiến các đại thần cảm thấy kinh ngạc không thôi.

Không nghĩ tới hẳn không chỉ không đẩy trách nhiệm cho một mình nữ nhân kia, lại còn ở trước mặt hoàng thượng ân ái ái ái, thật đúng là ngu ngốc không chịu được, may mắn là bọn họ không có đầu nhập vào phe hẳn, nếu không thì đã không có trái cây ngon để ăn rồi.

Mà một màn này lại càng khiến cho người nào đó ghen tị đỏ mắt, hừ, các người rất ân ái phải không? Bản cung càng muốn chia rẽ uyên ương, Dạ Khuynh Thành, người chỉ có thể là của ta, cái tiện nhân kia không xứng với người, chờ xem đi. (à lại thêm 1 bạn tiểu tam thik mơ mộng hảo huyền :v)

"Chàng nhìn ta giống như đang có chuyện gì không? Ta muốn ngắm hoa, nhưng đám ruồi bọ đáng ghét kia quá chướng mắt, phu quân, chàng đuổi bọn hắn đi đi."

Nếu hẳn đã đến đây, cũng đỡ cho chính mình phải động thủ, miễn cho bản tay nàng, quấy rầy tâm tình của nàng.

Lời nói của Tuyết Đại quá kinh thế hãi tục, lại thêm chuyện nàng không để bọn người kia vào mắt, khiến cho bọn hắn càng không thể tin được, cô gái này cũng quá cuồng vọng đi?

"Tốt."

Chỉ cần là yêu cầu của nàng, cho dù là lên núi đao xuống biển lửa hẳn cũng nguyện ý, huống chi chỉ là giết một đám người, dù sao số người hẳn giết cũng không đếm xuể, thêm một vài cái mạng có tính là gì?

Dạ Khuynh Thành buông Tuyết Đại ra, xoay người tới gần phía văn võ bá quan.

Khí thế của hẳn quá mức dọa người, có câu nói rất đúng, cho dù người có binh khí lợi hại, cũng không bằng một ánh mắt bức người, mà hiện tại Dạ Khuynh Thành chính là bày ra ánh mắt đáng sợ như thế.

Chỉ thấy hẳn bước từng bước về phía đám người kia, cả người lạnh như tảng băng, cùng với người đàn ông ôn nhu lúc này như một trời một vực, người không biết chuyện còn tưởng rằng đó căn bản không phải là cùng một người.

Ánh mắt băng lãnh của nam tử áo đỏ quét qua từng người, hàn quang đến chỗ nào, mọi người đều rụt cổ lùi lại.

"Nhanh, ở phía trước, nhất định phải loạn tiễn bắn chết bọn chúng!"

Lý Hưng rời đi lúc trước đã trở lại, phía sau dẫn theo một đội binh mã, một nửa cầm kiếm, một nửa cầm cung, theo mệnh lệnh của hẳn, tất cả vây quanh Dạ Khuynh Thành và Tuyết Đại, đội hình này, ngay cả một con ruồi cũng khó bay ra ngoài.

"Ha ha ha! Hiền Viên Mộ Bạch, người cũng có ngày hôm nay? Trẫm đã sớm nhìn người không vừa mắt, nhưng vì cố kỵ thế lực Vô Thương Cung, người có biết không? Người ngàn vạn không nên hủy diệt Lạc Hà điện một tay mẫu phi ta gây dựng nên, hủy hoại đi mấy chục năm tâm huyết của bà, người thật sự là đáng chết!"

Dù sao hẳn nhất định phải chết, chính mình không cần cố kỵ gì nữa, mà mấy lão đầu ngoan cố muốn đầu nhập vào phe Dạ Khuynh Thành cũng không còn hi vọng, xem bọn hắn còn có thể giờ trò gì?

Những lời này của hẳn không khiến Dạ Khuynh Thành biến sắc mặt, ngược lại lại dọa chết đám đại thần.

Bọn họ thật không nghĩ tới, đệ nhất tà phái trên giang hồ Lạc Hà điện, lại chính do Vạn quý phi dựng lên, vậy không phải bà ta chính là cái vị Lạc Hà tiên tử âm ngoan ác độc kia sao?

Bọn họ thế mà không hay biết gì, còn tưởng rằng Vạn quý phi chỉ là một nữ tử yếu đuối, không nghĩ tới thân phận thật của bà ta là như vậy, thật khiến người ta không cách nào tiếp thu.

Bọn hắn chỉ cần nghĩ đến vị Thái hậu quyền thế ngấp trời bây giờ, lại chính là Lạc Hà tiên tử âm ngoan thủ lạt trên giang hồ kia, bỗng thấy không rét mà run, lại nhanh chóng nghĩ biện pháp để tránh bị bà hạ độc thủ.

"Hừ, giấc mộng của người hôm nay cũng có thể kết thúc được rồi, long cốt địch!"

Dạ Khuynh Thành khinh thường cười lạnh một tiếng, gọi ra thánh vật của Long tộc: Long cốt địch, giống với long đăng tiên, đều dùng tứ chi của kẻ phản bội Long tộc mà làm thành, long đăng tiên là làm từ gân rồng, còn long cốt địch được làm từ xương rồng, nó có tuổi thọ bằng một con rồng, tuyệt đối không thấp hơn năm trăm năm tuổi thọ.

Tại ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Dạ Khuynh Thành tay cầm long cốt địch, nhẹ nhàng đưa tới bên môi thỏ.

Tiếng địch uyển chuyển du dương truyền tới tai mọi người, người nghe thấy như si như say, không biết bây giờ là ngày hay đêm.

Ánh mắt Thượng Quan Cẩm Du mê luyến nhìn nam nhân khiến ả mất hồn mất vía kia, mỗi một cử động của hẳn đều thâm nhập sâu vào trong lòng ả, ả

luôn mong ước hắn có thể liếc mắt nhìn mình một cái, dù chỉ là liếc một cái, bảo ả chết vì hắn ả cũng nguyện ý, chỉ tiếc...

Tầm mắt ả dời đến trên người nữ tử mặc áo trắng lạnh nhạt kia, ánh mắt nhất thời trở nên tối tăm.

Ôn Mạt, người chờ, một ngày nào đó bản cung sẽ phá nát biểu cảm lạnh nhạt trên mặt người, để cho người hối hận suốt đời!

Hiên Viên Mộ Bạch chỉ có thể là của ả, trừ bỏ ả, kẻ nào cũng không có tư cách tranh chấp, dung nhan khuynh thành thì sao? Thực lực cường hãn thì thế nào? Sớm muộn cũng sẽ có một ngày, ả sẽ khiến nàng quỳ gối trước mặt mình, hướng ả dập đầu cầu xin tha thứ. (bạn tiểu tam này đúng là có trí tưởng tượng thật phong phú nha)

"A!!!"

"Đầu của ta...."

"Mọi người mau chóng bịt tai lại, không được nghe tiếng địch của hắn!"

Nhất thời, khắp nơi là một mảnh than khóc kêu đau, vô luận là đại thần hay binh lính, một đám đều ôm đầu lăn lộn trên mặt đất kêu gào.

Không biết ai gằm lên được một tiếng như vậy, đám người đều nhanh chóng bịt lỗ tai lại, nhưng là....

"Không được, căn bản không ngăn được, đau quá..."

Cho dù bọn hắn đã chặn lỗ tai lại, nhưng tiếng địch vẫn không ngừng xâm nhập vào trong óc, mặc cho bọn hắn kêu gào cũng không biến mất.

Nháy mắt, mấy ngàn binh lính đều thất khiếu chảy máu mà chết, mãi đến khi chết đi bọn hắn vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, vì sao chỉ nghe tiếng địch lại chảy máu mà chết.

Sau khi toàn bộ binh lính đều toàn bộ ngã xuống, Dạ Khuynh Thành mới ngừng thổi, tao nhã bước về phía Hiên Viên Triết đang sợ hãi.

"Người, người đừng tới đây, người muốn làm gì?"

Dạ Khuynh Thành bước một bước, Hiên Viên Triết lại lui một bước, trong mắt tràn đầy khiếp sợ.

"Không phải người muốn giết ta sao? Hiện tại ta cho người cơ hội, người như thế nào cứ lui về phía sau thế hả?"

Giọng nói dễ nghe của Dạ Khuynh Thành truyền đến, nhưng vào tai Hiên Viên Triết lại giống như là tử thần đang muốn lấy mạng hắn.

Dạ Khuynh Thành cũng không muốn chơi trò mèo vờn chuột với hắn nữa, chỉ thấy trong tay hắn xuất hiện long đẳng tiên, giờ tay liền quất một roi về phía Hiên Viên Triết.

Hiên Viên Triết quá sợ hãi, mắt thấy roi sắp đánh lên người mình, trong tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc, hắn nhanh chóng túm lấy Lý Hưng đang đứng bên cạnh mình ra làm lá chắn.

Một roi đánh xuống, thân thể Lý Hưng liền biến thành hai đoạn, không kịp kêu ra tiếng đã chết thẳng cẳng, một đôi mắt sợ hãi trừng lẩn, tướng chết cực kỳ thảm.

Một màn này khiến những vị đại thần còn lại đều khiếp sợ không thôi, tuy bọn hắn cũng không thích tên Lý Hưng ngày thường hay nịnh nọt này, nhưng mà Lục vương gia ra tay cũng quá ngoan độc rồi.

Giờ phút này bọn hắn cảm thấy mồ hôi lạnh đang túa ra, cố gắng ngăn cản đôi chân đang muốn bỏ trốn.

Không phải bọn hắn không muốn chạy trốn, cũng không phải là sợ hoàng thượng trách tội, mà là bọn hắn không dám động, sợ vạn nhất chính mình có động tác, nam nhân thị huyết kia sẽ chuyển dời mục tiêu lên người mình, như thế bọn hắn sẽ cực kỳ thảm.

Bỗng nhiên, có người linh quang vừa động, vội vàng chạy về phía cô gái vẫn bàng quang không tham gia nãy giờ, Dạ Khuynh Thành thấy thế, liền phi một cái chui thủ vào chân người kia, người nọ không chịu được liền quỵ xuống.

"Đừng hiểu lầm, thần không có ý thương tổn đến Lục vương phi."

Người nọ bị ánh mắt của Dạ Khuynh Thành dọa cho sợ hãi, vội vàng lên tiếng giải thích, ý bảo hắn đừng hiểu lầm, chính mình không có ác ý.

"Vi thần chỉ muốn xin Lục vương phi đại nhân đại lượng, không cần chấp nhặt với người có mắt không trông, liền giờ cao đánh khẽ mà tha cho chúng thần, van cầu Lục vương phi!"

Người nọ cũng rất thông minh, biết Lục vương gia rất sủng ái vương phi, mà vương phi là nữ nhân thì nhất định sẽ mềm lòng, hắn mới nghĩ đến cầu xin Lục vương phi, như vậy chỉ cần vương phi mở miệng, Lục vương gia nhất định sẽ tha cho bọn họ.

Phương pháp thì đúng rồi, chỉ tiếc hắn lại cầu xin sai người, Tuyết Đại cũng thấy bất ngờ, nhìn nàng giống người mềm lòng lắm sao?

"Vì sao ta phải tha cho các ngươi? Ngươi thử cho ta một lí do xem."

Môi đỏ mọng khẽ mở, nhưng lời nói ra lại khiến đám đại thần lạnh ngắt.

Này, hần có lí do gì chứ? Là hoàng thượng tiểu nhân trước, nghĩ kẻ muốn hại Lục vương gia và vương phi, tuy bọn hần không có động thủ nhưng cũng là hùa theo.

"Cũng được, ta sẽ cho các ngươi một cơ hội bù đắp."

Đám đại thần kia cứ ập a ập ứng, Tuyết Đại cũng không nhìn được, nói ra một câu khiến mắt đám người đó đều phát sáng.

"Vương phi mời nói, vì thần nhất định toàn lực thực hiện, có chết cũng không từ!"

Nhanh chóng đồng ý, nhưng lời nói tiếp theo của nàng lại khiến bọn hần chết đứng.

"Nếu các ngươi có thể giết hần, ta liền tha tội chết cho các ngươi."

Đôi mắt xinh đẹp bắn thẳng về phía Hiên Viên Triết, dám có ý đồ với nàng, nàng sẽ bắt hần phải trả giá thật nhiều!

"Vương phi, người đừng làm khó chúng thần, hần là hoàng thượng, người muốn chúng ta đi giết hoàng thượng, còn không bằng trực tiếp bảo chúng thần đi chết."

Nàng căn bản không tính buông tha bọn hần, lại còn cố ý làm bọn hần khó xử, như thế nào thì hần cũng là hoàng thượng, bọn hần ai dám động thủ? Ngày sau bọn hần làm sao sống, còn không phải bị nước miếng của thế nhân dìm cho chết, để lại tiếng xấu muôn đời sao?

Tuyết Đại cũng chẳng sao cả, cũng không để tâm hần nói gì.

"Vậy ngươi có thể chết được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Hắc vụ kì quái

Edit + Beta: Saki

Ngón tay hơi cong, một đóa hoa sen bạch sắc liền bắn về phía người nọ, không chệch một ly xuyên qua ngực trái hần, người nọ không kịp hô đã ngã phịch trên mặt đất, mà trên người hần không hề tìm thấy một vết thương nào, nếu không phải bọn họ tận mắt nhìn thấy, còn tưởng người nọ chỉ là ngủ thiếp đi.

Thật đúng là không nghĩ tới, một nữ tử nhìn qua tuyệt mỹ phi phạm như vậy mà lòng dạ lại độc ác, mà chuyện này cũng cho bọn họ biết một sự thật, đó là: không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, nhìn bề ngoài thì như lạnh nhạt không hỏi thể sự, nhưng đến khi phạm đến trên đầu họ, như thế cũng chỉ có đường chết.

"Đây chính là ngươi muốn tìm chết, ta cũng chỉ là hoàn thành giúp ngươi mà thôi."

Một vị nào đó bề ngoài là một mỹ nhân vô hại, nội tâm lại là một ma nữ thị huyết ra vẻ đáng tiếc lác đầu.

"Còn có ai cũng nghĩ giống hần thì đều đứng ra đi, ta đều sẽ thành toàn, đỡ phải lo từng người một, rất phiền toái."

Con ngươi quay vòng, đảo qua từng người đang đứng ở đây, ánh mắt lướt đến chỗ nào, mọi người đều nhao nhao cúi đầu, không dám đối diện.

Đột nhiên, một kẻ bật dậy, nhặt kiếm trên đất lên chém về phía Hiên Viên Triết.

Hiên Viên Triết cũng không phải dễ chọc, không có khả năng mặc cho người khác chém giết mà không động, chỉ thấy hần cũng tự nhặt một thanh kiếm lên, liền đánh thành một đoàn với kẻ kia.

Đám người Tuyết Đại ở một bên quan sát, Dạ Khuynh Thành thấy vậy, cũng không xuống tay với Hiên Viên Triết nữa, nếu Đại Nhi của hần muốn chơi, vậy hần liền chờ nàng chơi đã rồi thu dọn cũng không muộn.

"Cao Thạc, ngươi cần rời! Chỉ là một tướng quân nhỏ nhỏ mà cũng dám động thủ với trẫm, cần thận trẫm diệt cửu tộc của ngươi!"

Hiên Viên Triết tức giận, trong mắt hấn, người nọ là dĩ hạ phạm thượng, phạm vào tử tội.

Trong lúc hai người Tuyệt Đại đang thưởng thức màn kịch đồ sát này, có một người từ đầu đến cuối đều trầm mặc, hết sức chăm chú quan sát Tuyệt Đại bên kia, trong mắt có thâm trầm khó hiểu cùng suy nghĩ sâu xa.

"Đi chết đi!"

Hiên Viên Triết cũng là có chút võ học, mà vị tướng quân Cao Thạc kia cũng có dáng người khỏe mạnh, chẳng qua lại không giao hoạt bằng Hiên Viên Triết, cuối cùng chết dưới kiếm của Hiên Viên Triết.

"Hừ, đây là kết cục của kẻ dám phạm thượng, ta xem các ngươi còn ai dám!"

Một cước đá văng thi thể trên mặt đất, tức giận trừng mắt nhìn các đại thần, giọng điệu hung thần ác sát quát.

"Cao tướng quân là đại công thần của nước ta, ngươi vậy mà lại không chút lưu tình giết chết hấn, ngươi đúng là lòng lang dạ sói, căn bản không xứng làm thánh thượng của chúng ta, mọi người cùng nhau lên, giết hấn, hoàng thượng hấn phải giống như Lục vương gia anh dũng, vì quốc gia của chúng ta, cùng tiến lên!"

Không biết là ai đồng thanh nói ra, những kẻ kia liền rục rịch. Đúng rồi, vì tương lai của quốc gia, thật là một lý do tốt, bọn hấn không có lý lại phản đối.

Ngay sau đó, có người nhặt kiếm của binh lính đã chết lên, những kẻ khác cũng nhao nhao nhặt kiếm lên, căm giận nhìn Hiên Viên Triết, vì sinh mạng của bọn hấn, cũng vì tương lai quốc gia, bọn hấn đành phải hành thích vua, ai bảo hấn khiến người người căm phẫn?

Ngần không nên, vạn không nên, hấn không nên tính kế trên đầu Lục vương gia và Lục vương phi, lại càng không nên lợi dụng vương phi dẫn vương gia tới, đây chính là lỗi của hấn, bọn họ chẳng qua chỉ bị hấn liên lụy mà thôi.

Cứ như vậy, những kẻ bị liên can đều phẫn nộ nhìn Hiên Viên Triết lao tới, bọn hấn phần nhiều đều không phải người luyện võ, nhưng ý vào đông người, rất nhanh Hiên Viên Triết liền không trụ được.

"Ôn tướng quân, ngươi còn đứng ở đó làm chi? Còn không mau tới giúp trẫm!"

Nhiều người muốn giết hấn như vậy, hấn nhất thời khó chống đỡ được, giọng nói và vẻ mặt đều nghiêm khắc hô với Ôn Hải Thiên đang thờ ơ đứng một bên, nhưng người kia căn bản là không để ý tới hấn, chỉ là có vẻ dăm chiêu nhìn về phía Tuyệt Đại và Dạ Khuynh Thành, đối với lời của hấn có tai như điếc.

"Ôn tướng quân, chỉ cần ngươi đồng ý giúp trẫm, trẫm nhất định sẽ không bạc đãi ngươi, chắc chắn sẽ cho Ôn phủ các ngươi quyền thế tối cao!"

Thấy Ôn Hải Thiên không hề có động tác, lúc này hấn mới ném ra điều kiện mê người, quyền thế tối cao, người nào lại không muốn? Nhưng Ôn Hải Thiên cũng không phải kẻ ngốc, lời nói của Hiên Viên Triết há có thể tin được, dù cho lời hấn nói là sự thật, ông ta cũng sẽ không xuất thủ.

"Quyền cao chức trọng chính là tịch thu tài sản cả Ôn phủ ta sao?"

Lời nói của ông ta đã đâm trúng tim đen, nháy mắt khiến sắc mặt Hiên Viên Triết thay đổi, không sai, nếu hấn may mắn còn sống, điều đầu tiên là phải loại bỏ Lục vương phủ, tiếp theo sẽ là Ôn phủ, ai bảo Ôn Mật là tam tiểu thư Ôn phủ?

"A!!!"

Thất thần trong giây lát, sau lưng hấn đã bị người chém một đao.

"A!! Dừng tay, cả đám các ngươi đều không chết từ tế được, trẫm muốn tru di cửu tộc các ngươi, cho các ngươi vĩnh viễn không thể siêu sinh!"

Liên tiếp bị chém vài đao, giờ phút này người hấn bê bết máu, tự thân đã khó bảo toàn, nhưng trong miệng lại vẫn gào thét muốn tru di cửu tộc người khác.

Toàn thân hấn co rút té trên mặt đất, thống khổ vùng vẫy, run rẩy không ngừng.

Bỗng nhiên, hấn gian nan quay đầu, lưu luyến nhìn về Thượng Quan Cận Du.

"Du nhi, cứu ta..."

Ánh mắt chờ đợi nhìn Thượng Quan Cận Du, nhưng người sau lại không chút nào để ý đến hấn, trong mắt ả chỉ có Dạ Khuynh Thành, những người khác sống chết ả đều mặc kệ, dù cho kẻ đó có là nam nhân đã từng có một đoạn thời gian là phu thê với ả.

"Thượng Quan Cận Du, ngươi thật nhẫn tâm, chúng ta dẫu gì cũng là phu thê một hồi, ta đối đãi với ngươi không tệ, vì sao ngươi lại vô tình như vậy? Ta..."

Bởi vì quá mức kích động, còn chưa dứt lời liền nôn ra một búng máu lớn.

"Ha ha, ngươi cũng sẽ không có kết cục tốt, nữ nhân kia sẽ không bỏ qua cho ngươi, ta... Ta sẽ chờ ngươi ở phía dưới...."

Rốt cục, hắc trút hơi thở cuối cùng, chết không nhắm mắt.

Dạ Khuynh Thành nắm tay Tuyết Đại đi về phía Thượng Quan Cẩn Du, Hiên Viên Triết đã chết, chỉ còn lại Thượng Quan Cẩn Du chưa xử lý.

Nhìn thấy Dạ Khuynh Thành đi về phía mình, trong lòng ả bỗng kích động, nhưng khi nhìn thấy hắc nắm tay nữ tử kia, sự kích động lại biến thành ghen tuông.

"Chát chát!!"

Hai tiếng chát giòn tan vang lên, mặt Thượng Quan Cẩn Du cũng sưng phồng lên. Còn chưa chờ ả phản ứng kịp đã nghe được âm thanh băng lãnh không mang theo một chút tình cảm của Tuyết Đại.

"Ngươi nói ta đánh ngươi, cái tội danh này nếu ta không làm cho đúng thì sao có thể nhận? Muốn để người khác chịu tiếng xấu thay, cũng cần phải có thực lực mới làm được, đừng cầm lông gà làm tên bắn, làm kẻ hèn nhát nép sau lưng người khác*, cho rằng ta sẽ sợ ngươi sao? Ha ha, thật sự là tức cười, đừng nói là một Hiên Viên Triết, cho dù là mười Hiên Viên Triết tới ta cũng nhún mày lấy một cái, sau khi xuống dưới kia, hãy nhớ kỹ một điều, đừng mù quáng đi tọc vào người người không thể tọc."

*câu này QT dịch hơi khó hiểu n đại khái ý Tuyết tỷ là TQCD chỉ biết núp sau lưng kẻ khác sai khiến,... Hic xin tha lỗi cho tài văn chương kém cỏi của ta T^T

Lời nói của Tuyết Đại khiến Thượng Quan Cẩn Du thập phần phẫn nộ nhưng ả cũng biết mình không phải là đối thủ của nàng, chỉ đành nghiêm mặt không nói lời nào, đầu ngón tay hung hăng đâm vào lòng bàn tay mà ả cũng không cảm thấy đau.

"Đại Nhi, nàng tự động thủ hay để vi phu làm thay?"

Âm thanh ôn nhu của Dạ Khuynh Thành vang lên, nhưng cũng không phải là nói với ả, không chỉ có vậy, hắc còn tính toán tự mình động thủ giết ả, ha ha, đây là nam nhân mà ả yêu nhất, lại vì nữ nhân khác mà muốn giết mình, khiến lòng của ả cực kỳ khó chịu. (ng ta có yêu mi đâu mà nói như thể mi oan lắm =.=)

"Để tự ta ra tay."

Nữ nhân này dám can đảm gây sự với nàng, nơi nơi đều đối nghịch cùng nàng, như vậy thì phải có can đảm tiếp nhận lửa giận của nàng, nàng không muốn mượn tay người khác, nàng muốn đích thân xé nát ngạo khí của ả ta, khiến cho ả ta hối hận vì đã chọc giận nàng.

"Tốt, vậy nàng hãy dùng cái này đi, đừng dùng tay nữa, ta sẽ đau lòng."

Hai cái tát vừa rồi không hề nhẹ, khăng định tay Đại Nhi đang rất đau, hắc liền đưa Long đẳng tiên cho Tuyết Đại, chính mình liền lùi sang một bên.

Tuyết Đại cầm lấy long đẳng tiên, cười lạnh đi về phía Thượng Quan Cẩn Du, nàng tiến một bước, Thượng Quan Cẩn Du liền lùi về phía sau một bước.

Lùi? Vô luận ngươi lui đến chỗ nào, đều không chạy khỏi cái chết, Tuyết Đại vung roi, hung hăng quát về phía Thượng Quan Cẩn Du, roi xẹt qua không khí, tựa như lưỡi dao sắc bén phóng về phía ả.

"A!"

Một tiếng hét thảm thiết vang lên, thân thể ả bị roi hất lên bay ra xa, hung hăng ngã trên mặt đất, bởi vì roi không có trực tiếp quát lên người ả, cho nên thân thể không hề có vết thương nào, không giống với kẻ lúc trước bị bỏ làm đôi.

Tuy thân thể không bị thương, nhưng roi lại tạo thành lưỡi dao sắc bén xẹt qua mặt ả, để lại một vết thương sâu tới xương, nhìn cực kì kinh khủng.

"Ngươi đồ tiện nhân! Dám hủy mặt ta, ngươi sẽ không được chết từ từ! Ta xuống địa ngục cũng sẽ nguyên rủa các ngươi, biến thành lệ quỷ hàng đêm ám ngươi, khiến ngươi sống không bằng chết!"

Cùng với tiếng kêu thảm thiết, ngũ quan Thượng Quan Cẩn Du đã vặn vẹo biến hình, bộ dạng giống hệt lệ quỷ dưới địa ngục, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Đám quan viên bên cạnh cũng bị khuôn mặt kinh khủng của ả dọa, trời ạ, khuôn mặt này là sao, vết thương sâu tới xương, máu thịt lẫn lộn, trên mặt lại bết bết máu, hai mắt trũng lõm, thật là giống quỷ dữ!

"Nếu ngươi muốn thì cứ việc, nhanh một chút xuống đó đi, có lẽ đó mới là nơi ngươi nên thuộc về."

Đang lúc nàng chuẩn bị giơ roi một lần nữa, đột nhiên trước mắt xuất hiện một mảnh hắc vụ, ngăn chặn tầm mắt của nàng.

"Đại Nhi!"

Dạ Khuynh Thành vội vàng kéo Tuyết Đại qua, để cho nàng dựa vào ngực mình, khẩn trương nhìn một lượt, xem trên người nàng có vết thương nào hay không.

"Ta không sao."

Hắc vụ kia không có độc, cho dù có độc cũng không thể tổn thương tới nàng được.

Khi hắc vụ tàn đi, Thượng Quan Cẩn Du đã biến mất, ngay cả thi thể Hiên Viên Triết cũng biến mất theo.

"Oa, sao lại không thấy nàng ta rồi? Ngay cả thi thể hoàng thượng cũng không thấy?"

"Đúng nha, thật sự là quá kỳ quái rồi!"

Những người đó đều không thể tin được nhìn thi thể đã biến mất, về mặt kinh ngạc đến cực điểm.

"Mặc kệ đi, chúng ta vẫn là nhanh đến bãi kiến tân hoàng và tân hoàng hậu đi."

Có người dẫn đầu, đoàn người giống như tỉnh lại, gật gù, cho rằng hắc nói rất đúng.

"Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế! Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế!"

Một đám đại thần đều nhanh nhẹn hướng về phía hai người đang ôm ấp mà quý xuống, miệng cũng không quên khẩu hiệu quen thuộc khi bãi kiến hoàng thượng cùng hoàng hậu.

"Đại Nhi, nàng có muốn làm hoàng hậu không?"

Đối với ngôi vị hoàng đế hắc cũng không quan tâm lắm, nhưng nếu Tuyết Đại nguyện ý làm hoàng hậu của hắc thì hắc cũng sẽ cùng nàng bồi chơi, chỉ là...

"Không thích."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115: Tiểu mao cầu đáng thương

Một câu không thích của nàng, khiến cho toàn bộ người ở đây nghe mà rớt cằm, lại khiến cho Dạ Khuynh Thành thật cao hứng, hắc còn đang muốn mang Tuyết Đại rời khỏi đây, không muốn bị vây ở chỗ này, hoàn hảo Đại Nhi cũng không muốn làm hoàng hậu, nếu không thì thật khó xử cho hắc rồi.

"Ừ, vậy chúng ta đi thôi."

Mãi cho đến khi bóng lưng của hai người biến mất trong tầm mắt, những người khác vẫn còn ngây ngốc quý ở nơi đó, bọn hắc vừa thấy cái gì vậy? Vậy mà có nữ nhân không thích làm hoàng hậu? Càng khiến cho bọn họ kinh ngạc hơn là, lại có người vì nữ nhân của mình không thích làm hoàng hậu, hắc liền không thèm ngôi vị hoàng đế, này, không khỏi có chút quái dị?

"Đi đi, chúng ta trở về phủ thôi."

Hôm nay náo loạn như vậy cũng khiến bọn hắc bị dọa một phen rồi, sớm trở về nghỉ ngơi thôi, điều dưỡng lại tâm tình một chút, về sau không thể lại hành sự lỗ mãng như vậy, có thể nói hôm nay bọn hắc đã được đi một vòng từ diêm la điện về, cuối cùng may mắn tìm được đường sống trong chỗ chết.

"Ôn tướng quân này, ông vẫn là nên đi khuyên nhủ tam nữ nhi nhà ông đi, nếu như vương gia lên ngôi, như thế Ôn phủ các người chính là hoàng thân quốc thích rồi, không biết sẽ khiến bao nhiêu người ghen tị đỏ mắt đấy."

Tuy ông ta đã ở trước mặt mọi người tuyên bố đoạn tuyệt quan hệ với Tuyết Đại, nhưng cha con vẫn là cha con, dù có đoạn tuyệt quan hệ nhưng không thể vứt bỏ máu mủ.

Ôn Hải Thiên không hé răng, vẫn đứng im không nhúc nhích, biểu tình trên mặt vẫn chưa từng biến hóa, khiến người ta không nhận ra trong lòng ông ta đang nghĩ gì.

Sau khi thấy mọi người đã tản đi hết, Ôn Hải Thiên mới xoay người đi về Ôn phủ.

Cô gái kia thật sự là tiểu nữ nhi mà ông ta vẫn luôn không để ý đến hay sao? Nhưng sao ông ta lại luôn cảm giác được sự xa lạ từ trên người nàng, giống như họ không hề có quan hệ huyết thống?

Tuy dung mạo của nàng ngày càng đẹp nhưng vẫn còn phảng phất đường nét của Mạt Nhi, chỉ là tính cách này...

Lắc lắc đầu, tăng nhanh cước bộ rời đi.

Trong vương phủ, Tuyết Đại và Dạ Khuynh Thành đang cùng dùng cơm, bộ dáng Dạ Khuynh Thành muốn nói lại thôi khiến cho Tuyết Đại rất khó chịu.

"Có cái gì chàng cứ nói đi."

Nhìn bộ dáng tâm sự nặng nề của hắn, nàng ngay cả tâm tình muốn ăn cơm đều không có.

"Đại Nhi, chúng ta hãy rời khỏi nơi này có được không?"

Người nọ quá cường đại, bọn họ căn bản không phải là đối thủ của hắn, biện pháp duy nhất bây giờ là nên tránh đi.

"Tại sao?"

Về mặt Tuyết Đại khó hiểu, rõ ràng là mấy tên tôm tép nhãi nhép đều đã giải quyết xong, vì sao hắn lại còn muốn rời khỏi nơi này? Sau đó nàng lại nghĩ tới chuyện gì đó.

"Chàng muốn trở về Long tộc sao?"

Nơi này vốn không phải là nhà của hắn, Long tộc mới là nhà của hắn, nếu như hắn thật sự muốn rời đi thì nàng cũng sẽ không ngại đi theo hắn.

"Không phải, tạm thời ta chưa nghĩ trở về, chúng ta sẽ đi những nơi khác, ta muốn đưa nàng đi ngao du, tùy theo ý của nàng muốn đi đâu cũng được."

Tạm thời chưa thể trở về Long tộc được, nếu hắn thật sự trở về Long tộc, nói không chừng sẽ mang đến kiếp nạn cho Long tộc, kiếp nạn thậm chí còn đáng sợ hơn bị đóng băng một nghìn năm.

Mà hắn cũng không thể để Tuyết Đại biết tình cảnh hiện tại, nếu không khẳng định với tính tình của nàng sẽ không thỏa hiệp, nhưng mà không thỏa hiệp không được, bọn họ thật sự không phải là đối thủ của người nọ, hắn thì không sao, chỉ là hắn không muốn Tuyết Đại bị thương.

"Thật sự chỉ là như vậy? Chàng xác định chàng không có gì giấu ta sao?"

Thần sắc hắn hôm nay rất không bình thường, lấy hiểu biết của nàng đối với hắn, nhất định là có chuyện gì đó không muốn cho nàng biết.

Dạ Khuynh Thành sững sốt, không nghĩ tới mình đã cố gắng che dấu nhưng vẫn bị nàng phát hiện, khiến hắn nửa lo nửa vui.

Vui là vì Đại Nhi của hắn lại hiểu hắn hơn so với hắn nghĩ, lo là Đại Nhi thông minh như vậy, hắn phải làm thế nào để giấu nàng đây?

"Không có, Đại Nhi nàng đừng nghĩ lung tung, ta làm sao lại có việc gạt nàng?"

Hắn cười cười, cố gắng điều chỉnh lại sắc mặt, tận lực để bản thân tự nhiên một chút, không để lộ sơ hở.

Hành động của hắn đều bị Tuyết Đại thu hết vào đáy mắt, chỉ là nàng không muốn vạch trần hắn, tuy nàng cực kỳ muốn biết cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, vì sao hắn lại khẩn trương như vậy, nhưng nếu hắn đã không muốn nói, vậy thì nàng cũng không muốn bức bách hắn.

"Ừ, chúng ta sẽ cùng đi ngao du, khi nào thì xuất phát?"

Hiện tại nàng là vợ của hắn, hắn đi đâu đương nhiên nàng muốn theo hắn, hắn không muốn nói ra thì nàng cũng không cần hỏi, cứ đi theo hắn là được rồi.

"Ngày mai chúng ta sẽ xuất phát, nhanh ăn cơm đi."

Đại Nhi của hắn quả nhiên đã trưởng thành, có thể hiểu hắn, điều này khiến hắn cực kỳ vui mừng.

Ngày hôm sau, bọn họ thu thập xong hành lý, xe ngựa cũng được chuẩn bị tốt, liền chuẩn bị rời đi.

"Vương gia, khi nào thì người trở về?"

Vô Tình có chút lo lắng hỏi. Sắc mặt hắn rất không tốt, giống như tối qua không được ngủ ngon.

"Tạm thời còn chưa có quyết định, có lẽ sẽ trở lại, có lẽ...."

Sẽ không bao giờ trở lại nữa.

"Vô Tình sẽ thay vương gia bảo vệ nơi này, chờ vương gia sớm ngày trở về."

Đêm qua, vương gia nói với hần hôm nay sẽ rời đi, đến nguyên nhân cũng không nói, nhưng Vô Tình lại cảm giác được chuyện rất nghiêm trọng, cho nên mới cả đêm không ngủ được, trợn mắt đến khi mặt trời mọc.

"Ừ, vương phủ ngươi có thể kêu bọn Thu Tâm lo, chuyện Vô Thương Cung liền toàn bộ dựa vào ngươi, bốn vương tin tưởng ngươi có thể làm tốt."

Thực lực của Vô Tình cũng rất mạnh, tuy không đánh lại hần nhưng ở Nhân giới này mà nói, hần vẫn có thể coi là số một số hai, người có thể là đối thủ của hần không nhiều.

"Vâng, Vô Tình nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của vương gia, sẽ đưa Vô Thương Cung một ngày càng lớn mạnh, chờ vương gia cùng vương phi quay về."

Vô Tình quỳ một gối xuống đất, cực kỳ cung kính làm tốt lễ phép chủ tớ, đây là điều trước đây chưa từng có.

Ngày xưa, khi hần muốn hướng Vương gia hành lễ, đều bị vương gia ngăn lại, dặn dò hần không cần hành lễ, từ đó về sau hần cũng không có hành lễ trước mặt vương gia nữa.

"Tốt, vậy bốn vương yên tâm, mau vào đi, chúng ta phải rời khỏi rồi."

Nói xong liền muốn quay sang đỡ Tuyết Đại lên xe ngựa, kết quả lại bị Tuyết Đại ngăn lại.

Nàng quay sang Vô Tình, lấy ra một phong thư từ trong ống tay áo mà nàng đã chuẩn bị từ tối hôm qua, đưa tới trong tay Vô Tình.

"Đây là thư ta viết cho Mẫu Đơn, phiền ngươi chuyển giùm, nàng hiện ở Lưu Vân Các."

Bởi vì phải đi qua nhanh cho nên chưa kịp nói lời cáo biệt với các nàng, đành phải viết một phong thư, để cho Vô Tình chuyển thay.

"Được, việc vương phi phân phó Vô Tình nhất định sẽ hoàn thành, tối nay ta sẽ đưa thư tới tay Mẫu Đơn cô nương, người cứ yên tâm."

Nghe Vô Tình nói xong, Tuyết Đại gật gật đầu, tiếp theo đã bị Dạ Khuynh Thành kéo lên xe ngựa.

Tạm biệt mọi người trong vương phủ, xe ngựa liền một đường chạy thẳng hướng tây.

Cũng không biết đã đi được bao lâu, Tuyết đại tựa vào trong lòng Dạ Khuynh Thành, cũng sắp ngủ thiếp đi. Đột nhiên một tiểu mao cầu nhảy ra, vờn người một cái, chuẩn xác chui vào trong lòng Tuyết Đại, khiến cho Tuyết Đại đang thiu thiu đột nhiên cả kinh, theo bản năng chế trụ cổ tiểu mao cầu.

"Chủ mẫu, tha mạng a!"

Tiểu mao cầu đáng thương tội nghiệp kêu to, sao mệnh nó lại khổ thế, hai vị chủ tử phải rời đi không mang nó theo thì thôi đi, hiện giờ còn nắm chặt cổ nó, làm nó hít thở không thông.

Tuyết Đại nheo mắt lại, sao lại là tiểu gia hỏa này?

Bóp một tiếng, tiểu mao cầu trong tay Tuyết Đại đã biến mất, Dạ Khuynh Thành hung tợn trừng mắt nhìn tiểu mao cầu đánh thương bị hần ném ngã chổng vó vào một góc xe ngựa.

Khóe miệng Tuyết Đại giật giật, không đành lòng nhìn tiểu tử bị Dạ Khuynh Thành ném qua một bên kia.

"Chủ tử..."

Hu hu, chủ tử nhà nó thật là độc ác mà, vậy mà lại nhẫn tâm đi ngược đãi sủng vật của mình, thật nó rất nhanh lấp lánh đầy nước, đáng thương tội nghiệp nhìn Tuyết Đại.

"Ngươi nhanh cút cho ta, không được vào trong xe ngựa, nếu không ta liền lột da hồ ly của ngươi đem làm y phục."

Dạ Khuynh Thành tức giận thở gấp, không nghĩ tới lá gan con hồ ly này ngày càng lớn, động một chút liền chui vào lòng Tuyết Đại, không thể nhịn được nữa, không giáo huấn nó một trận ra trò thì làm sao hần người giận?

Ném nó sang một bên đã là tốt lắm rồi, nếu là kẻ khác dám chiếm tiện nghi của Đại Nhi, chỉ sợ đã sớm chết mấy trăm lần rồi, coi như là nó có công cho Đại Nhi linh châu chữa thương, hần liền tha cho nó một lần.

"Chủ mẫu.... cứu mạng..."

Nói thật, hình dáng tiểu mao cầu của Ly Nặc thật sự rất đáng yêu, đến người lạnh nhạt như Tuyết Đại cũng không nhịn được sinh lòng thương tiếc với hần.

"Ngươi còn dám cầu xin, không muốn sống nữa hả? Có tin ta hiện tại liền giết ngươi hay không?"

Thối hồ ly này, không học được bốn sự gì, lại đi học cái kiểu làm nũng trước mặt Đại Nhi.

Tuyết Đại nhẹ nhàng trấn an Dạ Khuynh Thành, để hấn không sinh khí, chính mình lại đến trước mặt tiểu hồ ly, bế thân thể nhỏ nhỏ, lông lá xù xì lên, đặt nó xuống cái đệm bằng da bên cạnh.

Hiện tại Dạ Khuynh Thành đang nhìn chăm chăm như hồ rình mồi, nàng cũng không dám ôm tiểu hồ ly vào lòng, nếu không hấn lại nổi điên ăn dấm lung tung.

Tiểu hồ ly cảm kích nhìn Tuyết Đại, lập tức ngoan ngoãn nằm úp sấp ở trên đệm.

Nó cũng muốn biến thành hình người, nhưng tình huống hiện tại không cho phép, hóa thành hình thú chủ tử đã bài xích rồi, huống chi là hình người?

Xe ngựa vững vàng đi trước, vào lúc giữa trưa, bọn họ đã đến một thành trấn không lớn nhưng lại rất phồn hoa.

"Đại Nhi, tỉnh tỉnh..."

Dạ Khuynh Thành phân phó phu xe dừng lại, tiếp đó liền nhẹ nhàng đánh thức Tuyết Đại đã ngủ say.

"Làm sao vậy?"

Tuyết Đại mở mắt ra, mơ mơ màng màng hỏi.

"Chúng ta đã đến trong trấn, có muốn xuống ăn chút gì không?"

Dọc đường đi, bọn họ chỉ là ăn một chút lương khô tự mang theo, rất không dễ dàng mới đi ngang qua nơi này, cũng vừa đúng là thời gian ăn trưa, hấn nghĩ muốn để cho Tuyết Đại xuống ăn vài thứ, hảo hảo bổ sung thể lực.

Tuyết Đại gật đầu, liền theo Dạ Khuynh Thành xuống xe, ba người một hồ ly liền đi về phía tửu lâu, dọc đường đi tuy ngắn nhưng thu hút không ít ánh mắt.

Tuyết Đại cùng Dạ Khuynh Thành không để ý lắm, còn xa phu lại không được tự nhiên, tuy hấn biết những người đó không phải là nhìn mình mà là nhìn vương gia cùng vương phi, nhưng dù vậy hấn vẫn thấy không được tự nhiên, tay chân luống cuống không biết để đâu cho phải.

Ngược lại, tiểu hồ ly lại cực kỳ vui vẻ, được nhiều người chăm chú nhìn như vậy, cho hấn cảm nhận mình cực kỳ uy phong. (*kính bĩ*)

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Tiểu mao cầu làm nũng, khổng tước công chúa gặp nạn

Không ngoài dự tính, bọn họ vẫn lựa chọn một góc khuất ngồi xuống.

Mới vừa ngồi xuống liền có tiểu nhị đi tới, giúp bọn họ pha trà, rót nước, sau đó nhiệt tình giới thiệu đồ ăn ngon của quán cho bọn họ.

Biết Tuyết Đại thích ăn đồ ăn thanh đạm, Dạ Khuynh Thành liền gọi mấy món thanh đạm theo sở thích của nàng. Tuyết Đại cũng chỉ tùy ý hấn gọi món, nhàn nhã nâng chung trà lên uống, chờ tiểu nhị mang thức ăn lên.

"Oa, tiểu tử kia thật là đáng yêu, là hồ ly sao?"

Một tiểu cô nương nhìn qua chỉ mười bốn mười lăm tuổi, toàn thân diện một bộ váy màu hồng y hệt công chúa đứng lên, một đôi mắt to xinh đẹp động lòng người gắt gao nhìn chăm chăm tiểu hồ ly đang nằm trong lòng Tuyết Đại, sắc mặt cực kỳ kích động.

Ly Nặc nghe được có người khen mình đáng yêu, mặt hồ ly nhất thời sáng lên, một đôi mắt xanh biếc liếc nhìn cô nương kia, lại chớp chớp làm ra vẻ đáng yêu tình nghịch, chọc cho tiểu cô nương kia càng thêm vui vẻ.

"Ca ca, con tiểu hồ ly kia thật là đáng yêu, huynh mua cho Nhược Nhi được không?"

Tiểu cô nương đẩy đẩy nam tử ngồi cạnh, miệng nhỏ chu lên làm nũng nói.

Nam từ ngồi cạnh toàn thân hoa phục, thân hình cao lớn, ít nhất cũng phải cao 1m8, tuổi tác nhìn qua cũng hơn hai mươi.

"Nhược Nhi, đó là sủng vật của người ta, nếu muối thích, trở về ta sẽ cho người đi mua cho muối."

Nam từ có vẻ trầm ổn, nói năng cũng rất có chừng mực.

"Không được, ta chỉ thích nó thôi, ca ca ngươi nhất định phải giúp ta mua được nó, tốn bao nhiêu tiền ta cũng đồng ý."

Tiểu cô nương không phục bắt mẫn nói.

"Vây... Ta đi trước hỏi thăm, nếu người ta không muốn bán thì thôi, muối cũng không được nháo."

Muối muối này của hấn đúng là bị chiều hư, làm cái gì cũng chỉ suy nghĩ theo sở thích, không chút nào bận tâm tới cảm thụ của người khác.

Ở quốc gia của mình thì không sao, nhưng đây là ở nước khác, cũng không thể nằng hờ nháo lung tung.

Nam từ đứng dậy, đi về phía nhóm người Tuyết Đại.

"Thứ cho tại hạ mạo muội hỏi một câu, con hồ ly trên tay cô nương..."

Nam từ lễ phép hỏi Tuyết Đại, nhưng lời còn chưa dứt đã bị ngắt lời.

"Không bán."

Tuyết Đại không chớp mắt nói, giọng điệu nhàn nhạt nhưng làm cho người khác dám nghi ngờ.

Lời còn chưa nói hết đã bị cắt ngang, lại còn bị cự tuyệt rõ ràng như vậy, sắc mặt nam từ xấu hổ đứng ở nơi đó, một hồi lâu mới phục hồi tinh thần.

"Thật có lỗi, đã quấy rầy cô nương dùng cơm, thỉnh cô nương không để tâm, cáo từ."

Nam từ lễ phép nói xong liền trở về, nếu người ta đã không muốn bán thì hấn cũng không có biện pháp, cũng không thể dưới ánh mắt dân chúng mà giết người đoạt của chứ?

"Ca, sao huynh lại ngốc như vậy? Sao huynh không nói chúng ta sẽ trả nhiều bạc?"

Không đợi nam từ ngồi xuống, tiểu cô nương kia đã mất hứng trách móc.

"Muội cũng nghe rồi đó, người ta không muốn bán, chúng ta dù có tiền bạc cũng không thể bắt ép người ta bán cho mình được. Nghe lời, đừng náo loạn, khản trương ăn xong còn xuất phát."

Bị cô gái trách móc hấn cũng không thêm để ý, giống như là đã quen rồi, ngược lại còn từ tốn khuyên nhủ cô gái, sợ nằng lại náo ra chuyện gì không hay.

Nhưng cô gái lại không hề cảm kích, lại thờ phỉ phỉ đứng lên.

"Ta mặc kệ, hôm nay ta nhất định phải có được nó, nếu huynh không làm được thì để ta."

Nam từ không kịp ngăn cản, nàng đã đi tới chỗ bọn Tuyết Đại rồi.

Đột nhiên, nàng dừng bước, vốn là gương mặt đang hung hăng phách lối đã chuyển thành vẻ mặt điềm đạm đáng yêu.

"Tỷ tỷ, ta cực kỳ thích tiểu hồ ly trong tay tỷ, tỷ có thể bán nó cho ta được không thành vấn đề, bao nhiêu tiền tỷ cứ nói."

Cô gái mặc váy hồng công chúa trung ra vẻ mặt mà mình cho là cực kỳ dễ thương tươi cười, cực kỳ lễ phép hỏi, khóe mắt như có như không liếc về phía Dạ Khuynh Thành ngồi bên cạnh Tuyết Đại.

"Ta nói, ta không bán."

Đối với cô gái đang làm bộ làm tịch Tuyết Đại làm như không thấy, lời nói ra lại càng bình tĩnh vô ba, làm cho người vừa nghe là biết không có hy vọng gì, nhưng cô gái kia vẫn không thức thời tiếp tục dây dưa.

"Ngươi đừng có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, ngươi có biết ta là ai không?"

Cô gái mặc váy hồng nhạt cũng sinh khí, không nghĩ nữ nhân này dầu muối cũng không chọn, lại còn trung ra bản mặt lạnh lùng cho ai xem?

Dạ Khuynh Thành đang muốn động thủ giáo huấn cái nha đầu không biết trời cao đất rộng này một phen, lại bị Tuyết Đại quăng cho một ánh mắt ngăn lại.

Tuyết Đại nhàn nhạt liếc nàng một cái, thờ ơ phán một câu: "Không biết."

Nàng kia vừa nghe, cho là nàng bị khí thể của chính mình dọa sợ, âm thầm hả hê.

"Hừ, bản công chúa cho ngươi biết, chúng ta chính là...."

Lời còn chưa dứt đã bị nam tử kia ngăn trở.

"Nhược Nhi, mau trở lại, không được nói lung tung."

Nhà đầu kia thật đúng là không biết trời cao đất rộng, dám ở bên ngoài tiết lộ thân phận của mình, như vậy sẽ tạo không ít phiền toái cho bọn hắn.

Nhưng dù hắn có ngăn cản cũng vô dụng, cô gái kia hiển nhiên không để ý tới cảnh cáo của hắn, tiếp tục khoe ra thân phận mà nàng tự cho là hiển hách.

"Công chúa sao?"

Nàng tự xưng là bản công chúa, mà Lan quốc đã đổi chủ, hiện tại quốc quân là Mặc Thanh Vân, cũng là thần Sáng thế Tuyết Thiên, không có khả năng có công chúa.

Hì quốc đã bị nàng cùng Dạ Khuyển Thành náo cho gà bay chó sủa, hoàng thượng cũng đã bị bọn họ giết, càng không nói gì đến công chúa hay không công chúa, chỉ còn lại mỗi Kim quốc, vậy cô gái này hẳn là công chúa Kim quốc.

"Hừ, bản công chúa chính là công chúa Kim quốc Nhược Tây, như thế nào, sợ rồi sao? Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn giao tiểu hồ ly ra đây, bản công chúa sẽ tha cho ngươi thoát chết."

Nàng ta bày ra bộ dáng chỉ cần ngươi thỏa mãn ý của bản công chúa, bản công chúa sẽ hào phóng tha cho ngươi tội chết.

Trong tử lâu không chỉ có hai đám người bọn họ ăn cơm mà còn có rất nhiều khách nhân khác, nghe thấy cô gái kia tự xưng là công chúa, đều nhao nhao hướng mắt nhìn sang, trong nháy mắt nàng liền trở thành nhân vật tiêu điểm.

Không nghĩ tới, trong một tiểu trấn nhỏ lại có thể gặp được một vị công chúa, về sau tử lâu này cũng có thể nổi danh rồi.

"A...? Nếu ta không giao ra thì sao?"

Tiểu hồ ly trong ngực nàng mở to đôi mắt hồ ly hữu thần, không nháy mắt nhìn cô gái áo hồng kia, trong mắt đều là thương hại.

Ai, đắc tội chủ mẫu nhà nó, ngươi liền tự cầu phúc đi, a di đà Phật, chỉ hy vọng ngươi không chết quá khó coi.

Nhìn ra nàng ta cũng là yêu thích nó như vậy, nó liền yên lặng thay nàng ta cầu nguyện một phen, hoàn toàn không biết nguyên nhân khởi đầu đều là do nó mà ra, nó mới chính là đầu sỏ gây nên.

Nàng kia lại không phát hiện ra ánh mắt thương hại của tiểu hồ ly, nàng chỉ biết tiểu hồ ly đang nhìn nàng, cho rằng nó cũng thích mình, nhất thời tâm lại ngứa ngáy, chỉ nghĩ muốn đem nó đoạt tới trong tay.

Tốt nhất là có thể mang theo cả nam tử bên cạnh về thì càng tốt, nàng sẽ thỉnh phụ hoàng hạ chỉ, để hắn trở thành phò mã của mình, hứa cho hắn cả đời vinh hoa phú quý. (ng ta đến hoàng đế còn chả thèm nói j đến làm phò mã của nhà mi =_=)

"Ngươi không giao ra thì chỉ có đường chết, bản công chúa cho ngươi biết, bên ngoài có rất nhiều thuộc hạ của ta, chỉ cần bản công chúa ra lệnh một tiếng, bọn họ nhất định sẽ tiến vào, đem ngươi loạn đao chém chết, chính ngươi tự suy nghĩ cho tốt đi."

Bày ra một bộ dáng nữ hoàng cao cao tại thượng, nhưng Tuyết Đại lại không thèm liếc nàng ta lấy một cái, lại càng khiến cho nàng ta tức giận không thôi.

Cái xú nữ nhân này là có ý tứ gì? Dám không để nàng vào mắt, nàng dựa vào cái gì?

Nghĩ nàng đường đường là công chúa một nước, từ trước đến nay muốn gió được gió muốn mưa được mưa, người nào thấy nàng không thể không quý hành lễ, mà nữ nhân này lại dám không để ý đến nàng, đây không phải là tìm chết sao?

Nửa ngày sau, Tuyết Đại rút cuộc nói chuyện, nhưng lời của nàng lại khiến nàng ta hận không thể cho nàng hai bạt tay, để cho nàng nhận rõ thân phận của mình.

"Đem nó cho ngươi cũng không phải là không được, chẳng qua là ta có một điều kiện, nếu ngươi đáp ứng được ta liền đưa nó cho ngươi, như thế nào?"

Nàng thốt ra những lời này, lại làm cho tiểu hồ ly sợ hãi, một bộ dáng đáng thương tội nghiệp nhìn Tuyết Đại, không tiếng động nói: Chủ mẫu à, không cần, không cần đưa ta cho nàng ta, như sợ nàng sẽ thật sự đưa mình cho người khác.

Vì ngại đang ở trước mặt dân chúng không hợp, nó không có cách nào mở miệng, chỉ có thể dùng ánh mắt van nài.

"Làm sao vậy, đây không phải là suy nghĩ của ngươi ư?"

Tuyết Đại cười như không cười nhìn nó, ôn hòa phun ra một câu khiến nó khóc không ra nước mắt.

Nó lại quay đầu nhìn về phía Dạ Khuynh Thành đang yên lặng một bên, trong mắt là khẩn cầu sâu sắc.

Chủ tử~~~ người hãy nể tình Ly Nặc đã theo người mấy vạn năm mà mở lòng từ bi cứu ta đi? Ta sai lầm rồi, ta không nên trêu chọc cái hoa si kia, lại càng không nên cho nàng ý nghĩ muốn rời khỏi!

Vô luận nó nháy mắt ra hiệu thế nào, Dạ Khuynh Thành vẫn thủy chung không liếc nó lấy một cái, một đôi mắt từ đầu tới cuối chỉ dừng lại trên người Tuyết Đại, găt gao in lại bóng hình nàng, không rảnh lo cái khác.

"Điều kiện gì? Chỉ cần ngươi nói ra, bản công chúa nhất định làm được."

Hừ, còn tưởng rằng nàng sẽ kiên trì không giao ra, thì ra cũng chỉ là một tục nhân mà thôi.

Nàng ta cho rằng, Tuyết Đại chắc chắn là muốn có vinh hoa phú quý gì đó, hoặc là muốn nàng ta an bài cho chức quan gì đó.

Nàng nhất định sẽ vì những lời hôm nay mà phải trả giá thật nhiều.

"Vậy sao? Hi vọng ngươi có thể nói được làm được."

Tuyết Đại cười lạnh một tiếng, âm thanh nhẹ nhàng mà lại khiến người nghe sồn gai ốc, đúng là ngu xuẩn.

"Bản công chúa tất nhiên là nhất ngôn cửu đỉnh, đương nhiên nói được làm được, các vị ngồi đây có thể làm chứng."

Lời này của nàng ta khiến mọi người trong tửu lâu nhao nhao gậ đầu, tỏ ý chính mình nguyện ý làm chứng.

Mà ca ca của nàng lại không cho là như vậy, hắn vẫn luôn quan sát Tuyết Đại và Dạ Khuynh Thành, cảm thấy bọn họ không phải là người bình thường, chính vì bọn họ có khí tức quá mức cường đại mà người thường không có.

Nghe được muội muội mình nói như vậy, hắn nhất thời thấy không ổn, muốn tiến lên ngăn cản, nhưng nàng đã đem lời nói xong rồi.

"Xá muội không hiểu chuyện, đã mạo phạm hai vị, thỉnh hai vị đại nhân đại lượng, không cần so đo cùng tiểu hài tử, tại hạ thay xá muội hướng hai vị bồi tội."

Hắn muốn ngăn cản, tối thiểu muốn cứu vãn tình huống, vì trực giác cho hắn biết, chuyện xảy ra kế tiếp nhất định sẽ không hay ho gì, cái muội muội lỗ năng này của hắn lại gây ra đại họa rồi.

"Ca, huynh mau tránh ra, nàng không phải là muốn vinh hoa phú quý sao, bản công chúa không thiếu nhất chính là bạc, huynh cứ về chỗ ngồi đi, chuyện này ta tự xử lý, không cần huynh nhúng tay."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Khí phách nữ vương

Tuyết Đại tán thưởng nhìn nam nhân kia, ngược lại lại lạnh lùng nhìn thiếu nữ áo hồng, nếu nàng ta đàn độn như vậy, như vậy nàng sẽ tốt bụng dạy cho nàng ta một bài học, để nàng ta nhớ được về sau không được dùng mắt chó mà nhìn người.

"Công chúa đúng là rất khí phách, quả nhiên không hổ là nữ trung hào kiệt."

Chỉ cần là người đầu óc bình thường đều có thể nghe ra đây là lời nói mang ý trào phúng, nhưng cô công chúa kiêu ngạo kia lại không nghe ra, đối với lời nói của Tuyết Đại, nàng ta rất tự luyện cho rằng nàng đang khen mình.

"Ít nói nhảm, mau nói điều kiện của ngươi đi, đừng lãng phí thời gian của ta."

Nàng ta kiêu ngạo nói.

"Phu quân, chàng nói xem, chúng ta nên ra điều kiện như thế nào cho tốt nhỉ?"

Tuyết Đại ra vẻ suy nghĩ, còn quay sang hỏi Dạ Khuynh Thành bên cạnh.

Dạ Khuynh Thành hơi sững sờ, không nghĩ tới Tuyết Đại lại hỏi hần, ngược lại suy nghĩ, liền biết đây là dụng tâm kín đáo của nàng.

"Tất cả đều nghe theo quyết định của nương tử."

Nàng muốn làm gì hần đều ủng hộ, đừng nói là giết một công chúa, cho dù bảo hần diệt Kim quốc, hần cũng sẽ không nói hai lời mà gật đầu đáp ứng.

"Được rồi, vậy ta phải cẩn thận suy nghĩ mới được."

Tiếp tục suy xét, vắt hết óc suy nghĩ, rốt cuộc tại thời điểm cô công chúa không tước kia muốn phát hỏa nàng mới nghĩ ra.

"Phu quân, chẳng nói xem chúng ta lấy đi đôi mắt của nàng ta có được hay không, A Hoa nhà chúng ta không phải đang cần một đôi mắt hay sao? Mắt của người khác đều không thích hợp, nhưng của nàng ta lại rất hợp đấy. A Hoa nhất định sẽ rất thích, chẳng nói có đúng không?"

Xôn xao....

Một câu này của nàng, khiến cho cảm của mọi người đều rớt xuống đất.

Trời ạ, nữ tử này là ai, dám không để công chúa một nước vào mắt, mở miệng chính là muốn đôi mắt của người ta, cũng quá cuồng ngạo đi?

"Nương tử, A Hoa là ai? Nhà chúng ta có A Hoa nào sao?"

Dạ Khuynh Thành mờ mịt, hần vốn cho là nàng muốn mạng của công chúa kia, không nghĩ tới là chỉ cần đôi mắt của nàng ta, này thật đúng là tiện nghi cho nàng ta, nhưng mà A Hoa trong miệng Đại Nhi là ai? Trong vương phủ có người vị mù sao? Vì sao hần không biết nhỉ?

"Chẳng đúng là ngốc, A Hoa không phải là con chó mà chúng ta nuôi hay sao, ta đặt tên rất dễ nghe đúng không?"

Phốc! Lời này vừa ra, toàn trường cười sặc sụa....

"Khụ khụ.... Nương tử, nàng lại nói đùa rồi, nhà chúng t làm gì có con chó nào bị mù đâu, nàng có phải nhớ lầm rồi hay không? Hơn nữa, cho dù thật sự có chó bị mù cũng không thể dùng mắt nàng ta được."

Dạ Khuynh Thành đang uống trà bị sặc, hơn nữa ngày mới phản ứng kịp, nháy mắt đã phối hợp với nàng diễn kịch.

Tiểu hồ ly cũng lấy hay chân trước che mặt mình, ai da, chủ mẫu cũng quá vô lương rồi, chủ tử cũng quá phúc hắc, ai, không tước thật là tội nghiệp...

"Cũng đúng, nhìn ánh mắt của nàng ta cũng không phải là loại tốt, nếu như mang về cho A Hoa một đôi mắt mù, nó khẳng định cũng không muốn đâu nhỉ? Không đúng, ta đâu có nuôi chó đâu, ai, trí nhớ đúng là quá kém rồi."

Ý nói là: mắt nàng là mắt chó mù, ngay cả chó cũng khinh thường không muốn dùng. (hic xin thứ lỗi cho tài văn chương thô thiển của ta nếu có ai k hiểu =.=)

Giờ phút này công chúa không tước đã giận tím mặt, ngay cả móng tay đâm vào thịt chảy máu nàng ta cũng không cảm nhận được, trong đầu nàng ta chỉ có một ý nghĩa, đó là phải bóp chết nữ nhân kia.

Bất tri bất giác, nàng đã bước về phía Tuyết Đại, đang muốn vươn tay bóp cổ nàng thì đột nhiên trước mắt tối sầm, khiến nàng ta hốt hoảng.

"A.... Đau quá!"

Nàng ta lùi về sau, hai tay gắt gao che mắt của mình, máu tươi chảy qua khe ngón tay trắng nõn, nhìn qua thật là dị người.

Nam nhân kia, cũng là ca ca của nàng, vội vã chạy đến trước mặt nàng.

"Nhược Nhi, muội làm sao vậy? Đừng dọa ca ca!"

Trời ạ, trên tay Nhược Nhi đầy máu tươi, còn dùng tay bưng kín mắt, chẳng lẽ là....

Hần cúi đầu nhìn, rõ ràng bị hoảng sợ, trên mặt đất, một đôi con người bê Bett máu đang nằm, một màn này khỏi nói có bao nhiêu khủng bố, đến cả hần là một đại nam nhân cũng bị dọa sợ.

Khách nhân khác cũng chưa phản ứng kịp, cũng không biết là chuyện gì đã xảy ra, chỉ biết cái công chúa kia dùng hai tay che mắt, lại không nhìn thấy được đôi mắt đang nằm trên mặt đất.

Khi nhìn thấy ánh mắt đại ra của nam nhân kia, mọi người rốt cuộc chú ý đến cặp mắt trên mặt đất kia, nhất thời trong bụng dâng lên một loại cảm giác ghê rợn, cả đám nhanh chóng bưng miệng chạy ra ngoài nôn thốc nôn tháo, bữa cơm này xem như là ăn thừa rồi.

"Ca, mắt của Nhược Nhi đau quá, đều do tiện nhân kia làm, là nàng khoét mắt của ta, huynh mau giết nàng, ta cũng phải móc mắt của nàng ra, hu hu, đau quá..."

Cái nha đầu đần độn này vẫn chưa ý thức được mình đã đắc tội với người không nên đắc tội, lại vẫn ồn ào muốn báo thù, quả thật là ngu không có thuốc chữa.

"Úm... ưm..."

Một giây sau, nàng ngay cả một câu cũng không thể nói.

"Phu quân, chàng làm vậy cũng có hơi tàn nhẫn rồi, thật đáng thương."

Ngoài miệng thì nói lời thương cảm, nhưng đáy mắt lại chứa ý cười lạnh lẽo.

"Đâu có, vì phu cũng chỉ là múa riu qua mắt thợ mà thôi, sao dám so với nương tử."

Dạ Khuynh Thành cười hi hi trả lời, một giây sau, hần liền ý thức được mình đã nói sai rồi.

Chỉ thấy Tuyết Đại mặt đầy ý cười nhìn hần, nói từng câu từng chữ: "Phu quân à, khiêm tốn không phải là sai, nhưng quá mức khiêm tốn sẽ thành giả tạo đấy."

Một câu khiến Dạ Khuynh Thành á khẩu không trả lời được, hần không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình.

"Nương tử, ta sai rồi." Chỉ còn nước ngoan ngoãn nhận sai.

"Các người... các người cũng thật quá đáng, muội muội ta tuy là không hiểu chuyện một chút nhưng dù sao cũng là công chúa một nước, các người xuống tay cũng quá độc ác rồi, có còn tính người không vậy?"

Dù là người khiêm tốn khi tức giận cũng có tính tình, chỉ thấy hần dị thường phần nộ chỉ trích Dạ Khuynh Thành và Tuyết Đại.

Nhìn muội muội bị người ta biến thành tàn tật, cho dù hần có tốt tính đến đâu cũng phải nổi giận, mà tất cả là do hai người trước mặt này gây ra.

Tuyết Đại lạnh lùng nhìn hần, trong mắt không hề có ý cười, ánh mắt lạnh băng nhìn chằm chằm hần, khiến hần có cảm giác như đang rớt vào hầm băng.

"Như thế nào, người muốn vì nàng báo thù?"

Tuyết Đại nhún mày, vẻ mặt bình tĩnh hỏi, nhưng người nghe lại không thể bình tĩnh được.

"Chẳng lẽ các người đã thương người còn không biết hỏi lỗi? Trong mắt các người có còn vương pháp hay không?"

Tuy hần cực kỳ sợ hãi nhưng vẫn cố lấy dũng khí nói ra.

"Vương pháp? Người muốn vương pháp sao? Ta nói cho người biết, bản tiểu thư chính là vương pháp, ta nói thế nào chính là thế đó, người không xứng hỏi đến!"

Nàng cực kỳ hung hãn, không coi ai ra gì nói.

Đúng vậy, nàng có thực lực, đủ để lật đổ thiên hạ, nhất thống tam quốc, những thứ này với nàng mà nói rất dễ dàng, chỉ tiếc là nàng không thích, cũng không muốn.

Nghe vậy, Dạ Khuynh Thành nở nụ cười, hần thích Tuyết Đại như vậy, không sai, hần muốn sủng nàng như vậy, sủng đến vô pháp vô thiên.

Xa phu bên cạnh bọn họ lại chỉ lo vui đầu ăn cơm, cái gì cũng không để ý, cái gì cũng không nhìn, cái gì cũng không quản, mà có muốn cũng không quản được, những việc này đều không liên quan gì đến hần, hần chỉ cần ăn cơm của mình là được. (ta phục ông xa phu này, như thế mà vẫn ăn cơm dc)

Nhưng mà, tại sao trên trán lại lấm tấm mồ hôi? Nhịp tim lúc nhanh lúc chậm, tiết tấu rối loạn?

Được rồi hần thừa nhận, vương gia, vương phi, các người có thể khiêm tốn một chút được không? Tuổi hần cũng xấp xỉ một bó to rồi, giờ lại gặp phải tình huống này, thật sự là hù chết hần rồi.

Mà tiểu hồ ly thì hai mắt lại sáng lên: Oa! Chủ mẫu thật uy vũ, chủ mẫu thật khí phách, khí thế thật lớn, đúng là khí phách nữ vương!

Khách nhân trong quán lại ngậy ra như phồng: Trời ạ, đây là con gái nhà ai mà hung hãn quá vậy? Người ta đều đã báo đại danh, nói chính mình là công chúa, nàng lại vẫn xuống tay nặng như vậy, thật sự là một chút cũng không nương tay, này cũng quá cường hãn rồi?

"Người, các người..."

Nam nhân kia cũng sững sờ, người nửa ngày cũng không nói hết.

"Người nghe cho kỹ, trở về nói với lão hoàng đế nhà người, ta tên là Tuyết Đại, để cho hần nhớ kỹ, bản tiểu thư chờ hần đến báo thù, tốt, đã nói xong,

các người nhanh chút chút đi!"

Một màn cuồng vọng của Tuyết Đại vĩnh viễn khắc sâu vào lòng những người ở đây, trở thành thần tượng sùng bái.

Nữ nhân này quá lợi hại, không chỉ có tự cao tự đại, lại cuồng vọng cực điểm, nếu như bọn họ cũng có một ngày có thể giống như nàng uy phong như vậy thì tốt rồi.

"Nhược Nhi, chúng ta về trước, thương thế của muội phải nhanh chóng tìm ngự ý chuẩn trị mới được, hai người này sẽ để phụ hoàng tới thu thập bọn hắn."

Hắn sớm biết tính tình vị muội muội này sẽ có một ngày chọc phải đại họa, lại không nghĩ tới sẽ nhanh như vậy, mắt muội muội bị khoét, lưỡi cũng bị cắt mà hắn lại không thấy rõ đối phương ra tay như thế nào, loại thực lực này quá cường hãn, hắn cũng không phải là đối thủ, đành phải trở về trước rồi nói.

Nhưng cô gái cũng không nghe theo, một bên gào khóc, một bên vron tay dính đầy máu tươi sờ soạn, như muốn tìm Tuyết Đại tính sổ.

Cuối cùng thì ngay cả một góc áo của Tuyết Đại cũng chưa đụng tới, ngược lại chính mình lại vì không nhìn thấy gì mà trượt chân, té chổng vó, rất chật vật.

Một màn kịch náo nhiệt rốt cuộc kết thúc, khách trong quán cũng không còn hứng ăn uống, đùa sao, nhìn cặp mặt đầm đìa máu trên mặt đất, có điên mới ăn được tiếp.

Trên xe ngựa, Dạ Khuynh Thành lấy ngan nướng được bọc trong một bọc giấy ra, đưa tới trước mặt Tuyết Đại.

"Đại Nhi, vừa rồi nàng cũng không ăn được bao nhiêu, đây là ta cố ý bảo đầu bếp trong quán làm, thừa dịp còn nóng thì mau ăn đi."

Mới vừa xảy ra sự kiện kia, bọn họ vẫn chưa kịp ăn cơm, hắn thì có thể ăn chút lương khô lót dạ, nhưng lại không thể ủy khuất Tuyết Đại, không thể phủ nhận, Dạ Khuynh Thành đúng là một phu quân rất tốt.

Tuyết Đại nhìn ngan được nướng vàng ròn óng ánh trước mặt, mày nhú lại, quay mặt đi không nhìn nó.

"Ta không thích ăn đồ ăn dầu mỡ, tự chàng ăn đi."

Từ trước đến nay nàng chỉ ăn đồ thanh đạm, loại thức ăn dầu mỡ thế này nàng không thể nào nuốt trôi.

"Ăn một chút cũng được, nếu không để bụng đói lại không thoải mái."

Hắn cũng biết nàng không thích thức ăn dầu mỡ, nhưng rau dưa và trái cây gì gì đó đều đã hết rồi, cũng chỉ còn thứ này.

"Ta đã nói không ăn là không ăn, chàng đói thì ăn đi, không cần lo cho ta."

Tuyết Đại có chút không vui mở miệng, mày càng nhú lại.

"Được rồi, không ăn thì không ăn, nàng đừng nóng giận, ta sẽ tìm cho nàng chút lương khô."

Nhìn Dạ Khuynh Thành đang lục tìm lương khô cho mình, Tuyết Đại đột nhiên cảm thấy mình rất quá đáng, một nam nhân tốt như vậy nàng còn nổi giận với hắn làm gì? Có phải chính mình quá ngang ngược không hiểu chuyện hay không?

"Khuynh Thành, đừng tìm, ta ăn."

Nhìn bóng dáng Dạ Khuynh Thành có bao nhiêu cô đơn, trong lòng nàng lại thấy áy náy, ngầm tự trách.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Quyết đấu với thần Hắc ám

Khuynh Thành của nàng tốt như vậy, nàng cũng phải đối tốt với hắn mới đúng, không thể động một chút lại hung dữ với hắn, nếu không nàng sẽ là người đầu tiên không tha thứ cho chính mình.

Nghe vậy, Dạ Khuynh Thành xoay người lại, về mặt nghi hoặc nhìn nàng.

Khi thấy hốc mắt nàng hơi đỏ, tâm hần liền rút cái bịch, khăn trương nói: "Đại Nhi, nàng làm sao vậy, sao đột nhiên lại khóc?"

Nhất thời hần luống cuống, không hiểu sao Tuyết Đại luôn luôn kiên cường lại đột nhiên khóc, khiến hần không biết làm sao cho phải.

Nhìn bộ dáng tay chân luống cuống của hần, Tuyết Đại lấy tay xoa xoa nước mắt, lập tức nín khóc mỉm cười.

"Đồ ngốc, sao chàng lại ngốc nghếch như vậy?"

Cái gì cũng đều vì nàng mà suy nghĩ, toàn tâm toàn ý đặt trên người nàng, chuyện của bản thân lại chưa bao giờ quan tâm, trong mắt đều là nàng, nam nhân ngốc nghếch lại chung tình như vậy rất hiếm, lại bị nàng gặp phải.

Lời nói của Tuyết Đại khiến Dạ Khuynh Thành ngầy ngẩn cả người, không biết nên đáp lại như thế nào, bởi vì hần không biết tiếng đồ ngốc này của nàng nghĩa là thế nào, chỉ có thể ngây ngốc nhìn nàng.

"Không có việc gì, đưa cho ta một cái đùi ngan."

Vì hần, nàng phá lệ ăn thức ăn dầu mỡ một lần thì có sao? Không có gì đáng ngại cả, mà còn, nàng ăn cũng không phải là ngan nướng, mà là một phen tâm ý của phu quân nhà nàng.

Dạ Khuynh Thành nghe được nàng nói muốn ăn ngan nướng, liền khăn trương xé một cái đùi xuống, đưa tới tận tay nàng.

Nhìn nàng nhiệt tình ăn, hần vẫn sững sờ nhìn, không rõ tại sao nàng lại thay đổi lớn như vậy.

Mãi đến khi một tiểu mao cầu chạy tới, chảy nước miếng nhìn ngan nướng trên tay hần.

"Chủ tử, Ly Nặc cũng rất đói, có thể cho ta một miếng được không?"

Nó cũng thật đáng thương, vừa rồi chỉ lo xem náo nhiệt, lại chưa kịp ăn được miếng nào, hiện tại người thấy mùi ngan nướng tỏa ra bốn phía, bụng cũng nhanh chóng biểu tình.

Dạ Khuynh Thành lại xé tiếp một cái đùi ngan nữa, còn lại liền ném đến trước mặt nó.

Tiểu mao cầu khăn trương dùng móng vuốt bắt được, bắt đầu ăn từng ngụm từng ngụm, vừa ăn vừa thỏa mãn rậm rì.

"Đại Nhi, cái này cho nàng, ăn nhiều một chút."

Đưa cái đùi ngan trên tay cho Tuyết Đại, nhưng nàng lại không tiếp mà nói.

"Ta ăn no rồi, chính chàng cũng ăn đi, nếu để đói ta cũng sẽ đau lòng."

Một câu của Tuyết Đại lại khiến cho Dạ Khuynh Thành vui sướng dị thường, tựa như tiểu hài tử dễ dàng thỏa mãn.

Đại Nhi đây là quan tâm hần sao? Hình như là đúng rồi, thật là khiến hần vui đến nở hoa.

"Nhanh ăn đi, còn cười ngốc ở đó làm gì?"

Nam nhân này cũng quá dễ dàng thỏa mãn rồi, bình thường đều là hần quan tâm mình, không nghĩ tới hôm nay mình chỉ nói một câu quan tâm đã khiến hần cao hứng thành như vậy, xem ra nàng làm thê tử cực kỳ thất bại rồi.

"Được, ta ăn."

Trên tay hần không chỉ là đùi ngan, mà còn là sự quan tâm, ngọt ngào mà nương tử dành cho hần, hần từng ngụm từng ngụm ăn, ăn đến lòng tràn đầy niềm vui, cảm thấy cực kỳ mỹ mãn.

Lúc này trong thần điện Hắc ám, một quý phụ ăn mặc quý phái đang lo lắng đi đi lại lại.

Một lát sau, cửa được mở ra, một cô gái áo đen bước ra.

"Tuồng Vi, hiện tại chủ thượng có rảnh không? Ta có việc rất gấp cần gặp hần, có thể hay không?"

Quý phụ nóng nảy nói, nhưng còn hết câu đã bị nữ tử áo đen ngắt lời.

"Người mang hần trở về đi, hiện tại chủ thượng không rảnh, người vẫn là đừng ôm hy vọng gì."

Nữ tử có điều ngụ ý nhìn thoáng qua nam nhân đã chết từ lâu đang nằm trên mặt đất, mặt không chút thay đổi nói.

"Không được, Tuồng Vi, ta van cầu người, người cho ta gặp chủ thượng một lát thôi, ta khả dĩ là muốn gặp mặt cầu tình, để hần cứu con trai một phen, hần là con trai duy nhất của ta."

Người này đúng là Thượng Quan Vận, mẫu phi của Hiên Viên Triết, đám hắc vụ kia cũng là bà ta làm ra, đương nhiên, Thượng Quan Cẩn Du và Hiên Viên Triết cũng là bà ta mang đi.

"Ta nói, chủ thượng sẽ không cứu hắc đầu, ngươi mau đưa hắc đầu đi, miễn cho chủ thượng thấy được lại chướng mắt, nói không chừng ngay cả thi thể hắc cũng sẽ không còn toàn vẹn đâu."

Đừng nói là một người vừa mới chết không lâu, cho dù chỉ còn là một bộ xương cốt, chủ thượng cũng có thể khiến nó trở thành một con người sống, điều kiện tiên quyết là phải xem tâm tình của hắc, cực kỳ rõ ràng, hiện tại tâm tình chủ thượng không tốt, cho nên vẫn là đừng chọc tới hắc.

"Không được, hôm nay ta nhất định phải thấy chủ thượng, nếu không ta sẽ không rời đi, ngươi không giúp ta thì thôi, tự ta đi, mọi trách nhiệm tự ta gánh vác."

Thượng Quan Vận nói xong liền không để ý Tường Vi ngăn cản, chuẩn bị tự tiện xông vào, tuy bà ta biết hành động lần này sẽ mang đến hậu quả gì, nhưng vì cứu Triết Nhi, dù liều mạng bà ta cũng phải cầu được chủ thượng cứu người, dù cho sau đó sẽ bỏ mạng.

"Này, ngươi không thể vào, chủ thượng sẽ tức giận...."

Một trận băng hàn thấu xương đánh úp lại, hai người các nàng đều ngừng lại, trong lòng run sợ nhìn nam nhân áo bào màu đen.

"Chủ thượng, Tường Vi không khuyên được nàng, thỉnh chủ thượng trách phạt."

Nói xong thì cúi đầu, không dám nhìn thẳng.

Ánh mắt nam tử nhìn đến nữ nhân vẫn đang phủ phục dưới đất, mâu quang nheo lại, bắn ra một tia sáng lạnh lẽo khiến toàn thân nữ tử trên mặt đất run lên, đầu cũng không dám ngẩng lên.

"Lạc Hà, công phu không hề tiến bộ, lá gan lại càng lúc càng lớn, ngươi nói xem, là ai cho ngươi cái lá gan lớn như vậy?"

Không riêng gì ánh mắt của nam nhân lạnh băng, mà lãnh ý trong lời nói lại càng sâu, làm cho người ta không rét mà run.

"Lạc... Lạc Hà không dám, thỉnh chủ thượng nể tình Lạc Hà vì cứu nhi tử sốt ruột mà không nên trách tội, mong người cứu hài nhi số khổ của Lạc Hà, dù bảo Lạc Hà chết ta cũng nguyện ý."

Nữ nhân than thở khóc lóc nói, cũng không để ý tình cảnh trước mắt, sống chết đều phải cứu Hiên Viên Triết, đây chính là tình thương vĩ đại của mẹ, dù cho nàng là một nữ nhân lòng dạ rắn rết, hiện giờ lại vì nhi tử mà mạng của chính mình cũng không quan tâm.

"A...? Ngươi thật sự tình nguyện chết sao?"

Nam nhân phui phui góc áo, giọng điệu nhẹ tênh không nghe ra một chút khác thường.

"Chỉ cần người nguyện ý cứu Triết Nhi của ta, Lạc Hà muôn lần chết cũng không chối từ."

Mà Tường Vi ở một bên thì vui sướng khi người gặp họa, người đàn bà này đúng là ngu xuẩn, chủ thượng đang tức giận mà cũng không nhìn ra, thiết thời nàng ta còn ở bên chủ thượng lâu hơn mà cũng không hiểu người, thật đúng là cực kỳ ngu xuẩn.

"Vậy ngươi liền đi chết đi."

Phẩy nhẹ ống tay áo, một trận cuồng phong liền cuốn nữ nhân kia lên, một giây sau, thân thể nữ nhân đã chia năm xẻ bảy, biến thành vô số mảnh nhỏ, có thể nói là chết cực kỳ thảm, ngay cả thân thể cũng không toàn vẹn.

"Xử lý thi thể nam nhân kia đi, lúc bản thân trở về không muốn nhìn thấy hắc."

Nói xong liền nhanh chóng rời đi, lưu lại trên đất thi thể nam nhân cùng với những mảnh vụn cơ thể nữ nhân kia.

Tường Vi đi đến bên cạnh thi thể nam nhân, lấy ra một lọ thuốc đựng chất lỏng, nhỏ một chút lên trên người nam nhân, chỉ trong nháy mắt thân thể nam nhân đã hóa thành vũng máu.

Ban đêm phủ xuống, đoàn người Tuyệt Đại không tìm khách điểm mà là tìm một địa phương tương đối sạch sẽ, dựng lều trại.

Sau khi chuẩn bị tốt mọi thứ, Dạ Khuynh Thành đi tới bên cạnh Tuyệt Đại.

"Đại Nhi, lều trại đều đã chuẩn bị tốt, chúng ta cũng nghỉ ngơi sớm thôi, nào, để ta đỡ nàng."

Tuyệt Đại gật gật đầu, được Dạ Khuynh Thành đỡ đi, hai người cùng nhau đi đến chỗ lều trại đã dựng.

Lúc nửa đêm, đột nhiên cảm thấy một cảm giác lạnh lẽo đánh úp lại, Dạ Khuynh Thành nhíu nhíu mày, kéo chăn mỏng một bên qua đắp cho Tuyệt Đại rồi lặng lẽ nhìn nàng hồi lâu, tựa như muốn khắc sâu hình dáng của nàng.

Hắn đã đuổi tới nhanh như vậy sao?

Đột nhiên cảm giác lạnh lẽo thập phần quen thuộc lại truyền tới, đúng là hơi thở trên người người kia, khiến người khác có muốn bỏ qua cũng không được.

Đại Nhi, thực xin lỗi, nếu có thể ta thật sự rất muốn cứ như vậy mà sùng nài cả đời, nhưng là ông trời lại không nghĩ vậy.

Nàng cứ an tâm nghỉ ngơi, ta sẽ không để người nọ tổn thương nàng, cho dù phải chết cũng tuyệt không để hắn động đến một sợi tóc của nàng.

Nhẹ nhàng ấn một nụ hôn lên trán nàng, lại thâm sâu nhì nàng một cái, lúc này mới lưu luyến không rời đi ra ngoài.

Nửa đêm, ở chỗ sâu trong rừng rậm

Nam nhân toàn thân áo bào đen đứng thẳng người, màu áo đen như cùng hòa vào làm một với bóng đêm, khiến người ta không thể phân rõ hư thực.

"Người đã đến rồi."

Nam nhân áo bào đen cũng không quay đầu lại mà chào hỏi Dạ Khuynh Thành, coi như sau lưng hắn mọc thêm một con mắt vậy.

Dạ Khuynh Thành lạnh lùng nhìn chằm chằm bóng lưng người nọ, trong mắt đều là hàn băng rét lạnh.

"Ra tay đi."

Không muốn nhiều lời vô nghĩa, âm thanh lạnh lùng không mang theo chút cảm xúc nào.

"Người cũng biết rõ ràng mình không phải là đối thủ của ta thì hà tất phải như thế?"

Nam nhân xoay người lại, mâu quang hiện lên thần sắc phức tạp, nhưng chỉ trong giây lát đã biến mất, khiến người ta không kịp suy nghĩ.

"Đừng nhiều lời vô nghĩa, hoặc là mời người rời khỏi, hoặc là chúng ta đại chiến một hồi, một sống một chết."

Đại Nhi, thực xin lỗi, ta lại thất hứa với nàng rồi, ta cũng không phải là muốn bỏ nàng lại một mình, lại càng không muốn phản bội tình yêu của ta đối với nàng, nhưng tình huống hiện tại không phải do ta muốn mà được, nếu như ta may mắn sống sót, tất sẽ trở lại tìm nàng.

Bảo hắn cùng tên kia trở về, đó tuyệt đối không có khả năng, đời này hắn chỉ yêu duy nhất một mình Đại Nhi, những người khác chắc đều không quan tâm, huống chi lại còn là nam nhân?

Nghe vậy, nam nhân áo đen bình tĩnh nhìn hắn, nửa ngày sau mới mở miệng.

"Người yêu nàng như vậy sao? Vì nàng thà chết cũng không đi cùng với ta?"

Trong mắt hắn có một loại cảm xúc chưa bao giờ xuất hiện, đó là thần sắc bi thương.

"Ta yêu ai cũng không liên quan gì đến người, ta chỉ không thể chấp nhận được việc sẽ ở bên cạnh người cùng giới tính cả đời, lặp lại lần nữa, hoặc là động thủ, hoặc là tự người rời đi, không được xuất hiện trước mặt ta nữa."

Hắn không thể để tên kia biết được Đại Nhi có bao nhiêu quan trọng đối với mình, nếu không sẽ lại liên lụy tới Đại Nhi, tuy người kia cũng có khả năng đã biết rồi nhưng hắn vẫn không thể giáp mặt thừa nhận.

"Ta sẽ không rời đi, đương nhiên muốn ta đi cũng không phải không có biện pháp, chỉ cần người đáp ứng đi theo ta là được."

Vô luận Dạ Khuynh Thành trốn đi đâu hắn cũng có thể dễ dàng tìm được, mà lần này hắn đến, cũng là vì muốn dẫn hắn đi, mục đích chưa đạt được sao có thể dễ dàng rời đi?

"Vậy thì động thủ đi."

Rút lui liền rút Long Đẳng ra, ánh mắt rét lạnh bắn về phía nam nhân trước mắt, trong mắt có quyết tuyệt không thể phai mờ.

Thấy người nọ không có động tác, hắn liền vung roi, từng chiêu từng thức không chút lưu tình đánh về phía nam nhân áo đen.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119

Chương 119: Nhất thống tam quốc, nữ hoàng ra đời

Nam nhân hắc bào lại một mực né tránh, không có xuất thủ.

Dạ Khuynh Thành thấy vậy, không khỏi xuất ra toàn lực, chiêu thức trở nên sắc bén dị thường, nam nhân hắc bào bị bất đắc dĩ mới ra tay đánh lại.

Hai người người tới ta đi đánh hơn một canh giờ, một người lại tu vi không đủ, không thể thương tổn đối thủ, kẻ thì tránh được nên tránh, tránh không được mới ra tay đánh lại, nhưng thủy chung không hề tổn thương người còn lại.

Dạ Khuynh Thành đột nhiên ném roi trong tay xuống, ngay sau đó liền hóa thân thành rồng, là một Xích Long khổng lồ vĩ đại.

Một tiếng rồng gầm vang vọng khắp không gian.

Xích Long treo thân giữa không trung, đuôi rồng khổng lồ đảo qua, nhất thời cuồng phong gào thét, cát bay đá chạy.

Cây trong rừng cũng bị thổi bay, rầm rầm ngã xuống, mắt thấy một cây đại thụ to bằng vòng tay ba người trưởng thành mới ôm hết muốn nện vào người nam nhân hắc bào, lại bị hấn phát tay một cái đã biến thành vụn gỗ.

Chuyện xảy ra chỉ trong chốc lát mà hấn lại ứng phó nhẹ nhàng như ăn cơm, không có một chút hốt hoảng nào, có thể thấy được tu vi của hấn có bao nhiêu cường hấn.

Dạ Khuynh Thành hóa thân thành rồng lúc này đang trùng to một đôi mắt rồng, phần nộ nhìn kẻ kia, đáy mắt đều là lửa giận hùng hục.

Hấn hận, hận chính mình không đủ năng lực, không thể giết chết kẻ đáng ghét kia, hận chính mình không đủ năng lực bảo hộ Đại Nhi, bảo vệ nàng khỏi nguy hiểm. (e nghĩ trong trg hợp này ca mới là ng cần dc bv hơn đây =.=)

Nghĩ tới đây, sắc mặt hấn trầm xuống, giống như đã ra được quyết định.

Đại Nhi, tha thứ cho ta, nếu hôm nay ta không thể giết hấn, như thế hấn sẽ không chỉ mang đến cho ta nhục nhã, nói không chừng còn có thể xúc phạm đến nàng, mà ta dù có chết cũng không thể phản bội nàng, lại càng không thể để nàng chịu một phần tổn thương nào, cho nên, xin nàng nhất định phải tha thứ cho ta...

Mang theo tâm tình đau đớn, trong nháy mắt ánh sáng màu đỏ quang thân con rồng khổng lồ bỗng tăng lên gấp mười lần, mà hào quang ở giữa chính là thân thể to lớn của hấn.

Ngay sau đó, ánh sáng càng sáng rực, ánh sáng màu đỏ kiêu diễm mà chói mắt mọi vật trên mặt đất.

"Khuyhnh Thành, đừng!"

Nhìn nam tử quyết tuyệt kia, hắc đột nhiên tự hỏi có phải mình làm vậy là sai hay không, vậy mà lại ép hắc....

Lúc quan trọng, hắc vội vàng phi thân lên, thần tốc hướng về phía Xích Long, muốn ngăn hắc trước khi hắc làm ra chuyện điên rồ, nhưng vẫn chậm một bước.

Xích Long ở giữa không trung, đang niệm một đoạn chú ngữ rất dài vừa vắn thấy được nam nhân đang phi thân tới, liền không do dự tự bạo. (là cho tự nổ thân thể mình, hic edit đoạn này thấy đau lòng cho Dạ ca T^T)

Nhất thời huyết nhục tung tóe, vốn là một con rồng khổng lồ mà giờ phút này lại biến thành vô số mảnh vụn, không trung cũng nổi lên huyết vũ*.

*Mưa máu

Không, không phải là mưa máu, mà là máu của Xích Long mang theo ấm áp, là tả bay trong không trung, nhìn qua giống như huyết vũ.

Lúc này, Tuyết Đại toàn thân áo trắng đứng trong huyết vũ, nhìn một màn tê tâm liệt phế kia, trong lòng lại bình tĩnh lạ thường.

Lúc trước khi Dạ Khuyhnh Thành thi triển thuật ngủ với nàng, nàng đã biết, nghe được lời nói của hắc nàng cũng đoán được hắc gặp nguy hiểm.

Vốn định thừa dịp hắc không chú ý mà lén theo dõi, lại không nghĩ trước khi đi hắc đã dùng phép với bản thân, dùng mộng đẹp vây khốn nàng.

May mà ý chí của nàng kiên định, toàn tâm toàn ý muốn thoát khỏi mộng, cuối cùng vẫn không thành công.

May mà tiểu mao cầu chú ý tới nàng có điều không thích hợp, mới cứu nàng ra khỏi giấc mơ, nàng mới có thể nhanh chóng tìm tới chỗ này, lại không nghĩ được sẽ nhìn thấy một màn trước mắt này.

Dạ Khuyhnh Thành tự bạo cũng dẫn theo nam nhân hắc lao li nổ tung, tàn thể bay tứ phía.

Tuyết Đại ngơ ngác đứng đó, ngẩng đầu nhìn Dạ
Khuyên Thành trước đó vẫn lơ lửng giữa không trung,
thần trí thật lâu vẫn chưa quay lại. Mặc cho những giọt
máu ấm áp của hắn rơi trên gương mặt của mình, không
chỉ như vậy, nàng còn vươn tay ra, muốn dùng bàn tay
trắng nõn của mình hứng hết những giọt máu kia.

Máu ấm áp tựa như nhiệt độ cơ thể của hắn, làm người ta
mê luyến không thôi.

Khuyên Thành, chàng lại một lần nữa thất tỉnh với ta,
nhưng bây giờ ta sẽ không tìm được chàng nữa rồi.

Chàng đã không để ý cảm thụ của ta, ba phen mấy lần bỏ
rơi ta, vậy ta sẽ không ngu ngốc mà đợi chờ chàng nữa!

Chàng muốn để ta hạnh phúc sống tiếp hay sao? Ta đây
nói cho chàng biết, thế giới của ta nếu không có chàng, ta
sẽ không hạnh phúc!

Mà ta, nhất định sẽ không tiếp tục sống hạnh phúc, cả đời
sẽ chìm trong đau khổ, đây chính là trừng phạt của ta dành
cho chàng.

Chàng muốn ta an tâm sinh sống không phải sao? Chàng
muốn ta vô tư vô lo sống tiếp không phải sao? Chàng vì
an nguy của ta mà lại không để ý cảm thụ của ta, cùng
người nợ đồng quy vô tận sao?

Ha ha, một phen dụng tâm lương khổ này của chàng
Tuyết Đại ta nhận, nhưng cũng chỉ là nhận mà thôi.

Cách đó không xa, một tiểu mao cầu chạy tới.

"Chùi mầu, chùi tít hần..."

Nhìn huyết nhục khắp nơi, tiểu hồ ly lập tức biến đổi, nháy mắt đã khôi phục thành hình người.

Chùi tít, chuyện này, tôi cũng là đã xảy ra chuyện gì? Vì sao chùi tít lại làm như vậy?

"Hần đã chết, đã chết hoàn toàn triệt để."

Ngữ khí Tuyết Đại vẫn lạnh nhạt trước sau như một, làm người ta không nghe ra hi vọng ái ố.

"Chùi mầu, này, đang êm đẹp sao lại... Hu hu Ly Nặc không hiểu, sao chùi tít hần lại làm như vậy?"

Tuyết Đại không khóc, ngược lại Ly Nặc đã khóc bù lu bù loa, nước mắt nước mũi tèm lem, khóc rất thương tâm.

"Chùi mầu, người đừng thương tâm, chùi tít có lẽ vẫn còn có thể trở về, huhu... Không phải ngàn năm trước đã từng chết rồi hay sao, còn không phải đã trở lại? Huhu, lần này... lần này nhất định có thể trở về, chẳng qua chúng ta lại phải chờ đợi thêm ngàn năm nữa, ngàn năm sau hần sẽ lại tới tìm chúng ta."

Ly Nặc một bên gào khóc, một bên vẫn khuyên nhủ Tuyết Đại, nói chuyện cũng không còn mạch lạc, thật sự rất đau lòng.

Tuyết Đại bình tĩnh nhìn những mảnh vụn rơi vãi khắp nơi, lập tức cười nhẹ lắc đầu.

"Hắn sẽ không, lúc này hắn không về được nữa rồi."

Đúng vậy, hắn đã không về được nữa rồi, mà nàng cũng không muốn đi tìm hắn nữa, nàng muốn ôm tình cảm đau thương này mà sống, mặc dù tâm đau như bị người ta khoét một miếng nhưng nàng vẫn kiên trì sống, mang theo trái tim trống rỗng, mãi chảy dăm dĩa mà sống.

"Không phải, chỉ mẫu, ta có cảm giác, chỉ từ nhất định sẽ quay về, nhất định sẽ."

Lý Nặc dừng khóc, thề son sắt nói.

Kỳ thật, hắn cũng biết là không có khả năng, nhưng hắn nhất định phải kiên cường, muốn hảo hảo khuyên nhủ chỉ mẫu, không muốn để nàng lại dẫm vào vết xe đổ của ngàn năm trước.

Hắn tin tưởng, đây cũng là tâm nguyện của chỉ từ, cho nên hắn nhất định phải giúp chỉ từ hoàn thành, chỉ từ không ở đây, hắn liền muốn trưởng thành, thay chỉ từ chiếu cố chỉ mẫu thật tốt, để hắn có thể an tâm.

"Ừ."

Ngay cả nội đan cũng không còn, làm sao có thể trở về? Tâm tư của tiểu hồ ly sao nàng lại không biết? Nàng cũng không muốn để cho hắn lo lắng, tất cả đau khổ để một mình nàng gánh vác là được, mà nàng cũng đang cần những thứ này đến làm bạn với mình.

"Chúng ta đi thôi."

Nói xong định quay người, nhưng đột nhiên một trận trời quay đất chuyển, nàng không kiên trì nổi ngã xuống, may mắn được Ly Nặc đỡ lấy.

Chị mẫu, sao người lại phải khổ như vậy chứ?

Trái lại hẳn hi vọng nàng có thể phát tiết một phen, hoặc là giống như hẳn, khóc hết tâm tình ra, nhưng nàng lại không khóc không cười, tuy ngoài mặt không biểu hiện như ngày thường, nhưng hẳn vẫn cảm giác được sự bi thương của nàng.

Cảm xúc bị đè nén quá mức sẽ chỉ càng khiến nàng không chịu được, cuối cùng lại thương thân thương tâm.

Ôm Tuyết Đại trong lòng chậm rãi rời đi, cũng không quay đầu, bởi vì hẳn sợ, sợ không nhìn được lại tiếp tục khóc.

Sau khi bọn hẳn đi rồi, một nữ tì áo đen che mặt xuất hiện tại vị trí của bọn hẳn trước đó.

-----đường phân cách-----

Xuân đi thu tới, đảo mắt ba năm đã trôi qua, trong ba năm này cũng xảy ra rất nhiều chuyện làm người ta muốn bỏ qua cũng không được.

Nghe nói ba năm trước đây xuất hiện một nữ tì rất đặc biệt, vì sao nói nàng đặc biệt?

Đó là bởi vì nữ tì che mặt kia, chỉ dùng một tháng đã tiêu diệt được tam quốc, có thể nói là nữ la sát ngàn năm khó gặp.

Ba năm trước đây, chiến tranh bùng nổ, tì thương vô số, khắp nơi đều là thi thể binh lính, nói là máu chảy thành sông cũng chẳng phải nói chơi.

Vốn cho đây là Thiên kiếp, bởi vì bọn họ đã làm ra chuyện sai lầm cho nên ông trời mới phái người xuống trừng phạt, lại không nghĩ sau khi chiến tranh kết thúc, mọi chuyện lại phát triển theo hướng mới.

Nữ hoàng đăng vị, hủy bỏ chế độ cũ, cải cách thay đổi triều đại.

Tam quốc trước kia sáp nhập thành một quốc gia, lấy tên là Thương quốc, thủ đô là Thương Thành.

Trên điện Kim Loan, một nữ tì mặc áo bào cao quý mang theo vẻ đẹp bức người ngồi ngay ngắn trên long ỷ, ánh mắt sắc bén lướt qua các vị đại thần, tầm mắt phóng tới đâu, ai nấy đều nhao nhao cúi đầu không dám nhìn thẳng.

"Các người vừa mới nói cái gì? Bản cung không nghe rõ, ai có thể nhắc lại không?"

Nữ hoàng cao cao tại thượng giờ phút này đang đùa nghịch ngón tay của mình, không nghe ra được một chút hi nô ái ô nào.

"Chúng thần đáng chết, không biết đã mạo phạm phượng

nhan, thỉnh Ngô hoàng tha tội, chúng thần sau này tuyệt đối sẽ không tái phạm."

Cũng không rõ nữ hoàng nói gì nhưng bọn họ đã sợ tới mức vã mồ hôi, trống ngực đập âm âm, vội vàng nhận tội.

Nữ tì lạnh lùng nhìn đám đại thần quỳ dưới kia, lười kiếng đứng đây.

"Bản cung mệt mỏi, các người lui xuống đi, không có việc gì thì đừng nhiễu loạn thanh tĩnh của bản cung."

Nói xong thì rời đi dưới sự dìu đỡ của cung nữ đi vào nội điện.

Nữ tì đã đi hồi lâu nhưng các đại thần vẫn run rẩy quỳ gối dưới đất.

"Tướng gia, chúng ta chỉ là đề nghị bệ hạ tìm một ít nữ nam tới bổ sung hậu cung một phen mà thôi, vì sao bệ hạ lại tức giận thành như vậy? Không phải là trong lúc vô tình chúng ta đã mạo phạm đến phượng nhan rồi chứ?"

Một đại thần nghi hoặc hỏi tể tướng, bởi vì chuyện hôm nay là tể tướng dẫn đầu nói ra, bọn họ chỉ là góp lời, lại không nghĩ chuyện sẽ thành ra như vậy.

Sắc mặt tể tướng cũng xanh mét, hẳn cũng không hiểu tại sao nữ hoàng lại tức giận, chẳng qua là bảo nàng tìm chút nam nhân mà thôi, sao nàng lại sinh khí như vậy? (đây là đại kị đó ông chú à)

Chương 120

Chương 120: Ngàn năm luyện sẽ thành thương

Edit + Beta: Saki (xin phép để nguyên cái tên chương cho nó văn vẻ tí =)))

Thôi, không thèm nghĩ nữa, nếu nữ hoàng phản đối, như vậy về sau bọn hắc không nhắc lại nữa là được, thủ đoạn của nữ hoàng bọn hắc đã kiến thức qua, kẻ khiến nàng khó chịu sẽ không có kết cục tốt.

Trong điện Vô Tâm, một nữ tử áo trắng ngồi ngay ngắn trên ghế quý phi, thưởng thức từng đóa hoa anh túc trong viện, chốc lát suy nghĩ đã bay đến đâu rồi.

Cái nam nhân gốc kia vì nàng trồng hoa, vì để nàng có thể vui vẻ, làm hết mọi chuyện cũng không oán thán.

Đại Nhi, không phải nàng thích ăn bánh đậu xanh sao? Nàng xem, đây là ta tự làm, ừ, tuy nhìn không đẹp nhưng rất ngon, nàng mau nếm thử đi.

Khi nói chuyện, nam nhân bưng một đĩa chứa mấy thứ xiêu xiêu vẹo vẹo, không nhìn ra được là cái món gì tới, ách, cũng có thể miễn cưỡng coi là một món ăn đi, đến bên cạnh Tuyết Đại, lấy một đôi đũa cho nàng, vẻ mặt đầy ý cười nhìn nàng, trong mắt mang theo ánh nhìn chờ mong.

Đại Nhi, Long Đăng tiên này là vũ khí của ta, đã theo ta mấy vạn năm, hiện tại ta đưa cho nàng, nàng phải bảo quản thật tốt nha..., chờ mấy ngày nữa ta sẽ hưởng ca ca nàng cầu hôn, để nàng trở thành vương hậu của ta, cứ như vậy là ta có thể sống nàng cả đời rồi.

Nam nhân nói với vẻ mặt tươi rói, giống như cực kỳ chờ mong đến ngày đó.

Suy nghĩ của nữ tử bay về mấy ngàn năm trước, đắm chìm trong đó không thoát ra được, ngay cả có người đứng sau lưng nàng cũng không chú ý tới.

Đây đã trở thành thói quen của nàng mỗi ngày, mỗi ngày đều nhớ về hồi ức giữa họ, chỉ vì có thể khiến mình nhớ đến hắc thật kỹ, vì để cho chính mình càng thêm thống khổ, đây là trừng phạt lớn nhất đối với hắc.

Chàng đã không để ý đến cảm thụ của ta, cùng địch nhân đồng quy vu tận, ta cũng không cần bận tâm cảm thụ của chàng, ta sẽ không tìm chết cùng với chàng, ta muốn mỗi ngày đều nhấn chìm bản thân trong sự thống khổ, khiến chúng ăn mòn trái tim của ta, đến khi đau lòng mà chết mới được coi là giải thoát.

Nhìn nàng một mình đắm chìm trong ký ức của mình, trong lòng hẳn cũng thập phần đau khổ, cũng biết thế nào là bất lực.

Tuyệt Nhi như vậy hẳn chưa bao giờ thấy qua, cho dù ngàn năm trước hẳn tự tay giết người nọ cũng chưa thấy nàng tuyệt vọng như vậy.

Nam tử đi vòng ra phía trước, cởi áo ngoài xuống, nhẹ nhàng choàng lên vai nữ tử.

"Tuyệt Nhi, bên ngoài gió lớn, ta đỡ muội vào có được không?"

Mãi đến khi âm thanh nam nhân ôn nhuận truyền đến, nàng mới từ từ bình tĩnh từ trong hồi ức.

"Không được, ta còn muốn ở đây một lát, huynh vào trước đi."

Một chút gió đấy còn chưa đủ khiến nàng ngã bệnh đâu, hơn nữa, hẳn cũng mất rồi, chính mình còn cần bảo vệ thân thể để làm gì? Sinh bệnh liền sinh đi, không sao cả.

Nam tử thấy

nàng kiên trì, trong mắt hiện lên sự không đành lòng, xem ra, hẳn nhất định phải nhắc nhở nàng một phen, nếu không thân thể nàng sớm muộn sẽ không chịu nổi.

"Tuyệt Nhi, nếu muội còn như vậy thì sẽ ảnh hưởng đến bảo bảo trong bụng, bọn chúng sẽ bị tổn thương muội biết không?"

Lời nói của nam tử khiến nữ tử như bị điện giật, nháy mắt ngậy ngốc tại chỗ, trong mắt đều là thần sắc không thể tưởng tượng nổi.

"Huynh nói cái gì? Cái gì mà bảo bảo?"

Là nàng nghe lầm sao? Tại sao hắn lại nhắc đến bảo bảo? Cái này cùng nàng có quan hệ?

Nàng càng không ngờ, lời nói kế tiếp của nam tử đã khiến hoàn toàn hóa đá, không biết là nên vui hay là nên buồn.

"Tuyệt Nhi, muội đã sớm có thai, cũng hơn ba năm rồi."

"Tuyệt Đại, nhưng tại sao cơ thể, cũng như cả tâm hồn, chưa tới hai năm nữa bảo bảo sẽ ra đời, chẳng lẽ muội nhẫn tâm bóp chết chúng từ khi còn ở trong bụng sao? Như vậy là quá tàn nhẫn phải không?"

Tuyệt hần biết bảo bảo của Long tộc sẽ không dễ dàng chết từ trong trứng nước như vậy, nhưng vì khuyên nàng mới bắt đả dĩ năng vấn đề lên nghiêm trọng một chút mà thôi.

Hần luôn nghĩ muốn cùng nàng cả đời, nhưng nàng lại không cho hắn một cơ hội nào, ba năm qua, dù Đại Khuynh Thành không còn khả năng sống lại, nàng vẫn không cho hắn đến một cái liếc mắt, điều này làm cho tâm hắn từng đợt đau đớn.

Nhưng hắn vẫn lựa chọn lưu lại bên cạnh nàng, dù cho nàng cả đời không liếc hắn một cái, hắn cũng muốn ở bên nàng, chỉ cần nhìn thấy nàng, hắn mới cảm thấy mình vẫn còn sống.

"Huynh nói, trong bụng ta đã có đứa bé?"

Nháy mắt Tuyệt Đại đã trở nên hồ đồ, hai mắt vô thần, môi đỏ mọng phun ra mấy chữ.

Nàng thật sự quá giật mình, tin tức này khiến nàng không thể tin tưởng được, hiện giờ nàng giống như đang ở trong mộng, cảm thấy không chân thật một chút nào.

"Ừ, đích thật là đã có thai, có thể sẽ sinh trong vòng hai năm, đứa bé của muội... và hắn, nhất định sẽ rất đáng yêu, cho nên muội không nên hành hạ mình như vậy, cảm xúc của muội bảo bảo cũng có thể cảm thụ được, cũng sẽ bị ảnh hưởng."

Đứa nhỏ của nàng và người kia, là sự thật mà hẳn bao lâu nay hẳn vẫn khổ tiếp thu.

Tuyết Đại không biết rằng, nàng không phải là người duy nhất đau khổ, phía sau nàng vẫn có người so với nàng càng đau khổ hơn.

Đau khổ của nàng chỉ là mất đi người mình yêu thương, mà thống khổ của hắn là phải canh giữ bên người mình yêu thương nhưng lại không thể thổ lộ, khoảng cách hai người rất gần nhưng khoảng cách hai trái tim lại cách xa cả đời.

Ha ha nàng có bảo bảo, vào lúc này ư? Đây là chuyện cười sao?

Đạ Khuynh Thành, ta hận chàng!

Đúng vậy, ta hận chàng, hận chàng nhẫn tâm vứt bỏ ta không nói, còn để lại cho ta một chuyện cười như vậy.

Đứa bé? Nếu như là trước đây nàng nhất định sẽ rất vui vẻ, nhưng là dưới tình hình này, nàng sao có thể vui vẻ nổi đây?

Đứa bé là kết tinh của hai người yêu nhau, nhưng hiện giờ người mình yêu cũng không còn, vậy có đứa bé để làm gì?

"A A A A A...."

Tuyết Đại gào lên một tiếng đau đớn tuyệt vọng, nàng

muốn phát tiết hết nỗi hận từ tận đáy lòng đã kìm nén bao năm nay.

Bởi vì quá mức kích động, khí huyết công tâm, nàng phun ra một ngụm máu lớn, gần như ngã gục trên đất, lại được Tuyết Thiên vội vàng đỡ lấy.

Nhìn cô gái tiều tụy trong lòng, tâm hấn dần lên từng đợt đau xót.

Tuyết Nhi ngốc, sao muội phải khổ như vậy?

Trong nội điện, Ly Nặc bưng đến một chén canh gà đen.

"Người ra ngoài trước đi, để ta cho nàng uống."

Tiếp nhận chén canh trong tay Ly Nặc, Tuyết Thiên nhàn nhạt phản phất.

"Nhưng mà chỉ từ nàng..."

Hiện tại thân thể chỉ từ nàng không tốt, hấn muốn ở lại chiếu cố nàng, nhưng lại sợ Tuyết Thiên nổi giận, bởi vậy không dám tiến lên.

"Kỳ Lân, các người đều ra ngoài đi, Tuyết Nhi cần an tĩnh, không thể quấy rầy nàng nghỉ ngơi."

Tuyết Thiên nhàn nhạt ra lệnh rồi quay ra gọi Tuyết Đại trên giường, tuy nàng đang nhắm mắt nhưng hấn biết nàng không hề ngủ.

"Theo ta đi đi."

Kỳ Lân không để ý Ly Nặc có đồng ý không, một tay kéo hẳn ra ngoài.

"Buông ra!"

Bị Kỳ Lân cường ngạnh lôi ra ngoài, Ly Nặc tức giận trừng hẳn.

"Đồ ly, chẳng lẽ người muốn bị phạt sao? Ta cũng là muốn tốt cho người, đừng tưởng rằng chỉ có mỗi mình người lo lắng cho tiểu chủ tì, chủ nhân cũng cực kỳ lo lắng cho nàng, nếu người cứ nháo nhự vậy, đến lúc đó chủ nhân tức giận, người cũng đừng hòng được yên ổn."

Đồ hồ ly trẻ con, hành sự cũng không nhìn xem là hoàn cảnh gì, hiện tại chủ nhân đang không vui, đụng vào hẳn không bị phạt mới là lạ, một phen hảo tâm này của hẳn, lại bị con hồ ly kia xem thành lòng lang dạ thú.

"Đừ, ta mặc kệ, dù sao ta vẫn lo lắng cho chủ tì, ta phải đến nhìn nàng một an tâm."

Ly Nặc nhất quyết không tha, nói xong liền muốn quay lại, lại bị Kỳ Lân ngăn lại.

"Đi, chúng ta ra bên ngoài, người khó chịu thì ta lôi người đánh nhau, đến khi nào người cảm thấy thoải mái thì thôi."

Nói xong liền lôi hẳn đến một khu rừng cách xa cung điện, không ngoài ý muốn, hai người liền đánh thành khối.
(ta nghĩ thấy mình IQ dân đó :v)

Tuyết Nhi, tỉnh tỉnh, ta đỡ muối dầy ăn chút gì đó, miễn cho đói lại bị đau bụng."

Âm thanh êm ái của Tuyết Thiên truyền vào tai Tuyết Đại, kéo nàng từ thế giới một mình về.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, lời nói quen thuộc, nàng chậm rãi mở mắt, nhưng nhìn thấy không phải người mình mong đợi trong suy nghĩ thì lại thập phần thất vọng.

Không phải là người nàng mong đợi trong lòng? Người nàng mong đợi là ai.

"Tuyết nhi, muối làm sao vậy?"

Nữ tì trên giường đã mở mắt, đúng là một cặp mắt xinh đẹp nhưng lại mang theo một mảnh mờ mịt và nghi hoặc khiến hấn không khỏi lo lắng.

Nghe được âm thanh của nam tì, lúc này nàng mới hồi phục tinh thần, bình tĩnh nhìn nam tì trước mặt.

"Người... là ai?"

Giọng nói khàn khàn lộ ra nghi hoặc, nhìn Tuyết Thiên, có chút luống cuống hỏi.

"Tuyết Nhi, muối làm sao vậy? Ta là ca ca Tuyết Thiên của muối, muối không nhớ sao?"

Ánh mắt xa lạ của nàng khiến tâm hấn cũng dờ, sẽ không phải...

"Ca ca... Thục xin lỗi... Ca không nhớ."

Nàng nhìn hần hồi lâu, cuối cùng lắc đầu, chỉ nói một câu như vậy.

Mà trong lúc nàng nhìn hần, Tuyết Thiên cũng quan sát nàng.

Tuyết Nhi, lúc này là muội thật sự mất trí nhớ sao?
Hay là vì muốn trốn tránh nên lựa chọn quên đi?

Mặc kệ là gì, nếu là muội đã lựa chọn, ca ca đều sẽ ủng hộ muội, chỉ hy vọng muội có thể kiên cường sống tiếp mà thôi.

"Không nhớ cũng không sao, ca ca nhớ rõ là được rồi, tới, mau uống canh gà."

Bưng cái bát bên cạnh lên, lấy tay thử nhiệt độ, phát hiện vẫn còn có chút phỏng tay, lại giơ bát tới bên môi thổi thổi cho bớt nóng mới bưng đến bên miệng Tuyết Đại.

Tuyết Đại cũng không từ chối, nhu thuận uống hết.

Giờ Thân, cũng là lúc xế chiều.

Tuyết Đại nhận nhả ngọc hoa trong hậu hoa viên, đột nhiên thấy được hơi bóng dáng lão đảo đi tới.

"Chui từ, thân thể người sao rồi?"

Lý Nặc vô cùng cao hứng chạy đến trước mặt Tuyết Đại, nhìn sắc mặt của nàng, không khỏi vui vẻ hỏi.

"Ừm, tốt hơn nhiều, Kỳ Lân làm sao vậy? Các người đánh nhau rồi hả?"

Tuyết Đại nhìn Kỳ Lân phía sau Ly Nặc, một gương mặt tuần tú giờ bị đánh thành đầu heo, toàn thân chật vật không chịu nổi, nói vậy là bị thương không nhẹ.

"Ặc, chịu tì, Kỳ Lân không có việc gì, chỉ là tài nghệ hần không bằng người nên bị ta đánh."

Nghe hần nói như vậy, sau lưng khóc miệng Kỳ Lân giật giật, trên trán cũng xuất hiện mấy vạch đen, cái gì gọi là vô sỉ? Chính là đây!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 121: Bảo bảo ra đời

Chương 121: Bảo bảo ra đời

Edit + Beta: Saki

"A... phải không? Nhưng theo ta biết được, thực lực hai người các người cũng ngang ngang nhau, vì sao lần này Kỳ Lân lại thua người hả?"

Tuyết Đại nhướn mày, vẻ mặt buồn cười nhìn hai người bọn hần.

"Này... này ta cũng không biết, dù sao hôm nay hần cũng là bại bởi ta rồi."

Hơn nửa ngày Ly Nặc mới phát hiện được có chỗ không thích hợp.

"Kỳ Lân người nói, chủ tử có phải có chỗ nào không giống rồi hả? Sao ta lại cảm giác có chỗ là lạ, người có cảm thấy được không?"

Lúc này hần mới nhận ra, hôm nay chủ tử có chút không giống thường ngày, không giống lúc trước cả ngày chỉ đắm chìm trong thế giới của mình, không nói lời nào cũng không để ý đến người khác."

"Tiểu chủ tử đã trở về bô dáng vốn có, người sao lại ngốc như vậy?"

Kỳ Lân liếc hẩn một cái, đúng là thối hồ ly ngu ngốc.

Chính mình vì muốn hẩn bớt giận mới cố ý để thua, bị hẩn đánh thành bộ dáng này, hẩn lại dám nói là mình tài nghệ không bằng người nên mới thua, không chỉ vậy, tiểu chủ tử có thay đổi lớn như vậy hẩn đã phát hiện ra từ lúc nàng mở miệng nói chuyện, vậy mà tên đầu độn này đến bây giờ mới phát hiện ra.

Đúng là rất kỳ quái, tiểu chủ tử như thế nào lại biến trở về bộ dáng lúc trước kia? Chẳng lẽ là nàng đã nghĩ thông suốt?

Ừ, rất có khả năng, hẩn nên nói cho chủ tử tin tức tốt này, để cho hẩn cũng vui vẻ một phen.

Cả ngày nhìn thấy hẩn không vui, tâm tình của mình cũng như bị lây theo, không vui.

"Này, người đi đâu đấy?"

Kỳ Lân xoay người đi về hướng cung điện, hẩn vội vàng muốn đi báo cho chủ nhân tin tức tốt này.

"Ta đi tìm chủ nhân, lát sau sẽ tìm người."

Nói xong liền xoay người nhanh chóng rời khỏi.

"Người nói là nàng nhận thức các người?"

Trong điện, nam tử nghe được Kỳ Lân báo cáo, liền buông sách xuống, im lặng hồi lâu mới hỏi.

"Đúng vậy, tiểu chủ nhân nhận ra chúng ta, cho ta cảm giác như nàng lại quay trở về trước kia, có lẽ là đã thoát khỏi bóng đen?"

Kỳ quái, tiểu chủ nhân vốn là nhớ rõ bọn hẩn mà, sao chủ nhân lại hỏi như vậy?"

Đột nhiên, hẩn bỗng cảm thấy có chỗ không thích hợp, bởi vì vẻ mặt của chủ nhân rất khác thường nhưng lại không biết là không thích hợp ở chỗ nào.

"Ừ ta đã biết, người cứ lui xuống trước đi."

Nghe Kỳ Lân kể lại, hẩn lại tiếp tục im lặng.

Kỳ Lân lui cuống, cung điện to như vậy chỉ còn lại một mình hẩn.

Vì sao Tuyết Nhi lại quên mình? Nhìn tình hình nàng hiện giờ, hẩn là cũng không nhớ rõ người nọ đi, vậy toàn bộ chuyện này phải giải thích như thế nào đây?

Bất tri bất giác, đã hai năm đi qua.

Tuyết Đại mang thai, làm cái gì đều bất tiện.

Ngày hôm đó, nàng thu thập xong hành lý, chuẩn bị xuất cung đến chỗ đám Mẫu Đơn, lại bị Tuyết Thiên ngăn lại.

"Tuyệt Nhi, muối không thể xuất cung, mấy ngày nay chính là lúc muối sắp lâm bồn, muối cần phải tĩnh dưỡng thật tốt, không thể để xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn."

Bụng Tuyệt Nhi đã lớn như vậy rồi, sao lại không biết an phận, tiểu nha đầu này đúng là làm người ta không bớt lo được.

"Ca, huynh nói câu này cũng rất nhiều ngày rồi, cũng không nhất định là hôm nay sẽ sinh. Tuyệt Nhi ở trong cung đã lâu, người cũng đã quen nắm rồi, huynh để ta ra ngoài hít thở không khí được không?"

Tuyệt Đại có chút bất mãn năn nỉ, nàng đã ở trong cái hoàng cung này lâu như vậy, cũng tại ca ca bá đạo này không cho nàng ra ngoài, luôn luôn nói lấy hài tử trong bụng nàng ra uy hiếp.

Lại nói, nàng cũng không biết tại sao trong bụng mình lại có hài tử, phụ thân của nó nàng cũng không biết, hỏi bọn hắc thì không ai nói một chữ, thật đúng là tức chết nàng rồi.

"Tuyệt Nhi nghe lời, chờ muối sinh hài tử rồi muốn đi chơi đâu cả ca đều sẽ đưa muối đi, nhưng là mấy ngày này thì không được, ta đưa muối về tắm điện."

Đối với việc nha đầu kia lại quay về với tính tình ngàn năm trước hắc rất cao hứng, đồng thời cũng cực kỳ sầu não, nàng cả ngày đều làm âm ỉ muốn đi chơi, nhưng tính huống của nàng lại không cho phép, vạn nhất xảy ra chuyện gì không tốt, hắc biết làm thế nào cho tốt đây?

"Không được, ta... A! Đau quá..."

Lúc Tuyết Đại muốn phản bác đột nhiên lấy tay ôm bụng, khuôn mặt nhăn nhó nhăn lại thành một nắm.

"Tuyết Nhi làm sao vậy? Đây không phải là muốn sinh chứ?"

Khẩn trương khom lưng ôm lấy Tuyết Đại đang đau bụng bế lên, vội vàng chạy về phía điện Vô Tâm.

"Chui nhân, tiểu chui nhân làm sao vậy?"

Tuyết Thiên ôm Tuyết Đại trở lại tám điện vừa đứng lúc đứng phải Kỳ Lân và Ly Nặc.

"Nhanh, mau gọi thái y, bảo tất cả bọn họ đều đến đây cho ta, nói nữ hoàng muốn sinh, mau đi!"

Tuyết Thiên khẩn trương, lời nói ra cũng là thở hổn hển, Ly Nặc cùng Kỳ Lân vẫn ngây ngốc đứng tại chỗ, nhất thời không phản ứng kịp.

"Được, được, Kỳ Lân đi gọi ngự y, chui nhân chờ một chút."

Bị Tuyết Thiên rống, bọn hắn mới lấy lại tinh thần, kéo nhau đi tìm ngự y.

Thì ra là tiểu chui nhân muốn sinh bảo bảo, trời ạ, đúng là làm người ta sợ hết hồn, trách không được chui nhân lại gấp gấp như vậy.

"Ca ca, Tuyết Nhi đau quá, đau chết mất!"

Tuyết Thiên bế Tuyết Đại lên giường, lúc này nàng đã chảy mồ hôi ròng ròng, ở trên giường phượng lăn lộn kêu đau.

Tuyết Thiên giữ chặt Tuyết Đại, nhìn nàng đau như vậy hẳn cũng cực kỳ đau lòng, hận không thể chịu đau thay nàng.

"Tuyết Nhi, kiên trì một lát, ngự y lập tức sẽ đến, muội đau như vậy là do bảo bảo muốn ra đời rồi, muội nhất định phải cố chịu đựng, ca ca sẽ ở bên cạnh cùng muội, đừng sợ."

Hắn vội vàng an ủi nàng, một bên lại thầm mắng đám ngự y sao lại lè mè, làm cho Tuyết Nhi bị đau lâu.

Kỳ Lân vội vã mang theo một đồng ngự y chạy đến điện Vô Tâm, trên trán đều là chỉ chút mồ hôi.

Lại nói, bọn hắn cũng cực kỳ khẩn trương, dù sao đây cũng là đỡ đẻ cho nữ hoàng của bọn hắn, làm sao có thể không khẩn trương? Còn chưa đến nơi, đều đã bị dọa thành như vậy rồi.

"Chín nhân, đã tìm hết ngự y đến đây, tiếp theo nên làm cái gì bây giờ?"

Kỳ Lân đẩy cửa điện ra, dẫn theo đám ngự y đi vào, những người đó sau khi vào liền đồng loạt quỳ ở ngoài chờ Tuyết Thiên gọi vào.

"Quý ở đó làm gì? Còn không mau lại đây xem nữ hoàng là xảy ra chuyện gì, vì sao lại đau như vậy?"

Tuyết Thiên giận dữ hét lên, đám ngự y này đúng là ngu xuẩn, Tuyết Nhi cũng đã đau thành như vậy, bọn hắn còn không có người nào tiến lên xem bệnh mà còn lầy đặt quỳ hành lễ nữa sao?

Đám ngự y vốn là đang run như cây sậy, nghe hắn rống một tiếng như thế lại càng thêm sợ hãi.

Nôm nớp lo sợ đi đến bên cạnh Tuyết Đại, thay nàng bắt mạch, may mắn lại khẩn trương nhưng lại không nói ra lí do.

"Sao thế? Người còn không mau nói!"

Lý Nặc gấp gáp, không đợi ngự y mở miệng đã vội vàng hỏi.

"Này... Xin... xin thứ cho cựu thần vô năng, tình hình của nữ hoàng lệ hạ thần nhìn không ra, vẫn là thỉnh Trương ngự y đến xem mới được."

Ài, hắn thật sự là đã tận lực, nhưng mạch tượng nữ hoàng rất vững vàng, căn bản là không giống như muốn sinh hài tử, nhưng là hắn không dám nói, vì bảo toàn mạng của mình, đành phải đẩy trách nhiệm cho người khác rồi.

Trương ngự y bị điểm danh run run rẩy rẩy đi tới, đầu đầy mồ hôi bắt mạch cho Tuyết Đại đang đau đến ngất đi trên giường.

"Sao rồi? Có gì là làm sao?"

Vẻ mặt vô cảm nói Tuyết Thiên đều nghiễm khắc hỏi.

...mặt và giọng nói. Tuyet Thiên nhìn người khác nói, một bộ dáng người lại dám nói không biết ta liền chém đầu người.

"Vi, vi thần đáng chết..."

Nguyệt y kinh hách quá độ, luồng cánh tay đang bắt mạch ra liền quỳ xuống, mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng ròng, vừa dập đầu vừa nói đáng chết.

"Trương nguyệt y, người không cần tự hành hạ mình, có việc gì người cứ nói thẳng, ta cũng sẽ không trách tội."

Nàng rất đau, nhưng vẫn cố cắn răng chịu đựng, sợi tóc bị ướt mồ hôi dính bết vào hai bên mặt, nhìn vô cùng suy yếu.

Nghe Tuyết Đại nói vậy, Tuyết Thiên mới ý thức được mình đã thất thố, cũng là do biểu tình đáng sợ dọa đám nguyệt y, cho nên hẳn lựa chọn ngậm miệng không nói nữa, chờ nguyệt y nói.

"Bệ hạ, mới vừa rồi vi thần thay người bắt mạch, phát hiện mạch tượng rất vững vàng, không giống như là mạch tượng lúc muốn sinh, còn có..."

Nguyệt y ấp a ấp úng không dám nói tiếp, đơn giản là lời nói kế tiếp quá dọa người, hẳn sợ bởi vậy mà rơi đầu, nhưng nếu không nói ra thì cũng không được, thật đúng là làm khó hân.

"Cứ nói đi đừng ngại, ta... đáp ứng sẽ không giáng tội các người."

Tình đột đau đớn kéo đến khiến hơi thở của nàng rồi

loạn, nói chuyện cũng cực kỳ khó khăn.

"Bệ hạ, khi thân bắt mạch không chỉ phát hiện mạch tượng người rất bình thường, nhưng lại không phát hiện ra mạch hỉ, nhưng mà bụng của người..."

Hắn thốt ra lời này, các ngự y khác đều nhao nhao ném cho hắn ánh mắt kỳ quái, ngoại trừ ngự y đã bắt mạch đầu tiên kia.

Bởi vì hắn cũng chuẩn đoán ra hiện tượng này, vốn cho là mình đoán sai, lại sợ bị trách phạt nên không nói ra.

Hiện giờ bị Trương ngự y nói ra, hắn mới xác định mình không có chuẩn sai, mà hoàng hậu căn bản là không mang thai, nhưng mà bụng của nàng, thật đúng là khiến người ta khó hiểu.

"Người nói cái gì? Một đám lang băm, đều cút hết đi, nhanh đi tìm là đồ tới." (Ặc Ặc mới nhớ ra mới là đồ sao???)

Nghe Trương ngự y nói vậy, Tuyết Thiên như nhớ tới cái gì, vẻ mặt không vui đuổi bọn họ ta ngoài, sợ Tuyết Đại hoài nghi cái gì.

Đợi ngự y rời đi hết, hắn mới yên tâm.

Sao hắn lại ngu như vậy? Tuyết Nhi là mang thai con của rồng, sao có thể giống như người thường mang thai? Chỉ trách mình quá kích động, nhất thời không suy xét chu toàn.

"Ca ca, vì sao bọn hần lại nói muội không mang thai?
Đây rốt cuộc là chuyện gì?"

Về mặt Tuyết Thiên không được tự nhiên, nàng vừa liếc
là biết có chuyện không ổn.

Đối với câu hỏi của Tuyết Đại, hần nhất thời không biết
đáp lại như thế nào.

"Tuyết Nhi, bọn hần đều là lang băm, muội đừng tin lời
bọn hần, ca ca đảm bảo, muội thật sự mang thai, không cần
nghĩ lung tung, ngoan ngoãn chờ bảo bảo ra đời."

Hần không thể nói cái gì, chỉ có thể trấn an nàng trước,
chỉ hi vọng nàng không suy nghĩ nhiều.

Tuyết Đại vừa muốn nói cái gì thì bụng lại đau, mà lần
này còn đau hơn lần trước, khiến nàng không thể mở
miệng nói một chữ.

Nhìn nàng đau đến chết đi sống lại, Tuyết Thiên cũng
gập đến mồ hôi chảy ròng ròng.

"Mau đi xem xem bà đỡ đã đến chưa!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Hai quả trứng rồng

Chương 122: Hai quả trứng rồng

Edit + Beta: Saki

Kỳ Lân lĩnh mệnh đi tìm bà đỡ, không bao lâu liền dẫn theo mười mấy
bà đỡ đi vào.

Những bà đỡ này mấy ngày trước đã được chiêu vào cung để đợi đến ngày Tuyết Đại sinh.

Các nàng đều là những bà đỡ chuyên nghiệp được Tuyết Thiên tự mình chọn ra trong trăm người, không nói đến tay chân lanh lẹ, đôi với việc trấn an sản phụ, làm như thế nào để cho nàng dưới tình huống không phải mất nhiều sức lực cũng thuận lợi sinh được đứa bé, cho nên mới được Tuyết Thiên tuyển vào cung đỡ để cho Tuyết Đại.

Đối với chuyện của Tuyết Đại trước giờ hẳn luôn cực kỳ thận trọng, huống chi là chuyện sinh đẻ cần phải cực kỳ cẩn trọng mới được.

Mười mấy bà đỡ đang muốn quỳ xuống hành lễ đã bị Tuyết Thiên ngăn trở.

“Mau chuẩn bị đỡ đẻ, nữ hoàng muốn sinh rồi.”

Tuyết Nhi cũng đau thành như thế này rồi, đâu còn thời gian để ý mấy nghi lễ này.

Các bà đỡ nghe vậy liền nhao nhao đi chuẩn bị. Người thì đi nấu nước, người thì đi chuẩn bị quần áo cho bảo bảo, tất cả đều chuẩn bị rất tốt.

Còn lại mấy người thì đến bên cạnh Tuyết Đại, nhẹ nhàng ấn xuống bụng nàng, hình như là muốn xem xem vị trí của thai nhi có chính xác hay không, có thể thuận lợi sinh được bảo bảo hay không.

“Vương gia, bệ hạ muốn sinh rồi, người nên tránh đi một lúc, nữ nhân sinh con, nam nhân không nên nhìn, như vậy sẽ không may mắn.”

Bà đỡ thấy Tuyết Đại sắp sinh, nhưng mà Tuyết Thiên là ca ca lại vẫn còn ở nơi này, không khỏi lên tiếng nhắc nhở.

Tuyết Thiên nghe vậy không khỏi lo lắng liếc Tuyết Đại một cái.

“Tuyết Nhi, ca ca ra ngoài chờ muội, muội nhất định phải chịu đựng.”

Tuyết Đại nhìn đau gật gật đầu, Tuyết Thiên lúc này mới quay ra dặn dò mấy bà đỡ.

“Các người đều phải hầu hạ thật tốt, vạn nhất nữ hoàng có xảy ra chuyện gì, các người đừng hòng nghĩ sống mà ra khỏi hoàng cung.”

Đối với uy hiếp của Tuyết Thiên, các bà đỡ cũng là nơm nớp lo sợ gật đầu, cũng không dám có dị nghị gì.

Lúc này Tuyết Thiên mới rời khỏi phòng, Kỳ Lân cũng kéo theo Ly Nặc ra ngoài.

Bên trong chỉ còn lại bóng dáng các bà đỡ đang rối ren cùng với tiếng kêu đau đớn của Tuyết Đại.

Bên ngoài Tuyết Thiên im lặng mà chờ đợi trong lo lắng. Kỳ Lân cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng chờ đợi.

Mà Ly Nặc lại không giống, chỉ thấy bông dăng hăn đi đi lại lại trên hành lang, lòng gấp như kiến bò trên chảo nóng.

“Người đừng có đi đi lại lại như vậy nữa được không? Ta nhìn người cũng muốn hoa mắt rồi, người không thể đứng yên một lát được sao?”

Đối với Ly Nặc cứ bắt an đi lại, Kỳ Lân rất khó chịu, không nhịn được quả trách hăn vài câu.

“Người nói không lo được sao, đó là chủ tử của ta đấy, là chủ tử duy nhất của ta, hiện tại người đang bên bờ sinh tử, ta có thể không lo lắng được sao? Người nào giống như người không thèm quan tâm chứ?”

Đối với Kỳ Lân trách cứ, Ly Nặc lại nổi giận, giọng điệu cũng không khá hơn chút nào.

“Nàng là chủ tử của người không sai, nhưng cũng là tiểu chủ nhân của ta, làm sao ta lại không lo lắng được hả?”

Hai người liền giương cờ bạt chiến, so với tình hình sinh hài tử bên trong còn náo nhiệt hơn.

“Đều im hết cho ta!”

Một câu thành công làm hai người im bật, ngay cả thờ mạnh cũng không dám, chỉ còn cách trừng nhau một cái rồi quay mặt đi, chĩa mũi về phía đối phương. (...bן tuổi r còn như trẻ con thế 2 chế?)

Trong tấm điện, đầu Tuyết Đại đầy mồ hôi, ngắt đi vài lần, lại bị bà đỡ ấn huyết nhân trung giữa mũi và miệng gọi tỉnh dậy.

“Bệ hạ, lại dùng lực, nước ối đã vỡ, miệng tử cung cũng đã mở ra, hài tử muốn ra đời rồi, cố lên.”

Bà đỡ động viên Tuyết Đại, thờ hồng học nói ra một tràng.

Sau nửa canh giờ, Tuyết Đại rốt cuộc thuận lợi sinh được hài tử.

“A, trời ạ...”

“Yêu quái...”

Tuyết Đại cực kỳ suy yếu, tiếng hét chói tai của bà đỡ lại khiến nàng không nhịn được nhún mày.

Lúc bà đỡ hét lên chói tai, Tuyết Thiên vội vàng đẩy cửa vào, vội vàng vọt tới lên người Tuyết Đại, kiểm tra xem nàng có gặp chuyện không may hay không.

“Câm mồm, các người không có việc gì sao lại hét lên? Chán sống rồi hả?”

Phát hiện Tuyết Đại không có việc gì, chỉ là có chút suy yếu mà thôi, hẳn mới thả lỏng tâm mình.

“Vương, vương gia, lệ hạ nàng, nàng...”

Các bà đỡ nơm nớp lo sợ quỳ trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, biểu tình như là gặp quỷ, nhưng tầm mắt các nàng đều nhìn về một hướng.

Tâm Tuyết Thiên lập lộp lộp một tiếng, sẽ không phải là...

Nhìn theo ánh mắt các nàng, quả nhiên là có chút ngoài dự đoán của mọi người, khó trách các nàng lại sợ hãi như vậy.

Xuất hiện trong tầm mắt không phải là đứa bé, mà là hai quả trứng một lớn một nhỏ, trong đó quả lớn một chút có màu đỏ, quả nhỏ hơn có màu trắng. (Ặc vì rồng sinh ra từ trứng nên...)

“Kỳ Lân, dẫn các nàng đến thần điện, để cho Đông Phương Ngưng xoa trí nhớ của các nàng ngày hôm nay, ai cãi lời, trực tiếp giết.”

Đông Phương Ngưng, nữ quan chương sự của thần điện

Sáng Thế, phụng mệnh của Nguyên Thủy Thiên Tôn đến nhân gian tương trợ Tuyết Thiên, sợ hấn trước khi trở về vị trí cũ bị người hại. (câu này trong cv hơi khó hiểu nên ta chêm =.=)

Một màn này hôm nay bị các nàng nhìn thấy, trở về không biết sẽ bị loan truyền như thế nào, vạn nhất truyền ra thì thanh danh của Tuyết Nhi sẽ bị vấy bẩn, có lẽ Tuyết Nhi sẽ không để ý, nhưng là hấn để ý, hấn sẽ không để cho bất kì ai đồn đãi nhằm làm ảnh hưởng tới nàng.

“Vâng, chủ nhân, Kỳ Lân lập tức đưa các nàng đi.”

Đối với hai quả trứng tròn một lớn một nhỏ kia, khóe miệng Kỳ Lân cũng là giật giật, đến hấn cũng giật mình chứ đúng nói đến mây là đồ chỉ là phạm nhân?

Vẫn là chủ nhân suy xét chu đáo, sau khi xóa trí nhớ thì các nàng sẽ không thể loan truyền chuyện tình ngày hôm nay ra ngoài, như vậy đối với chủ nhân mới là tốt nhất.

Kỳ Lân biến trở về nguyên hình, không chỉ như vậy, còn biến thân thể của chính mình tăng lên gấp đôi.

Tuyết Thiên phát tay áo, những bà đồ đã bị dọa cho u mê đã toàn bộ rơi vào trên lưng nó, trong nháy mắt, Kỳ Lân đã mang theo mấy bà đồ bay đi mất.

Ánh mắt sáng ngời nhìn hai quả trứng đã lâu, lúc này Ly Nặc mới đi lên phía trước, ôm lấy quả trứng màu đỏ vào lòng, trái nhìn phải ngắm, một bộ dáng hứng thú nồng đậm.

“A, là trứng rồng nha...”

Đưa cái mặt sát vào quả trứng, hai mắt hấn sáng như sao.

“Bảo bảo à, ta là Ly Nặc thúc thúc của con đây... con mau nói cho ta biết, con là con trai hay con gái vậy?”

Tuyết Đại vẫn suy yếu nằm trên giường, đối với tình hình bên ngoài giường phòng nàng căn bản không nhìn thấy, mặc dù vậy nàng vẫn cảm thấy có cái gì đó không đúng lắm.

“Ca ca, đứa bé đâu? Sao mọi người không nghe thấy tiếng khóc của nó? Có phải là đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Sắc mặt Tuyết Đại trắng xanh, lo lắng hỏi Tuyết Thiên.

“Tuyết Nhi, đứa bé không có chuyện gì, có thể là đã ngủ rồi, mọi người đừng lo lắng, trước nhắm mắt lại nghỉ ngơi một hồi, tỉnh dậy thì bảo bảo cũng sẽ tỉnh.”

Thần sắc Tuyết Thiên có chút không được tự nhiên, đối mặt với ánh mắt của Tuyết Đại, hấn rất khó không chế bản thân không né tránh ánh mắt của nàng.

“Ca ca, Tuyết Nhi muốn nhìn bảo bảo ngay bây giờ, huynh nhanh ôm qua cho mọi người xem với, chỉ có như vậy Tuyết Nhi mới an tâm nghỉ ngơi được.”

Tuyết Thiên có chút do dự, khiến tâm Tuyết Đại trầm xuống, cảm giác bất an càng mạnh hơn.

“Ca... Tuyết Nhi muốn nhìn bảo bảo!”

Đối với sự dò dặt của hẳn, giọng nói của nàng càng thêm kiên quyết, Tuyết Thiên thấy vậy cũng biết là chuyện này không thể giấu diếm được rồi.

“Được, mọi người kích động, ca ca sẽ ôm qua cho mọi người nhìn.”

Trấn an nàng một phen, mới đứng dậy đi tới chỗ để hai quả trứng rồng.

Ly Nặc khẩn trương ôm quả trứng màu đỏ đến trước mặt Tuyết Đại, Tuyết Thiên cũng đem quả trứng trắng đến cho nàng nhìn.

Hai mắt trừng lớn, sững sờ nhìn hai quả trứng trong lòng bọn hắn, hai quả một lớn một nhỏ, Tuyết Đại tròn tròn mắt, ai có thể nói cho nàng, đây là chuyện gì không?

“Đó là... cái gì?”

Ngây người hồi lâu, cuối cùng mới không thể tin hỏi.

“Chị tì, đây là trứng rồng, người sinh ra hai long bảo bảo, thật đáng yêu nha...” (trứng...đáng yêu sao???)

Không đợi Tuyết Thiên mở miệng, Ly Nặc đã nhanh nhẹn nói ra.

“Trứng rồng... Vì sao ta sinh ra không phải là đứa bé mà lại là trứng rồng?”

Chuyện này khiến nàng thật sự giật mình, đột nhiên nàng nhớ tới cái gì.

“Chẳng lẽ là, phụ thân của bảo bảo là một con rồng?”

Chỉ có giải thích như vậy mới hợp lí, nhưng mà, bản thể của nàng là một đóa hoa, phụ thân của bảo bảo lại là một con rồng, một đóa hoa và một con rồng... (xp cho ta cười 1 lát, ahahahahaha... :sofunny:)

Ách, có vẻ dù là như thế nào đều không thể tưởng tượng được, dù cho nàng có là người của thế kỷ hai mươi mốt cũng quá khó để tiếp thu sự thật này.

Đối với câu hỏi của nàng, Ly Nặc và Tuyết Thiên đều bảo trì trầm mặc, trong lúc này cũng không biết nên nói thế nào cho phải.

Tuyết Dạ căn bản không phải là mất trí nhớ, chỉ là quên mất Dạ Khuynh Thành và Tuyết Thiên mà thôi, tất nhiên nàng cũng quên luôn cảnh gặp gỡ với Xích Long kia rồi.

“Được rồi, ta hiểu rồi, trứng rồng liền là trứng rồng đi, mau đưa bọn chúng cho ta.”

Nhìn sắc mặt hai người kia, nàng cũng đoán được, không nghĩ tới nha, nàng thật là đã xảy ra quan hệ với một con rồng, nhưng vì sao nàng lại không hề có một chút ấn tượng nào nhỉ?

Không đúng, đôi khi nàng luôn cảm thấy mình đã quên đi cái gì đó rất quan trọng, nhưng khi nàng liên mạng muốn

nhớ lại thì cái gì cũng không nghĩ ra, đầu óc đều trống rỗng.

Hai người nghe vậy đều gắt gao nhìn chăm chăm nàng, phát hiện nàng không hề có bộ dáng khó tiếp thu như bọn hần tưởng tượng, lúc này mới ôm hai quả trứng qua cho nàng.

“Tuyết Nhi...”

“Chị tì...”

Hai người cùng lúc hô lên, nhưng mà lời còn chưa dứt đã bị Tuyết Đại cắt đứt.

“Các người ra ngoài trước đi, ta mệt rồi.”

Tuyết Đại đặt hai quả trứng lên cạnh mình, còn chính mình lại nhắm mắt lại, vẫn không quên đuổi người.

“Ừ, mệt rồi thì phải nghỉ ngơi thật tốt, không cần suy nghĩ nhiều, mặc kệ chúng nó là cái gì, chỉ cần là muối sinh ra thì chúng ta đều sẽ thích.”

Tuyết Thiên không biết nên an ủi nàng thế nào, đành phải nói lời thật lòng ra.

“Chúng ta ra ngoài, muối hãy nghỉ ngơi thật tốt.”

Nói xong thì nhìn nàng một cái thật sâu, thấy nàng không có mở miệng tính toán, lúc này mới từ từ đi ra ngoài.

“Chị tì, Ly Nặc liền ra ngoài trước, một hồi sẽ trở lại thăm người với bảo bảo.”

Sau khi Tuyết Thiên đi ra ngoài, Ly Nặc cũng đi theo ra.

Sau khi lộn hẳn ra ngoài hết Tuyết Đại mới mở mắt ra, nhìn chằm chằm hai quả trứng trong lòng mình, cuối cùng vì quá mệt mỏi mà ngủ thiếp đi.

Cố trong mộng, nàng thấy được hai tiểu hài tử mà nàng sinh ra, bọn chúng đang vây quanh nàng chơi đùa, thật đáng yêu.

Cũng không biết qua bao lâu, ngay tại lúc Tuyết Đại nửa mê nửa tỉnh, một vài âm thanh rắc rắc truyền vào lỗ tai nàng, khiến nàng đang từ trong mộng bị giật mình mà tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 123: Bảo bảo biến dị vô địch?

Chương 123: Bảo bảo biến dị vô địch? (hic ta kb nên để cái tên chương thế nào cho phải ==")

Edit + Beta: Saki

Sau khi Tuyết Đại tỉnh lại, nhìn quanh phòng cũng không phát hiện ra điều gì bất thường.

Kỳ quái, rõ ràng nàng nghe được có tiếng gì đó, như thế nào bây giờ lại không nghe thấy?

Nếu không có việc gì thì lại ngủ tiếp vậy, nghĩ xong thì giờ tay vuốt ve hai quả trứng rỗng bên cạnh, phút chốc lại rụt tay về.

Sao lại thế này? Vì sao vỏ trứng rỗng lại nóng đến phỏng tay như vậy?

Bởi vì quá mức sợ hãi, nàng lập tức từ trên giường ngồi dậy, ôm lấy hai quả trứng tròn, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm chúng nó.

Bảo Bảo, các con vạ lần không được xảy ra chuyện gì!

Đột nhiên, nàng phát hiện có điều không thích hợp, ngay tại dưới tay nàng có một vết nứt.

Nâng quả trứng lên, quả nhiên nhìn thấy một vết nứt. Rắc rắc một tiếng, lại có thêm một vết nứt, sau đó lại thêm cái thứ ba, thứ tư...

Tuyết Đại ôm quả trứng nhìn chăm chăm không chớp mắt. Theo vỏ trứng vỡ ra, một con rồng nhỏ màu đỏ bò ra, là một tiểu xích long dài chừng 50 cm.

Tiểu Xích Long bò ra khỏi quả trứng thì dừng lại một hồi, sau đó nó ngẩng cái đầu màu đỏ đáng yêu nhìn Tuyết Đại, bộ dáng kia khỏi nói có bao nhiêu dễ thương.

“Tiểu bảo bối, mau đến đây với mẫu thân nào.”

Dù cho sinh ra một con rồng nhỏ cũng không khiến cho Tuyết Đại cảm thấy chán ghét, mà lại cảm thấy cực kỳ thân thiết, nàng cũng không bắt Tiểu xích long gọi là mẫu hoàng, đơn giản vì cái xưng hô kia quá mức xa cách.

“Mẫu thân, ôm ôm!”

Tiểu xích long nghe lời bò đến trước mặt Tuyết Đại, dùng cặp long nhãn đỏ đẫm máu mà đáng yêu nhìn chăm chăm nàng, âm thanh non nớt phát ra từ miệng nó.

Tuyết Đại nghe thấy thì thật vui vẻ, từ đáy mắt đến chân mày đều lộ ra tình thương của mẹ, nhẹ nhàng ôm lấy tiểu tử kia vào lòng.

“Ca ca xấu, không được cướp mẫu thân của muội!”

Cùng lúc đó cũng có một âm thanh non nớt truyền đến, so với giọng của tiểu xích long thanh thúy hơn một chút, nghe qua giống như giọng điệu làm nũng của một tiểu nữ oa.

Tuyết Đại nhìn theo nơi âm thanh phát ra, ánh mắt tập trung trên quả trứng màu trắng còn lại, nàng có chút hoài nghi có phải mình nghe lầm hay không.

“Hừ hừ, muội muội ngốc nghếch, ta ra trước, mẫu thân đương nhiên là của ta, ai bảo muội chậm chạp không ra được nha?”

Hai tiểu tử này từ khi còn ở trong bụng Tuyết Đại đã bắt đầu tranh đấu rồi, đều đã qua nhiều năm, kết quả là tiểu xích long thắng nên được làm ca ca, chỉ là những chuyện này Tuyết Đại không biết mà thôi.

“Tiểu bảo bối, vừa rồi là con nói chuyện với muội muội sao?”

Có lầm hay không, còn ở trong trứng đã có thể nói chuyện được rồi hả?

“Đúng vậy mẩu thân, bảo bảo nói cho người biết nha, muội muội nàng đúng là rất ngốc, mỗi lần đều là nàng thua ta thắng, nàng lại còn không phục, người nói có phải hay không?”

Cực kỳ rõ ràng, tiểu tử này không biết rằng làm anh là phải nhường em gái sao? Tuyết Đại có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

“Rõ ràng là ca ca huynh nói dối, mẩu thân đừng nghe huynh ấy, ca ca hẳn rất xấu, mỗi lần đều khi dễ ta.”

Cố gắng muốn bò ra, nhưng khổ nỗi nàng không có một đôi long trảo sắc bén giống ca ca mình, chỉ có thể từ từ chờ vỏ trứng vỡ ra, nàng thật là khổ mả.

Tuyết Đại nghe vậy nhú mày, hai tiểu gia hỏa này đúng là khiến cho nàng buồn cười, nhưng lại rất đáng yêu, nàng rất thích.

“Tiểu bảo bối, sao muội muội con còn chưa có ra? Có cần mẩu thân phá vỏ trứng giúp nàng không?”

Vỏ trứng không có lấy một khe hở, tiểu bảo bảo ở bên trong có thể không hít thở không thông hay không? Nàng thật sự có chút lo lắng.

“Không thể đập, phải để chính muội ấy tự bò ra mới được, nếu mẩu thân đập vỡ vỏ trứng, muội muội sẽ bị thương, yên tâm đi, muội ấy không có việc gì.”

Mẩu thân lo lắng, nó cũng cảm giác được, nói vậy cũng là để cho nàng an tâm.

Nghe nó nói như vậy, Tuyết Đại liền kiên nhẫn chờ ở một bên.

Đại khái sau một phút đồng hồ, vỏ trứng đã xuất hiện một vết nứt. Tiếp theo toàn bộ vỏ trứng cũng nứt ra. Mà một màn sau đó lại khiến người ta trợn mắt há mồm.

Tuyết Đại mở to đôi mắt xinh đẹp, môi đỏ mọng há to nhìn tiểu bảo bảo bò từ trong trứng ra.

“Bảo bảo, vì sao con và muội muội lại không giống nhau?”

Trời ạ, cho thiếu lòi đến đánh chết nàng đi! Tình hình này là sao đây?

“Mẫu thân, bảo bảo cũng không biết.”

Tiểu xích long lắc đầu, ý nói nó cũng không biết tại sao lại như vậy.

Một tiểu nữ oa với thân mình còn nhỏ gấp đôi rồng con, nita thân trên mang hình người, nita thân dưới lại mang hình rồng đang bò về phía các nàng.

“Mẫu thân, ôm ôm!”

Tiểu nữ oa đuôi hai cái tay ngấn ngời ra, mở to đôi mắt tròn trịa nhìn nàng, chờ đợi nàng ôm nó.

Mà Tuyết Đại vẫn còn đang trong trạng thái chấn kinh nên không chú ý tới hành động của tiểu nữ oa.

“Mẫu thân xấu lắm, chỉ ôm ca ca mà không ôm ta, hu hu...”

Tiểu nữ oa oa một tiếng liền khóc rống lên, còn dùng hai bàn tay nhỏ nhỏ, kéo ụt ụt lau nước mắt, lộ dạng cực kỳ ủy khuất. (quá cute > <)

Lúc này Tuyết Đại mới phục hồi tinh thần, nhìn tiểu nha đầu khỉ đến đáng thương tội nghiệp, ngậm trách cứ bản thân một phen.

“Tiểu bảo bối ngoan ngoan, để mẫu thân ôm con nào,

đừng khóc, đừng khóc.”

Khi nói chuyện liền khẩn trương ôm tiểu nữ oa lên, tay trái một đứa, tay phải một đứa, lúc này tiểu nữ oa mới ngừng khóc.

Tuyết Đại ôm cả hai đứa trẻ vào lòng, một hồi nhìn đứa này, một hồi lại nhìn đứa kia.

“Hai đứa có thể biến hình người không vậy?”

Tay trái ôm một con rồng nhỏ màu đỏ, tay phải ôm một tiểu nữ oa nửa người nửa rồng, tình cảnh này nhìn thế nào cũng thấy quái dị.

“Có thể...”

“Đương nhiên có thể.”

Hai tiểu gia hỏa cùng lúc trả lời, tiếp theo liền nhao nhao biến thành hình người.

Tiểu xích long được nàng ôm bằng tay trái lúc này đã không còn thấy đâu, thay vào đó là một bé trai không mặc quần áo.

Mà tiểu xà nữ bên tay trái cũng biến thành một bé gái trắng trẻo với đôi mắt to tròn đáng yêu.

“Khánh khách...”

“Đì hi...”

Hai đứa bé cùng liếc nhau một cái, đồng loạt cười ra tiếng.

“Hai bảo bảo chờ mẫu thân đi tìm y phục cho các con nha.”

Nhẹ nhàng đặt hai đứa bé xuống giường, nàng đi đến chỗ tủ quần áo, tìm hai bộ quần áo dành cho hài tử.

Bởi vì không biết là nàng sinh con trai hay con gái nên Tuyết Thiên liền bảo sư phó khéo tay nhất Thương thành làm rất nhiều quần áo hài tử cho cả nam và nữ, xuân hạ thu đông bốn mùa đều đủ cả, nhìn mà hoa mắt.

Nàng mới mặc đồ cho hai đứa bé xong thì Tuyết Thiên đã trở lại, nhìn hai tiểu gia hỏa chơi đùa đến quên trời quên đất, sắc mặt hẳn cũng sáng lên, quả không uổng công Tuyết Nhi chịu đau khổ, sau cùng lại sinh ra được hai đứa bé đáng yêu như vậy.

“Cữu cữu!”

“Cữu cữu ơm ơm!”

Hai tiểu gia hỏa đang chơi đùa thấy người đang tới thì rất cao hứng, hai đứa đều giơ tay đòi Tuyết Thiên bế.

Bọn chúng ở trong bụng Tuyết Đại, đối với chuyện bên ngoài cũng biết rất rõ, Tuyết Thiên là ca ca của Tuyết Đại đương nhiên bọn chúng cũng biết.

“Tốt, để cữu cữu bế nào!”

Bước nhanh về phía giường, hai tay vững chắc liền nhấc

hai tiểu gia hòa lên, ôm vào lòng.

“Tuyết Nhi, muội đã nghĩ ra tên cho hai bảo bảo chưa?”

Tuyết Thiên một bên chơi đùa với hai đứa bé, một bên hỏi Tuyết Đại.

“Tên muội đã sớm nghĩ tốt rồi, ca ca là Tuyết Hoàng, muội muội là Tuyết Phương.”

Lúc đầu cho là nếu sinh con trai sẽ gọi là Tuyết Hoàng, con gái sẽ gọi Tuyết Phương, lần này lại sinh đôi nên vừa vặn đều đúng đến cả hai cái tên.

“Tuyết Hoàng, Tuyết Phương... Ừ, rất hay, dễ nghe mà không mất khí phách, ta thấy hai tiểu bảo bối đều là nhân trung long phượng*, tên này rất hợp.” (có thể hiểu là ng xuất chúng nổi bật, ta xin để nguyên cho nó vẫn vẻ, 1 phần cx do ta k edit thế nào cho dễ hiểu ._.)

Tuyết Thiên gật gật đầu, đồng ý với cái tên Tuyết Đại đặt cho bảo bảo.

Cúi đầu nhìn hai đứa bé trong lòng, mắt liền không rời dù chỉ một giây.

Mà chấp nhất của hắn đối với Tuyết Đại, từ lúc hai đứa nhóc gọi hắn một tiếng cậu cậu đã tiêu tan, chỉ còn lại tình thân không thể dứt bỏ.

“Tuyết Nhi, muội hãy nghỉ ngơi thật tốt, huynh mang hai đứa nhóc đi chơi một lát, tối sẽ đưa bọn nó về ăn cơm cùng với muội.”

Sự săn sóc của Tuyết Thiên tuyệt đối không thua Dạ Khuynh Thành nửa phần, chỉ là có những chuyện là do ý trời, dù cho hấn cố gắng đến đâu cũng không thể thay đổi.

Liền nói thí dụ như, rõ ràng là hấn biết Tuyết Nhi trước, còn sống chung mấy vạn năm, lại thấy chung không bằng thời gian ngắn ngủi mà Tuyết Đại ở bên Dạ Khuynh Thành.

Có lẽ đây là duyên phận do ông trời đã định trước đi, mà hấn chỉ muốn nhìn thấy Tuyết Nhi vui vẻ là tốt rồi, còn có hai đứa nhóc kia cũng vui vẻ thì những chuyện khác đều không quan trọng.

Từ giờ khắc này, hấn phải làm một vị huynh trưởng thật tốt, làm tròn trách nhiệm của một người ca ca, không để Tuyết Nhi phải khó xit, cũng tuyệt đối không để cho muội muội phải chịu bất kỳ thương tổn nào.

Tuyết Đại gật gật đầu, nàng xác thực là rất mệt mỏi rồi.

“Hoàng Nhi, Phượng Nhi, để cho mẫu thân các con nghỉ một lát, cữu cữu sẽ mang hai đứa đi chơi có được không?”

Tuyết Thiên ôn hòa hỏi tiểu gia hỏa kia.

“Tuyết quá mẫu thân gặp lại sau!”

“A, Phượng Nhi cũng muốn đi chơi với cữu cữu! Mẫu thân gặp lại sau!”

Hai tiểu gia hòa quốc quốc cánh tay mập mập của mình, làm bộ dáng cúi chào với Tuyết Đại.

Tuyết đại cũng cười cười cùng chúng nó cúi chào, hai tiểu gia hòa mới vui sướng theo đuôi Tuyết Thiên đi chơi.

Nửa tháng sau, Tuyết Đại tỉnh lại trong tiếng chim hót trong trẻo vào một buổi sáng mát trời, việc đầu tiên nàng làm chính là nhìn hai tiểu tì đang nằm cạnh mình kia.

Bộ dáng nam hài đại khái lớn, năm tuổi, một gương mặt non nớt hơi phiểm hồng, có thể là do quá nóng.

Tuyết Đại kéo cái chăn đang đắp trên người nhóc xuống một chút, lại lấy tay sờ trán nhóc, phát hiện không có phát sốt mới yên tâm.

Mà nằm bên cạnh nam hài cũng là một tiểu cô nương cùng tuổi, chững qua lại vóc dáng có hơi lùn hơn so với nam hài.

Nhìn thấy y phục trên người bọn chúng mới hôm qua còn mặc rất vừa vặn, hôm nay lại đã chật đi, nàng cũng không còn mất bình tĩnh nữa rồi.

Không giống như hồi mới sinh, mỗi ngày nhìn thấy bọn chúng biến hóa, nàng đều rất khó tiếp thu, nhưng nửa tháng trôi qua nàng nhìn nhiều cũng đã thành thói quen, thói quen mỗi ngày trước khi ngủ đều chuẩn bị quần áo lớn hơn cho hai nhóc tì.

Giúp hai nhóc mặc quần áo vào, hầu hạ hai nhóc rửa mặt chải đầu thật tốt mới vào triều, sau khi lâm triều xong lại

trở về ăn sáng cùng hai nhóc, đây đã trở thành thói quen hàng ngày của nàng.

Tuyết Thiên sợ nàng mệt mỏi, muốn thay nàng chăm sóc hai tiểu hài tử này, nhưng Tuyết Đại không đồng ý, hài tử của nàng nàng muốn tự tay mình chăm sóc, dù mệt mỏi nàng vẫn chăm nom hai đứa nhóc rất tốt.

Trong cung cũng có rất nhiều cung nữ nhưng nàng chưa bao giờ nhờ bọn họ mà tự thân mình trông coi hai tiểu gia hỏa kia, dù vậy và những mỗi khi nhìn thấy hai đứa nhóc đáng yêu kia thì tất cả mệt mỏi của nàng đều tiêu tan, chỉ còn lại lòng tràn đầy vui mừng vùng tình thương vô hạn của mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 124: Hai tiểu tổ tông xuất cung

Chương 124: Hai tiểu tổ tông xuất cung

Edit + Beta : Saki (DDLQD)

Mà hai đứa nhóc cũng rất thích bám lấy nàng, ban ngày có thể tìm những người khác chơi đùa, nhưng buổi tối lại luôn dính lấy đòi ngủ cùng nàng mới chịu yên tĩnh ngủ say.

Cứ như vậy, ngày qua ngày, đến khi thân thể hai đứa bé giống với hình hài một hài tử bốn, năm tuổi thì dừng lại, không tiến hóa nữa.

Tuyết Đại cũng đã hỏi qua bọn chúng, lại nghe được lời giải thích rất vô tư, bọn chúng thích như vậy...

Bọn chúng nói thích cái tuổi này, cho nên không muốn tiến hóa lớn hơn nữa, chờ sau khi chơi đùa thỏa thích rồi mới suy xét lớn lên.

Tuyết Đại nghe mà dở khóc dở cười, nhưng lại cảm thấy vui vẻ nhiều hơn, bảo bảo của nàng quả nhiên là cường hãn, so với người làm mẹ là nàng còn muốn lợi hại hơn.

Như vậy cũng được, ít nhất như thế bọn chúng cũng sẽ được hưởng một thời thơ ấu thoải mái, nếu lập tức lớn lên, vậy sẽ mất đi rất

nhiều lạc thú mà chỉ khi là trẻ con mới hưởng được.

Bên trong hoàng cung, Ly Nặc và Kỳ Lân đang cùng hai tiểu gia hỏa kia chơi trốn tìm.

“Ai nha! Không chơi nữa, mệt chết ta rồi.”

Tiểu nha đầu một bên chà lau mồ hôi trên trán, một bên dùng bàn tay nhỏ bé mát xa hai chân mình, nhìn qua đúng là một bộ dáng mệt muốn chết rồi.

“Muội muội, nếu mệt thì chúng ta không chơi nữa, trước đi ăn chè đậu xanh mẫu thân tự làm rồi lát nữa huynh đưa muội ra ngoài chơi.”

Tuyết Hoàng nhìn muội muội mệt đến không thở ra hơi, cũng chạy qua giúp nàng xoa bóp cái cổ đang nhức mỏi, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của nàng, khỏi nói có bao nhiêu đáng yêu.

“Này này, hai tiểu tổ tông các người không được chạy loạn nha, không phải chủ tử có nói cho các người không được ra khỏi hoàng cung hả?”

Ly Nặc nghe được bọn chúng tính toán muốn xuất cung ra ngoài chơi, khẩn trương cảnh cáo, hai tiểu gia hỏa này chính là hai tiểu ma vương, chính hắn cũng bị bọn chúng chinh phục thâm không biết bao nhiêu lần rồi, cũng không thể để bọn nó ra ngoài cung được, nếu không lại không biết náo loạn ra chuyện gì đâu.

Kỳ Lân cũng đi tới, vỗ vỗ vai Ly Nặc.

“Người cũng không cần phải dọa nạt bọn trẻ, bọn chúng muốn ra ngoài chơi thì cứ để mặc bọn chúng đi, người như vậy sẽ làm bọn chúng mất hứng đó.”

Lời nói của Kỳ Lân khiến hai tiểu gia hỏa vui vẻ ra mặt, vui sướng chạy đến bên cạnh hắn hoa chân múa tay, một đứa ôm tay, một đứa ôm cổ hắn.

“Đúng vậy, vẫn là Kỳ Lân thúc thúc tốt bụng, Ly Nặc thúc thúc thật là xấu, không chơi với thúc ý nữa.”

Tiểu nha đầu lè lưỡi làm ngáo ộp, khiến cho Ly Nặc xụ mặt xuống.

“Kỳ Lân thôi, người lại ngứa da phải không? Như thế nào toàn làm trái với ta hả?”

Ly Nặc bất mãn lườm hắn một cái, một bộ dáng người dám nói nhảm ta liền đánh cho người rằng rơi đầy đất, hung tợn nhìn chăm chăm hắn.

Kỳ Lân không thèm để ý tới hắn, hai tay ôm lấy hai tiểu hài tử.

“Cả người muốn ra ngoài chơi, có thể, ta và Ly Nặc thúc thúc sẽ không ngăn cản, chỉ là hai đứa phải đồng ý với ta một điều kiện mới được, thế nào?”

So về đồ tiểu hài tử, Kỳ Lân có kinh nghiệm hơn so với Ly Nặc.

Hơn nữa hai đứa nhóc này cũng không phải là hai đứa trẻ bình

Non nua nai dua nhoc nay cung khong phai la nai dua tre binh thường, mà là hai tiểu ác ma nghịch ngợm. Đối phó với bọn chúng không thể dùng cách bình thường như đối với bao đứa trẻ khác, bởi vì trong cái đầu nhỏ nhỏ của bọn chúng, chỉ số thông minh tuyệt đối có thể gọi là tiểu thiên tài.

“Điều kiện gì?”

“Điều kiện là cái gì?”

Quả nhiên hai tiểu hài tử vừa nghe thấy có điều kiện, lập tức dừng làm nũng, bốn con người to tròn nhìn chăm chăm hẳn, dáng vẻ thập phần đề phòng.

“Ài nha, các người đừng nhìn ta như vậy, kỳ thật cũng không phải là điều kiện gì, chỉ là gần đây ta và Ly Nặc thúc thúc rất buồn bực, muốn hỏi các người, có thể mang theo chúng ta đi chơi được không?”

Nói xong lại cố ý đẩy đẩy Ly Nặc ở bên cạnh, ý bảo hẳn phối hợp với mình.

“Đúng đúng, Ly Nặc thúc thúc cũng muốn được đi chơi, các người tiền mạng chúng ta đi cùng đi.”

Ly Nặc không vui nhìn Kỳ Lân, sau đó vẫn phối hợp mở miệng.

“Như vậy à, nhưng...”

Tuyết Phượng nghiêng đầu suy nghĩ, đang lúc nàng còn muốn nói gì thì đã bị Tuyết Hoàng ngắt lời.

“Đương nhiên không thành vấn đề, có hai vị thúc thúc đi cùng chúng ta sẽ an toàn hơn nhiều, mẫu thân nói, thế giới

lên ngoài rất đáng sợ, nếu có người bảo vệ thì càng tốt.”

Về mặt Tuyết Hoàng vui vẻ nói, một bộ dáng làm ta còn tưởng là điều kiện gì ghê gớm lắm, thì ra là như vậy.

Nghe hẳn đồng ý, Ly Nặc vui vẻ, vẫn là thằng nhãi Kỳ Lân này thông minh, xem ra sau này nên theo hẳn học một vài chiêu mới được.

“Tốt, cứ quyết định như vậy đi, thúc thúc mang hai đứa đi ăn chè đậu xanh, ăn trưa xong chúng ta liền đi chơi, có được không?”

Kỳ Lân mừng theo hai đứa nhóc trở lại trong điện, lấy đồ ăn Tuyết Đại tự tay làm cho bọn nhỏ ra. Nhìn hai tiểu gia hỏa ăn uống say sưa, Kỳ Lân khiêu khích liếc Ly Nặc một cái, ý nói: “Xem đi, đồ hài tử là phải như ta đây, người đứng là ngu hết biết.

Ly Nặc mới vừa rồi còn bội phục hẳn, còn sinh ra vài phần hảo cảm với hẳn, cảm thấy hẳn cũng không đến nỗi quá đáng ghét, quyết định về sau sẽ không tìm hẳn gây phiền toái nữa.

Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt khiêu khích kia, tất cả hảo cảm vừa sinh ra liền biến mất toàn bộ, hung tợn trừng mắt nhìn hẳn, quyết định từ nay về mỗi khi lúc mình đều sẽ đi tìm hẳn đánh nhau, tuyệt không nể tình.

“A a... Đau bụng quá...”

Tuyết Phượng lấy tay che bụng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn thành một nắm, đột nhiên kêu đau bụng, trên trán

chạy ra chỉ chờ mờ hơi, nhìn giống như cực kỳ nghiêm trọng.

Hai người kia đang dùng ánh mắt chém giết lẫn nhau, nghe thấy tiếng nha đầu kêu lên thì lập tức đình chỉ, khẩn trương hỏi.

“Tiểu Phương Nhi, làm sao vậy, sao lại đau bụng?”

Kỳ Lân một bên lấy tay vuốt vuốt lưng tiểu nha đầu, một bên lo lắng hỏi.

“Thức thức, bụng Hoàng Nhi cũng đau, có phải đồ ăn bị người ta hạ độc rồi hả?”

Không đợi Tuyết Phương trả lời, bụng Tuyết Hoàng cũng bắt đầu đau.

Lý Nặc nhìn tiểu nha đầu bị đau đến rên rĩ, lại khẩn trương nhìn Tuyết Hoàng bên này cũng bị đau, liền học Kỳ Lân, nhẹ nhàng lấy tay vuốt vuốt lưng Tuyết Hoàng.

“Đảm là không, đây đều là thức ăn do tụi tay chân tì làm, không có khả năng bị hạ độc, trừ phi...”

Lý Nặc nhíu mày, nhìn về phía cửa đại điện.

“Trừ phi cái gì?”

“Trừ phi cái gì?”

Thần sắc hai đứa trẻ thống khổ cùng lúc hỏi, Kỳ Lân cũng không lên tiếng mà dùng ánh mắt hỏi.

“Trừ phi có người đã lên vào đây.”

Một câu dẫn tới ba ánh mắt xem thường.

“Xin nhờ! Cita điện đã được cứu cứu lập kết giới, trừ mấy người chúng ta, những kẻ khác không có khả năng vào được.”

Một tay Tuyết Hoàng che bụng, sắc mặt trắng bệch, một bên vẫn không quên khinh bỉ Ly Nặc.

“Không được, ta muốn đi nhà xí, không chịu nổi rồi!”

Tuyết Hoàng chống tay lên bàn đứng lên, vội vàng chạy ra ngoài, còn không quên phất tay để bọn họ không cần đi cùng.

“Ta cũng phải đi!”

Tuyết Phượng cũng chạy ra ngoài, ra đến ngoài cửa còn xoay người lại, nói với hai người: “Thúc thúc, các người không cần đi theo, khi Phượng Nhi giải quyết không có thói quen có người bên cạnh, sẽ không đi được.”

Tiểu nha đầu nói xong liền nhanh chóng chạy ra ngoài, lưu lại hai đại nam nhân im lặng không biết nói gì.

Thời gian trôi qua từng phút, vẫn không thấy hai tiểu gia hỏa kia quay lại, hai đại nam nhân càng chờ càng thấy sốt ruột.

“Kỳ Lân, sao bọn nó còn chưa quay lại, sẽ không phải

là bị rơi xuống hố phân rồi chứ?” (suy nghĩ của bạn Ly Nặc thật... =.=)

Ly Nặc sốt ruột ở trong điện đi tới đi lui.

“Không phải là rơi xuống hố phân, sợ là hai đứa nhóc đã chuồn ra khỏi cung rồi.”

Đã qua nửa canh giờ, vẫn chưa thấy bọn chúng trở lại, phỏng chừng là đã nhìn thấu mưu kế của hắn, rồi tương kế tựu kế, lừa hắn và Ly Nặc, sau đó liền bỏ trốn.

Ly Nặc vừa nghe liền nhảy dựng lên.

“Cái gì? Người nói bọn nó đã trốn đi rồi?”

Kỳ Lân không nói, chỉ là gật gật đầu, lại tiếp tục trầm tư.

“Hừ, còn tưởng rằng người có bao nhiêu thông minh, còn không phải bị hai tiểu oa nhi tính kế, còn không biết xấu hổ lên mặt với ta.”

Lần này đến phiên hắn khiêu khích, nhìn xem tên kia còn có gì để nói, rốt cuộc cũng hòa được một ván khiến Ly Nặc vui sướng hả hê.

“Giờ không phải là lúc tranh luận cái này, chúng ta phải tìm được bọn chúng trước khi chùi nhân và tiểu chùi nhân trở về.”

Sắc mặt Kỳ Lân ngưng trọng nói, nói xong liền đi ra ngoài cửa, Ly Nặc đi theo ra ngoài.

Hai người đến trước nhà xí, không phát hiện bóng dáng hai tiểu gia hỏa, bởi vậy càng thêm xác định suy nghĩ trong lòng mình.

“Hai tiểu tổ tông của tôi ơi, các người tới cùng ở nơi nào hả?”

Hai người lật tung Thương Thành cũng không tìm được bóng dáng hai tiểu gia hỏa, Ly Nặc ù rũ la hét, hận không thể tìm được hai nhóc chết tiệt kia, sau đó hung hăng đánh vào mông bọn chúng một trận, để xem bọn chúng còn dám đùa giỡn như vậy nữa không.

Trên một con đường nhỏ hoang tàn vắng vẻ, hai tiểu oa nhi một bé một lớn đang vui vẻ du ngoạn.

Đứa cao hơn là một nam hài với bộ dáng tiểu đại nhân, trang phục được cắt may khéo léo, không chút nào che dấu quý khí bức người, vừa thấy liền biết đây không phải là đứa bé nhà dân chúng bình thường.

Bên cạnh hắn là một tiểu nha đầu thấp hơn một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa, một đôi mắt to mọng nước trong veo lóe lên thần thái khác thường, không thể phủ nhận hai đứa trẻ này đều phấn điệu ngọc mài, trưởng thành nhất định sẽ là tông phượng trong loài người.

“Ca ca, huynh nói xem chúng ta cứ như vậy vụng trộm xuất cung, vạn nhất bị mẫu thân biết được thì nên làm sao mới tốt đây?”

Hai tiểu hài tử quý khí bức người này đúng là Tuyết

Phượng cùng Tuyết Hoàng, hai người bọn nó đã luôn ôm ra khỏi cung liền chạy về hướng ít người, đi tới đi lui liền đến nơi này.

“Cho nên chúng ta phải trở về sớm một chút, miễn cho mẫu thân biết được.”

Bọn chúng đúng là đứa bé ngoan, biết không thể để cho mẫu thân lo lắng.

“Ừ, như vậy là tốt rồi.”

Tiểu nha đầu gật gật đầu, một bộ dáng đại nhân nói.

Hai đứa trẻ đi hồi lâu, mãi đến khi trước mắt xuất hiện một rừng cây.

Mới vừa đi vào rừng cây liền đụng phải hai thợ săn, mà hai người kia cũng thấy bọn chúng.

Hai thợ săn vốn là đang nghỉ ngơi dưới tàng cây, sau khi nhìn thấy hai đứa trẻ thì ánh mắt sáng lên, sau đó đứng dậy từ trên mặt đất, từng bước đi về phía hai tiểu hài tử.

“A Bảo, người nhìn xem hai đứa nhóc này thế nào?”

Thợ săn giáp hỏi thợ săn ất bên cạnh hắn, trong mắt đều là ánh mắt tham lam.

Hôm nay bọn hắn đã đến đây từ sáng sớm, lại chưa kiếm được một con mồi nào, hiện giờ lại gặp được hai đứa nhóc vô luận là bề ngoài hay quần áo đều hiếm thấy, không khỏi nổi lên tâm tư riêng.

Chương 125: Thúc thúc, ngài thật xinh đẹp

Chương 125: Thúc thúc, ngài thật xinh đẹp

Edit + Beta: Saki

“Nhìn cách bọn chúng ăn mặc, không phú thì quý, bộ dáng hai đứa cũng rất đẹp, còn nhỏ mà tư thế đã oai hùng bức người như vậy, trưởng thành nhất định sẽ cực kỳ khó lường.”

Thợ săn kêu A Bảo đáp lại, mà lời bình của hắn khiến cho thợ săn giáp càng vui vẻ.

Tuyệt Hoàng và Tuyệt Phượng tuy là song bào thai, nhưng bộ dáng hai đứa lại không hề giống nhau, Tuyệt Phượng là được di truyền nét đẹp từ Tuyệt Đại, nói nàng là Tuyệt Đại thu nhỏ cũng không ngoa, đơn giản là vì mẹ con hai người quá giống nhau.

Còn Tuyệt Hoàng lại cực kỳ giống Dạ Khuynh Thành, bộ dáng cũng cực kì đẹp trai, không hề thua kém Tuyệt Phượng nửa phần.

“Người nói xem, nếu chúng ta bắt bọn nó, dù là đòi tiền người nhà bọn nó hay đem đi bán, đều sẽ được bội tiền không chừng?”

Thợ săn giáp nhìn hai đứa bé bốn, năm tuổi, không khỏi nổi lên tà tâm.

Lời của hắn khiến thợ săn tên A Bảo ngẩn người, sau khi lấy lại tinh thần cũng nở nụ cười.

“Giang ca nói đúng, tiểu đệ ta tán thành. Hai huynh đệ chúng ta mỗi người một nửa, ngày sau cũng không cần làm loại chuyện thất đức này để kiếm tiền nữa.”

Thợ săn kêu A Bảo nghĩ nghĩ nói.

Bọn hắn cũng không giống những kẻ có tiền trong thành, xuất thủ hào phóng, ngược lại, bọn hắn là thôn phu nghèo đến nỗi cơm cũng không có mà ăn.

Ngày ngày đều dựa vào săn thú mà sống, lại không đoán được mấy ngày nay khô hạn, hoa màu trong vườn đều chết hết, động vật cũng rời đi tìm nơi ở mới, khiến bọn hắn không có mồi để săn.

Đã nhiều ngày qua, bọn hắn đều không được ăn no, bây giờ nhìn thấy hai hài tử ăn mặc phú quý liền không tránh khỏi động tâm tư.

Đối với hai người bọn hắn đang tiến lại gần, tiểu nha đầu ra vẻ sợ hãi trốn vào trong lòng ca ca mình tìm kiếm bảo vệ.

Tuyết Hoàng ôm nàng, an ủi hai câu, sau đó liền khẩn trương nhìn hai người thợ săn đang đứng trước mặt.

“Các người muốn làm gì? Đừng tới đây, còn tiến lên nữa ta liền gọi người.”

Tuyết Hoàng thấy được ý cười狡 hoạt trên mặt tiểu nha đầu, biết nàng lại nghĩ ra trò gì đó, vừa lúc bọn chúng cũng đang nhàm chán không có gì làm, cũng phối hợp cùng nàng diễn trò.

Phản ứng của hần nghiễm nhiên bị hai tên thợ săn coi là công tử nhà giàu tay không tấc sắt phải kêu gọi hộ vệ, vì vậy lại càng không cố kỵ gì nữa.

Bọn hần cũng không ngấm lại, một khu rừng ngoại ô cách xa nội thành như vậy, nào có tiểu hài tử bình thường nào dám đến? Điều này sẽ trở thành bi kịch dành cho bọn hần, ai bảo bọn hần không có mắt đi trêu chọc nhầm người đây?

“Này nhóc, nơi này rừng núi hoang vắng đến một con chim nhỏ cũng không có, các người làm sao về nhà đây? Hay là các người liền ngoan ngoãn đi theo chúng ta thôi, chỉ cần cha mẹ các người lấy bạc trả cho chúng ta, chúng ta nhất định sẽ không làm các người bị thương.”

Thợ săn kêu A Bảo nói.

“Không cần, các người là người xấu, ta mới không muốn đi cùng các người.”

Tuyết Hoàng vừa nói, một bên vừa sợ hãi lùi về phía sau, trong lòng vẫn ôm muội muội Tuyết Phượng.

Nam nhân kêu A Bảo còn muốn nói tiếp thì đã bị nam nhân bên cạnh ngăn trở.

“Đừng nói nhiều lời vô nghĩa cùng bọn chúng, cứ trực tiếp trói cả hai đứa lại là xong, lẹ mề cái gì?”

Nói xong liền hung ác nhào tới hai đứa bé, rõ ràng là đã xem chuẩn khoảng cách mới bổ nhào tới, lại không ngờ vồ hụt, điều này làm hần có chút buồn bực.

Nhìn hai tiểu oa nhi gần trong gang tấc, đứa lớn vẫn còn ôm đứa nhỏ, muốn tách chúng ra cũng không dễ dàng, hần lại bổ nhào tới lần nữa.

Nhưng vẫn là không tóm được, nhưng lần này hần đã thấy rõ, lúc hần nhào tới, đứa bé trai thoát nhìn như không có động tác gì. Kỳ thực là chân hần chỉ nhẹ di chuyển một vòng, nhưng lập tức kéo xa khoảng cách giữa hai người, khiến hần kinh ngạc một phen.

“A Bảo, người còn thất thần làm chi, cùng bắt bọn nó lại!”

Hần không tin, hai đại nam nhân lại không bắt được một tiểu hài tử?

Thợ săn tên A Bảo nghe vèo oát đầu. hai người đồng thời nhào tới phía

Tuyệt Hoàng.

“Hô hô, ta nói không bắt được người, kêu tiểu tử người trốn, ta xem người trốn được đi đâu.”

Thợ săn kêu Giang ca một tay tóm được người liền đề lên trên đất, hưng phấn cười lớn.

“Giang ca, là ta, người bắt sai người rồi.”

Nam nhân bị hất đề trên mặt đất, hữu khí vô lực nói, âm thanh giống như là bị nội thương.

Nghe được âm thanh A Bảo, nam nhân kêu Giang ca cúi đầu nhìn, nhất thời trợn tròn mắt, sao lại thế này? Chính mình rõ ràng đã tóm được tiểu gia hỏa kia, như thế nào lại biến thành A Bảo rồi hả?

“A Bảo, sao lại là người? Ta rõ ràng đã tóm được tên tiểu tì kia, như thế nào lại biến thành người rồi hả?”

Nam nhân kêu Giang ca khẩn trương buông A Bảo ra, chính mình cũng đứng lên, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy hai đứa trẻ con đang đứng cách đó khoảng xa.

Không giống lúc trước là, cô nhóc đã không còn để ca ca ôm nữa, mà đứng song song với ca ca mình, hai đứa đều khoanh tay nhìn bọn hắn, đáy mắt tựa hồ mang theo ý cười nhạo.

Đúng, là cười nhạo! Mẹ nó! Dám cười nhạo lão tì, xem lão tì làm sao hảo hảo thu thập các người!

Không đợi A Bảo lên tiếng, hắn đã nhào đến đánh hai

huỳnh muội.

Tuyết Hoàng đang chuẩn bị hành động lại bị Tuyết Phượng ngăn trở.

“Cứu mạng a!!”

Tuyết Hoàng có chút khó hiểu nhìn Tuyết Phượng, không ngờ nàng lại ngăn mình ra tay rồi lớn tiếng kêu cứu.

Lúc này hẳn mới ý thức được có chỗ không thích hợp, lát quá hẳn cũng không có động tác, bình tĩnh đứng yên, chờ xem muội muội mình lại muốn giở trò gì.

Khi hẳn đang trầm ngâm suy nghĩ, khóe miệng đột nhiên nở nụ cười, thì ra muội muội hẳn là nghĩ ra cái chủ ý này, chỉ là, vì sao hẳn lại không phát hiện ra chuyện này trước muội muội?

“Ca ca, chạy mau!”

Tiểu tì đang suy nghĩ đến nhập thần, lại bị tiểu nha đầu túm áo bỏ chạy.

Vừa chạy vừa kêu to cứu mạng, mãi đến khi nam tì áo đỏ cách đó không xa xoay người nhìn bọn hẳn lên này mới ngừng.

“Thúc thúc xinh đẹp cứu mạng a! Bọn hẳn muốn bắt hài tì đem đi bán!”

Tiểu nha đầu vẻ mặt sợ hãi chạy về phía nam tì áo đỏ cách đó không xa, ca ca nàng, Tuyết Hoàng cũng bị báo.

cau lạc không xử, cả cả hàng Tiger Hoàng cũng bị kéo theo.

Hai tên quý gầy si chạy tới núp sau lưng nam từ áo đỏ, Tuyết Phương còn to gan hơn, hai tay vậy mà nắm chặt góc áo nam từ không buông.

“Tiểu nha đầu, các người là hài tử nhà ai? Vì sao bọn hần lại muốn bắt các người?”

Vốn là nam nhân vẻ mặt lạnh băng nhưng sau khi nhìn thấy là hai đứa bé thì sắc mặt cũng dịu đi, trái tim bỗng xẹt qua một dòng nước ấm, không tự giác nghĩ muốn thân cận bọn chúng hơn.

Chỉ là cái câu thúc thúc xinh đẹp này... Nếu là có người dám gọi hần vậy, đảm bảo người nọ sẽ không được thấy ánh mặt trời ngày hôm sau, nhưng bây giờ lại nghe được từ miệng một đứa nhóc, lại không khiến hần cảm thấy khó chịu.

“Thúc thúc xinh đẹp, chúng ta là...”

“Chúng ta là tôn tử của Lâm viên ngoại trong thành, vốn là muốn ra ngoài chơi lại không cẩn thận lạc đường, đừng phải hai người xấu bọn hần, muốn bắt chúng ta lấy bạc.”

Không đợi tiểu nha đầu nói xong, đã bị Tuyết Hoàng cướp lời, đợi khi hần nói xong, Tuyết Phương cũng gật đầu theo, nốt hứa theo ca ca mình.

“Thúc thúc xinh đẹp, người nhất định phải cứu chúng cháu, chúng cháu không muốn bị bán đi đâu, thúc thúc mau đánh đuổi bọn người xấu kia đi.”

Tiểu nha đầu này đúng là không biết khách khí là gì, dám tùy tiện ra lệnh cho một người xa lạ làm việc cho nàng.

Khi bọn họ đang nói chuyện, hai gã thợ săn kia đã đuổi kịp, nhìn hai đứa nhóc đang trốn sau lưng nam tì áo đỏ, vốn là muốn tiến lên bắt người lại, nhưng nhìn thấy ánh mắt sắc lạnh của nam tì áo đỏ lại không dám tiến lên.

“Các hạ là người phương nào? Hai đứa nhóc kia là chúng ta phát hiện trước, người không cần xen vào việc của chúng ta.”

Trong mắt bọn hắn, cái nam tì áo đỏ kia là cũng động tâm tư đối với hai đứa trẻ kia, lúc này cũng không khỏi cảnh giác.

Nam tì áo đỏ nghe vậy, mặt phượng nheo lại, lạnh lùng nhìn hai tên thợ săn thôn phu không biết sống chết kia.

“Xen vào việc của người khác? Vậy ta đây đang rảnh rồi liền quản chuyện này vậy.”

Nam tì khẽ mở môi mỏng, hơi thở mang theo lạnh lẽo khiến không khí xung quanh như là đông kết lại, từng đợt hàn ý đánh úp lại khiến hai tên thợ săn không rét mà run, hận không thể xoay đầu bỏ chạy chối chết.

Nhưng nam tì áo đỏ lại không cho bọn hắn cơ hội này, rút nhuyễn kiếm lên hông ra, một giây sau, hai gã thợ săn đã ngã xuống đất, tắt thở.

Bọn hắn thậm chí còn không biết là nam tì kia động thủ

như thế nào, chỉ viết một giây sau đầu và thì thể đã tách biệt, chết cực kỳ thâm thâm.

Nam tì kia nhanh chóng thu hồi kiếm, lúc này mới nhớ tới còn có hai tiểu hài tì đang đứng sau lưng mình.

Không khỏi thâm mắng một tiếng đáng chết, hắn như thế nào lại quên hai tiểu bằng hữu vẫn còn đứng sau lưng mình? Sớm biết vậy hắn đã không rút kiếm ra, bọn nhóc khẳng định là bị chính mình dọa sợ.

Đang muốn xoay người trấn an bọn nhóc một phen, lại phát hiện hai nhóc đã chạy tới trước mặt hắn.

Khiến cho hắn cảm thấy ngoài ý muốn là: hai đứa nhóc không chỉ không có một chút cảm giác sợ hãi nào, ngược lại còn cười hi hi, đặc biệt là tiểu nha đầu kia, vẻ mặt chính là sùng bái nhìn hắn, thật khiến cho người ta một phen kinh ngạc.

“Thúc thúc xinh đẹp, người thật là lợi hại!”

Tiểu nha đầu vẻ mặt cực kỳ sùng bái nói, hai mắt to tròn chớp chớp.

“Nha đầu, chẳng lẽ các người không cảm thấy sợ hãi hay sao?”

Nam tì áo đỏ cảm thấy kỳ quái với biểu hiện của bọn chúng, không nhìn được tò mò hỏi.

Giữa trán hai đứa nhóc hiện lên anh khí bức người, dù trong miệng nói là sợ hãi nhưng đáy mắt lại không hề lộ

ra một chút sợ hãi nào. Mà còn, vô luận là cách ăn mặc hay khi thể hiện gia trên người bọn chúng đều có thể dễ dàng kết luận, bọn chúng không phải là hài tử của gia đình bình thường.

Không chỉ có như vậy, chúng rất có khả năng là người luyện võ, chỉ là, hài tử còn nhỏ như vậy...

“Sợ thúc thúc xinh đẹp sao? Vì sao phải sợ?”

Tiểu nha đầu nghiêng đầu nhỏ, vẻ mặt khó hiểu hỏi nam
tì áo đỏ.

Àch, nha đầu kia nhìn qua thì cực kì ngây thơ, nhưng hai mắt to tròn ánh lên cái nhìn giao hoạt y hệt hồ ly, nếu không phải hấn quan sát kĩ, thật đúng là bị vẻ ngoài ngây thơ hồn nhiên của nàng lừa gạt.

“Muội muội, chúng ta nên trở về thôi, nếu không gia gia sẽ lo lắng.”

Tuyết Hoàng nhìn sắc trời, có chút sốt ruột nói, sợ nha đầu kia lại mãi chơi mà quên mất thời gian, sẽ khiến mẫu thân lo lắng, còn có Ly Nặc thúc thúc và Kỳ Lân thúc thúc, bọn họ khẳng định đang chạy khắp nơi tìm bọn chúng rồi.

Nam từ áo đỏ vốn là đang đánh giá Tuyết Phương, nghe được âm thanh Tuyết Hoàng liền quạt đầu nhìn hẳn.

Trong mắt hiện lên tinh quang nhanh đến mức người thường không nắm bắt được, đứa nhỏ này...

$\nabla \theta = \frac{1}{\sqrt{2}} (\partial_1 - i \partial_2)$, $\bar{\nabla} \theta = \frac{1}{\sqrt{2}} (\partial_1 + i \partial_2)$

*nuon mặt nno nnan không chút tí vết, đôi mi tuấn tú
cong như trăng non, một đôi mắt sáng rực như sao trên
trời, thời thời khắc khắc vẫn duy trì cảnh giác đối với
người xa lạ.*

*Nhìn hắn vào hồ muối muối của mình, nghiêm nhiên
chính là bộ dáng của một tiểu đại nhân, chỗ nào giống với
một tiểu hài tử năm tuổi?*

*“Ca ca, sao ta càng nhìn càng cảm thấy vị thúc thúc xinh
đẹp trước mắt này có chút quen mắt? Nhưng lại cũng cảm
thấy có cảm giác rất thân thiết? Huynh có cảm thấy
không?”*

*Lời này là Tuyết Phượng ghét sát vào tai Tuyết
Hoàng nói, âm thanh cũng là đè thấp đến cực điểm.*

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt, Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 126: Tìm chồng cho mẫu thân

Chương 126: Tìm chồng cho mẫu thân

Edit + Beta: Saki

“Huynh cũng thấy có chút quen mắt, hình như là đã thấy qua ở đâu...”

Tuyết Hoàng cúi đầu suy tư một hồi, có chút nghi hoặc nói.

Âm thanh của hai đứa đã được đè đến thấp nhất, nhưng vẫn không thoát khỏi tai nam tử áo đỏ, chỉ thấy hắn cười nói: “Ta cũng thấy hai nhóc nhìn rất quen mắt, có thể nói cho ta biết tên của hai nhóc không?”

Đang lúc Tuyết Hoàng muốn mở miệng, hắn lại nhắc nhở: “Không được lại nói dối, thúc thúc muốn nghe lời nói thật.”

Hắn dùng từ “lại”, không thể nghi ngờ là lời nói dối lúc trước đã bị hắn nhìn thấu.

“Ta gọi là Tuyết Phượng, ca ca ta là Tuyết Hoàng, thúc thúc, Phượng Nhi nói là thật nha, tuyết không dối lừa người.”

Không đợi Tuyết Hoàng lên tiếng, Tuyết Phượng đã nhanh chân cướp lời.

“Tuyết Phượng, Tuyết Hoàng? Cũng là cái tên hay, chỉ là có phải giới tính bị đảo lộn rồi không? Người ta thường nói phượng vì hùng, hoàng vì thu*, mà các người lại là...”

*câu này ý nói phượng chỉ con đực; hoàng chỉ con cái

Nam nhân nghe vậy gật gật đầu, bày tỏ tên nghe cũng hay, đang muốn nói rằng nếu đặt tên như vậy là trái ngược với giới tính của hai đứa nhóc, nhưng chưa nói hết câu đã bị người ngắt lời.

Chỉ thấy một nữ tử áo trắng từ xa phi thân đến, không hỏi một câu đã quơ roi đánh về phía hắn, thế tới rào rạt, chiêu thức sắc bén không chút nương tay.

Nam tử áo đỏ không dám chậm trễ, liên tiếp xoay người mấy cái, thân hình vận khinh công mới tránh thoát được roi của nữ tử kia.

“Người là người phương nào? Dám can đảm lại công kích ta thì đừng trách ta không khách khí!”

Nam tử áo đỏ từ trên không trung đáp xuống, bình bình ổn ổn rơi xuống đất, trên người không dính một chút tro bụi nào, có thể thấy được tu vi thâm sâu cỡ nào.

Nhưng lời nói ra lại lạnh băng vô tình, nếu không phải ở đây còn có hai tiểu hài tử, hẳn nhất định sẽ không có kiên nhẫn đi nói chuyện cùng nàng.

“Mẫu thân!”

“Mẫu thân!”

Hai tiểu gia hỏa vừa nhìn thấy nữ tử kia, lập tức đồng thanh hô.

Nghe giọng nói non nớt của hai đứa nhóc, nam tử áo đỏ sững sờ một chút, sau đó liếc nữ tử đang đưa lưng về phía mình, thần sắc trên mặt cũng hòa hoãn đi một chút.

Bởi vì hắn cũng hiểu được, đây có lẽ chỉ là một hiểu lầm.

Người tới chính là Tuyết Đại, sau khi nàng xử lý tốt chuyện trong cung trở về, kết quả lại biết được hai đứa nhóc này chuồn ra ngoài cung đi chơi, liền ngựa không ngừng vó ra ngoài tìm.

“Trong mắt các người có còn cái người mẹ là ta này không hả? Mới một lúc lơ là liền vụng trộm trốn đi chơi, nếu gặp phải người xấu thì làm sao?”

Tuyết Đại rất tức giận, lúc nói chuyện cũng là cực kỳ nghiêm túc, nàng bình thường luôn luôn khoan dung đối với hai đứa nhóc này, nhưng hiện giờ bởi vì quá lo lắng, cho nên không tự chủ cao giọng.

Mà một màn rơi rơi vào trong mắt của nam tử ào đồ lại khác, hẳn cho rằng, người làm cha mẹ mà không quản được con cái của mình thì chính là thất trách, thiên tính của hài tử chính là như vậy, hành vi của nàng như vậy là không nên.

“Hài tử vốn là mê chơi, tò mò cũng là thiên tính của bọn chúng, sở dĩ bọn chúng xuất hiện tại nơi này, cũng là do bậc làm cha mẹ không chiều cổ tốt, người không chỉ không tự ngẫm lại bản thân, lại còn trách phạt bọn chúng, như vậy không khỏi quá không biết phân biệt đúng sai!”

Xét thấy hẳn cũng là cực kỳ yêu thích hai đứa nhỏ này, không khỏi mở miệng bênh vực bọn chúng.

Lúc hẳn nói những lời này, hai đứa nhóc cũng đang liều mạng nháy mắt với hẳn, ý bảo hẳn không nên nói nữa, nhưng hẳn lại cho rằng bọn chúng đang sợ, sợ mẫu thân bọn chúng lại ra tay với mình, nên cũng không để ý.

Vừa rồi khi bọn họ giao thủ, hẳn cũng nhìn ra, tu vi của nữ tử kia tuy khá cao, nhưng vẫn không so được với hẳn, cho nên hẳn cũng không sợ hãi. (bh k sợ thui =.=)

Tuyết Đại nghe vậy xoay người lại, lạnh lùng nhìn hẳn, chỉ là một cái liếc nhìn này, lại khiến cho lòng nàng không tự chịu được run rẩy, thật giống như là nhìn thấy người mình yêu sau khi sinh ly tử biệt.

Nam nhân có một gương mặt điển đào chúng sinh, tà áo đỏ ma mị, khí chất lạnh lùng xuất trần, vô luận là nhìn từ góc độ nào đều khiến cho người ta vui tai vui mắt, khí tức vương giả trên người lại càng không thể chê vào đâu được.

Một giây sau, nàng lấy tay che ngực, nơi đó truyền đến từng cơn đau, cái loại đau đớn vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Nàng liền như vậy lẳng lẳng nhìn hẳn, thần thờ hồi lâu.

Tại lúc nàng nhìn hẳn, nam tử cũng đang quan sát nàng.

Giống với Tuyết Đại, tại một khắc nhìn thấy mặt nàng, tâm của hẳn cũng hưng phấn run rẩy một phen, một cảm giác thương cảm của quan tâm dâng lên. con mắt chăm

giác không còn thấy quan tâm đến, cô mở cửa
chú khóa tại trên mặt của nàng.

Bất tri bất giác, trong mắt tràn đầy đau lòng, chỉ là
những thứ này hẳn cũng không biết.

Hắn không hiểu, vì sao nữ tì mới chỉ gặp lần đầu này lại
mang đến cho hắn cảm giác quen thuộc như vậy, giống như
họ đã quen nhau được ngàn vạn năm rồi.

Mà nữ tì kia còn là mẫu thân của hai đứa trẻ rồi, chẳng
lẽ chính mình là bị dung nhan của nàng mê hoặc sao?

Này cũng không đúng, Tường Nhi của hắn cũng không
hề kém nàng chút nào, so với nàng còn ôn nhu hơn, không
giống nàng lạnh lùng như băng, tính cách này không phải
nam nhân nào cũng thích.

“Người làm sao vậy?”

Nhìn sắc mặt nàng trắng xanh, thần sắc thống khổ lấy tay
ôm ngực, tâm hắn không tự chịu được nhói đau, đáy mắt
đều là thương tiếc.

Đang lúc hắn muốn đỡ tay đỡ nàng lại bị người gọi lại,
xoay người nhìn lại, chỉ thấy một nữ tì cũng mặc áo trắng
đang chạy tới.

Mãi đến khi nữ tì đến gần, mới nghe được trong miệng
nàng gọi chính là hai chữ phu quân.

“Phu quân, sự tình đã xong rồi sao?”

Nữ tì một đường chạy nhanh, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ

lừng, nhìn qua cực kì đáng yêu.

Chỉ thấy nàng đến bên cạnh nam tì áo đỏ, vô cùng thân thiết nắm lấy tay áo nam tì, lại vẫn gọi nam tì là phu quân. (bỏ tay ra là kia, k dc đụng vô Dạ ca -_-)

“Đã làm xong rồi.”

Nam tì không dấu vết cau mày, không nóng không lạnh đáp lại.

“Nếu đã xong thì chúng ta liền trở về đi, chui thượng còn đang đợi chúng ta trở về phục mệnh!”

Nữ tì thấy hẳn không cố sửa lại xưng hô của mình, trong lòng không khỏi một trộm mừng thầm, trên mặt lại càng cười tươi như hoa.

“Um, phúc...”

Một ngụm máu lớn từ trong miệng Tuyết Đại phun ra, máu tươi bắn lên quần áo màu trắng, giống như mai vàng nở rộ giữa ngày đông, diễm dứa mỹ lệ mà lại thê lương.

“Mẫu thân, người làm sao vậy?”

Bởi vì khi Tuyết Đại xoay người nhìn về phía nam tì, đưa lưng về phía hai đứa nhóc, cho nên bọn chúng không nhìn thấy nàng khác thường, mãi đến khi nàng thổ huyết hai đứa trẻ mới giật mình hoảng sợ.

“Không có việc gì, chúng ta trở về thôi.”

Nhàn nhặt liếc nam tì về mặt lo lắng, nàng đưa tay lau sạch vết máu bên môi, bộ dáng như không có gì xảy ra.

Đối với Tuyết Hoàng lo lắng, nàng liền cho hắn một nụ cười, ý bảo bọn hắn không cần lo lắng, chính mình không có việc gì.

Nào ngờ lúc xoay người, một trận choáng váng ập đến, tiếp theo thân thể đã thẳng tắp ngã xuống đất.

“Mẫu thân!”

“Mẫu thân, người làm sao vậy?”

Hai tiểu hài tử bị dọa, vội vàng cuống quýt nghĩ muốn đỡ lấy thân thể Tuyết Đại, nhưng lại bị người khác nhanh chân hơn giành lấy.

Nhìn nữ tì sắc mặt trắng bệch trong lòng, trong mắt hắn tràn đầy đau lòng, tâm cũng từng đợt từng đợt chua xót.

Mà bên cạnh hắn, trong mắt nữ tì gọi hắn là phu quân lóe lên tia ác độc, hai tay nắm chặt, móng tay dài cắm chặt vào lòng bàn tay cũng không thấy đau.

“Buông nàng ra!”

Đột nhiên, một âm thanh mang theo tức giận truyền đến từ xa. Ngay sau đó một nam tì áo xanh liền xuất hiện trong tầm mắt.

“Cứu cứu!”

“...”

“Cứu cứu!”

Thấy người tới, hai đứa nhóc vui sướng dị thường, đồng thời nhào về phía Tuyết Thiên.

Tuyết Thiên khẽ vuốt đầu bọn chúng, tiếp theo liền đi đến chỗ nam tì áo đỏ.

Khi nhìn thấy mặt hắc thì không khỏi rùng rợn.

“Là người...”

Tuyết Thiên nhú mày, có chút không dám tin nhẹ giọng thốt lên.

Thần sắc của hắc khiến nam tì áo đỏ có chút ngoài ý muốn, ánh mắt của nam nhân này nói cho hắc biết, hắc nhận thức mình, nhưng chính mình lại không biết hắc, còn cả nữ tì trong lòng này, cũng khiến hắc có cảm giác kỳ quái.

Đang lúc hắc muốn mở miệng hỏi thăm có phải hắc có biết mình hay không, lại bị người khác ngắt lời.

“Phu quân, chủ thượng còn đang chờ chúng ta, nhanh về thôi.”

Nữ tì áo trắng kia đi lên phía trước, vẻ mặt ôn nhu nhìn hắc, trong mắt mang theo cầu xin.

Một tiếng phu quân này của nàng, khiến cho sắc mặt Tuyết Thiên trầm xuống, hắc bất động thanh sắc liếc nam tì trước mắt, liền tiến lên ôm lấy Tuyết Đại từ trong ngực hắc.

“Phượng Nhi, Hoàng Nhi, cùng cữu cữu trở về thôi.”

Tuyết Thiên ôm Tuyết Đại rời đi trước, Tuyết Hoàng theo ở phía sau.

Tuyết Phượng nhìn cữu cữu đã rời đi, lại nhìn nam tì áo đỏ vẫn đứng đó nhìn theo mẫu thân, nàng giống như hạ quyết tâm chạy tới bên cạnh nam tì áo đỏ.

Chạy tới trước mặt nam tì áo đỏ, vẫy vẫy tay với hắn, ý bảo hắn cúi người xuống chính mình có chuyện cần nói.

Nam tì theo lời ngồi xổm xuống, không biết vì sao, đối với yêu cầu của tiểu nha đầu này, hắn không thể nào cự tuyệt được.

Tiểu nha đầu ở bên tai hắn nói một câu xong thì xoay người chạy đi, mà nam tì áo đỏ lại bị một câu nói kia làm cho kinh hãi, ngẩn người hồi lâu.

“Phu quân, bọn họ đều đã đi rồi, chúng ta cũng cần phải trở về.”

Nữ tì thấy hắn sững sờ đứng yên, trong mắt lóe lên hàm xúc không rõ ý tứ, tia ác độc trong mắt thoáng cái đã biến mất, thay vào đó là ôn nhu dịu dàng.

“Chúng ta còn chưa thành thân, về sau không được gọi ta như vậy nữa.”

Nam tì phục hồi tinh thần, hai mắt cũng khôi phục lại thần sắc lúc trước, ài phút này, trong mắt hắn chỉ còn sót

lại một mảnh lãnh ý.

Nhìn phương hướng nhóm người Tuyết Đại đã đi, sau đó mới xoay người rồi đi bỏ mặc nữ tì bên cạnh, thậm chí ngay cả một cái liếc cũng không có.

“Muội muội, vừa rồi muội nói gì với vị thúc thúc kia vậy?”

Hai đứa nhóc đi theo sau Tuyết Thiên bắt đầu xì xào bàn tán, bọn chúng một đường đi này cũng là thảo luận có phải mẫu thân cùng vị thúc thúc có hay không quen biết nhau.

“Ta nói với hã, bảo hã bỏ cái a di xinh đẹp kia đi, tới làm phụ thân của chúng ta.”

Lời nói của tiểu nha đầu đúng là không làm người ta kinh ngạc chết thì không ngừng, chỉ cần một câu này, cũng khiến cho Tuyết Hoàng nghe mà lão đảo thân mình, thiếu chút là té chống vó.

Cũng may bọn chúng chỉ là thì thầm to nhỏ với nhau, mà Tuyết Thiên đi đằng trước chỉ một mực lo lắng cho tình huống của Tuyết Đại, cho nên cũng không chú ý tới hai tiểu gia hỏa này đang nói gì, nếu không chỉ sợ hai tiểu gia hỏa này lại không trốn khỏi bị trách phạt một trận.

“Muội muội, lá gan muội cũng quá lớn rồi, sao có thể nói ra yêu cầu vô lý như vậy với một người xa lạ không thân quen hả? Nếu như để mẫu thân biết được, khẳng định sẽ bị phạt đó.”

Tuy hấn cũng rất thích cái vị thúc thúc kia, nhưng không có khoa trương giống như muối muối mình, vậy mà lại để cho một người mới gặp lần đầu liền kêu người ta làm phụ thân của mình.

Đương chi người nọ cũng là nam nhân đã có vợ, thật không hiểu trong đầu tiểu nha đầu kia đang nghĩ gì.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt, Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Thiên Tà, Tường Nhi thật yêu người

“Ca ca, sao huynh lại ngốc thế, chúng ta không để cho mẫu thân biết là được chứ gì? Hơn nữa muối thấy vị thúc thúc đó rất thuận mắt, hấn cho ta cảm giác cực kỳ thân thiết, muối rất thích hấn, nếu như mẫu thân không thích hấn, vậy thì chờ ta trưởng thành sẽ gả cho hấn, tóm lại không thể để người khác chiếm tiện nghi được.” (...*câm nín*)

Lời nói của tiểu nha đầu này đúng là không chết người không đền mạng, lời này vừa nói ra, dù cho Tuyết Hoàng có trấn định đến đâu, cũng không ngoài ý muốn trượt chân té nhào trên mặt đất, cái mông rất oan uổng được tiếp xúc thân mật với mặt đất.

“Hoàng nhi, cháu không sao chứ?”

Tuyết Thiên đi đằng trước nghe thấy một tiếng “bịch” thì không khỏi quay lại nhìn.

Nhìn thấy Tuyết Hoàng té lăn trên đất, không khỏi lo lắng hỏi, nhưng vì đang ôm Tuyết Đại, không tiện đi đỡ hấn dậy.

“Cứu cứu, Hoàng Nhi không có việc gì, chỉ là không cẩn thận vấp ngã, không có gì đáng ngại.”

Hung hăng trừng mắt tiểu nha đầu đang diu hấn dậy, trong mắt là nồng đậm hàm ý cảnh cáo, tiểu nha đầu cũng là mím môi, không mở miệng phản bác nữa.

Trong hoàng cung, Tuyết Đại một mình ngồi trong ngự hoa viên, hai mắt bình tĩnh nhìn khóm hoa anh túc điểm dóa lờ lợt kia.

Nếu như nhìn kỹ sẽ phát hiện đôi mắt của nàng âm đạm không có sắc màu, tuy là nhìn chăm chăm biển hoa nhưng tâm tư của nàng lại không biết bay đi tận đâu rồi.

Phía sau, nam tử áo xanh yên lặng đứng, Tuyết Đại nhìn biển hoa, hấn lại lo lắng nhìn nàng, rất lâu sau mới mở miệng.

“Tuyết Nhi, muối...”

Nghĩ muốn khuyên nhủ nàng vài câu nhưng lại không biết nên mở miệng như thế nào, càng muốn hỏi xem nàng có nhớ rõ người kia không.

Nếu là nhớ rõ, vì sao lại không cùng hấn nhận thức? Nếu như đã quên, vì sao vẫn còn phản ứng lớn như vậy? Chẳng lẽ là do số phận đã định sẵn như vậy rồi?

Chỉ là hấn không dám hỏi ra miệng, sợ lại động đến vết thương của nàng, cho nên hấn quyết định để sau.

“Ca ca, người kia, có phải là phụ thân của hai đứa trẻ không?”

Chưa từng có người nào có thể mang đến cho nàng cảm giác mãnh liệt như vậy, nàng vẫn cảm thấy chính mình đã mất đi một phần trí nhớ, hiện giờ xem ra, hấn là phần trí nhớ về nam nhân kia rồi.

Nàng cũng từng xem qua nhiều sách y học, theo một ghi chép, loại tình huống này gọi là mất trí nhớ có lựa chọn. (híc ta nghĩ đề thế này cho dễ hiểu n có vẻ k dc hay lắm nh?)

Nguyên nhân dẫn đến mất trí nhớ là do người hoặc sự việc đã xảy ra gây đã kích quá lớn đối với bản thân người bị mất trí nhớ, cho nên trong tiềm thức họ lựa chọn quên đi, mà khi nàng nhìn thấy người nam nhân kia, ngực không hiểu sao lại nổi lên từng trận đau đớn, giống như có ngàn vạn con kiến đang cắn nát trái tim nàng.

Cho nên nàng không khỏi nghĩ đến phương diện kia, hỏi như vậy, chẳng qua chỉ là muốn xác định thôi.

“Tuyệt Nhi, muội thật sự không nhớ rõ hần sao? Nhưng muội đối với hần...”

Tuyệt Nhi hỏi như vậy, chắc chắn là do không nhớ rõ hần, nhưng khi nàng nhìn thấy hần lại tạo thành thương tổn lớn như vậy, vậy phải giải thích ra sao?

“Hần cho ta cảm giác rất quen thuộc, loại quen thuộc giống như chúng ta đã nhận thức nhau được hàng ngàn năm rồi, nhưng lại cũng cực kỳ xa lạ, xa lạ giống như chúng ta không phải là người của cùng một thế giới.”

Biết là Tuyệt Thiên đang nghi hoặc, không chỉ hần, đến chính nàng cũng có chút mê mang, mấy vấn đề này cứ quanh đi quẩn lại trong đầu nàng không sao ngừng lại, khiến cho tâm thần nàng không ổn định.

“Vậy bây giờ cảm giác của muội đối với hần là gì, là yêu sao?”

Lời này của hần chẳng khác nào đã khẳng định suy đoán của nàng, tuy nàng đã đoán được ra phần nào, nhưng khi được khẳng định cũng không khỏi thấy hoang mang, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch.

Tuyệt Thiên khẩn trương đỡ nàng, thần sắc không đành lòng nhìn khuôn mặt trắng không có chút máu nào của nàng.

“Muội cũng không biết, không biết cảm giác của muội đối với hần là yêu hay là cái gì khác, nhưng cũng không sao cả, muội có cuộc sống của muội, còn có hai tiểu bảo bảo đáng yêu chính là niềm an ủi lớn nhất đối với muội, hần cũng có cuộc sống của riêng hần, đây cũng coi như là một cái kết có hậu, muội không yêu cầu cái gì xa vời hơn nữa.”

Mà nữ tử mặc áo trắng kia, nhìn cũng rất xứng với hần, nếu như vậy nàng cũng không cần để ý, có bọn nhỏ làm bạn, nàng nhất định sẽ sống rất tốt.

Nghe được lời nàng, Tuyệt Thiên nhú mày.

“Tuyệt Nhi, chẳng lẽ muội không muốn biết giữa mình và hần sao?”

Kỳ thật hần muốn hỏi nàng có hối hận với quyết định của mình hay không? Hiện giờ người kia đã trở lại, chỉ cần nàng nguyện ý, bọn họ vẫn có khả năng ở cùng nhau, nếu không có một người dư thừa là hần nhúng tay vào, cuộc sống của bọn họ nhất định sẽ rất hạnh phúc.

“Ca ca nói là chuyện trước đây sao? Muội đã không còn quan tâm nữa rồi, dù cho trước đây muội có yêu hần, cũng tuyệt đối không đi tranh chấp nam nhân với một nữ nhân khác, huống chi còn là một nam nhân mà muội đã sớm quên đi.”

Tại trong nhận thức của nàng, trước đây có lẽ bọn họ cực kỳ yêu nhau, lại vì một nguyên nhân nào đó mà chia tay, cho nên chính mình đau lòng tuyệt vọng mới đưa ra lựa chọn quên đi.

Nàng có tự tôn của nàng, có kiêu ngạo của nàng, một người nam nhân mà thôi, nàng còn không đến mức đi tìm cái chết vì hần.

“Không phải như muội nghĩ đâu, hần không biết muội có lẽ là do có nguyên nhân, muội phải tin tưởng hần, khắp thiên hạ này, trừ bỏ ca ca, người muội yêu thương nhất chính là hần, ca ca sợ muội sẽ hối hận.”

Vốn là rất hận Dạ Khuynh Thành nhưng hần cũng không nhịn được phải nói ra những lời này, trong ba người bọn họ nhất định sẽ phải có một người bị tổn thương, mà hần vì muốn Tuyệt Nhi vui vẻ, cho nên hần lựa chọn nhịn đau rời khỏi.

Tuyệt Nhi quên người nọ còn chưa tỉnh, có hần chiếu cố, Tuyệt Nhi cũng sẽ sống vui vẻ, nhưng là hiện giờ người nọ lại ngoài ý muốn xuất hiện, như vậy thì Tuyệt Nhi sẽ lại không thể tiếp tục vui vẻ sống tiếp rồi.

“Thôi, đã qua liền để cho nó qua đi, có ca ca quan tâm cùng hai đứa nhỏ làm bạn, Tuyệt Nhi rất vui vẻ, ca ca không cần lo lắng cho Tuyệt Nhi nữa.”

Tuyệt Nhi mệt mỏi lấy tay lau trán, không sao cả cười cười, nhưng nụ cười của nàng lại trộn lẫn quá nhiều bất đắc dĩ.

Những ngày sau đó, Tuyệt Đại lại quay về với cuộc sống trước khi gặp nam nhân kia, bình yên mà không mất vui vẻ.

Nhưng mỗi khi đêm khuya yên tĩnh đến, nàng lại không sao ngủ được, đã để nhiều ngự y xem bệnh, cũng dùng rất nhiều phương pháp, kết quả đều thất bại.

Dần dần, nàng vì không ngủ được, tính tình cũng biến hóa, trừ lúc ở trước mặt hai đứa nhỏ và Tuyệt Thiên nàng mới có thể là chính mình.

Tại trước mặt đám thần tử, nàng quả nhiên có thể gọi là nữ tu la mặt lạnh, một việc nhỏ cũng có thể khiến nàng giận dữ, giết người lại càng không nương tay.

Mỗi ngày lâm triều, các đại thần đều là nom nóp lo sợ, sợ chỉ một chút không cẩn thận sẽ chọc tức nữ hoàng của bọn họ, tiếp đó thì cái mạng nhỏ cũng không giữ được.

Trong thần điện hắc ám, nam tử toàn thân áo bào đen lười biếng tùy ý nằm nghiêng trên ghế dài, trong tay đang lắc lư một ly rượu bằng vàng, ánh mắt u ám không rõ, giống như có chuyện gì khiến hắn không được thoải mái.

Bên người nam nhân là một nữ tử áo trắng, hắc y mị hoặc và bạch y thuần khiết, đứng cạnh nhau đúng là một hình ảnh hoàn mỹ.

Chỉ là nữ tử áo trắng này đẹp thì đẹp thật, nhưng lại thiếu một chút linh khí, ngược lại là nhiều hơn một chút tà mị, nhìn qua dị thường xinh đẹp mê người.

“Người nói bọn họ đã gặp mặt rồi hả?”

Nam tử mị hoặc lên tiếng, ả ả lộ ra khí tức nguy hiểm

“Đại chủ thượng, mà hắn còn giống như động tâm với nàng ta, có phải là do tình cũ chưa quên?”

Nữ tử lo lắng nhìn hắn, trong mắt mang theo nghi hoặc.

“Không có khả năng, người đã uống vào canh Mạnh Bà không có khả năng còn nhớ rõ chuyện kiếp trước, cái này người không cần đa nghi.”

Người kia uống canh Mạnh Bà là do chính hắn tự mình uy, tuy không đưa hắn (DKT) đi luân hồi, nhưng đây là kết quả mà hắn (nam tử áo đen) muốn.

“Được rồi, nếu là như vậy thì Tường Vi cũng không cần quan tâm, chỉ là cách hôn kỳ còn có một tháng, nhưng Tường Vi vẫn không thể nào lấy được tâm hắn, chuyện này nhưng phải làm như thế nào đây?”

Nữ tử nói xong có ý đến gần bên người nam tử, thấy nam tử không có ý phiền chán, liền thuận thế tiến sát vào lòng nam tử, vươn tay trắng nõn đến gãi gao ô eo nam tử.

Sau một hồi nhìn mặt mà nói chuyện, lại đem môi đỏ mọng của mình đến bên môi nam tử, nhẹ nhàng mà hôn.

Sau một hồi vui đùa, dục vọng của nam tử cũng bị khơi dậy, xoay người một cái ép thân thể nữ tử, biến bị động thành chủ động hôn môi đỏ mọng của nữ nhân kia.

Nữ nhân cũng rất phối hợp tùy ý để nụ hôn cuồng thế của nam nhân như mưa rơi hạ xuống trên người nàng, chỗ xương quai xanh lưu lại một mảng tím bầm lớn, nàng lại vẫn khẽ nhếch môi ngâm ra tiếng.

Nam nhân thuận thế hôn xuống chỗ mềm mại cao ngất của nữ nhân, mở miệng ngâm khóa mê người kia mà nhẹ nhàng liếm cắn.

Một cánh tay cũng không nhàn rồi, mò lên một bên no đủ khác, dùng lực vuốt ve khiến da thịt trắng nõn đỏ ửng.

“Ừm... Chủ thượng... Tường Nhi thật là khó chịu...”

Lúc nam nhân cắn xuống, từng đợt tê dại lan khắp toàn thân nữ tử khiến nàng không nhịn được nhẹ nhàng ôm lấy đầu nam nhân.

Hơi thở nữ nhân thơm như hoa lan, những tiếng ngâm nga liên tiếp từ trong miệng nàng mà ra, văng vẳng trong cung điện.

Nam nhân nghe vậy, buông khóa anh đào đang cắn ra, nhìn nữ tử bằng ánh mắt khát vọng, tà mị cười.

“Tường Vi, không nghĩ tới khi người thay tấm da mặt này thật đúng là khiến ta lưu luyến không quên, không nỡ đưa người cho người khác, người nói nên làm cái gì bây giờ?”

Nam nhân cúi người nói những lời khiến người ta mặt đỏ tai hồng, còn dùng ngón tay vuốt ve đôi môi đỏ mọng của nữ tử.

Nữ nhân mị nhãn như tơ nhìn chăm chăm khuôn mặt tuấn tú gần trong gang tấc, môi khẽ nhếch, đem ngón tay quấy rối của nam nhân ngâm vào trong miệng, mút mút.

Từng dòng điện truyền đến từ ngón tay, khiến cho hắn không không chế nổi xé nốt kiện quần áo còn lại trên người nữ tử, ả nàng xuống ghế dài. Một cái nghiêng thân, hung hăng xô xuyên qua nơi non mềm của nữ tử.

“Ừm... Chủ thượng... Ừm... Tường Nhi, có thể gọi tên ngài sao?”

Nữ nhân một bên liên tục thở gấp, vẫn không quên chuyện mình muốn làm, nàng phải làm nữ nhân của hắn, muốn hắn từng bước tiếp nhận mình.

“Người muốn gọi như thế nào thì tùy.”

Nam nhân không để ý nói, lúc này hắn đang bị giác quan của mình chi phối, cũng không biết mình đang nói gì.

“Thiên Tà, Tường Nhi thật yêu ngài, ngài đừng đưa ta đi có được không?”

Trong mắt nữ nhân hiện lên một tia quý dị không rõ, chỉ là nam nhân đang đắm chìm trong vui thích nên cũng không chú ý tới.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Dạ Khuynh Thành trọng sinh

Nam nhân cũng không trả lời nữ tử, hắn đang hùng hực khí thế tiếp tục chiến đấu hăng hái.

“Ừm... Thiên Tà, cầu xin ngài, Tường Nhi... Ừm, chịu không nổi nữa...”

Theo âm thanh đầy tình dục của nữ nhân, móng tay nàng hung hăng cào trên lưng nam nhân, kéo theo một vài vết máu.

“Thật sao? Vậy nguoi cầu ta, cầu ta gia tăng tốc độ, thỏa mãn yêu cầu của nguoi.”

Nam nhân nhìn nữ tử dưới thân khó chịu không thôi, âm thanh khàn khàn nói.

“Tường Nhi cầu ngài...”

Nữ tử cũng không rút rè nói, toàn thân nàng bây giờ khó chịu, chỉ hy vọng nam nhân trên người có thể hung hăng muốn nàng, cái khác đều không quan trọng.

“Cầu ta cái gì? Nói rõ.”

Nam nhân tà tà nở nụ cười, không chỉ có như vậy, còn dừng lại không tiếp tục động, không nhúc nhích nhìn nữ nhân đang bất mãn.

“Hu hu, thật là khó chịu... Tường Nhi cầu ngài, cầu ngài hung hăng muốn ta, nhất định phải hung hăng muốn Tường Nhi.”

Trời biết, ngay khi sắp đến đỉnh phong cực lạc mà dừng lại là có bao nhiêu hành hạ nguoi.

Nam nhân lúc này mới thảo mãn bắt đầu chuyển động, động tác nhanh chóng đưa hai người tới đỉnh, thân thể nữ nhân run lên khi hắn đem mầm mống của mình đều phun vào trong cơ thể nàng. (sao ta có cảm giác TG tà cảnh H của cặp này còn kỹ hơn cả của cặp main thế =_=)

Cùng lúc đó, tại chỗ giao hợp xuất hiện một hào quang màu đỏ, trong hào quang là một hạt châu trong suốt óng ánh từ trong cơ thể nam nhân bay ra, bị nữ tử kia nuốt vào miệng.

Nam nhân không thể tin tưởng mắt nữ nhân, nghĩ muốn một chưởng đánh chết cái nữ nhân to gan lớn mật này, nhưng mà toàn thân lại vô lực, như là toàn bộ khí lực đã bị hút hết chỉ còn lại cái vỏ rỗng.

“Nguoi đã làm gì?”

Nam nhân cực kỳ phẫn nộ, nhìn một màn trước mắt, hắn mà không đoán ra là chính mình bị nàng ta thiết kế bẫy thì quả là đã uống phí mấy ngàn năm sống.

“Thiên Tà, ta không muốn gả cho Dạ Khuynh Thành, cho dù chỉ là đóng kịch ta cũng không muốn, càng không muốn thấy ngài vì muốn giữ hắn lại mà hy sinh ta, cho nên ta chỉ có thể làm như vậy, mặc dù là có lỗi với ngài nhưng vì có thể ở cùng ngài, đây chính là biện pháp duy nhất.”

Đúng vậy, là nàng thiết kế hắn, từ khi vào cửa nàng đã bồi lên nguoi một loại dược vật hợp hoan tán đặc biệt được chế để đối phó với thân thể, nhờ vậy mà nàng mới dễ dàng gài bẫy hắn.

“Hừ, bản thân nguoi lại đã xem thường nguoi rồi, cũng không biết từ khi nào nguoi lại có tâm tư như vậy, nguoi cho là như vậy bản thân sẽ ở cùng với nguoi sao? Quả thực là nằm mơ!”

Cho rằng hắn không có thân lực là có thể để mặc cho nàng muốn làm gì thì làm sao, nếu vậy thì nàng đã sai lầm rồi, hắn từ trước tới giờ chính là loại người ăn mềm không ăn cứng, muốn hắn thỏa hiệp sao, mơ tưởng!

“Ngài hiện tại không có thân lực, lại thêm lần trước bị thương nặng, đã không còn sức để phản kháng nữa, kể cả ta cũng không cần dùng đến lực lượng của ngài cũng có thể dễ dàng chế phục ngài, ngài cũng đừng lừa dối mình nữa.”

Nàng làm như vậy hoàn toàn là do nàng yêu hắn say đắm, nhưng từ đầu đến cuối hắn vẫn chưa từng liếc nhìn nàng đến một cái, trong mắt trong lòng đều chỉ có người kia, tệ nhất là người đó lại còn là một nam nhân, điều này khiến nàng vô luận làm như thế nào cũng không thể tiếp nhận được.

Sau khi do dự rất lâu nàng mới ra quyết định, mà để cho nàng dễ dàng đắc thủ, này vẫn còn phải đa tạ hắc đả tín nhiệm, nàng mới có cơ hội xâm nhập vào bên trong thần điện, nơi có tư liệu liên quan đến Hắc Ám nhất tộc, toàn bộ đã bị nàng nắm giữ.

Cũng bởi vậy mới biết được phương pháp thông qua giao hợp âm dương có thể hấp thụ thần lực của nam nhân, cho nên nàng mới mạo hiểm thử một lần, không nghĩ tới lại dễ dàng thành công như vậy.

“Ngươi, cút ra ngoài cho ta!”

Mặt nam nhân âm trầm nhìn nàng, giọng điệu băng lãnh như muốn đông cứng người khác.

“Thiên Tà, Tường Nhi thực sự yêu ngài, chỉ cần ngài đáp ứng ở bên cạnh ta, ta nguyện ý trả lại thần lực cho ngài, chỉ cần ngài ở bên ta thôi.”

Đối với biểu tình âm ngoan của nam nhân, nàng không chút để ý, dưới ánh mắt hận không thể ăn tươi nuốt sống của nam nhân, nàng từng bước ép sát hắn.

“Nghĩ muốn ở bên cạnh bản thân? Ngươi nên chết tâm đi, nếu không phải lúc này ta không còn sức, bản thân hận không thể một chương đánh chết ngươi!”

Lời hắn nói là thật, đối với nữ nhân tâm cơ thâm trầm này, hắn là thật sự muốn giết nàng.

“Vậy sao? Vậy nếu ta lấy Dạ Khuynh Thành tới uy hiếp ngài thì sao?”

Nàng biết, đây mới là uy hiếp lớn nhất đối với hắn, thật sự là nực cười, một người nam nhân, một người nam nhân có đủ sức để hủy thiên diệt địa, lại đi lưu luyến si mê một nam nhân khác, ngược lại đối với người nữ nhân xinh đẹp quyền rũ như nàng lại chẳng thèm ngó ngang tới, đây không phải là chuyện cười sao?

Quả nhiên, khi nàng nhắc tới Dạ Khuynh Thành, ánh mắt nam nhân tối sầm, bên trong ngập tràn bối rối và khản trương.

“Nếu ngươi dám tổn thương hắn, bản thân nhất định sẽ đem ngươi băm thây vạn đoạn!”

Hung tợn nhìn chằm chằm nàng, gần từng tiếng uy hiếp, nhưng uy hiếp của hắn ở trước mặt nàng lại có vẻ quá yếu đuối.

“Ngài còn có năng lực để đem ta băm thây vạn đoạn hay sao? Ta cho ngài biết, nếu ngài không đáp ứng làm nam nhân của ta, ta liền lập tức đi giết hắn, sau đó đánh nát nội đan của hắn mà ngài rất không dễ dàng chữa trị kia, để cho hắn vĩnh viễn không thể tiến vào luân hồi!”

Nếu ai có thể được người nam nhân này yêu, cũng là phúc khí của người nọ, nhưng là hắn lại yêu sai người, không chỉ không được đáp lại, ngược lại còn bị người nọ giết chết một lần.

Không phải tất cả các thần đều bắt tử bắt diệt, mà hắn lại là một trong số những vị thần độc nhất vô nhị kia.

Tuy hắn có thần thể bắt tử bắt diệt, nhưng khi bị chính người mình yêu thương đồng quy vô tận cũng khiến tinh thần hắn sa sút một thời gian.

Biết rõ tính tình cương kiệt của Dạ Khuynh Thành, hắn cũng không dám lại dễ dàng tiếp cận Dạ Khuynh Thành nữa, đành phải an bài cho hắn cái thân phận vị hôn phu của Tường Vi để giữ chân hắn tại thần điện Hắc Ám, tuy là không thể thời thời khắc khắc ở cùng với hắn nhưng là vẫn có thể ngẫu nhiên liến hắn một cái, như vậy cũng để cho Thiên Tà thỏa mãn rồi.

“Được, ta đáp ứng ngươi, nhưng ngươi không được làm hại hắn.”

Suy xét hồi lâu, hắn rốt cuộc thỏa hiệp, hắn không sợ chết, nhưng hắn lại sợ Dạ Khuynh Thành bị tổn thương nên chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

Trong một căn phòng khác, nam tử toàn thân áo đỏ đang ngồi trước bàn, trên tay cầm một quyển sách, nhưng tâm tư cũng không biết đã ở phương trời nào rồi.

Bóng dáng của nữ tử áo trắng xa lạ kia vẫn cứ chiếm cứ trong đầu hắn, ngay cả một màn nàng thổ huyết kia cũng lượn vòng quanh đầu hắn không chịu rời đi.

Mỗi khi nghĩ đến cảnh kia, tâm của hắn lại ần ần đau đớn.

Còn có đứa bé trai kia, hắn rốt cuộc biết vì sao lại nhìn quen mắt như vậy, đơn giản vì đó chính là bộ dạng thu nhỏ của hắn, hắn cực kỳ tức giận bản thân khi bây giờ mới phát hiện ra, đang lúc nghĩ muốn đứng lên rời khỏi đây thì cửa phòng lại bị gõ.

“Mời vào.”

Bất đắc dĩ lại ngồi trở về, sau đó lên tiếng gọi người nọ tiến vào.

Cửa bị người từ bên ngoài đẩy ra, tiếp theo là một nam một nữ tiến vào.

“Khuynh Thành, Tường Nhi cùng chủ thượng đến thăm ngươi.”

Nữ tử áo trắng vẫn cười ôn nhu, nhưng ý cười của nàng lại không dành cho hắn, mà dành cho nam nhân áo đen bên cạnh.

“Ừ, ngồi đi.”

Nam tử gật gật đầu, ý bảo hai người ngồi xuống.

“Tìm ta có chuyện gì sao?”

Thấy hai người đã ngồi xuống, hắn mới mở miệng hỏi.

“Là như vậy, nửa tháng sau là đến ngày thành hôn của hai chúng ta, ta tới tìm ngươi thương lượng một phen, cái hôn lễ này nên cử hành như thế nào, còn có chuyện mở tiệc chiêu đãi tân khách cũng phải hao hao bản bạc một phen.”

Nữ nhân mặt mày hớn hờ nói, Thiên Tà đã đáp ứng làm nam nhân của nàng, nhưng điều kiện là không thể làm thương tổn Dạ Khuynh Thành, vì lưu lại Dạ Khuynh Thành, hôn lễ vẫn phải cử hành như kế hoạch.

Chuyện này cũng hợp ý nàng, nàng sẽ bày trí một tiệc thật hoàn hảo ở hôn lễ để chờ những người đó đến.

Những người đó đương nhiên là chỉ Tuyết Đại và Tuyết Thiên, hiện giờ nàng đã có toàn bộ thần lực hắc ám của Thiên Tà, lại có thêm lực lượng của Minh vực, nàng có thể xưng bá thiên hạ, mà muốn xưng bá thiên hạ thì nhất định phải loại bỏ bọn họ.

Chuyện Tuyết Đại mất trí nhớ nàng căn bản cũng không biết, nàng chỉ cho rằng nếu Tuyết Đại biết Dạ Khuynh Thành đã sống lại, nhất định sẽ đến tìm hắn, mà nàng chỉ cần gia tăng đề phòng trong đoạn thời gian này, không cho Dạ Khuynh Thành gặp mặt các nàng trước hôn lễ là tốt rồi.

“Tùy các ngươi an bài, ta mệt mỏi, mời các ngươi trở về đi.”

Hắn đối với vị hôn thê này có thể nói là không hề có một chút tình cảm gì, nhưng bọn hắn lại nói trước khi mình mất trí nhớ cùng Tường Nhi rất ân ái, lại còn...

Nghĩ tới đây, hắn không khỏi liếc Tường Vi một cái, hắn không chỉ một lần mượn cơ hội bắt mạch cho nàng, kết quả đều chứng minh bọn hắn nói đều là sự thật, nàng quả thật đã không còn hoàn bích, mà chính mình lại là người đã phá thân nàng, cho nên hắn phải chịu trách nhiệm với nàng. (Saki: a ngây thơ quá, ng ta nói j tin nấy, huhu Dạ ca phúc hắc của e đâu r T^T)

Nhưng từ khi gặp gỡ người nữ tử kia, lại khiến hắn bắt đầu có suy nghĩ khác, hắn không thể coi như không có chuyện gì được, nhất định phải hao hao điều tra một phen.

“Ngươi về trước đi, ta muốn nói chuyện với hắn.”

Nam nhân áo đen nhìn Dạ Khuynh Thành, sau đó mở miệng nói.

“Được, nói chuyện xong thì đến thăm điện tìm ta.”

Nữ nhân đá lông nheo với hắn, chọc cho nam nhân càng chán ghét.

“Không biết chủ thượng tìm Khuynh Thành có chuyện gì?”

Nữ nhân đi rồi, Thiên Tà gắt gao nhìn chăm chăm Dạ Khuynh Thành, trong mắt cuộn cuộn cảm xúc không tên.

Dạ Khuynh Thành bị hắn nhìn chăm chăm đến khi nhúh mày, mới không thể không mở miệng nhắc nhở hắn.

“Khuynh Thành, tên ta là Thiên Tà, ngươi có thể gọi tên một lần được không?”

Từ khi bọn hắn quen biết tới nay, hắn (DKT) luôn luôn hờ hững với hắn (TT), đừng nói là kêu tên của hắn, ngay cả một ánh mắt cũng không muốn bỏ thí cho hắn.

Dạ Khuynh Thành khó hiểu nhìn hắn, vốn cho là hắn có chuyện gì cần bàn với mình, lại không ngờ hắn lại lôi cái chuyện chả có một xu liên quan như thế này.

“Có thể chứ?”

Đối với ánh mắt khó hiểu của Dạ Khuynh Thành, Thiên Tà có chút bi thương, nhưng hắn vẫn cố chấp muốn nghe Dạ Khuynh Thành gọi tên mình một lần.

“Thiên Tà.”

Đối với chấp nhất của hắn, Dạ Khuynh Thành cũng đành thành toàn.

Một cái tên mà thôi, nhưng mà lại khiến cho Thiên Tà cực kỳ vui vẻ, đồng thời cũng cực kỳ cảm động, hắn vẫn không dám đối mặt với Dạ Khuynh

Thành, không dám nói ra chuyện mình thích hắn, sợ chuyện của mấy năm trước lại tái diễn, chính mình không dám đối mặt với ánh mắt kiên quyết của hắn sau khi biết chân tướng, tâm sẽ đau.

“Cám ơn ngươi, Khuynh Thành.”

Cám ơn ngươi đã đồng ý gọi tên ta, cũng cám ơn ngươi đã không dùng ánh mắt làm tổn thương trái tim ta, thật sự cám ơn ngươi.

Lần đầu tiên nhìn thấy Dạ Khuynh Thành, hắn đã biết có một loại cảm xúc không rõ bắt đầu hình thành, mãi cho đến khi nhiều lần gặp mặt, hắn mới xác định được chính mình đã động tâm tư không nên có.

Khi hắn đồng ý gọi mình một tiếng Thiên Tà, hắn đã không còn do dự gì nữa, vì an nguy của Dạ Khuynh Thành, tất cả thống khổ nên để một mình hắn gánh vác thôi.

Chỉ thấy hắn lấy ra một viên dược từ trong ống tay áo ra đưa cho Dạ Khuynh Thành, sau đó bảo hắn uống vào.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 129: Lên kế hoạch cướp rể

Dạ Khuynh Thành nhận lấy dược, nghi hoặc nhìn hắn, muốn biết ý tứ của hắn là gì.

“Khuynh Thành, ngươi trước cứ uống viên thuốc này, sau khi uống thì ngươi sẽ lấy lại được trí nhớ, nhưng là sau khi khôi phục trí nhớ rồi ngàn vạn đừng kích động, ta có chút chuyện muốn nói với ngươi, được không?”

Thiên Tà khẩn trương nhìn hắn, sợ khi Dạ Khuynh Thành nhớ lại toàn bộ rồi sẽ lại đối xử với hắn lạnh lùng như trước đây.

Dạ Khuynh Thành hồ nghi nhìn hắn một hồi, sau cùng vẫn là từ từ đưa viên thuốc vào miệng, tùy tiện nhắm thử hai lần rồi nuốt hẳn xuống.

Không quá bao lâu, sắc mặt hắn liền có biến hóa lớn, đầu tiên là thần sắc đau lòng, sau cùng là biến thành giận dữ, oán hận nhìn chằm chằm nam nhân trước mặt.

Nếu không phải là Thiên Tà đã nhắc nhở trước, hắn đã sớm động thủ giết chết nam nhân đã làm hại Đại Nhi thổ huyết kia.

“Ngươi nhớ ra rồi phải không? Ta biết rõ hiện tại ngươi rất hận ta, hận không thể một đao giết chết ta, mà ngươi cũng xác thực có năng lực này, nhưng là trước tiên ngươi có thể nghe chuyện cũ của ta được không?”

Về mặt hắn thành khẩn nhìn Dạ Khuynh Thành, trong mắt mang theo khẩn cầu, hy vọng hắn có thể nghe toàn bộ chuyện về mình.

Dạ Khuynh Thành không hé răng, sắc mặt vẫn như cũ không hề chuyển biến tốt đẹp, nhưng là Thiên Tà biết hắn đã ngầm đồng ý, lúc này mới bắt đầu lên tiếng.

Hắn nói, sủng vật Hắc Miêu bên cạnh Dạ Khuynh Thành, vốn là sủng vật của Thiên Tà hắn, bởi vì ham chơi mà chạy tới Nhân giới.

Kết quả ở Nhân giới lại đụng phải Dạ Khuynh Thành không coi nó, một sủng vật được thần Hắc Ám cưng chiều như báu vật, ra gì. Bởi vậy nó không cam lòng, hai người đánh một trận, kết quả Hắc Miêu thua, y theo ước định trở thành sủng vật của Dạ Khuynh Thành.

Vốn là nó muốn chờ cho đến khi Dạ Khuynh Thành sống hết đời người thì nó sẽ trở lại bên cạnh chủ tử mình, lại không đoán được mới không được bao lâu đã bị Thiên Tà tìm thấy.

Cũng trong thời gian ấy, hắn lần đầu tiên nhìn thấy một nam tử tuấn mỹ tự ca tự đại như Dạ Khuynh Thành, ánh mắt hắn cũng bởi vậy mà luôn dõi theo bóng dáng ấy, trong lòng đều là hình ảnh hắn.

Từ một khắc kia, hắn đã biết mình xong rồi, đường đường là thần Hắc Ám chương quân Minh giới (*địa ngục), lại động chân tình với một người phạm, không chỉ như vậy, đối phương lại còn là một nam nhân.

Nhận thức này khiến cho hắn bị đá kích lớn, bởi vậy đã sa sút hồi lâu, cuối cùng cũng chỉ có thể tiếp thu sự thật.

Chịu không nổi nỗi nhớ của mình, hắn không chỉ một lần biến thành nữ tử tiếp cận Dạ Khuynh Thành, đều bị hắn coi thường không để vào mắt.

Bởi vậy hắn cũng cho rằng Dạ Khuynh Thành giống mình, đều là đoạn tụ, biết được tin này khiến cho hắn cực kỳ vui vẻ, nhưng cũng cùng lúc Hắc Miêu đã đem đến một tin tức khiến cho toàn bộ nhiệt tình của hắn bị dập tắt.

Thì ra hẳn không phải như chính mình nghĩ, không thích nữ tử, mà là tâm của hẳn chỉ dành cho một nữ tử tên là Tuyết Đại, vì nàng, hẳn không tiếc hạ mình hầu hạ bên người nàng thời thời khắc khắc, vì nàng che gió che mưa, làm hết mọi chuyện.

Trong lòng hẳn rất đau khổ, người mình thích lại thích người khác, mà hẳn ngay cả tư cách đi tranh cũng không có, bảo sao hẳn không hận?

Về sau, hẳn điều tra tất cả tư liệu trong thần điện, thế mới biết về chuyện tình ngàn năm trước của bọn họ, tâm của hẳn lại càng trầm trọng rồi.

Hắn lần nữa nhắc nhở chính mình, không thể tiếp tục, nhưng lại không có nửa điểm tác dụng, ngược lại càng khiến cho cảm giác này thâm nhập vào tận xương tủy, càng thêm khó thoát khỏi.

“Chuyện về sau ngươi cũng biết toàn bộ rồi, ta đóng giả một nữ tử bị thương bên cạnh nữ nhân ngươi yêu, khi ngươi nói thay ta bắt mạch, tâm của ta không ngừng kích động, nhưng là ngươi lại không nguyện vọng đến ta, chỉ tùy ý dùng một sợi tơ bạc để bắt mạch.”

(Saki: nếu mn k nhớ thì đây là đoạn mà Dạ ca bị Tuyết tỷ bắt chữa bệnh cho Mân Côi nhé, Mân Côi lúc này là do Thiên Tà đóng giả nên Dạ ca mới k muốn đụng vào)

Nói đến đây, tâm Thiên Tà không khỏi đau đớn.

“Lại về sau, ta bị ngươi coi thành tình địch, thời thời khắc khắc phòng bị.”

Chuyện này có bao nhiêu hoang đường, lại có bao nhiêu nực cười, nhưng hẳn lại không cách nào thoát ra, theo thời gian trôi đi, tình cảm của hẳn đối với Dạ Khuynh Thành càng thêm sâu đậm.

Mãi cho đến khi Dạ Khuynh Thành quyết tâm ôm ý định đồng quy vu tận với hẳn, hẳn mới tỉnh ngộ, cũng biết chính mình đã sai rồi.

Nhưng là hẳn vẫn không bỏ được, lúc này mới ích kỷ giữ Dạ Khuynh Thành ở lại thần điện Hắc Ám, dù cho không chiếm được tâm của hẳn, nhưng cũng có thể thời thời khắc khắc nhìn thấy hẳn.

Chỉ có như vậy hẳn mới có thể cảm thấy mình không chỉ có một mình, cũng chỉ như vậy hẳn mới có dũng khí sống tiếp.

“Nói xong chưa?”

Nghe hẳn kể lể, Dạ Khuynh Thành im lặng hồi lâu, sắc mặt không chỉ không có chuyển biến tốt đẹp, ngược lại càng âm trầm khó coi.

“Khuynh Thành, ngươi... vẫn hận ta sao?”

Đối mặt với sự lạnh lùng của Dạ Khuynh Thành, sắc mặt Thiên Tà cũng rồi rắm, đáy mắt hiện qua nét bi thương.

“Ta có hận ngươi hay không cũng không quan trọng, quan trọng là, nếu như Đại Nhi xảy ra chuyện gì không hay xảy ra, ngươi liền chờ ta tới lấy mạng của ngươi đi, xét thấy ngươi có ý hối cải, ta tạm thời buông tha cho ngươi, cáo từ.”

Nếu không có viên thuốc kia, chỉ sợ chính mình bây giờ vẫn chưa nhớ về Đại Nhi, mà hẳn lại một lòng lo lắng cho Tuyết Đại, cho nên mọi chuyện trước hết cứ để qua một bên.

Một màn Tuyết Đại thổ huyết kia, hiện tại hẳn nhớ lại đều thấy run rẩy, chỉ hy vọng nàng không có chuyện gì mới tốt.

Còn có hai đứa trẻ kia, là Đại Nhi của hẳn tân tân khổ khổ sinh hạ, lại ngậm đắng nuốt cay nuôi dưỡng bọn chúng lớn khôn, nghĩ đến đây tâm hẳn liền đau đớn.

Đại Nhi, ta rất nhớ nàng, thật là nhớ, thật là nhớ...

Nếu cho hẳn một đôi cán, hẳn sẽ lập tức bay đến bên cạnh nàng, ôm lấy thân thể nhỏ gầy của nàng vào lòng, thay nàng che chờ gió mưa.

“Đội đã, hiện tại ngươi không thể đi.”

Đem Dạ Khuynh Thành đã chạy tới cửa gọi lại, mãi cho đến khi xoay người mới từ từ giải thích.

“Khuynh Thành, Tường Vi đã cướp đi toàn bộ thần lực của ta, tu vi của nàng bây giờ không ai địch được, kể cả ngươi liên thủ với Tuyết Đại cũng không phải là đối thủ của Tường Vi, cho nên ngươi không thể đi được.”

Đúng vậy, không thể đi được, nữ nhân kia đã bày ra thiên la địa võng, chỉ còn chờ Tuyết Đại các nàng chui đầu vào lưới.

Không riêng gì các nàng, còn có các thần tộc khác tham gia hôn lễ, đều bị tính kế, dùng lời của nàng ta chính là thuận nàng thì sống, nghịch nàng thì chết, nàng ta muốn làm chúa tể lục giới.

Nữ nhân này thật đúng là không biết trời cao đất rộng, nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên, đạo lý này mà cũng không hiểu, còn muốn làm chúa tể thiên hạ. Thật sự là ngu xuẩn.

“Ta muốn đi, ai cũng đều không ngăn được.”

Tâm thần hắn bây giờ đều đặt cả trên người Tuyết Đại, mới không quản được nhiều như vậy, đừng nói là một cái thần điện Hắc Ám, cho dù là núi đao biển lửa hắn cũng không ngại xông vào.

“Chẳng lẽ ngươi lại muốn chết một lần nữa? Nếu là vậy thì cứ tự nhiên, rồi nàng sẽ lại giống như ta, đối mặt với nỗi thống khổ mất đi người mà sống cả đời trong bóng tối, dù sao ngươi cũng đã chết rồi, làm sao hiểu được nỗi khổ của người còn sống.”

Hắn chính là cây xương sườn mềm của mình, nàng làm sao không phải điểm yếu của hắn? Chỉ có nhắc tới nàng hắn mới có thể thật sự suy xét tình cảnh của mình.

Quả nhiên, khi nghe Thiên Tà nhắc đến Tuyết Đại, hắn rốt cuộc dừng bước, suy xét một hồi lại quay trở lại.

Đúng vậy, hắn không thể để Đại Nhi lại phải chịu nỗi đau khi không còn hắn ở bên, hắn nhất định phải bảo toàn cái mạng này để được đoàn tụ với Đại Nhi.

Thương quốc, điện Vô Tâm.

Tuyết Đại đang yên tĩnh ngồi đọc sách, nằm trên giường lớn chính là hai tiểu hài tử đang nghỉ trưa, Tuyết Hoàng và Tuyết Phượng.

Đột nhiên, cửa bị người mở từ ngoài, Tuyết Đại cũng không có quay đầu, bởi vì nàng đã cảm giác được khí tức quen thuộc của người nọ.

“Tuyết Nhi, ba ngày sau chính là hôn lễ của hắn, muội thật sự không đi tìm hắn sao?”

Hắn đã tìm hiểu rõ ràng, Dạ Khuynh Thành và nữ tử tên Tường Vi đó chỉ có quan hệ hôn phu thê, điều này làm hắn thấy vui mừng thay Tuyết Nhi.

Khi hắn đem tin tức này nói cho Tuyết Đại, nàng nhưng lại không hề có biểu tình cao hứng, có chăng chỉ là sóng nước chẳng xao (kể hiểu câu này nên để nguyên), điều này làm hắn cực kỳ khó hiểu, bọn họ rõ ràng là rất yêu nhau không phải sao? Vì sao lại rơi vào kết cục này?

“Ca ca, về sau không cần nhắc tới người nọ trước mặt muội nữa, muội đều đã quên hết rồi, có nhắc lại cũng không còn ý nghĩa gì nữa, cứ để mặc cho nó qua đi, muội mệt mỏi rồi.”

Mỗi lần đều như vậy, chỉ cần vừa nhắc đến chuyện Dạ Khuynh Thành thì nàng đều tìm lý do tránh đi.

“Nhưng hắn là phụ thân của bọn nhỏ, coi như muội không muốn suy tính cho mình thì cũng phải suy nghĩ cho bọn nhỏ, bọn nó tuy không hề rặng hỏi về chuyện phụ thân mình là do bọn nó hiểu chuyện, không muốn muội lo lắng, chẳng lẽ muội không thể suy nghĩ một chút vì hai đứa hay sao?”

Tuyết Thiên luôn luôn sùng nàng khó có khi cũng phải nể lời, không có biện pháp, hắn ở một bên cũng thấy sốt ruột, tiếc rằng cả hai đương sự một cái thì mất trí nhớ, một cái thì biết rõ cũng không muốn để ý tới, khiến cho hắn cái người làm cữu cữu này ở một bên lo lắng suông.

“Muội có tính toán của muội, hai đứa trẻ muội sẽ cho bọn nó một tuổi thơ hạnh phúc, không có phụ thân cũng sẽ vui vẻ sống tốt, huynh ra ngoài trước đi, đừng làm ám ỉ bọn nhỏ ngủ.”

Tuyết Đại nói xong thì đứng dậy, ném Tuyết Thiên qua một bên, đi đến bên giường nhìn hai đứa nhóc vẫn đang ngủ say, nàng cũng cùng nằm lên, ôm hai đứa vào lòng ngủ.

Thấy tình hình này, Tuyết Thiên biết có nhiều lời cũng vô ích, đành phải lặng yên đi ra ngoài, tại một khắc hắn đóng cửa lại thì Tuyết Đại mở mắt.

Nhìn hai đứa nhóc bên cạnh, mày nhíu chặt rồi cuộc dân ra, đây là con của nàng, nàng đã sinh ra hai đứa trẻ vừa hiểu chuyện lại thông minh, nên vừa lòng mới phải, nhưng vì sao lòng nàng vẫn luôn thấy thiếu thốn, đặc biệt là khi nghĩ đến nam nhân kia.

Kỳ thật, ngay tại ngày thứ ba sau khi gặp mặt, nàng cũng đã nhớ lại từng chút từng chút chuyện giữa hai người, nhưng nàng không cách nào quên được, đối với chuyện hắn không giữ lời hứa, nàng không cách nào tha thứ.

Bất tri bất giác, cơn buồn ngủ ập đến, không bao lâu nàng đã ngủ thiếp đi.

“Ca ca, thuật thôi miên của huynh có được không đấy? Mẫu thân có thể đột nhiên tỉnh lại hay không?”

Tuyết Đại ngủ thiếp đi, tiểu nha đầu cùng Tuyết Hoàng liền nhòm dậy, nhìn Tuyết Đại hô hấp đều đều, Tuyết Phượng hoài nghi hỏi.

Mẫu thân cũng không phải là dễ mắc mưu, bọn chúng cần phải thật cẩn thận mới được.

“Vốn là mẫu thân sẽ không dễ dàng trúng chiêu, nhưng không hiểu sao lại bị thuật thôi miên của huynh trói, có lẽ là do trong lòng có chuyện.”

Chỉ có trong lòng cất giấu cái gì đó, mới có thể dễ dàng bị mưu kế nhỏ của hắn thực hiện được.

“Tốt, để cho mẫu thân ngủ một lát đi, trong khoảng thời gian này nàng cũng không được nghỉ ngơi tốt, chúng ta ra ngoài nói.”

Tiểu nha đầu dần dần đứng dậy, lấy vớ giày mặc vào rồi kéo Tuyết Hoàng ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Náo loạn hôn lễ

“Hai đứa vừa mới nói cái gì? Nam nhân áo đỏ kia tên là gì?”

Nghe hai đứa trẻ nói xong, Ly Nặc kích động nhảy cẫng lên, nín chặt áo tiểu nha đầu kích động hỏi.

“Ai nha, Ly Nặc thúc thúc ngươi trước buồng Phượng Nhi ra đã, ngươi túm ta đau quá, thật đáng ghét!”

Tuyết Phượng dùng hai bàn tay nhỏ bé của mình gắng sức đẩy tay Ly Nặc đang túm lấy áo nàng ra, bắt đắc dĩ là tay Ly Nặc túm rất chặt nàng cũng không còn cách nào, đành phải dùng cặp mắt hữu thần trừng hấn.

“A..., thật xin lỗi nha đầu, thúc thúc không phải là cố ý, chỉ là mới vừa rồi quá kích động thôi.”

Ý thức được chính mình quá mức lỗ mãng, hấn khẩn trương rút tay lại, xấu hổ giải thích với tiểu nha đầu.

“Vậy ngươi có thể kể lại chuyện hôm đó tường tận được không, rốt cuộc là các ngươi đã gặp chuyện gì? Nam nhân áo đỏ đó tên gì? Đáng đáp ra sao? Còn có còn có, trên người hấn gì đặc thù không? Nói thí dụ như trên vai trái có một vết sẹo hình hoa anh túc?”

Chuyện ngày đó Tuyết Thiên cũng không kể cho bọn hấn, hai đứa nhóc cũng lại ham chơi, đến tận bây giờ mới nói cho hấn biết.

Chỉ cần nghĩ đến khả năng chủ tử đã hồi sinh hấn liền đặc biệt kích động, cũng khó tránh khỏi không điều khiển được cảm xúc của mình.

“Có cái gì đặc thù à? Để ta nhớ lại xem nào...”

Tiểu nha đầu gãi tóc, một bộ dáng suy nghĩ rất nghiêm túc.

“Muội muội, để ta nói cho, điểm đặc biệt nhất là hấn có khuôn mặt rất giống ta, bên hông còn có một thanh nhuyễn kiếm, vóc người rất cao, cụ thể là cao bao nhiêu thì ta không biết, dù sao cũng là rất cao, đáng đập cũng là rất đẹp, chỉ có điều hơi lạnh lùng, còn về việc có bớt hay sẹo gì, thật xin lỗi, hấn không có còi áo cho chúng ta nhìn.”

Tuyết Hoàng nói một hồi, Tuyết Phượng cũng gật đầu, ra chiều chuyện đúng là như vậy.

“Nhuyễn kiếm? Bộ dáng rất giống ngươi? Sau khi chủ tử chết thì long đăng của người vẫn luôn ở bên cạnh chủ mẫu, dùng nhuyễn kiếm làm vũ khí cũng là điều bình thường, lại còn giống ngươi, không, phải nói là ngươi giống hấn mới đúng, không sai, ngươi là con hấn, bộ dáng của ngươi và hấn chính là đúc ra từ một khuôn, vậy thì chắc chắn không sai, hấn nhất định là chủ tử, chủ tử đã sống lại! Không được, ta muốn nói cho chủ mẫu biết, để nàng cũng cao hứng một phen.”

Nói không chừng sau khi chủ mẫu nhìn thấy chủ tử lại nhớ lại tất cả, đúng, cứ làm như vậy đi.

“Này, thúc thúc ngươi đừng vội, chúng ta còn chưa nói xong, ngày đó mẫu thân và cửu cửu đều ở đó, không cần ngươi nói bọn họ cũng biết rồi.”

Hai đứa nhóc nhìn Ly Nặc đang nóng lòng, mắt tròn trắng, sau đó mới không nhanh không chậm lên tiếng ngăn.

Lời của bọn chúng quả nhiên hữu hiệu, Ly Nặc vốn đang bùng nổ bỗng nhiên dừng lại.

“Bọn họ đã thấy rồi? Vậy phản ứng của chủ mẫu như thế nào? Vì sao chủ tử không theo các ngươi về?”

Ly Nặc hỏi liền một lúc mấy vấn đề, oanh tạc lỗ tai hai đứa trẻ.

“Mẫu thân không nói gì, chỉ là bị thổ huyết, cửu cửu nói hấn là phụ thân của chúng ta, còn nói ba ngày sau là ngày thành thân của hấn, chúng ta tìm ngươi chính là muốn ngươi cùng chúng ta đi cướp rể, như thế nào? Có đi hay không?”

Nói hồi lâu, rốt cuộc cũng đã đến chuyện chính.

“Chủ tử ba ngày sau thành thân? Đương nhiên là muốn đi, chủ tử chỉ yêu một mình mẫu thân các ngươi, thành thân khẳng định là bắt đắc dĩ, chúng ta nhất định phải cứu hấn.”

Nếu đã xác định là chủ tử, hấn còn có lí do gì mà không đi? Đừng nói chỉ là cướp rể, dù là đâm ròng hang hổ hấn cũng phải xông vào.

Hắn không biết là, thần điện Hắc Ám mà bọn hắn muốn đi lần này cũng không hề kém gì đầm rồng hang hổ, thậm chí còn kinh khủng hơn nhiều.

“Tốt lắm, nếu Ly Nặc thúc thúc đã đồng ý, chúng ta liền đi tìm Kỳ Lâm thúc thúc nữa, nhiều người càng tốt.”

Tiểu nha đầu nói xong liền quay đầu đi về chỗ Kỳ Lâm ở, Tuyết Hoàng theo sau, Ly Nặc cũng cùng gia nhập đội ngũ, một nhóm ba người liền đến chỗ Kỳ Lâm.

“Các người đây là?”

Kỳ Lâm đang nghỉ trưa thì bị đánh thức, hắn có chút kinh ngạc nhìn một nhóm ba người ngoài cửa, bọn hắn khi nào thì lại đi cùng nhau như thế này?

Vốn là hắn và Ly Nặc, hai người phụ trách trông nom hai tiểu tổ tông này, mà Tuyết Phượng và Tuyết Hoàng lại hợp thành một nhóm, bọn chúng vì ham chơi mà nghĩ mọi biện pháp cắt đuôi hai cái người chán ghét là hắn và Ly Nặc, cả ngày đều phải theo chân bọn chúng chơi trò mèo đuổi chuột.

Trước mặt ba người bọn họ lại xuất hiện cùng lúc, đây là cái tình huống gì?

“Kỳ Lâm thúc thúc, ta cùng muội muội tới tìm người có chút chuyện muốn thương lượng, đi vào rồi nói.”

Tiểu tử kia nói xong cũng không khách khí lôi kéo muội muội lách vào trong phòng Kỳ Lâm, cũng không quan tâm xem chủ phòng đã đồng ý hay chưa.

Nhìn hai tiểu gia hỏa không khách khí, hắn lại đem ánh mắt chuyển đến trên người Ly Nặc, không tiếng động hỏi hắn đến cùng là có chuyện gì.

“Đi vào liền biết.”

Ly Nặc cũng không giải thích nhiều, theo hai tiểu gia hỏa tiến vào, tìm một cái ghế liền đặt mông ngồi xuống, so với hai tiểu gia hỏa lại càng không khách khí hơn.

Kỳ Lâm im lặng không nói gì, một đám này là bị đứt gân não sao? Sao tự dưng lại giờ trò âm dương quái khí?

Trong phòng, Tuyết Phượng Tuyết Hoàng hai người kẻ xướng người họa kẻ lại cố sự còn không quên thêm mắm dặm muối, khiến cho Kỳ Lâm nghe mà sùng sốt.

“Kỳ Lâm thúc thúc, người có nghe bọn ta nói không đấy? Tốt xấu gì cũng phải nói một chút chứ, cũng không thể để bọn ta lãng phí nước miếng.”

Tiểu nha đầu bắt mắt nói thầm, phản ứng của Kỳ Lâm thúc thúc như thế nào lại không giống như trong tưởng tượng của bọn họ chứ? Thật là buồn bực mả.

“Ta nghe rõ, theo như ý các người là, muốn nào loạn hôn lễ để cướp rể?”

Kỳ Lâm nhàn nhạt liếc mắt người đang ngồi kia, giọng nói cũng là không nóng không lạnh, nhưng lại làm cho ba người lớn nhỏ kia lo lắng.

“Này, Kỳ Lâm thối tha! Người là có ý gì? Tới cùng là có đi hay không?”

Tính tình nóng nảy của Ly Nặc lại tái phát, chỉ thấy hắn bật dậy, chỉ thẳng vào mũi người ta mà kêu gào.

Cử động của hắn khiến hai tiểu gia hỏa không khỏi tán thưởng, hai đứa nhóc không kiêng nể mà vỗ tay.

“Ly Nặc thúc thúc còn tốt chứ Kỳ Lâm thúc thúc, người không thể dứt khoát giống như Ly Nặc thúc thúc sao?”

Phản ứng của hai người này sao lại khác một trời một vực vậy? Thật đúng là ngoài ý muốn của bọn chúng.

“Để ta suy nghĩ...”

Hắn đang suy nghĩ xem có nên nói cho chủ nhân biết hay không, dù sao đây cũng là một chuyện lớn, mà theo lời bọn chúng kể thì chủ nhân cũng đã biết rồi, nếu chủ nhân đã biết rõ mà còn chưa nói gì, chính mình lại đi theo hai tiểu tử đi nháo loạn có phải là rất không ổn không?

Không thể không nói, thái độ làm người của Kỳ Lâm rất cẩn thận, so với Ly Nặc nóng nảy không suy nghĩ thì tốt hơn nhiều lắm.

“Kỳ Lâm thúc thúc, đừng suy nghĩ nữa, đồng ý với chúng ta đi.”

Tuyết Hoàng lôi kéo tay áo Kỳ Lâm lắc a lắc a, mặt mang vẻ khẩn cầu nhìn Kỳ Lâm.

“Này...”

Kỳ Lâm còn đang do dự, Ly Nặc đã không nhịn được mở miệng.

“Không cần lo cho hắn, hắn không đi thì thôi, chúng ta đi!”

Ly Nặc mắt hứng tròng Kỳ Lân một cái, sau đó lôi kéo Tuyết Phượng ra cửa.

Mãi đến khi đến một góc không người mới ngừng lại.

“Chúng ta nên thương lượng làm như thế nào để cứu người, nói ta nghe kế hoạch của hai nhóc trước đi.”

Ly Nặc buông hai đứa nhóc ra, chính mình tìm một tảng đá lớn không khách khí ngồi xuống.

“Kế hoạch chúng ta đã có, nhưng là Kỳ Lân thúc thúc không đi liền khiến kế hoạch bị phá, vậy phải sao bây giờ?”

Tiểu nha đầu chu mỏ bất mãn hỏi.

“Hắn không đi thì kệ hắn, thiếu hắn cũng chẳng có gì đáng ngại, không phải còn có ta hay sao? Nói cho hai đứa biết, ta còn mạnh hơn hắn nhiều.”

Ly Nặc hếch cằm ra về ta đây.

“Nhưng là chúng ta vốn nghĩ muốn đánh ngất phụ thân, một mình nguoi nhưng có kéo được không?”

Đối với màn hếch cằm của Ly Nặc, tiểu nha đầu rất là khinh thường liếc hắn.

“Cái này... Không có việc gì, khí lực của thúc thúc rất lớn, đừng nói là một người, liền là một cái đầu voi thúc thúc cũng có thể dễ dàng khiêng được.”

Này đúng là nói khoác không cần viết nháp, một cái tiểu mao cầu có thể so với một cái đầu voi sao? Chỉ sợ là hắn chưa kịp khiêng đầu voi lên đã bị nó đè cho bẹp dí rồi.

“Được, nếu Kỳ Lân thúc thúc không tham gia, ba người chúng ta liền đi, muội muội đừng lo lắng, thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng, đến lúc đó sẽ có phương pháp ứng đối.”

Tiểu nha đầu đang muốn phản bác thì đã bị Tuyết Hoàng ngăn trở.

Ba ngày sau, thần điện Hắc Ám

Cả tòa cung điện đều được trang trí toàn một màu đỏ vui tươi. Các vị thần của lục giới đều đến tham dự, ngay cả Nhật thần và Nguyệt thần cũng nổi danh với Thiên Tà đều đã đến.

Trong tấm điện to như vậy, hai thân thể xích lửa đang gắt gao va chạm.

Thân thể nữ nhân kiều diễm cùng với tiếng ngâm nga tạo nên một bức xuân cung đồ hoàn mỹ.

Hồi lâu, nam nhân xoay người ngồi dậy từ trên người nữ nhân, chán ghét nhìn nữ nhân một cái rồi cầm lấy y phục mặc vào.

“Nhớ kỹ lời hứa của nguoi, nếu không bản thân tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nguoi!”

Dù cho hắn mất đi thân lực, cũng có biện pháp cho nàng chết không có chỗ chôn, chỉ là cái giá phải trả có chút lớn, nếu không phải vạn bất đắc dĩ hắn cũng không muốn dùng đến.

“Chuyện ta đáp ứng ngài nhất định sẽ làm được, chỉ cần ngài vẫn ở bên ta, ta tuyệt đối sẽ không làm thương tổn hắn.”

Nữ nhân ai oán nhìn nam nhân lãnh khốc, nếu không phải mình đáp ứng hắn bảo vệ bình an của Dạ Khuynh Thành, hắn cũng sẽ không thỏa hiệp, càng không muốn cùng giường với nàng.

Vì cái gì? Chính mình yêu hắn như vậy, nhưng hắn vẫn một lòng với nam nhân kia, điều này làm cho nàng ghen tị, cũng là cực kỳ bất đắc dĩ, ai bảo mình yêu hắn như vậy?

Cả đời nàng chỉ yêu hai nam nhân, người thứ nhất thì tự tay giết nàng, sau khi xuyên không lại yêu phải nam nhân lãnh tình này, con đường tình yêu của nàng sao lại nhấp nhô như vậy?

Đối với sự ái oán của nàng ta, Thiên Tà không quan tâm, thậm chí còn lười liếc nàng ta, mặc quần áo tử tế xong liền mở cửa rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 131: Long phượng bảo bảo đại não hôn lễ

Trong đại điện náo nhiệt, Dạ Khuynh Thành mặc hi phục màu đỏ thắm, sắc mặt bình tĩnh nhìn chằm chằm trong đám khách khứa như đang tìm ai đó.

Sau khi khách khứa đến đông đủ, đều ngồi vào chỗ nhưng hắn vẫn chưa nhìn thấy người mình muốn gặp, phút chốc liền thở ra nhẹ nhàng nhưng cũng cảm thấy có chút mất mát, biểu tình trên mặt không biết là thất vọng hay là may mắn.

“À Thiên Tà, lâu lắm rồi không gặp ngươi nhỉ?”

Thiên Tà toàn thân áo bào đen xuất hiện dần tới không ít cái nhìn xôn xao của khách khứa trong đại điện, đối với những ánh mắt nóng bỏng hắn cũng không quan tâm, không để ý tới.

Chỉ thấy hắn rất tự nhiên đi về chỗ Nhật thần và Nguyệt thần đang đứng, đối với hoàn cảnh xung quanh chẳng quan tâm, giống như hắn không phải là chủ nhân của tòa cung điện này vậy.

“Sao các ngươi cũng đến đây?”

Đối với lời ân cần hỏi thăm của hai người hắn cũng không để ý, chỉ lạnh lùng hỏi một câu.

Tuy hắn đã mất đi thần lực, nhưng thần thái của hắn vẫn giống như trước kia, giọng nói nhấc chân đều lộ ra khí thế vương giả, căn bản là không giống như một người vừa bị mất đi vận năm tu hành mà sa sút, ngay cả hai người Nhật thần và Nguyệt thần cũng không hề phát hiện ra.

“Nghe tiểu tử ngươi nói này, chúng ta đương nhiên là muốn nhân dịp hôn lễ này đến thăm ngươi nha, tuy bình thường ba người chúng ta không quá thân thuộc, nhưng chẳng lẽ ngươi không biết có câu: đánh là tình mắng là yêu sao? Cái này đủ thuyết minh tình cảm của chúng ta rất thân thiết nha.”

Nhật thần dùng ánh mắt như nhìn người ngốc nhìn Thiên Tà, miệng lại nói ra lời khiến người ta không dám khen tặng.

“Hừ, thật không? Chỉ sợ các ngươi cũng có dụng ý khác đi, nói đi, tìm ta có chuyện gì? Nếu không nói thì ta liền đi, mặc kệ các ngươi.”

Hừ lạnh một tiếng, cái tính giản xảo của hai người này hắn cũng biết thừa rồi. Bọn hắn chính là những vị thần quản chương tam bảo điện nhưng lại vô cùng rảnh rỗi, hiện giờ lại mò đến nơi của hắn, muốn hắn tin tưởng hai người này chỉ là đơn thuần đến thăm thì đúng là gặp quỷ.

“Ài, chớ đi chớ đi, chúng ta nói là được, đều đã mấy ngàn năm không gặp, tiểu tử ngươi vẫn là cái đức hạnh này sao?”

Nhật thần bĩu môi nói, sau đó lấy khuỷu tay húc vào Nguyệt thần, ý bảo hắn nói tiếp.

“Là như thế này, chúng ta lần này đến đích thực là có việc muốn hỏi ngươi, về phía chủ nhân của chúng ta, ngươi có manh mối gì không?”

Nguyệt thần cũng không quanh co, thoải mái nói mục đích lần này bọn hắn đến.

“Các ngươi cũng không biết thì làm sao ta biết được?”

Thiên Tà khinh thường nhìn bọn họ một cái, giọng điệu lạnh lùng nói.

“Này, lời này là không đúng rồi, từ khi chủ nhân đến nhân giới liền cắt đứt liên hệ với chúng ta, mà ngươi không chỉ chương quản sinh tử luân hồi các giới, còn có thể đi lại trong nhân giới, chúng ta không hỏi ngươi thì hỏi ai đây?”

Trong ba người bọn hắn, tính tình Nhật thần là nóng nảy nhất, Thiên Tà lạnh lùng cao ngạo, Nguyệt thần lại là lịch sự nho nhã, ba vị thần ba tính cách khác nhau nhưng đều không dễ chọc.

Đặc biệt là Nhật thần và Thiên Tà, chỉ cần nói chuyện bất hòa liền vung tay đấu nhau ba ngày ba đêm, đấu đến trời đấtมืด mù cũng là chuyện bình thường.

Đừng nhìn Nguyệt thần lịch sự nho nhã, kỳ thật trong lòng hắn cũng rất là buồn chán, mỗi lần hai người kia đánh nhau hắn đều tỏ ra bàng quang không ngăn cản mà thản nhiên ngồi xem kịch vui.

“Ta chương quản sinh tử luân hồi của lục giới là không sai, ta cũng thường xuyên đi lại Nhân giới, nhưng như vậy thì sao? Chủ nhân cũng không phải là của một mình ta, dựa vào cái gì các ngươi muốn chất vấn ta? Chẳng lẽ các ngươi không thể tự mình đi tìm sao?”

Thiên Tà vẫn là một bộ dạng lạnh nhạt tự nhiên, mà Nhật thần lại không được bình tĩnh như hắn, chỉ thấy hắn tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt, quả đấm cũng nắm chặt run rẩy, hai mắt như phun ra lửa giận.

“Thiên Tà! Hôm nay bản thần không so đo với ngươi, nhưng món nợ hôm nay bản thần sẽ nhớ kỹ, lần tới sẽ tìm ngươi tính sổ!”

Mất thấy đám người ngồi kín hết chỗ trong đại điện, hắn cố gắng không chế cảm xúc, lồng ngực cũng là phập phồng lên xuống, nhìn qua đúng là thật vất vả mới nhịn được.

“Tùy người thôi.”

Trái ngược với Nhật thần đang kích động, Thiên Tà nhưng lại có vẻ bình tĩnh hơn, hai người trong lúc này liền tạo thành hai phe đối lập.

Chủ nhân trong miệng bọn họ đương nhiên là chỉ hậu nhân của Nữ Oa, hai vị thần vốn là muốn mượn lần hôn lễ này để tới hỏi thăm về tung tích của nàng, nhưng lại không nghĩ sẽ gặp tình huống như vậy, thiếu chút nữa lại đánh nhau rồi.

“Hai mươi mấy năm trước, nàng từng đầu thai làm phàm nhân ở Hi quốc, sau đó yêu một người nam nhân, từng có một đứa bé, nhưng cuối cùng lại bỏ mình, chuyện sau đó ta cũng không biết.”

Khi nói lời này, ánh mắt của hắn không khỏi nhìn về phía Dạ Khuynh Thành toàn thân hỉ phục đỏ thắm, đáy mắt nhất thời tràn đầy ôn nhu, còn có một loại thần sắc không nhìn thấu.

Nghe hắn nói những lời này, Nhật thần vốn đang thờ ơ phờ đầy phần nộ mới bình tĩnh lại, cùng Nguyệt thần liếc mắt nhìn nhau một cái, đang muốn hỏi tiếp lại phát hiện bóng dáng Thiên Tà sớm đã đi xa, bọn hắn cũng đành phải bỏ qua.

Thiên Tà đi đến bên cạnh Dạ Khuynh Thành, cũng không biết nói gì với hắn, chỉ thấy Dạ Khuynh Thành mặt không đổi sắc gật gật đầu, sau đó lại chuyên chú nhìn chăm chăm cửa, giống như đang chờ ai đó.

Lại qua một hồi lâu, khi tân khách bắt đầu cảm thấy không kiên nhẫn thì nữ chủ nhân cuối cùng cũng xuất hiện, trong tiếng hoan hô náo nhiệt, Tường Vi mặc giả y, trên đầu phủ khăn voan đỏ, được thị nữ đỡ từng bước tao nhã đi đến trung tâm đại điện.

Lúc đi đến bên cạnh Thiên Tà thì dừng lại, xuyên qua khăn voan nhìn thấy khuôn mặt tuấn mỹ làm nàng thần hồn điên đảo kia, nhưng người nọ ngay cả một chút phản ứng cũng không có, ngay cả một ánh mắt cũng không thèm liếc nhìn nàng.

Lúc này nàng mới thu liễm cảm xúc, chậm rãi đi về phía trước, mãi đến khi đến bên cạnh Dạ Khuynh Thành mới dừng lại, lẳng lặng đứng ở đó, bất động thanh sắc đánh giá người trong điện.

Âm thầm quan sát một hồi lâu, nhưng vẫn chưa tìm thấy người nàng muốn tìm, khuôn mặt bị che khuất dưới khăn voan nhất thời trở nên vẩn vơ, bàn tay giấu trong tay áo cũng gắt gao nắm thành nắm đấm.

Vì sao nàng không đến? Nàng đã thấy Dạ Khuynh Thành, không có đạo lý không đến, mà mấy ngày nay nàng cũng là hạn chế tự do của Dạ Khuynh Thành và Thiên Tà, bọn hắn không có khả năng đi ra ngoài, vậy bây giờ rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Đang nghĩ ngợi, quan lễ nghi tuyên bố giờ lành đã đến, tân lang tân nương bái thiên địa, sắc mặt nàng lại càng kém, không riêng gì nàng, Dạ Khuynh Thành cũng đồng dạng là vẻ mặt tối tăm, vẫn không nhúc nhích đứng yên.

“Nhất bái Thiên Địa!”

Một câu bái thiên địa, quan lễ nghi đã lặp lại hai lần nhưng hai người vẫn đứng yên không nhúc nhích, dưới tình huống mọi người chỉ trỏ, Tường Vi mới bất đắc dĩ cúi đầu bái.

Nhưng Dạ Khuynh Thành thì vẫn không hề có động tác, thẳng tắp đứng yên, đáy mắt là một mảng ý lạnh, cũng không biết lúc này hắn đang suy nghĩ cái gì.

“Nhị bái Thần tôn!”

Đối với tình hình này, quan lễ nghi cũng là cực kỳ xấu hổ, bất quá đã có một người bái, như thế hắn cũng đành phải tiếp tục hô.

Tường Vi xoay người lại, đối diện với Thiên Tà làm bộ muốn bái, dù sao chỉ là một buổi hôn lễ mà thôi, thân là người của thế kỷ hai mươi mốt, cái này nàng căn bản không coi là gì, đừng nói chỉ là một cái nghi thức mà thôi, ngay cả là kết hôn rồi cũng có thể ly hôn.

Nhưng Dạ Khuynh Thành lại không nghĩ như vậy, trong mắt hắn, chỉ có một người duy nhất mà hắn nhận định là thê tử, người đó chính là Tuyết Đại, ngoại trừ Tuyết Đại, bất luận một nữ nhân nào cũng không thể lọt vào mắt hắn.

Hắn cho rằng làm như vậy là phản bội Tuyết Đại, tuy là xuất phát từ tình huống bị bắt buộc nhưng hắn vẫn không muốn ủy khuất nàng, cho nên cái nghi thức này hắn sẽ không tuân thủ.

“Không được bái!”

Một âm thanh non nớt vang lên, hai tiểu oa nhi bốn, năm tuổi xuất hiện ở ngoài cửa điện, dưới ánh mắt nghi hoặc của mọi người, hai tiểu oa nhi tay trong tay đi đến.

“Các vị thúc thúc bá bá, ta là Tuyết Hoàng, lần này cùng muội muội đến là muốn đưa phụ thân chúng ta về nhà, mong các thúc thúc bá bá tha lỗi, Tuyết Hoàng và muội muội sẽ vô cùng biết ơn.”

Tuyết Hoàng nắm tay Tuyết Phượng, đối với mọi người đều vái lạy, một màn bất thành linh khiến cho tất cả khách khứa đều không hiểu rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra.

“Tiểu oa nhi, các ngươi sao lại tới đây tìm phụ thân? Chẳng lẽ phụ thân các ngươi là ở trong điện này sao?”

Hai tiểu oa nhi rất đáng yêu, bởi vậy dẫn tới không ít người chú ý, liền đem nhân vật chính của ngày hôm nay, tân lang tân nương quảng lên chín tầng mây.

“Đừng, không dỗi gạt các vị thúc thúc bá bá, phụ thân chúng ta không chỉ ở trong đại điện này, mà mọi người cũng đã đều biết hần, nhưng hần lại bị kẻ gian làm hại dẫn đến mất trí nhớ, đã quên đi ta cùng muội muội rồi.”

Tuyết Hoàng một bên vừa nói một bên vừa nhìn Dạ Khuynh Thành đang kinh ngạc từ lúc bọn họ vào cửa, Tuyết Phượng còn là một bộ dáng nước mắt lưng tròng, nhìn qua rất đáng thương, bởi vậy cũng chiếm được không ít đồng tình.

Tiểu nha đầu này khóc đến thật đáng thương, kẻ nào thiếu đạo đức như vậy, lại làm hại phụ thân bọn chúng mất trí nhớ rồi hả?

Đúng vậy, ngươi nhìn hai đứa nhóc này thật đáng yêu, cũng không biết là ai ác độc như vậy, lại đi chia rẽ gia đình nhà người ta.

Mọi người ta một câu ngươi một câu chỉ trích cái người đã làm hại phụ thân hai đứa nhóc mất trí nhớ, mà kẻ đầu sỏ gây nên nhưng lại cực kỳ nhàn hạ ngồi ngay ngắn tại chủ vị, giống như không có việc gì mà uống trà trong tay, ánh mắt hữu ý mà vô ý nhìn hai tiểu hài tử kia.

“Tiểu oa nhi đừng khóc, mau nói cho bá bá biết, phụ thân các ngươi là ai, các bá bá thúc thúc nhất định sẽ giúp ngươi sửa trị kẻ ác kia, mọi người nói có đúng không?”

Một nam nhân trung niên mặt mũi hiền lành đứng dậy, vỗ ngực thề son sắt, cũng biết mượn lực lượng quần chúng để trợ phụ cho mình.

Một câu này của hần liền khiến tân khách tới tham gia hôn lễ trong nháy mắt sôi trào, người người đều giờ quả đám lòng đầy căm phẫn, nói nhất định phải bắt được kẻ ác kia trừng trị một phen.

Tiểu nha đầu mếu máo cái miệng nhỏ, ánh mắt từ từ quét qua chỗ ngồi của tân khách, rồi dưới ánh mắt chờ mong của bọn hần, cuối cùng đem ánh mắt dừng ở vẻ mặt kích động của Dạ Khuynh Thành.

Ánh mắt các tân khách cũng nhìn theo nàng, khi ánh mắt của nàng dừng trên người Dạ Khuynh Thành, tất cả mọi người không thể tin được trừng lớn mắt, sẽ không phải là tân lang chứ?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Thiên Tà hồn phi phách tán

Đây là câu trả lời của hần, ý của hần là “ta không hận ngươi nữa, nhưng ta cũng sẽ không vì trả ơn cứu mạng của ngươi mà thích ngươi”.

Mặc dù có chút vô tình, nhưng lại khiến cho nam nhân kia cảm thấy mỹ mãn, người hần yêu thương đã không còn hận hần nữa, như vậy là tốt rồi, như vậy hần cũng yên tâm nhắm mắt.

Tường Vi hoảng hốt nâng hần dậy, ngồi trên mặt đất, chính mình dùng một tay để chống đỡ thân thể của hần, một tay đem thần lực không ngừng độ lại cho hần.

“Ngươi không thể làm như vậy, nếu còn tiếp tục hần sẽ chết nhanh hơn!”

Nguyệt thần thấy vậy vội vàng ngăn cản, khi Tường Vi tức giận ngẩng đầu nhìn hần, hần mới mở miệng giải thích: “Nếu như ta đoán không sai, thần lực của hần đã dời đến trên người ngươi, nhưng bây giờ ngươi đã nhập ma, thần lực đã bị ma khí làm ô nhiễm, không còn thuần khiết, nếu ngươi cứ truyền thần lực đang nhiễm ma khí vào người hần sẽ chỉ càng khiến hần bị vỡ mạch máu mà chết.”

Lời của hần, không chỉ có Tường Vi đã nhập ma sợ hãi người, mà còn có Nhật thần cũng kinh ngạc.

“Ngươi nói cái gì? Thiên Tà vì sao lại đưa thần lực của mình cho nữ nhân này? Vậy hiện tại hần chẳng phải là...”

Nhật thần bởi vì quá mức chấn kinh, nói chuyện cũng trở nên lộn xộn, đại não của hần vẫn đang còn hỗn loạn, có chút không tiếp thu được sự thật này.

Trái ngược với Nhật thần đang bàng hoàng, Nguyệt thần sắc mặt ngưng trọng gật đầu, trên mặt cũng là không đành lòng, tuy bọn hần không rõ ràng lắm tình hình cụ thể, nhưng cũng mơ hồ đoán được chuyện này không phải là do Thiên Tà tình nguyện, đối với một nam nhân tự phụ như hần, mất đi thần lực quả thật so với muốn mạng của hần còn khó hơn.

Nhưng vì sao cuối cùng hần vẫn kiên trì sống? Nghĩ tới đây, bọn hần không khỏi nhìn về phía Dạ Khuynh Thành đang nắm tay hai đứa nhóc, nhất thời liền sáng tỏ, thì ra là vậy.

“Tiểu nữ van cầu hai vị đại thần, van cầu các ngươì cứu hần, chỉ cần các ngươì cứu hần, muốn ta làm cái gì ta cũng nguyện ý.”

Tường Vi toàn thân đã ma hóa giờ phút này quỳ gối trước mặt Nguyệt thần và Nhật thần, đầy mắt mang theo khẩn cầu, giờ phút này nàng ta, trừ bỏ hình dáng bên ngoài, đầu còn nửa bộ dáng ma hóa lúc trước, nghiêm nhiên là một cô gái si tình nguyện ý trả giá vì cứu người mình yêu, khiến người ta không đành lòng.

“Trong lục giới, ngoại trừ hậu nhân của Nữ Oa và bản thân hần ra, không ai có khả năng giết được hần, bởi vì hần có thần thể bất tử bất diệt, ngay cả khi hần mất đi thần lực, hần cũng không chết được, nhưng mà vấn đề là ngươì đã xuất thủ khiến hần bị thương, mà ngươì lại là người đã đoạt đi thần lực của hần, công kích của ngươì, tương đương với chính hần dùng thần lực của mình tự công kích chính mình, cái này không khác gì tự sát, chưa kể ngươì đã nhập ma, thần lực tinh khiết của hần đã ma khí của ngươì làm ô nhiễm, cứ như vậy...”

Nói tới đây, Nguyệt thần có chút không nói được nữa, nhìn người đã từng là đồng bạn kiêm đối thủ ngày xưa giờ đây đang hấp hối, trong lòng hần cũng rất khó chịu.

“Cứ như vậy sẽ như thế nào?”

Tường Vi vội vàng hỏi.

“Hết cách cứu chữa.”

Một câu ngắn gọn nhưng lại khiến người người cảm thấy thập phần tiếc hận, đường đường là một trong ba vị thần quyền năng chương quản sinh tử của lục giới, hiện giờ lại gặp phải kết cục tan thành mây khói, mà hết thảy đều do hần đã yêu một nam nhân mà không được hồi đáp.

Vốn là làm cho người ta khinh thường đoạn tụ, nhưng chuyện phát sinh trên người hần lại khiến người ta không thể cười nổi, không chỉ như vậy, bọn hần còn cảm thấy đáng tiếc, hai nam tử tuyệt mỹ như vậy, kỳ thực cũng rất xứng, tiếc rằng hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, tóm lại, một chữ tình, đã khiến không ít người chịu khổ. (tui k kỳ thị đam mỹ n rất tiếc đây là ngôn tình =.=)

“Phụ thân, thúc thúc xinh đẹp kia thật đáng thương, hần sẽ chết thật sao?”

Tuyệt Phụng lời kéo tay Dạ Khuynh Thành, có chút không đành lòng nói, thúc thúc kia vì cứu phụ thân bọn họ mới chết, thật đáng thương. (nè nhóc chính ông phá gd nhóc đó ==)

Dạ Khuynh Thành cũng không biết nên trả lời như thế nào, chỉ là lấy tay xoa xoa nhẹ lên đầu nàng, coi như là an ủi.

Theo lời Nguyệt thần vừa dứt, Tường Vi rớt cuộc không kiên trì nổi nữa mà ngồi bệt xuống mặt đất, hai tay ôm lấy nam nhân tuyệt vọng.

Vết thương trên mặt nữ nhân nhìn đến ghê người, nàng lại khóc lóc nước mắt nước mũi tèm lem, miễn bàn có bao nhiêu kinh khủng.

Khóc khóc, đột nhiên phát hiện nam nhân trong lòng không biết từ lúc nào đã nhắm mắt, hô hấp vốn đã mong manh chẳng biết từ lúc nào đã ngừng, nhận thức này càng khiến nàng khóc đến tê tâm liệt phế.

“Không được, Thiên Tà, mau tỉnh lại, đều là Tường Nhi sai, người mau tỉnh lại đi, chỉ cần người tỉnh lại, ta sẽ trả lại toàn bộ cho người, chuyện người không thích ta tuyệt đối sẽ không làm, chỉ cần người tỉnh lại...”

Nhưng mặc kệ nàng nói gì, làm gì, nam nhân cũng không hề mở mắt ra nữa.

Tường Vi chỉ lo khóc, cũng không có chú ý tới một khắc trước khi nam nhân trong ngực nàng nhắm mắt, nhưng là tân khách vậy xem lại thấy được.

Thiên Tà, một trong tam thần vĩ đại, tại khoảnh khắc trước khi nhắm mắt vĩnh viễn đã nhìn về một nơi, chính là nơi mà Dạ Khuynh Thành đang đứng, trong mắt hần mang theo vô cùng quyến luyến nhưng cuối cùng cũng không chạy khỏi an bài của vận mệnh.

Nhìn thân thể nam nhân trong lòng từ từ trở nên trong suốt, Tường Vi càng khóc đến thâm, mãi đến khi thân thể Thiên Tà hóa thành từng đốm sáng bay đi mất, nàng mới từ từ dừng khóc, muốn giơ tay bắt lấy, nhưng lại không bắt được, khi đốm sáng cuối cùng biến mất, thân thể Thiên Tà cũng hoàn toàn biến mất trước mắt mọi người, không để lại một chút dấu vết nào.

Nhìn thấy một màn thế lương như vậy, mọi người cũng là nhao nhao lác đầu, trong lòng ngoại trừ tiếc hận cũng chỉ có tiếc hận, quay đầu nhìn nhau, mọi người chào hỏi vài câu rồi tính toán rời khỏi.

“Ai cũng không được đi!”

Giờ phút này Tường Vi đứng lên, lại không phục lại bộ dáng tàn bạo khi nhập ma, khiến mọi người không khỏi sợ hãi.

Trời ạ, nàng ta sẽ không phải là muốn đại khai sát giới chứ? Sớm biết như vậy bọn hần đã sớm rời đi, làm sao còn lưu lại xem diễn trò? Tuy là cực kỳ đặc sắc nhưng nào có quan trọng bằng mạng sống của mình? Bọn hần lúc này chính là cực kỳ hối hận, hối hận đến xanh ruột.

“Người ta yêu đã chết, các ngươì còn sống làm gì? Hôm nay các ngươì đừng hòng rời đi, ta muốn cho các ngươì chôn cùng hần!”

Ánh mắt lạnh lùng quét qua những vẻ mặt phòng bị của mọi người, bởi vì khóc đã lâu, cổ họng có chút khàn khàn, giọng nói ra nghe chói tai như ma âm.

Sau đó, ánh mắt lại chuyển, nhìn về phía đầu sỏ gây nên, một lớn hai nhỏ Dạ Khuynh Thành cùng hai đứa nhỏ.

“Dạ Khuynh Thành, ta sẽ không giết ngươi, bởi vì ta không muốn đưa ngươi xuống đó với hân, mà ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết, để ngươi hối hận vì đã chọc tới ta, ngươi đừng không tin, ta có một vạn phương pháp khiến ngươi sống không bằng chết!”

Nữ nhân đã nhập ma âm u nói, sau đó khinh thường nhìn Nhật thần và Nguyệt thần, khác hoàn toàn với thái độ cầu khẩn ban nãy, lúc này nàng muốn giết toàn bộ người có mặt ở đây, sau đó chính mình sẽ trở thành chúa tể ở dị thế này. (mơ à cung?)

Sau đó nàng khởi động cảm chú, Nguyệt thần thấy vậy lập tức tiến lên ngăn cản, Nhật thần cùng Dạ Khuynh Thành cũng đồng thời tham gia, Nhật thần là muốn giúp đỡ Nguyệt thần, còn Dạ Khuynh Thành là vì sợ liên lụy đến hai đứa con của hân.

“Phượng Nhi, con và Hoàng Nhi nhanh chóng rời khỏi đây, nơi này rất nguy hiểm, các con trở về tìm cứu cứu, bảo hân mang theo mẫu thân các con rồi đi càng xa càng tốt.”

Dạ Khuynh Thành một bên ứng phó với nữ nhân đã nhập ma kia, một bên dẫn dò hai đứa nhỏ, hân có một loại dự cảm mãnh liệt, hôm nay bọn họ phòng chừng sẽ phải cửu tử nhất sinh, cho nên hân không thể để hai đứa bé gặp nguy hiểm được.

Nếu Tuyết Thiên có thể chiếu cố tốt cho mẹ con các nàng, như vậy thì hân cũng yên tâm mà giao bọn họ vào tay hân, nếu như chính mình có cơ hội sống sót, nhất định sẽ đi tìm bọn họ.

“Phụ thân không đi chúng con cũng không đi, Phượng Nhi với ca ca sẽ cùng chờ phụ thân để cùng về gặp mẫu thân.”

Sau đó lại quay đầu nhìn về phía Tuyết Hoàng, lên tiếng hỏi: “Đúng không ca ca?”

Tuyết Hoàng gật đầu, khẳng định nói: “Đúng, chúng con cùng chờ phụ thân cùng về nhà gặp mẫu thân.”

Hai đứa nhỏ nói một hồi khiến cho Dạ Khuynh Thành vừa sốt ruột vừa cảm động, một phút phân thần, cánh tay phải đã bị móng vuốt độc của Tường Vi cào.

“Phụ thân!”

“Phụ thân cẩn thận!”

Hai đứa nhỏ lo lắng nhìn hân, hân cố cười lấy một tiếng, muốn cho bọn chúng yên tâm, chính mình không có việc gì.

Nhìn miệng vết thương đen một mảnh, là thầy thuốc, hân đương nhiên biết đây là dấu hiệu độc khí đã lan tràn, khăn trương điểm huyết trên cánh tay, ngăn cản độc khí lan tràn rộng hơn.

Sau khi xử lý tốt miệng vết thương, hân lại gia nhập trận đấu, ba người hợp lực cũng không có cách bắt được Tường Vi đã ma hóa, có thể thấy được ma lực của nàng có bao nhiêu cường hân.

“Các ngươi đều đi chết hết đi!”

Cùng với câu nguyên rủa của nàng, toàn thân bỗng phát ra một luồng khí hình thành một cái lồng màu đen, lấy nàng làm trung tâm dần dần khuếch tán càng lớn, cuối cùng theo ý niệm của nàng, vật thể hình cầu màu đen to lớn bay về phía ba người.

Tại một tiếng khê kêu của nàng, quả cầu nổ tung khiến ba người bị chấn động thổ huyết, thân thể cũng bị thổi bay xa mấy mét mới ngã xuống.

“Mau, chúng ta mau đi xem phụ thân thế nào rồi.”

Tuyết Hoàng dắt tay muội muội, kéo nàng đến bên cạnh Dạ Khuynh Thành đang bị thương.

“Phụ thân, người sao rồi? Có bị thương nặng hay không?”

Tuyết Hoàng và Tuyết Phượng chạy tới bên cạnh hân, lo lắng đỡ hân dậy, hỏi.

Dạ Khuynh Thành giờ tay lau sạch vết máu trào ra bên khóe miệng, cười cười với hai hài tử, vốn định nói mình không có chuyện gì, nhưng vừa há miệng thì trong cổ họng liền trào lên một trận ngai ngái, tiếp theo liền không ngừng chế được mà phun ra một búng máu, dọa hai tiểu hài tử hoảng hốt.

“Phụ thân, người rốt cuộc sao rồi? Đừng dọa Hoàng Nhi!”

Kiên cường hiểu chuyện như Tuyết Hoàng, lúc này cũng bị dọa đến bật khóc, tiểu nha đầu thì càng không cần nói, nhìn Dạ Khuynh Thành phun ra một ngụm máu lớn, nàng bị dọa tròn tròn mắt, phản ứng kịp liền oa oa khóc lớn.

“Tiểu Phượng Nhi ngoan, phụ thân không sao, các con đừng lo lắng.”

Nhìn hai tiểu hài tử bị dọa khóc, Dạ Khuynh Thành cảm thấy cực kỳ áy náy, đều là chính mình không tốt, khiến bọn nhỏ sợ hãi.

“Phụ thân, huhu... Người ngàn vạn lần không được xảy ra chuyện gì.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 133: Kỳ Lân chết

Tiểu nha đầu ôm lấy tay Dạ Khuynh Thành, gắt gao ôm chặt, sợ nếu buông lỏng thì phụ thân sẽ biến mất, bọn họ vừa mới nhận nhau, không thể để phụ thân lại rồi đi, bọn chúng nhất định phải đưa phụ thân về với mẫu thân, để cả nhà bọn họ được đoàn tụ hạnh phúc.

Dạ Khuynh Thành còn muốn an ủi bọn chúng một phen, tiếc rằng tình huống không cho phép.

“Hai tiểu súc sinh chết tiết, nếu không phải các ngươi đến đây náo loạn, Thiên Tà của ta sẽ không phải chết, đều tại các ngươi, hôm nay nếu ta không xé xác các ngươi ra làm trăm nghìn mảnh thì tên ta sẽ không phải là Tường Vi, chịu chết đi!”

Theo bản năng, nàng lựa chọn dùng cái tên mà Thiên Tà đặt cho mình, bởi vì nàng yêu ai yêu cả đường đi lối về, cũng yêu luôn cái tên hán ban cho mình, dù cho đây vốn không phải tên thật của nàng, nhưng nàng cam nguyện, chỉ cần là hán cho, nàng đều yêu.

Nữ nhân nói xong liền giờ mười móng vuốt chộp về phía hai tiểu hài tử, bộ dáng hung ác phối hợp với vết thương khủng bố trên mặt nàng, cả người không khác gì nữ la sát đến từ địa ngục, khủng bố và hung ác.

Dạ Khuynh Thành thấy vậy, cuống quýt đem hai đứa nhỏ che ở sau lưng mình, chính hán lại không thể tránh được, dù cho hán không bị thương cũng không phải là đối thủ của nàng, huống chi bây giờ bản thân hán đã bị trọng thương?

Cứng đối cứng như vậy chắc chắn chỉ có con đường chết, Nhật thần và Nguyệt thần ngã sấp một bên cũng thay hán đổ mồ hôi lạnh, nhưng là bọn họ hữu tâm vô lực.

Thần lực của Thiên Tà là mạnh nhất trong ba người bọn hán, lại thêm nàng kia đã nhập ma, bọn hán đã không phải là đối thủ, lui một bước mà nói, dù bọn hán muốn cứu cũng không kịp nữa rồi.

Mặt thấy lợi trào của nữ tử kia sắp đụng đến Dạ Khuynh Thành, một bóng dáng màu trắng phiêu nhiên bay tới, phía sau nàng còn có một nam tử áo xanh, một xanh một trắng nhanh chóng phi thân bay đến.

Nữ tử áo trắng ở giữa không trung tảo nhảo xoay người một cái, ống tay áo nhẹ phẩy, một dải lụa trắng xinh đẹp liền bay ra.

Tại lúc mọi người đang ngẩn ngơ, lụa trắng cấp tốc quấn lấy eo Dạ Khuynh Thành, bên đầu kia lụa trắng là một bàn tay thon thả trắng nõn, chỉ thấy cô tay nữ tử lật chuyển, lụa trắng liền mang theo thân thể Dạ Khuynh Thành về bên người nữ tử áo trắng.

Nam tử áo xanh nhưng lại vội vàng bay tới trước mặt hai đứa nhỏ, kéo bọn chúng đến chỗ an toàn mới dừng lại.

“Cứu cứu!”

“Mẫu thân cũng đến đây!”

Hai tiểu gia hỏa cao hứng hoa chân múa tay, lại không biết bọn họ đều tới, cũng là một chuyện rất nguy hiểm.

“Đại Nhi, nàng không sao chứ?”

Dạ Khuynh Thành được Tuyết Đại cứu về bên người giờ phút này đang quan tâm hỏi nữ tử bên cạnh, mỗi lần nhìn thấy nàng, trong lòng hán rất kích động, lúc này tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Tuyết Đại nhàn nhạt liếc hán, ôn hòa nói: “Người có việc không phải ta, tự chăm sóc chính mình đi.”

Sau đó cũng không liếc hán nữa, đối với chuyện hán đã tìm được trí nhớ nàng cũng không có phản ứng gì đặc biệt.

Sau đó, Ly Nặc và Kỳ Lân cũng đến đây, nhìn thấy hai đứa nhỏ nhóc bình an vô sự thì nhất thời thở dài nhẹ nhõm, kế hoạch của bọn họ vốn là Tuyết Hoàng và Tuyết Phượng sẽ vào trong lừa Dạ Khuynh Thành đi ra, sau đó Ly Nặc sẽ ở bên ngoài tiếp ứng.

Nhưng là Ly Nặc đợi đã lâu cũng không thấy bọn chúng đi ra, dưới tình thế cấp bách liền muốn tiến vào tìm người, thuận tiện nhìn xem tình huống như thế nào, lại đụng phải Tuyết Đại và Tuyết Thiên, về sau Kỳ Lân cũng gia nhập hàng ngũ.

“Tiểu Hoàng Nhi, tiểu nha đầu, hai tiểu quý các ngươi đúng là hù chết thúc thúc, tiến vào lâu như vậy cũng không thấy ra, hại ta lo lắng gần chết.”

Ly Nặc vừa tới nơi thì bắt đầu quở trách hai đứa nhóc, oán giận bọn chúng không đúng.

Sau đó lại nhìn thấy bóng dáng quen thuộc cách đó không xa, trong lòng hẳn không tránh được kích động.

“Chủ tử...”

Một tiếng chủ tử, bao hàm bao nhiêu cảm xúc, có kích động, có vui vẻ, có nhớ nhung...

Dạ Khuynh Thành nhìn hẳn, khẽ gật đầu coi như là chào hỏi.

Bên này đang trình diễn tiết mục cảm động gặp lại người thân, bên kia lại có người nhìn đến đỏ mắt, hận không thể đưa bọn họ xuống địa ngục, một cái cũng không lưu, mà nàng cũng đích xác làm như vậy.

“Các ngươi đều đã đến đây, vậy thì càng tốt, đỡ tốn công ta phải đi tìm, không phải tình cảm giữa các ngươi rất tốt hay sao? Nếu là vậy thì cũng xuống địa ngục đi, ta sẽ chờ các ngươi ở tầng mười tám của địa ngục, hình cục cũng sẽ chọn loại tốt nhất chờ các ngươi đến thử, không cần cảm tạ ta.”

Nàng vừa mới mất đi người mình yêu nhất, lại thêm dung nhan bị hủy, mà những kẻ này lại còn trình diễn một màn người nhà đoàn tụ ấm áp, điều này làm nàng nhìn thế nào cũng thấy chói mắt, nếu cảm thấy quá chói mắt, đương nhiên là phải khiến cho cái hình ảnh này biến mất vĩnh viễn rồi.

Chỉ cần giết bọn họ, cũng không cần tốn nhiều sức giải quyết Nhật thần và Nguyệt thần, nhưng thế đừng nói là một cái thần điện Hắc Ám, tất cả lực giới đều là của nàng, đến lúc đó, nàng muốn ai sống thì kẻ đó được sống, muốn ai chết thì kẻ đó đừng hòng thấy được ánh mặt trời ngày hôm sau.

Nàng vừa dứt lời, bóng dáng liền lấy tốc độ cực nhanh bay về phía đám người Tuyệt Đại, nàng ta bay đến đâu, hắc vụ liền tỏa ra ở đó.

Tuyệt Đại cũng không dám khinh thường, vội vàng đẩy Dạ Khuynh Thành sang một bên, chính mình lại nghênh đón chưởng phong, ở giữa không trung đại diện, hai bóng dáng trắng đỏ liền quần lấy nhau đánh túi bụi.

“Kỳ Lân, mau đưa bọn nhỏ đi, đi càng xa càng tốt.”

Nhìn hai người đang giao chiến giữa không trung, rõ ràng là Tuyệt Đại đang ở thế yếu, khiến cho tâm hắn cũng bắt đầu lo lắng.

Dựa vào trực giác của hắn để phán đoán, nữ tử trước mắt này tuyệt đối có năng lực đánh bại từng người bọn họ, cho nên điều quan trọng nhất là phải mang hai đứa nhóc đi trốn, cũng để cho bọn họ không bị phân tâm khi chiến đấu.

Kỳ Lân lo lắng nhìn hai người đang giao chiến, vốn định nói cái gì nhưng lại bị Tuyệt Thiên ngăn trở, lấy tư cách chủ nhân gia lệnh cho hắn, khiến hắn không có biện pháp nói ra lời.

“Phượng Nhi, Hoàng Nhi, cùng thúc thúc đi thôi, thúc thúc đưa các ngươi rời đi trước.”

Nếu chủ nhân đã ra lệnh, thân làm thuộc hạ hắn không được phép cự tuyệt.

“Nhưng là phụ thân với mẫu thân...”

Tuyệt Hoàng có chút lo lắng nhìn Tuyệt Đại, hẳn không muốn rời đi, nhưng hắn biết nếu lưu lại cũng không giúp được gì, ngược lại còn có thể khiến cho bọn họ vị phân tâm.

“Hoàng Nhi ngoan, mau dẫn mọi người rời khỏi đây, cha mẹ sẽ lại đến tìm các con, nghe lời.”

Dạ Khuynh Thành cũng đồng dạng lo lắng nhưng cố gắng ra vẻ trấn định an ủi.

Hắn thật sự là lo lắng cho an nguy của Tuyệt Đại, cũng muốn cùng nàng kề vai chiến đấu, cho dù là chết hẳn cũng không oán hận, nhưng mà hắn vẫn còn có cố kỵ, đó là hai hài tử này, nhất định phải dẫn bọn chúng ra khỏi vòng nguy hiểm hắn mới có thể an tâm gia nhập chiến đấu.

“Được rồi, vậy phụ thân và mẫu thân phải nhanh chóng giải quyết xong rồi tìm tụi con nha.”

Tuyệt Hoàng có chút không tình nguyện gật gật đầu, tiếp theo lại mang đôi mắt khẩn cầu nhìn Dạ Khuynh Thành, có chút không muốn nói.

“Nhất định sẽ, chờ chúng ta giết được nàng ta rồi liền tới tìm các con.” Dạ Khuynh Thành gật gật đầu nói.

Tại lúc bọn họ nói chuyện, Tuyệt Thiên cũng đã gia nhập vào trận chiến, sau đó Ly Nặc cũng tham gia.

“Phụ thân, vậy Hoàng Nhi và Phượng Nhi rời đi trước, ở bên ngoài chờ mọi người.”

Tuyệt Hoàng và Tuyệt Phượng ngoan ngoãn tạm biệt Dạ Khuynh Thành, sau đó lưu luyến không rời đi theo Kỳ Lân ra ngoài, mãi đến khi bóng lưng bọn họ biến mất Dạ Khuynh Thành mới thu hồi ánh mắt, lập tức cũng gia nhập vào vòng chiến đấu.

Thực lực bốn người không hề yếu liên thủ công kích vây quanh Tường Vi, nhưng lại không chiếm được ưu thế, thậm chí là đang dần dần bị đẩy xuống thế hạ phong.

“Nữ ma đầu này đúng là khó đối phó, tương lai nhất định sẽ là một mối họa đối với nhân gian, chúng ta cũng đi hỗ trợ.”

Một bên Nhật thần muốn thương lượng cùng với Nguyệt thần, nhưng là vừa quay đầu mới phát hiện đã không thấy bóng dáng Nguyệt thần đâu, đưa mắt tìm kiếm khắp nơi, mới phát hiện ra mục tiêu phải tìm đã gia nhập vòng chiến đấu.

Lúc này phía nhóm người Tuyệt Đại thể lực tăng mạnh, lúc trước là lấy bốn địch một giờ đã đổi thành sáu địch một, mặc dù đội hình cường đại nhưng thủy chung vẫn không làm gì được nữ ma đầu.

Trận này lấy nhiều chọi ít nhưng cũng chỉ miễn cưỡng có thể duy trì thế hòa, xét từ một góc độ nào đó, bọn họ đã thua.

Tình hình chiến đấu đã duy trì gần hai canh giờ, song phương đều đã có chút mệt mỏi.

Bỗng nhiên, Tường Vi đang bị vây công biến đổi chiến lược, không cùng sáu người bọn họ chính diện giao thủ, mà là cười quỷ dị, lấy ra chủy thủ phòng thân, thẳng tắp đánh về phía Ly Nặc thực lực yếu nhất trong sáu người.

Chuyển biến này, cơ hồ là xảy ra trong chốc lát, khiến cho nhóm người Tuyệt Đại không kịp phản ứng, mà nàng đã lẩn người lên, hung hăng đem chủy thủ đâm hướng trái tim Ly Nặc đâm vào.

Mắt thấy sắp đâm trúng mục tiêu, ý cười trong mắt nàng càng sâu, lấy một địch sáu, nàng có chút lực bất tòng tâm, nhưng nếu giết được một người, thì phần thắng lại nhiều hơn.

Nhìn nữ tử lấy tốc độ nhanh như chớp đâm tới phía hần, muốn né tránh cũng không kịp, Ly Nặc nhắm mắt lại, chờ đợi tử vong đến.

Xuy một tiếng, âm thanh chủy thủ đâm vào thân thể vang lên, nhưng hần lại không hề cảm thấy đau đớn, ngược lại lại cảm nhận được một hơi thở quen thuộc, mở mắt ra nhìn, mới phát hiện một bóng lưng cao lớn đứng chắn trước mặt hần.

Bóng dáng kia rất quen thuộc, quen thuộc đến mức hần nhắm mắt cũng có thể dựa vào khí tức mà nhận ra thân phận đối phương, cũng chính vì quen thuộc đến như vậy mới khiến cho tâm hần không nhận được co rút đau đớn.

Đỡ lấy bóng dáng không duy trì được mà ngã xuống, từ từ ôm thân thể hần nằm ngang, gắt gao ôm vào trong ngực.

Một giây sau, có một chất lỏng ấm áp tràn ra từ khóe mắt hần, từng giọt từng giọt nhỏ lên mặt nam tử nằm trong lòng hần.

“Đồ ngốc, đừng khóc, ngươi không phải là không sợ trời không sợ đất sao? Ta chỉ là bị chảy chút máu mà thôi, ngươi đã bị dọa tới mức khóc, sao ngươi lại trở nên nhát gan như vậy?”

Nam tử trong lòng suy yếu cười cười, sắc mặt tái nhợt đến dọa người.

“Kỳ Lân thôi tha, ai nói ta khóc? Ta chỉ là cao hứng, ngươi rút cuộc cũng bị báo ứng, trước kia ngươi luôn luôn khi dễ ta, xem đi, ông trời đều đến thu thập ngươi rồi.”

Nhìn thanh chủy thủ cắm trong lòng hần, cả thanh chủy thủ chỉ còn lại cái chuôi ở bên ngoài, còn lại toàn bộ lưỡi dao đều chôn trong cơ thể nam tử, có thể thấy được nữ nhân kia có bao nhiêu độc ác.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Đại kết cục

Áo trắng của Kỳ Lân nhiễm đầy máu, phối hợp với gương mặt trắng bệch của hần, ấy mà đẹp một cách thê lương.

“Ừ, ta cũng không biết vì sao luôn luôn thích khi dễ ngươi, nhìn đến bộ dáng tức giận đến giậm chân của ngươi, ta lại rất vui vẻ.”

Kỳ Lân suy yếu cười cười, nghĩ muốn giờ tay chạm vào mặt Ly Nặc, nhưng tay giờ đến một nửa cũng không còn khí lực nữa, lúc tay sắp rơi xuống lại bị Ly Nặc nhẹ nhàng cầm lấy, đưa tay hần dán tại mặt mình, nhẹ nhàng ma sát.

“Nhưng nhìn thấy ngươi bị thương ta cũng sẽ đau lòng, cho nên ta tình nguyện người bị thương là ta, chỉ là về sau sẽ không còn cơ hội bồi ngươi đánh nhau nữa rồi, thật là hoài niệm những tháng ngày ấy.”

Kỳ Lân nằm trong lòng Ly Nặc hơi thở mong manh nói, bộ dạng khắc ra từng chữ đều như rất tốn sức, nhưng hần vẫn kiên trì nói tiếp, thật giống như sợ

sau này sẽ không còn cơ hội nói nữa, nhìn đến đám người Dạ Khuynh Thành và Tuyết Đại cũng cực kỳ không đành lòng, nhưng cũng không có cách xoay chuyển.

“Nói linh tinh, ngươi sẽ không có việc gì, về sau ngươi vẫn phải bồi ta đánh nhau, ta muốn đánh ngươi thành đầu heo, báo thù ngươi lúc trước luôn khi dễ ta.”

Ly Nặc ôm chặt lấy thân thể đang lạnh dần trong lòng, trong mắt hiện lên thần sắc hốt hoảng, hắn không muốn cúi đầu, không muốn nhìn thấy...

Dạ Khuynh Thành ngồi xuống cạnh hắn, vỗ vỗ vai Ly Nặc, nghĩ muốn an ủi một phen nhưng lại không biết phải nói như thế nào, cuối cùng chỉ có thể bảo trì im lặng, Tuyết Thiên bên cạnh cũng vậy, trong mắt bọn họ đều mang theo không đành lòng, nhưng lại không ai mở miệng an ủi một câu.

“Thì ra hắn thật sự giữ lời hứa, đưa ngươi đến bên cạnh ta.”

Tuyết Đại nhìn Tường Vi, nói ra một câu không đầu không đuôi.

“Ngươi có ý gì?”

Một câu nói bất thành linh của Tuyết Đại khiến trong lòng Tường Vi khẽ run, về mặt và giọng điệu này sao lại quen thuộc đến thế?

“Có ý gì? Chính ngươi tự đoán đi.”

Tuyết Đại nói xong liền khởi động linh châu trong cơ thể, trong đại điện nhất thời tràn ngập ánh sáng, ánh sáng chói lòa lấy Tuyết Đại làm trung tâm tán ra tứ phía, hòa làm một với màu áo trắng của nàng, khiến người ta không biết được nàng cụ thể đang ở chỗ nào.

Tại trong tích tắc ấy, mọi người, bao gồm Tường Vi đều theo bản năng lấy tay chặn ánh sáng.

Một giây sau, cũng là âm thanh chủy thủ đâm vào thân thể người, tiếp đó là một tiếng kêu thảm thiết vang lên, ánh sáng chói mắt cũng dần dần biến mất, mọi người mới có thể mở mắt ra.

Dưới cái nhìn chòng chọc của mọi người, nữ tử áo trắng rút chủy thủ trong tay ra, nhả thoi máu tươi văng khắp nơi, nhưng là áo trắng của nàng không hề dính một chút máu nào, đơn giản là những giọt máu này còn chưa đụng tới vạt áo của nàng liền tự động văng ra.

Theo chủy thủ rút ra, ngực nữ tử áo đỏ cũng bị thủng một lỗ, máu tươi không ngừng chảy ra, chỉ nữa khắc, giả y vốn đỏ thẫm đã bị nhuộm đen một mảnh.

“Ngươi... ngươi là Huyết Đại...”

Không phải là câu nghi vấn, mà là câu khẳng định.

Nàng ta có thể nhận ra Tuyết Đại nhờ thủ pháp giết người đó, mà đồng dạng, Tuyết Đại cũng có thể nhận ra nàng nhờ thủ pháp ngoan độc lúc này, dù sao hai người đã là đồng sự nhiều năm, rất rõ ràng từng chiêu thức của đối phương.

“Không sai, nếu đã biết rõ thì ngươi có thể an tâm ra đi được rồi.”

Trước kia, là nàng đã sai lầm khi coi tiểu nhân trở thành bằng hữu mới hại chết chính mình, nhưng bây giờ nàng đã không còn như vậy nữa, nói ra, những thứ này còn phải cảm tạ nữ nhân trước mắt.

Chỉ là nàng ta làm nhiều việc ác, nên trách thì trách nàng ta không nên thương tổn người của nàng, cho nên nàng tất phải giết chết nàng ta, không liên quan tới báo thù.

“A... Ha ha... Ha ha.. khục khục!”

Tường vi không quan tâm mà phá lên cười, cười đến khi trào nước mắt mới ngừng lại.

“Không nghĩ tới, Lynda ta cả đời yêu hai nam nhân, một cái thì tặng cho ta một trái bom khiến ta nổ mất xác, một cái thì hận không thể băm ta thành tám khối, đó là do ta làm sai sao? Ông trời sao lại bất công với ta như vậy? Vì sao...”

Lúc sắp chết, nàng còn hô to ông trời bất công, bởi vì khí huyết công tâm, nàng ta lại phun ra một ngụm máu lớn, dưới khóe mắt cũng chảy ra huyết lệ, kết hợp với vết thương trên mặt, phỏng chừng ban ngày ra ngoài cũng sẽ hù chết một đám người.

Tại lúc trước khi nàng hoàn toàn nhắm mắt, loáng thoáng nghe được Tuyết Đại nói nhỏ một câu: “Tự tác nghiệt, không thể sống.”

Máu nhuộm đỏ thần điện Hắc Ám, trên đất là la liệt vô số thi thể, chỉ còn lại một số nhỏ tinh anh của các tộc khác, không thể không nói, bọn hắn đúng là rất may mắn.

Cũng bởi vì bọn hắn may mắn, mới có thể chứng kiến một màn đặc sắc mà trọn đời không thể quên, bọn hắn dấn dò hậu nhân của mình, nếu như đụng phải một nữ tử áo trắng, dung mạo như tiên nữ thì nhất định phải quỳ hành lễ, tuyệt đối không được đắc tội nàng, bởi vì nàng là thần, là nữ thần được lực giới công nhận, tôn kính, nhưng bảo vệ trọn đời bình an.

Nhân giới, người được cung phụng trong các miếu thờ không còn là Phật tổ, cũng không phải Quan Thế Âm, lại càng không phải là thần Sáng Thế, mà là pho tượng của một cô gái áo trắng che mặt, được coi là vị thần cứu vớt chúng sinh, địa vị ngang hàng với Nữ Oa nương nương.

Có lời đồn rằng cô gái đó là dòng chính nữ của phủ hộ quốc tướng quân tiền triều, về sau bị biếm làm thứ nữ tam tiểu thư.

Có lời đồn rằng vị thần cứu vớt chúng sinh đó kỳ thật là nữ hoàng bệ hạ vĩ đại của bọn họ, người biết được tin tức này đều đồn dập đổ về Thương quốc.

Bởi vì dân chúng quá nhiều, khiến cửa hoàng cung Thương quốc tắc kẹt đến nước chảy không lọt, tạo thành một vụ hỗn loạn, khiến các đại thần vừa mới lâm triều hoảng sợ một phen, chỉ sợ là do bọn hần đã làm gì sai khiến dân chúng nổi điên tập thể cáo tội.

Về sau hỏi thăm được, mới biết là những người này đến bái lạy nữ hoàng bệ hạ, nhưng là nữ hoàng sớm đã mất, tân hoàng cũng vừa mới lên ngôi, vậy bọn hần đi đâu tìm nữ hoàng cho dân chúng bái lạy đây?

Thoáng chớp mắt, lại ba năm đã trôi qua.

Trong thần điện Sáng Thế, hai tiểu gia hỏa đang vui chơi đến quên trời đất.

“Ly Nặc thúc thúc, mau tới đây chơi cùng chúng ta.”

Tuyệt Phụng giơ tay nhỏ vẫy vẫy với Ly Nặc đang ngồi ngẩn người dưới tàng cây, nhưng Ly Nặc cũng chỉ là hướng bọn chúng cười cười rồi lại cúi đầu, một câu cũng không nói.

“Ca ca, huynh nói tại sao thúc thúc mỗi ngày đều ngồi ngẩn người như vậy không thấy chán sao? Vì sao hần không đi chơi cùng chúng ta nữa?”

Tiểu nha đầu nghiêng đầu khó hiểu hỏi Tuyệt Hoàng đã cao hơn nàng một cái đầu, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Ly Nặc vẫn đang tiếp tục im lặng ngẩn người.

“Huynh cũng không biết, có lẽ là do hần cảm thấy buồn sau khi Kỳ Lân thúc thúc ra đi, bởi vậy mới không muốn đi chơi cùng chúng ta nữa.”

Trước kia khi còn có Kỳ Lân thúc thúc, hai người bọn hần sẽ cùng chơi đùa với hần và muội muội, nhưng bây giờ chỉ còn lại một mình hần nên mới không quen, ai, thế giới của người lớn hần cũng không hiểu được.

Lắc lắc đầu, mang theo tiểu nha đầu rời đi, để lại nam nhân một mình bi thương tại đó, đắm chìm trong hồi ức.

Vạn năm làm bạn, thói quen sinh hoạt luôn luôn có đôi phương tồn tại, nhưng cuối cùng lại...

Trong điện, Tuyệt Đại đang cùng Tuyệt Thiên chơi cờ, đều đã kéo dài hai canh giờ, song phương vẫn bất phân thắng bại, nhìn tàn cục trên bàn cờ, phỏng chừng lần này lại hòa.

“Tuyệt Nhi, tài đánh cờ của muội lại nâng cao không ít, ca ca đều phải cam bái hạ phong rồi.”

Tuyệt Thiên mở miệng, cười cười nhìn Tuyệt Đại đối diện.

“Tất nhiên rồi, cái này gọi là trò giỏi hơn thầy, lại thêm người sư phụ là ca ca dạy dỗ cũng giỏi, thêm Tuyệt Nhi thiên tư thông minh, mới có thành tích như vậy đấy.”

Nữ tử đối diện mỉm cười nghịch ngợm, không hề có một chút khiêm tốn.

“Muội đây, cũng đến lúc dùng cơm rồi, chúng ta trước đi ăn đã, cơm nước xong nếu muội muốn đánh cờ tiếp thì ca ca sẽ bồi muội.”

Nhìn Tuyệt Đại như vậy, hần cảm thấy vừa vui vẻ vừa lo lắng, nhiều hơn là đau lòng.

Trên bàn cơm, Tuyệt Đại trước sau như một gấp thức ăn cho hai đứa nhóc, một bữa cơm vui vẻ hòa thuận.

Trong lúc ăn, Ly Nặc nhìn Tuyệt Đại mấy lần muốn nói lại thôi, ba phen mấy bận đều như thế này, cuối cùng Tuyệt Đại nhin không được mở miệng hỏi: “Có chuyện gì ngại cứ nói đi.”

“Chủ tử, Ly Nặc có việc muốn nói, thỉnh chủ tử đáp ứng.”

Ly Nặc rút cuộc lấy dũng khí, nói lời trong lòng ra.

“Ừ, có chuyện gì ngại cứ nói thẳng, nếu ta có thể làm được nhất định sẽ giúp ngại thực hiện.”

Đối với Ly Nặc sa sút tinh thần đoạn thời gian này, nàng cũng xem trong mắt nhìn ở trong lòng, nhưng cũng không biết nên an ủi hần như thế nào, hiện giờ hần có việc thỉnh cầu mình, nàng làm sao sẽ cự tuyệt?

“Là như vậy, Ly Nặc muốn trở về Tuyệt Sơn, cũng đã lâu không về, hi vọng chủ tử có thể thành toàn.”

Ly Nặc nói xong liền cúi đầu, hần cảm thấy có lỗi với chủ tử, vốn đáp ứng người là sẽ chiếu cố chủ mẫu thật tốt nhưng cuối cùng lại thất tín.

“Thì ra là người muốn nói chuyện này, đương nhiên không thành vấn đề, người vốn là vương của Hồ tộc, trở về với tộc của người là chuyện bình thường, ta không có lý do gì không đáp ứng.”

Còn tưởng hần muốn nói chuyện gì to tát, thì ra là nhớ nhà, từ khi Ly Nặc đi theo Dạ Khuynh Thành cũng rất ít khi trở về hồ tộc, lần này dưới tình huống hần thương tâm nên muốn trở về, lại sợ các nàng lo lắng, một mình liếm láp vết thương, nghĩ tới đây, trong lòng nàng cũng thay hần khổ sở.

“Vậy Ly Nặc xin cảm tạ chủ tử.”

Khi nói chuyện, Ly Nặc từ trên chỗ ngồi đứng dậy, muốn quỳ xuống, lại bị Tuyết Đại ngăn trở.

“Nếu người dám quỳ ta liền không cho người trở về.”

Quả nhiên, lời này của Tuyết Đại có hiệu quả, Ly Nặc cũng không dám quỳ nữa.

“Người tính toán khi nào thì trở về?”

Hỏi thăm thời gian tốt, nàng cũng có thể an bài.

“Ngày mai.”

“Thức thức, ngày mai người liền rời khỏi rồi sao?”

Không đợi Tuyết Đại mở miệng, tiểu nha đầu mồm miệng đầy thức ăn đã chen trước.

“Ừ, thức thức sẽ nhớ Phượng Nhi và Hoàng Nhi lắm, qua một thời gian gặp lại, ta sẽ dẫn hai đứa đi ăn thức ăn ngon.”

Ly Nặc gật đầu, nhìn hai hài tử đáng yêu, hần nhẹ nhàng nở nụ cười.

Đã ba năm, ba năm qua hần vẫn đắm chìm trong bi thương, bây giờ chính là lần đầu tiên hần cười, tuy không giống trước đây cười to không kiêng nể gì, nhưng cũng cực kỳ ấm áp lòng người.

Kỳ thật, lúc Ly Nặc thức thức cười rộ lên rất đẹp, đây là tiếng lòng của hai đứa trẻ.

Trước kia, quen nhìn bộ dáng cột nhũ của hần, đột nhiên hần không cười nữa, làm cho bọn chúng thấy không quen, nhưng hôm nay lại thấy được khuôn mặt đã lâu không cười của hần, khiến bọn họ cảm thấy cực kỳ vui vẻ.

“Tốt! Tốt! Nếu thức thức không đến đón chúng ta, ta và ca ca liền đi Tuyết Sơn tìm thức thức, thuận tiện quây tung cái tộc hồ ly của thức, để thức không dám nuốt lời nữa!”

Tiểu nha đầu cố gắng nuốt hết thức ăn trong miệng, sau đó lên tiếng uy hiếp Ly Nặc.

Lời này của nàng vừa nói xong, Tuyết Thiên cùng Tuyết Đại đều không nhịn được cười ra tiếng, nha đầu này, thật đúng là một tiểu quý.

Hôm sau, Ly Nặc cáo biệt đám người Tuyết Đại, một mình mang theo ký ức đau thương rời khỏi nơi có nhiều kỷ niệm này.

“Mẫu thân, chúng ta không đi tìm phụ thân sao?”

Nhìn Ly Nặc rời đi, khi bóng dáng của hần chỉ còn là một điểm nhỏ mờ hồ, cuối cùng biến mất khỏi tầm mắt của bọn họ, Tuyết Hoàng ngửa đầu, hỏi Tuyết Đại đang ôm Tuyết Phượng muốn xoay người rời đi.

“Đừng nha mẫu thân, phụ thân hần thật đáng thương, chúng ta cứ như vậy bỏ mặc hần bị thương, rất không phúc hậu nha.”

Tiểu nha đầu nín thở, đáng thương tội nghiệp nhìn Tuyết Đại, đôi mắt to tròn tụ đầy hơi nước.

Ba năm trước, sau khi Tuyết Đại giết được Lynda thì mang theo hai đứa nhỏ trở về thần điện, bỏ mặc Dạ Khuynh Thành đang bị trọng thương, mặc kệ Dạ Khuynh Thành cầu xin như thế nào nàng cũng không để ý tới, về mặt đau khổ lúc đó của Dạ Khuynh Thành, hai tiểu gia hỏa hồi tưởng lại mà có chút không đành lòng.

“Đi thôi.”

Vấn đề mà bọn chúng hỏi khiến Tuyết Đại sững sờ hồi lâu, mâu quang lóe lên một lát rồi lại rũ xuống, che giấu thần sắc của nàng, khiến người ta không đoán được nàng đang suy nghĩ cái gì.

Trong nháy mắt nàng xoay người đi, ánh mắt hai tiểu gia hỏa liền giao nhau, sau đó đều vô cùng gian trá nở nụ cười, người quen thuộc bọn chúng, nhất định sẽ nghĩ hai tiểu gia hỏa này khẳng định lại có ý đồ xấu rồi. Nhưng không biết đối tượng bọn chúng muốn chinh lần này là ai đây?

Chương 135: Ngoại truyện 1: Long Vương cưới hậu

Trong Huyền Hải Long cung, nam tử áo đỏ phong hoa tuyết đại thần thái lười biếng ngồi trên chủ tọa, phượng mâu khép hờ, từ trên cao nhìn xuống đám đại thần Long tộc đang quỳ dưới đại điện.

“Cưới Vương hậu? Ý kiến hay, các ngươi ai muốn gả con gái cho bốn vương thì cứ việc mở miệng, bốn vương sẽ sai người chuẩn bị thật nhiều quan tài, để cho các nàng được nghỉ ngơi trong đó.”

Nam tử ngồi trên chủ tọa đang cười, còn cười đến rất đẹp mắt, giọng điệu khi nói chuyện cũng làm cho người ta cảm giác được tắm trong gió xuân, nhưng lại khiến đám người đang quỳ dưới kia lại đổ mồ hôi lạnh.

“Vương, xin thứ cho vì thần nói thẳng, chuyện tình của người và thần nữ quả thật là một giai thoại, nhưng hôm nay nàng đã thích một người khác, lại còn cùng hán sinh hài tử, loại nữ nhân này căn bản không đáng để người cuồng đại bám lấy...”

Lời nói còn chưa dứt, đã bị khuôn mặt âm trầm của nam nhân ngồi trên chủ tọa dọa cho tái mặt không dám nói tiếp.

Nháy mắt tiếp theo, trước mắt đã có một bóng áo đỏ, tiếp đó là cổ đã bị một bàn tay lạnh lẽo chế trụ.

“Thừa tướng trí giả của Long tộc vĩ đại? Hà? Theo bốn vương thấy là ngươi đã ngai sống lâu rồi, vậy mà dám can đảm chửi bới thê tử của bốn vương, Vương hậu của Long tộc, xem ra hai chữ trí giả này cũng không hợp với ngươi rồi.”

Lực đạo trên tay cũng không nhẹ, nhìn sắc mặt đỏ lên cùng gân xanh nổi lên của vị Thừa tướng kia là đủ biết.

“Vương... Cự thần không dám... thỉnh Vương thượng... tha mạng...”

Sắc mặt Thừa tướng bị nghẹn đến đỏ bừng, lời nói đứt quãng, tại lúc hán trọn trắng mắt té xỉu, bàn tay trên cổ mới thu về.

“Ngươi đâu, Thừa tướng lên tiếng bồi nhọ Vương hậu, đây là tội chết, nhưng xét thấy công lao lúc xưa, đặc biệt miễn tội chết, cách chức Thừa tướng, biếm làm thứ dân, bị tù chung thân trong Long cung, không được bước ra khỏi Huyền Hải một bước!”

Theo lời hán hạ xuống, trong điện liền xuất hiện mấy Kim long, sau khi biến thành hình người thì cung kính hướng nam tử áo đỏ quỳ lạy: “Chấp pháp Kim long tuân lệnh!”

Chấp pháp Kim long tổng cộng có bốn người, phân biệt chường quần bốn phía đông tây nam bắc của Long tộc, chỉ có khi trọng thần của Long tộc bị xử phạt mới hiện thân, chấp hành xử phạt kẻ đó.

“Vương, không cần, cự thần biết sai rồi...”

Còn chưa nói lời cầu xin tha thứ xong, đã bị chấp pháp Kim Long mang đi, nhưng âm thanh tuyệt vọng của hán vẫn còn vang vọng khắp đại điện, khiến cho các đại thần vốn muốn góp lời khuyên nhủ sợ tới mức không dám thở, nhanh chóng nuốt lời muốn nói lại chôn trong bụng, không dám nhắc tới một chữ, không có biện pháp, hình phạt này bọn hán thật không dám đương nổi.

“Còn ai có dị nghị gì không? Nếu như không có, vậy tất cả đều lui ra, đỡ khiến bốn vương nhìn churóng mắt.”

Nam nhân híp mắt đảo qua từng đại thần, con ngươi lợi hại phảng phất như muốn đâm thủng người, ánh mắt quét đến chỗ nào, mọi người đều nhao nhao cúi đầu làm đà điều, trong đại điện nhất thời lặng ngắt như tờ, ngay cả âm thanh một cây châm rơi xuống chỉ sợ cũng nghe được rõ ràng.

“Chúng ta có ý kiến!”

Một âm thanh non nớt vang lên, hai tiểu oa nhi một cao một thấp bỗng xuất hiện trong đại điện, trong nháy mắt khiến mọi người sợ ngây người.

Đây là đứa bé nhà ai, tuổi còn nhỏ mà đã lợi hại như vậy rồi?

Phải biết rằng, một người tự nhiên có thể xuất hiện tại một nơi vô thanh vô thức là do hán đã luyện được thuần di thần công, mà một người muốn luyện được thuần di thần công, ít nhất cũng phải mất mấy trăm năm, thậm chí là nghìn năm mới thành công.

Nhưng hai đứa bé trước mắt này nhìn như thế nào cũng chỉ mới bốn, năm tuổi, làm sao có thể luyện được thuật pháp cao thâm như vậy?

“Các ngươi là hài tử nhà ai? Lại dám xông vào cung điện Long tộc chúng ta, chán sống rồi sao?”

Một thần tử muốn vượt mộng ngựa, tự cho là cực kỳ thông minh đứng lên, đến trước mặt hai đứa nhỏ, giận dữ mắng mỏ.

“Oa... Phụ thân, Phụng Nhi sợ... Hu hu...”

Tiểu nha đầu liền oa oa khóc rống lên, một bên vừa khóc một bên vừa lấy tay lau lau nước mắt, khiến người xem rất không đành lòng.

Dạ Khuynh Thành vốn là đang ngu ngơ vì quá mức chấn kinh, nghe tiếng khóc của Tuyết Phụng mới hồi tỉnh lại.

Chỉ thấy hán tử chỗ chủ tọa bay xuống, một tay đẩy cái tên đại thần muốn vỗ mộng ngựa ra, tại ánh mắt không thể tin của mọi người bé Tuyết Phụng đang oa oa khóc lớn ôm vào trong lòng, nhẹ giọng trấn an.

“Phụng Nhi ngoan, không khóc không khóc, Phụng Nhi đừng sợ, có phụ thân ở đây, không ai có thể khi dễ con.”

Dạ Khuynh Thành lo lắng an ủi, giờ phút này hán tử nghiêng nhiên là một phụ thân hiền từ, vừa trấn an Tuyết Phụng, một tay còn lại cũng ôm lấy Tuyết Hoàng vào lòng.

Hiện tại hán tử cực kỳ kích động, không nói rõ có bao nhiêu kích động, bao nhiêu đêm nằm mộng, trong mộng toàn là bóng dáng Tuyết Đại và hai đứa bé, ba năm không được gặp bọn họ, không nghĩ tới hôm nay hai đứa nhỏ lại tìm tới cửa, bảo sao hán tử không kích động?

Bên này trình diễn một màn cửu biệt trùng phùng, thân nhân gặp nhau cực kỳ cảm động, nhưng bên kia đám đại thần Long tộc lại là một đầu mò mịt, muốn biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, đặc biệt là kẻ vượt mộng ngựa kia, giờ phút này hán tử mới ý thức được chính mình đã đắc tội với người không nên đắc tội, trong lòng thầm kêu rên, cầu nguyện chính mình sẽ không trở thành Thừa tướng thứ hai...

“Phụ thân, Hoàng Nhi rất nhớ người, người có nhớ chúng ta không?”

Tuyết Hoàng vươn hai tay, nhẹ nhàng ôm cổ Dạ Khuynh Thành, đem khuôn mặt nhỏ nhắn của mình dán lên khuôn mặt tuần tú của Dạ Khuynh Thành, ngọt ngào hỏi.

“Đương nhiên, phụ thân đương nhiên cũng rất nhớ các con...”

Nghĩ đến đây, tâm của hán tử lại đau, ba năm, nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn, hơn một ngàn ngày đêm, hàng đêm đều nhớ nhung, chỉ kém một đầu tóc đen chưa có bạc trắng.

“Vậy tại sao người không đến gặp chúng ta?”

Tiểu nha đầu buông tay đang dụi mắt xuống, chu mỏ bất mãn hỏi, đôi mắt ngập nước kia, là ngập nước không sai, nhưng hán tử lại không tìm thấy một giọt nào chảy ra, Dạ Khuynh Thành không khỏi bật cười, lo lắng một hồi, hóa ra là nha đầu này đang trêu ghẹo hán tử.

Vì sao không đến thăm bọn chúng, câu hỏi này hán tử làm thế nào để trả lời đây? Cũng không thể nói cho bọn chúng biết, nói chính mình đã làm sai khiến mẫu thân bọn chúng thương tâm, sau đó dùng nỗi khổ tương tự tới trừng phạt chính mình sao?

Một nhà ba người đoàn tụ một hồi, Dạ Khuynh Thành liền ôm lấy Tuyết Phụng, nắm tay Tuyết Hoàng dẫn ra ngoài điện.

Cái người vượt mộng ngựa kia nhìn thấy bóng dáng bọn họ đi ra ngoài, nhất thời thở dài nhẹ nhõm một hơi, không tội, Vương bọn hán tử nhất định là đã quên truy cứu rồi, cuối cùng cũng thoát cửa hiểm, lần sau cũng không được làm cái loại chuyện ngu xuẩn như thế này nữa.

“Thương Tề, lột bỏ chức quan, nhốt vào thủy lao biển sâu năm trăm năm, không có mệnh lệnh của bốn vương, những kẻ khác không được vào thăm hỏi.”

Đám đắc tội cực cung của hán tử, há có thể toàn thân mà thoát ra? Không giết đã là tốt lắm rồi, chỉ là khiển trách nho nhỏ một phen, để cho bọn người kia nhớ kỹ một chút, xem ngày sau còn ai dám tái phạm hay không. (ặc nhốt ng ta 500 năm mà là nhẹ =.=)

Ở trong cung điện của Dạ Khuynh Thành, hai đứa nhóc chơi với hán tử nguyên một ngày đã trôi, trước khi đi mới lưu luyến vẫy tay từ biệt.

“Mẫu thân, nghe nói Long tộc muốn tổ chức hôn lễ, bảo là muốn cưới Vương hậu, hôn lễ sẽ tổ chức vào ba ngày sau, chúng ta cũng đi xem có được hay không?”

Tuyết Đại đang xem cảm phổ, Tuyết Hoàng đột nhiên chạy tới, đem khuôn mặt nhỏ nhắn thuần khiết vô tội tới trước mặt Tuyết Đại, vẻ mặt cười hi hi nói.

Tuyết Đại nghe vậy, nhẹ nhàng buông quyền cảm phổ xuống, nhíu nhíu mày, hôn lễ?

“Cũng tốt, vừa lúc đang rảnh rồi không có việc làm, chúng ta cũng đi xem náo nhiệt.”

Ba ngày sau cử hành hôn lễ? Ha ha, thật là một hi sự, nàng cũng muốn đi nhìn cái hôn lễ này “hoàng tráng” như thế nào.

Hôm nay, là ngày mà Chí tôn Long tộc cưới Vương hậu, tất cả Long tộc đều là phi thường náo nhiệt, nơi nơi treo đầy lồng đèn đỏ, dán đầy chữ “hỉ”, không chỗ nào là không lộ ra không khí vui vẻ.

Tuyết Đại toàn thân áo trắng, lặng yên không tiếng động đáp xuống trên nóc nhà cao mười thước, nhìn màu đỏ chói mắt trong điện, nàng lạnh lùng cười.

“Mẫu thân, người làm sao vậy? Sao lại cười âm hiểm như vậy?”

Ách, nhất thời sơ suất, đã quên vẫn còn hai cái tiểu mao đầu ở bên cạnh, xem ra về sau nàng nên chú ý mới được, không thể quá mức vênh váo, sẽ ảnh hưởng không tốt đến hai đứa bé. (giờ mới nghĩ đến việc này thì quá muộn r ờ ờ =))

“Nha đầu, con nhìn lầm rồi, mẫu thân chỉ là vui vẻ, ừ đúng, là vui vẻ.”

Tùy tiện tìm một cái cơ sở để đến không thể sụt sùi hơn, muốn người khác tin mình thì đầu tiên chính mình cũng phải tin mới được.

“Sao rồi, sự tình thuận lợi chứ?”

Trong căn phòng to lớn, một nữ tử toàn thân giá y khăn trương hồi nha hoàn mới vào cửa.

“Tiểu thư, đã làm thỏa đáng, nô tỳ tận mắt thấy hần uống hết trà đã bị hạ được, người liền thuận lời chờ làm Vương hậu thôi.”

Nha hoàn nhẹ giọng nói bên tai nữ tử mặc giá y, cho dù âm thanh đã bị đè thấp nhưng vẫn không tránh được lỗ tai Tuyết Đại.

“Mẫu thân, nữ nhân kia thật là xấu xa, vậy mà còn hạ được, thật là không biết xấu hổ!”

“Đúng vậy, nếu nàng độc chết phụ thân thì không ổn, mẫu thân, người nhất định phải cứu phụ thân nha, nếu không thì Phụng Nhi liền trở thành hải tử gia đình đơn thân rồi, Phụng Nhi không muốn đâu.

Tiểu nha đầu lại bắt đầu khóc lóc, vẻ mặt khẩn cầu nhìn Tuyết Đại, một đôi mắt ngập kín hơi nước.

Tuyết Đại khẽ gạt đầu, nói: “Yên tâm đi, hần không dễ chết như vậy đâu.”

Trong đại điện Long tộc, một đôi tân lang tân nương đang bái đường.

Nữ tử toàn thân giá y đỏ thắm, trên đầu che bằng khăn voan đỏ, theo quan lễ nghi tuyên đọc mà quỳ lạy.

Nam nhân bên cạnh nàng lại là bình tĩnh bất vì sở động, đừng nói quỳ lạy, đến ngay cả cái liếc mắt nhìn nữ tử cũng không nguyện.

Một luồng ánh sáng màu bạc hiện lên, Dạ Khuynh Thành ăn đau phải quỳ xuống, khi hần vừa quỳ xuống liền lập tức đứng lên, lại hung tợn trừng mắt nữ nhân dùng ám khí với hần, nhưng lại thủy chung không nói một câu.

Cứ như vậy, nghi thức hôn lễ được thuận lợi hoàn thành, tiếp theo là đưa vào động phòng rồi.

Nữ tử thân thủ nhẹ nhàng điểm một điểm trên người hần, hần mới có thể hoạt động tự nhiên, có thể nói chuyện.

Trong hi phòng, nữ tử lặng lẽ ngồi ở trên giường, nam tử lại ngồi trước bàn, cũng không giúp nàng vén khăn voan lên.

Cuối cùng nam nhân đứng lên, chậm rãi đi về phía nữ tử, nhưng hần cũng không vén khăn voan lên mà chỉ từ trên cao lạnh lùng nhìn xuống nàng, lạnh lùng nói: “Đưa giải dược ra đây, nếu không ngươi chỉ có con đường chết.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 136: Ngoại truyện 2: Truyền nhân của Nữ Oa

Dù cho âm thanh của hần có lạnh như băng nhưng nữ nhân cũng không hề sợ hãi, chỉ là nàng vẫn không nhúc nhích như cũ, rất lâu sau mới mở miệng nói: “Muốn giải dược không phải là không thể, ngươi chỉ cần xốc khăn voan cho ta ta liền đưa cho ngươi, nếu không thì dù có chết ta cũng sẽ không giao giải dược, dù sao cũng có ngươi chết cùng, ta cũng không thiệt thòi.”

Cô gái đã tận lực chế trụ giọng nói nhưng nghe qua vẫn có chút quen quen, nhưng nhất thời không nhớ ra là đã nghe ở đâu, nam nhân day day trán, thôi, không thèm nghĩ nữa.

Vén khăn voan lên là có thể đổi giải dược? Nàng ta muốn làm cái quỷ gì vậy?

Do dự một lúc nhưng hần vẫn tiến lên xốc khăn voan cho nàng, trong nháy mắt khăn voan rơi xuống, mặt hần không khỏi thay đổi lớn, từ lạnh lùng lúc trước giờ phút này đã biến thành kinh hãi.

“Ca ca, chúng ta có phải là nên tránh đi một chút không?”

Bên trong đang trình diễn một màn thiếu nhi không nên xem, tuy nàng cũng rất muốn xem, nhưng lại sợ bị mẫu thân phát hiện sẽ rất thê thảm, cho nên hiện tại nàng cực kỳ xoắn xuýt.

“Ừ, nếu mọi chuyện đã hoàn thành như kế hoạch thì tốt nhất là mau chóng chuồn thôi, miễn cho mẫu thân biết được thì chúng ta chỉ có nước bị phạt quỳ.”

Tiểu nha đầu cũng hiểu được đạo lý này, lập tức hai đứa trẻ thừa dịp đêm tối mà chuồn mất.

Phụ thân, chúng ta đi trước, người tự cầu phúc nhé.

Mãi đến khi bỏ chạy thật xa, hai đứa nhóc mới ngừng lại, mắt nhìn hoàn cảnh lạ lẫm, trong đầu liền hiện lên ba chữ: lạc đường rồi!

Ngày hôm sau, trong hi phòng của tân lang tân nương.

“Dạ Khuynh Thành, người dám liên hợp với Phượng Nhi cùng Hoàng Nhi lừa gạt ta, đi chết đi!!!”

Theo tiếng gầm giận dữ của nàng, tiếp theo là âm thanh một vật rơi xuống đất, thật giống như âm thanh một người bị đập xuống giường.

Ngày hôm sau tỉnh lại toàn thân Tuyết Đại đều đau nhức, mắt nhìn thấy nam nhân đang ôn nhu nhìn nàng, trong đầu nàng có cái gì chợt lóe lên.

Lập tức nàng liền hiểu rõ, chính là mình đã bị ba người họ sắp đặt, cái nhận thức này khiến nàng nổi trận lôi đình, một cái vô ảnh cước, liền đạp một nam nhân phúc hắc nào từ trên giường lăn xuống dưới đất.

“Nương tử, là vì phụ quá nhớ nàng, nhớ đến lòng đau đớn âm i không thôi, mới bất đắc dĩ phải làm như vậy, nàng tha thứ cho ta có được không?”

Mồ sõi đuôi dài đáng thương tội nghiệp bò từ trên đất lên, kết quả không ngoài ý muốn lại ăn thêm một cái vô ảnh cước.

Hắn không ngừng cố gắng, tiếp tục bò tới giường, nhưng lúc này hắn đã học thông minh, trước khi nàng kịp tung chân đá hắn thì hắn đã một tay kéo nàng ôm vào lòng, những nụ hôn như mưa trút nước liền rơi trên trán nàng, xuống mi tâm, từ từ dời xuống đôi môi mông..

Tuyết Đại bị hôn đến mềm nhũn người, mơ mơ hồ hồ bị con sói phúc hắc đuôi dài này ăn vào bụng không biết bao nhiêu lần, mãi đến lúc giữa trưa, Dạ Khuynh Thành mới hài lòng buông thân thể mềm mại của nàng ra.

Đến lúc dùng bữa trưa, bọn họ mới phát hiện hai tiểu gia hỏa đã không thấy đâu, sốt ruột đến bữa trưa cũng chưa ăn liền vội vã ra ngoài tìm người.

Liên tiếp tìm mấy ngày cũng không thấy được tung tích hai đứa trẻ, lần này Tuyết Đại đúng là sắp phát điên, cũng không thêm nổi giận với Dạ Khuynh Thành, một lòng một dạ muốn đi tìm hai đứa trẻ.

“Ca ca, tìm thấy hai đứa trẻ chưa?”

Trong điện Sáng thế, Tuyết Thiên phong trần mệt mỏi chạy từ bên ngoài về, còn chưa kịp uống miếng nước đã bị Tuyết Đại vẽ mặt lo lắng chặn lại.

“Chưa thấy, ta đã phái người tìm khắp nơi nhưng vẫn không thấy bóng dáng hai đứa, vì thế ta tự mình đi hỏi thăm các tộc khác, bọn họ nói chỉ cần có manh mối về bọn nhỏ nhất định sẽ cho chúng ta biết.”

Ba ngày ba đêm không chợp mắt, không ngủ không nghỉ tìm kiếm nhưng vẫn không thấy một chút manh mối nào, hai đứa trẻ cứ như biến mất không một chút vết tích.

“Làm sao bây giờ? Bọn nhỏ khẳng định là đã xảy ra chuyện, không được, ta muốn tự mình đi tìm.”

Dựa vào hiểu biết của nàng với bọn nhỏ, hai đứa mặc dù có chút ham mê vui chơi, nhưng vẫn có chừng mực, hiểu chuyện hơn so với hài tử khác, nhìn tình huống lúc này, bọn chúng nhất định là đã xảy ra chuyện, hoặc là bị hạn chế tự do mới không thể trở về.

“Mẫu thân! Mẫu thân!”

Đang lúc Tuyết Đại gấp đến sút đầu mồ trán, ngoài cửa truyền đến âm thanh hai đứa trẻ, theo âm thanh vừa dứt, hai đứa nhóc xuất hiện ngoài cửa điện, đi cùng chúng còn có một mỹ nhân tuyệt sắc.

Nhìn thấy hai đứa trẻ làm nàng nóng gan nóng ruột tim suốt mấy ngày qua đã trở lại, nàng cuối cùng cũng an tâm rồi.

“Nương, sao người lại...”

Đừng hiểu lầm, đây không phải là tiếng kêu của hai đứa trẻ.

“Thành Nhi, việc này nói ra rất dài dòng, lát nương sẽ giải thích với con.”

Mỹ nữ tuyệt sắc đứng ở cửa nhìn về mặt kích động không thể tin được của Dạ Khuynh Thành, ôn nhu nói.

Sau khi dùng cơm xong, người một nhà ngồi ở tiền thính nói chuyện phiếm, đem chuyện từ trước đến sau đều kể lại hết một lượt.

Nhìn toàn gia không khí vui vẻ hòa thuận, Tuyết Thiên yên lặng thối lui ra ngoài, để lại không gian cho bọn họ.

Thì ra vị mỹ nữ tuyệt sắc trước mắt này là mẫu phi của Dạ Khuynh Thành Dạ Thấm Nhan, thân phận thật của nàng là hậu nhân của Nữ Oa, sau khi rời xa nhân thế thì nàng khôi phục lại tiên thể, ẩn cư tại Mê Vụ sâm lâm.

Có lẽ là hai đứa nhóc rất có duyên với nàng, đánh bậy đánh bạ lại tìm đến được nơi nàng ẩn cư, sau đó lại cùng nàng kể về những chuyện xảy ra gần đây, bao gồm cả trận chiến ở thần điện Hắc Âm năm ấy cùng với lời đồn về Tuyết Đại, nàng không chỉ không trách Tuyết Đại đã mượn thân phận của nàng, ngược lại cũng vì vậy mà tự hào về đứa con dâu này.

“Ngươi... thật sự đã buông tha sao? Tình cảm sâu như vậy, lưu luyến si mê lâu như vậy, ngươi thật sự bỏ được sao?”

Trên Tuyết Sơn mệnh mông bát ngát, nam tử toàn thân thanh y đứng thẳng người, mặc cho gió thổi, chỉ là bóng dáng hắt quá mức cô tịch, làm cho người ta không nhìn được đau lòng.

Sau lưng nam tử, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một nữ nhân, mặc dù không phải là tuyết mỹ nhưng cũng nhìn ra là một nữ tử xinh đẹp thanh tú.

Nữ tử mặc một thân trang phục tùy ý, yên tĩnh mang theo điểm khờ khạo (?!), nhìn có vẻ hào phóng lại không mất đi sự dịu dàng, ở trong mắt nàng cũng là thần thái dị thường, nói tới lưu luyến si mê, nàng chẳng phải cũng không khác gì sao?

Từ vị thích một người thật lâu, lại không được đối phương đáp lại nàng hiểu rất rõ, nhưng lại không thể tiêu sái buông tay được, không thể là gì khác hơn là cứ tiếp tục hưởng thụ cảm giác cầu không được này.

“Sao ngươi lại ra đây?”

Tuyết Thiên cũng không quay đầu lại hỏi, cho dù không cần nhìn hấn cũng biết đối phương là ai.

“Hi vọng của ngươi đã tan vỡ, nhưng hi vọng của ta vẫn còn đây, ta đương nhiên muốn nắm lấy cơ hội.”

Vạn năm lưu luyến si mê, nhưng lại luôn nhận kết cục một lần một lần thất vọng, nhưng nàng vĩnh viễn không bỏ cuộc, chỉ cần hấn không ở cùng với người khác, vậy thì nàng sẽ kiên trì đến cùng, đây, mới đúng là tính cách của Đông Phương Ngưng nàng.

“Trái tim của ta đã không thể chứa thêm bất kì ai, cho dù là ngươi, trở về đi, thần điện giao cho ngươi ta rất yên tâm.”

Trong khoảng thời gian này, đã xảy ra nhiều chuyện không tưởng, cũng để cho hấn nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện, càng làm cho hấn hiểu được, yêu một người, cũng không nhất định phải trôi nổi ở bên cạnh mình, mà là cho nàng thời gian, không gian và tự do, cho nên hấn mới buông tay, để cho nàng tự do bay lượn giữa bầu trời.

“Ngươi làm sao biết ta muốn cái gì chứ? Cái ta muốn kỳ thật rất đơn giản, chỉ cần có thể đứng sau lưng ngươi, nhìn bóng lưng ngươi ta cũng rất thỏa mãn, không yêu cầu xa vời gì khác.”

Đây là lời trong lòng nàng, vạn năm tới, chúng ta cứ như vậy trôi qua, yên lặng chờ đợi, yên lặng chia sẻ toàn bộ cùng hấn, yên lặng yêu hấn, yên lặng thương cảm, nàng là một cô gái kiên cường, sẽ không khóc, nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ thấy thương cảm, giống như hấn hiện tại vậy.

Tuyết Sơn này, là nơi hấn và Tuyết Đại gặp nhau lần đầu tiên, chỉ là hiện giờ cảnh còn người mất, phóng mắt nhìn đi, nhìn thành thị phồn hoa, người người vội vàng đi trên đường, đây toàn bộ đều là hấn một tay sáng tạo ra, nhưng hiện giờ hấn lại cảm thấy chính mình rất dư thừa, giống như hấn không thuộc về thế giới này.

“Tùy ngươi vậy.”

Nàng có chấp nhất của mình, cũng giống như hấn, vậy thì hấn có tư cách gì nói nàng?

Xoay người, rồi đi.

Nữ tử phía sau cũng nhắc chân, một đường đi theo.

Trong thần điện, Tuyết Đại cầm lấy phong thư mà Tuyết Thiên để lại trong phòng, mở ra xem, bên trên chỉ có vài chữ ít ỏi nhưng lại biểu đạt rất rõ ràng, hấn đi, nói là đi giải sầu một thời gian rồi sẽ trở về.

Nhưng nàng lại có cảm giác, chỉ sợ là hấn sẽ không còn trở lại, trừ khi hấn có thể chân chính buông tha chấp nhất của mình, mở rộng lòng, tìm được nửa kia của chính mình mới có thể trở về.

Trên bàn, Phục Ma cầm im lặng nằm, đây là lẽ vậy duy nhất hấn có thể cho nàng, dù cho chính hấn cũng coi cảm như mạng, nhưng vì nàng, hấn mới bỏ thứ yêu thích tặng cho nàng, cũng giống như vạn năm trước, hấn không chút do dự đưa nó cho nàng.

Lĩnh Tuyết Sơn, Hồ tộc.

Ly Nặc một người ở trên đỉnh núi đầy tuyết luyến kiếm, giờ phút này hắn không còn là bộ dáng cột nhà ngày nào, mà thay vào đó là cảm bào chỉ có Vương của Hồ tộc mới được mặc, nhìn qua thật uy phong凛冽. Nhưng trên khuôn mặt tuấn mã của hắn lúc này chỉ là một mảnh băng lãnh, so với nhiệt độ trên núi tuyết cũng không ấm hơn được bao nhiêu, một đôi mày đẹp nhũn lại, thật giống như trong lòng hắn đang có khúc mắc không thể tháo gỡ.

Đột nhiên, có ám khí bắn về phía hắn, hắn nhanh chóng lắc mình, dùng kiếm cản lại ám khí.

“Kẻ nào ở đó, mau lăn ra đây cho bốn vương!”

Ánh mắt Ly Nặc rét lạnh nhìn theo phương hướng ám khí bay ra, đáy mắt mang theo khinh thường và trào phúng.

Ngay cả kỹ xảo nhỏ đó mà cũng loi ra đối phó với hắn, dám khinh thường hắn như thế sao?

Vừa dứt lời, một cái bóng màu trắng đã đi ra từ nơi ẩn nấp.

Người tới là một mã nam dung mạo tuyệt sắc không hề thua kém Ly Nặc, trong tay mã nam vẫn đùa nghịch mấy cục đá nhỏ, cũng chính là ám khí lúc trước hắn dùng để ném Ly Nặc.

Mã nam đi đến trước mặt Ly Nặc, vẻ mặt mang ý cười nhìn Ly Nặc đang trần kinh đơ ra như một pho tượng, lập tức mở miệng nói: “Tu luyện không chuyên tâm, đây chính là tội kỵ, người con hồ ly ngốc này thế nào lại...”

Lời còn chưa dứt đã bị Ly Nặc xông tới ôm chặt lấy, cái ôm của hắn rất chặt, chặt như thể sợ rằng hắn sẽ biến mất.

“Hồ ly ngu ngốc, nếu ngươi còn không buông tay ta sẽ bị ngươi ghim chết.”

Ngoại truyện 3: Đoàn tụ

Kỳ Lân nhìn Ly Nặc giống như bạch tuyết ôm chặt lấy hắn, nhẹ giọng cười ra tiếng.

Ly Nặc vẫn không buông tay, vẫn như cũ gắt gao ôm chặt hắn, cảm của hắn dán sát vào cổ Kỳ Lân, có chất lỏng ấm áp theo mặt hắn trượt vào cổ Kỳ Lân.

Hắn đẩy nhẹ Ly Nặc đang kích động ra, ôn nhu lau đi nước mắt trên mặt hắn, một giây sau, hung hăng hôn lên hai má môi mỏng ấm áp, môi lưỡi hai người liền quấn quýt lấy nhau, điên cuồng dây dưa. (a a a *che mặt*)

Thật lâu sau, hai người mới lưu luyến rời khỏi môi đối phương, không có biện pháp, nếu không dừng lại bây giờ, chỉ sợ sẽ không nhận được giữa ban ngày ban mặt mà dè dặt phương ra rồi. (đề nghị 2 vị mún chơi trò ng lớn thì vào phòng đóng cửa lại ngay == cơ mà ai dè ai đây???)

“Sau đó thì sao? Sau đó thì sao? Nếu tiểu nha đầu là hậu nhân của Nữ Oa, vậy là nàng cũng sẽ có lực lượng cường đại chứ?”

“Sau đó? Không có sau đó, đúng rồi, tiểu chủ nhân bảo ta đem cái này trả lại cho ngươi, còn bảo chúng ra nhanh trở về, tiểu nha đầu nói nhớ Ly Nặc thúc thúc của nó.”

Hai người ôm nhau cùng một chỗ, ngọt ngọt ngào ngào dựa sát vào nhau, kể chuyện tình cảm.

Ngay sau đó, Kỳ Lân lấy ra từ trong tay áo một viên linh châu mang theo hào quang chói mắt, nhẹ nhàng đặt ở trong tay Ly Nặc.

Nghe Kỳ Lân kể, Ly Nặc mới biết là mẫu thân của Dạ Khuynh Thành, cũng chính là hậu nhân của Nữ Oa đã cứu hắn, sau lại biết được Tuyết Phượng là truyền nhân đời sau của Nữ Oa, cũng thay bọn họ cao hứng, lúc này hắn đã quay lại bộ dáng vui vẻ hi hi ha ha, thì ra, có một số người là không thể mất đi, mất đi người đó cũng chính là mất đi một phần của mình, giống như hắn đã từng mất đi người hắn thương...

Trong hoàng cung Thương quốc.

Tuyết Đại mang theo một nhà ba người tới tham gia tiệc đầy tháng của đứa bé nhà Vô Tình và Mẫu Đơn, thuận tiện cũng thăm hỏi Bách Hợp và Hải Đường.

Nói ra, chuyện tình giữa Vô Tình và Mẫu Đơn cũng bắt đầu từ lúc Tuyết Đại giao lại cho Vô Tình hoàng vị, trong lúc vô tình nàng cũng đã trở thành bà mối, nhìn một đôi ân ái, nàng cũng mừng thay cho bọn họ.

Trong bữa tiệc, khỏi nói Tuyết Đại có bao nhiêu vui vẻ, nhìn cảnh mọi người đoàn tụ, nàng cảm thấy cực kỳ vui vẻ, có lẽ đây chính là cảm giác có gia đình bên cạnh.

“Thuộc hạ tham kiến hoàng thượng!”

Mọi người đang vui vẻ chèn chèn, một thị vệ đi đến, chấp tay thi lễ đối với Vô Tình.

“Chuyện gì?”

Vô Tình chỉ lo chơi đùa với tiểu tử một tháng tuổi trong lòng mình, cũng không quay đầu lại hỏi.

“Bẩm hoàng thượng, ngoài cửa có nam nhân muốn tìm Lục vương gia.”

Lục vương gia trong miệng hắn tự nhiên là chỉ Dạ Khuynh Thành, cực kỳ hiển nhiên, người này là Vô Tình mang theo từ vương phủ trước đây.

“Chủ nhân, chuyện này...”

Vô Tình không hề kiêng dè ở trước mặt thuộc hạ gọi Dạ Khuynh Thành là chủ nhân.

“Để cho hắn vào đi.”

Dạ Khuynh Thành ôm Tuyết Phượng, đang bận rộn bóc tôm cho tiểu nha đầu, nghe nói có người đến tìm mình, lúc này mới gật đầu nói.

Không bao lâu, một nam tử xa lạ mặc hắc y xuất hiện trước mặt bọn họ, tuy diện mạo nam tử xa lạ, nhưng không hiểu sao Dạ Khuynh Thành lại cảm thấy rất quen thuộc với người này.

“Chủ nhân, ta là Hắc Miêu, lần này tới là để từ biệt chủ nhân.”

Trước khi Dạ Khuynh Thành mở miệng hỏi, hắn đã lễ phép nói ra thân phận của mình.

“Ừ, thì ra là ngươi, người phải rời khỏi sao?”

Hắn vốn cũng không phải người của mình, tại tối hôm đó, Thiên Tà cũng đã nói cho hắn rồi.

“Vâng, ta muốn trở lại bên cạnh hắn, trước kia là ta quá tùy hứng, mong người thứ lỗi.”

Hắc Miêu thành khẩn nói, từ sau khi đi theo Dạ Khuynh Thành, hắn cũng học được không ít, cho nên vẫn luôn cực kỳ cảm tạ hắn.

“Hắn... đã trở lại rồi sao?”

Hắn đương nhiên biết “hắn” trong miệng Hắc Miêu là ai.

Trước đó vài ngày, hắn muốn cùng đưa mẫu phi về Long tộc, nhưng nàng lại nói mình còn có chuyện muốn xử lý, chẳng lẽ là đi cứu “hắn” sao?

“Đúng, là hậu nhân Nữ Oa đã cứu hắn.”

Hắc Miêu trả lời, chứng thật suy đoán của hắn.

“Được rồi, vậy ngươi hãy trở về bên cạnh hắn đi, về sau đừng tùy hứng như vậy nữa.”

Dặn dò một câu, hắn liền quay đầu lại, tiếp tục bóc vỏ tôm cho tiểu nha đầu trong lòng.

“Vâng, vậy Hắc Miêu cáo từ.”

Sau khi cung kính hành lễ liền yên lặng lui xuống.

Bởi vì quá mức vui vẻ, Tuyết Đại liền uống rất nhiều rượu, kết quả là hoa hoa lệ lệ say khướt.

Mãi đến ngày hôm sau bọn họ mới cáo biệt mọi người trở lại Long tộc, một nhà bốn miệng, ách, có lẽ về sau sẽ còn có thêm mấy cái miệng nữa, nhưng trải qua cuộc sống khoái hoạt như vậy, còn hạnh phúc hơn so với kết cục trong chuyện cổ tích.

Trái ngược với các nàng, có người lại không có vận may như vậy.

Trên đường cái người đến người đi, một tên ăn mày quần áo rách nát đầu tóc rối bù đang khập khiễng chạy.

Phía sau có mấy nam nhân gắt gao bám theo, một đường kêu hô đuổi giết khát cái phía trước.

“Ta cho ngươi chạy, ngươi còn chạy a! Sao lại không chạy nữa rồi?”

Khát cái bị què chân, làm sao chạy nhanh bằng mấy nam nhân kia, chẳng mấy chốc đã bị bọn họ đuổi kịp.

“Ta là công chúa, các ngươi không được động đến ta, nếu không ta sẽ báo phụ hoàng tru di cửu tộc các ngươi, một người cũng không lưu!”

Nhìn kỹ, khát cái này là một nữ nhâ, lơ mơ còn có thể nhận ra bộ dáng của nàng, nàng nói không sai, nàng là công chúa, nhưng lại là một công chúa vong

quốc, Mặc Yên Nhiên.

Lời nói của nàng khiến một đám cười ha ha, chỉ coi như nàng đang mơ mộng hão huyền mà thôi.

“Công chúa? Ha ha, cười chết lão tử rồi, đương kim thánh thượng chỉ có một thê tử là hoàng hậu, hoàng hậu cũng sinh ra một công chúa, chỉ là công chúa mới có một tháng tuổi, sao ngươi không giả mạo là thiên kim phủ thừa tướng? Như vậy còn đáng tin hơn một chút, các ngươi nói có phải hay không?”

Nghe hắn nói như vậy, không chỉ có đám nam nhân phá lên cười, liền ngay cả dân chúng xung quanh cũng chỉ chò, tập thể khinh bỉ.

Đang lúc nàng còn muốn phản bác, lại bị người khiêng lên, không hề có hình tượng đem nàng điều phố thị chúng.

Sau nửa canh giờ.

Một nữ tử đeo khăn che mặt nhìn Mặc Yên Nhiên bị nâng trở về, khinh thường nở nụ cười.

“Ta nói, không phải ngươi có bốn đại sự chạy trốn hay sao, không phải nói mình là công chúa kim chi ngọc diệp sao? Vì sao tới đây lại bị người khiêng như khiêng súc sinh thể?”

Nữ nhân bị hung hăng ném xuống đất vùng vẫy đứng lên, hung tợn trừng mắt nhìn nữ nhân đang đá đầu mình.

“Thượng Quan Cẩn Du, ngươi còn có mặt mũi cười ta, chính mình không phải cũng không khác gì sao? Có bản lĩnh thì ngươi lấy khăn che mặt xuống, cho người ngoài được chiêm ngưỡng dung nhan thật của ngươi đi, chỉ sợ một đám sẽ bị hù dọa chặt mất dép đấy.”

Cái nữ nhân xấu xí chết tiệt này, không chỉ không an ủi mình mà còn đứng đó nói mát.

“Ngươi! Tốt lắm Mặc Yên Nhiên, dám chửi ta xấu xí, xem ta làm sao hảo hảo thu thập cái đồ què nhà ngươi.”

Đường đường là một hoàng hậu và một công chúa của triều, vậy mà lại đi đến kết cục này, người thì kéo khăn che mặt của kẻ kia, người thì lại nhằm đúng chân què của kẻ này mà giẫm, cái này gọi là có qua có lại mới toại lòng nhau.

Khác khứa trong tửu lâu nhìn thấy một người què cùng một người dung mạo xấu xí xông vào đánh nhau, cũng không nhận được tiến lên vây xem.

Kết quả, người què không để ý hình tượng rỗng lớn, lại thêm một người dung mạo ghê tởm, làm cho tâm tình tốt của mọi người đều biến mất, ngay cả những gì vừa ăn cũng đều phun ra hết.

Bọn hắn thề, sau này sẽ không bao giờ đến đây nữa, cô nương trong lầu này thật là có “đức hạnh”, thật sự khiến cho bọn hắn ngán ngấm.

Nhờ hai vị cực phẩm này, sinh ý trong tửu lâu liền xuống dốc không phanh, bởi vậy, lão bản sau lưng trong con tức giận đã cho người kéo hai nữ nhân này ra ngoài chôn sống.

TOÀN VĂN HOÀN.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Yêu Nghiệt*, *Vương Phi Vô Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.